

Hoàng Phi Lính Đặc Công Phượng Mưu Thiên Hạ

Contents

Hoàng Phi Lính Đặc Công Phượng Mưu Thiên Hạ	11
1. Chương 1: Đông Thục Đại Hạng Hán	11
2. Chương 2: Cái Khe Bánh Răng Thời Không	14
3. Chương 3: Dầm Mưa Tự Cứu	14
4. Chương 4: Mưa To Xông Mộ Phần	15
5. Chương 5: Quỷ Bò Lên Từ Lòng Đất	17
6. Chương 6: Cường Đạo Cắm Vào Hầu, Bàn Tay Cắm Vào Não (hầu = Cổ Họng, Não = Cái Đầu)	18
7. Chương 7: Thủ Đoạn Giết Người Tàn Nhẫn	18
8. Chương 8: Nguy Cấp Sợi Dây Trên Cổ	19
9. Chương 9: Trong Lúc Nhất Thời, Lâm Vào Tình Thế Nguy Cấp	20
10. Chương 10: Công Tử Tiêu Phương Trong Truyền Thuyết	21
11. Chương 11: Từ Yêu Nữ Đến Vũ Thần	21
12. Chương 12: Nhã Thất Tàn Linh, Mỹ Nhân Nửa Thân Trần	22
13. Chương 13: Nàng Muốn Có Thảm Châu	23
14. Chương 14: Người Tra Xét Bốn Năm, Rốt Cuộc Tra Được Gì	24
15. Chương 15: Nàng Tin Tưởng Xuyên Qua, Nhưng Không Tin Tưởng Chỉ Là Tình Cờ	25
16. Chương 16: Phương Pháp Lấy Thảm Châu	25
17. Chương 17: Chuyện Hai Mươi Năm Trước	27
18. Chương 18: Biên Quan Tây Dạ Quốc Cùng Rắn Độc	28
19. Chương 19: Thái Tử Điện Hạ Quỷ Dị	28
20. Chương 20: Người Đến Hách Thành Tây Dạ	29
21. Chương 21: Tây Dạ Chọn Vũ Cơ	30
22. Chương 22: Hành Trình Đi Trên Sa Mạc	31
23. Chương 23: Chứng Bệnh Cô Độc Trong Đội Ngũ	32
24. Chương 24: Tiện Tay Cứu Người	32
25. Chương 25: Vụ Án Cường Gian Nửa Đêm Canh Ba	33
26. Chương 26: Có Người Mất Trinh Tiết, Có Người Bị Mù Mắt	34
27. Chương 27: Không Thấy Nữ Tử Thất Trinh	35
28. Chương 28: Ở Trong Sa Mạc Người Ta Chính Là Chủ Tử	36
29. Chương 29: Nhận Ra Hung Thủ	36
30. Chương 30: Tàn Như Thương Hành Hung Gây Án	37
31. Chương 31: Dùng Hai Tay Của Ta Khoét Hai Tròng Mắt Người	38
32. Chương 32: Không Trung Bay Tới Hai Cái Huyết Nhãn	39
33. Chương 33: Cuồng Phong Gào Thét	39
34. Chương 34: Đại Mạc Thâm Sâu Cuồng Phong Nổi Dậy	40
35. Chương 35: Nàng Không Phải Tốt Bụng Chẳng Qua Chỉ Cầu Lợi Mà Thôi	41
36. Chương 36: Ai Ngoan Độc Hơn Ai	42
37. Chương 37: Cô Độc Chứng Hành Động	42
38. Chương 38: Thân Vùi Trong Cáy Cháy	43
39. Chương 39: Cô Độc Chứng Cứu Nàng Một Mạng	44
40. Chương 40: Cô Độc Chứng Mất Tích	44
41. Chương 41: Chết Thì Chết Không Cần Thiết Lựa Chọn	45

42. Chương 42: Cô Độc Chứng Không Phải Một Nhóm Đi Theo Bọn Họ	46
43. Chương 43: Không Phải Đơn Thuần Là Biểu Diễn Vũ Diệu	47
44. Chương 44: Tiến Vào Vương Thành Tây Dạ	48
45. Chương 45: Người Quen Biết	48
46. Chương 46: Tiêu Phương Nói Rốt Cuộc Vẫn Không Yên Lòng Vì Người	49
47. Chương 47: Mất Bị Mù Chính Là Đồ Vứt Đi	50
48. Chương 48: Như Thương Làm Khó Dễ	50
49. Chương 49: Có Tính Là Nàng Hại Liên Nhi Không?	51
50. Chương 50: Kiểm Tra Tư Sắc	52
51. Chương 51: Mặc Vải Váy Đỏ Cho Người Một Cơ Hội Múa Đơn	53
52. Chương 52: Còn Sống Là Còn Có Thể Dừng	54
53. Chương 53: Lại Thấy Cô Độc Chứng	55
54. Chương 54: Hấn Chính Là Thái Tử Đông Thực	55
55. Chương 55: Cô Độc Chứng Nói Chuyện	56
56. Chương 56: Nàng Lựa Chọn Tin Tưởng Cô Độc Chứng	57
57. Chương 57: Múa Đài Cao	58
58. Chương 58: Vương Minh Tinh Hậu Yêu Mị	59
59. Chương 59: Nhạc Trống Khôn Ngừng, Múa Cũng Không Thể Dừng	59
60. Chương 60: Tán Tỉnh Giữa Đám Đông Cùng Cùng Cảnh Xuân Ái Muội	60
61. Chương 61: Mọi Người Đều Rời Đi Chỉ Còn Lại Nàng	61
62. Chương 62: Cô Độc Chứng Mở Mắt	62
63. Chương 63: Rắn Độc Thật To Bò Lên Đài Cao	63
64. Chương 64: Rắn Lại Sợ Nàng	63
65. Chương 65: Nàng Đánh Cuộc Tây Dạ Vương Sẽ Đến Cứu Người	64
66. Chương 66: Xin Thần Rắn An Tâm Hưởng Dụng	66
67. Chương 67: Cô Vương Sẽ Cho Người Thử Làm Người Vui Sống Nhất	67
68. Chương 68: Tây Dạ Vương Là Một Quả Hồng Mềm	68
69. Chương 69: Hai Mươi Người Vào Bồn Dẫn Thuốc	68
70. Chương 70: Nửa Đường Âm Sát	69
71. Chương 71: Đại Khai Sát Giới	70
72. Chương 72: Ba Người Chết, Truy Binh Liền Đến	71
73. Chương 73: Cô Độc Chứng Nói; Đi Theo Ta	72
74. Chương 74: Ai Khiến Người Trêu Trọc Tây Dạ Vương	72
75. Chương 75: Hóa Ra Là Rắn Tây Dạ	73
76. Chương 76: Ta...mẹ Kiếp	74
77. Chương 77: Ngoài Tình Yêu Ra, Nhiều Hơn Nữa Là Kiêng Kỵ	75
78. Chương 78: Ta Không Thể Liên Lụy Người	76
79. Chương 79: Ẩn Thân Tháp Lâu	76
80. Chương 80: Nơi Đây Vốn Là Cẩm Địa	77
81. Chương 81: Nơi Đây Là Chín Người Một Quỷ	79
82. Chương 82: Hóa Ra Nơi Đây Là Tháp Trấn Yêu	80
83. Chương 83: Toàn Thân Hải Tử Đều Là Thi Khí	80
84. Chương 84: Cô Độc Chứng Mang Lại Lợi Ích	81
85. Chương 85: Nếu Đánh Không Chết Thì Để Đói Chết	82
86. Chương 86: Có Phải Hối Hận Cùng Ta Đi Vào Hay Không?	82
87. Chương 87: Ta Không Có Ân Thận Người	83
88. Chương 88: Người Nghe Có Người Đến Đây	84
89. Chương 89: Đi Vào Tầng Thứ Hai Tháp Trấn Yêu	85
90. Chương 90: Bởi Vì Phân Lượng Không Đúng	86
91. Chương 91: Ném Tới Là Xương Người Chết	87
92. Chương 92: Đại Chiến Xương Người	87
93. Chương 93: Xác Chết Mọc Nát	88
94. Chương 94: Tìm Ra Nhược Điểm Đối Thủ Lại Biến Mất	89
95. Chương 95: Tại Sao Có Thể Như Vậy Được	90

96. Chương 96: Thân Thể Hải Tử Quỷ Quái Là Tầng Đá	91
97. Chương 97: Được! Ta Giúp Người	92
98. Chương 98: Lại Quyết Đấu	92
99. Chương 99: Như Thương Bị Đánh Học Máu	93
100. Chương 100: Hải Tử Quỷ Quái Đột Nhiên Hoảng Sợ	94
101. Chương 101: Cô Độc Chứng Tương Trợ	95
102. Chương 102: Nói Chuyện Với Quỷ Hải Tử	96
103. Chương 103: Ba Người Trầm Mặc	96
104. Chương 104: Quỷ Hải Tử Có Phản Ứng	97
105. Chương 105: Bốn Cô Nương Cũng Không Dự Định Thu Tiểu Đệ	98
106. Chương 106: Chủ Nhân Ta Nguyên Ý Đi Theo Người	99
107. Chương 107: Đừng Sợ Ta Nhìn Xem Thân Thể Của Người	99
108. Chương 108: Cô Độc Chứng Bảo Hộ	100
109. Chương 109: Diện Mạo Quỷ Hải Tử 1	101
110. Chương 110: Diện Mạo Quỷ Hải Tử 2	102
111. Chương 111: Băng Bó	102
112. Chương 112: Quỷ Hải Tử Muốn Ăn Như Thương	103
113. Chương 113: Có Vài Thứ Nhìn Rất Ngon, Nhưng Lại Có Độc	104
114. Chương 114: Quỷ Hải Tử Có Tên	105
115. Chương 115: Lưu Lại Người Sống, Tùy Thời Lấy Thịt	106
116. Chương 116: Nên Đi Ra Rồi	106
117. Chương 117: Cô Độc Chứng Mất Trí Nhớ	107
118. Chương 118: Nói Dối	108
119. Chương 119: Mặc Kệ Thấy Gì Cũng Đừng Kinh Ngạc	109
120. Chương 120: Nàng Mới Là Ma Quỷ	110
121. Chương 121: Hai Chữ Tin Tưởng	110
122. Chương 122: Xong Ra Tháp Trấn Yêu	111
123. Chương 123: Liễu Minh Dẫn Mưa	112
124. Chương 124: Cô Độc Chứng Nổi Giận	113
125. Chương 125: Thần Lực Quỷ Đồng	114
126. Chương 126: Gặp Lại Tiêu Phương	114
127. Chương 127: Cô Độc Mất Mác	115
128. Chương 128: Người Mang Ra Ngoài Là Ai	116
129. Chương 129: Quỷ Đồng Bài Xích Tiểu Phương	117
130. Chương 130: Không Phải Bằng Hữu Cũng Xem Như Là Bạn Cùng Đường	117
131. Chương 131: Có Người Ở Đây Ta Sẽ Không Chết Được	118
132. Chương 132: Có Người Gây Trở Ngại	119
133. Chương 133: Bọn Họ Có Thể Bay	120
134. Chương 134: Quỷ Đồng Hoàng Sơ	121
135. Chương 135: Thiên Ngoại Hữu Thiên Nhân Ngoại Hữu Nhân *	121
136. Chương 136: Khuôn Mặt Người Có Thể Chữa Trị	122
137. Chương 137: Phụ Tùng Tuyệt Đối Không Phải Là Thấp Kém	123
138. Chương 138: Tiêu Phương Rất Thích Hợp Ngồi Trên Cao	124
139. Chương 139: Quỷ Đồng Sửa Đổi	125
140. Chương 140: Tại Sao Thân Thể Lại Biến Thành Đá	126
141. Chương 141: Tiêu Phương Lý Luận	127
142. Chương 142: Chân Chính Quân Tử	127
143. Chương 143: Người Đây Là Muốn Làm Gì	128
144. Chương 144: Không Để Cho Tiêu Phương Đi Theo	129
145. Chương 145: Người Thương Tâm, Ngay Cả Đi Cũng Không Lưu Lại Dấu Chân	130
146. Chương 146: Tiêu Phương Đi, Quỷ Đồng Thật Cao Hứng	131
147. Chương 147: Sao Người Không Vì Chủ Nhân Mà Suy Nghĩ	132
148. Chương 148: Trong Thành Thục Đô Có Rất Nhiều Người Chết	132
149. Chương 149: Bệnh Dịch	133

150. Chương 150:	Nói Cho Cùng Chỉ Có Thể Tự Trách Mình	134
151. Chương 151:	Tả Túc	135
152. Chương 152:	Trong Thôn Cũng Có Người Chết	135
153. Chương 153:	Đổi Đãi Bạn Bè Khác Với Kẻ Dịch	136
154. Chương 154:	Vì Sao Thuốc Lại Nhanh Chóng Trị Tốt Cho Xương	137
155. Chương 155:	Quỷ Đồng Tự Chữa Trị	138
156. Chương 156:	Tần Như Thương Nằm Mộng	139
157. Chương 157:	Sợ Dung Tục Làm Bẩn Thanh Nhã	139
158. Chương 158:	Tin Tưởng Rốt Cuộc Là Cái Gì	140
159. Chương 159:	Nghe Có Tiếng Động	141
160. Chương 160:	Sói	142
161. Chương 161:	Chiến Đấu Với Sói	143
162. Chương 162:	Chiến Đấu Với Sói 2	144
163. Chương 163:	Như Thương Bị Cấn	144
164. Chương 164:	Quỷ Đồng Không Được	145
165. Chương 165:	Cầm Máu	146
166. Chương 166:	Phải Rời Khỏi Nơi Đây	147
167. Chương 167:	Cô Độc Chứng Trở Lại	148
168. Chương 168:	Tiêu Phương Ở Trong Thành	149
169. Chương 169:	Tần Như Thương Sắp Tức Diên	149
170. Chương 170:	Tiêu Phương Muốn Cứu Người	150
171. Chương 171:	Dược Vương	151
172. Chương 172:	Thầm Châu Cô Độc Chứng Đã Biết Thầm Châu	152
173. Chương 173:	Hồi Tâm Đan	153
174. Chương 174:	Công Hiệu Hồi Tâm Đan	153
175. Chương 175:	Tỷ Tỷ Người Làm Từ Sứ	154
176. Chương 176:	Chân Núi Giáp Cốc	155
177. Chương 177:	Chia Nhau Mà Đi	156
178. Chương 178:	Suy Đoán Chỗ Ở Dược Vương	157
179. Chương 179:	Máu Chốt Cửa Vấn Đề	157
180. Chương 180:	Căn Bản Không Ai Có Thể Đi Xuống	158
181. Chương 181:	Biến Đổi Khác Thường	159
182. Chương 182:	Hiện Tượng Thiên Văn Quỷ Dị	160
183. Chương 183:	Chuyện Kỳ Lạ	161
184. Chương 184:	Miệng Vết Thương Có Biến	162
185. Chương 185:	Nhiễm Ôn Dịch Sói	162
186. Chương 186:	Người Đứng Nghĩ Làm Cho Dược Vương Chết Chìm	163
187. Chương 187:	Giống Như Bị Theo Dõi	164
188. Chương 188:	Chung Quanh Có Thứ Gì Đó	165
189. Chương 189:	Sói Bắc Cực	166
190. Chương 190:	Bầy Sói Cản Đường	167
191. Chương 191:	Cứu Cô Độc Chứng Một Lần	167
192. Chương 192:	Không Phải Báo Thù Mà Là Báo Ân	168
193. Chương 193:	Nói Chuyện Với Sói	169
194. Chương 194:	Quỷ Đồng Bị Kéo Chân	170
195. Chương 195:	Cởi Quần Áo Ra Nhanh	171
196. Chương 196:	Cởi Hết Áo Ra	171
197. Chương 197:	Hắc Quả Phụ	172
198. Chương 198:	Phần Lưng Như Thương	173
199. Chương 199:	Chân Của Quỷ Đồng	174
200. Chương 200:	Nhện Độc Tấn Công	175
201. Chương 201:	Người Chạy Mau	175
202. Chương 202:	Lạc Đường	176
203. Chương 203:	Rơi Vào Địa Động	177

204. Chương 204:	Cây Cọ Đen	178
205. Chương 205:	Chuyện Lạ Càng Ngày Càng Nhiều	179
206. Chương 206:	Cứu Binh Tới	179
207. Chương 207:	Nhắc Nhở	180
208. Chương 208:	Hắc Quả Phụ Sợ Gì Đó	181
209. Chương 209:	Trang Bị	182
210. Chương 210:	Đường Núi Không Có Điểm Dừng	183
211. Chương 211:	Quay Về Lại Đỉnh Núi	183
212. Chương 212:	Tất Cả Đều Là Đường Xuống Dốc	184
213. Chương 213:	Sườn Núi Kỳ Quái	185
214. Chương 214:	Phải Vừa Đi Vừa Nhìn	186
215. Chương 215:	Có Người Chết	186
216. Chương 216:	Đứng Yên Một Chỗ Ta Đi	187
217. Chương 217:	Đừng Nhìn Thi Thể Nữa	188
218. Chương 218:	Về Dục Vương	189
219. Chương 219:	Liên Quan Đến Tiêu Phương	190
220. Chương 220:	Đến Đáy Cốc	190
221. Chương 221:	Thế Nào?	191
222. Chương 222:	Người Cũng Hiểu Đời Chuyển	192
223. Chương 223:	Thi Thể Trong Núi Có Vấn Đề Gì	193
224. Chương 224:	Có Nữ Nhân Đang Khóc	194
225. Chương 225:	Mùi Vị Gì Cũng Có Chỉ Không Có Hơi Thở Người	195
226. Chương 226:	Vì Sao Nước Chỉ Đến Eo	195
227. Chương 227:	Có Một Số Việc Không Biết Tốt Hơn Biết	196
228. Chương 228:	Mau Đuổi Theo	197
229. Chương 229:	Nàng Biết Nữ Nhân Đây	198
230. Chương 230:	Lại Là Tiêu Phương	199
231. Chương 231:	Dục Vương Là Cái Gì	200
232. Chương 232:	Khe Núi Đây Có Thể Là Người Hoảng Loạn	201
233. Chương 233:	Tuyệt	201
234. Chương 234:	Nữ Nhân Kia Lại Xuất Hiện	202
235. Chương 235:	Quả Nhiên Là Cùng Một Người	203
236. Chương 236:	Bên Trong Có Một Quyển Sách	204
237. Chương 237:	Sách Thuốc	205
238. Chương 238:	Đốt Xác Giải Độc	205
239. Chương 239:	Tiêu Phương Nhất Định Đã Đi	206
240. Chương 240:	Khắc Tinh	207
241. Chương 241:	Cả Đời Ràng Buộc	208
242. Chương 242:	Trở Lại Thực Đồ	209
243. Chương 243:	Bắt Đầu Đốt Xác	209
244. Chương 244:	Không Muốn Rời Xa Tiêu Phương	210
245. Chương 245:	Thần Thoại	211
246. Chương 246:	Nhất Định Phải Ổn Định Lòng Người	212
247. Chương 247:	Ta Nợ Người Một Cái Ân Tnhf	213
248. Chương 248:	Không Nên Rời Khỏi Hầm	213
249. Chương 249:	Thái Tử Điện Hạ Thiên Tuế, Thiên Thiên Tuế	214
250. Chương 250:	Mở Cửa Thành	215
251. Chương 251:	Hỏi Thăm Tiêu Phương	216
252. Chương 252:	Tần Như Thương Tích Tự	217
253. Chương 253:	Người Và Chủ Nhân Luôn Nghĩ Giống Nhau	217
254. Chương 254:	Tâm Tư Cô Độc Chứng	218
255. Chương 255:	Nếu Nàng Muốn Tìm, Hầm Nhất Định Giúp Đỡ	219
256. Chương 256:	Trước Kia Người Chính Là Cái Mặt Gỗ	220
257. Chương 257:	Ra Oai Phủ Đầu	221

258. Chương 258:	Nhị Hoàng Tử	222
259. Chương 259:	Thừa Nhận Thân Phận Cô Độc Chứng	222
260. Chương 260:	Là Người Mang Đến Tai Họa Cho Đông Thục	223
261. Chương 261:	Mê Hoặc Lòng Người	224
262. Chương 262:	Khí Thế	225
263. Chương 263:	Tần Như Thương Lên Tiếng	226
264. Chương 264:	Đưa Đi Tây Dạ Người Cũng Có Phần	226
265. Chương 265:	Mời Nhị Hoàng Tử Xuống Ngựa	227
266. Chương 266:	Móng Tay Như Thương Bị Đứt	228
267. Chương 267:	Nếu Muốn Buông Tay, Ta Sẽ Mang Người Rời Đi	229
268. Chương 268:	Không Buông Tay	229
269. Chương 269:	Nghỉ Ngơi Thay Đổi Trang Phục	230
270. Chương 270:	Tỷ Tỷ Người Là Tiên Nữ Sao	231
271. Chương 271:	Người Tỉnh Rồi	232
272. Chương 272:	Giống Như Nhau Chỉ Nhìn Trời	233
273. Chương 273:	Đề Lại Cho Bản Thân Con Đường Lui	234
274. Chương 274:	Không Thể Bỏ Qua Thục Đô	234
275. Chương 275:	Đêm Lén Vào Thành Tấn Dương	235
276. Chương 276:	Lốc Xoáy	236
277. Chương 277:	Hoàng Đế Đông Thục	237
278. Chương 278:	Liên Nhi Viện	237
279. Chương 279:	Hoàng Đế Và Cung Nữ Nói Chuyện	238
280. Chương 280:	Điều Kiện Gặp Mặt	239
281. Chương 281:	Người Trong Liên Viện	240
282. Chương 282:	Bức Tranh	241
283. Chương 283:	Người Trong Bức Tranh - Là Hắc	241
284. Chương 284:	Chữ Thiên Minh	242
285. Chương 285:	Hắc Lưu Lại Dấu Vết Lên Bức Tranh	243
286. Chương 286:	A Thần	244
287. Chương 287:	Có Người Tới Cứu	244
288. Chương 288:	Liên Phi Khác Thường	245
289. Chương 289:	Giết A Thần	246
290. Chương 290:	Sao Lại Là Hắc	247
291. Chương 291:	Trực Giác Cứu Người	247
292. Chương 292:	Muốn Truy Đuổi Tung Tích	248
293. Chương 293:	Trong Cung Thái Tử Có Kỳ Quái	249
294. Chương 294:	Tự Bể	250
295. Chương 295:	Như Thương Trở Về Muộn	251
296. Chương 296:	Đoán Về	252
297. Chương 297:	Lo Sự Thật Hay Là Âm Mưu	252
298. Chương 298:	Người Ở Thục Đô Xảy Ra Chuyện Gì	253
299. Chương 299:	Thục Đô Hoang Tàn	254
300. Chương 300:	Vướng Mắc Trong Lòng	255
301. Chương 301:	Có Khả Năng Hay Không Tất Cả Đều Là Sự Thật	256
302. Chương 302:	Cổ Thi Thế Trong Núi, Có Vấn Đề	256
303. Chương 303:	Thi Thế Là Tiêu Phương	257
304. Chương 304:	Tra Xét	258
305. Chương 305:	Ẩn Nguyệt Các	259
306. Chương 306:	Quy Củ Trong Tổ Chức 1	260
307. Chương 307:	Quy Củ Trong Tổ Chức 2	261
308. Chương 308:	Quy Củ Trong Tổ Chức 3	261
309. Chương 309:	Nếu Như Ẩn Nguyệt Các Của Nàng Thì Quá Tốt	262
310. Chương 310:	Bói Toán Đến	263
311. Chương 311:	Vạn Sự Thông (người Am Hiểu Mọi Việc)	264

312. Chương 312:	A Thương Cô Nương Ngưỡng Mộ Đã Lâu	265
313. Chương 313:	Vạn Sự Thông Manh Tới Tin Tức 1	266
314. Chương 314:	Vạn Sự Thông Manh Tới Tin Tức 2	266
315. Chương 315:	Vạn Sự Thông Manh Tới Tin Tức 3	267
316. Chương 316:	Vạn Sự Thông Manh Tới Tin Tức 4	268
317. Chương 317:	Huynh Đệ Hoắc Gia	269
318. Chương 318:	Mai Mai	270
319. Chương 319:	Bảo Vệ Hai, Giết Hai 1	270
320. Chương 320:	Bảo Vệ Hai, Giết Hai 2	271
321. Chương 321:	An Bài	272
322. Chương 322:	Sau Này Nên Làm Cái Gì Bây Giờ	273
323. Chương 323:	Nghe Lời Người	274
324. Chương 324:	Về Mai Mai	275
325. Chương 325:	Vạn Sự Thông Cùng Mai Mai Thuộc Về Ta	275
326. Chương 326:	Uất ức	276
327. Chương 327:	Không Dám Nhận Lời Nói	277
328. Chương 328:	Lựa Chọn Mất Trí Nhớ	278
329. Chương 329:	Chuyện Về Sau	279
330. Chương 330:	Mai Mai Ca Diễn	279
331. Chương 331:	Mai Mai Phong Hoa Nguyệt Đại	280
332. Chương 332:	Ngữ Lão Bản Cho Mời	281
333. Chương 333:	Gánh Hát Tựa Như Âm Đạo	282
334. Chương 334:	Gặp Lại Mai Mai	283
335. Chương 335:	Nhiệt Tình	283
336. Chương 336:	Hai Người Các Người Thật Xứng	284
337. Chương 337:	Chánh Sự	285
338. Chương 338:	Vấn Đề Mai Mai	286
339. Chương 339:	Vì Sao Tin Tưởng	287
340. Chương 340:	Người Không Phải Là Thần Mưa Sao	287
341. Chương 341:	Đi Về Phía Xích Liệt Sơn	288
342. Chương 342:	Lợi Thế Và Điều Kiện	289
343. Chương 343:	Người...người Hối Ai	290
344. Chương 344:	Hữu Ái	291
345. Chương 345:	Chuyện Kế Tiếp, Đến Phiên Người	292
346. Chương 346:	Xuống Đến Núi Lửa Đi Tìm	293
347. Chương 347:	Rất Nhanh Chính Là Cuộc Đại Chiến	293
348. Chương 348:	Bộ Dạng Các Người Thế Này Không Thể Được	294
349. Chương 349:	Trong Núi Có Lượng Lớn Pháo Hoa	295
350. Chương 350:	Có Người Đi Ra	296
351. Chương 351:	Ai Ra Oai Phủ Đầu Ai	297
352. Chương 352:	Các Người Muốn Làm Gì	297
353. Chương 353:	Lời Nói Các Chủ	298
354. Chương 354:	Đây Chính Là Ý Trời	299
355. Chương 356:	Bay Tới Bay Lui	300
356. Chương 357:	Nhìn Thấy Các Chủ	301
357. Chương 358:	Thiên Thân Cứu Người	301
358. Chương 359:	Động Thủ	302
359. Chương 360:	Chiến Thuật Tâm Lý	303
360. Chương 361:	Thủ Đoạn Dự Bị Cuối Cùng	304
361. Chương 362:	Thật Sự Là Thần Mưa	305
362. Chương 363:	Quyết Đấu	306
363. Chương 364:	Làm Mưa Giả,cần Bảo Vệ	307
364. Chương 365:	Vạn Sự Thông Đỏ Mặt	307
365. Chương 366:	Núi Lửa Tạm Ngừng Bộc Phát	308

366. Chương 367:	Hai Con Gấu Đen Rất Linh Tính	309
367. Chương 368:	Sát Thủ Lệnh	310
368. Chương 369:	Quay Trở Lại 1	311
369. Chương 370:	Quay Trở Lại 2	312
370. Chương 371:	Phát Hiện Mục Tiêu	312
371. Chương 372:	Núi Lửa Lại Phun Trào	313
372. Chương 373:	Biến Cố	314
373. Chương 374:	Tuyệt Vọng	315
374. Chương 375:	Có Thể Xoay Chuyển	316
375. Chương 376:	Tiêu Phương, Người Rốt Cuộc Đã Tới	317
376. Chương 377:	Trên Thuyền	318
377. Chương 378:	Tìm Kiếm	318
378. Chương 379:	Máng Chử Tiêu Phương	319
379. Chương 380:	Giống Như Một Loại Mắc Nợ	320
380. Chương 381:	Lệ	321
381. Chương 382:	Ôm Ta Đi, Ta Không Thể Di Chuyển Được	322
382. Chương 383:	Cái Ôm Này Không Són Yên Ổn Hả	323
383. Chương 384:	Mai Mai Gạn Hỏi	324
384. Chương 385:	Người Nói Láo Sẽ Đổ Mồ Hôi	324
385. Chương 386:	A Thương Là Của Tiêu Ca Ca, Ai Cũng Không Được Đụng Vào	325
386. Chương 387:	Ta Vẫn Chưa Có Chết	326
387. Chương 388:	Tiêu Phương Có Lưu Lại Lời Gì	327
388. Chương 389:	Lại Có Tình Huống	328
389. Chương 390:	Ca Khúc	329
390. Chương 391:	Phải Dùng Lỗ Tai Không Thể Dùng Tâm	329
391. Chương 392:	Ca Khúc Ngừng	330
392. Chương 393:	Liên Nhi 1	331
393. Chương 394:	Liên Nhi 2	332
394. Chương 395:	Họa Mi Một Đi Không Trở Lại	333
395. Chương 396:	Đừng Lên Tiếng, Cẩn Thận Nhìn Xem	334
396. Chương 397:	Hung Khí Là Lá Cây	335
397. Chương 398:	Ngửi Thấy Mùi Vị Âm Mưu	335
398. Chương 399:	Đụng Thuyền	336
399. Chương 400:	Vạn Sự Thông Lên Thuyền Đối Phương	337
400. Chương 401:	Bị Đả Thương	338
401. Chương 402:	Hắn Nói Chuyện	339
402. Chương 403:	Bị Người Nhận Ra	340
403. Chương 404:	Có Thể Đi Theo Ta	341
404. Chương 405:	Ta Đoán	342
405. Chương 406:	Cô Độc Chứng Mới Tới Trợ Thủ	342
406. Chương 407:	Lên Bờ	343
407. Chương 408:	Cửa Hắc Đàn Mộc	344
408. Chương 409:	Diễn Trò	345
409. Chương 410:	Chủ Nhân Nhớ Người Hơn	346
410. Chương 411:	Tại Sao Gầy Thành Như Vậy	347
411. Chương 412:	Mai Mai Làm Cho Quỷ Đồng Phản Ứng	348
412. Chương 413:	Khách Quý Tới	349
413. Chương 414:	Ngửi Được Mùi Vị Của Nữ Nhân	350
414. Chương 415:	Liên Nhi Thay Đổi	351
415. Chương 416:	Đồ Lạ	351
416. Chương 417:	Thành Quỷ Hàng	352
417. Chương 418:	Ký Gửi Thể Không Tốt	353
418. Chương 419:	Hợp Tác	354
419. Chương 420:	Thành Giao	355

420.	Chương 421:	Có Nên Khuyên Hẩn Thu Tay Lại Hay Không	356
421.	Chương 422:	Có Quyền Trách Cứ Sao	356
422.	Chương 423:	Chỉ Cần Người Nói, Ta Sẽ Giúp Người	357
423.	Chương 424:	Hối Hận Sao	358
424.	Chương 425:	Không Hối Hận	359
425.	Chương 426:	Hiếu Lãm	360
426.	Chương 427:	Giang Sơn Hay Không Ta Muốn Nó Để Làm Gì	361
427.	Chương 428:	Quân Địch Tây Dạ Đến	362
428.	Chương 429:	Quản Thúc Hạ Nhân	363
429.	Chương 430:	Tin Tức	363
430.	Chương 431:	Liên Nhi Đến	364
431.	Chương 432:	Đồ Lạ Chuyển Lờ	365
432.	Chương 433:	Về Chỗ Bị Thương	366
433.	Chương 434:	Có Thể Có Biện Pháp Phá Thành Quỷ Hàng	367
434.	Chương 435:	Có Rất Nhiều Người Tới	368
435.	Chương 436:	Là Tới Đối Người	369
436.	Chương 437:	Hoàng Thượng Giá Lâm	370
437.	Chương 438:	Thiên Minh Hầy Cứu Đệ Đệ Người	371
438.	Chương 439:	Như Thương Trách Mắng	371
439.	Chương 440:	Mở Ra Ống Tay Áo	372
440.	Chương 441:	Trên Cánh Tay Không Có Thương Tích	373
441.	Chương 442:	Không Cần Thái Tử, Có Thể Dùng Thầm Châu Trao Đổi	374
442.	Chương 443:	Cô Độc Chứng Tẩn Tĩnh Như Thương	375
443.	Chương 444:	Nói Miệng Không Bằng Chứng	376
444.	Chương 445:	Mập Mờ	377
445.	Chương 446:	Đại Quân Chuẩn Bị Chiến Tranh	378
446.	Chương 447:	Chủ Soái	379
447.	Chương 448:	Y Phục Đỏ	380
448.	Chương 449:	Như Thương Mặc Váy Xinh Đẹp	380
449.	Chương 450:	Liên Nhi Ở Lại Trong Quân	381
450.	Chương 451:	Các Người Phải Đi Theo Làm Như Vậy Là Để Chứng Kiến	382
451.	Chương 452:	Vạn Sự Thông Nổi Giận	383
452.	Chương 453:	Liên Nhi Lên Trước	384
453.	Chương 454:	Bắt Tay	384
454.	Chương 455:	Bị Trêu Ghẹo	385
455.	Chương 456:	Để Ta Được An Tâm	386
456.	Chương 457:	Vương Hậu To Gan	387
457.	Chương 458:	Khai Chiến	388
458.	Chương 459:	Chủ Ý Của Đồ Lạ	389
459.	Chương 460:	Lương Tâm Để Cho Chó Ăn Hết	389
460.	Chương 461:	Đồ Lạ Vùng Vấy Giấy Chết	390
461.	Chương 462:	Đại Sư Đã Thành	391
462.	Chương 463:	Hợp Tác Khoái Trá	392
463.	Chương 464:	Ôm Nàng Lên Ngựa	393
464.	Chương 465:	Nên Cầm Ôn Người	394
465.	Chương 466:	Ta Chỉ Muốn, Chỉ Muốn Nắm Taysánh Vai Mà Thôi	395
466.	Chương 467:	Quỷ Đồng Và Mai Mai Xích Mịch	395
467.	Chương 468:	Chẳng Lẽ Người Đang Ghen Sao	396
468.	Chương 469:	Hai Người Hiếu Nàng Nhất	397
469.	Chương 470:	Rốt Cuộc Vào Cung	398
470.	Chương 471:	Rất Nhớ Rừng Trúc Ở Tàn Linh	398
471.	Chương 472:	Tình Trạng Gần Đây	399
472.	Chương 473:	Đại Lao	400
473.	Chương 474:	Hai Vị Thái Tử Đều Ở Đây	401

474. Chương 475:	Như Vậy Có Quá Nóng Vội Không	402
475. Chương 476:	Như Thương, Người Không Công Bằng	403
476. Chương 477:	Nói Cho Ta Biết Một Lần Để Cho Ta An Lòng	403
477. Chương 478:	Omg! Mai Mai	404
478. Chương 479:	Mai Mai, Người Quả Nhiên Là Nhân Tài	405
479. Chương 480:	Hoàn Toàn Bị Mất Quyền Lực	406
480. Chương 481:	Hoàng Thượng Tuyển Phi Cho Thái Tử	407
481. Chương 482:	Bản Cô Nương Không Có Cái Nhả Hứng Đó	408
482. Chương 483:	Dời Ẩn Nguyệt Các Đến Thục Đô	409
483. Chương 484:	Để Vạn Sự Thông Đi Thục Đô	409
484. Chương 485:	Con Hổ Mang Linh Nhi Đi Tản Bộ Trong Cung	410
485. Chương 486:		411
486. Chương 487:	Linh Nhi Coi Trọng Mai Mai	411
487. Chương 488:	Tiêu Phương Người Đang Ở Đâu	412
488. Chương 489:	Không Bằng Để Cho Nàng Đi Theo Tiêu Phương	413
489. Chương 490:	Thái Tử Tiền Nhiệm Đi Tế Châu	414
490. Chương 491:	Quý Đồng Đã Xảy Ra Chuyện Gì	415
491. Chương 492:	Toàn Bộ Thân Thể Quý Đồng Hóa Đá	416
492. Chương 493:	Không Lạc Quan	417
493. Chương 494:	Nhiều Nhất Chỉ Có Thể Chống Đỡ Ba Ngày	417
494. Chương 495:	Thị Nữ Của Liên Phi Cầu Kiến	418
495. Chương 496:	Mạc Diên Tới Đưa Thuốc	419
496. Chương 497:	Đi Tìm Liên Phi	420
497. Chương 498:	Tìm Người	421
498. Chương 499:	Chỉ Thiên Minh Người Hèn Hạ	422
499. Chương 500:	Gặp Được Liên Phi	422
500. Chương 501:	Phu Quân	423
501. Chương 502:	Bí Mật Của Đông Thục 1	424
502. Chương 503:	Bí Mật Của Đông Thục 2	425
503. Chương 504:	Thù Giết Cha, Ai Có Thể Không Báo	426
504. Chương 505:	Nương Nương, Vị Thị Nữ Kia Đâu	427
505. Chương 506:	Thái Tử Giết Cha	427
506. Chương 507:	Ý Trời, Đây Đều Là Ý Trời	428
507. Chương 508:	Người Không Có Điểm Dừng	429
508. Chương 509:	Người Ở Cổ Mộ Đông Thục	429
509. Chương 510:	Ta Nhận Ân Tình Của Tiêu Phương Không Thể Không Báo	430
510. Chương 511:	Mây Động Đất	432
511. Chương 512:	Sắp Động Đất	433
512. Chương 513:	Nếu Như Có Chuyện Mỗi Người Tự Chạy	433
513. Chương 514:	Xảy Ra Động Đất Cực Lớn	434
514. Chương 515:	Đেম Thịt	435
515. Chương 516:	Từ Lúc Bắt Đầu Đã Vậy	436
516. Chương 517:	Cứu Người	437
517. Chương 518:	Cây Quạt	438
518. Chương 519:	Cứu Được Tiêu Phương	438
519. Chương 520:	A Thương Đứng Khóc	439
520. Chương 521:	Phụ Thân	440
521. Chương 522:	Thầm Châu, Thầm Châu	441
522. Chương 523:	Đã Hiểu Cũng Sợ Rồi	442
523. Chương 524:	Chợt Một Giác Chiêm Bao	442
524. Chương 525:	Không Có Thầm Châu	443
525. Chương 526:	Thì Tất Cả Là Như Vậy 1	444
526. Chương 527:	Thì Tất Cả Là Như Vậy 2	445
527. Chương 528:	Thì Tất Cả Là Như Vậy 3	445

528. Chương 529: Muốn Dẫn Tiêu Phương Trở Về Tàn Lĩnh	446
529. Chương 530: Dẫn Người Đi Xem Tranh	447
530. Chương 531: Khó Được Hồ Đồ	448
531. Chương 532: Không Muốn Nhắc Lại	449
532. Chương 533: Mai Mai Thật Ra Là Con Gái	449
533. Chương 534: Tiền Thái Tử Làm Loạn	450
534. Chương 535: Vứt Cung Mà Chạy	451
535. Chương 536: Lẻ Vào Thục Đô	452
536. Chương 537: Năm Trăm Cao Thủ Đối Chọi Với Chín Vạn Đại Quân	453
537. Chương 538: Trước Đốt Thành Sau Thành Công	453
538. Chương 539: Mỗi Người Thủ Một Bên	454
539. Chương 540: Phải Cẩn Thận	455
540. Chương 541: Sắp Bắt Đầu	456
541. Chương 542: Mưa Công Kịch	457
542. Chương 543: Bên Cạnh Xuất Hiện Gian Tế	458
543. Chương 544: Áo Trắng Hương Trúc, chỉ Có Tiêu Phương	458
544. Chương 545: Mùi Tên Nhọn Xuyên Tim	459
545. Chương 546: Trong Mộng 1	460
546. Chương 547: Trong Mộng 2	461
547. Chương 548: Ba Tháng	462
548. Chương 549: Lấy Máu Từ Tim	463
549. Chương 550: Thắm Ngọc Và Mai Mai	463
550. Chương 551: Như Thương, Sao Không Cười Một Cái	464
551. Chương 552: Đại Kết Cục	465

Hoàng Phi Linh Đặc Công Phụng Mưu Thiên Hạ



Giới thiệu

Nàng là một lính đặc công được huấn luyện đặc biệt nhất ở một Quốc Gia của thế kỷ 21, trời sinh d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-phi-linh-dac-cong-phuong-muu-thien-ha>

1. Chương 1: Đông Thục Đại Hận Hán

Nói đến lính đặc biệt, đó là một quân đội Quốc Gia trên thế giới chuyên phụ trách phá vỡ tập kích của quân địch chủ yếu là kinh tế chính trị, mục tiêu quân sự cùng thi hành riêng biệt, khác với nhiệm vụ đặc biệt của lính đặc công.

Bọn họ lên kế hoạch nhảy bén, nhân viên có năng lực cao, trang bị hoàn mỹ, huấn luyện nghiêm chỉnh, lực chiến đấu mạnh.

Quấy rối phá hư tập kích, ám sát bắt cóc, điều tra quân địch, lấy trộm thông tin, là trung tâm truyền tin, bảo vệ đặc biệt cùng với đặc công lật đổ phản kháng, đột kích bất ngờ và uy hiếp..vân..vân.. không nhiệm vụ nào, không làm được!

Bất luận có thi hành trong hoàn cảnh ác liệt hay không, cho dù là ở khối thuốc súng tràn ngập cũng phải vượt qua, lính đặc công thường thường cũng là nguyên nhân quan trọng quyết định chiến tranh.

Nhưng, có rất ít người biết, ở nước Z, Bộ Quốc Phòng là nơi thống lĩnh sắp xếp cấp bậc của lính đặc biệt trong quân đội, còn có thêm một tiểu bộ phận, là người bí mật trong bí mật.

Họ không muốn có người biết, thần bí như sương mù đêm khuya, như có như không.

Nhưng đồng thời, cho dù là ai cũng đều không thể coi nhẹ sự tồn tại của mình!

Những người trong truyền thuyết đó cộng chung lại cũng chỉ có bốn người, là những người trời sinh dị năng!

Có người có thể hô mưa gọi gió, có người có thể làm cho đất đá bay mù trời, cũng có người có thể xoay chuyển băng hỏa, còn có người có thể làm bầu trời bao la trong suốt, trong nháy mắt chuyển thành sấm sét vang dội.

Căn cứ vào thông tin của bốn người, bọn họ toàn bộ đều là nữ, tuyệt mỹ như tiên nữ trong tranh vẽ, đồng thời cũng lãnh khốc tàn độc, thật giống như ác quỷ đến từ địa ngục.

Những người này, đặc biệt thi hành những nhiệm vụ hung hiểm hoặc là quỷ dị mà người bình thường rất khó hoàn thành!

Các nàng đến từ gia tộc cổ xưa nhất, là đơn vị mà Bộ Quốc Phòng của Quốc Gia bồi dưỡng, những binh lính bí mật có năng lực đặc biệt.

Có được các nàng, cho dù là nước Mỹ cao cao tại thượng ở đây cũng không thể không khiếp sợ.

Bởi vì, vũ khí tiên tiến hơn nữa, tối đa cũng chỉ tàn phá được một hòn đảo hoặc là một hai thành phố.

Mà dị năng của lính đặc công, chỉ cần bắt tay vào làm, có thể khiến cho người người đều hâm mộ, trong khoảnh khắc làm ột Quốc Gia phát đạt bị phá hủy bởi động đất, thêm vào sóng thần, cơn lũ bất ngờ cán nuốt với biển lửa!

Dĩ nhiên, cái thế giới này đã tồn tại những người đặc biệt, không thể nào xem thường, mặc khác, thực tế hiện tại đã được chứng minh.

Cũng như bốn người lính đặc biệt này, Tần Như Thương trong một lần làm nhiệm vụ gần đây nhất, nàng từ Quốc Gia Y đến Bắc Kinh trộm một viên Ngọc Châu.

Có điều nhiệm vụ lần này có chút không bình thường, thậm chí nàng có hơi hoài nghi, tại sao chuyện đơn giản như vậy lại muốn nàng đích thân ra tay.

Nhưng khi tay của nàng vừa chạm đến viên Ngọc Châu, đồng thời lúc đó cũng xảy ra hiện tượng lạ, đột nhiên xuất hiện một ánh sáng, chẳng những làm hai mắt nàng đau nhói, lại còn làm cho ý thức của nàng trong nháy mắt biến mất, cả người chìm vào giấc ngủ say mãi mãi.

Cát vàng thổi qua, lá khô rụng xuống, nhánh cây bị phá hủy trước đó rơi lộn xộn đầy đất đều bị mục nát, phơi trong gió vừa chạm vào là có thể hóa thành tro.

Thành Tế Châu ba năm không mưa, đối đầu với mặt trời chói chang giống như mãnh thú cắn nuốt cả vùng đất, từng rãnh nước nhỏ đã bị tàn phá bừa bãi.

Gió lớn gào thét, ruộng đất cháy vàng, bốn phía nổi lên rạn nứt, đường lên đỉnh núi hiểm trở hoang vu mênh mông, mùa hè nóng bức kinh khủng, hai mắt như lửa thiêu, xuyên thẳng vào nội tâm đốt cháy lòng người!

Hiện tại là giữa mùa hè nước Đông Thục, Nhân Tông năm hai mươi mốt!

Tế Châu là một nơi hẻo lánh bị người đời quên lãng, cho dù có ba ngàn con dân, có trăm mẫu đất đai. Nhưng nó là địa phương biên giới, đi về phía Bắc chính là ngoại thành hoang vu.

Hơn nữa, liên tục nhiều năm gió không điều mưa không thuận, cho nên, ngay cả thiên triều Đông Thục đối với sự việc lần này cũng nguyện ý buông tha.

Mặc dù chủ quản ở Tế Châu của Đông Thục quốc đã viết rõ ràng tình cảnh (tình hình + hoàn cảnh) nơi này dâng lên Thánh Thượng, nhưng Hoàng Đế lại như cũ đối với nơi này chẳng hề quan tâm, mặc kệ dân chúng sống còn.

Thái Thú Tế Châu là một lão đầu tử ước chừng khoảng năm mươi tuổi, là người cố chấp lại bảo thủ.

Mấy năm qua, dân chúng từng người một, bỏ chạy trốn chết rời xa quê hương của mình, mắt nhìn thấy hơn ba ngàn người nay chỉ còn lại không tới tám trăm, thế nhưng hấn lại vẫn kiên trì một ngày ba lần, đi cầu xin ông trời ứa xuống Tế Châu, khiến cho cả vùng đất này xuất hiện cảnh xuân.

Cho đến một ngày, cũng không biết tên khốn khiếp, thần toán số mệnh ở nơi nào đến, chỉ vết nứt trên đất nói cho Thái Thú biết, nếu muốn cầu mưa, thì phải hiến người cho thần linh! Hiến nam nữ tất cả đều mười hai người, mười hai tuổi. Đi về ngoài thành ba dặm trong rừng hoang thiết lập hương án (bàn để lư hương nhang ấy), rồi sau đó đào hố chôn xuống.

Thái Thú đối với chuyện này tuy có chút động lòng, nhưng lại không hạ được quyết tâm đi tìm hai mươi bốn người sống đến chôn dưới lòng đất.

Nhưng, bọn thị vệ cũng mặc kệ những thứ kia, quyết tâm ở lại giữ Tế Châu, nói là khi tuyệt vọng thì cách gì cũng có thể thử, tức nước vỡ bờ cũng được (nguyên văn là chó cùng rứt giậu). Dù sao hiện tại đã có người đưa đường dẫn lối, mặc kệ linh hay không, cũng phải thử một chút.

Ngựa chết nếu chữa được thì thành ngựa sống, chữa không tốt cũng còn hơn không chữa!

Chôn sống nam nữ tất cả đều mười hai người để giải nạn hạn hán

Dân chúng còn lại bên trong thành Tế Châu, rất khó tìm được nhiều nam nữ mười hai tuổi như vậy, ngay sau đó liền có hàng trăm tướng sĩ chạy ra bên ngoài đi tìm, cuối cùng chỉ trong mười ngày đã gom đủ người.

Đêm khuya hôm nay, hơn bốn mươi tên đại hán cường tráng áp giải hai mươi bốn tiểu đồng nam nữ, tìm người chỉ thị địa phương xong xuôi liền rời đi.

Bọn trẻ có khóc, có náo loạn ầm ĩ, còn có muốn chạy trốn, các tướng sĩ cũng không quan tâm đến những đứa trẻ huyền ảo, hung hăng trực tiếp đánh cho hôn mê bất tỉnh, chỉ cần bảo đảm không chết người, thì coi như là không có cái lại mệnh lệnh.

Đội ngũ cuộn cuộn mà đi, lão đầu thần toán cùng Thái Thú đại nhân cũng ngồi ghé dựa đi theo phía sau, dọc theo một con sông khô cạn, từng bước từng bước đi sâu vào trong rừng cây.

Những đám người ngày thường bị đói khát dần vật chỉ còn lại nửa cái mạng, lúc này tất cả từng người một tỉnh thần đều phấn chấn. Bọn họ tin chắc, chỉ cần chôn những hài tử này, ông trời sẽ đổ mưa xuống Tế Châu.

Bọn họ nghĩ tham gia làm những chuyện này, là để cứu vớt muôn dân thoát khỏi cảnh khổ, nhưng mà không nghĩ đến làm như vậy lại có vẻ táng tận lương tâm.

Dù sao, dùng hai mươi bốn mạng người đi đổi trăm ngàn người sống sót, thật sự là một chuyện tốt.

Trong rừng cây khô, đàn tế cùng hương án đã sớm chuẩn bị xong, mọi người thậm chí còn bắt được hai con gà trong thành Tế Châu, giết chết để dâng lên cho thần linh.

Không có rượu nước, liền dùng chén máu gà bổ sung vào, không có trái cây, liền dùng đất vàng khô cứng, chế thành hình dạng bánh bao đặt ở phía trên.

Phía sau đàn tế, hai mươi bốn cái hố mộ lớn nhỏ đều nhau cũng đã làm xong, người hầu Thái Thú dìu hấn đi tới bên án, cùng với tên khốn khiếp thần toán dâng ba lần hương rồi cắm vào lư hương, một lần nữa quỳ xuống đất dập đầu ba cái, sau đó vung tay lên, các tướng sĩ đã chờ đợi từ lâu, vội vàng đem những hài tử kia đưa đi về phía bên trong hố mộ.

Vì phòng ngừa bọn trẻ chạy ra bên ngoài, hắn còn hết sức cẩn thận tự mình dùng gậy, đánh từ phía sau ốt một cái, làm cho bọn chúng hôn mê bất tỉnh.

Thần toán nói nhất định phải nằm ngửa mặt, hắn tự mình đi lên phía trước giúp đỡ xếp đặt lại tư thế, lúc này mới ra hiệu có thể bắt đầu lấp đất.

2. Chương 2: Cái Khe Bánh Răng Thời Không

Tất cả những hố mộ rất nhanh liền bị đất lấp đầy, các tướng sĩ tản ra ở phía trên, đồng thời mạnh mẽ vỗ tay mấy cái, sau đó cả bọn dùng chân giẫm liền một mạch mấy cái, xác định đất đã lấp thật chặt, lúc này mới xoay người lại phục mệnh.

Hai mươi bốn sinh mạng cứ như vậy, trong cơn ngủ say hít thở không thông mà chết, ngay lúc đó có một lão phụ liều chết đi theo tới đây, vừa gào khóc, vừa van xin Thái Thú bỏ qua cho cháu gái đáng thương của mình.

Nhưng hắn thật sự làm sao có thể bỏ qua cho người cúng tế. Lão thái thái kia trơ mắt nhìn cháu gái của mình bị vùi sâu xuống hố mộ, cuối cùng công việc lấp đất cũng kết thúc, “Phụt...” một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, người cũng theo đó ngất đi.

Có người tiến lên kiểm tra, phát hiện lão thái thái kia đã không còn hơi thở. Lão thần toán luôn miệng kêu xúi quẩy, khiến ọi người vội vàng đem thi thể kéo đi, để tránh làm dơ bản đàn tế.

Thái Thú vừa thấy cảnh này, vốn đã đứng dậy, lại “Bùm...” một tiếng liền ngồi trở về.

Sau đó hướng về phía đầu hương án, trong miệng càng không ngừng lẩm bẩm...

“Cầu xin Ông Trời! Làm cho nước mưa trở lại Tế Châu của ta đi! Ông trời khai ân! Cho chúng ta một con đường sống đi!” (ác thế trời nào cho)

Có hạ nhân đến nâng hắn đứng lên, mọi chuyện hết thấy hoàn thành, dưới sự an bài của lão toán số, mười tên tướng sĩ được giữ ở lại gác đêm.

Nghe nói là muốn canh giữ đúng ba ngày, nhang không thể tắt, nhất định phải đốt suốt.

.

Nghe đồn rằng giữa thời không có một cái bánh răng khổng lồ, và lại luôn ẩn hình, nó tồn tại ở sau khe hở, song song với thế giới, con người ai cũng không chạm tới được.

Nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể nghe thấy nó chuyển động, có lúc còn phát ra tiếng vang, “Kèo kẹt... kèo kẹt”, rung chuyển vào trong lòng của mọi người, làm cho từng trận trận đau.

Dĩ nhiên, nó thỉnh thoảng cũng sẽ đem thứ tự mọi người khác nhau, cuốn vào thế giới hai bên, giống như giữa thời không đột nhiên xuất hiện một cái khe, đem một linh hồn tồn tại hút đi vào trong đó.

Lúc này, Tần Như Thương rốt cuộc cũng khôi phục lại được ý thức, thì phát hiện ra mình đang bị một loại cảm giác giam cầm thật chặt chẽ.

3. Chương 3: Dã Mưa Tự Cứu

Tứ chi không thể chuyển động, đầu không thể nâng lên, thậm chí ngay cả ngón tay cũng không có biện pháp di chuyển nửa tấc.

Ngay lúc này, tự nhiên lại có một cảm giác đặc biệt thúc đẩy, nàng thân là nhân viên của lính đặc công, trong nháy mắt cảnh giác đề phòng đã quay trở lại.

Trong đại não vẫn còn đang hỗn độn giạt mình một cái, một tiếng “Không tốt” đã tùy tâm nói ra.

Dồn nén mãnh liệt xâm nhập vào từng bộ phận trên thân thể, mơ hồ còn có mùi tanh của đất nổi lên. Nàng ngửi thử, lại phát hiện, muốn hít thở thật sự là một chuyện rất khó khăn.

Nàng không biết ở tại lúc nàng hôn mê đã xảy ra chuyện gì, nhưng cảm giác được từ lòng bàn tay, Tần Như Thương lập tức ý thức được hình như chính mình đang bị chôn dưới đất.

Loại cảm giác này giống như chín năm về trước nàng lặn vào chiến trường Trung Đông, vì cứu một nhân vật quan trọng ra ngoài, không ngại đem tất cả mọi người ngâm trong bùn nhão để che khuất cho thành giống nhau.

Bất quá, bùn đất lưa thưa kia cũng chẳng có gì, mà bây giờ có thứ gì đó đè ở trên người nàng, có thể nói là một đũa con nít mà thôi.

Tần Như Thương không có thời gian đi suy xét tại sao mình bị chôn sống, càng không có thời gian đi phân tích đũa trẻ trên người vì sao mà khô cứng như thế.

Không khí xung quanh dần yếu đi, nàng cần phải hít thở mới có thể bảo toàn mạng sống, nhất định phải mau sớm đi ra ngoài, chỉ sợ nán lại ở đây thêm một giây phút nào nữa thì tính mạng sẽ gặp nguy hiểm.

Nàng nghĩ như vậy, trong cùng một lúc, thân thể cũng tương ứng với hành động.

Đầu tiên, là thử nhấc người lên, không có kết quả.

Thử lại, dùng sức lấy cánh tay hướng về phía trước đẩy lên, cũng là không có kết quả.

Xem ra lớp đất rất sâu! Nàng thăm mắng, đồng thời cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi cuối cùng.

Dường khí trong cơ thể hoàn toàn không còn nữa, tình cảnh Tần Như Thương cũng đang gặp khó khăn, dùng sức nhẹ nâng khoe môi, nổi lên một tia cười lạnh .

Nụ cười vừa mở ra, trên mặt đất, Tế Châu hạn hán đã lâu nay đột nhiên lại có tiếng sấm quay cuồng.

Tiếng nổ kia cùng với tia chớp quỷ quái xuất hiện ở bầu trời đêm, những tướng sĩ ở lại canh giữ, chỉ cảm thấy phía chân trời đột nhiên sáng lên, rồi sau đó “Ầm...” một tiếng vang thật lớn, hình như chính là xảy ra trong cùng một lúc, đã ba năm không mưa, nay bỗng nhiên giữa bầu trời bao la giống như được người nào đó mở rộng ra một vết nứt, trong nháy mắt, mưa như trút nước đổ xuống cả vùng đất của thành Tế Châu.

4. Chương 4: Mưa To Xông Mộ Phần

Các tướng sĩ gần như cũng choáng váng, mắt nhìn thấy bầu trời đầy sao còn chưa kịp ẩn lui, ngay vào lúc này giông gió vội vã phủ xuống, trường hợp này hẳn là rất giống Thượng Cổ miêu tả trong thần thoại... Ông trời ơi!

“Thần toán tiên sinh đúng là thần tiên! Hẳn là thần tiên nha!”

Vào lúc này cũng không biết là ai gào to một câu, một tiếng kêu này, tựa như thức tỉnh mọi người đang có mặt.

Mọi người rối rít quỳ xuống đất, hướng về phía hương án đã bị cuồng phong bão táp lật tung, càng không ngừng dập đầu.

Loại chuyện như vậy bọn họ không tin, không chấp nhận được, hai mươi bốn hài tử mới vừa chôn xuống hơn hai canh giờ, thậm chí trụ hương dài cao ngất kia cũng còn chưa kịp cháy hết, mưa cứ như vậy mà trút xuống.

Đây đúng thật là nhờ lão Thần Tiên tướng số trợ giúp, nên đã làm cho ông trời hiển linh, còn không phải sao?

Mọi người vội vàng dập đầu, làm như không để ý, muốn cùng trời mưa to gió lớn làm bạn cọ rửa cho nhau, cái hố mộ phía sau hương án đã bắt đầu chuyển động.

Chỗ này vốn là sườn dốc, sau khi lấp kín đất thế nào cũng không bằng. Những cái hố mộ bị nước mưa từng chút một tưới xuống, đất vàng khô nứt sau khi được uống nước no, chốc lát sau đã trở thành bùn nhão.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, sau cùng hình như cũng không có dừng lại, những thứ bùn đất vàng nhão kia bắt theo sườn dốc chảy xuống.

Dần dần, cái hố lấp đầy đất càng ngày càng ít, vốn là nấm mồ nhô ra nay đã bị nước bên trong vùi lấp chảy xuống phía dưới.

Mười tên tướng sĩ vẫn còn dập đầu ở bên trong, có người đã bắt đầu nổi lên nghi ngờ.

Không phải đối với cái hố mộ, mà là đối với những thứ từ bầu trời đang giáng xuống kia có chút không giống như là mưa Đây...!

Hắn không ngừng lau nước mưa trên mặt, sau đó chạy đến người dẫn đầu phía trước, dùng hết toàn lực lớn tiếng hô to phá vỡ màn mưa....

“Thủ lĩnh! Mưa này có cái gì đó không đúng a!” Hắn giơ tay cao chỉ vào giữa không trung, “Cứ theo đà này, nạn hạn hán mới vừa được giải trừ, nay liền bị lũ lụt à!”

Lời của hắn nhắc nhở mọi người, bất quá vẫn có người đối với chuyện này không thêm quan tâm, phản bác:

“Ba năm trời không có mưa, mưa lớn hơn nữa cũng không thỏa mãn được ruộng đất Tế Châu, người đừng ăn nói vớ vẩn làm ọi người phân tâm!”

Quý! Có quý a! Xác chết sống lại rồi !

Bên này đang tranh luận, lại chợt nghe có một người “Ngao....” lên một tiếng kêu to.

Thủ lĩnh đang chuẩn bị trách cứ mấy câu, lại thấy bắp chân người nọ khẽ run rẩy, “Bòm bộp...” một cái, liền ngồi ở trong bùn đất nhão, gương mặt trắng bệch cũng không biết là sợ hay bị nước mưa chà xát, giống như hình dạng của quỷ.

Mọi người nhìn hắn, thế nhưng hắn lại vươn cánh tay, chỉ thẳng vào cái hố mộ đằng trước, âm thanh kinh sợ thét lên...

“Quý! Có quý a!”

Mọi người kinh hãi, theo phương hướng ngón tay của hắn, mượn tia chớp nhìn sang, thì thấy được hai mươi bốn cái hố mộ kia bị mưa to xối lên xụp xuống, cũng không biết là bọn họ hoa mắt hay là thế nào, chỉ cảm thấy có chỗ không đúng, hình như là có cái gì đó đang không ngừng nhúch nhích ở bên trong.

Bùn trước mặt vốn là nát nhừ, bỗng nhiên một người đã chết đội đầu nhô lên, không lâu lắm, lại thấy một bàn tay nhỏ bé dính đầy bùn đất xông thẳng ra ngoài. Năm ngón tay hướng về phía trước, như rễ cây đứng thẳng chỉ về phía chân trời.

“Quý à!” Mọi người cùng nhau lui về phía sau, cơn mưa xối xả làm mờ hồ tầm mắt, nhưng một màn cảnh tượng này cũng đủ làm cho thêm phần quỷ dị.

Bàn tay đưa ra từ bên trong hố mộ cũng không đứng thẳng được bao lâu, rất nhanh liền buông xuống.

Bất quá không phải lùi về trong bùn, mà là vẫn dùng sức chống lên mặt bùn.

Không lâu lắm, chỉ thấy một tượng đất sống sờ sờ mang theo vô tận hơi thở tử vong từ trong đất bùn bò ra ngoài.

Đó là một người trong mười hai cô gái trước chôn đi vào, lúc này mái tóc dài của nàng cùng nước bùn dán chặt ở trên má, bùn trên mặt bị nước mưa dội xuống phía dưới, một chỗ trắng một chỗ đen, giống như La Sát.

Nhưng ánh mắt của nàng rất sáng, cái loại ánh sáng đó có chút khác hẳn với người thường, không phải trắng cũng không phải là đen, mà là mơ hồ ửng chút hồng quang.

“Nga...! Xác chết vùng dậy!” Thủ lĩnh kia đột nhiên ném một câu nói như vậy, sau đó cầm một thanh đao chống mặt đất đứng lên, hướng về phía đồng bọn bên cạnh kêu . “Con mẹ nó, các ngươi đứng lên cho lão tử! Nha đầu kia chỉ là giả làm xác chết thôi, chúng ta nhiều người sống như vậy cũng không thể để cho nàng cần chết!”

5. Chương 5: Quỷ Bò Lên Từ Lòng Đất

Hắn ra lệnh một tiếng, chín người khác cũng ý thức được bây giờ không phải là thời điểm hoảng sợ. Mưa lớn như vậy, chạy là chạy không nhanh, như vậy, biện pháp tốt nhất chính là liều mạng cùng nàng!

Vì vậy, mọi người rồi rít tăng thêm can đảm, lấy ra binh khí mang theo bên mình, mắt nhìn chăm chăm cái thứ quỷ quái đó đang từng chút một bò ra trong bùn đất, nhưng không ai dám dẫn đầu xông lên phía trước.

Tần Như Thương lần nữa thành công từ trong cái hố mộ bò lên mặt đất, dùng sức hít sâu một cái, lồng ngực là bị đè nén đã lâu nay cuối cùng cũng chậm rãi lấy lại được hơi thở.

Rồi sau đó nhắm mắt ngẩng đầu lên, đem cánh tay duỗi thẳng.

Dùng một dáng vẻ thoát nhìn rất thoải mái đón lấy nước mưa, chỉ trong nháy mắt, toàn thân trên dưới được rửa sạch sẽ.

Mưa rơi nhỏ dần, rốt cuộc, nàng mở mắt ra. Hồng quang trong mắt biến mất theo, cùng lúc đó, bầu trời mưa to lập tức ngừng lại.

Đối với phản ứng của nhóm người này, nàng lần nữa ngẩng đầu nhìn lên, trong bầu trời đêm chỉ còn lại đầy sao cùng trăng sáng, trừ ruộng đất đã không còn khô nứt nữa, cùng với xiêm y ở ngoài ướt đẫm, hầu như không có gì có thể chứng minh, trận mưa to trước kia xác thực đã từng đến.

Dĩ nhiên, còn có con quỷ từ dưới lòng đất bò ra.

Thời điểm mọi người nghĩ như vậy, ánh mắt của Tần Như Thương đã ném tới đây .

Nàng vừa đi vừa nhìn, trong lòng cũng vẽ ra một dấu chấm hỏi thật to.

Nàng còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, mười tên đại hán cường tráng ở cách đó không xa, chính là, không hẹn mà cùng giơ đao lao tới.

Những vẻ mặt những người kia rõ ràng mang theo sợ hãi cùng dao động, nhưng cũng là một loại liều mạng, thấy chết không sờn. (coi thường cái chết)

Nàng nắm chặt hai quả đấm, khớp xương bị kéo căng ra, phát ra tiếng kêu “Răng...rắc”.

Là kẻ địch!

Tần Như Thương nhìn những người này đang đi đến, sau đó suy nghĩ...!

Nếu là kẻ địch, vậy cũng không cần khách khí!

Nàng không có tâm tư suy nghĩ tại sao những người này ăn mặc kỳ quái như thế, càng không có tâm tư để lo lắng mình nên dùng chiêu thức gì, đi đối phó với những bọn người đã xông đến trước mặt.

6. Chương 6: Cường Dao Cắm Vào Hầu, Bàn Tay Cắm Vào Não (hầu = Cổ Họng, Não = Cái Đầu)

Tất cả phản ứng tứ chi của lính đặc công đều xông vào đại não trước, trước đây trong lúc cấp trên phát biểu, đã nhắc nhở qua rất nhiều lần.

Bởi vì suy nghĩ quá nhiều, sẽ mất đi thời cơ tốt nhất bảo vệ mình, bất kể người ở đâu, ngoại trừ nhiệm vụ, bảo toàn sinh mạng là quan trọng nhất.

Nàng gần như là theo bản năng vươn tay lên phía trước thăm dò, giờ lên nghênh đón, chặn ngang một thanh đao đưa tới, hai ngón tay mở ra để cho lưỡi đao sắc bén kia đâm xuyên qua theo khe hở kẽ tay của nàng.

Ngón tay quét tới giữa thân đao, đột nhiên dùng sức kẹp lấy, kẽ vung đao lại càng hoảng sợ, Tần Như Thương cũng bị hù dọa một phen.

Chẳng qua, hắc kinh hãi là người quỷ dị này lại dám tay không kẹp đao, còn Tần Như Thương hoảng sợ vì không hiểu tại sao tay của mình trở nên nhỏ như vậy!

Bất quá, nàng không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ sửng sốt chớp mắt một cái, sau đó liền di chuyển đan điền (vùng dưới rốn), phát lực mạnh mẽ, trong nháy mắt, bên trong phát ra khí lực so với bình thường hẳn là nhiều hơn gấp bội.

Sau đó mu bàn tay khê lạt, chuôi đao “Phanh.” một tiếng liền đứt đoạn. Cổ tay Tần Như Thương hất về phía trước giờ lên, vũng vàng đem nửa đoạn đao kia tiếp được, không chút suy nghĩ, thuận thế hướng đến cổ họng của người nọ cắm vào.

Tướng sĩ đáng thương kia liền hô một tiếng, cũng không thể phát ra âm thanh, chỉ há hốc mồm, người liền thẳng tắp té ngã trên đất.

Ngã một cái, ngay sau đó người cũng đến gần.

Tần Như Thương bây giờ mới phát hiện thân thể nàng rất kỳ quái, chẳng những tay nhỏ đi, mà ngay cả dáng người hình như cũng thấp xuống.

Lúc bắt đầu, nàng vẫn tưởng rằng là do đối phương quá cao lớn, chỉ là đánh nhau một vòng lại phát hiện ra không phải vấn đề của họ.

Chẳng qua, thấp thì cũng có chỗ tốt, ít nhất sẽ linh hoạt. Những người tồn tại ở nơi này, xung quanh đều là nam nhân cao to, thân thể thấp bé bù đắp cho sức lực còn thiếu sót chưa đủ của nàng.

Rất lâu, nhiều người không đợi được xông đến trước mặt, nàng khẽ khom người, nhanh chóng đi vòng qua sau lưng đối phương. Sau đó khép lại năm ngón tay, đem lòng bàn tay giống như một chuôi đao (cán đao), đánh thẳng vào sau ót kẻ địch.

7. Chương 7: Thủ Đoạn Giết Người Tàn Nhẫn

Mặc dù đôi tay này trước kia chưa kịp luyện thành thép, nhưng ở dưới lực đạo vận chuyển, không ngờ ngón tay không dính một nửa huyết nhục. (máu + thịt)

Sau đó, Tần Như Thương đem bốn ngón nhất câu kéo trở lại, chỉ thấy chỗ sau ót người nọ bị mang ra một mảnh nguyên vẹn, cũng nhìn không ra là gân hay là cốt. (mình nghĩ nhất câu là khi bốn ngón tay của chúng ta quặp lại để bấu vào vật gì đó, tại vì tay chị ấy đang để trên cổ tên kia ứ)

Thủ đoạn giết người vô cùng tàn nhẫn như thế, quan trọng nhất là khiến cho thân phận xác chết vùng dậy của nàng là sự thật.

Những người ở nơi này đứng nhìn, xem ra cũng chỉ có cương thi mới có thể máu lạnh, tàn bạo như thế, thậm chí bọn họ đang suy nghĩ đến, kế tiếp, nữ thi (xác chết nữ) trước mắt này có thể lập tức đi lại uống máu, ăn thịt người chết hay không.

Giao chiến không ngừng, trong nháy mắt Tần Như Thương tiêu diệt hết hai người, đang chuẩn bị đi lên tóm hết những người còn lại.

Nàng nàng vừa quay đầu lại, lại thấy những người đó từ lâu đã đánh rơi binh khí, liều mạng hướng nơi xa chạy trốn.

Nàng hung hăng trợn mắt, nhưng cũng không có đuổi theo.

Thời điểm này bọn họ chạy cũng tốt, như vậy nàng mới có thể nhanh chóng bình tâm lại suy nghĩ, chuyện lạ gì đã phát sinh ở trên người của nàng.

Nhưng hơi thở mới vừa nói lỏng được một chút, chợt nghe sau lưng “Hừ..” một tiếng ngựa hí.

Liền lúc đó, phía sau ót có một lực mạnh nhanh như gió đột kích, theo tiếng gió phán đoán, chắc cũng là một thanh cương đao.

Tần Như Thương khoát tay, thanh đao tưởng sẽ đến gần sau gáy, ngay lập tức nàng vững vàng tiếp được, đang chuẩn bị xoay người quay trở lại, cổ chợt căng thẳng, người tiếp theo liền ngửa mặt té xuống.

Lúc này nàng mới phản ứng lại, thì ra cùng tới theo thanh đao kia còn có một sợi dây.

Sợi dây kia là dùng phương pháp đặc biệt chế tạo, chẳng những khiến cho nàng không cách nào thoát khỏi, hơn nữa càng vùng ra thì càng siết chặt.

Tần Như Thương vì phán đoán sai lầm mình mà ảo não, nhưng cũng vào lúc này nàng mới hiểu được, hình như không phải do nàng chủ quan sai lầm.

Tác dụng ảnh hưởng hành động của nàng, thậm chí năng lực phản ứng, hình như là bởi vì bây giờ nàng có cổ thân thể này.

Có thể đã rõ ràng, nàng cảm giác được thân thể này cùng trước đây không giống nhau, không nhúc nhích không nói, lại có thể gãy giống như một cái xác khô.

8. Chương 8: Ngụy Cấp Sợi Dây Trên Cổ

Giờ phút này, sợi dây ở trên cổ nàng đã bị buộc chặt, Tần Như Thương theo bản năng đem một tay đưa lên phía dưới cổ, miễn cưỡng cùng sợi dây ngăn ở giữa tạo ra khoảng cách.

Xa xa tiếng vó ngựa đã nổi lên, nàng không có cơ hội đứng dậy, đã bị chiến mã phi nhanh, lôi kéo nàng chạy như điên.

Một tay Tần Như Thương ngăn cản ở cổ, một tay khác vòng qua sau ót kéo đầu dây. Lúc cánh tay nhỏ đưa ra, một lần nữa lại khiến cho nàng sinh ra cái loại ảo giác mình như xác ướp khô.

Nàng muốn dùng sức vặn thân thể một cái, thậm chí còn muốn như trước kia, tự mình dùng tay đem dây thừng bẻ gãy.

Tuy nhiên lại không có hơi sức, cổ thân thể này gãy như que củi, trước hết, có thể chống đỡ để cho nàng một phen đánh nhau xong, coi như đã là vô cùng may mắn. Xem ra, hôm nay nếu muốn tháo xuống sợi dây này, thật sự là một suy nghĩ viễn vông.

Kẻ cưỡi ngựa gần như bị điên, ôm chủ ý quyết định phải đem nàng lôi tới chết, vì vậy ngựa vẫn phi thẳng về phía trước, hoàn toàn không có ý nghĩ dừng lại.

Tần Như Thương chỉ cảm thấy da thịt sau lưng ở tại dưới bùn đất ma sát gần như bị rách ra, từng tầng lớp da đi theo, xương trực tiếp đụng vào trên tảng đá, đau đến kinh tâm động phách.(chấn động lòng người)

9. Chương 9: Trong Lúc Nhất Thời, Lâm Vào Tình Thế Nguy Cấp

Nàng muốn nghiêng đầu nhìn xem hoàn cảnh bên cạnh một chút, hy vọng tìm được điểm để mượn lực có thể khiến cho nàng ổn định thân hình.

Tiếc là, đầu khê động, sợi dây cầm ở nơi cổ lại càng thu chặt hơn một chút.

Nàng nhìn không tới người cưỡi ngựa, nhưng đoán cũng đoán ra, nhất định là cùng những người lúc trước loạn chiến là như nhau. Khuôn mặt đều là người Đông Phương (Châu Á), nhưng tướng mạo lại hoá trang, làm cho nàng một chút cũng không phân biệt được, đối phương đến tột cùng thuộc về địa phương nào.

Cảm giác hít thở không thông càng ngày càng không chịu nổi, Tần Như Thương gấp rút đến nóng nảy, hai tay vốn là nắm chặt sợi dây đột nhiên buông lỏng ra, lát sau để ở trước mắt.

Sợi dây kia mất đi lực cản, cổ của nàng lập tức gắt gao siết chặt lại, trong nháy mắt liền xuất hiện một đường vết máu!

Nàng khổ sở sắp ngất xỉu, nhưng lại như cũ cắn chặt hàm răng, đem hai cánh tay nhấc lên, lòng bàn tay hướng lên phía trước, chỉ thẳng lên bầu trời, đồng thời cặp mắt đột nhiên nổi lên một tầng sương mù.

Tần Như Thương không ngừng động tác, bàn tay lại mở ra lần nữa, cố gắng hướng về phía trước đuổi ra, bỗng nhiên, bầu trời đêm vốn đã hồi phục yên tĩnh, lại một tiếng nổ vang lên.

Ngay sau đó, mưa to lần nữa cuộn cuộn đột kích!

Nàng âm thầm quyết định, ngay lập tức muốn cho cái địa phương quỷ quái đáng ghét này một trận lũ bất ngờ, tập hợp mưa lại làm ư rơi như trút nước, mệnh mông cuộn cuộn hướng tới, đem cái đám người hại nàng thể thâm tước cho chìm ngập đến chết!

Nhưng khi mưa to chỉ vừa tới, nàng lại kinh hoảng nhìn nghiêng phía trước, cách đó không xa, giống như có một đường ánh sáng chớp động, “Vèo...” một cái liền sáng ngời đến trước mắt.

Nàng nhìn kĩ, thì ra đó là người, một thân bạch y, tóc dài, đúng là một nam tử.

Nhưng vừa rồi nàng nhìn thấy ánh sáng đó, cũng không phải là thân bạch y này của hắn, mà là từ trong tay hắn ném ra một quả ám khí làm bằng bạc.

Ám khí kia biến thành những mảnh vụn pháo hoa lớn nhỏ, thẳng đến sau ót nàng bắn tới.

Tần Như Thương tự biết không cách nào trốn thoát, theo bản năng nhắm nghiền hai mắt, lông mi trên dưới mới vừa chạm vào nhau, chợt cảm thấy sợi dây buộc sau ót tự buông lỏng ra, trong nháy mắt nàng vui sướng hít thở vào.

Ở tại thời điểm đó, tên cưỡi ngựa phía trước cũng cảm thấy sợi dây thả trên cánh tay dần lỏng ra, cảm giác vốn là đang túm chặt lấy sợi dây cũng không có, lập tức lạnh run hoảng sợ.

Hắn trong lòng khiếp sợ quay đầu lại, không ngờ phát hiện sợi dây từ lâu đã bị vũ khí cắt đứt, sau lưng không có một bóng người.

.

Tần Như Thương cứ như vậy biến mất vào lúc đó, trong chớp mắt cũng đã bốn năm.

Ở nơi này bốn năm, một chuyện cứng tẻ hoang đường như vậy cũng không có làm cho người đời nhớ đến. Mặc dù Thái Thú Tế Châu ra sức muốn áp chế lời đồn đãi, nhưng không có kết quả.

Người người sôi nổi truyền miệng nhau kể lại, nữ tử bên trong hố mộ đó bò ra là yêu quái, là chuyện cúng tế đã chọc giận đến thần linh, cho nên mới sinh ra quỷ quái tới lấy mạng của bọn hắn.

10. Chương 10: Công Tử Tiêu Phương Trong Truyền Thuyết

Nhưng là rất kỳ quái, yêu nữ kia kể từ sau khi bỏ chạy liền không một ai biết được tung tích của nàng.

Người cuối cùng gặp qua yêu nữ, từng ở trước mặt của mọi người phát ra lời thề, nói yêu quái đã bị ngựa của hắn kéo thành tàn phế, cho dù có chạy, nhất định cũng không sống được.

Chính là, ai cũng không tin, nếu là yêu quái, da thịt có bị thương đi nữa làm sao sẽ chết đây?

Huống chi, yêu quái mà cũng chết, vậy cái này...?

Chỉ là, bốn năm này, trong chốn giang hồ cũng có chuyện lạ nổi dậy.

Tổ chức sát thủ Ẩn Nguyệt các xuất hiện một Tuyệt Đỉnh Cao Thủ, người này cướp của người giàu giúp người nghèo khó, gặp thương giết thương gặp quan giết quan, chỉ cần là có tiền có quyền mà tâm là người ác, nàng cũng giết, hơn nữa cho tới bây giờ cũng không có thất thủ qua.

Mọi người đối với người này biết rất ít, chỉ biết nàng là nữ tử, cũng chưa có bất luận kẻ nào thấy qua dung mạo của nàng.

Hoặc nói một cách khác, cho tới bây giờ cũng không có bất kỳ người sống nào thấy qua dung mạo của nàng. Chỉ cần nhìn thấy qua nàng một cái, tất cả đều phải chết.

Nữ tử này tương đối thần bí, thậm chí ngay cả Các Chủ Ẩn Nguyệt các cũng chỉ có thể thấy trang phục của nàng được phủ khăn che mặt.

Có người còn suy đoán, nữ tử này chính là yêu quái bò ra trong đất bùn ở lần cúng tế bốn năm trước, nói nàng không có chết, mà là hóa thân của Diêm La, số mệnh phải làm sát thủ hành tẩu trong giang hồ.

Vả lại trong lúc nàng thi hành nhiệm vụ, những người bốn năm trước có tham dự qua chuyện chôn người sống cầu mưa, một tên tiếp một tên lần lượt chết đi, cho đến cuối cùng, ngay cả Thái Thú cũng còn không thoát khỏi điều xấu.

Bất quá hành tung của nàng cũng rất quỷ dị, việc làm của nàng trên giang hồ có thể không ai sánh bằng.

Quán trà bên đường là nơi tổng hợp đủ mọi loại tin tức truyền ra những chuyện có liên quan đến chuyện xưa, mà phải nói nhiều nhất, chính là quan hệ giữa nàng và Tiêu Phương.

Mà Tiêu Phương, cũng vì vậy lại trở thành một nhân vật trong truyền thuyết.

Dịu dàng như ngọc, quạt long, khăn quần đầu, anh tuấn tiêu sái (đẹp trai, phong độ), ngọc thụ lâm phong (cao ráo, sạch sẽ), tất cả những thứ này đều là do người đời đánh giá về Tiêu Phương.

Dĩ nhiên, trừ đi những thứ này, còn có Bách Biến công tử, Ngọc Diện thần toán, thần y tái thế, vân...vân...

11. Chương 11: Từ Yêu Nữ Đến Vũ Thần

Nghe nói hắn khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, tinh thông y thuật, có khả năng quan sát hiện tượng thiên văn, hơn nữa có sở trường tự ý dịch dung.

Cũng là một người tao nhã lịch sự, nhẹ nhàng lễ độ.

Hắn một mình ở tại khe suối Tần Lĩnh, từ đỉnh núi tách ra một mảng đất trống lớn, xây dựng thành “Nhàn Nhã Sơn Trang!” .

Đã từng có người cố gắng đi lên đỉnh núi tìm kiếm Tiêu Phương, nhưng lại phát hiện bốn phía Nhàn Nhã Sơn Trang quanh năm bị khói độc bao quanh, không người nào có thể đi vào.

Cho nên chuyện nữ sát thủ thần bí kia cùng Tiêu Phương đi chung với nhau, nguyên nhân truyền ra là do có một người đi hái thuốc tận mắt nhìn thấy.

Người kia nói đã từng thấy qua một cô gái che mặt, đi lên đỉnh núi Tần Lĩnh tới hai lần, và lên duy nhất một con đường, tiến vào Nhàn Nhã Sơn Trang.

Có người từng nghi ngờ lời nói này của hắn, mọi người cho rằng khói độc kia, trừ bản thân Tiêu Phương ra, không người nào có thể qua được .

Nhưng người hái thuốc nghe xong liền nói:

“Nói đến rất kỳ quái, nàng ta cũng không phải trực tiếp đi xuyên qua từ trong khói độc, mà là khi nàng đi đến gần thì bầu trời lại đột nhiên giáng xuống mưa to, sương mù lập tức tản ra. Nàng liền nhân cơ hội này đi vào Sơn Trang! Ta cũng muốn đi theo, nhưng đối phương đi quá nhanh, hình như cơn mưa này là đặc biệt vì nàng mà giáng xuống, mỗi bước đi của nàng mưa ở phía sau sẽ dừng lại, sau đó sương mù lập tức khép lại. Ta liền không đi vào được.”

Lời này truyền ra, mọi người ai ai cũng biết, nàng ta nhất định là người từ trong bùn đất bò ra bốn năm trước.

Nhớ đến bốn năm trước, ngày đó cũng là trời đột nhiên giáng mưa xuống, bầu trời rõ ràng đầy sao sáng, lại theo sự xuất hiện của nàng mà đổ mưa to, loại chuyện như vậy cũng chỉ có một yêu nữ như nàng mới có thể làm được.

Có người bắt đầu không gọi nàng yêu nữ nữa, mà đổi lại thành... Vũ Thần!

Bởi vì từ sau lần đó, thành Tế Châu thật sự là mưa thuận gió hòa, thu hoạch được rất nhiều lúa gạo.

Rất nhiều người trước kia bỏ chạy nay cũng đã quay trở lại, những ngày sau này của dân chúng là thời gian mà cuộc sống trải qua rất tốt.

Nhưng cũng có người không tin, nói những thứ này đều là lời đồn.

Nhất lai nhị khứ, (qua lại với nhau) tất cả đây cũng chỉ có thể là đề tài mọi người nói chuyện lúc rảnh rỗi, tạo thành giống như chuyện xưa.

12. Chương 12: Nhã Thất Tần Lĩnh, Mỹ Nhân Nửa Thân Trần

Tần Lĩnh — Nhàn Nhã Sơn Trang.

Đầu mùa xuân, cây hoa đào gập gờm gió mát xuyên qua khe núi, nhiều bông hoa tung bay phất phơ. Âm thanh rơi xuống đất nghe vào trong tai người có lòng, hẳn là mang theo điểm thanh thúy, cùng vui thích.

Nhàn Nhã Sơn Trang ở khe núi Tần Lĩnh, lấy cây trúc chế tạo dựng lên, ở giữa có sáu phòng, hai bên đình trồng một gốc cây nhãn thơm mát.

Bên ngoài nửa dặm, khói độc tự nhiên hình thành rào chắn, cả vườn hoa đào cùng đám trúc xanh biếc nương tựa nhau, bình minh lúc này ở trên phụ họa thêm, vẽ trên mặt đất tạo nên một đường cầu vồng thật đẹp mắt.

Bên trong phòng trúc thanh nhã, một nữ tử lộng lẫy nổi danh mười sáu tuổi, tóc dài xõa ra, trên người mặc một bộ váy như ý thêu trăm bướm màu tím nhạt, lưng để trần tới eo, đang nằm nhu nhược cúi mặt trên giường trúc.

Ấm trà bên gối, hương thơm tỏa ra thoang thoảng, còn có chiếc áo lót hoa văn lười nhát bị vung ném bừa bãi .

Ở cạnh bên kia, còn có một nam tử ngồi nghiêng nửa người, trang nhã mà nghiêm chỉnh, một thân bạch y không nhiễm bụi trần. Mặc dù hai mắt nhìn thẳng nữ tử lưng để trần trắng nõn, nhưng vẻ mặt lại ung dung bình tĩnh, không thấy nổi lên một tia gợn sóng.

Ngón tay thon dài xẹt qua sống lưng nữ tử đó, lớp vải bông trắng ở phía trên được nhẹ nhàng mở ra.

Bên trong da thịt hiện ra dính đầy chất thuốc sền sệt.

Tiêu Phương từ trên bàn nhỏ bên cạnh lấy ra một cái khăn lụa, thấm nước nhẹ nhàng lau sạch sẽ cho nàng, cho đến khi lộ ra khoảng không da thịt, lúc này mới hài lòng cười gật đầu.

Hắn mặc dù cười không tiếng động, thế nhưng nữ tử nằm ở trên giường tựa như cảm nhận được tâm tình hắn thật tốt.

Sau đó liền xoay đầu lại, nheo mắt dựa vào cửa sổ nhẹ giọng hỏi:

“Đều tốt?”

Tiêu Phương nhìn nàng gật đầu, sau đó đứng dậy, đem chiếc áo lót bên ngoài đắp kín lại cho nàng, liền từ trong phòng thông thả bước ra ngoài.

Nữ tử vui mừng đứng dậy, đi tới phía sau tấm bình phong đã sớm chuẩn bị sẵn nước ấm tắm rửa, khi cánh tay duỗi về phía sau chạm tới phần lưng, nàng lập tức có loại cảm giác vui sướng khó tả xuất hiện ở trong lòng .

Bốn năm nay, đây là lần đầu tiên Tần Như Thương cao hứng như vậy, năm đó nàng trong tình thế lâm nguy được Tiêu Phương cứu, vốn tưởng rằng phần lưng gần như bị mài nát, hơn nữa khó có thể trơn bóng như lúc ban đầu.

Lại không nghĩ rằng, bốn năm nay, được trải qua bàn tay kỳ diệu cùng y thuật cao siêu của Tiêu Phương, thật đã hoàn toàn trở lại như trước .

13. Chương 13: Nàng Muốn Có Thâm Châu

Tần Như Thương có thói quen sử dụng y học Phương Tây, nhưng đối với y thuật của người xưa không thể không bội phục vạn phần, cái này nếu như ở ngày trước, e là phải đi bệnh viện giải phẫu ghép da.

Nàng đứng dậy, mặc lại quần áo, đem tóc dài thấm nước lau khô, dùng một đoạn lụa trắng cột lại. Lúc này mới đẩy cửa bước ra, thông thả đi về phía đình nghỉ mát.

Tiêu Phương đứng ở bên này, thấy nàng đi tới, liền ngoắc ngoắc tay, gọi nàng đến bên cạnh hắn.

Như Thương đi tới nơi có ghế xích đu, nàng ngồi dựa vào, vui vẻ trước đó cũng đã thu lại.

Tiêu Phương không muốn thấy biểu tình này của nàng, muốn bước tới khuyên vài câu, nhưng lời vừa ra đến khóe miệng, lại là không thể thốt lên được.

Tần Như Thương hướng hắn khoát tay áo một cái, tự mình quay đầu lại nhìn, mở miệng hỏi:

“Tiên sinh, có tung tích đồ vật sao?”

Đôi phương bắt đầu dĩ than nhẹ, nhưng vẫn là gật đầu một cái....

“Ân! Nghe nói, nhiều thế hệ truyền rằnghoàng tộc Đông Thục quốc có một bảo vật, tên gọi là Thâm Châu. Vật kia tương ứng thiên văn, sử dụng thích hợp sẽ dẫn phát được năng lực đặc biệt. Ta nghĩ. . . .”
Hắn dừng một chút, lại nói: “Vật đó hẳn là món đồ người cần tìm?”

Tần Như Thương hít sâu một hơi, lông mày gom lại nâng lên, chỉ nói: Thầm Châu, vật kia ở chỗ này được gọi là Thầm Châu sao?

Một đường ký ức xuyên thẳng đến, đưa nàng trở về những năm tháng trước đây.

Nàng nhớ nhiệm vụ kia vốn là một việc bình thường, không phải ám sát Thủ Tướng Tổng Thống, cũng không phải trang bị vắc sủng đấu tranh anh dũng, càng không phải là xâm nhập Quốc Gia thế giới thứ ba lấy cắp bí mật dầu hỏa.

Chẳng qua, tổ chức chỉ để cho nàng đi trộm một vật, mục tiêu được đặt tại nước Y cung Điện Bắc Kinh, đồ vật được miêu tả là một viên Ngọc Châu màu đen, đường kính bốn centimét.

Tổ chức cũng chỉ cho biết những điều này, mà vật kia đến tột cùng là có lợi ích gì thì một lính đặc công như nàng không nên hỏi.

Vì vậy, nàng đi! Trong một đêm mưa to gió lớn như quỷ mị, nàng im hơi lặng tiếng bước vào hoàng thất nước Y!

14. Chương 14: Người Tra Xét Bốn Năm, Rốt Cuộc Tra Được Gì

Vậy mà, chuyện ngoài ý muốn cũng theo thời khắc đó xảy ra.

Tay của nàng vừa chạm đến món đồ vật, viên Ngọc Châu kia lập tức phát ra một ánh sáng màu trắng.

Tần Như Thương không có dấu hiệu nào ngắt đi, lần nữa mở mắt ra thì linh hồn đã ở trên một thân thể khác.

“Nhất định phải trở về chỗ đó sao?” Thanh âm Tiêu Phương cắt đứt hồi tưởng của nàng, nam tử áo trắng nho nhã đứng tự nhiên đối diện với nàng, tóc dài bị gió thổi lên, siêu phàm thoát tục (không dính bụi trần thế), giống như thần tiên sống trong núi. “Chỗ đó, nơi cố hương của ngươi! Người tra xét bốn năm, rốt cuộc tra ra chuyện gì?”

Tần Như Thương cũng ngẩng đầu lên, con ngươi sâu thẳm trong suốt nhìn trả lại Tiêu Phương, gương mặt quật cường cùng cố chấp.

Vấn đề này đã tồn tại ở trong lòng Tiêu Phương nhiều năm, thế nhưng hắn cũng không dám hỏi. Tuy là hai người có quen biết, có hiểu nhau, nhưng quan hệ cũng chỉ giới hạn ở đó.

“Ta muốn tra ra tại sao ta xuất hiện ở nơi này.” Tần Như Thương đứng lên, đi về phía trước hai bước, nàng có thể mơ hồ nhìn thấy được một tầng khói độc. Giống như thời điểm nàng xuất hiện tại chỗ này, không sờ được, cũng không nhìn thấy.

Lúc nàng nhìn lại, nhiều khi cách sương mù còn không bằng cách núi. Núi có thể đi qua, nhưng sương mù, lại lúc ẩn lúc hiện hoàn toàn không do người khống chế.

“Tiêu Phương!” Thanh âm của nàng rất nhẹ, duy trì vừa đúng mức giới hạn, đến nỗi chỉ có thể hai người nghe được. Mặc dù trong núi cũng không có người khác, nhưng đây là thói quen của nàng, chính là cảnh giác của lính đặc công nên có. “Ta không tin những lời lẽ hoang đường vui đùa trong truyền thuyết, trong mắt của ta, chuyện này hết tám chín phần là một âm mưu. Có người muốn hãm hại ta chết. Không phải, là hãm hại để ta đi tới nơi này, cho nên ta nhất định phải tra ra, kẻ chủ mưu ở sau lưng đó là ai. Đó là lý do mà. Ta phải trở về!”

Tần Như Thương nói đến đây, hai hàm răng trên dưới đã cắn chặt cùng một chỗ.

Nàng biết Tiêu Phương nghe không hiểu lắm, nhưng cũng không có tâm tư đi theo một cổ nhân giải thích loại chuyện lạ xuyên qua thời không này.

15. Chương 15: Nàng Tin Tưởng Xuyên Qua, Nhưng Không Tin Tưởng Chỉ Là Tình Cờ

Nhớ kĩ lại, kì thật thì nhiệm vụ ăn trộm kia tính nguy hiểm cũng không cao, so với những việc trước đây nàng làm thì nhỏ hơn rất nhiều, không có đạo lý xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Không phải nàng không tin xuyên qua, Tần Như Thương nàng chính là một người có được dị năng bẩm sinh, dĩ nhiên hiểu chuyện thời không biến đổi vị trí.

Chẳng qua, nàng vẫn luôn hoài nghi là có người cố ý ám hại nàng, muốn nàng chết.

Người kia có thể là quân địch, cũng có khả năng là người cùng phe, thậm chí là trưởng quan giao nhiệm vụ cho nàng, phạm vi nội bộ tất cả đều bị hoài nghi.

Người kia cố ý giao nhiệm vụ này cho nàng, là cố tình để cho nàng đi tiếp xúc viên Ngọc Châu có năng lượng dị thường đó, và chờ sau khi nàng chết đi, khi đó thu lợi về ình.

Lại không nghĩ rằng nàng cứ thế xuyên qua, lần nữa được tái sinh.

Dĩ nhiên, Tần Như Thương còn có một loại ý tưởng khác....

Nàng có được một cái đầu óc đánh giá về mọi thứ, chỉ cần bất cứ chuyện gì vừa phát sinh, đầu tiên, nàng sẽ từ gốc độ xuất phát mà phân tích được tình huống xảy ra.

Sự kiện xuyên qua lần này cũng giống như vậy!

Nếu như không phải là có người muốn nàng chết, như vậy thì còn có một loại khả năng, đó chính là, cả sự kiện xuyên qua đều là giả, cổ đại này là giả, người cũng là giả .

Tựa như “Sở Môn Thế Giới”, (nguyên văn là The Truman Show, các bạn có thể search gg để biết thêm về câu chuyện này) có người sáng lập ra huyền tượng đem nàng hút đi vào, nói không chừng còn có mưu đồ khác. (huyền tượng là hình ảnh không có thật)

Nàng còn nhớ rõ ràng trong nháy mắt lúc xuyên qua, quá trình tựa hồ cũng chưa chết, cũng chỉ nhớ là viên Ngọc Châu kia chợt sáng lên một cái, sau đó nàng liền mất đi tri giác. Khi tỉnh lại, người không phải, mà đồ vật cũng không thấy.

Nhưng nàng đã tra xét bốn năm, cũng không có tra ra cuộc sống hiện tại có gì khác thường, ngoại trừ cái niên đại này không có tồn tại trong lịch sử, mặc khác, tất cả hoàn toàn đều là thật.

Thấy nàng thật lâu không nói gì, Tiêu Phương cảm chiết phiến (quat xếp) trong tay mở rộng ra, hạ xuống một cái nhưng không có quạt cái nào, giống như là mượn chuyện này để tâm bình tĩnh lại.

16. Chương 16: Phương Pháp Lấy Thâm Châu

“Người nói, không phải là ta nghe cũng có thể hiểu.” Hần nói thật, “Cho nên, nói đến cùng, là ta không hiểu người rất cuộc muốn tra cái gì, cũng không hiểu viên Ngọc Châu kia đối với người mà nói đến tột cùng có bao nhiêu quan trọng. Nhưng là tại sao. . . . Ta cuối cùng vẫn cảm thấy lời người nói trở về, nghĩa là muốn rời đi, hơn nữa, làm cách nào để có thể tiếp tục gặp nhau đây?”

Lời của hần khiến Tần Như Thương không cách nào phản bác, đúng là, nếu quả thật có thể trở về, thứ đang chờ đợi nàng chính là một cuộc tranh đấu cùng cực cả đời.

Sống hay chết, tất cả đều không biết.

“E rằng, có lẽ sẽ không.” Nàng lựa chọn lời lẽ sâu xa như thế để làm đáp án, “Nhưng bất kể như thế nào, điều trước tiên là phải tìm được Thầm Châu kia rồi hãy nói.”

Miễn cưỡng cười một cái, nàng nhìn về phía Tiêu Phương....

“Tiên sinh, cảm ơn người bốn năm trước đã cứu ta, Như Thương ghi tạc ở trong lòng cả đời! Hãy tin tưởng ta, cho dù ta đi hay ở, ta đều sẽ không quên người. Thật!”

Tiêu Phương cười khổ,

“Quên hay không quên lại có thể thế nào đây?” Chiết phiên lại lắc hai cái, đã thay đổi đề tài “Viên Thầm Châu kia là do nơi hoàng tộc Đông Thục bảo quản, nhưng cũng không ai biết được đặt ở địa phương nào, có thể ngay cả Hoàng Đế cũng không rõ ràng. Nghe nói nơi cất giấu cũng từ hơn mấy đời trước, sau đó đem bí mật không rõ ràng này, làm phương thức đời đời tương truyền, có thể rất nhiều người cũng muốn biết, nên mọi nơi cùng nhau gom chung lại một chỗ, mới có thể biết rõ chân tướng. Vì vậy, muốn có được Thầm Châu, cũng chỉ có một biện pháp, chính là xâm nhập vào hoàng cung Đông Thục, ở lại lâu dài, sau đó từ từ tìm kiếm.”

Tần Như Thương hít một hơi thật sâu, tiếp theo gật đầu, coi như là thừa nhận theo phương pháp của Tiêu Phương.

Đúng vậy, vật kia chính là một con cá lớn, nàng nhất định phải có đầy đủ tính nhẫn nại, thả xuống một sợi dây dài, từ từ chờ nó dính câu.

“Ta có thể giả làm cung nữ để trà trộn vào.” Nàng đề ra kế hoạch.

Tiêu Phương một nửa cũng không đồng ý.

“Cung nữ bình thường không được! Lén lút vụng trộm làm việc quá nguy hiểm, hơn nữa cũng chưa chắc có thể tìm được.”

Thái Tử là con tin Đông Thục quốc bị lưu đầy ở trong sa mạc.

“Tiên sinh nói nên như thế nào?”

“Người phải có một lý do quang minh chính đại, để người có thể tự do đi lại trong hoàng tộc, ở giữa tầng lớp thế lực, ngoại trừ tự mình đi tìm, còn hơn nghe nhiều, suy nghĩ nhiều!”

Nàng gật đầu, nói:

“Đúng a! Loại đồ vật này sẽ không dễ dàng có được, nếu không còn nói cái gì là bảo vật!”

“Nhất định phải đi?”

“Ân.”

Tiêu Phương đem hy vọng cuối cùng bỏ xuống, dứt khoát xoay người đến trước mặt Như Thương, lại nói:

“Được! Để ta cung cấp cho người một số tin tức, chuyện này người nhất định phải nghe cho rõ. Nói đến những năm nay, đối với thiên hạ dân chúng mà nói, việc này từ lâu đã không phải là cái bí mật gì. Thái Tử Đông Thục quốc từ nhỏ đã bị đưa thẳng đến ở trong tháp, đi làm con tin trong đại mạc phía tây Dạ Vương quốc, nếu như người có thể mau chóng đem Thái Tử cứu ra ngoài, đưa trở về Đông Thục, vậy thì sẽ có cơ hội ở lại bên cạnh Thái Tử. Được kề cận hầu hạ Thái Tử, đương nhiên so với một người cung nữ bình thường thì tốt hơn rất nhiều...”

Mắt Như Thương sáng lên, theo bản năng liền túm lấy cánh tay Tiêu Phương, buột miệng nói:

“Tiên sinh cảm ơn người!”

Đối phương chỉ lắc đầu một cái, vỗ nhẹ nhẹ mu bàn tay của nàng, xoay người bước đi.

Bóng dáng phiêu dật hiện rõ cô đơn, là những năm này chưa từng có thấy qua.

Nàng khép hờ mắt, “Cảm ơn người” rất nhiều, ta cũng chỉ có thể bổ sung thêm một tiếng: thật xin lỗi!

Trên người nàng có quá nhiều việc phải đảm trách, cũng chưa có biện pháp để buông thả lòng của mình đi tiếp nhận thứ gì khác.

Huống chi nàng là Tần Như Thương, cả đời phải bị mưu toan ngầm ngấm, ra ngoài nơi nào cũng có người bày kế tìm cách bao quanh ám toán. Trong lòng nàng, tâm từ lâu đã dựa vào hoàn cảnh sinh tồn mà đóng chặt lại. Vô tình, vô nghĩa, có cay, có độc.

Nàng có thể ở trong chớp mắt đoạt đi vài mạng người, nhưng lại thủy chung không cách nào dùng thời gian quá lâu, để đi tiếp nhận yêu thích người khác.

Mắt thấy Tiêu Phương đã trở về Nhã thất, lúc này nàng mới thu hồi suy nghĩ lại, bắt đầu suy xét chuyện vừa mới nghe được.

17. Chương 17: Chuyện Hai Mươi Năm Trước

Không sai, theo đúng như lời Tiêu Phương, thông qua thế giới này điều tra vài năm nay, đủ để cho nàng tương đối hiểu rõ hoàn cảnh nơi ở của mình.

Nàng biết biên giới Đông Thục Quốc nằm ở hướng đông Tần Lĩnh, ước chừng năm trăm dặm, triều đình Đông Thục hoàn toàn là người Trung Nguyên, hoàng tộc họ Chử.

Hai mươi năm trước, Hoàng Đế Huyền Tông hy vọng có được lãnh thổ Tây Dạ Quốc, ý muốn cử binh xâm phạm.

Lẽ ra lấy thực lực của nước Đông Thục, giết hạ mười cái Tây Dạ cũng không thành vấn đề.

Cho dù đối phương ở xa xôi trong đại mạc, cho dù nơi đó cát vàng khắp nơi đi lại rất khó khăn. Nhưng Đông Thục thắng ở người nhiều, dùng chiến thuật biển người, cũng áp chế cho Tây Dạ hít thở không thông.

Chẳng qua sự việc xảy ra bao giờ cũng không ngờ được, Đông Thục không biết, Vương tộc Tây Dạ Quốc có một loại năng lực đặc biệt, chính là điều khiển rắn!

Đó là một loại rắn sinh trưởng trong sa mạc, đầu đỏ mình vàng, có độc rất mạnh, trải qua huấn luyện có thể ở trong vô hình lấy tánh mạng người khác.

Vào hai mươi năm trước, trong một trận đại chiến, người Tây Dạ Quốc phải dựa vào chuyện này mà xoay chuyển tình thế trong nháy mắt, khiến cho đại quân Đông Thục vốn là chiếm thế thượng phong, nhưng bởi vì chủ tướng độc phát bỏ mình, phải nhanh chóng thất bại thối lui.

Năm đó Tây Dạ thả ra lời đồn, Đại Tướng Đông Thục toàn bộ bị rắn cắn chết, nếu không thu binh, người kế tiếp sẽ chính là Hoàng Hậu.

Dĩ nhiên, bọn họ cũng biết nếu để cho rắn cắn chết Hoàng Hậu, Tây Dạ lập tức cũng sẽ bị diệt vong, dù sao binh tướng Đông Thục cũng rất nhiều.

Mặc dù đã thu binh nghị hòa, nhưng Tây Dạ vẫn sợ quê hương bị xâm lược lần nữa, cho nên yêu cầu Hoàng Đế Đông Thục Quốc để thái tử chưa tới năm tuổi đưa đến đại mạc đi làm con tin.

Ngoài chuyện đó ra, hàng năm còn phải cống nạp mấy vạn vàng bạc châu báu để bày tỏ thành ý.

.....

Tần Như Thương làm việc cũng không dài dòng dây dưa, nếu đã có mục tiêu, thì sẽ quyết định ngay không có lý do để kéo dài.

Không lâu sau, nàng đã mang theo bao quần áo đơn giản giục ngựa rời đi Tần Lĩnh.

Tiêu Phương ở tại Nhã Thất cách cửa sổ đưa mắt nhìn theo, không biết hẳn giúp nàng lần này, là đúng hay là sai.

18. Chương 18: Biên Quan Tây Dạ Quốc Cùng Rắn Độc

Qua khỏi khe suối hướng Đông Tần Lĩnh, chính là biên giới Đông Thục Quốc.

Mà Đông Thục và Tây Dạ đều nằm lân cận vùng sa mạc Tháp Đạt Lý, ngay tại phía Bắc Đông Thục.

Mục tiêu của nàng là Hách Thành. Nơi đó là một tòa thành thị, dọc theo hai bên đại mạc của Đông Thục, từ nơi đó lên đường đi Tây Dạ mới đúng là tiện nhất.

Đối với Tần Như Thương mà nói, muốn hiểu biết rõ ràng toàn bộ thế giới xa lạ, thời gian bốn năm vẫn còn quá ngắn.

Huống chi nàng còn dùng nửa năm để dưỡng thương, sau đó lại điều trị cái thân thể khô gầy như cây ma, còn phải để cho tự mình lớn lên.

Qua lại thường xuyên, lãng phí không ít thời gian.

Với lại ngày trước không có mục đích, nên thời gian đó cũng không có tìm hiểu nhiều về chuyện của Đông Thục và Tây Dạ.

Hiểu biết của Tiêu Phương cũng có giới hạn, chẳng qua trong lúc nàng thu dọn quần áo chuẩn bị đi, có nghe hần nói một chút chuyện trước đây.

Đó là về Tây Dạ, có chút kỳ lạ, hơn nữa còn rất là tàn nhẫn.

Tiêu Phương nói, người Tây Dạ có nuôi một loại rắn... mà thật ra chính bọn họ cũng phải sợ nó.

Loại rắn đó không phải cảm hóa nó là có thể tùy ý mặc người sử dụng, động vật máu lạnh từ trước đến nay đều vô tình, chúng nó không nhận chủ, đối với người Tây Dạ cũng theo cần không bỏ qua.

Thật sự có thể khống chế những loại rắn đầu đỏ mình vàng kia, cũng chỉ có người Vương tộc của Tây Dạ cùng Thầy cúng tế mà thôi.

Cho nên người Vương tộc họ không sợ, là bởi vì từ nhỏ bọn họ đã uống một loại rượu thuốc đặc biệt.

Rượu thuốc kia là dùng người sống làm thuốc dẫn cộng thêm mấy vị thảo dược đặc biệt ngâm trong nước chế tạo thành, dùng để uống lâu dài, chẳng những bách độc bất xâm, mà rắn đầu đỏ kia cũng không dám đến gần nửa bước.

Người Tây Dạ trời sinh tính tình tàn bạo, năm đó thái tử Đông Thục bị đưa tới làm con tin, vốn là không nghĩ rằng để cho hần còn sống.

Bọn họ cùng nhau đem thái tử ngâm trong bồn rượu thuốc bảy bảy bốn mươi chín ngày, nhưng sau khi mở ra bồn rượu, lại ngoài ý muốn phát hiện được đứa nhỏ kia chưa chết.

Chẳng những không có chết, mà còn tự mình bò từ trong bồn rượu ra ngoài.

Chỉ là tất cả mười đầu móng tay đều bị đen, so với mực thậm chí còn muốn đậm hơn.

19. Chương 19: Thái Tử Điện Hạ Quỷ Di

Về sau, Thầy cúng tế Tây Dạ nói đứa nhỏ này không giết được, động đến hần sẽ mang đến tai nạn cho Tây Dạ.

Vì thế, thái tử Đông Thục cứ như vậy sống cho tới nay.

Tần Như Thương lần lượt nhớ lại tất cả những chuyện trước đây, muốn vào được hoàng cung Đông Thục, nhất định phải cứu ra thái tử, đây chính là một biện pháp tốt nhất.

Nhưng nếu muốn cứu thái tử, bước đầu tiên nàng phải trà trộn vào được Tây Dạ.

Mặc dù có rất nhiều nguy hiểm, nhưng nàng vẫn phải đi, không có đường lui.

Đơn độc ngồi trên bảo mã tên Sính Vụ đỏ thẫm, được Tiêu Phương nuôi dưỡng nhiều năm, tốc độ thật nhanh, sức lực rất mạnh.

Cho dù đem nó bỏ một mình ở ngoài vạn dặm, nó cũng có thể tự mình một đường tìm về Nhân Nhã Sơn Trang.

Một người một ngựa đi được tám ngày tám đêm, rốt cuộc sáng sớm ở ngày thứ chín đi vào Hách Thành.

Nơi này Tần Như Thương đã từng đến một lần, mặc dù là trong phạm vi cai quản của Đông Thục, nhưng bởi vì đến gần biên giới đại mạc, mặt đất trong thành biến đổi rất nghiêm trọng.

Cát mịn lấp đầy trên đường phố, dày ít nhất cũng khoảng nửa ngón tay.

Nàng muốn thu xếp nghỉ ngơi ở chỗ này hai ngày, dò la một chút tình hình thực tế của Tây Dạ Quốc, hơn nữa phải để cho Sính Vụ trở về, sau đó đi mua hai đầu Lạc Đà tiếp tục lên đường.

Nhưng khi vào thành, ở trên đường đi cảm giác những thứ này so với trước kia hoàn toàn khác biệt.

Hách Thành này vốn hết sức náo nhiệt, bởi vì là nơi biên giới, mặc dù quan hệ hai nước Đông Thục cùng Tây Dạ vẫn luôn khó bề phân biệt, dân chúng Đông Thục đối với rắn độc Tây Dạ hết sức kiêng kỵ.

Tuy nhiên, vẫn có một số người lá gan không nhỏ, ham tiền, nên thường xuyên lui tới ở giữa hai nước mua bán một ít vải vóc hương liệu ...các loại làm ăn, cho nên Hách Thành thường là người đến người đi, náo nhiệt không tầm thường.

Hôm nay thì không phải vậy, người ở trên đường lớn thưa thớt không nói, thỉnh thoảng có đi ngang qua hai ba đoạn đường, tất cả cũng đều là cảnh tượng vội vàng, có gọi cũng không ngừng lại.

Hai bên đường phố thật dài, mà ngay cả một cái quán nhỏ bày bán bình thường cũng không có, điều này khiến cho nàng nghĩ được một hơi thở nguy hiểm.

Như Thương nhíu nhẹ chân mày, đi thẳng đến một nhà trọ.....

20. Chương 20: Người Đến Hách Thành Tây Dạ

Gõ cửa chừng khoảng nửa khắc (1 khắc = 15'), còn phải kêu ầm ĩ, cuối cùng cũng có người từ bên trong mở ra một cái khe cửa nhỏ.

Nàng nhìn thấy, đó là một Tiểu Lão Đầu nhĩ. (là già nhưng nhìn có vẻ như con nít ấy)

“Ta muốn ở trọ, vì sao không mở cửa?” Tần Như Thương nói chuyện bằng giọng nói của người Trung Nguyên, lại thêm toàn thân giả nam trang chỉnh tề, cuối cùng cũng khiến cho người nọ thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Công tử mau vào!” Lão đầu vươn tay kéo nàng một cái, sau đó lại thò đầu ra nhìn xem chung quanh, lúc này mới vội vàng đóng cửa lại.

“Người đây là vì sao? Hách Thành đã xảy ra chuyện gì?”

“Công tử là từ nơi khác mới đến đi!” Lão đầu dẫn một bước đi vào trong, “Là nghỉ ngơi hay là ở trọ?”

“Ở trọ!” Nàng lạnh lùng mở miệng, không nói nhiều lời, chờ đối phương chủ động trả lời.

Lão đầu nhĩ dẫn nàng đi lên lầu, vừa đi vừa nói:

“Công tử người có điều không biết, người đến Tây Dạ đã vào trong thành rồi! Mọi người đều sợ bọn họ có răn, ai cũng không dám ra khỏi cửa!”

“Người đến Tây Dạ?” Trong lúc nói chuyện người cũng bước vào phòng, nàng ngăn cản lão đầu nhi lại, không để cho hắn đi. “Người đến Tây Dạ ở nơi này làm gì? Có răn cản người sao?”

Lão đầu lắc lắc tay, lại nói:

“Không cản người! Cũng không ai nhìn thấy răn! Chỉ là sợ bọn họ lén lút mang theo. Nghe nói con răn kia rất nhỏ, chỉ lớn bằng đầu ngón tay, nhưng khi cản người, độc tính cũng không khác gì so với con răn lớn. Bọn họ cũng không phải là thường xuyên đến, một năm mới đến một lần! Bởi vì sắp tới là tiệc mừng thọ của Vương Hậu Tây Dạ! Những người đó đến là để chọn lựa vũ cơ.”

Nói xong lời này, lão đầu nhi vội vã rời đi.

Hai hàng lông mày Tần Như Thương nhíu chặt, đứng dựa cửa đem lời của hắn nói suy xét một chút, rồi sau đó ánh mắt sáng lên, rốt cuộc cũng cười lên một cái.

Tìm vũ cơ sao?

Rất tốt!

Mặc dù việc nàng làm thường xuyên nhất là giết người, nhưng nếu là khiêu vũ thì cũng được chọn là hạng nhất.

Suy nghĩ đến đây, Tần Như Thương với tay đẩy ra cửa phòng vừa được đóng lại, sau đó rất nhanh đi xuống lầu dưới, đi về phía chủ nhà trọ khoát tay, vút thêm một khối nhỏ bạc vụn, rồi nghênh ngang rời đi.

21. Chương 21: Tây Dạ Chọn Vũ Cơ

Lão đầu nhi còn chưa kịp phản ứng, cửa đã “Cạch..” một tiếng bị người đá văng, lại nhìn xem, đã không còn thấy được bóng dáng của công tử tuần tú kia.

Trở lại trên đường cái một lần nữa, không khí áp lực vẫn còn ở trong thành.

Nhưng bởi vì có mục tiêu, Như Thương hành động lại càng thêm có niềm tin.

Nếu đang tìm vũ cơ, như vậy hiện tại mục tiêu chính là thanh lâu nghệ quán.(kỹ viện có biểu diễn nghệ thuật)

Còn có những vũ phường cao cấp ở nơi này, cũng cần phải tìm hiểu điều tra trong phạm vi của người Tây Dạ.

Vừa suy nghĩ vừa đi về phía trước, Sính Vụ đã được thả về Tần Linh, không cần dắt ngựa, cũng để cho hành động của nàng tự do hơn chút.

Rất nhanh đã đi đến một cái ngã tư, vừa quay đầu, liền nhìn thấy cách đó không xa phía trước đang có một nhóm người bao vây.

Phạm vi không lớn, ít nhất cũng có hai tầng, mà hôm nay trong Hách Thành tiêu điều như vậy xem như là cũng rất đột ngột.

Nàng đi lên phía trước, như một người dân chúng bình thường làm bộ xem náo nhiệt.

Địa điểm đám người tụ tập là tại cửa lớn một gian nghệ quán, có sáu nam tử ăn mặc ngoại tộc, trong tay đang cầm chính là văn tự cáo thị Trung Nguyên đã viết xong, đang chuẩn bị dán lên tường.

Nam nữ tham gia thi múa trong nghệ quán đều đã bao vây ở một bên, nhìn về phía cáo thị sôi nổi mở rộng thảo luận.

Những người Tây Dạ dán xong liền rời đi, Tần Như Thương ở xa xa đi theo bọn họ hơn nửa ngày, rốt cuộc cũng nhìn thấy bọn họ dán xong hết những nghệ quán trong thành, lúc này mới đi trở về nhà trọ nghỉ ngơi.

Đó là một bảng cáo thị tuyển người, đại khái ý tứ chính là chúc thọ Vương hậu Tây Dạ, mời người Trung Nguyên đến tham gia múa giúp vui.

Đội múa tổng cộng ba mươi người, mười lăm nam mười lăm nữ, kỳ hạn công bố danh sách người tham gia nội trong ba ngày, rồi sau đó theo bọn họ cùng khởi hành trở về Tây Dạ.

Ngay tại lúc những người Tây Dạ dừng chân nghỉ lại ở nhà trọ, Như Thương mở to mắt nhìn ba mươi người ngoại tộc tham gia đội múa tập trung đông đủ ngay ngắn, liền hiểu được, cơ hội của mình đã đến!

Mười lăm nữ tử ở bên trong, có hai người tuổi tác còn hơi nhỏ, bộ dạng khoảng tám chín tuổi, còn lại những người khác hầu như từ mười hai đến mười bảy tuổi.

22. Chương 22: Hành Trình Đi Trên Sa Mạc

Đêm cuối cùng nhóm người này ở lại trong Hách Thành, nàng chọn trúng một nữ tử có vóc người so với nàng cũng gần như nhau.

Khi nàng lên vào trong phòng, thì nữ tử kia đang ngủ say trong giấc mộng.

Nàng không có ý định tổn thương người vô tội, chỉ muốn lấy công phụ điểm huyết học được từ nơi Tiêu Phương, che lại huyết đạo đối phương, sau đó sẽ lên đem người giấu trong ngăn tủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi cửa phòng mở ra thì Tần Như Thương hiển nhiên đã trở thành một thành viên trong đội múa, đang cùng mọi người chuẩn bị lên đường đi Tây Dạ.

Từng người trong đội múa tự mình báo lại tên, cũng không có chạm mặt lẫn nhau, hơn nữa dáng dấp người nước khác cùng người Trung Nguyên nhìn cũng không sai biệt lắm, cho nên nàng lần này treo đầu dê bán thịt chó cũng không dẫn đến rắc rối gì.

Có người Tây Dạ dẫn dắt, đi vào sa mạc thuận lợi hơn nhiều, cũng không cần nàng tự mình tìm đường, chỉ cần ngồi trên Lạc Đà cùng đi theo, thời gian bảy tám ngày là có thể tiến vào biên giới Tây Dạ Quốc.

Xung quanh vô sự, nàng liền cùng một tiểu tử bên cạnh nói chuyện qua lại.

Nhìn sơ qua tuổi của người nọ so với nàng cũng không chênh lệch lắm, dáng người gầy yếu, nhưng cũng rất rắn chắc, vừa nhìn liền biết chính là nhân tài khiêu vũ.

Tần Như Thương mở đầu câu chuyện từ đội múa, nàng hỏi:

“Vì sao Vương Hậu Tây Dạ muốn tìm người Trung Nguyên tham gia đội múa?”

Tiểu tử rất chất phác, thành thật đáp:

“Đoán chừng chính là ham muốn cái mới lạ, dù sao điệu múa từ chân của người Trung Nguyên và bọn họ không giống nhau. Thật ra thì mỗi năm vào thời gian này đều có đội múa đi Tây Dạ Quốc khiêu vũ, nhưng là từ đó tới nay chưa từng trở về.”

Giọng nói hần dần nhỏ đi, đầu cũng cúi thấp xuống, hiển nhiên là đã bị đề tài này gọi lên thương tâm.

Tần Như Thương nhíu mày, hỏi nữa:

“Vậy tại sao các người còn muốn đi? Không có trở về cũng không có tin tức, vậy thì nhất định là xảy ra chuyện. Nếu đã biết, tại sao các người còn muốn đi?”

Đối phương trả lời rất thẳng thắn thành thật ——

“Bởi vì tiền! Tây Dạ cho rất nhiều tiền, nhiều đến chúng ta biết rõ cứ đi như vậy rất có thể sẽ mất mạng, nhưng cũng cần phải cầm số tiền kia cho người nhà sống qua ngày thật tốt.” Người nọ nói xong, lại nhìn Như Thương, nhẹ giọng nói: “Không phải người cũng là như vậy sao? Nếu không tại sao đi?”

Như Thương không nói gì.

23. Chương 23: Chứng Bệnh Cô Độc Trong Đội Ngũ

Đội ngũ đi được ba ngày, nàng cũng quan sát ba ngày.

Dẫn theo đội múa vào đại mạc chính là sáu gã sứ giả Tây Dạ, bộ dáng đi vào không có gì đặc biệt, bởi vì đi lại trong sa mạc, nên mọi người đều phải che mặt trùm khăn kín đầu, cũng không nhìn ra hình dáng gương mặt.

Chẳng qua nếu cẩn thận xem kỹ, vẫn có thể nhìn ra được vài đôi mắt nhân sĩ cùng người Trung Nguyên rất khác biệt.

Hốc mắt sâu sắc, hẹp dài lõm vào bên trong, nếu nhìn trực tiếp, cảm giác sẽ bị đối phương nuốt ngay tại chỗ, có chút dọa người.

Những người đó rất hung ác, trong đội ngũ nếu có người đi chậm cũng bị quát lớn tiếng, họ sử dụng ngôn ngữ cũng giống như người Trung Nguyên, chỉ là giọng nói của người ngoài nước có hơi chút kỳ quái.

Mọi người ai cũng rất sợ những người đó, đặc biệt là hai hài tử nhỏ tuổi nhất, ở xa xa lẩn trốn, nhìn cũng không dám đi nhìn.

Đến buổi tối, những người đó sẽ tụ tập lớn tiếng đi mua rượu từ trong Hách Thành về uống, thậm chí có ngày còn phải giết một con Lạc Đà để ăn.

Bất quá thì có một người không giống như năm người kia, hần dáng người hơi gầy, cảm nhận đôi mắt không như những người nước ngoài khác, nhưng cũng vì dùng khăn trùm đầu che mặt, hơn nữa trong đại mạc bão cát rất lớn, nàng cũng không phân biệt rõ lắm hình dáng đối phương.

Chỉ là nàng đã để ý đến từ ba ngày trước, đoàn người lên đường từ nhà trọ cho tới bây giờ, hần cũng chưa từng nói qua một câu.

Nhiệm vụ của hần hình như là đi theo chịu trách nhiệm ngồi trên Lạc Đà, luôn tiện ngăn người nhìn trời lại thêm ngủ gật, thỉnh thoảng còn làm hình dáng Đại Ngọc, từ trong ánh mắt toát ra mấy phần sảo muội.

Như Thương có chú ý vài lần, phát hiện hần thường xuyên đi tới đi lui sẽ tự mình ngủ thiếp đi, hoàn toàn không để ý người tham gia đội múa có bị bỏ rơi hay không, hoặc là cần phải nhắc nhở mọi người chú ý bão cát.

Ngoài ra có lần, một tên sứ giả khác chụm vai nói chuyện với hần, hần cũng chỉ tùy ý khoát tay áo, sau đó lại tiếp tục không lên tiếng ngăn người, ai cũng không để ý tới.

Tần Như Thương cảm thấy, có thể hần là cao thủ bí hiểm không tầm thường, hoặc đây chính là biểu hiện điển hình chứng bệnh cô độc.

24. Chương 24: Tiện Tay Cứu Người

Mơ hồ cảm thấy khát nước, Như Thương gỡ xuống túi nước từ trên yên Lạc Đà chuẩn bị đưa lên miệng.

Lúc này lại thấy một tiểu cô nương ở bên cạnh, sau khi muốn duỗi tay về phía trước đưa qua gì đó, trọng tâm không ổn định, người hoàn toàn trực tiếp hướng mặt đất ngã xuống.

Như Thương không chút nghĩ ngợi, buông nhẹ túi nước cầm trong tay, túi nước kia trực tiếp rơi xuống đất thấm vào trong cát vàng.

Sau đó hai chân kẹp chặt bụng Lạc Đà, thân mình hướng bên cạnh một chút, người liền vắt ngang dò xét ở phía ngoài.

Cánh tay hướng về phía trước, một tay đỡ lấy được tiểu cô nương đang ngã xuống, sau đó lật thẳng lại thân thể, trực tiếp đem người đến trên lưng Lạc Đà của nàng.

Hành động liên tiếp nhanh chóng gọn gàng, mọi người chung quanh chỉ nghe được tiếng kêu của tiểu cô nương, đến khi quay đầu lại xem thì người đã bình yên vô sự.

Nữ hài tử sợ tới mức vỗ ngực liên tục, nói lời cảm tạ cùng Tần Như Thương, thấy túi nước của nàng bởi vì cứu mình mà rớt đi, vội vàng leo xuống trở lại trên Lạc Đà của mình, sau đó cúi xuống túi nước đưa lên phía trước, khéo léo nói ——

“Tỷ tỷ, cho người uống nước của ta!”

Như Thương gật đầu nói cảm ơn, cũng không khiêm tốn, đón lấy túi nước kia liền đưa lên miệng.

Cứ như vậy đến gần buổi tối, mọi người dựng lên lều vải, tốp năm tốp ba đi vào nghỉ ngơi.

Nàng mang theo nữ hài bên cạnh, hai người ngủ trong một gian lều vải nhỏ.

Nữ hài tử kia không ngủ được, nằm ở bên cạnh nhìn chằm chằm Như Thương, sau đó mở miệng nói:

“Tỷ tỷ, người thật là đẹp!”

Như Thương cười khê, bắt đầu có chút hối hận vì lúc trước không nghe lời Tiêu Phương nói, khi đi ra ngoài phải mang theo một bộ mặt nạ da người của hắn tự chế.

Diện mạo của nàng, nàng biết, không biết là trùng hợp hay là ông trời cố ý an bài, thân thể này lại có thể cùng dáng dấp kiếp trước của nàng giống nhau như đúc.

Hiện tại hình dáng dung mạo này môi không điểm mà đỏ như son, mi không vẽ mà đậm như mực, hai mắt ẩn tình chứa nước, rồi lại bởi vì tính tình lạnh nhạt cứng rắn, mà có vẻ mang theo vài phần tàn khốc.

25. Chương 25: Vụ Án Cường Gian Nửa Đêm Canh Ba

Thấy nàng không nói lời nào, tiểu hài tử kia cũng không biết phải mở miệng như thế nào. Mặc dù rất muốn nói mấy câu thân cận cùng vị tỷ tỷ đã cứu mình, nhưng tiểu hài tử dù sao cũng là tiểu hài tử, vừa thấy mặt Tần Như Thương lạnh xuống, lập tức liền nhất gan.

“Tỷ tỷ người ngủ trước đi.” Nàng nhỏ giọng nói: “Liên Nhi có phần ngủ không được, ra ngoài lều đi dạo một chút.”

Như Thương thế mới biết nữ hài tên gọi là Liên Nhi, vì vậy nhìn nàng gật đầu, nhắc nhở:

“Đừng đi xa, nhớ trở về sớm.”

Tiểu cô nương cười hề hề vén rèm đi ra khỏi lều, đội lấy hạt cát tại vài đỉnh màn vải trượt xuống vào chỗ khúc cong.

Đi tới đi lui, lại nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng động có chút kỳ quái.

Hình như là tiếng một nữ tử rên rỉ, rất thống khổ, nhưng âm thanh không lớn, tựa như có người bịt kín miệng của nàng.

Liên Nhi tò mò, đi tìm theo tiếng động kia, lại phát hiện âm thanh đó là từ trong đỉnh đầu lều vải của sứ giả Tây Dạ truyền ra.

Nàng cẩn thận đi lên phía trước, chỉ thấy bên cạnh lều có một bộ quần áo nữ nhân bị ném ra, xé lộn xộn rối loạn trên mặt đất, mơ hồ còn thấy được vết máu.

Nữ hài giật mình, ngồi xổm người xuống nhìn theo khe hở phía bên trong cửa, lại kinh hãi bắt gặp một tên sứ giả Tây Dạ đang dạng chân, dưới thân là một nữ tử toàn thân trần trụi.

Nàng nhận ra nữ tử đó, chính là vũ cơ cùng đi chung.

Trong lều tổng cộng ba người, trừ bỏ hai người đang giao hoan, còn có một tên sứ giả khác ở bên cạnh gắt gao bịt chặt miệng vũ cơ. Một cánh tay kia lại không thành thật dò xét tìm đến ngực của nàng, hướng tới vật cao vút mượt mà trơn bóng mà nắm lấy.

Vũ cơ bị chà đạp thành một mảnh bừa bãi, hạ thân bởi vì động tác của sứ giả quá khích mà máu tươi không ngừng trào ra.

Nàng liều mạng giãy giụa, sức lực như thế nào cũng không bằng hai người khỏe mạnh.

Hình ảnh như vậy đối với Liên Nhi mới tám tuổi, thật sự mà nói là quá sức tàn ác, nữ hài chịu không nổi kích thích như vậy, há miệng run rẩy thế nào cũng không thể khép lại được.

26. Chương 26: Có Người Mất Trinh Tiết, Có Người Bị Mù Mắt

Nàng muốn chạy đi, nhưng hai chân lại không nghe lời, run rẩy đứng không nổi.

Muốn gọi người khác đến cứu nữ tử kia, nhưng cổ họng lại không tốt, không thể phát ra một chút âm thanh.

Nàng cứ vùng vẫy như vậy, rốt cuộc từ cổ họng ho ra ngoài một cái.

Còn không đợi nàng kêu người cứu, hai người sứ giả bên trong đã có phản ứng trước.

Chỉ nghe một người nói:

“Người nào?”

Đổi lại người kia trực tiếp vọt ra, một tay bóp chặt cổ Liên Nhi, đem người kéo liên tục vào bên trong lều.

“Cứu mạng —— a ——” tiếng la cứu mới vừa kêu lên, nhưng không nghĩ tới hai người sứ giả Tây Dạ lại cầm lên đoản kiếm bên cạnh, đâm mạnh một cái vào ánh mắt của Liên Nhi.

Máu tươi như suối phun ra ngoài, nữ tử đang bị xâm phạm cũng choáng váng. Mất nhìn thấy Liên Nhi té ở bên cạnh nàng đã bất tỉnh, cũng quên mất là đang vùng vẫy, gần như hóa điên, từng bước đi về phía nàng, sờ soạng lên hai mắt đang chảy máu của nàng.

Một đêm này, có người ngủ say sưa, có người mất trinh tiết, còn có người bị mất đi ánh sáng.

Tần Như Thương cho là Liên Nhi đi ngủ ở lều vải khác, trong đó dù sao cũng rất nhiều người đều biết lẫn nhau.

Không ngờ rằng, sáng sớm ngày hôm sau, lại nghe được tiếng của một nam tử kêu lên.

Sau đó phát ra câu hỏi như là sợ hãi đến cực điểm——

“Liên. Liên Nhi, ngươi làm sao? Người nào chọc mù hai mắt của ngươi?”

Như Thương giật mình một cái, thân mình liền lao ra khỏi lều vải.

Nhưng chỉ thấy được một nữ hài toàn thân hỗn độn vết máu, đang đứng ở cách đó không xa, xung quanh nàng có rất nhiều người, đều là người tham gia đội múa.

Hai mắt nữ hài một mảnh nguyên vẹn, vết máu nhuộm đầy mặt, trên mặt có chút biểu lộ vắn vẹo, giống như là đau đớn, hoặc như là si dại.

Ở tại bốn phía hốc mắt, giống như đã được dùng một loại dược nào đó thoa lên, không chỉ làm máu không hề nữa chảy, hơn nữa còn có chút tác dụng của thuốc gây tê. Bằng không với một tiểu cô nương, đau đớn như vậy làm sao còn có thể tự mình đứng thẳng đi lại.

27. Chương 27: Không Thấy Nữ Tử Thất Trinh

Tần Như Thương có chút không thể tiếp nhận, tối hôm qua hài tử còn rất tốt, thế nào vừa tỉnh ngủ liền biến thành như vậy?

Lúc này có người vẫn đang hỏi:

“Liên Nhi, người đây là như thế nào a? Nói chuyện với người nha!”

Còn có người lắc lắc vai của nàng, hét to nói:

“Là ai đã hại người thành ra cái dạng này? Liên Nhi, đêm hôm qua người ngủ ở đâu?”

Lúc này, cũng không biết là ai lại xen vào một câu ——

”Tiểu Hỉ đâu? Chúng ta không phải có ba mươi người sao? Tại sao lại thiếu đi một người?”

Nghe xong lời này, mọi người cũng xoay người sang chỗ khác, bắt đầu cùng nhau đếm, Như Thương nhìn một vòng, nếu không phải còn có người ở lại trong lều vải không đi ra ngoài. Như vậy, đội múa này quả thật chỉ còn lại có hai mươi chín người.

Mà trong hai mươi chín người này, còn có một người bị mù hai mắt, Liên Nhi không thể tiếp tục nhảy múa.

Nàng hiểu, theo như lời mọi người thì Tiểu Hỉ là một nữ tử có đôi mắt rất xinh đẹp quyến rũ. Cái loại quyến rũ này sẽ làm cho người ta cảm thấy được, cho dù Tiểu Hỉ bình thường nhìn người liếc mắt một cái, cũng được xem là có chút ý tứ quyến rũ.

Có người bắt đầu tại mỗi cái lều vải tìm kiếm, nhưng trừ bỏ mấy đỉnh lều của sứ giả Tây Dạ ra, còn lại tất cả đều là không.

Mọi người cũng bị chuyện tình Liên Nhi hấp dẫn , không ai còn có thể ở lại trong lều.

Trong lúc nhất thời, nghị luận nổi lên bốn phía, có người bắt đầu sợ hãi, kể đến những năm trước người đưa tới Tây Dạ khiêu vũ, không một ai có thể trở về, lại hỏi chẳng lẽ cứ mất tích như vậy? Hoặc là mất bị mù cũng không có biện pháp rời khỏi sa mạc?

Tần Như Thương đi lên phía trước kéo tay Liên Nhi, nữ hài liền phản xạ lui về phía sau một bước, tiếp theo chính là run bần bật.

“Đừng sợ.” Nàng cúi người xuống nói khẽ: “Ta là tỷ tỷ xinh đẹp.”

Giọng nói của nàng như có một loại hiệu quả, trong nháy mắt làm cho tinh thần người an tĩnh , bình thản lạnh nhạt, nhưng rõ ràng dứt khoát.

Liên Nhi lập tức bỏ xuống đề phòng, bàn tay nhỏ bé cũng chủ động giơ lên, để cho Tần Như Thương nắm lấy.

28. Chương 28: Ở Trong Sa Mạc Người Ta Chính Là Chủ Tử

Nàng chuẩn bị dẫn Liên Nhi trở về trong lều, hiện tại những người Tây Dạ đã tỉnh ngủ, đứng dậy la hét, khiến ọi người nhanh chóng chuẩn bị bỏ chạy.

Có thật nhiều người vây quanh lại, bảy miệng tám lời theo chân bọn hấn nói ——

“Không xong! Trong đội múa chúng ta có một người mất tích, còn có một người bị đâm mù hai mắt! Đêm qua nhất định là có người đánh lén, chúng ta gặp nguy hiểm nha!”

Bước chân của Như Thương dừng lại, cũng xoay đầu lại nhìn về phía những người Tây Dạ.

Nhưng chỉ có một người trong đó đẩy ra cái người đang nói chuyện, sau đó lớn tiếng quát:

“Kêu cái gì mà kêu? Sa mạc là nơi có thần linh, há lại để cho các người lão xược như vậy! Sợ gặp nguy hiểm, bây giờ có thể đi trở về! Chỉ là trước khi đi, phải đem tiền bạc ra giao nộp lên cho chúng ta, nếu như không giao, vậy một bước cũng đừng muốn đi!”

Người nọ đứng dậy, khăn trùm đầu vẫn chưa khoác lên, gương mặt râu quai nón làm cho hấn nhìn càng thêm hung ác.

Gầm lên như vậy, những người tham gia múa kia vốn là đang có chút hứng thú, hiện giờ cũng không dám lên tiếng.

Đừng nói bọn họ không bỏ tiền , cho dù là có bỏ ra thì phải làm thế nào đây?

Một người rời đi, sẽ có đường sống?

Ở trong sa mạc, người ta chính là chủ tử. Không có những người này, ai cũng không đi được đến Tây Dạ Quốc, hơn nữa càng không thể trở về được chỗ cũ.

Sa mạc Tháp Đạt Lý giống như là một Mê Tung (chữ này ý nói nếu như đi vào bị lạc thì sẽ không tìm ra được tung tích), bão cát thổi tung khắp bầu trời hoàng hôn, mặt trời nơi này nằm phía nào cũng nhìn không ra, chứ đừng nói đi phân biệt Đông Tây Nam Bắc.

Dọc đường đi đến, dấu chân đạp xuống một cái liền bị gió thổi không thấy, quay đầu nhìn lại, không ai có thể nhìn được đường khi đó nằm ở phương nào?

Như Thương quay đầu lại, thấy ” người bị bệnh Cô độc ” cũng đi ra, sau đó bắt đầu đưa tay vén lên lều vải của hấn, đối với chuyện xảy ra xung quanh, một chút phản ứng hấn cũng không có.

Nàng dẫn theo Liên Nhi đi trở về, không có gấp gáp thu dọn, chỉ là cẩn thận xem xét một chút tổn thương trên mắt của nàng.

29. Chương 29: Nhận Ra Hung Thủ

Toa phía trên chính là hình dạng của Tiên Hạc Thảo, làm áu nhanh chóng ngưng kết thành sẹo, cho nên nữ hài mới không bởi vì chảy máu quá nhiều mà thêm suy yếu.

“Người nào làm ngươi bị thương, nói cho ta biết.” Tuy là câu hỏi, nhưng từ trong miệng Tần Như Thương nói ra, nghe có vẻ hết sức bình tĩnh. Ngay cả người nhàn rỗi bình thường không nói nhiều, cũng không chấp nhận nếu đối phương không trả lời.

Nữ hài rốt cuộc như đã tìm được chỗ dựa, liền “Oa” khóc ra một tiếng.

Tiếng khóc bên này vừa mới bật ra, bên ngoài liền có tiếng của người Tây Dạ la lên:

“Người nào ở đằng kia đang khóc tang a? Ngậm miệng lại cho lão tử!”

Liên Nhi ngẩn ra, ngay sau đó tiếng khóc bỗng nhiên ngưng lại. Cái loại dừng lại đột ngột này giống như máy đang hát bất ngờ bị người tắt ngang, phải lập tức dừng lại.

“Là hần.” Giọng nói yếu ớt của nữ hài truyền ra, sau đó giơ tay lên sờ xoa bốn phía. .

Cuối cùng chạm đến cánh tay Như Thương, lập tức một phen bắt lấy, sau đó càng không ngừng thở gấp, hơi thở tiết lộ ra khủng hoảng, đến nói với nàng ——

“Chính là người này! Giọng nói chuyện này! Ta nhìn thấy ở dưới mắt trái của hần có một nốt ruồi tròn! Bọn họ cưỡng hiếp Tiểu Hỉ, bị ta bắt gặp, liền khoét đôi mắt của ta, lại đem Tiểu Hỉ giết chết, suốt đêm chôn ở phía dưới lều vải.”

“Cái gì?” Như Thương có chút kinh hãi, “Vậy hần làm sao có thể sẽ thả người?”

“Bởi vì hần muốn ta đêm nay phải đến cùng hần.” Tiếng nói Liên Nhi đã khôi phục lại bình tĩnh, đó là loại bình tĩnh khi tâm đã chết. “Hần nói thân thể của ta đẹp, cho nên để ta sống sót, chờ lúc hạ trại lần nữa sẽ đi ngủ cùng hần. Còn nói, nếu như mà ta không chịu hoặc là nói sự việc này cho người khác, hần liền đem tất cả mọi người giết chết.”

Nữ hài nói xong, theo bản năng liền giơ tay lên dụi vài hai mắt của mình, bị Như Thương ngăn cản lại.

“Tỷ tỷ, người đừng có nói với người khác.” Liên Nhi nói nhỏ Tiếng lại: “Bằng không chúng ta đều phải chết.”

“Được.” Tần Như Thương gật đầu, tiếng nói lộ ra một loại rét lạnh thấu xương.

Liên Nhi không biết, mỗi lần khi Tần Như Thương nói chuyện như vậy, nghĩa là dấu hiệu báo trước sắp sửa có tử vong.

Nhưng không phải là nàng, mà chính là kẻ địch.

30. Chương 30: Tần Như Thương Hành Hung Gây Án

Đội ngũ tiếp tục lên đường đi về phía trước, Như Thương đặt thêm một yên trên lưng Lạc Đà của nàng, để Liên Nhi ở trước người.

Hôm nay bão cát so với ngày hôm trước lớn hơn rất nhiều, mọi người phải dùng khăn trùm đầu che kín mặt, thật sự nghiêm túc, mắt rõ ràng cũng đem bao lại. Dù sao Lạc Đà cũng tự mình đi, bọn họ che kín chặt chẽ để tránh cát vàng thổi vào trong mắt.

Tần Như Thương cũng tự nàng che kín lại hết, chỉ giữ lại ngay mắt một cái khe nhỏ, không phải là nàng sợ cát vàng, chỉ là không muốn để cho nàng quá mức khác thường.

Huống chi, bộ dạng này cũng có lợi cho nàng khi quan sát, quan sát người Tây Dạ ở dưới mắt trái có một nốt ruồi tròn, là người nào.

Có năm mục tiêu cho nàng lựa chọn, người có chứng bệnh cô độc kia được loại trừ một bên.

Nàng cố ý để Lạc Đà đi nhanh một chút, cố gắng đến gần bên cạnh những người Tây Dạ.

Ở dưới cát vàng dài đằng đẵng, muốn xem rõ ràng tướng mạo người đặc biệt là có chút khó khăn, bất quá Như Thương rất tinh mắt, chỉ cần nhìn thấy một lần sẽ nhận ra được người đó, rồi ghi nhớ ở trong lòng.

Đêm đó hạ trại, mọi người xúm lại một chỗ ăn lương khô, nhưng không thấy bóng dáng của Như Thương.

Nàng từ lâu đã xác định được mục tiêu, lúc này đang cúi người, dùng tốc độ thật nhanh hướng đỉnh đầu lều vải của người Tây Dạ chạy đi.

Cửa trước có người, nàng trực tiếp đi vòng ra phía sau.

Vừa vặn trong lúc này, có một nam nhân phía dưới mắt trái có nốt ruồi đang ở trong lều ôm túi nước giữa mặt uống.

Đứng cách ở bên ngoài, Tần Như Thương giơ lên tay phải, năm ngón tay khép lại trực tiếp hướng đến trưởng bối (lều làm = vải bố) thật dày.

Móng tay ngón trở nài rất dài, cũng rất nhọn. Người thấy qua chỉ cho là đồ đẹp mắt, dù sao danh nghĩa cũng là vũ cơ, để móng tay dài cũng không phải là chuyện gì lạ.

Nhưng không nghĩ tới, đồ mà người khác cho là đẹp mắt gì đó, đối với Tần Như Thương lại là một vũ khí lợi hại.

Chỉ thấy móng tay nàng vuốt nhẹ lên trưởng bối, dùng chút lực, lập tức lồm vào nửa tắc.

Vẻ mặt nữ tử lạnh nhạt, như đang dùng dao găm cắt một món hàng mỹ nghệ, móng tay của nàng theo trưởng bối chậm rãi đi xuống.

31. Chương 31: Dùng Hai Tay Của Ta Khoét Hai Tròng Mắt Người

Vải bố dày như vậy, vốn là dùng dao găm cũng rất khó cắt rách được, cứ thế lại bị một móng tay vạch ra, người ngồi ở bên trong cảm thấy hình như có bão cát không biết từ đâu ở nơi khe hở tiến vào, đang chuẩn bị nghiêng đầu xem một chút, chợt thấy trước mắt một bóng dáng chớp lóe, bên cạnh không biết là từ đâu lại xuất hiện ra một người .

Tần Như Thương liền đi vào qua khe hở, sau đó lấy tốc độ vô cùng nhanh chóng nhưng mãnh mẽ xông đến bên cạnh hắn, ngón tay vươn về phía trước, lập tức khóa lại huyết nói của đối phương.

Hắn thấy không nói chuyện được, tiện thể muốn nhìn xem rõ ràng người đánh lén là ai.

Nhưng ánh mắt hắn vẫn chưa tìm kiếm được đến mặt của đối phương, Tần Như Thương đã lật tay lên thẳng đến hai huyết thái dương (màng tang) của hắn.

Sau đó ngón giữa và ngón áp út xiết chặt, đồng thời dùng sức một chút kẹp lại.

Chỉ thấy hắn đau nhức đến trên trán nổi gân xanh, hai con mắt kinh khủng lồi ra phía ngoài, như là cá vàng, cũng không có tí nào tức giận.

Khóe môi Tần Như Thương khẽ cong lên, im lặng cười lạnh, đồng thời động tác dưới tay vẫn không ngừng, bốn ngón ấn tại huyết Thái Dương, hai đầu ngón tay cái lại đem mục tiêu đã lồi ra khóa chặt, đến nỗi không thể nào còn nhìn ra được là tròng mắt.

Nàng cả đời giết người vô số, vô luận là chết hoặc là tàn phế, đối với Tần Như Thương mà nói, nàng căn bản cũng không nghĩ đến, chỉ cần có thể bằng phản ứng tứ chi (đầu, mình và tay chân) mà sinh ra mấy trăm loại thủ đoạn.

Hiện tại, hai ngón tay cái của nàng từ bên ngoài cắm thẳng vào khóe mắt, đưa vào một nửa, hướng tới chỗ cong ở mặt trong —— hai tròng mắt cứ như vậy gọn gàng liên tục bị móc ra, sứ giả máu chảy khắp người, nhưng một chút cũng không dính đến Như Thương.

Sự việc đã thành công, nàng không cần phải ở lâu, lật ngược tay lại, đem hai con ngươi đặt vào lòng bàn tay, nâng lên mũi chân hướng đến cổ đối phương điểm một cái, trong nháy mắt huyết nói được giải ra.

Đồng thời cùng lúc đó, tiếng gào thét tê tâm liệt phế (tim phổi bị tê liệt) lập tức truyền đến.

Bên ngoài có người kinh hoảng chạy vào, nhưng Tần Như Thương từ lâu đã như cá chạch mở ra khe hở chui ra ngoài.

32. Chương 32: Không Trung Bay Tới Hai Cái Huyết Nhãn

Ra khỏi lều vải, trước tiên nàng cúi người xuống, đem hai tròng mắt xem xét rồi nhét vào trong tay áo, lại đem hai tay chà xuống dưới mặt cát vàng, sau đó cứ như vậy trực tiếp nhanh chóng đi về phía trước.

Những thứ kia còn chưa kịp động lại, vết máu đã bị đất cát ma sát từ từ không còn một mảnh, mà nàng từ lâu đã đi cách xa khỏi lều vải của người gặp chuyện không may kia hơn mười mấy thước.

Tiếng kêu thảm thiết vẫn đang tiếp tục, hơn nữa âm thanh kia thật giống như cát bay đêm nay, càng ngày càng dữ dội.

Nàng hừ nhẹ, sau đó đứng lên, đi về phía đám người cách đó không xa, nghiêng về phương hướng bên cạnh dùng sức vung tay một cái, hai con người như hai hòn đá bị vứt ra ngoài.

Mọi người vây quanh ở một chỗ, chính là đang kỳ quái tại sao lại có tiếng kêu thảm thiết như vậy truyền đến, đột nhiên có một vật khác thường từ không trung rơi xuống, mọi người lần mò tìm kiếm, đem thứ kiếm được sờ tới sờ lui sau đó đưa lên trước mắt, nhưng bỗng nhiên lại thét lên một tiếng sợ hãi ——

“A.....!”

Sau đó giống như là nhặt được vật gì bị phồng tay, lập tức hất bỏ đi.

Người tiếp theo bước tới nhặt lên cũng là dẫm lên vết xe đổ, từng người một ai nấy đều thất kinh, người thông minh cuối cùng cũng hiểu tại sao lại có tiếng kêu thảm thiết truyền đến, thì ra là có người lại bị mù hai mắt.

Mà bây giờ là tròng mắt bị móc ra toàn bộ.

Tần Như Thương lặng lẽ đi đến bên cạnh mọi người, cũng không có ai để ý là tại sao giờ nàng mới tới hoặc là vừa rồi có ở đây hay không, mọi người đang hoảng sợ khi nhìn thấy có mấy tên tướng sĩ Tây Dạ chạy về phía bên này, trong số đó có hai người vung đao lên, chỉ thẳng vào đội múa, hét lớn:

“Nói! Là ai làm! Là ai khoét hai mắt của đại nhân!”

Mọi người thất kinh, rối rít lắc đầu, bày tỏ chuyện này cũng không phải bọn họ làm.

Có người bạo gan đứng ra nói một câu:

“Có phải ma quỷ trong sa mạc này lộng hành hay không? Quý chuyên môn khoét tròng mắt người à? Ngày hôm qua là Liên Nhi, hôm nay là đại nhân các người.”

“Nói bậy bạ gì đó!” Lại có người quát tới đây: “Ngẩng đầu ba thước có thần linh, ai dám ở chỗ này giả thần giả quỷ, lão tử chém đầu của các người!”

33. Chương 33: Cuồng Phong Gào Thét

“Tất cả trở về trong lều đi! Tất cả đều phải trở về hết cho ta!” Sứ giả Tây Dạ bắt đầu đuổi người: “Từng người đều phải trở lại trong lều, chuyện này ta nhất định sẽ tra rõ! Chúng ta sẽ đi kiểm tra từng cái lều vải, nếu như để phát hiện ra là một người trong các người làm, thì đừng trách lão tử uống máu ăn thịt người!”

Bị hù dọa như vậy, mọi người cũng ngoan ngoãn lẩn tránh về lều vải. Liên Nhi bị người khác mang đi, trong lều chỉ còn lại một mình Tần Như Thương.

Thời điểm nàng ngồi trở lại trong lều cảm giác được tinh thần không yên, không phải là sợ bị người tra xét, ngoài ra muốn tra cũng không tra được, cho dù tra được là nàng làm, căn bản mấy tên sứ giả kia không phải là đối thủ của nàng.

Người khác ở chỗ này sợ lạc đường, Tần Như Thương nàng cũng không sợ.

Nàng đối với tiếng gió âm ỉ đêm nay có chút dị cảm không tốt, lúc này đã vào đêm, sắc trời vốn đã tối, lại thêm gió lớn nổi lên bốn phía, tầm nhìn chung quanh chưa đến một thước cũng bị thổi tối.

Theo kinh nghiệm của nàng đến xem, đây là đoạn mở đầu gió bão dữ dội, có lẽ trong vùng sa mạc này lập tức sẽ nổi lên một trận bão táp cắn nuốt vạn vật, có thể phòng tránh qua khỏi được hay không, một là phải xem kinh nghiệm của những người Tây Dạ này, hai chính là phải xem tạo hóa của mọi người.

Đương nhiên, không phải vào thời điểm quan trọng, nàng không thể dẫn mưa tới để ngăn chặn toàn bộ cát bụi.

Bởi vì trong lúc phát ra dị năng thì hai mắt của nàng luôn luôn nổi lên tầng sương đỏ, nếu như bị người khác nhìn thấy, sợ rằng sẽ cho nàng là yêu quái.

Cho nên nàng rất tin tưởng gió bão sẽ đến, ngoại trừ nàng có phán đoán này, còn có cô độc chứng.

Vừa rồi trong lúc rối loạn nàng có để ý đến, hần vẫn đang ngẩng đầu nhìn lại, đôi khi ngẩng lên còn có thể rung nhẹ.

Có lẽ là vì một loại giác quan thứ sáu của nữ nhân nói cho nàng biết, cô độc chứng kia nhất định cũng đã nhìn ra hiện tượng lạ.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe được bên ngoài một trận gào thét!

Âm thanh đó, có khả năng không phải của con người phát ra, cũng không phải là dã thú, mà là gió bão nổi giận tàn phá bờ bãi.

34. Chương 34: Đại Mạc Thâm Sâu Cuồng Phong Nổi Dậy

Bốn phía lều vải bắt đầu kịch liệt run rẩy, Như Thương cảnh giác nửa ngồi đứng dậy, đang chuẩn bị đi ra xem một chút, không nghĩ đến đỉnh đầu lều trại lập tức bị gió xô lên, bão các xâm nhập tiến vào, bốn phía xung quanh lều vải cũng theo sát phía sau bị đánh văng xa.

Nàng theo bản năng nghiêng đầu nhìn, tiếc rằng bão cát quá lớn, đưa tay ra không thấy được năm ngón, sao có thể nhìn được rõ ràng lều vải bị đánh đến nơi nào.

Gió thật sự quá lớn, Như Thương thử đứng lên, lại phát hiện chỉ cần người đứng thẳng lên lập tức sẽ bị gió đánh ngã.

Nàng không có cách nào, đành phải tiếp tục ngồi xổm xuống, đồng thời đem một bàn tay cầm thẳng vào mặt đất, mượn nơi để ổn định thân hình của mình.

Kinh nghiệm sa mạc nàng có, những người Tây Dạ này cũng có, nhưng những người tham gia múa lại không có.

Như Thương cảm thấy thỉnh thoảng sẽ có một người lặn qua cạnh nàng, những người đó căn bản không cách nào phát ra tiếng kêu cứu, chỉ cần mở miệng ra, lập tức liền bị hạt cát lấp đầy.

Nàng dựa vào trực giác bắt được ba người, sau đó kéo cánh tay những người đó lại cùng một chỗ, đè xuống tay của họ cắm vào bên trong mặt cát.

Những người đó cuối cùng cũng không phải quá ngu dốt, một chút đã hiểu được ý đồ của nàng.

Vài người kéo lại ở một chỗ, đưa tay cầm cố định vào trong cát vàng, hiện tại mới không bị gió thổi bay.

Tần Như Thương biết thời gian trước mắt cấp bách, cứu một người tính một người, gió bão này đánh tới, lại không chừng sẽ tạo thành thảm kịch như thế nào.

Nàng cúi người xuống đất, cả người hoàn toàn gần như là nằm sát trên mặt đất, một bàn tay ở trong cát hướng về một cái tay khác, liền bắt đầu dựa vào cảm giác từng bước từng bước nắm bắt nhau.

Loại tình cảnh này là thuộc về nhân viên lính đặc biệt cùng một người có khả năng khác thường, mặc dù bão cát gào thét càng lúc càng lớn, nhưng các nàng vẫn có thể từ trong phân biệt rõ ra từng loại âm thanh khác nhau.

Tất cả lều vải đều bị thổi lên, những người Tây Dạ kia cũng không biết là đang cứu người hay là tự cứu mình.

35. Chương 35: Nàng Không Phải Tốt Bụng Chẳng Qua Chỉ Cầu Lợi Mà Thôi

Chẳng qua Tần Như Thương nghĩ, hết chín mươi chín chầm chín phần trăm là khả năng bọn họ lựa chọn tự bảo vệ tánh mạng.

Bên trong này ngoại trừ nàng, sợ là tại đây cũng không ai có năng lực ở dưới điều kiện tồi tệ này vẫn có thể hành động tự nhiên.

Nhưng cũng không chắc, trong lòng nàng xoay chuyển suy nghĩ một cái, lại nghĩ tới người có chứng bệnh cô độc kia. Có thể là trực giác, nàng cảm thấy hẳn không phải là một người sử giả lơ mơ bình thường, mặc dù đáng về lúc nào cũng mở mắt một mỗi muốn ngủ, thỉnh thoảng từ giữa mắt chợt hiện ra ánh sáng nhưng vẫn bị nàng bị bắt gặp.

Thật ra, Tần Như Thương cũng không phải là có lòng tốt xả thân đi cứu người.

Bởi vì trong tư tưởng nàng thân là lính đặc biệt, cho tới bây giờ cũng không có trải qua khái niệm này.

Bảo vệ tánh mạng, hoàn thành nhiệm vụ, đây mới là điều nàng muốn tuân thủ nguyên tắc.

Về phần cứu người, trừ phi là có toan tính lợi ích, nếu không thì tuyệt đối nàng sẽ không làm.

Cho nên hiện tại Tần Như Thương lựa chọn ra tay cứu giúp, hoàn toàn bởi vì sợ trận biến cố này có quá nhiều người chết, khiến cho hành trình đến Tây Dạ lần này bị bỏ dở nửa chừng.

Mặc dù thời gian của nàng cũng không gấp, nhưng lại không rảnh rỗi đến có thể trì hoãn như thế.

“Àm....!”

Lại là một người từ bên cạnh đụng vào thân thể của nàng, Như Thương vươn tay ôm vào, lập tức liền biết đối phương chính là Liên Nhi.

Đứa nhỏ này nhỏ nhất cũng gây nhất, nếu như không phải là bị nàng ngăn cản, gió lớn như vậy suýt nữa có thể trực tiếp đem nàng thổi tới phía chân trời.

Mặc dù ở thời điểm này không ai dám đi đông đi tây, nhưng người hai mắt bị mù như Liên Nhi so người khác vẫn khảng hoảng hơn rất nhiều.

Tần Như Thương không thể đem nàng cố định lại giống như những người khác, muốn tìm kiếm một chút còn người nào khác hay không, nhưng khi cánh tay vươn ra vung mấy cái ở bốn phía, cũng không có phát hiện được người khác.

Vì vậy nàng dứt khoát ôm Liên Nhi vào trong ngực, xé áo ngoài của mình che phủ trên mặt nàng, dù sao cũng xem như là ngăn trở được một chút bão cát.

Đã có thể vào lúc này, lại nghe thấy Liên Nhi đến gần bên tai nàng, dùng sức lực thật lớn hét lên ——

“Ta từ trong một lều vải bò ra ngoài, bên kia có một cái lều bị bão cát lấp lại, bên trong còn có vài người!”

36. Chương 36: Ai Ngoan Độc Hơn Ai

Liên Nhi không biết người cứu nàng là ai, nàng chỉ sờ loạn xạ đến bên tai người đó, sau đó liền mạng thay người cầu xin giúp đỡ.

Tần Như Thương thăm nghĩ thật phiền toái, hiện tại cát chảy quá lớn, mỗi lần bị chôn vào làm không tốt sẽ trở ra không được.

Nhưng Liên Nhi không nhìn thấy đông tây, nàng không phân biệt rõ phương hướng, nàng chỉ biết có người bị chôn, không cách nào chỉ ra chính xác địa điểm.

Cũng may Như Thương nhớ được phương hướng khi nàng bị thổi vào đung trên người mình, vì vậy lập tức nghiêng người, hướng vị trí đó chạy đi.

Nàng một tay lội dưới cát, một tay ôm cả người Liên Nhi, hành động trở lực cực lớn. Đang suy nghĩ làm thế nào tìm một chỗ an toàn cho Liên Nhi trước, duỗi tay vẫn cắm ở trong cát về phía trước, tay chợt đụng phải một vật cứng, đau đến nàng phải nhếch mép.

Bất quá nàng lập tức vui vẻ, bởi vì Như Thương phát hiện khối nhô ra đó chính là một tảng đá lớn. Hoặc nói đó là một bức tường đổ, có thể nơi này trước kia từng có một tòa nhà, về sau bị phá bỏ.

Nàng không thể suy nghĩ nhiều, vội vàng rút tay ra ngoài, kéo Liên Nhi lại trước người, một bên ra dấu ý bảo nàng ôm lại, một bên lớn tiếng kêu lên ——

“Dùng sức ôm, không cần buông tay! Ta đi bên kia cứu người!”

Có lẽ là nghe được tiếng nói của Như Thương, tiểu cô nương hung hăng ngẩng đầu lên, một loại tin tưởng tuyệt đối không cần ngôn ngữ để biểu đạt, nhưng vẫn thể hiện rõ ràng.

Đáy lòng Như Thương co rúm một chút, nàng không nói lên được loại cảm giác này, cũng không biết là đau lòng hay là cái gì, tóm lại nàng hiểu được, nếu không phải sợ chậm trễ kế hoạch của mình, nàng là tuyệt đối sẽ không ra tay cứu giúp.

Cho nên trước khi đi khoét hai mắt của tên sứ giả Tây Dạ, cũng coi như là vì báo thù cho Liên Nhi.

Chẳng qua là nàng thấy tức, nên cố tình đi so đo với người Tây Dạ một chút, rốt cuộc ai ác độc hơn ai.

Thấy Liên Nhi tạm thời không có gì trở ngại, Như Thương một khắc cũng không ngừng chạy về phía mục tiêu.

37. Chương 37: Cô Độc Chứng Hành Động

Vào lúc vừa di chuyển, chợt có cảm giác kỳ quái, hình như song song cùng chỗ với nàng cũng có một người đang tìm cách chạy lên phía trước, tốc độ so với nàng còn nhanh hơn mấy phần.

Đúng, người kia đang chạy, thân mình nửa thẳng, không giống như nàng phải kê sát đất mà đi.

Điều này nói rõ năng lực sinh tồn trong sa mạc của hắn, nếu so với nàng thì mạnh hơn rất nhiều, cũng sẽ không phải là người của đội múa.

Trong lòng nàng mơ hồ có thể đoán ra là ai, nhưng vẫn không biết hắn cũng chạy như vậy là vì cái gì, chẳng lẽ giống như nàng đi cứu người?

Như Thương cảm giác lúc này như đã đến được vị trí người bị chôn, đi về phía bên ngoài một mảnh lều sụp đổ, nàng duỗi tay ở trong cát chạm được đến cơ thể của người.

Tần Như Thương đưa tay duỗi xa hơn bên trong, nắm lấy người vừa chạm đến, cắn răng một cái, sau đó liều mạng dùng toàn lực túm lấy người đó kéo đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, cái người đã cùng nhau chạy tới với nàng, tại đây cũng làm động tác giống như nàng.

Hai người lần lượt đến gần, cho dù nàng không nhìn thấy, nhưng vẫn cảm giác được đối phương đang làm gì.

Huống chi năng lực mắt của Như Thương rất cao, mặc dù tầm nhìn ở đây là không, trong hoàn cảnh mơ hồ cũng có thể nhìn ra chút hình ảnh.

Đúng như nàng suy nghĩ, người tới chính là cái người Tây Dạ mà nàng vẫn cho là có chứng bệnh cô độc, hấn ra tay cứu giúp để cho Tần Như Thương giảm bớt không ít áp lực.

Hơi sức nam nhân rốt cuộc vẫn lớn hơn chút, tốc độ cô độc chứng túm người từ trong cát ra rất nhanh, chỉ chốc lát đã kéo ra ngoài được bốn người.

Bên này Tần Như Thương cũng túm ra được hai, một nửa tình trạng những người đó đã bị hôn mê, mặc dù được cứu ra, nhưng ngay sau đó gục trên mặt đất, còn hô hấp, nhưng không có hơi sức để cử động.

Cô độc chứng cũng không biết từ đâu lôi ra một sợi dây thừng, mò mẫm liền đem trói mọi người lại cùng nhau, cứu tất cả đi lên.

Nàng biết làm như vậy là vì phòng ngừa thời điểm ý thức những người đó còn mơ hồ sẽ bị gió thổi bay, vì thế liền không quan tâm, đi lên phía trước vài bước tiếp tục trong cát tìm người.

38. Chương 38: Thân Vùi Trong Cát Chảy

Nhưng vừa đứng vững, cát mịn dưới chân đột nhiên bị gió bão cuốn sạch mở ra một cái vòng xoáy.

Hai chân Tần Như Thương vẫn đạp ở trung tâm vòng xoáy, một tay đã tìm được mặt của người ở dưới, hoàn toàn không có bất kỳ báo trước, bỗng nhiên mọi người thoáng cái bị vùi lấp xuống trong cát.

Trong tay nàng nắm lấy người khác, chân vung vẩy hai cái, trong lúc nhất thời không giẫm ra được.

Vòng xoáy kia càng xoay càng nhanh, trong nháy mắt nếu không có công phu của Tần Như Thương, hơn phân nửa chân đã bị cắt đứt.

Nàng biết được đây là một ổ cát chảy, thứ này giống như là đầm lầy, người càng giầy giụa thì càng bị lún sâu vào.

Nhưng khác biệt là, rơi xuống ở trong đầm lầy nếu như không di chuyển, chiều hướng rơi xuống ít nhiều sẽ có chút giảm bớt.

Nhưng cát chảy thì không phải, ở chỗ này mặc kệ động hay là bất động, thân thể cũng sẽ theo tốc độ ổ cát rất nhanh trượt đi xuống.

Thật ra thì đối với Tần Như Thương mà nói, tình huống như vậy vẫn chưa đến nỗi là quá xấu, ít nhất nàng biết có một biện pháp có thể khiến mình không bị cát chảy vùi lấp.

Đó chính là hai chân luân phiên nâng cao, lấy kiểu động tác dặm chân tại chỗ, như vậy là có thể làm cho thân thể của mình gần như vững vàng.

Nhưng mà rất nhanh nàng lại phát hiện, chân của nàng đang bị thứ gì đó ôm lấy chặt chẽ, một loại sức lực lớn đến kinh người, cho nên nàng dùng sức vùng ra hai lần lại hoàn toàn không cách nào rút chân ra được.

Tần Như Thương lập tức hiểu được, cổ sức ôm lấy chân nàng có khả năng là những người lúc trước bị chôn xuống, mặc dù đã cứu đi lên vài người, nhưng phía dưới hẳn là vẫn còn.

Cái này cũng giống như là cùng rơi xuống nước, ở cửa ải sống chết đột nhiên tóm được rơm rạ cứu mạng, rất dễ dàng khiến cho người ta mất đi lý trí, vội bắt không thả. Rất nhiều người phấn đấu quên mình nhảy cầu cứu người, được gọi là anh hùng do đó mà hủy đi tánh mạng của mình.

Nàng dĩ nhiên sẽ không phạm sai lầm như thế, nhưng ý thức chủ quan phạm hay không phạm là một chuyện, ở đây thân thể hoàn toàn không thể không chế tình huống bên dưới là một chuyện khác.

39. Chương 39: Cô Độc Chứng Cứu Nàng Một Mạng

Mắt nhìn cát chảy chưa qua khỏi đùi, vậy mà Tần Như Thương vẫn không có biện pháp để bỏ chạy.

Nàng hơi sốt ruột, lúc ban đầu còn có chút suy nghĩ, nghĩ tới tốt nhất có thể mang theo người ở dưới cùng nhau đi ra.

Nhưng bây giờ nhìn xem, đây căn bản chính là chuyện viễn vong.

Vì vậy cánh tay mạnh mẽ chọt hướng thẳng trong cát cắm vào, muốn tách ra tay của người kia hoặc là dứt khoát chặt đứt cánh tay này để tự bảo vệ mình.

Tiếc rằng bão cát trùng xuống quá nhanh, chiều dài cánh tay của nàng không đủ, cố gắng duỗi đi vào, nhưng vẫn là với không tới bắp chân.

Ngay lúc nguy cấp thì chợt thấy được có người từ sau lưng nàng nhảy tới, sau đó giẫm lên trong vòng xoáy.

Nàng cho rằng lại có người gặp không may, vội vàng rút tay ra ngoài muốn đem người đó ném đi ra.

Nhưng tay vừa rút ra, đã thấy người ở sau lưng lập tức đưa cánh tay vòng lên từ dưới nách nàng, sau đó cảm thấy cát chảy khuấy động ở sau lưng hấn xuống càng ngày càng phân tán.

Tần Như Thương quay đầu lại, hiểu được là đối phương đến cứu nàng, vì thế trong lòng khê động, lập tức nghĩ đến người cùng nhau đến cứu người vốn là cô độc chứng.

Cát chảy bị khuấy động buông lỏng, hấn lại đột nhiên đem thân thể vốn là đang giẫm chặn tại chỗ, một chân nâng lên, sau đó cắn răng một cái, mạnh mẽ một phen cắm vào trong cát.

Như Thương cảm thấy tay người nọ đang nắm bắt chân nàng lập tức như bị gãy đi, chẳng những sức lực nhỏ dần, rất nhanh liền được buông ra.

Nàng lập tức hiểu được, đó là cô độc chứng một đá trực tiếp đập gãy cánh tay người này, để tạo ra một cơ hội cho nàng chạy đi.

Nàng không suy nghĩ nhiều nữa, tay được buông lỏng trước tiên mạnh mẽ dẫn ra lực, cũng trong lúc này cánh tay cô độc chứng tăng thêm sức mạnh, nhắc nàng đem thẳng đi lên.

Hai người vừa ra tới, đồng thời cùng nhau ngã sấp xuống phía sau, Tần Như Thương trực tiếp ngã ở trên người của cô độc chứng, lưng thẳng đến lồng ngực, ép cho hấn phải kêu rên một tiếng.

Bão cát vào lúc này đã bắt đầu từ từ suy yếu, nàng vội vàng đứng dậy, quay đầu lại kéo theo cô độc chứng, trong lúc nàng đứng dậy đồng thời đối phương cũng đứng lên.

40. Chương 40: Cô Độc Chứng Mất Tích

Đầu trùm khăn, mặt che kín tản đi ra ngoài, bộ mặt thực của cô độc chứng cuối cùng cũng rơi vào trong mắt Tần Như Thương.

Mặc dù là đêm tối, nhưng bão cát đã giảm nhỏ, xung quanh mờ nhạt nhưng cũng không giống như sương mù dày đặc.

Nàng nhìn được rõ ràng, mở ra chính là gương mặt không có gì thay đổi nhưng vẻ mặt lại hiện lên mấy phần cô đơn.

Người xem ra có chút âm trầm, nhưng cũng không tính là quá mức đáng sợ. Hắn chỉ là cao ngạo, cũng cô độc.

“Có ai còn sống hay không?” Rốt cuộc có tiếng nói truyền đến, tình hình gió thổi xem như bình yên ổn định.

Hai người cùng nhau quay đầu, gặp phải sứ giả Tây Dạ có hơi chút béo phát ra tiếng kêu.

“Còn sống thì phải lên tiếng!” Hắn lại hô một câu, sau đó bắt đầu tìm người mọi nơi.

Tần Như Thương trầm hừ, không có nguy hiểm bọn họ mới có bản lãnh đến, còn vừa rồi thì không biết một đám lại trốn ở nơi nào.

Lần lượt có người trả lời, cũng có người bắt đầu phun mạnh cát trong miệng, còn có một nữ tử khóc nói hai mắt của nàng không mở ra được.

Có người bên hông vẫn còn treo túi nước, vội vàng lấy xuống đi giúp người khác xông mắt, Như Thương thấy Liên Nhi đã được một tên nam tử trong đội múa đỡ lên, dẫn tới chỗ đám người đang tụ tập, tiểu cô nương bị hoảng sợ nhưng cuối cùng không có bị tổn thương gì.

Nàng quay đầu muốn nói tiếng cảm ơn với cô độc chứng.

Nhưng khi vừa xoay lại, kinh ngạc phát hiện bên cạnh nàng trống không.

Rõ ràng mới vừa rồi còn đứng đối diện cùng nàng, không biết từ lúc nào lại không thấy người nữa, biến mất như ma quỷ, khiến cho nàng không kịp đề phòng.

Như Thương có chút giật mình, lẽ ra khoảng cách ở gần như vậy nếu có người từ bên cạnh nàng đi qua, nàng sao không có phát hiện.

Nhưng cô độc chứng kia quả nhiên thật là im hơi lặng tiếng biến mất, điều này làm cho Như Thương cảm thấy thật không dễ chịu.

Trong đội bắt đầu kiểm soát lại số người, liệt kê ra thì phát hiện có sáu người mất tích hai người tử vong, hơn nữa trước đó đã chết một Tiểu Hỉ, còn có Liên Nhi bị mù hai mắt. Trong đội múa vốn là ba mươi người, nay chỉ còn lại hai mươi người có thể lên đài biểu diễn.

41. Chương 41: Chết Thì Chết Không Cần Thiết Lựa Chọn

Mười nam mười nữ, xem như chia đều.

Như Thương biết, dưới tình huống như thế, mất tích chẳng khác nào tử vong.

Nàng xoay người lại nhìn vòng xoáy cát chảy vừa rồi, gió đã dừng, chỗ kia cũng không còn bị vùi lấp xuống.

Nàng không biết bên trong chôn bao nhiêu người, nhưng trước đó nhất định là có người còn sống, thậm chí có thể liều mạng cả hơi sức lớn như vậy để bắt được chân của nàng.

Nhưng sinh mạng đã bị mất dưới một đá của chứng bệnh cô độc, tương lai trở thành xương khô trong biên giới cát vàng.

Nàng không có nhiều tốt bụng đi đồng tình hay thương cảm người khác như vậy, huống chi nên làm đều làm hết sức, hai mươi người này có thể còn sống, chủ yếu là nhờ công lao của nàng cùng cô độc chứng.

Chẳng qua Như Thương suy nghĩ, đội múa một lúc ít đi nhiều người như vậy, có thể lần này trên đường đi đến Tây Dạ gặp trở ngại hay không?

Nếu nói như vậy, nàng cũng không cần phải phí tâm tư ở chỗ này, mỗi người đi một ngã, nàng một thân một mình đi trước cũng không thành vấn đề.

Đang suy nghĩ, mấy người Tây Dạ cũng ra tới, một bên kiểm tra xem mọi người có bị thương hay không, một bên cảm thấy may mắn nói với nhau:

“May mà ta thông minh hơn, tưởng tượng nếu như nghe theo lời người chỉ dựa vào số lượng chọn người, trận gió lớn này liền đánh bay mười người, trở về vương thành sẽ bị ném đến trong hố đất cho rắn ăn!”

“Chứ không phải là bởi vì tiểu tử nhà ngươi chọn nhiều hơn mấy đại cô nương để tự mình dùng, chuyện này thật liêu lĩnh! Nếu không, lúc này cũng không phải thời điểm để ngươi khoe khoang! Mọi người đều đủ cả không có —— Ai...?”

Đang nói, người nọ bỗng nhiên phát hiện hình như số người bên cạnh hắn không thích hợp.

Vì vậy khẩn trương đi tìm một vòng, sau đó nói với đồng bọn :

“Không đúng nha! Chúng ta như thế nào lại ít đi một người? Sao ngươi không nói lời nào a?”

Được nhắc nhở như vậy hắn mới tỉnh lại một chút, người còn lại cũng phát hiện tình huống, vì vậy mọi người chia nhau đi tìm, có hét lớn kêu la, rồi cũng chỉ là gọi “Uy..uy..uy” như thế.

42. Chương 42: Cô Độc Chứng Không Phải Một Nhóm Đi Theo Bọn Họ

Như Thương vốn là định từ trong miệng những người này để nghe được tên họ của cô độc chứng, đáng tiếc đã làm cho nàng thất vọng.

Ngẫm nghĩ lại, nếu đồng bọn mà cũng không biết tên họ hắn, chuyện này hình như có chút không bình thường.

Có ý nghĩ này, nàng liền theo bọn họ đi tìm một lúc. Tìm một hồi, cuộc nói chuyện của những người Tây Dạ truyền đến bên tai ——

“Rốt cuộc là hắn có lai lịch gì? không phải Lý đại nhân chỉ để cho năm người chúng ta ra ngoài tìm vũ cơ sao, như thế nào lại nhiều hơn một người?”

Có người đáp lại:

“Nghe nói là người bên cạnh Vương Hậu nương nương, đến Hách Thành làm ban sai (đại khái là đi cử đến nơi khác làm việc), đúng lúc cùng một đường đi với chúng ta.”

“Vậy bây giờ có thể làm sao? Gió lớn đánh bay mất người, trở về Vương Hậu nương nương có hỏi đến, chúng ta làm việc không tốt sẽ mất mạng a! Ai nha nha!” Người nọ giận đến dậm chân: “Người Tây Dạ chúng ta như thế nào lại không tránh được bão cát? Nhắm mắt cũng chống đỡ được không có việc gì, kì lạ vì sao lại không thấy hắn nữa!”

“Tiếp tục tìm đi! Thực sự không được cũng không còn cách nào. Trở về ta cũng đừng lên tiếng, Vương Hậu nương nương nếu có hỏi, ta phải nói không biết. Dù sao hắn cũng là tự tìm đến nói muốn cùng đi, chúng ta một mực chắc chắn nói không biết, có ai biết được cái gì!”

Lời nói cuối cùng của những người ngoại tộc này khiến cho Như Thương nghe hiểu, thì ra cô độc chứng cũng không phải một nhóm đi theo bọn họ.

Về phần có phải người bên cạnh Vương Hậu hay không, nàng không muốn biết. Nhưng mà tuyệt đối sẽ không giống với mấy tên sứ giả Tây Dạ này nói, là hắn đã bị chôn trong cát vàng, điểm này Tần Như Thương rất tin tưởng không nghi ngờ.

Thân thủ hẩn tuyệt không thấp hơn nàng, nếu như vậy mà cũng bị chôn trong cát vàng, Tần Như Thương nàng cũng sẽ không tốt hơn bao nhiêu.

Nhóm người sứ giả Tây Dạ cường tráng khỏe mạnh tìm kiếm một mạch, mãi đến khi bầu trời mờ sáng, đã bắt đầu có ánh sáng đầu tiên xuyên qua khe hở, lúc này mới tuyên bố tìm người thất bại.

Tâm tình mọi người cũng không tốt, rõ ràng một nhóm khi đến ba mươi người, nhưng nay vẫn còn chưa đi tới được biên giới Tây Dạ Quốc, người thì chết kẻ thì bị thương, trong nháy mắt cũng đã tổn thất mười người.

43. Chương 43: Không Phải Đơn Thuần Là Biểu Diễn Vũ Điệu

Có người nhớ rõ trước đây sứ giả Tây Dạ từng nói cố ý chọn nhiều hơn một số người, trong lòng nảy sinh oán giận, cảm thấy bọn họ coi mạng người như cỏ rác, căn bản cũng không xem đội múa là người, thậm chí còn có nữ tử vẫn đang riu rít khóc lên.

Cũng có người hình như đã hiểu được, tại sao mấy năm trước người đi múa ở Tây Dạ Quốc, một người cũng không có trở về.

Xem ra hơn phân nửa đều giống như bây giờ, bị chôn dưới cát vàng, nếu may mắn trên đường đi sống sót, mới còn có đường trở về a!

Người Tây Dạ chắc chắn sẽ không nhân từ phái sứ giả đến hộ tống, như vậy, nếu người của đội múa không phải tự mình bất chấp tánh mạng nguy hiểm đi ra ngoài, thì về sau phải ở lại Tây Dạ Quốc tiếp tục sinh hoạt.

Sứ giả Tây Dạ tựa như phát hiện ra tâm tình mọi người không thích hợp lắm, vì vậy vội vàng nghiêm mặt lại, lớn tiếng hét —

“Đang khóc tang cái gì! Thời gian sắp tới không được tốt, đối với chuyện rất xấu trong sa mạc, ai cũng không dám bảo đảm tuyệt đối không có sai sót! Nếu như bình an, ta làm gì cho các ngươi nhiều tiền như vậy?”

Mặc dù giọng nói không tốt, nhưng lời hẩn nói cũng là sự thật, người của đội múa không ai lên tiếng, lại nghe sứ giả Tây Dạ khuyên giải an ủi:

“Mọi người đừng nên thất vọng! Ai cũng không muốn có người chết, nhưng bão cát tối hôm qua không phải chúng ta nói tránh là có thể tránh! Đừng nói là những người Hán các ngươi, mà ngay cả người người Tây Dạ ta cũng đã bị mất một!”

Cô độc chứng mất tích lúc này được trở thành ví dụ lấy ra nói cho người nghe, người khác đón nhận thực tế trước mắt, nhưng Tần Như Thương lại không thể tiếp nhận.

Nàng liên tục suy nghĩ, người kia rốt cuộc là đi đâu? Và rốt cuộc là ai? Vì sao phải lẫn vào trong đội sứ giả, vì sao phải cứu nhiều người như vậy rồi lựa chọn rời đi?

Đáng tiếc, toàn bộ đáp án đều không thể nào biết được, nàng chỉ có thể mang theo đầy bụng nghi vấn tiếp tục theo đội ngũ đi về phía trước.

Có lẽ là trực giác, Tần Như Thương càng ngày càng cảm thấy, đây tuyệt đối không phải là lần biểu diễn múa đơn giản.

44. Chương 44: Tiến Vào Vương Thành Tây Dạ

Phía sau thọ yến Vương Hậu, nhất định là có âm mưu nào đó đang lặng lẽ tiến hành.

Nàng nhìn quanh bốn phía, biết một khi có chuyện, sợ là không còn nhân rồi bặt tâm những người khác.

Đến lúc đó cũng chỉ có thể sống chết có số, phú quý do trời, nhóm người tham gia múa kia đem sinh mạng để đổi lấy tiền tài, nhưng không biết có thể bị lừa hay không.

Hiện giờ nghĩ lại, cái người vũ cơ bị nàng phong bế huyết đạo nhốt vào trong ngăn tủ nhà trọ, thật đúng là may mắn.

.....

Sau khi Trải qua một trận bão cát, đến lúc đó đại mạc Thập Đạt Lý sẽ nghênh đón vài ngày không được yên ổn.

Ngay cả ngọn gió đang thổi so với bình thường cũng nhỏ đi chút, mặt trời cũng không quá ác nghiệt, tuy nói đoàn người rời đi không thấy thoải mái, nhưng ít ra cũng không phải quá gian khổ.

Sau khi đi vào đại mạc đến giữa trưa ngày thứ chín, Vương Thành Tây Dạ đã xuất hiện ở trước mắt, bên trong đại mạc cát vàng lại bất ngờ hiện ra một mảnh ốc đảo như vậy.

Mọi người đều là lần đầu tiên tới, ngoại trừ Tần Như Thương hầu như tất cả mọi người ở đây đối với cảnh tượng trước mắt đều phải kinh ngạc.

Không nói đến hang đá hình trụ to lớn đồ sộ, riêng một dải ốc đảo lớn xung quanh ngoài thành cũng khiến cho người xem như thế là đủ rồi.

Ốc đảo hai bên ruộng đất tương đối phì nhiêu, không phải cát vàng, mà thật sự đúng là nơi tốt thích hợp để trồng trọt. Có người trong đó trồng trọt lúa mì, thậm chí còn có nuôi thả súc vật.

Cảnh tượng như thế đã phá vỡ hoàn toàn ấn tượng về quá khứ đất nước sa mạc ở trong lòng người Trung Nguyên, hoang vắng, thần bí, người ăn người, cả đời bị bầu trời cát vàng bao phủ, những thứ này thuộc về tây Dạ để lại trong lòng người Trung Nguyên, nay đã hoàn toàn biến mất.

45. Chương 45: Người Quen Biết

Đoàn người trùng trùng điệp điệp đến được trước cửa thành, nhóm sứ giả mang ra thẻ bài tùy thân đưa cho người thủ vệ, được thuận lợi cho đi.

Đường phố Vương Thành Tây Dạ là dùng cát mịn trải thành, một tầng mỏng manh, phía dưới là đá phiến. (theo mình nghĩ là loại đá nhỏ vụn)

Men theo hai bên đường có rất nhiều tiểu thương rao hàng, còn có nhiều loại cửa tiệm, nhà trọ.

Nếu không phải đỉnh đầu là bầu trời bao la, cùng không khí chung quanh khó tránh khỏi một loại ố vàng vẫn đục đặc biệt của sa mạc, một mình đi vào trong đó, mọi người sẽ thật dễ dàng quên là mình đang ở tại Trung Nguyên hay là đang ở nước khác.

“Trách không được mọi người trước kia đi không trở về!” Trong đội có người xúc động lên tiếng: “Thì ra nơi này so với Hách Thành thật không tồi a! Đối lại là ta, cũng sẽ không liều chết đi vào sa mạc lần nữa. Ở lại đây làm người Tây Dạ cũng không sai!”

Có người đối với lời nói đó châm biếm ——

“Tốt cái gì! Nơi nào cũng không tốt bằng quê nhà! Người muốn làm người Tây Dạ, bọn họ nguyện ý thu người sao? Liếc mắt một cái là có thể nhìn ra từ Trung Nguyên đến, ta cũng không tin Tây Dạ Quốc này có thể chứa người!”

Hai người mỗi người một câu qua lại, nhóm người Tây Dạ đã đi tới trước một gian hàng cùng người mua đồ ăn vặt. Mọi người cũng nhân cơ hội này bắt đầu quan sát chơi đùa một lát, còn có người lấy ra bạc vụn đi mua chút đồ ăn vặt mà trước đây chưa từng thấy qua.

Tần Như Thương bị một gian hàng bán vải sa hấp dẫn, hoặc là nói, bị một số người bày bán này nọ hấp dẫn. (vải sa là một thứ dệt = tơ mỏng mà thưa để làm mũ hay áo mặt mát)

Đó là một nam tử còn trẻ tuổi người Tây Dạ, người nước khác có tướng mạo đặc trưng riêng biệt, nhưng mà thân hình kia thể nào lại thấy quen thuộc như vậy.

Nàng ở tại trong lòng phát ra một tiếng nghi ngờ, rồi sau đó đi tới vài bước về phía gian hàng, làm ra vẻ như đang xem vải.

Cũng may gặp phải đội ngũ dừng lại được lâu, nhóm người Tây Dạ tự hiểu là đã vào được Vương Thành nên tinh thần thư giãn rất nhiều. Nhìn mọi người Trung Nguyên đối với sự vật của đất nước mình sinh lòng mới lạ, cũng không vội vã thúc giục, tùy ý mọi người tự lựa chọn xem một chút, chỉ cần không đi xa, sẽ đều nói tốt.

46. Chương 46: Tiêu Phương Nói Rốt Cuộc Vẫn Không Yên Lòng Vì Người

Khi Như Thương lật xem vải vóc tới lui đến lần thứ tư, thế nhưng cũng chỉ là dừng lại ở đó, rồi sau đó xem như không có việc gì tiếp tục xem.

Mặt đường như tỉnh táo, nhưng vẫn không thể không chú ý từng đợt hương hoa mai thơm mát mơ hồ bay vào mũi.

Cái loại hương này nàng rất quen thuộc, là dùng ba trăm năm mươi lăm loại cỏ thơm ở Tần Lĩnh pha trộn lại chế tạo thành. Thảo dược có mùi nhàn nhạt, không hề rõ ràng, ngược lại chính bởi vì hương thơm mật mờ, không rõ tươi đẹp, lại thật sự hơn hẳn trăm loại hoa khác.

Nàng đi qua bên cạnh, đứng dựa lưng về phía đội ngũ của mình, lúc này mới khẽ lên tiếng, dùng loại âm thanh chỉ có hai người đứng đối diện mới có thể nghe được, nói với người bán vải:

“Tiên sinh làm sao lại đến đây?”

Nàng nhận ra, đó là Tiêu Phương.

Mặc dù thuật dịch dung của hắn cao siêu, hoàn toàn biến thành một người khác, nhưng cố ý dùng mùi hương quen thuộc, là nhắc nhở tốt nhất cho nàng.

“Rốt cuộc vẫn là không yên lòng vì người.” Tiêu Phương chỉ thản nhiên nói, vừa nói vừa đưa tay sửa sang lại gian hàng. Người ở phía xa nhìn lại, hai người giống như là đang cò kè mặc cả.

“...” Như Thương khép mở miệng, nhưng vẫn không thể nói ra nửa chữ.

Một câu “Rốt cuộc vẫn là không yên lòng vì người”, khiến cho lòng của nàng gắt gao xoắn lại một chỗ.

Đây chính là Tiêu Phương, sắc sảo cùng chiều cổ nàng bốn năm như một ngày, nhưng nàng tuyệt không thể cho hắn bất kỳ cái hứa hẹn nào.

Rất nhiều thứ nàng gánh không nổi, nói thí dụ như hạnh phúc, hay nói thí dụ như làm bạn cả đời.

“Đi làm chuyện của người, ta ở bên ngoài tiếp ứng.” Tiêu Phương nhanh chóng nói một câu như vậy, sau đó liền không để ý đến nàng, dùng loại giọng nói ôn hòa giống nhau như đúc của người Tây Dạ, bắt đầu hét lớn rao hàng.

Như Thương cũng không tiện nhiều lời, tự quay người đi trở về phía đội ngũ.

Trạm tiếp theo là Vương Cung Tây Dạ, khi nhóm sứ giả dẫn theo hai mươi mốt người của đội múa đi đến cửa cung, thì Liên Nhi bất chợt quay đầu lại nhìn về một hướng khác.

47. Chương 47: Mắt Bị Mù Chính Là Đồ Vứt Đi

Ánh mắt của nữ hài nhi được buộc lên rất cẩn thận, bằng nhiều mảnh vải lụa để che lại vết thương.

Nàng cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ nghe người lôi kéo nàng nói đến cửa Vương Cung Tây Dạ.

Nói cho cùng thì vẫn là hài tử, mặc dù mắt không thể thấy hoàn cảnh khác, nhưng đã đến một nơi mới lạ vẫn có chút hưng phấn nho nhỏ.

Đang bận rộn cùng người bên cạnh hỏi thăm Vương Cung có xinh đẹp hay không, bỗng nhiên cảm thấy được đôi tay lôi kéo nàng rung lên một cái thật mạnh.

Người mất đi ánh sáng, ở mặc khác bao giờ cũng nhạy cảm hơn một chút, người nọ ngẩn ra, Liên Nhi lập tức hiểu được hình như có cái gì đó không ổn.

Vì vậy khẩn trương hỏi:

“Như thế nào a?”

Còn không đợi bọn họ trả lời, đã nghe thấy sứ giả Tây Dạ đi ở đằng trước lớn tiếng kêu một câu——

“Đem người hai mắt bị mù ném ra! Phẩm chất như vậy sao có thể phù hợp vào Vương Cung Tây Dạ ta!”

Mọi người kinh hãi, có người nhanh miệng trực tiếp hỏi lại:

“Cái gì kêu ném ra? Người là nói Liên Nhi sao?”

“Nói nhầm! Ngoại trừ nha đầu chết tiệt kia thì còn có thể là ai!” Giọng nói người Tây Dạ thô lỗ lại nóng nảy, hơn nữa đến địa bàn của mình, càng có vẻ không kiêng nể gì. “Ném ra chính là vứt xuống trên đường cái! Tốt số thì được người khác lượm về iếng cơm ăn, không tốt số thì sẽ chờ chết! Chúng ta không có đem nàng vứt ở trong sa mạc đã coi như nhân từ, còn hỏi nhiều lời vô nghĩa làm gì!”

“Này. . . .” Mọi người trong đội múa đều sững sờ ngay tại chỗ, cứ như vậy tiện tay đem một người “Ném” đi, mặc dù chuyện này cũng không lạ lần đầu tiên nghe nói, nhưng nếu bàn về tốt số có thể được người trợ giúp, vậy cũng phải là một người có thể làm việc hoàn chỉnh. Nay Liên Nhi đã mù hai mắt, hỏi ai còn có lòng tốt để đón nhận nàng?

Nhưng mà, đồng bạn dù sao chỉ là đồng bạn. Trong lúc giữa hai bên không quen không biết, tình cảm không có tốt đến mức phải vì đối phương mà đi nói hộ sự tình với người Tây Dạ.

Nhóm người sứ giả hung ác thô bạo như vậy, nếu là nói giúp cho, làm không tốt ngay cả bản thân cũng sẽ chịu liên lụy.

48. Chương 48: Như Thương Làm Khó Dễ

Hai tay lôi kéo Liên Nhi lặng lẽ thả ra, nữ hài lập tức không có chỗ dựa, sững sờ tại chỗ, không biết nên như thế nào cho phải.

Lúc này lại có tiếng nói của người Tây Dạ truyền đến, nhưng là hướng về phía đội bảo vệ cửa cung nói:

“Đi đem hai mắt bị mù kia ném tới chợ bán thức ăn đi! Đừng ở lại chỗ này chướng mắt!”

Nhóm người đội bảo vệ đang chuẩn bị lĩnh mệnh thi hành, vào lúc này nghe được âm thanh của một nữ tử vang lên, êm tai nhưng lạnh nhạt.

Nàng nói:

“Uy! Các người đi chỗ nào?”

Mọi người sững sốt, theo tiếng nói nhìn lại, lúc này mới phân biệt được người nói chuyện chính là một nữ tử trong đội múa.

Nàng dùng khăn trùm đầu, cũng che lại hơn phân nửa gương mặt, mọi người chỉ có thể trông thấy một đôi mắt ngay thẳng linh động nhìn đến.

Trong ánh mắt kia phát ra lạnh lẽo, mặc dù là ở đất nước sa mạc nóng bức, nhưng hình như cũng có thể làm cho khắp cả người phát lạnh.

“Người mắt bị mù ở đằng kia! Các người đi nhằm phương hướng rồi!”

Người nói chuyện chính là Tần Như Thương, nàng một chút cũng không khách khí, trực tiếp giơ cánh tay lên, chỉ hướng sứ giả Tây Dạ đã bị chính nàng khoét hai tròng mắt, lại nói:

“Không phải nói người mù không thể nào đi vào Vương Cung sao! Đem người đó cũng ném đi!” Vừa nói xong kế tiếp còn học theo giọng điệu của người Tây Dạ trước đây, nói: “Tốt số thì được người lượm về iếng cơm ăn, không tốt số thì sẽ chờ chết ——”

“Người nói cái gì?” Lời còn chưa nói hết, đã làm cho đối phương rống to, người liền tùy tiện chạy tới dánh về như là muốn ra tay đánh người.

Tần Như Thương thờ ơ nhìn lại, thân thể động cũng không động.

Nhóm sứ giả Tây Dạ rất khó tưởng tượng, chỉ là một vũ cơ lại dám can đảm cùng hấn nói chuyện như vậy, một đám thanh niên đều đã vung lên quả đấm, vẻ mặt hung ác như không thể ngay lập tức gọi người tới hướng về phía Tần Như Thương.

Đáng tiếc bọn họ không cách nào được như ý, Tần Như Thương ngay cả tay cũng chẳng muốn động, chỉ một câu nói liền đem người đánh bay trở về ——

“Đã thương ta, tất cả các người đều sẽ bị ném vào bên trong hố đất cho rắn ăn!”

Đây là lời nói trên đường đi nàng nghe được, không nghĩ tới cũng rất có tác dụng.

49. Chương 49: Có Tính Là Nàng Hại Liên Nhi Không?

Đối phương vừa nghe đến ba chữ “Cho rắn ăn”, lập tức liền dừng lại nẩy lên run run.

Như Thương giật giật khóe miệng, ném lại cái cười khẩy, sau đó tự quay trở về, tay nắm lấy tay Liên Nhi.

Lại hát đầu lên, hướng về phía mấy tên sứ giả sắp tức bễ phỉ nói:

“Còn không mau mau dẫn chúng ta vào cung đi! Làm chậm trễ chính sự, ai gánh vác nổi!”

Những người Tây Dạ kia hận đến cắn răng nghiến lợi, rồi lại không thể không thừa nhận lời nàng nói ra đều là tình hình thực tế.

Nhưng vẫn không hề cam chịu, vì thế ở trên đường dẫn đội múa vào cung, hung hăng hướng về phía Tần Như Thương nói:

“Đừng tưởng rằng vào cung chính là chuyện tốt! Chết đã đến nơi còn ra vẻ ta đây, lão tử muốn xem cái mạng này của người còn có thể bảo vệ đến khi nào!”

Lời này hù dọa Tần Như Thương dĩ nhiên là vô dụng, nhưng Liên Nhi đang bị nàng lôi kéo lại hoảng sợ không nhẹ.

Như Thương rõ ràng có thể cảm giác được tay của nữ hài vẫn luôn run, hơn nữa càng ngày càng nhiều.

Nàng không để ý đến người Tây Dạ, chỉ giơ cánh tay ra đem hai vai nữ hài nhai nắm lại, im lặng vỗ vỗ, ý bảo nàng an tâm.

Đây chỉ là trong lòng thấy bất an, nàng cũng thật sự không có trách.

Ngay từ lúc trong sa mạc, nàng đã cảm thấy được hành trình đi đến Tây Dạ này của đội múa là lành ít dữ nhiều, mà nay xem ra quả thật như vậy.

Nhưng nàng vẫn đoán không được nguy hiểm ở chỗ nào, nhưng có chút hối hận vì vừa rồi lúc ở cửa cung đã bảo vệ Liên Nhi.

Nếu như trong cung thật sự có nguy hiểm, thì đây có tính là nàng đã hại đứa nhỏ này?

Có lẽ bị ném ở ngoài cung, thật sự còn có thể có một con đường sống, khi đã đi vào, may rủi sớm chiều, cũng chỉ có thể mặc cho số phận.

Đội múa còn lại hai mươi một người, được an bài trong một Cung Viện (nơi ở trong cung) không lớn, có vài tên sứ giả đến phụ trách ở chỗ này, thay thế qua đây là một lão cung nữ hơn bốn mươi tuổi, bọn họ gọi nàng là An Nhân.

Phòng trong Cung Viện này không nhỏ, mỗi gian phòng có thể ở chung được năm người.

Nhóm người tham gia múa mỗi người tự trở về phòng của mình tắm rửa thay quần áo, thời điểm trở ra viện, thì hoàng hôn đã buông xuống.

50. Chương 50: Kiểm Tra Tư Sắc

Không ai đến đây kêu bọn họ ăn cơm, đi vào là vị An Nhân vẽ mặt âm trầm, chân bước thong thả đến trước mặt mọi người, tự bản thân quan sát một chút, sau đó nói:

“Muốn biểu diễn nhảy múa có thể đã chuẩn bị tốt?”

Giọng nàng nói chuyện có chút kì quái, mọi người phải cố hết sức mới có thể nghe rõ.

Rồi sau đó mọi người gật đầu, một tiểu tử lớn tuổi hơn chút chủ động đáp lời:

“Đều đã chuẩn bị tốt! Mặc dù chúng ta đến từ nghệ quán (nơi dạy nghệ thuật) khác nhau, nhưng dọc theo đường đi cũng đã từng thảo luận chuyện biểu diễn, xin An Nhân yên tâm!”

Nói cho hết lời, rồi lại dừng một chút, sau đó mở miệng nói tiếp:

“Nhưng mà chuẩn bị biểu diễn là dựa theo ba mươi người, hiện tại bị thiếu người, một vài cách thức cần phải làm chút thay đổi. Nhưng mà không quan hệ, những việc này rất nhanh có thể sắp xếp lại được một lần nữa!”

Hắn là cố ý nói ra chuyện trong đội thiếu người, vốn nghĩ rằng thế nào đối phương cũng có thể hỏi vài câu, lúc đó có thể cũng được mở miệng tranh luận trút giận cho những đồng bạn.

Nhưng lão An Nhân cuối cùng đem một vài lời nói không vui nghe được tự động loại bỏ đi, thiếu không ít người, nàng xem ra giống như bị đánh mất vài cái bánh bao, không buồn không đau.

“Các người đều đã đứng vững!” Giọng nói của nàng lại cất lên, nghe như oán hận hò hét, như có người thiếu nàng tám trăm điều (đơn vị tiền tệ thời xưa). “Đều phải xếp thành hàng đứng ngay ngắn, cho ta nhìn xem bộ dáng một chút!”

Mọi người theo lời mà làm, nam nhân một hàng nữ nhân một hàng đứng ngay ngắn.

Lão An Nhân trực tiếp đi về phía đám nữ nhân, hết sức không khách khí đưa tay ra lần lượt nâng cầm từng người, lấy dáng vẻ của người nông dân đang lựa chọn cây củ cải thật to, xem xét kỹ lưỡng một đám vũ cơ.

Rốt cuộc đến khi nhìn thấy Tần Như Thương thì tay đang vươn ra ở giữa không trung chợt ngẩn ra, làm thế nào cũng không thể cầm lên được giống như trước đó.

Cũng không phải bởi vì Như Thương có cái gì quá kích thích phản ứng, trên thực tế, nàng ngay cả động cũng chưa động, chỉ là ánh mắt sáng rõ trực tiếp dò xét nhìn qua, cũng đã làm khắp cả người phát sinh lạnh lẽo.

Sau khi vào cung sẽ không được dùng khăn vải che mặt lại, mặt mũi của nam lẫn nữ đều phải mở ra ở trước mặt mọi người, nhìn vào không sót chỗ nào.

51. Chương 51: Mặc Vải Váy Đỏ Cho Người Một Cơ Hội Múa Đơn

Mà trong đoàn người không thể tranh cãi Tần Như Thương là người được lựa chọn đứng hạng thứ nhất, cho dù không có ánh mắt lạnh thấu xương kia, chỉ phần xinh đẹp này cũng đủ để cho lão phụ nhân oán trách rồi khen ngợi, hưởng chỉ còn có trải qua từng trận sát khí.

Tay An Nhân tạm ngừng giữa không trung khoảng bốn giây, mặc dù sau đó thả ra, nhưng oán hận trong lòng lại không có chỗ phát tiết.

Vì vậy dứt khoát dậm chân một cái, nhìn về tiểu nha đầu theo đến ở phía sau lưng dữ mà nói:

“Dem váy múa đến đây!”

Lời vừa ra, lập tức có một tiểu nha đầu tay nâng một bộ váy đỏ thẫm đi lên phía trước.

Ánh mắt Như Thương nhìn lại, cảm thấy màu đỏ này thật sự rất quái dị, trong điểm lệ lại còn mang theo một chút âm u, giống như là máu trong người đang chảy ra.

“Vương Hậu nương nương thích múa đơn (là múa một mình), ta xem đáng đáp người không tề, nên sẽ cho người một cơ hội biểu hiện. Đây là trang phục múa người phải mặc, tự mình lấy đi về!”

Vừa nói xong, lại chuyển hướng sang những người khác, lên giọng nói:

“Khi các người điều chỉnh lại điệu múa cũng không cần lo lắng đến nha đầu này. Nàng muốn múa đơn, để cho tự nàng ta chuẩn bị!”

Giọng phụ nhân nói chuyện rất khó nghe, chỉ là sự việc xảy ra cũng không kịp để ọi người có đường sống phản bác.

Vốn là tới biểu diễn, người ta lại yêu cầu múa đơn, bất quá đây cũng là chuyện bình thường.

Sự việc đã dàn dò xong, cuối cùng An Nhân cũng lên tiếng để cho tiểu nha đầu dẫn mọi người đi ăn cơm.

Tần Như Thương không có đi theo, chỉ nhận lấy bộ quần áo rồi xoay người trở về phòng, chuẩn bị vào trong phòng thử một chút.

Nếu muốn nhảy múa đơn, dù sao cũng phải biết quần áo trên người có cảm giác gì, lúc đó mới có quyết định tốt phải nhảy như thế nào.

Mọi người chia làm hai hướng, nàng trở về phòng, còn người khác rời khỏi viện đi ăn cơm.

Đi chưa được hai bước, liền nghe An Nhân lại lên tiếng nói một câu:

“A...! Chỗ này làm sao còn có người mù!”

Nàng biết là nói Liên Nhi, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy lão phụ kia đi tới trước mặt Liên Nhi, đến cũng không nói gì khác, chỉ là cẩn thận đánh giá một chút.

52. Chương 52: Còn Sống Là Còn Có Thể Dùng

Sau đó chép chép miệng, rất đáng tiếc mà nói:

“Một tiểu nha đầu tốt lành như vậy lại bị hủy hoại, thật sự là đáng thương! Bất quá vẫn còn sống, ít nhất cũng còn có thể dùng!” Ném xuống lời này sau đó liền không để ý tới người khác, xoay người quay đầu bỏ đi.

Trong lời nói mơ hồ để lộ ra thông tin quái dị khiến ọi người cảm thấy rất không thoải mái, nhưng cũng không có nơi để hỏi, không thể làm gì khác hơn là thảo luận vớ vẩn một trận, tự mình dọa chính mình.

Tần Như Thương đổi lại bộ váy đỏ, quả thật là dùng được, cái khóa của bộ váy này thật phức tạp, tuy nói nàng đến cổ đại này cũng bốn năm, nhưng bởi vì đi lại thường là mai danh ẩn tích (giấu họ giấu tên) trong giang hồ, cho nên thói quen ăn mặc cũng đều là vật áo ngắn kiểu đáng tiện lợi.

Loại váy múa này nàng chưa bao giờ gặp qua, chỉ có thể dựa vào cảm giác của mình một tầng một tầng trông vào trên người.

Cho đến khi buộc lại một sợi dây lưng cuối cùng trên eo, lúc này mới đi đến trước mặt một gương đồng lớn quan sát.

Thì ra là đây là một bộ áo thủy tú, ngay ống tay có một hạt cúc áo ẩn dấu, tay áo vừa bỏ xuống, xòe rộng ra dài ít nhất ba thước.

Như Thương vỗ trán, chẳng lẽ đây là để cho nàng đến hát kịch sao? Đến triều đại không tồn tại trong lịch sử để chơi đùa?

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cho rằng cùng hát kịch không có quan hệ, có thể là những người Tây Dạ cảm thấy được tay áo múa thật dài khi đứng lên sẽ nhìn tốt hơn mà thôi.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe nơi xa một hồi tiếng sáo du dương truyền đến, nhẹ nhàng bay bổng trong không khí, cũng không phô trương.

Cẩn thận nghe lại, dường như cũng không quá giống từ cây sáo phát ra.

Loại âm thanh đó rất có thể làm lòng người sợ hãi, sa sút tinh thần, cho dù nàng là Tần Như Thương, cũng không thể không động lòng.

Tinh thần hơi chút ổn định lại, sau đó đẩy nhẹ cửa ra đi tìm kiếm phương hướng của âm thanh truyền đến.

Đi một chút, gần đến xuất hiện một tiểu Cung Viện, thẳng đến Vương Cung Tây Dạ có một lớp đá thứ tự trải lót trên mặt đường.

Nàng vừa đến, đầu nguồn âm thanh kia cũng truyền đến trước mặt.

Như Thương theo mắt nhìn lại, chỉ thấy có một đội người Tây Dạ đang đi về phía bên này. Bốn người nâng ghế trúc, bên cạnh còn có một nam tử đi theo, bộ dáng như một nghệ nhân lật vạt, âm thanh kia chính là từ chỗ của hắn phát ra.

53. Chương 53: Lại Thấy Cô Độc Chứng

Lúc này Như Thương mới phát hiện ra cách gần đó, thì ra nghệ nhân lật vật đang nhặt lấy một mảnh lá cây đặt ở khóe miệng, khúc nhạc lướt qua giữa đôi môi ma sát cùng với lá cây nảy sinh rung động, quả thực đúng là động lòng người.

Chỉ là sau khi nhìn thấy tình hình hiện tại cũng không còn được bao nhiêu cảm giác kìa lạ nữa, cái loại cảm giác hoảng sợ, sa sút tinh thần trước đó cũng không còn tồn tại, ngược lại Tần Như Thương tận lực tập trung chú ý đến một người ngồi ở trên ghế trúc được nâng đi.

Người nọ toàn thân áo đen, tóc xõa ra tùy ý, cũng không chải đầu búi tóc. Dáng vẻ vào lúc này lười biếng tựa vào trên thành ghế, ngẩng đầu nhìn trời nhưng hai mắt thì lại nhắm chặt.

Dáng vẻ như vậy Tần Như Thương thấy cũng nhiều, từ Hách Thành mãi cho đến cái đêm bão cát, trong đội ngũ vẫn luôn có một người duy trì bộ dáng này.

Chính nàng cho người đó một cái tên, gọi là cô độc chứng.

Vốn tưởng rằng đã bị mất tích, bây giờ người quen lại xuất hiện ở trước mắt, Tần Như Thương thật không biết nàng nên phải lên tiếng chào hỏi, hay là làm như không thấy thì tốt hơn.

Đội ngũ nâng ghế trúc đi rất chậm, giống như đang phối hợp cùng nàng suy tính thời gian.

Nói ra, cô độc chứng xem như cũng là ân nhân cứu mạng của nàng, nếu như không có hấn ra tay cứu giúp, một đêm bão cát kia vẫn không biết sẽ tạo thành nhiều hậu quả nghiêm trọng gì.

Hoặc bất đắc dĩ thì nàng sẽ dẫn mưa vào trong sa mạc, mặc dù được cứu, nhưng cũng khiến ọi người hoang mang sợ hãi.

Nghĩ đến đây, ghế trúc đã được nâng đến trước mắt.

Nàng đứng ở một bên đường, đưa mắt nhìn theo đội ngũ đi ngang thoáng qua nàng.

Không ai nhìn về phía nàng, Tần Như Thương bị xem như vô hình không có.

Nhưng nàng không phải để ý những thứ này, lúc tầm mắt lướt qua chỗ không ngờ đến lại có phát hiện mới.

Đó là móng tay của cô độc chứng, giống như được tẩm một loại mực nước đen đậm, tay bỗng nhiên đem đặt lên trên ghế trúc.

Như Thương nhíu chặt lông mày, nhắc chân liền đi theo về phía trước hai bước, vẫn nhìn chăm chăm trên đầu móng tay đen nhánh kia. Truyền thuyết đã từng được nghe qua có liên quan đến thái tử Đông Thực, lại bắt đầu lần lượt hiện lên ở trong đầu.

Này...!

Bị tẩm trong nước thuốc bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau khi đi ra người lại còn sống, nhưng tất cả mười đầu móng tay đều đen.

54. Chương 54: Hấn Chính Là Thái Tử Đông Thực

Tần Như Thương thật sự có chút kinh ngạc, không phải bởi vì sự phát hiện này mà có nhiều kinh ngạc, kỳ quái ở chỗ là nếu hấn có thể trà trộn ra khỏi Tây Dạ Quốc đi đến biên giới Hách Thành Đông Thực, vậy tại sao còn phải trở về làm con tin?

Mặc kệ là vụng trộm lén đi, hay là quang minh chính đại mà đi, ít nhất cũng nói rõ là hấn có khả năng rời khỏi tòa Vương Cung, vậy tại sao không mượn cơ hội này bỏ chạy trở về đất nước của mình?

Nàng lại ngẩng đầu lên xem mặt của cô độc chứng, nhưng đối phương vẫn trong trạng thái nhắm mắt, làm cho nghi ngờ trong lòng Tần Như Thương càng ngày càng nhiều hơn.

Có thể là hấn sợ khi hấn rời đi sẽ chọc giận đến Tây Dạ, từ đó mang đến tai họa cho Đông Thực. Đúng là rất kỳ quái, theo Như Thương nhận thấy, người này tuyệt đối sẽ không có ý thức đi lo lắng cho người khác.

Trong thế giới sinh tồn của hấn, là mọi người luôn được bao bọc ở ngoài bởi một tác phong làm việc riêng biệt, giống như ở trong sa mạc cứu người xong lại lập tức biến mất, làm cho không ai đoán ra cũng không thấy rõ.

Có lẽ là do nàng cùng lúc đi theo, người kia vốn ngồi ở trên ghế dựa nhắm mắt đã cảm giác ra được khác thường, lập tức liền mở ra nửa mắt nhìn về hướng bên nàng.

Vào lúc không biết có nên gọi hấn tỉnh hay không, thì thấy hấn chủ động nhìn lại, Tần Như Thương đúng là thở phào nhẹ nhõm, sau đó miễn cưỡng nở ra một nụ cười ——

“Này..!”

Nàng không biết phải nên chào hỏi như thế nào, lại ném ra một chữ như vậy.

Ánh mắt cô độc chứng trực tiếp chiếu vào trên mặt của nàng, không nổi lên một chút gợn sóng.

Hấn từ lâu đã biết các nàng là vũ cơ được tiến cung, gặp nhau ở chỗ này cũng không có gì đáng kinh ngạc quái lạ.

Nhưng khi ánh mắt của hấn di chuyển đến vẻ mặt nửa cười mà lại như không cười của Như Thương, vốn là mắt hơi mở bỗng nhiên trợn to.

Phản ứng như vậy đối với cô độc chứng mà nói, thật sự là có chút kích động, Như Thương bị hấn làm cho giật nảy mình, theo bản năng liền lui về sau một bước, cũng không cùng ghé trúc đi về phía trước nữa.

55. Chương 55: Cô Độc Chứng Nói Chuyện

Cô độc chứng thấy nàng dừng lại, mi tâm hơi nhíu một chút như đang suy nghĩ, nhưng cũng chỉ ngăn ngừi trong một cái chớp mắt.

Rồi sau đó thân mình nghiêng qua một bên, người đang ngồi vốn là rất tốt bỗng nhiên từ trên ghế ngã xuống đất.

Như Thương không nghĩ tới sẽ có biến hóa như vậy, tiến lên hai bước muốn đến đỡ hấn.

Những người nâng ghế trúc cũng sợ hãi, rối rít vây quanh kiểm tra xem cô độc chứng có chuyện gì hay không.

Bộ dáng rất cung kính, Như Thương cảm thấy hấn ở chỗ này cũng được xem như là một chủ tử.

Đang chuẩn bị lên tiếng hỏi hấn có bị ngã xuống hay không, mặc dù hỏi như vậy đối với cô độc chứng mà nói hình như có chút buồn cười, nhưng loại tình huống như vậy ở trước mắt, nàng thật sự không biết còn có thể nói thêm lời nào khác.

Nhưng lời nói vẫn chưa kịp ra khỏi miệng, ánh mắt nhạy bén của Như Thương liếc qua một cái liền nhìn thấy, cô độc chứng rất nhanh lấy ngón trỏ tay phải xẹt qua bàn tay trái của hấn.

Còn không đợi nàng nhìn kỹ xem vết xước có làm hấn bị thương hay không, bàn tay trái bị xẹt qua đã hướng trên ống tay áo của nàng bắt lấy.

Cổ tay nắm chặt tay áo Như Thương, sức lực rất lớn.

Động tác này, người ở bên ngoài nhìn vào giống như là hấn muốn mượn lực từ Như Thương để đứng lên, mà trên thực tế cũng đúng là như vậy.

Tay cô độc chứng chỉ dừng lại ở cổ tay áo Như Thương rồi hấn đứng dậy, sau đó cũng không nhìn nàng nữa, chỉ nhẹ giọng lên tiếng ——

“Đa tạ!”

Hai chữ vô cùng nhạt nhẽo, nhưng lại là lần đầu tiên Như Thương nghe được giọng nói của hấn.

Bọn hạ nhân đến nâng hấn ngồi lại dựa lưng vào ghế, hấn lập tức khôi phục lại vẻ mặt nửa ngủ nửa tỉnh vừa rồi.

Mọi thứ xảy ra chỉ trong phút chốc, chớp mắt tất cả đều trở lại yên tĩnh.

Ánh mắt Tần Như Thương nhìn người ở phía trước càng đi càng xa, cổ tay vừa mới bị cô độc chứng nắm qua, cách một lớp vật liệu may mặc mà hình như còn có thể truyền đến từng trận cảm giác nóng bỏng.

Nàng biết đó không phải bệnh dịch chết tiệt gì hết, mà là từ lòng bàn tay cô độc chứng chảy ra máu.

Hình như là hấn cố ý cắt bàn tay của mình bị thương, sau đó đem máu bôi lên ống tay áo của nàng.

Nếu nói như vậy, từ trên ghế trúc ngã xuống, nhất định là vì che giấu cho hành động này.

56. Chương 56: Nàng Lựa Chọn Tin Tưởng Cô Độc Chứng

Chỉ là Như Thương không hiểu được dụng ý hấn sao phải làm như vậy, lại càng không hiểu những vết máu dính vào xiêm y của nàng sẽ dẫn đến kết quả gì.

Nàng cúi đầu nhìn, máu cũng không nhiều, nhưng có người khi trưởng thành lòng bàn tay lại lớn như vậy?

Muốn trong một thời gian ngắn như vậy nhiễm từng này máu, miệng vết thương nhất định bị cắt không nhẹ.

Tinh thần cảnh giác trong đầu giống như bị từng trận kích thích, nhắc nhở nàng mọi chuyện đều có nguyên nhân, trước khi chưa hiểu rõ được tình hình, người chỉ có thể tin tưởng duy nhất chính là bản thân.

Nàng biết nếu phải gặp ở chỗ này cũng chỉ có hai kết quả, một là máu này đối với nàng có lợi, hai là máu này đối với nàng có hại.

Từ đó suy ra —— cô độc chứng là người mình! Hoặc, cô độc chứng là kẻ địch!

Đôi khi, người biết rất rõ ràng mọi việc thì nên tuân theo thói quen nguyên tắc. Nhưng nếu xảy ra trong nháy mắt, nàng vẫn sẽ nguyện ý tin tưởng bản thân, cái gọi là giác quan thứ sáu này nọ không rõ ràng.

Liền nói thí dụ như Tần Như Thương hiện tại, nàng lựa chọn tin tưởng cô độc chứng, cũng lựa chọn để cho vết máu cứ như vậy lưu lại trên ống tay áo của nàng.

Không có nguyên nhân, trực giác đáng chết nói cho nàng biết làm như vậy là đúng.

.

Ngày kế là thọ yến Vương Hậu, người của đội múa cũng cảm thấy có chút nôn nóng, nhưng cũng không có biện pháp thay đổi.

Theo như lời lão phụ nhân, hai mươi người biểu diễn nổi tiếng chia làm hai tốp, một tốp là mười chín người múa đoàn, mặc khác chính là một mình Tần Như Thương múa đơn.

Thọ yến được bố trí tại Vương Cung “Hoan Hỉ điện”, khi nhóm người tham gia múa đến, bên trong đã có tiếng trống nhạc tập hợp, Vương Công đại thần từ sớm đã ngồi vào chỗ khách mời, sôi nổi nâng chén ăn uống no say.

Người dẫn đầu tiêu sái bước ra ngoài, nhìn ngó những người bọn họ, sau đó thật sự có chút mất hứng nói:

“Thế nào giờ mới đến! Tiết mục ở phía trước sắp phải kết thúc rồi!”

Mọi người không dám nhiều lời, bởi vì ngày hôm qua người dẫn đầu đi cùng đã vào trong cung gặp nhạc sĩ bàn giao xong nhạc khúc, sau đó liền có người đến dẫn mười chín người tham gia múa vào đại điện.

Tần Như Thương vẫn đứng ở bên ngoài, xa xa nhìn đến đồng bạn ở cùng một chỗ tung tăng nhảy múa trong tiếng trống nhạc.

57. Chương 57: Múa Đài Cao

Kỹ thuật múa rất đẹp, nữ có nữ mềm mại đáng yêu, nam có nam kiên định vừa phải.

Mặc dù tâm trạng đang ở dưới tình huống không ổn định, nhưng nhóm người tham gia múa vẫn thể hiện được sự rèn luyện chuyên nghiệp hằng ngày nên có.

Tần Như Thương phải thầm bật lên ngón cái, cùng một đội người này sống chung nhiều ngày, tuy rằng có rất nhiều chuyện nàng coi thường nhóm người bọn họ, có thể địa vị xã hội ở đây bởi vì tự bảo vệ mình mà biểu hiện lạnh lùng cùng nhất gan, người bình thường cho dù có lòng can đảm cùng thể lực đi chống lại, kết quả có thể thay đổi được gì a?

“Uy!” Một người hầu từ trong đại điện đi ra, không khách khí chỉ chỉ Tần Như Thương, nói: “Người theo ta đi múa đài cao!”

Từ đáy lòng Tần Như Thương đánh dấu hỏi, “Múa Đài cao” là ý tứ gì nàng có chút không rõ.

Nhưng nghi vấn này cũng không tồn tại bao lâu, rất nhanh nàng đã hiểu “Múa Đài cao” là như thế nào.

Khi nàng bị mang vào, người nhảy múa ở trên sân được ra lệnh một tiếng lập tức thối lui về hai bên.

Người hầu dẫn Như Thương đi đến đài múa, phía dưới giữa vòng tròn có một cái cột, khi tới gần Như Thương nhìn thấy mới hiểu, cột kia không phải là một cây cột dùng để trang trí hoặc là chống đỡ độ cao thấp, mà đó là một vũ đài.(sân khấu để biểu diễn)

Liếc mắt nhìn độ cao khoảng chừng mười thước, phía trên cùng lắm chỉ chứa đựng đủ cho ba người cộng với mặt đá cẩm thạch lớn hình tròn.

Thì ra cái gọi “Đài cao” chính là cái này.

Hôm nay Như Thương mang theo một cái khăn che mặt màu đỏ, so với bộ quần áo này rất xứng đôi, khuôn mặt bị che đi một nửa, nhưng vẫn để lộ ra một đôi mắt sáng ngời, làm nổi bật lên toàn bộ vóc dáng xinh đẹp.

Không chỉ riêng nàng, tất cả nữ tử đến nhảy múa đều phải mang theo khăn che mặt, đây là do An Nhân yêu cầu, ai cũng không biết nguyên nhân.

Tần Như Thương nhìn lên đài cao chỉ chỉ hỏi người hầu:

“Khiêu vũ tại trên này?” Trên mặt biểu hiện nghi ngờ.

“Ân.” Người hầu rõ ràng không thích nói nhiều, chỉ thuận theo sự việc xảy ra mà trả lời, sau đó liền lui về phía sau.

Hắn vừa lui ra, lập tức có một tướng sĩ mặc áo vật ngắn đi lên phía trước, nhìn nàng một cái, sau đó hướng về phía hai người ngồi ở chủ vị quỳ xuống hành lễ.

58. Chương 58: Vương Minh Tinh Hậu Yêu Mị

Hắn nói ——

“Ngô Vương vạn phúc, Vương Hậu vạn thọ!”

Lúc này Như Thương mới đưa mắt nhìn qua, cẩn thận đánh giá đến người được gọi là Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu.

Có thể do địa vị thân phận nàng thấp kém, tuy được người dẫn đi vào nhưng cũng không có tư cách được phép quỳ lạy hai người họ.

Tây Dạ Vương thoát nhìn còn rất trẻ, có lẽ ngoài ba mươi tuổi, gương mặt thể hiện rõ ràng sự sắc sảo, xen vào sống mũi cao, hốc mắt trũng sâu nhìn rất đẹp mắt.

Một khuôn mặt đúng chuẩn minh tinh! Đây là ấn tượng đầu tiên hắn để lại cho Tần Như Thương.

Về phần Vương Hậu thì xinh đẹp yêu mị, quả thật như một con rắn xinh đẹp.

Toàn thân trên dưới như không chỗ nào có xương, nhu nhược dựa vào trước ngực Tây Dạ Vương, đôi tay thỉnh thoảng còn chạy loạn dọc theo đường nét quanh khuôn mặt nam nhân.

Nàng có một đôi mắt quyến rũ không thể giả được, Như Thương nhìn đến đôi mắt này thì cảm thấy được Tiểu Hỉ đã chết trong sa mạc, đạo hạnh thật sự là không đủ.

Ánh mắt Vương Hậu tựa như có thể câu hồn, tầm mắt nhìn đến đâu, chắc chắn sẽ không một người nam nhân nào có thể chịu đựng được cái loại khiêu khích chói lọi này.

Nhưng nàng là Quân bọn họ là Thần, không ai dám nhìn thẳng, bình thường cũng chỉ có thể cúi đầu, mặc kệ là đi đường hay dùng bữa, chỉ cần có Vương Hậu ở nơi đó, không ai dám hướng đến chỗ nàng nhìn lên một cái.

Tướng sĩ đi vào quỳ lạy, là Tây Dạ Vương mở miệng cất giọng nói:

“Bình thân!” Âm Thanh trầm tĩnh, sức lực rất đủ.

Tướng sĩ bắt đầu lên tiếng trả lời nhưng đầu vẫn cúi thấp, mọi người cũng không kinh ngạc khi thấy chuyện quái lạ.

Như Thương thấy hắn đang đi về phía nàng, vóc dáng mặc dù khỏe mạnh nhưng bước chân lại rất nhẹ nhàng.

Nàng vừa nhìn liền biết đó là người có khinh công, mấy năm nay ở cổ đại nàng cũng học được một chút khinh công, nhưng Tiêu Phương nói công phu của nàng quá cứng rắn, một chiêu liền có thể lấy mạng, sức lực vừa phải cùng khinh công trái ngược nhau, cho dù học cũng không đến nơi đến chốn.

Đang suy nghĩ, người nọ đã đi đến trước mặt nàng.

Ấp a ấp úng một câu cũng không nói, duỗi ra cánh tay hướng tới eo của Như Thương ôm vào.

Như Thương không nhúc nhích, tùy ý để hắn ôm đi.

59. Chương 59: Nhạc Trống Khôn Ngừng, Múa Cũng Không Thể Dừng

Nàng biết đó là muốn nàng đi lên đỉnh đài cao, chỗ này ười thước lại không có thang leo, một người vũ cơ bình thường làm sao có thể lên được.

Tất nhiên, nàng cũng không phải là vũ cơ bình thường đó, chẳng qua đây là bí mật. Nàng cần phải ứng phó cho xong màn thọ yến này, sau đó đi tìm chứng bệnh cô độc, hỏi xem hấn có nguyện ý cùng nàng đi hay không.

Tướng sĩ mạnh mẽ ôm lấy Như Thương, lực nâng dùng vừa phải, người lập tức bay lên cao.

Cùng lúc đó, hai chân cất bước bay bổng, xuôi theo lực bên hông thoáng cái đứng vững trên đài cao.

Thời gian trong cái nháy mắt, liền đem Như Thương đưa đến phía trên sân khấu.

Khi hai chân chạm đất, Như Thương đứng được rất ổn định, nhưng tướng sĩ kia lại khẽ lung lay một cái.

Lúc đứng trở lại, ánh mắt hấn nghi hoặc nhìn sang chỗ Như Thương, nàng nhìn cũng không nhìn, chỉ khẽ cúi đầu xuống, sau đó nói: "Ta đã chuẩn bị một ca khúc mà người trong đội múa thường xuyên khen tốt, làm phiên vị đại ca này đi báo cho quần sự một tiếng, để họ nói với nhạc sư.

"Không cần!" Âm thanh tướng sĩ ồ ồ nói: "Người cứ tùy tiện múa, thích múa như thế nào thì cứ múa như vậy. Chỉ cần đừng rơi xuống phía dưới làm kinh động đến Vương Thượng cùng Vương Hậu, tất cả còn lại tùy người. Ngoài ra còn có! Nhớ kỹ, nhạc trống không ngừng điệu múa của người cũng không thể dừng, nếu không sẽ đem người ném tới hầm đất cho rắn ăn!

Lời vừa nói xong, hấn lập tức chuyển người vọt lên một cái, từ trên đài cao trở xuống mặt đất.

Thật ra vừa rồi Như Thương rất muốn hỏi hấn một chút, rắn trong hầm đất ở Tây Dạ Quốc cũng ăn người ngoại quốc sao?

Nhưng lời muốn nói cuối cùng vẫn nhịn xuống, nàng cúi đầu nhìn lại, đoàn múa bởi vì nàng đến mà từ sớm đã phân tán hai bên, cũng bắt đầu đứng lên trở lại trong sân di chuyển múa theo điệu nhạc.

Vương cùng Vương Hậu đồng thời ngẩng đầu nhìn nàng, trên mặt rõ ràng mang theo ý cười.

Tần Như Thương lúc này vẫn chưa chuẩn bị chuyển động múa, ngây ngốc đứng ở trên đài cao, người ở phía dưới nhìn xem dáng vẻ của nàng giống như là bị độ cao như vậy làm hoảng sợ.

Vương Hậu đang ngã vào trong lòng Vương chỉ về phía nàng đang si ngốc cười, Như Thương thính tai còn nghe được đối phương nói:

"Vương thượng người xem, nha đầu kia một lát nữa chân sẽ phát run, sau đó liền từ trên cao ngã xuống!"

60. Chương 60: Tán Tỉnh Giữa Đám Đông Cùng Cùng Cảnh Xuân Ái Muội

Vương một tay ôm qua bờ vai thon thả duyên dáng của Vương Hậu, bàn tay to lớn rất nhanh di chuyển đến giữa nơi ngực nữ nhân, ở trên đó dùng sức bóp một cái.

Vương Hậu bị bóp một cái, cũng không quan tâm là công chúng đang ở nơi này rên rỉ đến quên mình, lại vòng tay quanh cổ của Tây Dạ Vương tiến gần đến hai cánh môi dùng sức mút lấy.

Mọi người tự động nhắm mắt lại chờ đợi bọn họ rời nhau, nhưng lại nghe được Tây Dạ Vương nói:

"Tiểu yêu tinh, coi chừng Cô Vương cũng đem người đưa lên đài nhảy múa, xem người có bị dọa chết hay không!"

"Vương sẽ không làm được!" Đôi mắt quyến rũ của Vương Hậu lại ngập tràn cảnh xuân, "Không có nô tì, Vương sẽ rất tịch mịch!" (cô đơn hiu quạnh)

"Ha ha!" Tây Dạ Vương cười to ầm ĩ, sau đó vung tay lên, cả nhóm nhạc sư bắt đầu biểu diễn, tiếng nhạc trống liền vang lên.

Có người theo sau phất tay về phía Tần Như Thương đứng ở trên đài cao, ý bảo nàng lập tức nhảy múa.

Như Thương khẽ hừ một tiếng, theo nhạc khúc phía dưới tự nhiên mà nhảy múa, tay áo thật dài rũ xuống đài cao, cộng thêm một cái uốn éo xoay người của nàng liền phân tán rực rỡ ở bốn phía.

Loại độ cao như vậy, không gian nhỏ hẹp như thế, nếu đổi lại bất cứ người nào khác e là chưa kịp nhảy, cũng đã sợ tới mức té ngã cắm đầu ở dưới mà chết.

Rõ ràng những người Tây Dạ phía dưới đang vô cùng mong đợi nàng rơi xuống mà chết, trong lòng tất cả mọi người ở đây đều không có ý tốt, đang ngăng đầu chờ xem một màn tiết mục đầm máu.

Nhưng biểu hiện của Tần Như Thương thật sự vượt ra ngoài dự đoán của mọi người, nàng chẳng những không té ngã ngược lại càng biểu diễn càng nhanh, thuận theo khúc nhạc từng chút một nâng người lên cao rồi nhanh chóng xoay tròn.

Eo đôi lúc lại uốn cong nghiêng người sang một bên, chân chốc chốc hất ra phía sau, tay áo thì thỉnh thoảng vung lên người có khi còn tung nhảy bay cao.

Mỗi một động tác kỹ thuật rất cao siêu lại còn nguy hiểm, người xem ở phía dưới thật sự sợ hết hồn hết vía.

Đúng là hết lần này đến lần khác, mọi người tưởng rằng nàng nhất định sẽ rơi xuống đài cao chết chắc. Nhưng tại thời điểm tính mạng lâm nguy nàng luôn luôn xoay chuyển Càn Khôn, biến nguy thành an.

Dần dần, mọi người ở dưới không còn tập trung chú ý về chuyện nàng có thể ngã xuống hay không, mà chỉ để tâm thưởng thức đến kỹ thuật múa của Như Thương.

61. Chương 61: Mọi Người Đều Rời Đi Chỉ Còn Lại Nàng

Vũ điệu đến từ Trung Nguyên, người Tây Dạ mỗi năm chỉ có thể xem được một lần.

Huống chi điệu múa của Tần Như Thương lộng lẫy xinh đẹp, luân phiên lúc cổ đại lúc hiện đại.

Mọi người thay đổi chuyển qua hứng thú nhưng Vương Hậu thì không.

Hơi thở quẩn rũ của người nằm trong lòng đang quẩn lấy Tây Dạ Vương bỗng vùng giãy thoát ra ngoài, lạnh lùng đánh giá người ở trên đài ười thước.

Tần Như Thương bình tĩnh tự nhiên làm cho nàng có chút bất an, dường như cũng đoán được nữ tử kia nhất định không phải tầm thường.

Mặc dù Như Thương đang múa, nhìn như không để ý đến ai, nhưng mỗi cử chỉ hành động của từng người ở đây đều không thoát khỏi tầm mắt của nàng.

Trừ bỏ Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu, nàng phát hiện cô độc chứng cũng ngồi ở phía dưới, ngay tại vị trí thứ nhất bên cạnh tay phải Tây Dạ Vương.

Trên mặt của hắn vẫn là bộ dáng ngủ không tỉnh, trong tay cầm ly rượu thỉnh thoảng lắc lư vài cái, ánh mắt lúc nào cũng khép hờ, không biết là đang xem biểu diễn, hay đó là việc làm chuẩn bị trước khi ngủ.

Tần Như Thương có chút bất đắc dĩ, nàng thật sự không hiểu người này suốt ngày suy nghĩ cái gì.

Trạng thái của hắn, thật giống như toàn bộ thế giới chỉ tồn tại có mình hắn. Một người ăn no, cả nhà không đói bụng. (sống chỉ biết mình kg quan tâm đến người khác)

Đương nhiên cũng có trường hợp đặc biệt, chẳng hạn như cái đêm trong sa mạc, hắn tỏ ra lão luyện cùng nhạy bén, tất cả điều đó khiến cho đáy lòng nàng bội phục.

Nhảy và nhảy, tiếng nhạc trống phía dưới bắt đầu yếu đi, nhưng không có ngừng.

Từng người trong đoàn tham gia múa đã bắt đầu rời khỏi Hoan Hỉ điện, trong chốc lát người đến tham gia múa từ Hách Thành chỉ còn lại một mình Như Thương vẫn ở trong đại điện.

Nàng không thể đi, người đưa nàng đi lên có nói, nhạc trống không ngừng nhảy múa cũng không thể dừng. Âm thanh tuy nhỏ như thổi, nhưng không có nghĩa là không có.

Một màn thọ yến kỳ quái lại khó hiểu, Như Thương biết kế tiếp nhất định sẽ có một số chuyện không hay xảy ra. Tòa Vương Thành Tây Dạ này thần bí lại mang theo chút quỷ dị, hiện tại đã đến lúc cần phải tuyên bố chân tướng!

Nàng hết sức mong đợi, hơn nữa đặc biệt còn suy đoán.

Những người cùng đến tham gia múa đã đi nơi nào?

62. Chương 62: Cô Độc Chứng Mở Mắt

Người Tây Dạ có thể để mặc bọn họ trở lại Cung Viện, sau đó thu dọn hành trang chuẩn bị xuất cung sao?

Nàng ngửi được mùi âm mưu vô cùng mãnh liệt, nếu như những người tham gia múa kia thật sự không có biện pháp thành công sống sót trở về, xem ra nàng thật đúng là đã hại nha đầu Liên Nhi.

Lúc trước nên để người Tây Dạ ném nàng ở trên đường cái, sau đó nàng sẽ nghĩ cách nói với Tiêu Phương đến cứu người.

Trong đầu miên man suy nghĩ, bước nhảy cũng không dừng, chỉ là không hề xoay chuyển nữa, mặt hướng về phía mục tiêu chỗ Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu nghiêm túc nhảy múa.

Đồng thời, nàng cũng đưa mắt nhìn về hướng cô độc chứng, bởi vì khi những người tham gia múa ở phía dưới lui ra ngoài. Cô độc chứng vốn nhắm hờ hai mắt, cuối cùng phải phá lệ mở ra toàn bộ.

Ánh mắt lấp lánh sáng ngời, bộ dáng như vậy chỉ trong nháy mắt lại trở nên có tinh thần.

Như Thương cuối cùng hiểu được, thái độ cô độc chứng là do thích ứng với hoàn cảnh xảy ra thay đổi ở xung quanh, một loại sóng nhỏ gió nhỏ không kinh động được hấn, nhưng một khi hấn có phản ứng, điều đó nhất định nói lên có chuyện xảy ra hoặc là sắp sửa xảy ra.

Nàng gác lại tâm tư, để cho hai mắt cùng lỗ tai của mình vận dụng ở mức tối đa.

Người không chuyển động, nhưng đã nhìn xung quanh nghe ngóng tám hướng.

Nhóm đại thần trong điện như thường lệ đều an tĩnh lại, thân thể cũng ngay ngắn ngồi thẳng, giống như đang chờ đợi nghênh đón thời khắc thiêng liêng quan trọng nào đó.

Rốt cuộc, tiếng nhạc trống cũng ngừng.

Thân thể Tần Như Thương giống như máy hát đột nhiên dừng lại, thời điểm tiết mục kia

không còn biểu diễn nữa, tiếng vang đầu tiên cũng ngừng lại.

Chân dừng lại đưa về phía sau, chớp mắt một cái hai cánh tay mở ra duỗi thẳng, tư thế vô cùng quái dị.

Chẳng qua không có ai đi quan tâm đến những thứ này, nàng cũng không biết có phải mình biểu hiện quá mức không bình thường hay không?

Vốn tưởng rằng đây chỉ là một màn biểu diễn đơn thuần, giúp cho nàng có thể trà trộn vào trong cung còn thành công mang được thái tử Đông Thục ra ngoài.

Nhưng bây giờ xem ra, Vương Cung Tây Dạ này rất có thể chính là nơi chôn thân của nhóm người tham gia múa Đông Thục.

Nàng đương nhiên không thể đi theo cùng chết, tồn tại ở cổ đại này bốn năm, còn có hai mươi mấy năm sinh sống ở hiện đại, có bao nhiêu người cần rằng nghiêng lợi muốn mạng của nàng, nhưng đáng tiếc cho tới nay cũng chưa có ai đã từng thành công.

63. Chương 63: Rắn Độc Thật To Bò Lên Đài Cao

Vương Cung Tây Dạ tuy là đầm rồng hang hổ (nơi rất nguy hiểm), nhưng nếu nàng đã đi đến đây thì nhất định phải trở ra được!

Hiện tại, tất cả mọi người nhìn qua phương hướng đài cao, không phải ngẩng đầu nhìn lên mà là dọc theo cửa ra vào Hoan Hỉ điện, ánh mắt vẫn luôn di chuyển theo thứ gì đó, cho tới khi đến gần đài cao, lúc này mới nhìn lên trên một chút.

Tần Như Thương nhìn đến thứ từ cửa đại điện đi vào, chính là một con rắn rất to màu vàng óng.

Hình dáng của nó to lớn y như bắp đùi nam tử khi trưởng thành, liếc mắt nhìn qua suy đoán, dài ít nhất cũng hai mươi mét.

Lưỡi nó khè ra giữa miệng, đang di chuyển rất nhanh đến chỗ của nàng.

Rất rõ ràng, mục tiêu của nó chính là nàng!

Tần Như Thương ngồi xổm người xuống, cứng đờ nhìn chăm chăm thứ động vật đang bắt đầu lượn quanh lên đài cao.

Cách đó không xa truyền đến tiếng cười ha ha của Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu, tiếng hôn hít, còn có tiếng ly rượu va chạm.

Bọn họ xem tất cả những thứ này như một cuộc vui, dường như để cho rắn nuốt người cũng là một tiết mục trong buổi thọ yến.

Lúc này trên đại điện không người nào đi lại, mặc dù rắn kia không có công kích hoặc đến gần những người khác, nhưng mọi người đối với nó vẫn rất kiêng kỵ.

Quả thật, nếu có loại vật như vậy xuất hiện ở bên cạnh, nói không sợ đó là không có khả năng.

Tất nhiên, Tần Như Thương cũng không sợ rắn.

Nếu muốn nàng đánh nhau với rắn, cho dù kích thước nó to lớn cỡ nào, nàng cũng có thể một tay bóp chết nó.

Nhưng mà không sợ rắn cũng không có nghĩa không sợ độc.

Loại rắn này đầu nó rõ ràng hình tam giác, chỗ khoảng cách hai bên đầu nhọn ước chừng một thước bằng nhiên thu nhỏ, lại có ánh sáng màu vàng rực rỡ óng ánh.

Đây là đặc tính kịch độc rất lớn, nhắc nhở cho Tần Như Thương không thể khinh thường.

Nó bò thật sự rất nhanh, lại thêm thân hình vĩ đại, chỉ lượn quanh vài vòng đã đến cách xa chỗ nàng chừng ba thước.

Tần Như Thương theo bản năng nhìn về phía cô độc chứng, nàng cũng không biết vì sao phải làm như vậy, đây hoàn toàn là do ở dưới phản xạ tự nhiên tạo nên hành động.

64. Chương 64: Rắn Lại Sợ Nàng

Cô độc chứng thật sự không để nàng thất vọng, khi Như Thương đưa ánh mắt đến thì bàn tay trái hần khê nhúc nhích mở ra, đem vết thương ngày hôm qua để lộ ra ngoài.

Trong lòng Như Thương run lên, bỗng nhiên ý thức được điều gì đó.

Máu kia hình như là có thể dùng, cô độc chứng lấy nó nhuộm lên ống tay áo của nàng, chẳng lẽ chính là muốn đề phòng một chiêu này?

Rắn to vừa lúc đã đến gần bên chân.

Lòng nàng không động, lấy ống tay áo nhuộm máu hướng lên đầu rắn phất một cái, đồng thời người cũng nhanh chóng lui về sau hai bước, bàn chân đã có một nửa nâng cao ở tại trên không. (bởi vì chị í đang đứng ở trên cột)

Lòng người ở dưới như bị treo lên, kêu to một tiếng, có người còn chạy ra ngoài để tránh nàng ngã xuống trúng vào người.

Nhưng mà Tần Như Thương vẫn đứng y nguyên với tư thế vô cùng ổn định, mặc dù gần nửa cơ thể đang treo lơ lửng giữa không trung, thậm chí ngay cả dao động nàng cũng không có dao động đến một cái.

Kỳ quái hơn là sau khi nàng hướng ống tay áo thật dài qua đầu rắn, cuối cùng nó cũng không chịu bò lên phía trước, chỉ là trừng mắt ác độc nhìn về phía nàng, sau đó bắt đầu từ từ lui trở xuống, không cam lòng bỏ đi.

“Đây là có chuyện gì?” Đột nhiên một giọng nói chói tai cất lên, thật biết cách làm tổn thương màng nhĩ người.

Như Thương theo tiếng thét nhìn lại, gặp phải chính là yêu mị Vương Hậu.

Lúc này Vương Hậu đã đứng bật dậy, trực tiếp chỉ thẳng vào đài cao lớn tiếng kêu lên——

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tế phẩm (đồ vật dành để cúng tế) dâng tặng cho thần linh có gì không ổn? Vì sao rắn vàng cao quý của ta không thể yên tâm hưởng dụng?”

Phía dưới một trận hỗn loạn, mọi người đều đứng lên quỳ rạp xuống đất, thật sự không có ai dám lên tiếng đáp lại lời Vương Hậu.

Con rắn vàng to đã tuột xuống được một nửa, nhưng không có hoàn toàn lui về trên mặt đất.

Nó đứng là không cam lòng ngẩng đầu hướng về phía trước nhìn lại, Như Thương đoán rằng, nhất định nó đang suy nghĩ vì sao món ăn ngon như vậy lại không thể cho vào miệng.

Máu cô độc chứng không ngờ còn có công hiệu này, đúng là ngoài dự đoán của Tần Như Thương.

65. Chương 65: Nàng Đánh Cuộc Tây Dạ Vương Sẽ Đến Cứu Người

Chính điều này đã làm nàng nhớ đến truyền thuyết về thái tử Đông Thục.

Nghe nói bởi vì hắn muốn phòng tránh rắn độc, đã từng ngâm mình trong rượu thuốc bảy bảy bốn mươi chín ngày, mà người vẫn thành công còn sống, nếu đúng như vậy, có lẽ loại rượu thuốc này đã xuyên thấu qua da tiêm nhiễm vào trong cơ thể hắn.

Xương máu cũng bách độc bất xâm, bây giờ nhuộm lên ống tay áo của nàng giúp cho nàng thành công tránh được rắn độc.

Nhưng ở lại trên đài ải như vậy cũng không phải là cách, nếu như Tây Dạ có lòng muốn nàng chết, cho dù đem hết y phục của nàng cởi bỏ xuống, cũng phải giao cho rắn độc đưa đi.

Đánh, tuyệt đối không phải là vấn đề.

Vấn đề là cùng với nhiều người như vậy đối địch, phần thắng của nàng có thể được bao nhiêu?

Cô độc chứng sẽ giúp nàng sao?

Hoặc là nàng có thể nói ta đây này Tây Dạ Quốc, sau đó chạy đi kiếm Tiêu Phương cùng nhau bỏ trốn để thoát chết.

Đang lúc cân nhắc nên làm thế nào, khăn lụa vốn là che kín trên mặt bỗng nhiên rơi xuống.

Vừa đúng thời điểm nàng ngậy ngốc nghiêng đầu về phía chỗ Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu, xoay mặt lại liền trực tiếp nghênh đón ánh mắt của Tây Dạ Vương ném qua.

Nam nhân vốn chỉ dành hết tình ý cho Vương Hậu xinh đẹp của mình, nhưng giây phút khi thấy được Tần Như Thương, trong mắt bỗng nhiên lấp lánh ánh sáng rung động khác lạ.

Một loại rung động xuất hiện dường như mang theo khát vọng, còn có một phần dâm dăng.

Tần Như Thương nhìn ra được, trong lòng bỗng nhiên nảy sinh một chủ ý lớn mật.

Sau đó dưới lòng bàn chân bất chợt bị trượt một cái, cả người run lên, hoàn toàn không báo trước từ trên đài ười thước rơi thẳng xuống đất.

Ngay khi đó, bên dưới là một trận hoảng loạn, nhao nhao né tránh.

Nhưng không ai thấy được vào lúc thân thể Tần Như Thương rơi xuống, trong nháy mắt đó lại hiện ra một nụ cười quỷ dị.

Chỉ vì một cái nhìn thẳng vào mắt vừa rồi, nàng đánh cược Tây Dạ Vương sẽ đến cứu nàng.

Cuối cùng muốn thử đùa giỡn một chút.

Vì vậy hô to ——

“Cứu mạng! Cứu mạng a!”

Tiếng kêu vừa cất lên, phía dưới đài cao đúng là có hai bóng người xuất hiện, cùng lúc hướng đến chỗ Tần Như Thương rơi xuống chạy đi.

Nàng thành công rơi vào trong ngực một người, ngẩng đầu nhìn lên nhưng lại là cô độc chứng.

Chẳng lẽ con rắn kia cũng chọn xinh đẹp để ăn? (bi giờ chị í mới hiểu đc vì sao con rắn chọn ăn chị rùi hehe)

Như Thương nâng trán, thầm nói không hay.

Nàng đang muốn lợi dụng thiện cảm của Tây Dạ Vương để tránh khỏi tai hoạ trước mắt, nhưng không ngờ nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim.

Một khi cô độc chứng ra tay, đó không phải là muốn chọc giận đối phương sao!

Quay đầu lần nữa, Tây Dạ Vương từ sớm đã ở gần trước mặt, chỉ tiếc là khi vươn tay ra đón lấy nàng so với cô độc chứng vẫn chậm hơn chút, một ván này đã bị người chiếm trước.

Cũng may cô độc chứng biết phân biệt, nhìn thấy sắc mặt Tây Dạ Vương không tốt, cũng không nhiều lời, trực tiếp liền đem Tần Như Thương chuyển giao qua.

Tay vừa chuyển, nàng đã nằm ở trong ngực Tây Dạ Vương.

Nàng cảm thấy buồn bực, xem nàng là cái gì mà nhường tới nhường lui?

Chẳng qua chỉ là đùa giỡn, nên thuận theo diễn biến để xem kết quả cũng tốt.

Rắn vàng to lúc này đã lui xuống trên mặt đất, dùng sức uốn éo cơ thể nhìn về phía Tần Như Thương, nhưng làm thế nào cũng không dám tiến lên một bước.

Tây Dạ Vương cũng có chút kỳ quái nhìn nhìn nàng, chỉ có kỳ quái nhưng may mắn vẫn là nhiều hơn.

“Nữ nhân xinh đẹp như vậy, Cô Vương sao đành lòng để người bị rắn ăn vào miệng.” Giọng nói Tây Dạ Vương yếu ớt truyền đến, rất nhẹ giống như là sợ bị người khác nghe được.

Tần Như Thương đối với lời này liền khịt mũi, thầm nghĩ rõ ràng là máu của cô độc chứng cứu ta một mạng, bây giờ sao lại là công lao của người?

Chẳng qua lời này dĩ nhiên không thể nói ra miệng, nàng chỉ cười ngọt ngào, sau đó cũng dùng một loại âm thanh vô cùng nhỏ nhẹ trả lời:

“Đa tạ Vương Thượng.”

“Ha ha ha!” Tây Dạ Vương cất tiếng cười to, ôm người trong ngực càng chặt hơn.

Như Thương chịu đựng cảm giác buồn nôn trong lòng, quay đầu nhìn sang rắn vàng.

Tên kia không ăn được người, đang buồn bực lượn quanh khắp nơi.

Tất cả các quan lại đều đề phòng tránh né, nhìn qua mặc dù nguy hiểm, nhưng cũng không thật sự bị làm phiền cho rắn độc.

Nàng có chút kỳ quái, chẳng lẽ con rắn này còn muốn lựa chọn người khác để ăn?

Nam không ăn, già không ăn, nữ tử trẻ tuổi đáng đáp khó coi cũng không ăn?

Mà phải là nàng mới đúng khẩu vị của nó, khiến cho nó quyết lòng chống đối với nàng?

Đây gọi là đạo lý gì?

66. Chương 66: Xin Thần Rắn An Tâm Hưởng Dụng

Nghĩ đến đây, tại cửa ra vào có một tiểu nha đầu bụng mâm đựng trái cây chậm chậm đi tới.

Đáng đáp nha đầu kia chừng mười lăm mười sáu tuổi, người còn chưa trở mã hoàn toàn, nhưng xem ra cũng rất thanh tú.

Rắn vàng dường như đang rất đói và cũng đã tìm được đối tượng phát tiết, lập tức quay đầu lại lúi thẳng về hướng của nữ hài.

“A..!” Thét lên một tiếng chói tai, nữ hài liền vứt bỏ mâm đựng trái cây, xoay người bỏ chạy.

Đáng tiếc tốc độ vẫn chưa đủ nhanh, rắn vàng đã dùng sức lấy cơ thể dài hai mươi thước quét qua, chẳng những lật đổ vô số bàn ghế, còn trực tiếp cuốn lấy nữ hài.

Mọi người đều kinh hãi, nữ hài cũng không ngừng giãy dụa kêu la.

Như Thương nghe nữ hài kêu cứu, trong lòng có vô số dấu chấm hỏi.

Nữ hài nói ——

“Cứu mạng a! An Nhân nói Thần Rắn đã dùng qua cống phẩm, mới cho gọi nô tỳ tiến vào a! Vương Hậu cứu mạng! Cứu mạng nha! Vương Hậu! Nô tỳ không có uống rượu thuốc, cứu ——”

Một tiếng cứu mạng cuối cùng chưa kịp kêu xong, liền thấy miệng rắn vàng mở to ra, mạnh mẽ hướng trên cổ của nữ hài cắn tới.

Đáng tiếc nữ hài căn bản không có sức để giãy giụa, vị trí cổ họng cứ như vậy bị cắn xé vỡ vụn.

Máu tươi bắn tung tóe khắp nơi, ngay cả trên người của Như Thương cũng bị dính vào rất nhiều.

Mọi người nhìn thấy trường hợp này chẳng những không có sợ hãi, ngược lại đáng vẻ vô cùng cao hứng.

Thậm chí còn có người quỳ xuống đất không ngừng dập đầu với rắn vàng, đồng thời trong miệng lẩm bẩm

“Xin Thần Rắn an tâm hưởng dụng! Xin Thần Rắn an tâm hưởng dụng!”

Hóa ra nó là Rắn Thần!

Như Thương biết, hễ là ở địa phương trong quốc gia Tây Vực thì đều có thờ phụng thần linh.

Đừng nói là rắn, thậm chí ở các quốc gia nhỏ có nơi canh giữ thờ cúng chỉ là một cây búa!

Mặc kệ thứ đó có phải thật sự linh nghiệm hay không, nói chung trong lòng mọi người đây chính là một loại gỏi gắm.

Loại thần linh này dĩ nhiên sẽ không vô duyên vô cớ được mọi người thờ cúng, phần lớn bọn chúng đều đến từ truyền thuyết lâu đời, tất cả là do tổ tiên đời trước lưu truyền tới nay.

Giống như con rắn trước mắt này, rất có khả năng nó đã tồn tại vào mấy chục hoặc mấy trăm năm trước, bởi vì tổ tiên người Tây Dạ đã từng được nó giúp đỡ, cho nên mới để con cháu mình hết đời này đến đời khác phải đối đãi như Thần!

67. Chương 67: Cô Vương Sẽ Cho Người Thử Làm Người Vui Sướng Nhất

Rắn vàng ăn sạch hết một nữ tử mười lăm mười sáu tuổi với tốc độ tuyệt đối rất nhanh.

Không đợi nhóm đại thần dập đầu quá năm cái, một sinh mạng đang hoạt động trở mắt liền biến mất ở trong không khí.

Rắn vàng được ăn no, rất hài lòng lui trở ra ngoài.

Dùng loại tư thế kiêu ngạo từ từ đi xa, để lại trong Hoan Hỉ điện một mảnh thồn thức.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, quay đầu nhìn nữ tử Tây Dạ Vương ôm trong ngực.

Tần Như Thương vài lần muốn vùng ra nhưng người nọ ôm rất chặt, động tác nhanh chóng ném tới cho nàng ánh mắt đe dọa.

Nàng nhận thấy hiện tại không nên chọc giận cái người chủ tử cao quý này, vì vậy không động đậy nữa, im lặng xem xét tình hình biến hóa.

Tây Dạ Vương nhìn nữ nhân ôm trong ngực không còn giãy dụa, cảm thấy thật vừa lòng cười lên ha ha.

Tiếp theo cúi người xuống bên tai nàng thủ thủ nói ——

“Làm nữ nhân Cô Vương! Cô Vương sẽ cho người trải qua cảm giác làm người vô cùng vui sướng!”

Lời nói trắng trợn như vậy lần nữa đưa tới cho Như Thương một trận buồn nôn, Tây Dạ Vương cũng không thêm để ý, ôm chặt nàng cất bước rời khỏi đại điện.

Nhưng đi còn chưa được ba bước, đã nghe tiếng nữ tử quát chói tai ở phía sau truyền đến ——

“Vương! Người dự định làm cái gì?”

Đó là tiếng Vương Hậu, loại âm thanh này đem so sánh với lúc tra hỏi Rắn Thần vì sao không ăn cống phẩm càng mãnh liệt hơn rất nhiều.

Giống như Tây Dạ Vương đang làm chuyện gì đại nghịch bất đạo, mà còn là chuyện không thể tưởng tượng nổi, làm cho dây thần kinh một nữ nhân như nàng gần như hỏng mất!

“Vương Hậu!” Tây Dạ Vương quay đầu, Tần Như Thương cũng theo sau xoay lại. “Những ngày gần đây Vương Hậu lo liệu quốc sự hết sức mệt nhọc, Cô Vương thương cảm người khổ cực, vì vậy để cho nữ tử này thay thế hầu hạ, chờ thân thể Vương Hậu được khá hơn chút, sẽ cùng Cô Vương trở lại đêm xuân.”

“Cái gì?” Vương Hậu giận dữ phẫn nộ, khuôn mặt xinh đẹp quẩn rũ đã vụn vỡ đến đáng sợ. Âm thanh phát ra từ miệng rõ ràng là đang cố sức áp chế tức giận trong lồng ngực, nghe vô cùng quái dị. “Vương Thượng có biết mình đang nói cái gì?”

68. Chương 68: Tây Dạ Vương Là Một Quả Hồng Mềm

“Tất nhiên biết!” Tây Dạ Vương hít một hơi thật sâu, như để tăng thêm can đảm ỉnh. “Cô Vương nghĩ, thời gian qua để một mình Vương Hậu xử lý hậu cung, thật sự không đành lòng. Cô Vương làm như vậy cũng vì muốn tìm người phụ giúp Vương Hậu, để cho Vương Hậu có thể có nhiều thời gian hơn đến làm bạn cùng Cô Vương. Như vậy không được sao?”

Như Thương có cảm giác cánh tay của Tây Dạ Vương đang ôm nàng khẽ run, không phải bởi vì nàng quá nặng, chẳng qua đây là biểu hiện sợ hãi.

Qua lời nói của Vương cùng Vương Hậu, tuy rằng Tây Dạ Vương có vẻ chiếm hết ưu thế, nhưng nàng nhìn ra được ưu thế này muốn chiếm được cũng không dễ dàng.

Suy nghĩ thật lâu, thì ra Tây Dạ Vương bị thê tử cai quản rất nghiêm, ngày bình thường nhất định là đối với Vương Hậu này vừa thương vừa sợ.

Không biết có phải hôm nay gặp được nàng thật sự xinh đẹp, cho nên mới có lá gan nổi lên sắc tâm hay không.

Như Thương thầm than trong lòng, tự nói nàng đi nước cờ này không ổn a!

Ngàn tính vạn tính, nhưng không tính ra Tây Dạ Vương là một quả hồng mềm, cũng không biết lần tính toán này, cuối cùng sẽ có kết quả gì.

“Vương Thượng!” Giọng nói thê lương của Vương Hậu lại truyền đến, hai mắt quyến rũ giờ đây tròng thật to, tất cả còn lại chỉ là cay độc cùng nham hiểm, không có nửa phần quyến rũ xinh đẹp. “Nữ nhân này được chọn làm vật phẩm để cúng tế thần linh, Vương Thượng sao có thể chiếm làm của riêng?”

Nàng nói ra đạo lý của mình, không chỉ như thế, thậm chí còn mang theo uy hiếp nói:

“Tự mình cất giữ vật phẩm cúng tế, Vương Thượng làm như vậy sẽ gặp báo ứng!”

Lời nói này đối với Vua của một nước cũng được xem như đại nghịch bất đạo, Tây Dạ Vương tức giận đến mức run rẩy nhưng vẫn cố kiềm nén lửa giận, bởi vì không có dũng khí trực tiếp trở mặt cùng Vương Hậu.

“Vương Hậu nói lời ấy sai rồi!” Hắn nghiêng người đi về phía vết máu trên mặt đất, đó là máu của tỳ nữ vừa rồi khi bị rắn vàng ăn, ngoài những thứ này, ngay cả xương cốt nữ hài kia cũng không còn. “Thần Rắn đã có lựa chọn của mình, hơn nữa còn rất hài lòng. Nếu đó là tâm ý của thần linh, Cô Vương cần gì phải làm ngược lại a?”

69. Chương 69: Hai Mươi Người Vào Bồn Dẫn Thuốc

“Người ——”

Vương Hậu tức giận đến mặt đỏ bừng, nhưng không biết phải nói gì.

Một tiếng “Người” vừa ra khỏi miệng, câu kế tiếp đã bị nghẹn lại trong cổ họng, nói không nên lời.

Tây Dạ Vương thấy vậy, tiếp tục ôm Như Thương xoay người rời đi, lúc này có một tướng sĩ chạy vào trong điện, hướng đến Vương cùng Vương Hậu quỳ xuống hành lễ, mở miệng nói:

“Bẩm Vương Thượng! Vương Hậu! Chỗ cúng tế bên cạnh đã chuẩn bị sẵn sàng, thuốc dẫn phải lập tức đưa vào bồn, tổng cộng hai mươi người, không hơn không kém!”

Lời vừa nói xong, trong lòng Như Thương chấn động mạnh.

Hai mươi người vào bồn để làm thuốc dẫn!

Đầu đuôi mấu chốt nối lại cùng một chỗ, hình như nàng đã nghĩ ra được điều gì.

Vương Hậu nghe lời này, vội vàng đi lên phía trước một bước, dùng bàn tay nhỏ nhắn để nhẹ lên bờ vai Tây Dạ Vương, đã không còn khí thế giương cung bạt kiếm của trước đây.

“Vương.” Âm thanh mềm mại đáng yêu cất lên: “Nếu như Vương muốn bổ sung cho đủ hậu cung, thiếp thân tự biết không nên ngăn trở. Nhưng hôm nay là một ngày Lễ lớn, chuyện này Vương Thượng cũng đã biết! Trước mắt phải lập tức cho thuốc dẫn vào bồn, nghi thức quan trọng như vậy người sao có thể vắng mặt được!”

Nàng nói xong, lại chuyển hướng tầm nhìn sang Tần Như Thương.

Tốc độ như chớp hiện lên một chút ác độc, sau đó liền trở lại hình dáng quyền rũ ban đầu.

“Vương, vị muội muội này hãy để thiếp sai người mang nàng đến tắm cung của người, nàng cần phải tắm gội sạch sẽ, trái lại sẽ cho nàng nghỉ ngơi trước ở long sàng, người xem vậy có tốt hay không?”

Trong lòng Tây Dạ Vương cảm thấy rất vui, trên mặt mang theo nồng đậm ý cười nhìn về phía Vương Hậu.

“Vẫn là ái Hậu hiểu ý trăm nhất! Chuyện đó liền giao cho ái Hậu xử lý!”

“Thiếp thân tuân chỉ!”

Nàng khê khom người, sau đó hướng người bên cạnh phát tay, lập tức có hai nha hoàn cùng một người thị vệ đi lên phía trước.

“Đưa nàng đến tắm cung Vương Thượng! Đi đường cẩn thận, không được có sai sót!”

Ba người linh chỉ, Tây Dạ Vương lúc này mới lưu luyến thả Tần Như Thương xuống.

Trước khi rời đi, còn muốn đưa tay ra trước định chiếm chút tiện nghi, lại bị Tần Như Thương khéo léo tránh thoát.

70. Chương 70: Nửa Đường Âm Sát

Ba tên hạ nhân dẫn nàng đi trước, sau đó chính là đội ngũ lỏng lẻo hùng dũng Vương thất đại thần.

Nàng muốn quay đầu lại xem chứng bệnh cô độc có phải cũng xen lẫn bên trong đội ngũ hay không, tiếc là bị hạ nhân thúc giục phải đi nhanh, liếc mắt nhìn một vòng kết quả cũng không tìm thấy.

Cũng không biết những người này muốn dẫn nàng đi đâu, Tần Như Thương suy tính (suy nghĩ tính toán) đợi một lát sẽ tìm nơi vắng vẻ rồi sau đó bỏ trốn.

Ba người này nhìn qua cũng không phải đối thủ của nàng, thậm chí nàng còn có thể chế phục (ép chế bắt phục tùng) được bọn họ ngay khi đối phương không hay không biết.

Hiện tại có hai chuyện nàng cần phải đi làm, một là tìm đến chứng bệnh cô độc hỏi hấn có muốn cùng nàng rời đi hay không.

Hai là đi xem một chút cái nơi cúng tế mà tên kia nói, theo như lời vừa rồi của tên Tây Dạ, cuối cùng vẫn cảm thấy hai mươi người dẫn thuốc cũng chính là hai mươi người tham gia múa đi cùng với nàng.

Đương nhiên nàng không phải muốn đi cứu bọn họ, nhưng nếu như có thể mượn cơ hội này quấy rối làm loạn, gây ra cho Tây Dạ một trận bạo động.

Nhân cơ hội đó, trước khi trời sáng chạy ra khỏi Vương Cung, không chừng hai mươi người kia cũng có thể thừa dịp hỗn loạn giữ lại được tánh mạng.

Nàng suy nghĩ như vậy, và cũng đã có chuẩn bị tốt.

Đáng tiếc, trong lòng ba người Tây Dạ đang ở bên cạnh lại có một tính toán khác.

Khi bọn họ dẫn Như Thương rẽ qua khúc hành lang, xung quanh chẳng có một bóng người, không đợi cho Như Thương bỏ chạy, bọn họ đã ra tay đánh đòn phủ đầu trước.

Như Thương cảm giác được bước chân hạ nhân bên cạnh dừng lại, sau đó lập tức liền có một cơn gió mạnh đánh tới từ sau gáy.

Nàng nghĩ có chút không vui, hóa ra đây chính là đen ăn đen?

Người đến tập kích chính là tên thị vệ, nam tử duy nhất trong ba hạ nhân.

Hắn đưa lên bảo đao trong tay, vỏ kiếm cũng không rút ra, liền nhắm thẳng về hướng Tần Như Thương kêu lên chạy tới.

Theo hắn nhận xét, Tần Như Thương chỉ là một tiểu nữ tử biết nhảy múa, còn hắn dù sao cũng là người có công phu, khác biệt này, một kích cũng đủ làm cho nàng hôn mê bất tỉnh.

Nhưng thật không ngờ, kiếm trong tay còn chưa kịp chạm đến một sợi tóc của nàng, bất thành linh cảm thấy cảnh vật trước mắt nhoáng lên một cái, nữ tử đi ở đằng trước đáng lẽ ra còn rất tốt nhưng lập tức đã không thấy tăm hơi!

71. Chương 71: Đại Khai Sát Giới

Hắn thu thế không kịp, người còn chưa kịp đánh tới, chính mình lại loạng choạng thảm hại ngã về trước mấy bước.

Mặc khác, hai người thị nữ thấy vậy, rất nhanh từng người lui về phía sau một bước, ý muốn quan sát tình huống.

Tiếc là, không đợi cho các nàng nhìn ngó xung quanh tìm tung tích của Tần Như Thương, đã thấy trước mắt lướt qua một bóng dáng màu đỏ.

Ngay sau đó nơi cổ họng chợt mát lạnh, hô hấp lập tức bị ngắt quãng, khuôn mặt kìm nén đến mức đỏ bừng.

Nàng đưa tay sờ lên chỗ khác lạ nơi cổ họng, chỉ thấy tay nhuộm đầy máu tươi.

Các nàng muốn kêu cứu nhưng lại kêu không ra tiếng, tên thị vệ không trúng chiêu xông ra, thế nhưng chỉ nghe hắn kêu lên ——

“Người rút cuộc là ai?”

Cùng với lời nói của hắn, hai nha hoàn “Bùm bùm” ngã xuống nằm im bất động.

Vào lúc này bóng người áo đỏ cũng đứng lại, khóe môi Tần Như Thương nhếch lên một bên, đắc ý cười tà ác như Diêm La.

Nàng giơ tay lên, dùng móng tay ngón trỏ thon dài chỉ về hướng thị vệ, lại tiếp tục sờ sờ lên cổ của mình, nói với hắn:

“Thật ra chết như vậy so với bị ném tới trong hầm rắn còn tốt hơn rất nhiều, bất quá ta sẽ cho ngươi một cơ hội để sống sót. Nói! Tại sao muốn hại ta!”

Tên thị vệ sợ tới mức đặt mông ngồi bệch xuống đất, hắn nghĩ mãi cũng không ra, khiến cho hai người đồng bọn một chiêu trí mạng, lại có thể chỉ là móng tay của một nữ nhân.

Muốn lấy móng tay cắt đứt cổ họng một người, thì phải dùng sức lực như thế nào mới làm được?

“Đừng. Đừng giết ta!” Ý chí người này hoàn toàn bị sụp đổ, binh khí trong tay từ lâu đã vứt đi, vừa không ngừng bò lui về phía sau, vừa gấp gáp nói: “Không phải chúng ta muốn giết người, mà là Vương Hậu nương nương! Người dụ dỗ Vương Thượng, nên Vương Hậu nương nương muốn người chết!”

Phốc!

Lời vừa dứt, cũng không biết từ đâu bay tới một hòn đá, không nghiêng không lệch, đúng lúc mượn khe hở khi hắn nói chuyện đánh vào trong miệng của hắn.

Lực đạo hòn đá kia phải lớn đến khác thường, chẳng những trực tiếp rơi đúng vào trong miệng, mà trên lợi còn xuất hiện ra một lỗ hồng, tiếp theo ở phía sau hắn chạy đi như bay.

72. Chương 72: Ba Người Chết, Truy Binh Liền Đến

Tần Như Thương vỗ vỗ tay, phải sạch lớp bụi dính lên từ hòn đá.

Tên thị vệ ngựa mặt té xuống, sau ót nện trên mặt đất một cái thật mạnh, máu tuôn ra lênh láng, người cũng không còn thở.

Tần Như Thương nhún nhún vai, đối với việc này sắc mặt không có nửa phần cảm động.

Tin tức đã nắm giữ, thì người cung cấp cũng không cần thiết tiếp tục sống.

Trưởng quan Bộ Quốc Phòng luôn luôn nhắc nhở các nàng, muốn bảo đảm an toàn cho bản thân, tuyệt đối không thể để bất kỳ chuyện gì mà biểu hiện ra chút xíu nhân từ.

Hướng chi người này vốn là muốn đưa nàng vào chỗ chết, khó để đầu tiên là do con người, còn thành công hay thất bại, cơ hội sống chết đều có năm mươi phần trăm.

Ba người một lượt bị mất mạng, Như Thương chuẩn bị xử lý thi thể, một khắc cũng không ngừng.

Trượt mắt không có cách nào để xử lý gọn gàng, chôn sâu lại càng không thể.

Nàng tìm được một cái khe bên cạnh núi giả trong rừng, nghĩ tới liền kéo ba người chết vào bên trong, tạm thời giấu người trước rồi hãy nói.

Dù sao cũng bỏ đi trước khi bị phát hiện, vả lại nếu như bị phát hiện, nói không chừng đến lúc đó nàng đã rời khỏi Vương Cung.

Tần Như Thương nhìn như nữ tử gầy yếu mười sáu tuổi, nhưng mà khí lực lại lớn đến kinh ngạc.

Cho dù trong nháy mắt bộc phát sức lực ra ngoài, hay là dự trữ một thân thể lực, không phải người bình thường có thể so sánh hay nghĩ đến.

Không phí bao nhiêu sức lực, ba xác chết lập tức bị lôi vào giữa khe hở một tòa núi đá, sau khi vội vàng làm xong tất cả, lại nhặt một số đá vụn lấp lại chỗ hở còn trống.

Trên đường lưu lại vết máu, chẳng qua cũng là lãnh thổ sa mạc, khi gió lớn thổi lên lớp đất cát thật dày trên mặt đất quét đến đâu thì vết máu cũng đều phân tán đi không còn tung tích.

Nàng vòng trở ra ngoài, dự định muốn đi đến chỗ cúng tế xem một chút.

Nhưng vừa mới đi ra, đột nhiên thấy được một đoàn tướng sĩ Tây Dạ ở trên đường lúc nàng đến đây, một người cầm đầu đang lớn tiếng kêu ——

“Đều phải mở mắt to lên một chút! Nhìn thấy người mặc váy áo màu đỏ, tất cả giết không cần hỏi!”

73. Chương 73: Cô Độc Chứng Nói; Đi Theo Ta

Nàng cả kinh, theo đường cũ lui về núi giả trong rừng.

Rất rõ ràng nhóm người đó đến để bắt nàng, xem ra Vương Hậu cũng biết được, chỉ phải ba người tới sợ rằng rất khó giải quyết nàng, vì vậy dứt khoát nhân lúc Tây Dạ Vương còn ở chỗ cúng tế, phải ra toàn bộ trọng binh trong phạm vi của quan lại, tiến hành truy bắt đuổi giết nàng.

Tầm mắt Như Thương bắt đầu rất nhanh đánh giá chung quanh, muốn tìm ra một đường khác để bỏ chạy.

Đúng vào lúc này, bất thành linh cảm thấy cổ tay bị ai đó nắm giữ.

Nàng kinh hãi, hoàn toàn không nghĩ tới, thời điểm tinh thần đang tập trung cao độ lại có người có thể thần không biết quỷ không hay đi đến bên cạnh, hơn nữa còn nắm lấy cổ tay nàng.

Phản ứng của nàng cũng không chậm, xoay mạnh người qua, theo bản năng chuẩn bị mở miệng hỏi “Là ai”.

Nhưng người tới cũng không cho nàng có cơ hội này, khi thân thể nàng chuyển động cũng xô dịch theo hai bước, sau đó duỗi tay ra vòng lên từ phía sau gáy nàng, không khách khí gắt gao che lại miệng nàng, cùng lúc ở bên tai Như Thương nhỏ giọng nói:

“Đừng sợ, là ta!”

Bốn chữ vô cùng đơn giản, lại làm cho Tần Như Thương ngây ngốc ngay tại chỗ.

Giọng nói này nàng chỉ nghe qua một lần, ngay tại ngày hôm qua, chỉ hai chữ mà thôi nhưng nàng nhớ được rất rõ ràng.

Người có muốn giã giụa cũng tự nguyện buông tha, rồi sau đó khoát khoát tay, ý bảo nàng sẽ không kêu nữa.

Tay che miệng lập tức để xuống, Như Thương quay người nhìn lại, quả nhiên là cô độc chứng.

Nàng dùng ánh mắt hỏi hẩn tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, đối phương khoát tay, sau đó lại nắm cổ tay Như Thương, trầm giọng nói:

“Đi theo ta!” Nói xong, nhanh chóng lôi kéo Như Thương men theo một con đường nhỏ bên cạnh chạy đi.

Tần Như Thương cảm thấy nàng bây giờ thật kỳ quái, từ khi gặp phải cô độc chứng, rất nhiều lần nàng đều làm chuyện không theo nguyên tắc.

Nói thí dụ như ngày hôm qua, lại nói thí dụ như hiện tại.

Nàng vốn không phải là người dễ dàng đi tin tưởng người khác, thậm chí so với người bình thường nàng còn muốn đa nghi hơn.

74. Chương 74: Ai Khiến Người Trêu Trọc Tây Dạ Vương

Nghề nghiệp đặc biệt nên sinh tồn trong hoàn cảnh đặc biệt, khiến cho nàng đối với mọi người đã mất đi niềm tin vốn nên có, ngay cả người thân.

Nhưng gần đây, nàng lại liên tiếp tin tưởng cô độc chứng rất nhiều lần.

Hiện tại hẩn vẫn nắm cổ tay nàng không ngừng chạy về phía trước, càng không ngừng xuyên qua tại mỗi con đường lớn nhỏ, thậm chí nàng cũng không biết sẽ bị mang tới nơi nào, nhưng vẫn không có cự tuyệt.

Như Thương lắc lắc đầu, dùng sức đem chút rối loạn gì đó trong đầu ném văng ra ngoài.

Ngưng thần lẫn nữa, nhưng liền khôi phục lại âm trầm lạnh nhạt.

Một nhóm truy binh đã bị bỏ lại phía sau, nhưng cũng không biết thế nào, trong Vương Cung này người muốn lấy đầu của nàng thật sự quá nhiều.

Bỏ lại một nhóm lại đến một nhóm, xuất hiện mọi nơi hoàn toàn không có quy luật.

Cô độc chứng đối với địa thế Vương Cung này rất quen thuộc, Như Thương có thể cảm giác được hắn đang nỗ lực dẫn nàng đi đến chỗ an toàn.

Nhưng mà, hắn đối với địa hình này quen thuộc, những truy binh kia so với hắn còn quen thuộc hơn.

Vòng qua vòng lại, cuối cùng cũng không có cách nào tránh được.

Tần Như Thương có chút tức giận, buộc phải mở miệng nói:

“Tại sao lại bị nhiều người đến truy đuổi như vậy? Những người này từ chỗ nào xuất hiện?”

Cô độc chứng ý vị sâu xa nhìn nàng một cái, bước chân cũng không ngừng, đồng thời mở miệng nói:

“Ai khiến ngươi trêu chọc Tây Dạ Vương!”

“A..?” Như Thương bỗng chốc mất phản ứng, sau đó liền hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn có phần không tin tưởng lắm. “Kỳ quái, làm Hoàng Đế không phải đều có tam cung lục viện sao, cho dù ta cố tình trêu chọc hắn, Vương Hậu cũng không cần thiết, huy động nhân lực ép ta vào chỗ chết như thế!”

Cô độc chứng nhún vai, sau đó lại lắc đầu, đối với lý luận này của nàng hoàn toàn không đồng ý.

Hai người tiếp tục rẽ qua một khúc quanh, lại nghe được tiếng kêu la chém giết ở hướng đường phía bên trái.

Như Thương nhúc nhích đầu ——

“Không phải ngươi đối với nơi này rất quen thuộc sao? Chúng ta không cần chạy nữa, tìm một chỗ trốn để cho bọn họ tự tìm đi!”

75. Chương 75: Hóa Ra Là Rắn Tây Dạ

“Ta quen thuộc cũng không bằng Vương Hậu.” Cô độc chứng lại lên tiếng: “Đời này Vương Hậu dường như chỉ vì trông chừng nam nhân của mình mà sinh tồn, từng nơi hẻo lánh trong Vương Cung này đều có tai mắt của nàng. Nhưng vì sao nàng phải bố trí nhiều tai mắt như vậy, chính là vì đề phòng Tây Dạ Vương cùng nữ nhân khác vụng trộm gặp nhau, thậm chí ngay cả trấn quốc quân (quân đội giữ nước) cũng được Tây Dạ Vương giao cho nàng nắm giữ.”

Lời cô độc chứng vừa dứt, thật lâu Tần Như Thương cũng không có tiếp lời. Ngược lại có phần kinh ngạc nhìn về phía hắn, sau đó ở trong lòng lặng lẽ tính toán, lời vừa rồi cô độc chứng nói tổng cộng có bao nhiêu chữ.

Không quan tâm tới ánh mắt ngây ngốc của Tần Như Thương, cô độc chứng lại tự mình nói tiếp lời vừa rồi

“Từng có một nữ nhân được Vương mang đến trong phòng tối vụng trộm, đó là một gian phòng tối được đóng kín vô cùng tốt, tuyệt đối không ai vào được, nhưng vẫn bị tai mắt nhìn thấy báo cho Vương Hậu. Vương Hậu dẫn người tìm đến nhưng không vào được, liền thả một con rắn độc đi vào, Tây Dạ Vương buộc phải ở trước mặt nàng để cho nữ nhân kia bị cắn chết!”

“Vậy còn Tây Dạ Vương a?” Đối với rắn Tây Dạ, Như Thương luôn thấy kỳ quái, nói thí dụ như vừa rồi ở trong Hoan Hỉ điện, rắn vàng to kia muốn ăn nàng, nhưng với những người khác ở chung quanh thì thờ ơ.

Sau đó lại ăn tỳ nữ từ bên ngoài đi vào, nhóm đại thần đang quỳ lạy ở bên cạnh, nhưng ngay cả người nó cũng không hề ngửi lấy một cái.

“Vì sao nó chỉ cắn nữ nhân kia mà không cùng cắn cả Tây Dạ Vương?” Nàng hỏi ra nghi ngờ trong lòng, chờ mong cô độc chứng giải thích.

Cô độc chứng không để nàng thất vọng, giải thích về chuyện này càng thêm rõ ràng.

Hắn nói ——

“Bởi vì mỗi ngày Vương Thượng cùng Vương Hậu đều uống một loại thuốc dùng người sống ngâm trong nước chế tạo ra, uống thứ này vào, toàn bộ rắn sẽ không cắn bọn họ. Bọn hạ nhân cũng chỉ có tại thời điểm cần thiết mới uống một chén.”

Lời tuy ngắn, nhưng Như Thương cũng hiểu được.

Hóa ra, mọi người đến dự tiệc ở Hoan Hỉ điện, trước đó đã uống qua loại nước thuốc người sống, tỳ nữ đi vào sau đó rõ ràng là không có uống, cho nên lúc rắn cắn nàng, hai lần ở dưới tình huống bỏ chạy cầu cứu vẫn không có kết quả.

76. Chương 76: Ta...mẹ Kiếp

“Là người cứu ta!” Nàng lại nghiêng đầu nhìn hắn: “Bởi vì người đã từng bị ngâm trong loại dược này mà người vẫn còn sống, cho nên rắn sợ máu của người, vì vậy người lấy máu nhiễm lên ta để cứu ta một mạng!”

Cô độc chứng hắt mặt, liếc mắt nhìn sang nàng một cái, bộ mặt y như cũ không chút biểu tình, nhưng vẫn nói:

“Người biết được thật không ít”

Không đợi Tần Như Thương lên tiếng, hắn lại chủ động nói tiếp ——

“Hàng năm Vương Hậu thọ yến cũng chính là lúc đưa người vào bồn. Tây Dạ ít người, bọn họ không thể để cho người nhà mình chịu chết, vì vậy liền mượn đội múa làm lý do đi Trung Nguyên chọn người. Ngoại trừ ngâm trong nước thuốc kia, những người này còn phải chọn ra một nữ tử giao cho Xà Thần hưởng dụng. Loại rắn đó thích màu đỏ, cho nên người được chọn để dâng thần cũng phải mặc vào một chiếc váy dài đỏ thắm.”

“Ta.” Nàng rất muốn nói “Mẹ kiếp”, nhưng vì ở trước mặt cô độc chứng nàng nói không nên lời, buộc lòng phải chuyển thành: ——“Ta buồn bực.”

Cô độc chứng nhếch nhẹ khóe miệng, Như Thương hiểu được có thể là hắn muốn cười một cái, nhưng bởi vì thật sự đã quá lâu không có làm ra vẻ mặt đó, cho nên dù khóe miệng khẽ động, cũng không biết phải cong lên hướng nào.

“Tây Dạ Vương là một thứ hèn nhát!” Nàng cười nhạo đối phương: “Làm Hoàng Đế mà lại bất lực như vậy! Nhưng Vương Hậu làm rất đúng, nam nhân của mình thì phải trông giữ, dựa vào cái gì mà cùng người khác chia sẻ!”

Lý luận của nàng cô độc chứng nghe cũng không hiểu được mấy, nhưng hắn sẽ không hỏi, chỉ là nói:

“Vương Hậu so với Tây Dạ Vương phải lớn hơn đến ba tuổi, vốn là biểu tỷ của hắn. Tây Dạ Quốc sở dĩ cung phụng Thần Rắn, đều là chủ ý Vương Hậu. Bởi vì nàng thông hiểu điều khiển rắn, cũng hiểu biết phối hợp chế tạo cái loại nước thuốc. Tất cả rắn ở trong cung này đều do Vương Hậu nuôi, ngoại trừ bảo vệ Tây Dạ mọi nơi bình an, còn có rất nhiều hình phạt tàn khốc từ trước đến nay đều do rắn làm ra.”

Lời của cô độc chứng làm Như Thương nhớ đến câu ở cửa miệng những người Tây Dạ thường hay nói: Ném vào trong hầm đất cho rắn ăn!

Xem ra Vương Hậu Tây Dạ thật sự là dùng loại động vật này sử dụng đến cực hạn.(là mức độ cao nhất)

77. Chương 77: Ngoài Tình Yêu Ra, Nhiều Hơn Nữa Là Kiêng Kỵ

“Vương Hậu còn có một bản lãnh.” Cô độc chứng tiếp tục lên tiếng: “Ngoại trừ độc dược phòng ngừa rắn ra, nàng còn có thể điều chế một loại dược vật rất đặc biệt. Loại dược vật này ăn vào giúp cho người ta kéo dài tuổi thọ! Người xem nàng cùng Tây Dạ Vương còn trẻ tuổi như thế, nhưng trên thực tế đã hơn bốn mươi tuổi!”

Cô độc chứng không ngừng nói rất nhiều chuyện, Tần Như Thương đem mỗi chữ mỗi câu tiếp nhận vào trong đầu, sau đó nhanh chóng tiêu hóa.

Cuối cùng nàng đưa ra kết luận ——

“Thì ra Tây Dạ Vương đối với Vương Hậu ngoại trừ tình yêu ra, nhiều hơn nữa chính là kiêng kỵ.”

Cô độc chứng không có tán thành cũng không phản bác, người lại khôi phục hoàn toàn trạng thái thần nhiên.

Trừ ra chạy, cũng không nói thêm một câu.

Đáng tiếc hai người vòng quanh hơn phân nửa Vương Cung, không có chỗ nào mà truy binh không bỏ qua.

Như Thương có chút tức giận, hồi tưởng:

“Có thể tìm chỗ nào trốn nhanh lên một chút hay không? Hai chúng ta không đối phó được nhiều người như vậy!”

Lời vừa nói xong, bước chân của cô độc chứng nhiên ngừng lại.

Nàng không kịp phòng bị, đang chạy đi rất nhanh, lại bị đối phương chặn ngang kéo cho trở về.

Tần Như Thương vô cùng buồn bực, cho đến bây giờ nàng vẫn chuyên quyền độc đoán, cho dù ở bộ binh không quân cùng lúc tập kích tiêu diệt trên chiến trường cũng chưa từng hoảng loạn như vậy.

Tính chất nàng vốn bình tĩnh lạnh lùng, thế nào vừa gặp phải cô độc chứng này, đã làm ột người lạnh nhạt thờ ơ càng ngày. càng ngày tỏ ra nóng rất nhiều?

Lúc này đã chạy đến một ngã ba đường, trước mặt có hai con đường, một bên hướng Đông, một bên hướng Tây.

Tần Như Thương nhìn cô độc chứng, cũng không vội hỏi, mà chờ hần tự nói.

Cô độc chứng chỉ chỉ phương hướng phía Tây, nàng nhìn theo ngón tay, thì thấy cách đó không xa, bên kia có một tòa tháp lâu ba tầng, toàn bộ được xây dựng bằng đá rất lớn.(tháp lâu là tòa nhà hình tháp)

Không đợi cho nàng nhìn kỹ, tay cô độc chứng lại lệch qua chỉ về hướng Đông.

Như Thương lại nhìn đến, phát hiện cuối đường bên kia có một hang đá rộng lớn phủ kín cả con đường.

Thạch động thật lớn, như một miệng giếng cạn đứng thẳng đối diện, sâu không thấy đáy, tựa như có thể cắn nuốt luôn một người bình thường.

78. Chương 78: Ta Không Thể Liên Lụy Người

“Có hai con đường, tự người chọn.” Cô độc chứng nói: “Một là nơi đó ——”, lại chỉ hướng tháp lâu: “Bên trong là người.”

“Hai là bên kia ——”, lại chỉ hướng thạch động: “Bên trong tất cả đều là rắn.”

Trong lúc hắn nói chuyện, bỗng người truy binh sau lưng đã tìm đến, tiếng kêu la chém giết càng lúc càng lớn.

Như Thương trừng mắt nhìn hắn, kèm theo chút tức giận nói:

“Không phải rắn không cắn người sao! Tại sao không trực tiếp chạy đi vào !”

Cô độc chứng buông tay:

“Đúng là không cắn ta, nhưng nếu như bọn lính đã uống hết chén thuốc, thì rắn kia cũng sẽ không cắn bọn họ. Cho nên vào nơi đó chẳng khác nào với tự tìm đường chết.”

“Vậy thì đi bên kia!”

Lời nói Như Thương đổi lấy đôi lông mày cô độc chứng nhíu chặt lại một chỗ, nàng nghi ngờ:

“Tòa tháp lâu có người rất nguy hiểm?”

“Ân.” Cô độc chứng gật đầu, lời ngay nói thật.

“Vậy người trở về đi!” Nàng hất ra cổ tay bị nắm giữ: “Ta không muốn liên lụy người.”

Dứt lời, liền xoay người đi về hướng Tây chạy đến tòa tháp lâu bên cạnh.

Tốc độ rất nhanh, vừa thấy nhoáng lên một cái đã chạy đi đến hơn mười thước.

Cô độc chứng vẫn đứng im lặng tại chỗ nhìn một hồi lâu, cho đến khi có hai người trong nhóm truy binh trước đó đến bên cạnh hắn, bất thành linh lúc này ra tay, dùng tư thế sét đánh vụn gãy cổ của hai người kia.

Sau đó không chần chờ đuổi theo bóng lưng Tần Như Thương, cũng hướng bên trong tòa tháp lâu vọt tới.

Truy binh phía sau rất kỳ quái, lúc nhìn đến bọn họ song song đi vào tòa tháp lâu, khí thế vốn hùng hổ chết không buông tha, trong phút chốc lập tức buông lỏng ra.

Tất cả mọi người dừng chân ngơ ngác nhìn hai người đi ở phía trước.

Khi Tần Như Thương quay đầu lại, ngoại trừ nhìn thấy cô độc chứng đang đuổi theo, thì còn thấy được một đám binh lính như là đang nhìn xem quái vật.

Loại cảm giác này cũng giống như lúc rắn vàng to muốn ăn sạch nàng, nghĩ muốn ăn nhưng rồi lại có phần sợ hãi.

Bỏ đi thì luyến tiếc, cũng chỉ có thể đứng nhìn từ xa, chứ không cam lòng viết đầy mặt.

79. Chương 79: Ẩn Thân Tháp Lâu

“Ngơ ngẩn làm gì.” Cô độc chứng đã đến trước mặt, hắn nhìn về phía Như Thương rồi chỉ chỉ cửa vào tòa tháp lâu nói: “Còn không mau đi vào!”

Lúc này nàng mới xoay người lại, nhìn tòa tháp lâu thêm lần nữa.

Đúng là nói đi vào, nói dễ hơn làm.

Bên ngoài tòa tháp là một cửa đá khổng lồ, chẳng những cửa có thể nặng đến ngàn cân, mà ở mặt ngoài còn đặt thêm một cái khóa thật lớn.

Nhóm truy binh phía sau mặc dù không giống trước như kẻ điên đuổi giết nàng, nhưng cũng không có lui về sau.

Hiện tại thấy hai người nàng đứng ở trước cửa đá không vào được, những người đó liền tăng thêm can đảm, từng bước một từ từ đi về phía trước.

Tốc độ rất nhanh, không khác gì ốc sên bò.

Tần Như Thương không biết bọn họ đang sợ cái gì, bên trong tháp lâu nếu là người, thì người đó có năng lực kinh khủng như thế nào a?

Cô độc chứng thấy nàng ngăn người nhìn cửa lớn, cũng không nói thêm gì, tự mình đi lên trước, đến dưới chân tòa tháp đột nhiên nhún người nhảy một cái, lập tức liền chạy đến vị trí giữa tầng một và tầng hai.

Như Thương ngẩng đầu nhìn, thấy hấn sử dụng cũng không phải khinh công, chiêu thức cùng sức lực người này so với nàng không sai biệt lắm, đều thuộc loại tác phong cứng rắn.

Loại khinh công có thân pháp phóng khoáng tự nhiên này, nàng vẫn luôn cảm thấy người như Tiêu Phương mới thích hợp sử dụng, nếu để cho nàng phát huy, thật là có chút quái dị.

Cô độc chứng vẫn tự mình bò lên trên, tốc độ cực nhanh, chỉ cần nhắm chừng có chỗ là chân có thể mượn lực vọt lên.

Nàng cũng không nán lại, học bộ dáng của hấn nhảy lên theo.

Đi lên tòa tháp ba tầng cũng không tính là cao, chỉ là ở trên cùng có một đoạn nhỏ được mài vô cùng nhẵn bóng, còn là hình trụ vòng tròn, căn bản không có chỗ đạp chân.

Cô độc chứng lên tới đây cũng dừng lại, chờ lúc Tần Như Thương đứng ở bên cạnh thì chỉ chỉ bả vai của mình, lại chỉ trên đỉnh cao nhất của tòa tháp.

Ý tứ chính là để Như Thương đạp trên vai hấn mà nhảy lên!

Như Thương nhíu mày, dùng ánh mắt hỏi hấn thật sự có cần thiết?

Thấy hấn gật đầu, cũng không hỏi nhiều nữa, hạ thấp người xuống, một nửa hai chân ở dưới gấp lại đột nhiên phát lực, nhảy vọt lên, đồng thời chân trái giẫm nhẹ xuống đầu vai chứng bệnh cô độc.

80. Chương 80: Nơi Đây Vốn Là Cẩm Địa

Chỉ một lúc, liền mượn chút lực này xoay người nhảy lên, trong chớp mắt đã dễ dàng đến được đỉnh cao nhất của tòa tháp lâu.

Đỉnh tháp này cũng không phải nhọn, mà được tạo dáng như một quả cầu hình tròn.

Thân đỉnh cột nhờ vào đá được mài bóng loáng mà trở thành hình cầu tròn, còn có một cánh cửa thông gió nho nhỏ.

Như Thương mở ra cửa thông gió, sau đó cho hai chân luồn vào trước, người lập tức treo ngược xuống, đưa hai tay duỗi về phía cô độc chứng.

Cô độc chứng cũng không khách khí, với tay về phía trước nắm chặt, mượn sức từ Như Thương nhún người nhảy lên, rất nhanh đã lên tới đỉnh tháp.

Thấy hấn đi lên, Như Thương chỉ vào cánh cửa thông gió, nhìn hấn hỏi:

“Nhảy vào đi?”

Cô độc chứng gật đầu.

Nàng không nói hai lời, vươn người theo cánh cửa thông gió liền nhảy vào bên trong tháp.

Cô độc chứng theo sát phía sau cũng nhảy vào, Như Thương đoán khoảng cách đại khái cũng không tới năm thước, nàng đã từ đỉnh tháp nhảy tới mặt đất.

Ngay sau đó lại có một tiếng động nhẹ nhàng rơi xuống đất, không cần suy nghĩ cũng biết đó là cô độc chứng.

“Tòa tháp này làm sao lại giống như là cấm địa.” Như Thương đứng lên nhìn ngó chung quanh, muốn bước lên phía trước một bước, nhưng dưới chân lại đạp phải tay áo thật dài.

“Phiền phức.” Nàng lẩm bẩm, nhắc cánh tay lên, dùng móng hai ngón tay hướng tay áo luân phiên cắt xé.

Móng tay của nàng so với mũi dao nhọn còn nhanh hơn, trong nháy mắt hai mảnh tay áo dài đỏ thẫm cùng nhau bị chặt đứt.

Trên tay áo không còn trói buộc, người hành động cũng nhanh nhẹn hơn nhiều. Tần Như Thương phát hiện không gian tầng này rất nhỏ, nhưng vì có cửa thông gió nên cũng vô cùng sáng sủa.

Rất nhanh nàng lại phát hiện, thật ra thì tháp lâu này căn bản không có tầng thứ ba, bộ phận đỉnh đầu chỉ là quả cầu hình tròn thật lớn rỗng ruột.

Đối diện trước mặt có cầu thang, nhìn xuống dưới lại thấy một cái hang động tối mịt, chứng tỏ không có bất kỳ công cụ gì để chiếu sáng.

“Cho dù là cấm địa cũng phải xông vào thôi !” Nàng tự nói: “Dù sao cũng đã đến đây, trong một lúc không thể trở ra được, không bằng tìm xem xung quanh một chút.”

Nàng một mình đi xuống cầu thang, cô độc chứng cũng theo sát ở phía sau, lại thuận miệng ném tới một câu ——

“Không phải giống ! Mà nơi này vốn chính là cấm địa.”

Người cũng biết nói chín chó một ngao?

“Àn..?” Nàng quay đầu lại lên tiếng tìm hỏi: “Không phải nói nơi này có người a, vậy vì sao phải cấm? Chẳng lẽ.” Như Thương dừng một chút, “Chẳng lẽ là người chết?”

Nàng biết đối với Tự Miếu mà nói, thật ra tháp so với phần mộ cũng không chênh lệch nhiều lắm, hơn phân nửa đều dùng để thờ cúng hoặc cất giấu Phật Cốt, kinh Phật hoặc là di thể người xuất gia.

Nếu như tòa tháp lâu này thật sự là cấm địa, thì rất có khả năng nơi này còn là một nơi cất giữ di thể nhân vật rất quan trọng đối với Tây Dạ.

Dường như có thể đoán được Tần Như Thương đang suy nghĩ gì, cô độc chứng đi ở phía sau buồn bực ném tới một câu:

“Không phải như ngươi nghĩ!”

Nói đến đây thì hai người đã thật sự xuống đến tầng thứ ba tòa tháp.

Cầu thang có một chỗ là góc cong nhỏ, ánh sáng từ nơi cánh cửa thông gió xuyên qua hoàn toàn bị cách ly, làm cho không gian phía dưới tuyệt đối rơi vào trong bóng tối.

Đột nhiên trong một lúc mất đi ánh sáng, làm cho Tần Như Thương cùng cô độc chứng cũng không có cách nào để thị lực lập tức khôi phục.

Hai người cùng dừng bước không đi về phía trước nữa, Như Thương sờ sờ bên cạnh, xuôi theo cửa cầu thang bên tay phải chính là vách tường, nàng dựa vào đó di chuyển lên một bước, sau đó hỏi cô độc chứng:

“Vậy vì sao trong này phải đóng cửa?” Hỏi xong, lại có chút không cam tâm hừ nhẹ: “Làm sao ngươi biết ta nghĩ đến cái gì.”

Cô độc chứng không quan tâm đến câu sau cùng nàng vừa hỏi, cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của nàng, chỉ là hướng về phía nàng lại ném tới một đề tài.

Hắn nói ——

“Người cũng đã biết chín chó một ngao?”

Như Thương liền giật mình, không hiểu vì sao hắn đột nhiên lại hỏi chuyện này, nhưng vẫn gật đầu một cái, nói:

“Biết! Truyền thuyết kể lại, khi đó có một con chó mẹ sinh ra bào thai được chín con chó nhỏ, nếu có thể đem chín con chó nhỏ tất cả đều nhốt trong một không gian tương đối nhỏ hẹp. Chẳng những phải cùng chó mẹ cách ly, mà còn phải làm như chẳng quan tâm cũng không được nuôi nấng. Kiên trì như vậy một tháng, sau đó mở ra không gian được đóng kín, nếu như có một con còn sống sót, thì con kia chính là ngao.”

81. Chương 81: Nơi Đây Là Chín Người Một Quỷ

“Không sai.” Cô độc chứng cũng nhích lại gần: “Ở dưới điều kiện sinh tồn, loại này bởi vì đói khát và sợ hãi, chúng nó không thể không tranh đấu cùng chém giết lẫn nhau. Yếu sức, thì từng con một phải chết đi, còn mạnh thì sẽ tiếp tục sống sót. Mà những con yếu kém chết đi lại trở thành món ăn tốt trong mâm, vì sinh tồn, nó không thể không ăn huynh đệ ruột thịt.

“Đều nói một ngao thắng ba sói, ta đã từng được xem chúng nó chiến đấu, đâu chỉ ba sói, mười sói cũng đều vô ích.” Tần Như Thương thuận miệng nói thêm, rồi sau đó lại nói: “Chuyện xưa cùng tòa tháp lâu này có quan hệ gì?”

“Đương nhiên là có!”

Giọng nói cô độc chứng như từ âm ty truyền đến, rõ ràng mà tĩnh mịch ngay tại bên cạnh.

Nhưng rồi lại có một cảm giác biến ảo khôn lường, tựa như từ nơi rất xa rất xa theo gió mà đến, có vẻ như thần bí.

Như Thương đối với loại cảm giác này thật không dễ chịu, từ lần đầu tiên gặp mặt thái tử Đông Thục tới nay, chưa bao giờ làm cho nàng thoát khỏi quan hệ cùng cảm giác “Thần bí”.

Nàng vốn không phải là người làm chuyện dư thừa, tiếc rằng bản thân nếu muốn hoàn thành được việc thì cần phải nhờ vào sự giúp đỡ của người kia, vận mệnh hai người nhất định không thể không chung một chỗ.

Hắn thần bí, Như Thương càng phải lo lắng cùng nghi ngờ tăng thêm một phần.

Đối với nàng mà nói, đó cũng không phải là chuyện tốt.

Lần này cô độc chứng cũng không có vạch trần trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì, chỉ nói tiếp theo lời lúc này đang nói:

“Mặc dù quan hệ không lớn, nhưng quá trình cũng không sai biệt lắm.” Hắn vươn tay tùy ý chỉ chỉ về phía trước: “Nơi này không phải chín chó một ngao, mà là chín người một quỷ!”

“A...?” Như Thương phát ra một câu hỏi: “Chín người một quỷ?”

“Àn.” Cô độc chứng không lên tiếng chỉ gật đầu, sau đó trầm mặc một lúc lâu, giống như đang nhớ lại, mà cũng giống như đang sắp xếp lại lời nói.

Không lâu sau, lại nghe được hắn nói:

“Mười hai năm trước, Vương Hậu Tây Dạ xảy ra một trận bệnh nặng, điều trị năm tháng cũng không có chuyển biến tốt, ngược lại thân thể càng ngày càng tệ. Nàng cho là mình sẽ chết, vì vậy bản thân tự lựa

chọn một nữ tử giao cho Tây Dạ Vương, xem như là thay thế vị trí của nàng, cũng để giúp cho Tây Dạ Vương nối dõi tông đường.”

82. Chương 82: Hóa Ra Nơi Đây Là Tháp Trấn Yêu

“Không lâu sau, nữ tử kia mang thai. Kỳ tích chính là, cùng với bụng nữ tử đó càng ngày càng lớn, bệnh của Vương Hậu như lại xuất hiện kỳ tích dần dần tốt lên.”

“Nàng cảm thấy đứa nhỏ trong bụng nữ tử mang đến cho nàng hy vọng sống sót, vì vậy phá lệ cũ đáp ứng để cho nữ nhân kia sanh ra đứa bé. Phải biết rằng, ở Tây Dạ Quốc căn bản là không có khả năng có chuyện này. Đừng nói đến khiến cho nữ nhân mang thai, cho dù bình thường Tây Dạ Vương nhìn ai liếc mắt một cái, chỉ cần truyền đến tai Vương Hậu, nữ nhân kia hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.”

“Sau đó thì sao?” Tần Như Thương đối với chuyện xưa này sinh ra tò mò, trực giác nói cho nàng biết, chuyện xưa này kết cục nhất định hết sức tàn nhẫn, nhưng mà không dừng lại được ham muốn, muốn được nghe tiếp.

“Chuyện về sau không ai có thể tưởng tượng được! Nữ nhân kia mang thai thẳng đến mười sáu tháng, bụng lớn đến nỗi ngay cả bước đi cũng không đi được, mỗi ngày chỉ có thể nằm ở trên giường.”

“Rốt cuộc ở tháng mười bảy vào ngày thứ chín chuyển dạ, lại một hơi sanh ra chín hài tử, tất cả đều là nam hài nhi. Vương Hậu cho là yêu nghiệt, ra lệnh một tiếng đem nữ tử vừa mới sinh xong tới Quỷ Môn quan treo lên lập tức xử tử, chín hài tử kia cũng nhốt vào trong Tháp Trấn Yêu.”

Nghe đến đây, Tần Như Thương “Ách” một tiếng, không có ý nghĩa gì, chỉ xem như là cảm thán.

Sau đó còn tiếp theo lời, nói:

“Hóa ra chúng ta nhảy vào chỗ này là Tháp Trấn Yêu.”

“Àn.” Cũng chỉ trả lời một tiếng, cô độc chứng lại nói: “Sau khi chín hài tử bị nhốt, Vương Hậu chỉ cho phép bọn hạ nhân để vào trong tháp một thùng sữa Lạc Đà, tiếp theo bỏ mặc cho chúng tự sinh tự diệt, cũng không cho ai đến xem. Ngay cả Tây Dạ Vương cũng không thể đi gặp thân sinh cốt nhục của mình.”

“Cứ như vậy trải qua suốt ba mươi ngày. Cuối cùng Vương Hậu hạ lệnh mở ra Tháp Trấn Yêu, lại phát hiện chín hài tử cũng không có chết toàn bộ, mà có một còn sống. Một thùng sữa Lạc Đà này đối với hài nhi mà nói một chút cũng không thể dùng, hài nhi không đứng được, thùng sữa lại quá cao, cho dù sữa để ở chỗ nào, vẫn chắc chắn sẽ bị đói mà chết.”

83. Chương 83: Toàn Thân Hài Tử Đầu Là Thi Khí

“Về phần hài tử kia, lại không biết vì sao, hài nhi vừa mới sinh tròn một tháng lại có thể tự xoay trở mình bò sát. Chẳng qua hẳn không uống sữa mà vẫn còn sống, là bởi vì hẳn cần xé thân thể các huynh đệ, dựa vào uống máu hài tử chết mới duy trì được mạng sống.

Câu chuyện cô độc chứng kể lại máu tươi đầm đìa, Như Thương nghe qua dường như cũng có thể cảm nhận được mùi máu tanh cùng xác chết mục nát thối rữa ở trong không khí.

Theo bản năng xoa xoa cái mũi, muốn mượn động tác này đem mùi vị đó vứt đi, nhưng thử vài lần, lại phát hiện căn bản vô dụng.

Nàng bắt đầu hoài nghi, tính chất vốn dĩ không phải thần kinh tạo thành cảm giác ngứa thấy, mà cái loại mùi vị xác chết thối rửa này hình như là chân thật tồn tại.

Có lẽ vô số thi thể đã từng bị gặm cắn đang nằm ở trong bóng tối xung quanh nàng.

Lời cô độc chứng còn chưa nói hết ——

“Mọi người nói hài tử kia là yêu quái, Vương Hậu không tin, ở trên cánh tay hài tử vẽ ra một cái ký hiệu, sau đó đuổi trở về Tháp Trấn Yêu. Từ ngày đó bắt đầu liên căn cứ theo tuổi thọ của hài tử này, liên tục đưa vào bên trong người sống cùng tuổi, như vậy mười năm, kết quả cũng chỉ có một hài tử còn sống. Mọi người truyền nhau kể lại, hài tử trong tháp này đã không thể xem như người, mà là quỷ! Hắn dựa vào uống máu ăn thịt người lớn lên, toàn thân trên dưới đều là mùi của người chết, ngay cả Diêm Vương cũng sẽ không thu người như vậy!”

Cô độc chứng nói đến đây, rốt cuộc chấm dứt.

Sau đó thân thể từ từ hạ xuống ngồi hẳn trên mặt đất.

Như Thương vẫn là còn rất nhiều thắc mắc, hiện tại cũng không nên không biết xấu hổ mà đuổi theo mở miệng hỏi.

Bởi vì cô độc chứng đã ngứa đầu trên cánh tay dựa vào phía sau tường, tuy rằng không thấy rõ lắm trạng thái của hắn như thế nào, nhưng Như Thương cảm thấy người này nhất định là đang nhắm mắt giả vờ ngủ.

Nhưng mà, vốn là người yêu thích ngủ hơn người yêu cuộc sống, hắn đã nói lâu như vậy rồi, cũng nên để cho hắn nghỉ ngơi một chút.

84. Chương 84: Cô Độc Chứng Mang Lại Lợi Ích

Nàng đột nhiên cảm thấy buồn cười, cô độc chứng có thể tự nhiên nói nhiều như vậy thật giống như là đang ban cho nàng một chút lợi lộc, ngàn năm khó gặp a!

Nàng cũng học theo hắn ngồi xuống đất, trong Tháp Trấn Yêu này âm u lạnh lẽo, cho dù đang ở giữa sa mạc rộng lớn, nhưng cũng hiện ra từng cơn mát lạnh.

Hai người cứ ngồi sánh vai như vậy, trải qua thật lâu, lâu đến nỗi Như Thương còn cho rằng cô độc chứng thật sự đã ngủ thiếp đi.

Nàng không thể tiếp tục im lặng nữa, vì thắc mắc trong lòng, cũng vì muốn giúp cho người bạn duy nhất này, coi như làm tăng thêm một chút tinh thần để chiến đấu.

“Vậy bây giờ ở đâu?” Nàng dùng khuỷu tay đụng nhẹ cô độc chứng bên cạnh một cái, “Người vừa nói hài tử cùng tuổi được đưa vào Tháp Trấn Yêu này cũng mười năm, vậy bây giờ ở đâu? Tính ra thì hài tử kia hẳn là đã mười một tuổi, vậy một năm gần đây hắn làm sao mà sống được? —— Uy!”

Thấy cô độc chứng không có phản ứng gì, nàng dứt khoát dùng sức một chút chọt chọt vào người hắn.

Người nọ rốt cuộc thở nhẹ ra một hơi, sau đó miễn cưỡng nói:

“Nghe đâu!”

“Là nghe đâu hay là ngủ đâu!” Như Thương tự lẩm bẩm một câu, tiếp theo cũng không lên tiếng, chờ cô độc chứng chủ động giải thích.

Bên trong tháp đồng thời yên tĩnh trở lại, một lát sau nghe được cô độc chứng nói:

“Một năm gần đây không còn đưa tiểu hài tử cùng tuổi đến nữa, mà cứ cách mười ngày sẽ đưa vào trong một nhóm nam tử khỏe mạnh! Có lúc thì hai ba người, có lúc thì bốn năm người, có lần nhiều nhất còn vượt lên đến mười người. Những người đó đều là binh lính Tây Dạ, chẳng những hình thể to lớn có sức lực,

hơn nữa căn bản ai cũng có võ công. Khi bọn họ đi vào mỗi người đều mang theo vũ khí, mục đích chính là sẽ trực tiếp giết chết hài tử kia. Bởi vì Vương Hậu không nghĩ sẽ cho người đó trở lại, mặc kệ là người hay quỷ, nàng cũng không muốn để cho hắn sống trên cõi đời này.”

“ Binh lính cũng đã chết, phải hay không?” Như Thương suy đoán.

85. Chương 85: Nếu Đánh Không Chết Thì Để Đói Chết

Cô độc chứng gật đầu:

“ Ân! Mặc kệ là đại nhân hay là tiểu hài tử, mặc kệ là tay không tác sát hay là người mang võ nghệ, không ai có thể còn sống đi ra Tháp Trấn Yêu. Đến cuối cùng, thậm chí ngay cả Vương Hậu phải thả vào răn cực độc cũng đều chết hết. Chẳng những chết hết, còn bị hài tử kia đem thi thể từ cửa thông gió vứt ra ngoài.”

Tần Như Thương hít sâu một hơi, nàng không biết răn độc nhất Tây Dạ này sẽ như thế nào.

Nhưng nếu so với răn vàng nàng nhìn thấy trước kia ở Hoan Hỉ điện không sai biệt lắm, thì đứa nhỏ mười một tuổi này. thật sự rất là lợi hại.

Có điều nàng cảm thấy Vương Hậu Tây Dạ thật hơi ngốc, cũng hơi mềm yếu.

Nếu như cố tình muốn hài tử kia chết, rõ ràng là không cần phải đưa người đi vào.

Phong kín tòa tháp lâu này lại, năm năm, mười năm, đói cũng phải chết.

“ Nhưng vì sao hài tử kia không bỏ chạy?” Như Thương lại hỏi: “Hắn lợi hại như vậy, nếu có thể đem răn ném ra cửa thông gió, bản thân hắn là cũng có thể đi ra ngoài.”

Cô độc chứng nghiêng đầu nhìn nàng, mặc dù Như Thương không thấy rõ ánh mắt, động tác cùng vẻ mặt của đối phương, nhưng trực giác nói cho nàng biết, trên mặt cô độc chứng rõ là đang cười nhạo.

“ Cười cái gì cười!” Nàng tức giận đắp chặt lại một câu, còn giả giọng có chút xem thường, không muốn tiếp tục để ý người này nữa.

Cô độc chứng lại mở miệng, nói:

“ Người cũng là người mang tuyệt kỹ (tài nghệ xuất chúng), võ công của ta cũng không tệ, nếu chỉ dựa vào một đôi tay thì có thể đối phó được mười người, thậm chí trăm người. Nhưng binh lính Tây Dạ có bao nhiêu? Tám vạn! Hắn ở trong này lấy phòng thủ làm tấn công, ai cũng không làm gì được. Còn nếu đi ra ngoài, ưu thế ở đâu?”

Như Thương thở dài, không thể không thừa nhận, cô độc chứng nói rất đúng sự thật.

Chính xác là hai nắm tay khó đối phó được bốn cánh tay (*), anh hùng không ngăn nổi nhiều người. Trừ phi nàng dẫn mưa to tới làm cho nội thành Tây Dạ chìm ngập trong nước, bằng không muốn miễn cưỡng xông ra, thật không phải là chuyện dễ dàng. (* nguyên văn là song quyền nan địch tứ thủ)

“ Vậy cũng chỉ có thể để cho hài tử quỷ quái kia đói chết.” Nàng khẽ mở miệng, nói ra suy nghĩ của mình.

86. Chương 86: Có Phải Hối Hận Cùng Ta Đi Vào Hay Không?

Ngược lại lần này cô độc chứng lại tán thành, nhưng ngay sau đó liền nói một chuyện càng làm cho Như Thương đau đầu.

Hắn nói ——

“Cuối cùng Vương Hậu cũng hiểu được, chuyện này nếu cứ độ sức như vậy là không đúng! Cùng hài tử kia so đo sức lực mười năm, đã mệt mỏi, cũng nghĩ đến để cho hắn đói chết! Cho nên, từ sáu tháng trước, không còn ai được đưa vào trong Tháp Trần Yêu này nữa! Hài tử kia muốn tiếp tục sống sót, chỉ có thể dựa vào xác chết mục nát tích trữ trước kia.”

“Vậy nếu đã ăn hết xác chết thối rửa?” Như Thương cảm giác bản thân sắp thành mười vạn cái vì sao, nhưng mà không hỏi thì không được.

“Ăn hết rồi vẫn còn có món ngon mới a!” Cô độc chứng nhún vai.

“Không phải nói không còn người đi vào sao, thế nào lại còn có mới.” Nói một nửa, đột nhiên nghĩ lại ý tứ lời nói của chứng bệnh cô độc. Tần Như Thương thiếu chút nữa không kịp cắn luôn đầu lưỡi của nàng, kinh ngạc mà nói: “Người nói là, ta. Chúng ta?”

“Àn!” Thân thể cô độc chứng giật giật: “Chúng ta đúng lúc lần lượt là thức ăn mới của hắn.”

“. Người sợ?” Hai người im lặng một hồi lâu, thấy hắn không nói nữa, Tần Như Thương mở miệng hỏi: “Có phải rất hối hận cùng theo ta đi vào hay không?”

Lời này mang theo một chút ý nghĩa giận dữ, nhưng cô độc chứng cũng không có phản ứng gì đặc biệt, vẫn là bộ dạng như cũ, thản nhiên không để ý đến mọi thứ.

Thật lâu sau, âm thanh cực kỳ bình tĩnh truyền đến.

Là cô độc chứng, hắn nói:

“Ta không sợ. Từ lâu đã muốn đi vào xem một chút, chẳng qua vẫn không có cơ hội.”

Hắn vừa nói xong đứng dậy ở kế bên, cũng không hỏi đến Như Thương, tự mình đi lại xung quanh trong tầng tháp lâu.

Ở trong tối ngơ ngẩn đã lâu, khả năng nhìn cũng khôi phục một ít.

Nhưng mà khôi phục lại thì thế nào, một chút ánh sáng cũng không có, không gian vẫn là một mảnh tối đen, đưa ra hai tay cũng chỉ mơ hồ thấy được chút xíu bóng dáng, muốn thấy rõ ràng tầng lâu này có vài thứ gì đó hầu như là không thể nào.

87. Chương 87: Ta Không Có Ăn Thịt Người

Nhưng thật ngoài ý muốn, hình như cô độc chứng lại có thể nhìn thấy.

Ít nhất hắn đã ở trong tầng tháp này chuyển đổi lâu như vậy, Như Thương cảm thấy không có gì trở ngại hắn hành động.

Theo như lời cô độc chứng nói, thì hài tử quỷ quái ăn thịt người nên ở trong Tháp Trần Yêu này, nhưng không biết đang ở tầng nào.

Là tầng một hay là tầng hai đây?

Bọn họ vào được lâu như vậy, còn liên tục nói chuyện, nếu như cùng bọn họ ở chung một tầng, nhất định từ lâu đã có phản ứng.

Bước chân của cô độc chứng vẫn đang vòng tới vòng lui, Như Thương chợt nhớ tới máu của hắn cùng với phản ứng những rắn kia, vì vậy mở miệng hỏi hắn:

“Nghe nói hồi nhỏ người cũng từng ngâm trong rượu thuốc bảy bảy bốn mươi chín ngày, tất cả mọi người đều chết, chỉ có người còn sống?”

Nàng hỏi rất đúng lý hợp tình, dù sao đây cũng là chuyện riêng tư của cô độc chứng, Tần Như Thương không hi vọng hần nhất định sẽ trả lời nàng.

Chẳng qua cô độc chứng hình như cũng không có gì phải kiêng dè, chỉ “Ân” một tiếng, sau đó nói:

“Nhưng mà ta cũng không có ăn thịt người, về phần tại sao có thể còn sống ta cũng không rõ ràng lắm, có khả năng là bản chất của ta đối với nước thuốc kia đã nảy sinh kháng cự, cũng không hòa hợp đi! Khi đó còn nhỏ, cũng không có ký ức gì, những thứ này đều là từ người khác kể với ta. Chỉ cảm thấy giống như ngủ một giấc, khi tỉnh lại, đã bị người vớt ra từ trong nước, mười móng tay đều bị đen, nhiều năm như vậy cũng chưa từng thay đổi qua.”

Lời nói của hần chân thành, chắc hần đều là sự thật.

Như Thương tỏ ý tin tưởng đối với lời nói của hần, nhưng trong lòng vẫn còn có rất nhiều điểm nghi ngờ.

Vì vậy nàng cũng đứng lên, mặc dù không thấy rõ đường, nhưng âm thanh phát ra lúc cô độc chứng di chuyển nàng vẫn có thể phân biệt chính xác.

Chỉ vài bước đã đi tới bên cạnh hần, cô độc chứng dừng bước một chút, sau đó lại cất bước, bước chân vẫn tiếp tục đi vòng quanh.

Như Thương không biết hần bước vòng quanh từng vòng như vậy rốt cuộc là đang nhìn cái gì, nhưng nàng cũng không có lòng dạ đi suy đoán, trong đầu có quá nhiều thắc mắc đều ở cùng một chỗ.

88. Chương 88: Người Nghe Có Người Đến Đây

Nói thí dụ như, cô độc chứng rõ ràng có thể rời khỏi Tây Dạ Quốc, vậy tại sao không dứt khoát trở lại Đông Thục đi, còn muốn quay lại đây?

Lại nói thí dụ như, vì sao hần phải ba phen mấy lượt nhằm vào nàng ra tay cứu giúp?

Còn nữa..., đầu óc hần không phải là có bệnh? Trong Tháp Trấn Yêu này nguy hiểm như vậy, sao còn nói từ lâu đã muốn đi vào xem một chút?

Như Thương muốn hỏi, vừa định mở miệng, lại nghe được cô độc chứng nói:

“Ta chỉ là thấy người mặc y phục màu đỏ, biết được năm nay người cúng tế rắn chính là người, khi đó mới dùng máu cứu người một mạng. Về phần tại sao làm như vậy, người đừng hỏi ta, bởi vì ta cũng không biết.”

Lời này khiến cho Tần Như Thương buồn bực thôi đi, một câu thực tế “Ta cũng không biết”, lại làm nàng không có cách nào tiếp tục đi hỏi nữa.

Vì vậy nghĩ lại, muốn đến hỏi hần tại sao rời đi rồi còn quay trở lại, nhưng phát hiện bước chân của cô độc chứng bất chợt dừng lại.

Nàng cũng dừng lại theo, liền nghe được đối phương dùng một loại âm thanh nhẹ đến gần như không nghe được, nói với nàng:

“Người nghe! Có người đến đây!”

Lời cô độc chứng nói thật có thể thổi phồng bầu không khí, đến nỗi Như Thương theo sát cũng căng thẳng hần lên.

Hai người ngừng thở, cả hai không hẹn mà cùng điều động tốc độ hô hấp của bản thân xuống mức thấp nhất.

Trong lúc nhất thời, còn lại bên trong tòa tháp lâu cũng chỉ có tiếng tim đập.

Nhưng không bao lâu, liền nghe được một thứ rất kỳ quái, tiếng động giống như là có người đang ném đá.

Âm thanh này là từ phía dưới truyền đến, đúng là ở tầng tháp thứ hai.

Cô độc chứng cất bước đi lên phía trước, thẳng hướng đến cửa cầu thang.

Như Thương cũng đuổi theo, nhưng là xoay người qua đi ngược lại, hai người duy trì trạng thái lưng tựa lưng.

Đây là một cách thức tự bảo vệ bản thân cùng đồng bạn vào lúc nên tin tưởng lẫn nhau, khi biết ở hiện trường có hơn hai người cùng tồn tại, mỗi người bảo vệ một mặt là biện pháp tốt nhất, để đề phòng kẻ địch bên ngoài, từ sau lưng đánh lên về phía mình tạo thành bất trắc.

Cũng như nhau, đối với người cùng hợp tác, cần phải đòi hỏi mức độ trung thành rất cao, nếu như đối phương hoàn toàn không có khả năng hỗ trợ lẫn nhau, sẽ dẫn đến cho bản thân một đả kích có thể lấy mạng.

89. Chương 89: Đi Vào Tầng Thứ Hai Tháp Trấn Yêu

Rất rõ ràng, nàng chọn tin tưởng cô độc chứng.

Tuy rằng âm thanh kỳ quái kia từ tầng hai truyền đến, nhưng bọn họ đã dừng lại ở tầng ba lâu như vậy, cũng không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn.

Mà trong không gian bốn phía ở đây toàn bộ đều tối đen, không có xảy ra cũng không đại biểu không tồn tại.

Vả lại nếu đi xuống lầu, lúc đó cũng đồng nghĩa với địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, nên chuẩn bị trước một chút vẫn là thỏa đáng hơn.

Cô độc chứng hiểu được tâm ý của nàng, cố tình thả bước chân chậm lại, để cho Như Thương đi ngược có thể ổn định hơn một chút.

Trong lòng Như Thương hơi ảm áp, nhưng khóe miệng lại hiện lên cười khổ.

Xuống đến cầu thang mà thôi, cho dù cầu thang xa lạ cùng tầm mắt toàn bộ đều màu đen, nhưng nàng cũng chưa đến nỗi sai lầm mà đạp trên không như vậy.

Đối với hoàn cảnh và sự vật ở xa, nàng có khả năng phân biệt hơn người bình thường, mặc dù từ lúc gặp phải cô độc chứng này, luôn bị hào quang của hắn che phủ, nhưng đây là nói đến đối lập nhau.

Còn chưa ở dưới tình huống đối lập, Tần Như Thương nàng vẫn là độc nhất vô nhị!

Hai người rất nhanh xuống đến tầng thứ hai Tháp Trấn Yêu, có thể là trực giác, nàng cảm thấy nơi này so với tầng trên càng tối tăm hơn nhiều.

Còn có cả mùi máu tanh cùng xác chết thối rửa, làm ùi thêm phần khó chịu.

Bây giờ Như Thương đã hiểu rõ, thì ra cái mùi vị lúc ở trên tầng ba nàng ngửi thấy được, không phải bởi vì câu chuyện chứng bệnh cô độc kể mà sinh ra ảo giác.

Mà cái mùi vị đó thật sự là tồn tại ở đây, vị trí nó bắt đầu hiện tại đang ở trong không gian này.

Bốp!

Bốp!

Âm thanh giống như ném đá càng thêm rõ ràng!

Hơn nữa, chính bởi vì được nghe quá rõ ràng, Như Thương dần dần cảm thấy, tiếng động này tuyệt đối không phải là do hòn đá phát ra.

90. Chương 90: Bởi Vì Phân Lượng Không Đúng

Khả năng phân biệt đồ vật của nàng rất mạnh, mặc dù chỉ dùng tai nghe, cũng nghe ra được âm thanh “Bốp bốp” đó, tuyệt đối không phải là tiếng khi đá va chạm sinh ra.

Phân lượng đá bất kể lớn hay nhỏ, tiếng va chạm vang lại đều rất cân đối. Cứ cho là giòn đi, cảm thấy âm thanh này cũng rất có thể chất giòn.

Kẻ địch ra tay trong bóng tối.

Nhưng tiếng động thì không giống, tuy cũng lạnh lạnh nhưng phát ra có chút rời rạc.

Đôi khi còn có một hai tiếng lớn nhỏ theo phía sau, giống như đồ vật gì đó bị đụng vỡ.

Nàng cảm nhận được tiếng đó phát ra hẳn là rỗng ruột, hơn nữa rất giòn xốp, như một loại bánh quy khô, phải va chạm dữ dội lắm mới bị bể nát như vậy.

Hai người bọn họ dừng bước chân, sau đó rất ăn ý bắt đầu dạo quanh một vòng, đợi khi xác định đúng phương hướng âm thanh phát ra lúc này mới ngừng lại.

Như Thương đứng đưa lưng đối diện với cô độc chứng, xem như chuyển hướng tư thế, cùng âm thanh này đối mặt giao chiến.

Tuy rằng không thể khẳng định tiếng động đó là nguy hiểm, nhưng ở tình huống như vậy, mặc kệ nó là cái gì, cũng nhắc nhở đến tinh thần bọn họ gấp trăm lần, cẩn thận có thể dùng.

Đang nghĩ ngợi, âm thanh bất chợt ngừng lại.

Trong lúc nhất thời, tầng tháp lâu này khôi phục yên tĩnh như chết.

Như Thương cảm giác được phần lưng nàng dựa vào cùng bộ phận cơ thể cô độc chứng bỗng nhiên xiết chặt, lòng của nàng cũng theo đó nhảy lên.

Đó là biểu hiện khẩn trương, có thể làm cho cô độc chứng tỏ ra căng thẳng, vậy đã nói rõ nguy cơ hết sức đáng sợ.

Như Thương âm thầm xoay cổ tay, nàng biết, chuyện kế tiếp sắp xảy ra tuyệt đối không chỉ là đơn giản đánh nhau.

Có thể quỷ dị, cũng có thể ở mức độ tìm kiếm cùng chờ đợi.

Vèo!

Thình lình có một thứ gì đó từ nơi tiếng động rất nhanh vọt đến.

Như Thương thẳm nói một tiếng “Tốt” !

Chỉ cần đối phương chịu ra tay là tốt rồi, khỏi làm cho hai người bọn họ ở chỗ này suy đoán không có căn cứ và khẩn trương.

Vật thể bay thẳng đến hướng cô độc chứng, Như Thương đưa lưng về phía bên này, nguy hiểm lại một mình cô độc chứng đón lấy.

Thứ gì đó bay tới cực nhanh, cho dù toàn bộ tháp lâu ở đây bị đóng kín, mà vẫn phá vỡ không trung mang đến một trận gió mạnh.

Nhưng phản ứng của cô độc chứng còn nhanh hơn, gần như là khi vật nọ bay tới ngay lúc đó liền khoát tay, bàn tay đảo ngược lại, thuận thế hướng lên không trung bắt lấy.

Như Thương hơi giật mình, phải biết rằng tốc độ và sức lực của vật kia đánh tới, cô độc chứng nếu như vậy tiếp được, rất có thể đã bị thứ kia xuyên qua một chường.

91. Chương 91: Ném Tới Là Xương Người Chết

Nhưng nàng không chuyển động, đã lựa chọn tin tưởng, nên tin tưởng đến cùng.

Cô độc chứng này làm việc rất thận trọng, nếu hấn không có nắm chắc, nhất định sẽ không đi làm loại chuyện nguy hiểm.

Quả nhiên, âm thanh phá vỡ trong không khí như đá lửa chớp sáng biến mất, tay cô độc chứng cũng đang thả xuống.

Giữ lại thứ cầm trong tay, sau đó cánh tay kín đáo xoay lại đưa qua cho Tần Như Thương.

Như Thương nhận lấy, không thấy rõ, chỉ có thể dựa vào cảm giác suy đoán.

Chỉ một lúc, lập tức liền biết đó là cái gì.

Xương người!

Tay nàng sờ sờ, là một khối xương hài tử to bằng nắm tay.

Đầu khớp xương thật trơn bóng, rất rõ ràng là được người vuốt ve nhiều năm.

Cảm giác này giống như hòn đá nằm bên cạnh bờ biển, trải qua từng đợt sóng biển rồi lại từng đợt chà xát, hoàn toàn không còn bén nhọn nữa, mà cuối cùng trở nên bóng loáng trơn tuột.

Xương người đối với Tần Như Thương mà nói cũng không xa lạ, đừng nói là bản thân công việc nàng thường xuyên quanh quẩn trên đường ranh sống chết, chỉ riêng trong phòng thí nghiệm Bộ Quốc Phòng, không biết đã gặp qua nhiều xác khô xác ướt.

Chẳng trách, tiếng vang phát ra lúc trước nàng cảm nhận được không giống hòn đá, bây giờ xem ra, đó là xương người đã phát khô biến giòn trải qua va chạm mà tạo nên tiếng động.

Đây là khớp xương mặt rộng ruột, thậm chí có chỗ xốp giòn đã muốn biến thành tro.

Cô độc chứng có kể qua câu chuyện “Chín người một quỷ”, Như Thương cảm thấy, nếu như hài tử thích lấy xương người làm món đồ chơi thì...cũng không phải là không có khả năng.

Khớp xương hiện tại đang ở trong tay, thật sự cũng có chút không được thoải mái.

Đôi mày thanh tú của nàng khẽ nhíu, bất chợt giơ một tay lên, khối xương hài tử trong tay lập tức bay vọt giữa không trung tạo thành một đường cong, ném thẳng tới hướng đó rồi lại rất nhanh quay ngược trở về.

Tư thế ném và thu hồi về ra đường vòng cung của nàng rất ôn nhu nhẹ nhàng, nếu như ở đây có ánh sáng, nhìn thấy hẳn hấn còn phải xinh đẹp hơn.

Nhưng tất cả chỉ là hiện tượng giả!

Thời điểm đường cong vừa vẽ ra được một nửa, thì tốc độ khớp xương bỗng nhiên gia tăng, nhanh như tia chớp, mạnh mẽ hướng khắp ngõ ngách trong bóng tối đập phá!

92. Chương 92: Đại Chiến Xương Người

Nhưng Như Thương cũng không hi vọng chỉ dựa vào một kích này lại có thể nện trúng kẻ địch.

Nếu như dễ dàng giành được một hiệp thắng lợi như vậy, thì kẻ địch này căn bản cũng không đáng giá để nàng và cô độc chứng cần phải khẩn trương.

Đúng như nàng dự đoán, kết quả là xương người đã rơi thẳng xuống mặt đất, “Phanh” một tiếng bẽ nát.

Cùng lúc đó, bốn phương tám hướng như có kẻ địch xuất hiện, vật kì lạ lần lượt phá không gian bay đến, đánh thẳng vào nàng và cô độc chứng!

Hai người không cách nào duy trì được tư thế đối lưng nữa, vì thế mỗi người tự tách ra, dựa vào bản lĩnh của mình tiến lên tránh né.

Trong lúc trốn tránh, Như Thương thuận tay đón được một vật, sờ một chút, vẫn là xương người.

Nàng không biết trong tầng tháp lâu này rốt cuộc có bao nhiêu ám khí xương người được coi là ghê gớm, nhưng nếu hài tử này sống ở đây mười một năm, chắc hẳn xương người chết cũng có thể chất đầy hết một tầng đi!

Hai người cũng đâu phải hạng tầm thường, tuy rằng ám khí xương người đánh tới vô cùng hung ác lại quỷ dị, nhưng rất nhanh đã bị bọn họ tìm được chỗ hở.

Có lẽ hướng người phát ra ám khí là ở xung quanh tầng tháp lâu này, tốc độ rất nhanh, giống như tia chớp không ngừng xoay tròn.

Như vậy chúng mới có thể tạo ra ảo giác, bị xương người đánh tới từ bốn phương tám hướng.

Nghĩ được đến đây, cô độc chứng đã lập tức vọt lên phía trước, vẫn men theo sát bên cạnh vách tường tháp lâu, sau một buổi cũng tìm ra được nơi phát ra âm thanh rất nhỏ lúc hắn chuyển động, trực tiếp đuổi theo.

Như Thương cũng đuổi theo, nhưng lựa chọn phương hướng ngược lại với hắn.

Hai người chặn đường trước sau, chỉ chút ít thời gian đã thấy một bóng người xuất hiện ở trước mặt.

Lần này Như Thương ra tay trước, dựa vào trực giác trong bóng tối, nhanh chóng đưa cánh tay ra phía trước dò xét xuống dưới, thẳng đến trên mặt của hắn.

Thân hình của hắn có lẽ thấp hơn nàng rất nhiều, nhưng mức độ nhanh nhẹn thì không kém một chút nào.

Đối thủ quá nhỏ thật ra cũng là một chuyện đáng ghét, Như Thương không hề thích tình huống như vậy.

Nhưng đồng thời lại rất kích thích, có thể làm cho ý chí chiến đấu ẩn giấu trong cơ thể nàng toàn bộ bộc phát ra.

93. Chương 93: Xác Chết Mực Nát

Nàng bây giờ có tấn công cũng vô ích, tốc độ đối phương rất nhanh, ngay lúc đầu ngón tay của nàng vừa muốn chạm đến, hài tử quỷ quái lập tức lắt người, thành công tránh thoát.

Cô độc chứng ở phía sau cũng vươn tay ra, năm ngón tay khép lại thành chưởng, mạnh mẽ hướng nơi cổ chém tới.

Thật kỳ quái, đúng lúc này hắn đột nhiên ngồi xổm người xuống, rồi cứ như vậy biến mất hoàn toàn không thấy.

Hai người mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng không có vì chuyện đó mà ảnh hưởng động tác.

Cả hai không hẹn mà cùng nhau lui về phía sau một bước, cũng vội vàng tránh ra chỗ kẻ địch biến mất.

Tòa tháp lâu này đối với bọn họ mà nói rốt cuộc vẫn còn xa lạ, nếu như dưới đất có cơ quan, một lần không cẩn thận rất có khả năng sẽ làm tấm bia cho kẻ địch.

Hai người vừa lui ra, chỗ đất trống bất thành linh lại có thứ gì đó bị ném ra.

Lần này không phải xương người, mà lần lượt là từng khối thịt thối rửa mực nát.

Như Thương buồn nôn, nhanh chóng lắc mạnh người tránh đi những thứ đó.

Cô độc chứng ngược lại rất kiên quyết đi lên phía trước, đối với những thứ thật thối nát này cũng không để ý, trực tiếp chạy thẳng đến chỗ đã ném ra thứ đó.

Rất nhanh, toàn bộ thật thối nát đã ném hết, đồng thời lại thấy được bóng người bắt chợt từ dưới nền đất chui lên, trong tay còn xách theo thứ gì giống như vũ khí, vừa ra tới liền mạnh mẽ công kích về phía hai người Như Thương và cô độc chứng.

Cách thức đánh nhau tuy rằng rất kịch liệt, nhưng cũng may là đối diện giao chiến, so sánh mà nói tính nguy hiểm nhỏ hơn rất nhiều.

Như Thương và cô độc chứng cả hai cùng hợp lại đối phó kẻ địch, nàng nhận thấy được, nhân vật lợi hại này cũng không có nói lời nào.

Nhưng phải đánh đánh, rồi lại âm thầm giết mình.

Bởi vì sức lực hải tử này quá lớn, cũng không có thể dùng lời lẽ bình thường hình dung khí lực to lớn đó.

Như Thương thậm chí không dám để tứ chi của bản thân cùng đối phương xảy ra va chạm, cho dù là chỉ chạm sơ qua góc y phục, sức mạnh của gió lướt qua cũng làm nàng thấy đau.

Không biết ba người đánh hết bao nhiêu hiệp, tình hình cô độc chứng bây giờ thế nào nàng cũng không biết, Như Thương cảm thấy nàng căn bản không có cách nào chạm đến được hải tử kia.

94. Chương 94: Tìm Ra Nhược Điểm Đối Thủ Lại Biến Mất

Chung quanh hẳn giống như có vô số dao găm bén nhọn xoay tròn, khiến cho bản thân cảm giác không phải đang cùng người đánh, mà đang cùng một đồng mũi dao nhọn chiến đấu.

Nàng biết tình huống này nếu cứ đánh tiếp không phải là cách, trong tay hải tử kia còn đang cầm hai khúc xương đùi người không ngừng vung vẩy.

Trên tay Như Thương không có vũ khí, đánh nhau càng có chút thua thiệt.

Nàng nghĩ tới một cách, chuẩn bị đột phá tìm đến miệng đối phương để chế phục, cũng vào lúc này, phát hiện nàng lướt nhanh ngồi xổm người xuống ván sàn, thì hải tử kia lại không giống như trước trực tiếp cứng đối cứng nghênh chiến cùng nàng, mà rất nhanh chóng thu chân quay trở về, khéo léo tránh qua.

Thần kinh Như Thương chấn động rồi lập tức hiểu được, bản thân là muốn tìm đến miệng đột phá, nhưng không ngờ hẳn lại bảo vệ phần chân của mình.

Vì vậy dứt khoát hạ thấp người xuống, dò xét cách thức đánh tấn công vào chỗ yếu.

Hải tử kia rõ ràng đã bị hù cho sợ, liên tục lui về hướng bên cạnh.

Cô độc chứng bám lấy không tha, lui một bước hẳn liền đuổi theo một bước, lúc Như Thương ngẩng đầu lên, thì thấy chứng bệnh cô độc đã túm được hải tử trong tay, hai khúc xương đùi cũng lần lượt bị bẻ gãy.

Đối phương không còn vũ khí, trong nhất thời có vẻ hơi hoảng loạn.

Nhưng hoảng loạn này cũng chỉ trong chớp mắt, không duy trì vượt qua một giây.

Cô độc chứng nhân cơ hội này, lòng bàn tay hơi gấp lại liền duỗi thẳng ra năm ngón tay, trực tiếp hướng đến cổ của đối phương chuẩn bị dò xét.

Hải tử cảm thấy không tốt, cuối cùng dồn sức thoáng một cái nhảy vọt lên không trung, chỉ là nhào lộn một cái, lại không biết biến mất ở nơi nào.

Hai người đối diện đồng thời thu lại tư thế, theo bản năng sánh vai đứng lại gần nhau.

Đúng là cao thủ giao chiến, đánh nhau kịch liệt như vậy, nhưng cũng không thấy ai thở gấp.

Hơi thở vẫn đều đặn nhẹ nhàng như cũ, không gian này càng thêm yên tĩnh thoải mái như không người.

Hai người không ai chuyển động, vẫn duy trì một tư thế là tập trung tinh thần lắng nghe.

Một người sờ sờ không thể nào biến mất vô có được, phía trên tầng tháp này nhất định là có vách ngăn, mới có thể khiến cho hài tử sau khi nhảy vọt lên cũng không thấy trở xuống.

Đáng tiếc, cho dù năng lực nhìn trong tối của bọn họ có tốt hơn nữa, vẫn không có khả năng nhìn được quá xa ở dưới điều kiện tối đen như vậy.

95. Chương 95: Tại Sao Có Thể Như Vậy Được

Tình thế lại thay đổi, địch ở trong tối ta ở ngoài sáng.

Tần Như Thương nghĩ hài tử chắc chắn động cũng không động, nếu không thì trong một tình huống yên tĩnh như vậy, cho dù là con chuột bò qua, cũng không thể thoát khỏi tai của bọn họ.

Nghĩ vậy, nàng giơ tay lên chỉ chỉ hướng ở trên, chính là phương hướng ban nãy hài tử mất tích.

Cô độc chứng hiểu được ý của nàng muốn nói đối phương nhất định vẫn còn ở chỗ đó, nếu bọn họ cũng lên theo, ắt có thể sẽ tóm được người.

Hắn không đồng ý, liền giữ lại cổ tay Như Thương, để tránh cho nàng xúc động mà nhảy lên.

Như Thương thấy hắn không đồng ý, cũng không yêu cầu quá đáng, nhưng cứ buông xuôi như vậy cũng không phải là cách, vì thế nàng rút tay ra, lặng lẽ lui về phía sau.

Trước đó đánh nhau có rất nhiều xương người cùng thịt thối nát bị hài tử ném ra, nàng dựa vào trí nhớ tìm kiếm vị trí mấy nơi trên mặt đất, sau đó quay về bên cạnh cô độc chứng.

Hắn biết Như Thương muốn làm gì, lần này không ngăn cản nữa, bản thân cũng từ trên tay nàng nhặt lấy một khối xương người.

Hai người không ai tỏ ý bảo đối phương khi nào thì ra tay, nhưng lại có một phần mơ hồ hiểu được ý nhau, khiến hai người đồng thời cùng một lúc giơ tay lên, hai cái lợi khí liền bắn ra một lượt, đánh đến hướng mục tiêu.

Bốp!

Bốp!

Âm thanh va chạm phát ra hai cái, ngay sau đó là tiếng xương người va vào trên vách đá, tiếp theo sột sột soạt soạt rơi xuống trở lại trên mặt đất bẽ nát.

Phía trên không có người!

Hai người đồng thời cả kinh, không ai nghĩ đến kết quả cuối cùng sẽ như vậy.

Như Thương nghĩ lại, có phải vừa rồi nàng lui về phía sau nhặt xương người đã tạo ra tiếng động hay không, để cho đối phương có cơ hội chạy trốn.

Nàng nhìn qua cô độc chứng, chuẩn bị lên tiếng muốn hỏi, đối phương lại lắc đầu trước, khẽ mở miệng nói:

“Vừa rồi cũng không có tiếng động gì khác.”

Đáp án này khiến cho đầu chân mày Như Thương khóa chặt, không có động tĩnh nào khác. Như vậy nghĩa là... hài tử nhảy lên ở trên vẫn chưa có rời đi.

Nhưng nếu vẫn còn ở chỗ đó, vì sao hai người bắn ra lợi khí cũng chỉ đánh trúng vách tường mà không chạm được đến thân thể của hắc đầu?

96. Chương 96: Thân Thể Hài Tử Quỷ Quái Là Tảng Đá

Như Thương trong lòng run sợ, nhưng chớp mắt một cái hình như đã nghĩ ra được điều gì, nhưng ý nghĩ cũng không rõ ràng.

Nàng theo bản năng nghiêng đầu nhìn cô độc chứng, thấy hắc đầu như có chút ngẩn người, sau đó lại rơi vào suy nghĩ.

Qua một hồi lâu, hai người cùng nhìn về phía đối phương lần nữa, rồi đồng thời thốt lên ——

“Có hai loại khả năng!”

Sau đó cô độc chứng im lặng, Như Thương tiếp tục nói:

“Loại thứ nhất, hắc đầu thật sự biến mất trong không khí!”

Cô độc chứng lại tiếp lời:

“Loại thứ hai —— Vừa rồi xương người đánh trúng không phải là vách tường, mà là cơ thể của hắc đầu.”

Hai cái suy đoán như vậy làm cho người ta rợn cả tóc gáy, hạng người gì lại có thể vô cớ biến mất trong không khí?

Chẳng lẽ hài tử đúng như lời người Tây Dạ nói, không phải là người mà là quỷ?

Nếu không phải như vậy, vậy thì có ai có thể làm cho bản thân cứng rắn giống như đá? Còn nữa, quần áo của hắc đầu?

Ban nãy lúc đánh nhau nàng rõ ràng chạm được vật liệu may mặc trên người của hắc đầu, tuy rằng không thấy rõ là kiểu dáng gì, nhưng hắc đầu đúng là có mặc y phục, điểm này thật không thể nghi ngờ.

Nghĩ vậy, Như Thương dùng chân trái nhẹ nhàng hướng về phía trước tìm kiếm, mãi một lúc, cuối cùng tiếp xúc được mảnh đất trống đã từng đánh nhau.

Chợt nhận thấy có thứ gì đó cản bước chân, nàng vội vàng rút chân về, nán lại một lúc thấy không có động tĩnh gì khác, lại tiếp tục bước lên phía trước tìm kiếm.

Lúc này mới thành công bởi móc lên được một thứ, nhìn thứ cầm trong tay, đúng là một chiếc xiêm y vải bông.

Thì ra lúc hài tử nhảy lên, trong nháy mắt đã cởi bỏ xiêm y, động tác gọn gàng lại rất mau lẹ, tránh được lực chú ý của bọn họ.

Vậy xem ra, hắc đầu là loại đáp án thứ hai.

Như Thương trong lòng hơi lạnh, một hài tử mười một tuổi, thân thể vì sao lại cứng như đá?

Không trách được vừa rồi lúc đánh nhau, cảm nhận sức lực của hắc đầu lớn đến kỳ quái, ngay cả nàng cũng không dám dấn dõ chiều thức của hắc đầu.

Hóa ra bản thân liên tục đánh nhau với một người đá, nếu không cẩn thận để tứ chi xảy ra va chạm, nàng cũng không biết được chỗ nào sẽ bị gãy xương?

97. Chương 97: Được! Ta Giúp Người

Trước mắt không có thời gian để suy đoán vô căn cứ, muốn xác nhận suy đoán có đúng hay không, chỉ có một cách — đuổi theo!

Nếu đối phương có thể đứng ở phía trên, thì nhất định phải có vách ngăn nào đó để cho hắn dung thân.

Cả hai hoặc là xông lên bắt lấy kẻ địch, hoặc là dứt khoát lui về đỉnh tháp, rồi từ cửa thông gió leo ra ngoài, cùng tướng sĩ Tây Dạ chiến đấu.

Như Thương thật có phần không biết phải làm sao, thật ra cho dù bắt được hài tử nữa người nữa quý này thì sẽ như thế nào?

Kết quả là, bọn họ vẫn phải bị vây ở trong Tháp Trấn Yêu này!

Chẳng lẽ muốn nửa đời còn lại của nàng giống như hài tử này, dựa vào ăn thịt người chết sống qua ngày?

Suy nghĩ đến cũng thấy ghê tởm!

“Người chọn đi!” Giọng nói Như Thương lộ ra vẻ mệt mỏi: “Tiếp tục bắt quý hay là dứt khoát ra tháp? Nếu lựa chọn ra tháp, người phải bảo vệ ta bình an rời khỏi Tây Dạ.”

Nàng không phải nói khoác, muốn từ nơi này chạy ra cũng không phải là không có cách.

Tây Dạ là quốc gia sa mạc, nếu nàng dẫn tới một trận mưa lớn ở trong sa mạc này, tất nhiên sẽ làm ọi người hoảng sợ, từ đó sinh ra hỗn loạn.

Tiêu Phương vẫn còn ở ngoài cung, nàng chỉ cần thừa dịp Vương Cung loạn rồi chạy ra, rời khỏi Tây Dạ sẽ không thành vấn đề.

Tiếc rằng, cô độc chứng lại không cho nàng cơ hội đó.

Sự lựa chọn của hắn là —

“Bắt quý!”

Như Thương hít sâu một hơi, xem ra đáp án này cũng nằm trong dự đoán.

Hắn nói từ lâu đã muốn vào Tháp Trấn Yêu gặp hài tử này, nếu như thấy trên đường còn có thể buông tha, nhưng bây giờ đối thủ đang ở ngay trước mặt, đối với bản lãnh cô độc chứng, nàng thật sự muốn xem kỹ một lần nữa.

“Hảo! Vậy ta giúp người!”

Sau khi Như Thương nói xong những lời này, đột nhiên nhún người xuống, dùng tư thế ngồi nửa người dồn hết khí lực, mạnh mẽ nhảy lên phía trước, người vọt nhanh như tia chớp.

“Cẩn thận!” Giọng nói cô độc chứng từ phía dưới vọng lên, mà lúc này Như Thương đã bay lên không trung có ngoài ba thước.

Nàng đưa cánh tay duỗi thẳng về phía trước, mở lòng bàn tay ra, không dám dùng móng tay sắc bén của bản thân đi đối phó kẻ địch.

Nếu thân thể hài tử thật sự là đá, thì cho dù móng tay con người có cứng rắn đến cỡ nào cũng không thể địch nổi.

98. Chương 98: Lại Quyết Đấu

Lòng bàn tay nàng hướng lên trên, kéo dài thêm chút sức lực, mục đích là để cho bản thân khi lên đến phần cuối cánh tay đá, không phải bị thương.

Nàng khẽ chuyển động, người ở phía trên cuối cùng cũng không còn cách nào duy trì thần bí, Như Thương cảm thấy có trận gió mạnh vừa thổi qua đỉnh đầu, một bóng người đột nhiên nghiêng đi bỏ chạy.

Lúc này cô độc chứng ở dưới đang hành động, Như Thương nghe được tiếng hấn chạy đuổi theo bóng người kia, bàn tay cùng lúc chống đỡ trên đỉnh vách đá.

Nàng bèn mượn lực đạo cũng theo tới bên cạnh, hai chân dùng sức vẽ một đường trên không, lợi dụng không khí dẫn ra làn gió nhẹ, nhanh chóng nhảy qua hướng hai người họ.

Lần này nàng tấn công trực tiếp bấp chân hải tử, tốc độ chuẩn xác lại nhanh chóng mãnh liệt, khiến cô độc chứng cùng với hải tử đang chiến đấu cũng không kịp đề phòng.

Hai tay Như Thương biến thành hình dạng móng vuốt, bóp thật chặt hai cái chân nhỏ của hải tử.

Bây giờ nàng mới phát hiện, sở dĩ hấn gia tăng bảo vệ chỗ này, thì ra nơi này cùng với người thường không khác gì nhau, chỉ là bấp thật bình thường.

“Tấn công phía dưới! Bấp chân là điểm chịu lực!” Nàng lên tiếng nhắc nhở cô độc chứng, lại làm cho hải tử rống to một tiếng như loài ác lang. (loài sói hung ác)

Rõ ràng là giận dữ, hải tử liều mạng dùng hết sức muốn giãy ra hai chân của hấn.

Tiếc rằng, cho dù sức lực hấn vô cùng lớn, nhưng Tần Như Thương cũng không phải là người dễ dãi.

Kiếp trước rồi đến kiếp này, người bị nàng bắt vẫn có thể thành công còn sống, chưa từng có đến một người.

Hơn nữa cho đến bây giờ, trong trận đánh nhau bên phía Tần Như Thương liên tục chiếm giữ tình thế bất lợi, đã kích thích nàng sắp nổi điên, mười ngón tay như một loại móng sắt túm chặt ở bấp chân, cắm thẳng vào trong thịt đối phương.

Đặc biệt có hai móng tay ngón trở thật dài, đâm thẳng vào tận trong xương, loại sắc bén này ngay cả đao nhọn cũng phải cảm thấy không bằng.

Nàng nghĩ, hôm nay bản thân nếu muốn luyện được giống như tảng đá, cũng không phải là không được, như hai tay của nàng, khi ba tuổi đã bắt đầu sống dưới lưỡi đao, nhào nặn trong cát, từ lâu đã rèn luyện thành thép.

Tuy rằng thân thể hiện tại thay đổi, nhưng luồng sức lực đã được nàng vận dụng chút ít thời gian trong vòng bốn năm, khôi phục lại như lúc ban đầu.

99. Chương 99: Như Thương Bị Đánh Hộc Máu

Hải tử quỷ quái đau đến gào thét mãnh liệt, từng tiếng từng tiếng như loài sói hung ác.

Bên trong Tháp Trấn Yêu là hình tròn, chỉ có một cửa cầu thang, không có cửa sổ.

Âm thanh gào thét lác lác qua lại va chạm một chỗ trong không gian. Chấn động lòng người, tinh thần không yên.

Cô độc chứng thấy Như Thương phát sinh ngoan độc, cũng vội vàng tấn công xuống phần chân.

Hải tử quỷ quái thấy tình hình không ổn, liền bỏ qua ý đồ muốn thoát ra hai chân mà tạo thành giãy dụa, xoay ngược lại chộp tới đầu vai Như Thương!

Mười ngón tay Như Thương đều vùi lấp trong máu thịt, trong phút bất ngờ không rút ra được, hơn nữa hải tử hành động quá nhanh, nàng căn bản không kịp né tránh.

Hai đầu vai liên tiếp bị hai tay cứng rắn như đá túm lấy, lại trực tiếp nhấc lên một nửa cơ thể của người ở phía dưới.

Tiếp theo đó, thân thể hài tử ngã ra phía sau, nhân cơ hội này tích trữ khí lực, rồi liều mạng tổng thẳng về phía trước ——

Ngực Như Thương bị đầu đá rắn chắc đâm mạnh vào một cái, y như là bị tàu lửa nghiền xé, làm cho toàn bộ chức năng cơ thể Tần Như Thương trong nháy mắt hóa đá.

Hai tay lúc đầu dùng sức giữ chặt chân hài tử, đột nhiên rơi lỏng ra một chút.

Hài tử nhân cơ hội này vùng ra, lại lấy đôi tay đỡ sức với cô độc chứng, sau đó nâng lên chân trái, mạnh mẽ hướng tới chỗ bị Như Thương đâm vào làm máu tươi bắn tung tóe khắp nơi, xem xét lại một chút.

Lần này vô cùng nguy hiểm, hai tay của Như Thương bị tách ra khỏi phần chân, mất điểm chịu lực, kết quả lập tức bay thẳng ra ngoài.

Chỉ nghe “Phanh” một tiếng, người giống như một món hàng bị đánh văng xa thẳng đến vách tường, lại bật trở ra rơi xuống mặt đất.

Ngực còn chưa kịp khôi phục, phần lưng lại chịu lực thêm lần nữa, Như Thương liền cảm thấy một trận tanh ngọt trong lồng ngực đang hồi hả dâng lên.

Muốn dùng sức áp chế trở xuống, vừa thử một lần lại tuyên bố thất bại.

Một ngụm máu tươi thật lớn từ trong miệng phun ra ngoài!

Âm thanh máu tươi phun trên mặt đất phát ra rất đặc biệt, sắc mặt cô độc chứng đột ngột thay đổi, vội vàng bỏ qua không cùng hài tử so đo, người rất nhanh chạy thẳng đến chỗ Như Thương ngã xuống.

100. Chương 100: Hài Tử Quỷ Quái Đột Nhiên Hoảng Sợ

Đáng tiếc hài tử quỷ quái cũng không buông tha, hắn giống như bị diên kéo lê hai chân đỏ máu chạy đuổi theo cô độc chứng.

Cô độc chứng bị bắt được một cánh tay, thấy tránh không thoát, nên dứt khoát dùng sức giật ra một cái, túm lấy hắn lôi đến trước mặt.

Cũng không biết hài tử quỷ quái nghĩ như thế nào, lúc cùng cô độc chứng mặt đối mặt, nghĩ là rốt cuộc đã bỏ qua đánh nhau, nhưng ngược lại há ra môi đỏ răng trắng, trực tiếp hướng đến cổ cô độc chứng mà cắn!

“Cẩn thận!” Ở ngoài hai bước truyền đến giọng nói yếu ớt, là của Tần Như Thương.

Hàm răng hài tử rất trắng, thậm chí còn có nổi lên chút xíu màu xanh nhạt sáng bóng.

Nàng thấy hắn há miệng ra, lập tức phản ứng được đây có thể là dấu hiệu muốn cắn người.

Vì vậy lên tiếng nhắc nhở, nhưng không nghĩ vừa dùng lực một chút, lại thêm một ngụm máu tươi nữa phun ra ngoài.

“Người đừng nói chuyện!” Cô độc chứng thuận miệng trả lời một câu, cũng chính vì vậy làm cho động tác của hắn né tránh chậm lại, kết quả đón lấy một kích của hài tử quỷ quái.

Hắn vùng vẫy cơ thể, chuẩn bị dùng lực đẩy hài tử ra, nhưng người còn chưa chuyển động, lại nghe được hài tử “Ngao” lên một tiếng kêu kì quái, tiếp theo lấy một tay xoay ngược lại, tự mình cố sức chống đẩy, sau đó thật nhanh trốn đi.

Tiếng kêu của hài tử rất thê lương, không giống bởi vì đau đớn vừa rồi mà diên cuồng gào thét.

Hắn chính là sợ hãi, đúng là biểu hiện hoảng sợ đến cực điểm.

Thậm chí Như Thương còn nghe được âm thanh hàm răng va chạm vào nhau, là bởi vì hắn sợ mà phát run lên.

Nàng không hiểu nguyên nhân vì sao, khiến cho hải tử quỷ quái bất chợt xuất hiện hoảng sợ quá mức như vậy, nhưng hình như là cô độc chứng hiểu rõ.

Chỉ thấy hắc lầy tay sờ lên cổ một chút, bởi vì bị hải tử ôm cắn mà trên đó tuôn ra một chút máu.

Trong lòng hiểu rõ ràng, cũng không để ý đến người đang trốn về chỗ tối run rẩy, quay người lại, sai vài bước liền đến trước mặt Như Thương, quỳ nửa người xuống đưa tay ra nâng nàng đứng lên, trầm giọng nói:

“Có nặng lắm không?”

101. Chương 101: Cô Độc Chứng Tương Trợ

“Không việc gì.” Như Thương lắc đầu vùng vẫy ngồi dậy.

Ngực vẫn đau âm ỉ, còn phun nhiều máu như vậy, nói không có việc gì đó là gạt người.

Nhưng cũng may trong vài năm nay, nàng hằng ngày rèn luyện điều chỉnh thân thể cùng với bồi dưỡng không tệ, hơn nữa ý chí bản thân kiên cường, mới có thể không đến nỗi ngã xuống dậy không nổi.

“Hắc thể nào?” Nàng nhỏ giọng hỏi, ý nói quỷ hải tử kia.

“Sợ máu ta.” Cô độc chứng đáp như lẽ đương nhiên, sau đó đưa tay ra nhấc lên cánh tay Như Thương, gắng hỏi: “Thật không có việc gì?”

“Ta nói có chuyện thì sẽ như thế nào?” Nàng thở dài, chậm rãi hít sâu một hơi, còn bị kích thích muốn ho khan, nhưng nàng nhiều lần áp chế được: “Nơi này không thấy không thuốc, chỉ có một quỷ đòi mạng! Có chuyện hay không có chuyện, thì có gì khác biệt.”

Lời của nàng là sự thật, cô độc chứng cũng không tranh cãi, nhẹ nhàng đưa bàn tay ấn lên phần lưng của nàng, chạm đến chỗ vừa rồi đụng vào vách tường đá.

Như Thương hừ nhẹ, cảm thấy có chút đau đớn.

Cô độc chứng không quan tâm đến những thứ đó, cố chấp dùng bàn tay ấn nhẹ xuôi theo hướng kim chỉ giờ, xoa nắn từng vòng từng vòng từ chậm đến nhanh.

Mãi đến khi Tần Như Thương cảm nhận phần lưng có từng đợt hơi nóng truyền đến, đau đớn vừa bắt đầu như đã giảm bớt vài phần.

Động tác cô độc chứng càng lúc càng nhanh, hơi nóng ma sát từ sau lưng rất nhanh truyền khắp toàn thân, quan trọng hơn chính là xuyên thấu qua cơ thể truyền lên ngực.

Như Thương cảm giác lồng ngực của nàng như có một khối máu bầm tụ lại nơi đó, không lên không xuống, vòng quanh không thể hòa tan, cổ họng cũng không cách nào ho ra được, rất là khó chịu.

Nhưng được cô độc chứng điều hòa như vậy, làm cho khối máu tích tụ dần dần tiêu hóa tản ra.

Lòng ngực vốn bị một khối ngăn ở giữa nay từng chút đã trở lại như lúc đầu, chẳng những khí mạch ổn định, mà dường như máu lưu thông cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Như Thương ngồi im thư giãn một chút, đợi đến khi cô độc chứng dừng lại động tác, lúc này mới thở ra một hơi, sau đó mở miệng nói:

“Đa tạ.”

102. Chương 102: Nói Chuyện Với Quỷ Hải Tử

Cô độc chứng không có lên tiếng, đứng dậy đi lên trước hai bước, sau đó nghe được hân hướng về phía bóng tối, kêu một tiếng ——

“Người qua đây!”

Chân mày Như Thương nhíu chặt, rất muốn nói hân: “Người điên rồi?”

Nhưng suy nghĩ lại cô độc chứng không phải là người xung động, bất kể hân làm chuyện gì cũng phải có lý do. Ách, tất nhiên ngoại trừ ba phen mấy lượt cứu nàng, những chuyện khác, cũng đều coi như ổn thỏa.

Cũng không nhiều lời, chỉ là tự nhắc nhở lòng phải cảnh giác, đề phòng rất có thể sẽ xảy ra chuyện bất ngờ.

Tiếng cô độc chứng vang vọng một hồi trong không khí, âm thanh còn chưa kịp tan đi, chợt nghe đầu bên kia truyền tới một trận gào thét vô cùng sợ hãi.

Giống như dã thú bị thương gặp phải thợ săn dũng mãnh, ngoài sợ hãi, hơn nữa còn tuyệt vọng.

Hai người đợi một lúc, tiếng gào khóc dần dần chấm dứt, mà người cũng không có ý định muốn đi qua.

Cô độc chứng lên tiếng nói với hân:

“Đừng sợ, chúng ta sẽ không thương hại ngươi. Nếu như ngươi nguyện ý, có thể cùng đi với chúng ta ra Tháp Trấn Yêu, từ đây về sau không bao giờ ở lại Tây Dạ Quốc nữa.”

Lời cô độc chứng đối với quỷ hải tử dường như sinh ra hấp dẫn thật lớn, hân chẳng những không còn phát ra cái loại âm thanh giống loài lang sói, ngược lại còn có một tiếng “Ừ ừ” từ trong cổ họng vang lên, nghe qua như là đang nuốt nước miếng.

“Không cần suy nghĩ quá lâu.” Cô độc chứng vẫn lạnh lùng như vậy, không phải là cao ngạo ngông cuồng tự cao, mà đó chỉ là thói quen của hân, chẳng qua không nghĩ đến tâm tư của mình bị người khác dòm ngó.

Như Thương muốn đứng dậy, nhưng vừa đứng lên được một nửa lại không biết thế nào ngã trở về mặt đất.

Nàng không cam lòng, thử lại, cuối cùng đành miễn cưỡng kéo cánh tay cô độc chứng dựa vào đứng lên.

Trọng thương ban nãy tuy rằng đã được cô độc chứng kịp thời chữa trị, nhưng cũng chỉ tạm thời thuận thông huyết mạch, nội thương còn phải từ từ điều dưỡng lại.

Tần Như Thương nghĩ, chỉ mong bản thân tốt hơn một chút. Lát nữa khi ra khỏi Tháp Trấn Yêu, nhất định sẽ có một trận chiến đấu ác liệt, bản thân đừng trở thành gánh nặng là tốt rồi.

103. Chương 103: Ba Người Trầm Mặc

Cô độc chứng nói xong lần thứ hai, cũng không lên tiếng nữa, vẫn đứng tại chỗ kiên nhẫn chờ.

Như Thương cũng không thúc giục, nàng biết, nhiều khi nên đợi thì phải đợi.

Nếu như quỷ hải tử thật sợ máu cô độc chứng, vậy cũng có thể thu phục hân để sử dụng.

Có một người như vậy giúp đỡ, rời khỏi Tây Dạ sẽ thêm một phần thắng.

Chờ đợi rất lâu, đặc biệt là ở đây không có ánh sáng cũng không có khái niệm về thời gian, nếu không phải ba người đều có lực ý chí không giống với người thường, sợ rằng không đói chết, bản thân cũng bị điên mất.

Như Thương rất bội phục quỷ hải tử kia, ở điều kiện như vậy mà có thể sinh tồn mười một năm, loại cố chấp kiên cường cố sống này đổi lại là nàng, nhất định cũng sẽ cam bại hạ phong. (yếu kém chấp nhận thất bại)

Như Thương tự biết thân thể không tốt, không muốn cùng với cô độc chứng “Phạt đứng”. Sau khi ngồi xuống mặt đất, tự giác nhắm hai mắt lại, một mặt dùng nội công tâm pháp Tiêu Phương từng dạy cho nàng tiếp tục điều trị khí mạch, mặt khác ngẫm nghĩ tốt nhất cứ cùng quỷ hài tử này giằng co một lát.

Nàng cần thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, muốn rời đi Tây Dạ không dùng chút thủ đoạn là không được.

Nàng có thể dẫn mưa, nhưng lúc tiến hành công pháp cần tụ hợp tinh lực, tập trung suy nghĩ rất hao tổn năng lực.

Tình trạng hiện tại của bản thân nhất định là không được, đến lúc đó chỉ sợ công pháp làm không đến một nửa, sẽ phải học máu rất nhiều.

Ba người đều có suy nghĩ riêng, tầng hai của tháp bỗng chốc yên tĩnh đến mức như không có người bên cạnh.

Thậm chí còn giống như không có hô hấp, nếu không phải tim mỗi người đều đang nhảy đập, hầu hết làm cho người ta hoài nghi nơi này hẳn là không có người đang sống.

Hoàn cảnh như vậy khiến Như Thương nghĩ tới đơn vị an ninh quốc gia ở thế kỷ hai mươi mốt, khi thẩm vấn tội phạm quan trọng có sử dụng đến một thủ đoạn, cũng trong một không gian riêng biệt, chỉ có bóng đèn nhỏ bằng cái cốc, nhưng công suất tính ra thật lớn, trắng sáng đến chói mắt.

Bốn phía vách tường đều là ô vuông nho nhỏ bằng nhau, rậm rạp chằng chịt, người bình thường chỉ cần nhìn vào sẽ có cảm giác choáng váng.

104. Chương 104: Quỷ Hài Tử Có Phản Ứng

Thời điểm phạm nhân được đưa vào trong phòng, ngoại trừ quần áo trên người, thứ gì khác cũng không thể mang theo, đặc biệt là đồng hồ đeo tay các loại công cụ có khả năng kiểm tra thời gian, quan trọng nhất là hàng cấm.

Ở trong đó chỉ có nước không có thức ăn, phạm nhân bị giam có ba con đường để lựa chọn ——

Một là tự thú.

Hai là tự sát.

Ba là nổi điên.

Kết quả là hơn phân nửa số người đều chọn loại thứ ba.

Hiện tại cảm thấy nơi này so với phòng thẩm vấn còn muốn đáng sợ hơn, bởi vì nơi này không có nước, nếu giằng co quá lâu, e rằng nàng và cô độc chứng sẽ có phiền phức.

Chẳng qua, nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng kiên nhẫn thì Như Thương vẫn có.

Bây giờ xem ra nàng và cô độc chứng bên này đang chiếm ưu thế, cùng lắm thì cuối cùng nàng và cô độc chứng hai người rời đi, hài tử này nên thế nào thì sẽ như thế đó, có thể nói rằng đối với thế giới này hoàn toàn không có bất kỳ thay đổi nào.

Lại trải qua thật lâu, tuy là không có kiểm tra thời gian, nhưng trong đầu Như Thương vẫn tính ra được.

Cũng xấp xỉ trôi qua bốn giờ đi.

Dùng thời gian cổ đại mà tính, chính là hai canh giờ.

Rốt cuộc, ở góc tối đầu bên kia có phản ứng nho nhỏ.

Đó là tiếng bước chân, như là đang thử dò xét, từng bước từng bước từ từ đi về hướng bên này.

Như Thương mở mắt ra, hai mắt hoàn toàn tỉnh táo.

Cô độc chứng bên cạnh túm lấy cổ tay nàng, nắm thật chặt thêm một lần nữa mới buông ra.

Như Thương hiểu, đó là kêu nàng đừng sợ.

Nàng có chút bất đắc dĩ, nếu nói sợ, Tần Như Thương nàng từ kiếp trước lại thêm kiếp này, thật đúng là chưa sợ qua cái gì.

Cũng không biết do ý thức bảo hộ của cô độc chứng quá mạnh mẽ, hay là biểu hiện nàng ở trước mặt hẳn thật sự có phần kinh sợ.

Như thế nào lại làm cho người ta có xu hướng cảm thấy nàng đang “Sợ”?

Nàng cũng không muốn giải thích, bởi vì tiếng bước chân từ phía đối diện như sắp đến gần.

Cứ như vậy từ từ từng bước một, cho đến khi nghe được tiếng bước chân đi qua cách xa chỗ nàng ba thước, lúc này mới dừng lại.

105. Chương 105: Bồn Cô Nương Cũng Không Dự Định Thu Tiểu Đệ

“Người suy nghĩ thế nào?” Cô độc chứng lại lên tiếng, lần này tiếng nói buông lỏng rất nhiều, khiến người nghe thật nhẹ nhõm.

“Ta.” Quỷ hài tử trong bóng tối dùng âm thanh rất quái dị nói ra một chữ “Ta”.

Như Thương nghe được, đó là âm thanh tiếng Hán không được tự nhiên của người Tây Dạ.

Chỉ có cô độc chứng là không giống vậy, tuy rằng cũng lớn lên ở Tây Dạ, nhưng giọng nói lại không khác người Trung Nguyên, nói chuyện với nhau dù nghe không thoải mái nhưng cũng không khó chịu.

“Hoặc là đi, hoặc là ở, lựa chọn thật ra rất đơn giản.” Cô độc chứng lại đem lập trường nói rõ ——“Nếu đi, chúng ta chính là đồng minh, sẽ không thương hại người.”

Như Thương hiểu được, cô độc chứng rất muốn thu nhận quỷ hài tử này để sử dụng.

Mặc dù không rõ hẳn làm như vậy là có dụng ý gì, nhưng nàng cũng không tính loại trừ.

Toàn thân trên dưới quỷ hài tử này đều là một bí ẩn, làm người ai mà không có lòng hiếu kỳ, Tần Như Thương cũng không ngoại lệ.

“Thật không thương hại ta?”

Nghe được một câu này, Như Thương và cô độc chứng hai người đồng thời thở phào một hơi .

Về mặt không rõ ràng, tiếng nói cũng không lớn, chỉ đủ cho hai người bọn họ nghe.

Quỷ hài tử rốt cuộc nói ra một câu đầy đủ, tuy chỉ có mấy chữ, nhưng cũng đáng quý.

“Không thương hại.” Cô độc chứng khẳng định nói ra không chút nào hà tiện, rồi sau đó chỉ chỉ Như Thương, lại nói: “Cũng không thương tổn đồng bạn của ta!”

“Ta chỉ nhận thức người!” Lời nói nhanh chóng gấp gáp, giống như rất không nguyện ý nhắc đến Tần Như Thương. “Máu của người có thể làm ta sợ, thậm chí còn mất mạng, ta chỉ nhận thức người là chủ tử!”

“Ngưng!” Như Thương tức điên, chưa từng thấy qua người cố chấp như vậy, rõ ràng đang yếu thế, lại còn có tâm tình nói đến điều kiện. “Người nhận hay không nhận cũng như nhau, dù sao bồn cô nương cũng không có ý định thu tiểu đệ! Sau khi ra tháp, hành trình gian nan nguy hiểm gấp ghềnh, nếu người sợ chết, cứ tiếp tục ở lại chỗ này đi!”

106. Chương 106: Chủ Nhân Ta Nguyên Ý Đi Theo Người

Người nói ai sợ chết!” Hải tử kia rõ ràng cho thấy nỗi giận, kèm theo lời vừa nói còn gào thét một trận.

Như Thương không biết làm sao, vội vàng lên tiếng:

“Đủ! Người cũng đừng có làm ra hành động này nữa! Một người đang sống rất tốt, động một chút liền y như sói rống to, ai chịu nổi?”

Hai người không ai nhường ai, mỗi người một câu thật sôi nổi, cô độc chúng có chút nhức đầu, không thể không lên tiếng ngăn lại.

Hắn nói:

“Tiểu huynh đệ, vẫn là câu nói đó, đi hay là không đi, người tự lựa chọn! Chúng ta cũng không thể tiếp tục ở lại trong tháp, thời gian lâu như vậy cũng không có người vào tháp, cố chấp thêm nữa, người sẽ chết đói!”

“Người là người Tây Dạ?” Lời nói kiên định của cô độc chúng vừa thốt lên, hải tử liền khẩn trương thăm dò. “Người cùng những người đó là một bọn? Nếu không làm sao đối với nơi này biết được nhiều chuyện như vậy?”

Trong lời nói rõ ràng còn mang theo suy tư, Như Thương trầm nghĩ không tốt, hải tử cùng người Tây Dạ tích trữ quá nhiều oán hận, mặc dù trước đó hắn động lòng với lời nói cô độc chúng, nhưng nếu như bên nàng là đồng bọn của người Tây Dạ, sợ là nỗ lực trước đó sẽ bị thất bại trong gang tấc.

Nàng cướp lời đáp ——

“Không phải! Chúng ta đều là người Trung Nguyên! Hắn là thái tử Đông Thục Quốc, từ nhỏ đã bị người Tây Dạ bắt tới làm con tin! Ta chính là đến cứu hắn! Tính ra, chúng ta xem như cũng là đồng mệnh tương liên!” (mình nghĩ câu này nghĩa là sinh mạng được gắn liền với nhau)

“Là thật?” Hải tử lại nghi ngờ, ngay lúc này Như Thương cảm giác được, bản thân sánh vai đứng cùng cô độc chúng, rất rõ ràng hắn đột nhiên run lên một cái.

Lòng nàng đầy nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ đáp:

“Là thật!”

“ Được!” Quý hải tử rốt cuộc có quyết định, chẳng qua lời này cũng là hướng về phía cô độc chúng nói —— “Chủ nhân, ta nguyện ý đi theo người!”

Tần Như Thương liếc mắt, cũng không nói thêm gì nữa.

Quý hải tử chủ động đi đến trước mặt bọn họ, động tác rất chậm, lần này không phải bởi vì sợ, mà là hai chân đang bị thương.

107. Chương 107: Đừng Sợ Ta Nhìn Xem Thân Thể Của Người

“Người xem người xem!” Như Thương dùng giọng nói nhẹ nhàng thoái mái, tận lực không để cho bản thân và cô độc chúng ngột ngạt, tránh cho quý hải tử sinh ra khẩn trương. “Đầu hàng sớm một chút không phải tốt hơn sao, việc gì phải chịu khổ khổ lớn như vậy?”

Nàng là nói chân của hắn! Về phương diện tổn thương là do một tay nàng gây ra, trong mắt có chút hối hận.

Nàng có nội thương, quý hải tử có ngoại thương, một lát có thể ảnh hưởng hành động hay không đây?

Nói tới, cô độc chúng cũng có vết thương ở trên cổ, vừa bị người cắn.

Bất quá so sánh cùng với hai người nàng, vết thương kia thật sự không tính là gì.

Hài tử khê hừ một tiếng không để ý lời của nàng, nhưng mà Như Thương lập tức nghĩ đến bản thân cũng bị đối phương đánh cho trọng thương, không khỏi hậm hực khịt khịt mũi, thầm nói: Huề nhau!

Cô độc chứng vẫn không nhúc nhích, đợi hài tử đến gần, rất nghiêm túc ngược lên dò xét hần một lúc.

Năng lực nhìn trong tối hần mạnh hơn Như Thương, nhưng Như Thương cũng không thừa nhận, hần ở trong bóng tối như vậy có thể thấy rõ được bao nhiêu.

Không có đi lại cô độc chứng, Như Thương ngồi xổm người xuống, muốn xem vết thương quý hài tử một chút.

Hài tử sống cô độc một mình, thói quen cảnh giác rất cao, đối với hần mà nói, mỗi một động tác của người khác và tấn công bản thân đều có liên quan.

Cho nên khi Như Thương vừa ngồi xuống, hần theo bản năng liền lui về sau một bước, sau đó nâng lên một chân, nhắm thẳng ngay mặt Như Thương đá lên.

Như Thương bị hần làm cho giật mình, nhưng cũng lập tức phản ứng trở lại ‘chuyện gì xảy ra’, vì vậy vội vàng giơ lên một tay bắt giữ lấy mắt cá chân, đồng thời cất giọng nói:

“Đừng sợ! Ta chỉ muốn xem thương thế của người!”

Sức lực hài tử rất lớn, Như Thương thân có nội thương, tuy rằng không bị hần đá trúng, nhưng chống lại một cước đó, vẫn khiến cho lồng ngực từng cơn khó chịu, sau đó ngã ngồi trên mặt đất.

Cô độc chứng cũng vội vàng ngồi xổm người xuống đỡ nàng, tiếp theo lại ngẩng đầu lên hướng về phía hài tử nói ——

108. Chương 108: Cô Độc Chứng Bảo Hộ

“Đã lựa chọn đồng hành, cần phải tin tưởng lẫn nhau. Cho dù người không tin tưởng được nhưng ít ra cũng phải hiểu rõ tôn trọng. Ta không cho phép có người thương hại đồng bạn của ta, khi người tổn thương nàng ta sẽ nói vậy, khi người khác thương tổn người cũng giống như nhau.”

Tần Như Thương không biết nói như vậy có thể khiến cho hài tử sinh ra mấy phần cảm động, nhưng ít ra bản thân rất dễ chịu, nhưng vẫn có một chút nho nhỏ uất ức.

Nàng đúng là may mắn, trước kia gặp được Tiêu Phương, nay gặp được cô độc chứng. Từng bước từng bước đều có quý nhân cứu giúp, cuộc sống thật ra vốn vô cùng tốt đẹp.

“Không việc gì, là do ta có chuyện mà không nói rõ ràng trước.” Nàng chủ động lên tiếng, rồi nói với quý hài tử: “Ta chỉ là muốn nhìn xem miệng vết thương người có nặng lắm không, ta nhớ ban nãy đánh nhau móng tay cắm vào trong xương, sợ là trên đường đi có chút phiền phức.”

Hài tử sững sốt một hồi lâu không lên tiếng, đợi đến khi Như Thương không còn kiên nhẫn, thì nghe được hần dùng âm thanh rất thấp nói một câu: (khúc này là pé đang cúi đầu nói)

“Đa tạ.”

Bọn họ không biết một câu đa tạ này là hướng về Tần Như Thương nói, hay là cô độc chứng hoặc là cùng nói với hai người bọn họ.

Nhưng khi hần nói ra hai chữ này đã không còn cái loại khí thế giương cung bạt kiếm, người bỗng nhiên hoàn toàn nhã nhặn đi nhiều.

Điều này khiến cho Như Thương không thể không khen ngợi tác phong của cô độc chứng! Không thích nói chuyện với người, một khi đã nói đến, thật đúng là gáy một tiếng ai nấy đều kinh ngạc !

“Đến tầng đỉnh đi, nghỉ ngơi hồi phục một chút rồi chuẩn bị đi ra ngoài!” Cô độc chứng trầm giọng an bài, sau đó bắt đầu bước qua đỡ Như Thương.

Nàng chỉ mượn lực đối phương đứng lên, khẳng khái không muốn cho người đỡ đi.

Tần Như Thương nàng không phải là loại hình dáng tiểu thư nhà giàu được nuông chiều gì đó, nàng đã từng bị người cắm vào một cây dao găm, lệch bên tim một centimet, mà vẫn ngoan cố dựa vào ý chí kiên cường thành công tránh thoát truy kích, trốn chạy đến nơi an toàn.

Được người nâng đi đó không phải là tác phong của nàng, nếu phải như vậy, nàng sẽ tình nguyện để cô độc chứng đánh ột quyền ngắt xủ sau đó khiêng đi.

109. Chương 109: Diện Mạo Quỷ Hải Tử 1

Lần này, do quỷ hải tử ở trước dẫn đường đi về hướng cửa cầu thang.

Hải tử hàng năm sinh hoạt ở trong bóng tối đã sớm thích ứng, đối với hắc mà nói, nơi này cùng dưới bầu trời rải đầy nắng chói không có gì khác biệt.

Rất nhanh liền đến được cửa thông gió trong tầng lầu, Như Thương nhắm mắt, cố gắng để hai mắt nàng trong thời gian ngắn nhất thích nghi với ánh sáng.

Về mặt và động tác cô độc chứng cũng làm giống như nàng, chỉ có hải tử kia là không giống.

Hình như hắc không cảm thấy được có gì khó chịu, ngược lại giống như là ngựa quen đường cũ đi giữa không gian, thẳng hướng đến phía dưới cửa thông gió rồi đứng lại.

Sau đó ngẩng đầu lên mở rộng hai cánh tay, rất thoải mái duỗi duỗi thân người.

Thị lực Như Thương và cô độc chứng cũng khôi phục rất nhanh, nàng lên tiếng nói trước:

“Người quả thực rất lợi hại, hai mắt hoạt động thật tự nhiên a!”

Vừa nói người cũng đồng thời đi về phía quỷ hải tử.

Đến chỗ có ánh sáng sáng, chuyện thứ nhất nàng muốn làm chính là, nhìn hải tử này một chút lớn lên có hình dáng gì.

Thấy nàng đến gần, hải tử hình như cũng hiểu được ý tứ của nàng.

Vì vậy chủ động xoay người, cũng không nói chuyện, đưa mặt nhìn về phía Như Thương và cô độc chứng, để bọn họ xem cho rõ ràng.

Đối với diện mạo của quỷ hải tử, thật ra trong lòng Như Thương đã sớm có chuẩn bị.

Ở trong hoàn cảnh ác liệt, người lại ăn thức ăn không bình thường để sống, có thể sẽ rất quái dị, thậm chí một vài chỗ nào đó không chừng còn nảy sinh kích thích bởi vì thay đổi bất ngờ.

Hải tử này ăn thịt người lớn lên, nếu như vậy mà còn giống được người bình thường, chuyện này xem như một kỳ tích thật lớn.

Đúng như nàng dự đoán, hình dạng hải tử này hết sức dọa người.

Đây là để cho nàng cùng cô độc chứng thấy, chứ đổi lại người khác, e rằng sẽ kết luận hắc là ma quỷ.

Dựa vào cách nhìn, Như Thương đoán người hắc cao chừng một mét năm mươi, thậm chí còn chưa tới.

Thân thể rất gầy, cổ rất nhỏ, nhưng đầu lại rất lớn.

Loại cảm giác này có chút giống tiểu nữ sinh ăn kẹo que ở thế kỷ hai mươi mốt, phần trên đầu một cây gậy nhỏ có một khối đường hình tròn.

110. Chương 110: Diện Mạo Quỷ Hải Tử 2

Hình dạng hần điển hình như người Tây Dạ, chẳng qua đường nét trên mặt những người ở đây biểu hiện ra ngoài khoa trương rất nhiều.

Nói thí dụ như hốc mắt trũng quá sâu, cái trán lại nhô ra, hai con mắt như lõm vào bên trong, không có lông mi, chỉ để lộ ra hai con ngươi.

Cái mũi rất cao, vừa cao vừa thẳng, gần như ngang bằng với cái trán.

Miệng thì rộng, đôi môi dày có gấp ba lần người bình thường.

Xương gò má nhô lên thật cao, tóc lộn xộn bông bênh xơ ra sau ót, rất đen rất dày, còn loáng thoáng tỏa ra một mùi hôi khó ngửi.

Như Thương tỉnh mất, thậm chí còn nhìn thấy được ở phần trên móng tay đã biến dị có vài con rận to nhỏ đang không ngừng ngoa nguẩy.

Hần có mặc quần áo, nhưng rõ ràng cho thấy được là từ trên người của người khác lấy xuống, vạt áo bởi vì quá dài đã bị kéo đứt, tay áo cuộn lên nhiều vòng, lộ ra xương cánh tay cằn cỗi như khúc gỗ.

Như Thương trong lòng chua xót, cái loại cằn cỗi này nàng cũng đã từng trải qua, tại thời điểm vừa chiếm giữ thân thể này.

“Các người không sợ?” Hải tử lên tiếng hỏi, hơn nữa còn có vẻ rất buồn bực nhìn nhìn Như Thương, lại dè dặt cẩn thận bước qua dò xét cô độc chứng, sau đó nói: “Những người đi vào trước đây chỉ cần nhìn đến khuôn mặt này của ta, sẽ kêu to ‘cố quỷ’. Thật ra rất nhiều người không phải bị ta đánh chết, mà là bị hù đến chết.”

Hần nói ra thật bình tĩnh, lý lẽ giống như là đang kể lại một câu chuyện xưa, cùng tử vong không quan hệ.

Tần Như Thương nhìn qua cô độc chứng, thấy đối phương đi lên phía trước đứng bên cạnh hải tử, hần chủ động vươn tay hướng trên đầu chứa vô số con rận vô vô hai cái, sau đó mở miệng nói:

“Không có gì đáng sợ! Theo chúng ta đi ra ngoài, thay đổi thói quen sinh hoạt, từ từ sẽ tốt.”

Hần nói thật hay giả Tần Như Thương không có chỗ để kiểm chứng, nhưng nàng thấy được, lời của cô độc chứng đối với quỷ hải tử mà nói, rất có hiệu quả.

Chỉ thấy hần gật gật đầu, rồi sau đó lui về sau một bước quỳ xuống.

111. Chương 111: Băng Bó

“Về sau ta sẽ đi theo chủ nhân, chủ nhân muốn ta làm cái gì ta sẽ làm cái đó! Ta không sợ chết!”

Bởi vì chân bị thương, lúc này còn phải khom xuống, trên mặt đất liền xuất hiện một vũng máu.

Như Thương nghĩ đến tay áo lúc đi vào bị nàng cắt đứt, quay đầu đi tìm, quả nhiên vẫn còn ở dưới đó.

Nàng đi qua nhặt lên, rồi lại ngồi xổm xuống, trước khi bắt đầu nàng nghĩ ra tốt nhất nên dọn dò một chút

“Đừng đá ta, ta chỉ muốn băng bó lại vết thương cho ngươi. Cho dù ngươi có thể chịu đựng được đau nhức của khớp xương rạn nứt, nhưng nếu như mất máu quá nhiều, vẫn sẽ bị mất mạng.”

Nói xong, liền tự tay băng bó lại miệng vết thương cho hải tử.

Trước mắt cũng chỉ có thể cố sức giúp hấn cầm máu, xương cốt cần phải điều dưỡng, trong một lúc không thể nào khôi phục.

Cũng may tay áo đủ dài, Như Thương quấn một vòng lại một vòng. Cho đến khi xác định đã thật chặt, đến mức không thấy chảy máu nữa mới thôi.

Sau đó lại dùng móng tay cắt bỏ phần vải dư thừa, để khỏi ảnh hưởng lúc bước đi.

Tất nhiên, nàng cũng rất cẩn thận đem phần có vết máu cô độc chứng nhiễm lên cắt ra, ném ở ngoài xa.

Hài tử nhìn Như Thương dùng móng ngón tay của nàng cắt đi chất liệu vải rất nhẹ nhàng, cảm thấy thần kỳ, cũng muốn thử một chút.

Nhưng khi đưa tay lên, nhìn đến những móng tay bản thân bởi vì quá dài mà trở nên xoắn cong, thì không biết phải làm sao đành bỏ xuống.

Như Thương nhìn ra tâm tư của hấn, mở miệng nói:

“Công phu này không phải chỉ một hai năm là có thể luyện được! Tỷ tỷ ta tập luyện cũng đã mười mấy năm mới được như hôm nay.”

Miệng vết thương băng bó rất tốt, Như Thương tự mình đi đến ven vách tường đá, ngồi xuống dựa vào rồi chỉ chỉ bầu trời bên ngoài cửa thông gió, nói:

“Đã chạng vạng tối, chúng ta ở trong này ngồi nghỉ một lát, đợi trời tối là có thể đi ra ngoài.” Tiếp theo, vừa chỉ chỉ tóc của quỷ hài tử vừa ngoắc ngoắc ngón tay của mình, nói: “Bản lãnh tỷ tỷ cũng không phải có một chút như vậy đâu, lát nữa sẽ cho người tắm rửa một lần thật thoải mái, đem những thứ quỷ này nọ trên tóc dội đi xuống!”

Nàng nói xong liền tự dựa vào vách tường bắt đầu nghỉ ngơi.

112. Chương 112: Quỷ Hài Tử Muốn Ăn Như Thương

Cô độc chứng đi tới ngồi xuống bên cạnh nàng, nhìn nhìn nàng, nhỏ giọng hỏi:

“Có phải người thấy không thoải mái?”

Như Thương không mở mắt, chỉ hỏi ngược lại:

“Có phải sắc mặt trắng bệch hay không, nhìn vào giống như sắp chết?”

Trong lời nói của nàng mang theo chút chế nhạo, nhưng sự thật đúng là như thế.

Tần Như Thương tự biết bản thân có tật xấu này, nàng là người mưa tộc (gia tộc gọi mưa), từ mấy trăm năm nay, mỗi thế hệ mưa tộc đều sẽ xuất hiện một người kế thừa dị năng có thể gọi mưa.

Hễ ai biết có mưa tộc tồn tại, cũng đều đối với gia tộc này vừa kính vừa sợ, nhưng lại rất ít người biết. Người mưa tộc bị thương, hoặc là khi thể lực chống đỡ hết nổi, thì biểu hiện sẽ càng đáng sợ hơn.

Đó chính là sắc mặt trắng bệch, giống như tro tàn.

Tần Như Thương đã từng trải qua một lần như vậy, khi đó cũng tò mò lấy ra cái gương nhỏ mang bên người, tự xem mặt của mình.

Nhưng chỉ vừa liếc mắt một cái, liền đem cái gương ném đi xa.

Đúng vậy, rất đáng sợ. Người chết có hình dạng như thế nào thì nàng như thế đó.

“Bộ dạng này của người nhìn rất ngon miệng!” Nói chuyện là quỷ hài tử, vừa nói vừa kéo lê hai chân bị thương đi đến trước mặt Như Thương.

Nàng mở mắt ra, từ trong ánh mắt hài tử thấy được một tia thèm muốn cùng kiềm chế.

Loại cảm giác này giống như một chén thịt nướng mang lên để trước mặt người bình thường, nhưng lại cảnh cáo hẳn không thể lấy ăn.

Cô độc chứng nhúu chặt lông mày, đưa tay phải lên ngay vết thương nơi cổ vuốt một cái.

Máu vết thương đã đông lại nhưng bởi vì bị hẳn dùng sức vuốt một cái như vậy, đang bắt đầu chảy ra ngoài.

Hắn lấy bàn tay dính đầy máu quét lên váy áo Tần Như Thương, quỷ hài tử thấy hẳn làm như vậy liền lui thẳng về phía sau, khoảng cách phải hơn ba thước.

“Ta nói rồi ——” Cô độc chứng trầm giọng lên tiếng: “Ta không cho phép bất luận kẻ nào thương hại đồng bạn của ta.”

Nàng thở dài, nhìn hài tử liếc mắt một cái, sau đó xoay qua cô độc chứng nhỏ giọng nói:

“Ta tên là Tần Như Thương! Như của như ý, còn Thương là đại biểu cho tử vong.”

113. Chương 113: Có Vài Thứ Nhìn Rất Ngon, Nhưng Lại Có Độc

Cô độc chứng không lên tiếng, cũng không biết là có nghe được hay không.

Nàng cũng không hỏi nhiều, nhưng lại nhìn về phía hài tử mở miệng nói:

“Có vài thứ này nọ nhiều khi nhìn rất ngon miệng, nhưng lại có độc nha! Nói thí dụ như ta! Người cảm thấy ta nhìn giống với loại người sẽ khoan tay chịu trời sao? Cho nên, nếu quyết định muốn đứng chung một con đường, cần nhớ kỹ—— phải biết khi nào nên đánh, và khi nào không nên đánh!”

Hai người bọn họ nói đến mức này, quỷ hài tử lại không hiểu việc đời nên nghe ra cũng có vài phần không thoải mái.

Hơn nữa cô độc chứng đem vết máu bôi lên váy áo Như Thương, trong lòng hẳn hoảng sợ phải áp chế ham muốn xuống.

Cô độc chứng biết suy nghĩ trong đầu hẳn, cũng không nói thêm cái gì. Quay về phía sau, ngồi dựa lên vách tường đá khép hờ mắt, vẫn là bộ dạng ngủ không tỉnh.

Như Thương cho rằng hẳn sẽ không nói nữa, tự nhiên nhìn thoáng qua quỷ hài tử, rất muốn nghỉ ngơi, nhưng lại không yên tâm.

Tuy hẳn là người, nhưng so với mãnh thú ăn thịt người thật sự không có gì khác nhau.

Muốn nàng an tâm, hiện tại đúng là không làm được.

“Người qua đây!” Nàng chủ động vẫy tay.

Quỷ hài tử sững sốt một chút, trừng to mắt trực tiếp nhìn chằm chằm về phía nàng, qua một lúc lâu, mới hỏi:

“Người không sợ ta ăn người sao?”

Như Thương gật đầu:

“Sợ!”

“Vậy vì sao còn muốn kêu ta đi qua?” Về mặt hài tử kinh ngạc.

Hắn sinh hoạt ở trong tháp này đã quá lâu, suy nghĩ cũng thật đơn giản, trong một lúc rất khó suy đoán hiểu rõ lòng dạ con người.

“Ta nói rồi, có vài thứ thoát nhìn rất ngon miệng, nhưng nó sẽ có độc. Nếu người không muốn tự tìm phiền phức ỉn, thì đừng nên có tâm tư hay hành động gì đối với ta nữa. Và lại, người cố ý muốn ăn ta, ta đây tránh cũng vô dụng. Người đến đây, chúng ta nói chuyện một chút.”

Nàng lại vẫy tay về phía hắc, quỷ hài tử lúc này rất vui vẻ mà đi tới đối diện.

“Người nói đúng!” Hắc mở miệng: “Là ta không tốt, ta không nên nói như vậy với người. Bởi vì ta có chút không thể không chế được bản thân, nhưng nếu các người nguyện ý trợ giúp ta, những thứ này, ta đều có thể sửa đổi. ”

114. Chương 114: Quỷ Hài Tử Có Tên

Thái độ vô cùng thành khẩn, Như Thương nghe hiểu được hắc chân tâm thật ý (thật lòng thật dạ), trong lòng cũng thật cao hứng.

“Trước tiên nói một chút, về chuyện người tại sao sợ máu hắc?” Nàng chỉ vào cô độc chứng hỏi: “Máu của hắc có thể lấy mạng người sao?”

Vấn đề này khiến quỷ hài tử nghe xong có chút mờ mịt, không trả lời ngay, giống như là đang suy nghĩ.

Qua thật lâu, lúc này mới khẽ lắc đầu, rồi nói:

“Ta cũng không biết. Chỉ là máu của hắc thật khủng khiếp, ta cảm nhận được ta sẽ chết, cho nên mới sợ.”

Lời này quanh quẩn ở trong đầu Như Thương rất nhiều lần, thật ra cũng không có gì khó hiểu.

Cô độc chứng là người đã từng bị ngâm trong nước thuốc, ngay cả rắn độc cũng phải sợ máu của hắc. Nay lại dọa một hài tử từ nhỏ ăn thịt người chết lớn lên, cũng không tính là chuyện lạ.

“Người nhất định không có tên, ta đặt cho người một cái tên đi!” Như Thương nói sang chuyện khác: “Chúng ta một lát phải cùng nhau xung phong liều chết đi ra ngoài, coi như là đồng bạn, dù sao vẫn không thể ngay cả tên gọi của nhau cũng không biết.

“Ân.” Quỷ hài tử gật đầu, nhìn nhìn cô độc chứng, bộ dáng giống như là muốn được sự đồng ý của hắc.

Chẳng qua đối phương đang ngủ, một chút phản ứng cũng không có.

Như Thương thấy buồn cười, vì vậy chủ động kéo xuống ống tay áo quỷ hài tử, nói:

“Không cần chuyện gì cũng hỏi chủ nhân! Người có một cái tên để gọi, như vậy đối với chủ nhân người cũng tiện lợi hơn rất nhiều, hắc cao hứng còn không kịp a!”

Nghe nàng nói như vậy, quỷ hài tử cũng không còn gánh nặng trong lòng, vì thế lại nhìn về phía Như Thương, không nhiều lời, chờ đợi nàng lấy ột cái tên!

Như Thương suy nghĩ một lát, vốn có ý định lấy một tên giống như dân chúng bình thường, để cho hài tử này có phần giống xã hội loài người một chút.

Nhưng nghĩ lại thấy tên những người bình thường đó dùng ở trên người hắc thật sự có chút quái dị, vì vậy buông tha cho “Tính danh cải tạo” , dứt khoát nhìn hắc nói —— (tính danh cải tạo = sửa đổi tên họ)

“Vậy thì gọi là Quỷ Đồng đi! Quỷ là ma quỷ, Đồng của nhi đồng.”

115. Chương 115: Lưu Lại Người Sống, Tù Thời Lấy Thịt

Hài tử sau khi nghe lời này thật sự không hiểu, gãi gãi đầu hỏi nàng:

“Ma quỷ ta hiểu, rất nhiều người đi vào cứ gọi ta như vậy. Nhưng cái gì gọi là nhi đồng?”

Câu hỏi này cũng không nằm ngoài dự đoán, Như Thương chỉ vào hắc đáp:

“Hài tử so với người nhỏ hơn một chút gọi là nhi đồng. Ân, không sai biệt lắm trong vòng mười tuổi đi! Nhi đồng ý nghĩa chính là tiểu hài tử!”

“Nhưng ta không phải tiểu hài tử!” Quỷ Đồng có phần không vừa ý.

“Ai nha, đây chính là cái tên nha! Dễ nghe mà thôi!”

Như Thương muốn nhanh chóng kết thúc đề tài này, bởi vì phát hiện nếu cứ tiếp tục kéo dài, Quỷ Đồng này rất có thể sẽ phát triển trở thành mười vạn cái vì sao.

Thấy giọng nói nàng không tốt, Quỷ Đồng cũng không hỏi nữa. Chỉ là tự nỉ non vài lần tên mới của mình, xem ra rất cao hứng.

“Người học nói chuyện như thế nào?” Lên tiếng là cô độc chứng, vẫn im lìm đột nhiên lại mở miệng, chọc cho Như Thương trợn trắng mắt.

Nhưng vấn đề này đúng là nàng cũng muốn biết, hài tử từ khi sinh ra đã bị giam giữ, tất cả những người đi vào đều bị hắc đánh chết. Như vậy, hắc học nói chuyện với ai đây?

Quỷ Đồng vừa nghe cô độc chứng đặt câu hỏi, lập tức xoay người lại đứng thẳng đối diện với hắc, trên mặt cung kính thật rõ ràng, giống như đang hành hương.

Hắc nói:

“Bẩm báo chủ nhân, là học được từ những người đi vào muốn giết ta. Ngay lúc bắt đầu ta chỉ biết gọi, sau này nghe được bọn họ nói, thì cảm thấy chơi thật khá. Vì vậy mỗi lần khi cùng bọn họ chiến đấu, đều lưu lại một người sống, để cho hắc dạy ta nói chuyện.”

Như Thương trầm nghĩ, thật đúng là đứa nhỏ thông minh.

Nhưng chẳng biết tại sao, nghe hắc nói như vậy, nàng hình như theo bản năng liên tưởng đến một số chuyện khác.

Chẳng qua đứt đoạn không có trật tự, trong nhất thời đại khái cũng không đưa ra được lý giải.

Nhưng Quỷ Đồng vẫn đang tiếp tục nói, lập tức làm cho Tần Như Thương rất không muốn nhìn thẳng vào một sự thật xảy ra ——

“Đôi khi ta sẽ lưu lại vài người, bởi vì không xác định lần sau lúc nào mới có người đi vào. Người chết nếu để lâu quá sẽ thối nát đi, thì không thể ăn. Cho nên ta lưu vài người sống, thứ nhất là vì học nói chuyện, thứ hai, cũng là vì bất cứ lúc nào cũng có thể lấy thịt từ trên người bọn họ.”

116. Chương 116: Nên Đi Ra Rồi

Như Thương cảm thấy trong dạ dày bị đảo ngược, giống như có một thứ côn trùng ghê tởm đang không ngừng khuấy động ở bên trong.

Muốn nôn, lại nôn không ra.

Lưu lại người sống là vì bất cứ lúc nào cũng có thể lấy thịt.

Phối hợp một câu nói như vậy, trong đầu của Như Thương càng không ngừng xuất hiện hình ảnh Quỷ Đồng gặm một cái trên đùi người còn sống giống như đang ăn đùi dê, đồng thời còn kèm theo tiếng kêu vô cùng thê thảm của người bị gặm ăn.

Nàng rất muốn hít sâu một hơi để cắt ngang loại suy nghĩ của bản thân, nhưng mùi vị xác chết thối nát rõ ràng, đã khiến cho nàng không cách nào thuyết phục bản thân ngoài hít vào một chút không khí.

Thật ra thì, chuyện như vậy cũng không phải nàng chưa nghe nói qua.

Có thể hệ trước trong gia tộc, từng kể với nàng. Ở thời kỳ chiến tranh, bởi vì điều kiện gian khổ không chiếm được lương thực, đến cuối cùng có rất nhiều bộ đội phải mạo hiểm đi đến chiến trường, kéo thi thể người chết về chia nhau ăn.

Nhưng đó dù sao cũng là người chết, so với còn sống có thể nào nói như nhau.

Nhìn ra nàng không được dễ chịu, cô độc chứng liền không nói chuyện cùng Quỷ Đồng nữa, ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa thông gió.

Sắc trời bây giờ đã sẫm tối, nhưng mặt trời vẫn chưa lặn hết toàn bộ, nhưng cát dường như lại nổi lên mãnh liệt, làm cho trái đất hoàn toàn tối tăm mờ nhạt.

Như Thương cũng nhìn lên trên, sắc trời như vậy khiến cho nàng lại nghĩ tới cái đêm kinh khủng nhất trong sa mạc.

“Nên đi ra ngoài.” Cô độc chứng trầm giọng mở miệng, giọng nói bình thản giống như đang kể ra một chuyện rất bình thường trong nhà.

Trên mặt Quỷ Đồng thể hiện khẩn trương, còn có hưng phấn khó nén.

Xác thực, từ lúc ra đời tới nay đây chính là lần đầu tiên hắn có cơ hội thấy được thế giới bên ngoài, có thể mới lạ hay là mạo hiểm, rất nhiều sự vật đang chờ đợi hắn.

“Trẻ sơ sinh” mười một tuổi sắp trở thành người có một cuộc sống mới, vui buồn đều không biết, nhưng ai cũng biết, chặn đường nhất định sẽ không bằng phẳng.

Như Thương nghĩ người như bọn họ, e rằng số mạng đã định sẵn sẽ cùng an nhàn cách biệt. (ý là số khổ)

Cho dù bốn năm nàng ở Nhân Nhã Sơn Trang, nhìn vào thì yên tĩnh tốt lành, nhưng trên thực tế lại nguy hiểm đáng sợ vô cùng.

117. Chương 117: Cô Độc Chứng Mất Trí Nhớ

“Trước khi đi ra ngoài, ta còn có chuyện muốn xác định lại.” Là cô độc chứng lên tiếng, thật ngoài ý muốn, trong lời nói còn mang theo một chút do dự.

Tần Như Thương kinh ngạc quay đầu, khi nhìn qua lại thấy trong ánh mắt thận trọng của hắn có chút mê mang.

“Chuyện gì?” Nàng mở miệng hỏi.

Cô độc chứng cũng nhìn về phía nàng, rất nghiêm túc nói:

“Rời khỏi Tây Dạ, chúng ta đi đâu?”

Như Thương sửng sốt, theo bản năng lời nói liền lao ra miệng ——

“Đương nhiên là đi Đông Thực!”

Thế nhưng lời này cũng không có gọi lên sự đồng tình của cô độc chứng, ngược lại khiến cho nghi hoặc của hắn càng nhiều hơn.

“Đông Thục là nơi nào? Chính là cái quốc gia bên ngoài sa mạc sao? Tại sao phải đi nơi đó?”

Những câu hỏi liên tiếp khiến cho Như Thương phát lạnh từng cơn, nàng nhìn về phía cô độc chứng, người mà bị bắt đến Tây Dạ “Đông Thục thái tử”, trước mắt đủ loại dấu hiệu đều cho thấy rõ ràng cô độc chứng chính cái người thái tử kia, nhưng vì sao hắn lại nói mình không biết Đông Thục?

Nga đứng rồi, Như Thương hình như đã sáng tỏ.

Trước đây hắn có kể qua, chỉ biết bản thân ngủ một giấc, khi tỉnh lại cũng là lúc người được vớt ra ngoài từ trong bồn thuốc, sau đó móng tay đều bị đen.

Hài tử năm tuổi phải trải qua khó khăn lớn như vậy, quên mất một số chuyện cũng là lẽ đương nhiên.

Nàng nhớ lại, trước kia cùng Quỷ Đồng nói đến thân thể cô độc chứng, thì phản ứng của hắn có chút đặc biệt.

Rõ ràng, đột nhiên biết được bản thân không nhớ chút gì, rồi lại có một chuyện cùng bản thân có liên quan, quả thật hơi khó chấp nhận.

Nếu đúng đã quên, nàng cũng không khó giải thích vì sao cô độc chứng có cơ hội rời khỏi Tây Dạ, sau đó còn quay trở lại.

Hắn không nhớ được thân thể của mình, như vậy ngoại trừ từ nhỏ đã ở Tây Dạ, sợ cũng không có nơi khác để đi.

Có lẽ hắn chỉ là nhất thời hiếu kỳ muốn đi ra nhìn xem một chút, nhìn đủ rồi, dĩ nhiên là phải trở lại một nơi được gọi là nhà.

“Người từng nói qua ta là thái tử Đông Thục, lời này là thật sao? Hay chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi?” Cô độc chứng nghĩ đến lời nói ban nãy, vì thế cũng muốn hỏi lại nàng.

118. Chương 118: Nói Dối

Như Thương cần phải nhìn thẳng vào vấn đề, nhưng trong lúc này rất khó giải thích được rõ ràng, liền chọn cái chính nói với hắn ——

“Ta nói đều là tình hình thật tế, người là thái tử Đông Thục Quốc, khi còn bé bị bắt trở thành con tin đưa đến cái nơi quỷ quái này. Ta đến đây là để cứu người ra ngoài, sau đó sẽ đưa người trở về Đông Thục. Đương nhiên. Nếu người bằng lòng, ta cũng có thể giống như Quỷ Đồng xem người là chủ nhân, người trở về Đông Thục, ta cũng đi theo.”

“Tại sao?” Giải thích của nàng cô độc chứng nghe ra rất không hợp quy luật: “Tại sao người muốn tới cứu ta? Người là người Đông Thục?”

“Không phải.” Như Thương lắc đầu: “Ta. Ta là có thù oán với người Tây Dạ, không muốn thấy bọn họ sống tốt, cho nên mới muốn cứu người ra ngoài, cố ý để cho bọn họ tức chết!”

Lời nàng nói rất giả tạo, đừng nói cô độc chứng hoài nghi, ngay cả Quỷ Đồng cũng không tin.

Nhưng mà đối phương vẫn không vạch trần lời nói dối của nàng, hắn chỉ thuận miệng “Nga” một tiếng, sau đó không còn đặt câu hỏi nữa.

Thấy hắn rất ăn ý lựa chọn trầm mặc, Như Thương thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Nếu quả thật muốn truy cứu tới cùng, thật đúng là nàng không có nguyên nhân khác để giải thích.

Trầm mặc, là loại thói quen vốn có của cô độc chứng, nếu tra hỏi đó mới không phải là tác phong làm việc của hắn.

Thật ra thì giữa hai người họ cũng không có gì để tiếp tục hỏi nữa, nếu hỏi đến hai bên đều sẽ trao đổi bí mật của nhau.

Có lẽ cô độc chứng sẽ không nói bí mật, mà nói. Không biết!

Đối với vấn đề hần trả lời không được, hần sẽ ném ra một câu “Không biết” để giải quyết tất cả, làm cho người ta nóng lòng nhưng phải đành chịu.

“Đi thôi!” Nàng nhẹ giọng lên tiếng, rồi chỉ chỉ cửa thông gió: “Trời quá tối cũng không tốt!”

Nghe nàng nói như vậy, hai người còn lại cũng nhanh nhẹn hần lên, thậm chí Quỷ Đồng đã bắt đầu xoa tay, chuẩn bị nghênh đón một trận ác chiến.

“Nếu như móng tay ta không vướng bận thế này, có thể sẽ đánh tốt hơn một chút.” Hần than thở, vô cùng phiền chán (vì phiền phức mà chán ghét) kéo kéo mười cái móng tay dài xoắn cong của mình.

119. Chương 119: Mặc Kệ Thấy Gì Cũng Đùng Kinh Ngạc

Như Thương quay đầu nhìn, mở miệng nói:

“Duỗi thẳng tay!”

Quỷ Đồng hơi giật mình, hình như không phản ứng kịp.

Nhưng vẫn nhanh chóng làm theo lời nàng, hai tay duỗi đều đưa tới trước mặt nàng.

Như Thương không chút suy nghĩ, vươn ngón trở của nàng, xước qua một cái rất nhanh trên hai tay hần.

Trong chớp mắt, những móng tay cứng giòn bởi vì quá dài mà cuộn cong rất khó coi, cùng nhau bị chặt đứt.

Tuyệt hơn chính là, động tác Như Thương nhìn như lơ đãng, nhưng rất mau lẹ đồng thời cũng rất cẩn thận mà gạch bỏ một số đường cong còn nhô ra.

Độ cong nhìn rất xinh xắn, chẳng những làm óng tay Quỷ Đồng dài ngắn đều đặn, hơn nữa không còn cứng ngắc như trước.

Chiều thức ấy, ngay cả cô độc chứng cũng không kiểm được phải gờ lên ngón tay cái.

Nhưng đối mặt với tán thưởng này, Như Thương lại không có làm ra vẻ mặt đắc ý như trước kia, mà chỉ nhú chặt chân mày, nhìn lên hướng cửa thông gió.

“Ta mang người đi lên.” Cô độc chứng đi lên trước, như là muốn nắm cánh tay Như Thương.

Nàng cự tuyệt lui về nửa bước, rồi lắc đầu, nói:

“Đi lên không là vấn đề, mà là. Một lát bất kể các người nhìn thấy gì, cũng đừng kinh ngạc, càng không nên hỏi ta. Chỉ nhớ kỹ chạy ra ngoài là được! Người hiểu rõ địa hình trong Vương Cung, phải tận lực dẫn dắt chúng ta chạy ra từ cửa chính. Ta có bằng hữu bên ngoài tiếp ứng, đến lúc đó chúng ta cùng đi!”

“Cửa chính?” Phát ra chất vấn là Quỷ Đồng: “Chúng ta có thể đánh đến đâu thì tính đến đó, vì sao phải chọn cửa chính? Còn nữa, người bằng hữu kia làm sao biết người lúc nào sẽ đi ra ngoài?”

Nghi vấn của hần rất bình thường, Như Thương thấy cô độc chứng bên kia nhìn lại, tuy rằng hần không lên tiếng, nhưng rõ ràng cũng muốn biết đáp án câu hỏi Quỷ Đồng.

Nàng thở dài, nói:

“Nói đến cửa chính, ta dĩ nhiên có biện pháp để bằng hữu ta biết vào lúc nào ta sẽ đi ra. Còn về cách làm thế nào. theo các người, đối với quốc gia trong sa mạc mà nói, quan trọng nhất chính là cái gì?”

120. Chương 120: Nàng Mới Là Ma Quỷ

“Nguồn nước!” Lời này là cô độc chứng nói, về phương diện này Quỷ Đồng hoàn toàn không biết gì thể giới ở bên ngoài, chờ hắn trả lời là không có khả năng.

Như Thương gật đầu:

“Không sai, đúng là nguồn nước. Ngoại trừ Lục Châu (ốc đảo trên sa mạc), nguồn nước ngọt lớn nhất chính là trời mưa. Các ngươi nghĩ, nếu như bây giờ Tây Dạ Quốc đột nhiên đổ xuống một trận mưa, hơn nữa còn là mưa to. Mưa to dữ dội khiến cho cát vàng biến thành bùn, lớn đến nỗi đường phố trở thành sông, vậy có phải sẽ làm ọi người hoảng sợ hay không?”

Lời của nàng khiến cô độc chứng lập tức nhú mày, trong nháy mắt, hình như hắn đã nghĩ ra được điều gì.

Lại nhìn về phía Tần Như Thương thì thấy đối phương đã đem hai cánh tay từ từ hướng ra trước duỗi thẳng, đầu cũng hơi ngẩng lên.

Hắn cùng Quỷ Đồng đều tự lui ra phía sau, nhưng nghe Như Thương vẫn đang tiếp tục động tác, mặc khác lại nói:

“Ta sợ một lát sẽ chống đỡ không nổi, ngươi công ta.”

Dứt lời, cũng không nói thêm gì nữa, cánh tay hướng lên trên, động tác thật nhanh, thoáng cái đã nâng qua khỏi đỉnh đầu.

Lúc đầu căn bản không khác gì người bình thường, đột nhiên từ trong mắt nàng nổi lên hai vầng ánh sáng màu đỏ, ánh sáng đỏ càng ngày càng đậm, dần dần đến cuối cùng không còn nhìn thấy được tròng mắt của nàng.

Quỷ Đồng khiếp sợ, theo bản năng liền trốn đến bên cạnh cô độc chứng, đồng thời run rẩy chỉ vào Tần Như Thương, kinh hãi nói:

“Thì. Thì ra nàng không phải là người! Nàng mới là ma quỷ!”

Cô độc chứng không lên tiếng, chỉ gơ gơ tay lên không cho hắn nói thêm gì nữa.

Dáng vẻ Tần Như Thương lúc này thật ra cũng không dọa người, thậm chí còn vô cùng đẹp mắt.

Nhưng cái loại hiện ra kinh khủng lại vô cùng quỷ dị muốn bắt lấy tim phổi người này, đặc biệt là ánh sáng màu đỏ trong mắt, ngay cả khắp tòa tháp lâu này cũng bị một tầng sương mù đỏ bao phủ.

Trong phút chốc, trên đỉnh tháp vốn chỉ còn lại có khung cửa thông gió, bất chợt bị một trận gió thổi tới, ngay sau đó, nước mưa hầu như không có một chút nào liên quan đến Tây Dạ, lại hiển nhiên mà từ trên trời giáng xuống, xuôi theo cửa sổ bắt đầu chảy vào bên trong tháp.

Cô độc chứng đối với chuyện này xem thể đã đủ, nhưng Quỷ Đồng lại ôm lấy đầu lớn tiếng gào thét lên.

121. Chương 121: Hai Chữ Tin Tưởng

Hắn chưa thấy qua mưa, từ trước đến nay cũng chưa từng thấy qua mưa.

Cái thứ gì đó từ trên trời giáng xuống mang đến cho hắn kích thích quá mức mãnh liệt, lại thêm dáng vẻ lúc này của Như Thương, từng chút khiêu chiến với năng lực cực lớn tùy thời nảy sinh trong người hắn.

Cũng may hắn chỉ là gào lên, không có dứt khoát xông lên phía trước tấn công Như Thương.

Cô độc chứng sợ hãi tiếp tục như vậy nữa sẽ làm hỏng việc, vì vậy vội vàng đưa ra một tay, nhanh chóng nắm nhẹ phía sau gáy của hắn.

Lực đạo thật lớn, hơn nữa còn tìm đúng vị trí huyết, hài tử đang gào thét đột nhiên liền yên tĩnh trở lại.

Sau đó duy trì tư thế ôm đầu thật lâu, lúc này mới ngẩng đầu lên, có chút mờ mịt nhìn về phía cô độc chứng.

Hắn trầm giọng nói:

“Không phải nói, thấy cái gì cũng không cần kinh ngạc!” Sau đó chỉ ngón tay về phía Như Thương, nói: “Ta biết, hiện tại chuyện nàng làm là ở ngoài phạm vi kiến thức của ngươi, đừng nói là ngươi, mà ngay cả ta cũng giống như vậy. Nhưng ta vẫn nói câu nói đó, ở chung một chỗ, phải tin tưởng lẫn nhau. Bất kể đối phương nói cái gì làm cái gì, cho dù trong lòng có nghi ngờ, nhưng chỉ cần nhớ nàng sẽ không hại ngươi, như vậy đã đủ.”

Từng câu từng chữ như thế lần lượt rơi vào tai Như Thương, hai mắt tỏa ra ánh sáng đỏ dường như có hơi nước phủ kín.

Tin tưởng! hai chữ đơn giản như vậy, nhưng quả thật là một chuyện khó nhất trên đời mấy ai có thể chân chính làm được.

Mưa đã đến, mặc dù không lớn, nhưng nàng biết đối với người Tây Dạ mà nói, đây cũng là chuyện trăm năm khó có được một lần.

Dĩ nhiên cái này vẫn chưa đủ, chẳng mấy chốc lập tức sẽ có một trận mưa lớn hơn nữa.

Nàng đang kéo thời gian, mục đích là muốn ba người nàng ra khỏi tòa tháp lâu trước rồi hãy nói.

Tự làm cái hít sâu, sau đó hạ xuống hai cánh tay.

Ánh sáng đỏ trong mắt biến mất hơn phân nửa, nhưng vẫn còn mơ hồ ửng hồng.

Nàng quay đầu, nhìn nhìn Quỷ Đồng đã đứng lên, áy náy cười một tiếng:

“Hù được ngươi! Đừng sợ! Tuy rằng ta không phải là người lương thiện gì, nhưng cũng không đến mức ra tay làm tổn thương người của mình.”

122. Chương 122: Xông Ra Tháp Trấn Yêu

Lại nhìn về phía cô độc chứng, trong ánh mắt có chút mê ly, còn đang tràn ngập một chút chờ đợi.

Trong lòng cô độc chứng bỗng nhiên “Lộp bộp”, không tự giác bước chân lên phía trước, đồng thời đưa tay qua đón lấy cánh tay Như Thương.

Tay của hắn vừa tới, nàng vốn đang đứng rất tốt, nhưng bỗng nhiên như mất hết sức lực, mềm nhũn ngã vào ngực cô độc chứng.

“Ngươi làm sao vậy?” Hắn mở miệng, vừa ôm lấy người vừa vội vàng nói: “Nhịn xuống! Dù sao cũng không được hộc máu!”

Trong lòng ngực Như Thương đang lấp đầy một ngụm máu to sắp phải phun ra, nhưng khi nghe cô độc chứng khuyên lời này, lại liên tiếp nuốt trở vào.

Một luồng mùi tanh từ trong cổ họng bốc lên, thật ghê tởm, nhưng cũng may người còn tỉnh táo.

Quỷ Đồng thấy bộ dạng nàng như vậy cũng sợ hãi, vội vàng chạy đi qua.

Hài tử hình như đã nghĩ tới điều gì, nhìn dáng vẻ Như Thương đang thống khổ, rốt cuộc lên tiếng, tràn đầy tự trách nói:

“Thật xin lỗi, là ta làm người bị thương thành như vậy.”

Như Thương khoát khoát tay, không cùng hấn tranh cãi, chỉ nhìn về phía cô độc chứng nói:

“Công ta, nhanh chóng đi ra ngoài!”

“Ân.” Cô độc chứng gật đầu, rồi tiến lên một bước ngồi nửa người xuống, để cho Như Thương vững vàng đặt lên lưng của mình.

Rồi sau đó cũng không kéo dài, nhấc chân hướng trên vách tường đá, người nhẹ nhàng nhảy vọt lên một cái, lại duỗi thẳng một cánh tay bắt lấy cửa thông gió.

Đợi tay nắm chặt, đồng thời thả Như Thương ở phía sau xuống, dùng tay còn lại bắt lấy cổ tay của nàng, bản thân nhảy ra ngoài trước, sau đó trở lại kéo người lên.

Cửa thông gió này quá nhỏ, bên cạnh còn có tảng đá, hấn sợ cứ như vậy đi ra sẽ làm Như Thương bị thương, cho nên mới cẩn thận như thế.

Sau khi hai người vội vã đi ra, Quỷ Đồng đi sát ở phía sau cũng nhảy lên theo.

Động tác một người so với hai người phải nhanh hơn nhiều, nhưng Quỷ Đồng lại hơi có vẻ do dự. Rất dễ hiểu, bởi vì hấn đối với thế giới mới lạ ở bên ngoài, vẫn còn có điều nghi kỵ.

123. Chương 123: Liều Minh Dẫn Mưa

Cánh cửa sổ này hấn nhìn rất nhiều năm, bắt đầu từ ngày đó hấn đã từng nghĩ muốn từ trong này đi ra ngoài, hiện tại hấn có thể trực tiếp làm theo nhảy xuống.

Nhưng từ đầu đến cuối vẫn là không dám!

Một người đối với thế giới không biết, sợ hãi là từ tâm lý sinh ra, cùng với một người có võ nghệ cao hay không cao, can đảm hay không can đảm, hoàn toàn không có quan hệ.

Nhưng hôm nay có khác, hấn nhận cô độc chứng là chủ tử, như vậy nhất định cần phải đi theo hấn.

Chủ tử đến đâu hấn phải đến đó! Đây là ý nghĩ duy nhất lúc này của Quỷ Đồng.

“Đi xuống trước!” Như Thương lên tiếng: “Chút mưa này có thể không làm gì được, chúng ta phải đi xuống trước, sau đó ta sẽ nghĩ cách!”

“Đừng suy nghĩ!” Cô độc chứng lại cồng nàng ở trên lưng, sau đó tỏ ý bảo Quỷ Đồng đi theo, nhanh chóng lập tức nhảy xuống đáy tháp.

“Người nhìn tình hình bây giờ xem, lặp đi lặp lại sao có thể còn mạng đây! Chút mưa này cũng đủ làm cho người trong đại mạc một trận hốt hoảng, người xem ——” Hấn chỉ vào bốn phía tháp: “Nơi này trước kia vẫn luôn có trọng binh canh giữ, nhưng bây giờ một người cũng nhìn không thấy! Tất cả mọi người bận bịu đi dự trữ nước, đâu còn lòng dạ để theo dõi Tháp Trấn Yêu. Cái nơi mà hơn mười năm đều không có một người sống đi ra.”

Hấn nói không sai, bốn phía Tháp Trấn Yêu lúc này cũng không có nửa bóng người.

Nhưng nhìn xa xa ở phía trước, vẫn có thể thấy hạ nhân Tây Dạ không ngừng chạy loạn tới lui lui.

Mặc dù Tây Dạ không thiếu nước, Hoàn Thành là một mảnh ốc đảo lớn cũng đủ để cho bọn họ sinh tồn.

Nhưng không khẳng định được ốc đảo bao lớn, thứ đó thật giống như một ảo ảnh, nói không chừng có khi vừa ngủ dậy nó sẽ biến mất sạch.

Ở trong sa mạc rộng lớn chuyện gì cũng có thể xảy ra, đề phòng rắc rối có thể xuất hiện, đây mới là chuyện mọi người cần nên làm.

“Vẫn là có người.” Nàng yếu ớt lên tiếng: “Song quyền nan địch tứ thủ (*), chúng ta có thể không đánh thì đừng đánh.” (* Hai nắm tay khó đối phó cùng bốn cánh tay = ít không chống được với nhiều)

Nói xong, cũng không để ý cô độc chứng phản đối, ở trên lưng của hắn, một tay vòng qua cổ của hắn, một tay còn lại duỗi thẳng, hai mắt cùng một lúc lại bắn ra tia sáng đỏ.

124. Chương 124: Cô Độc Chứng Nổi Giận

Bầu trời Tây Dạ trong nháy mắt mưa lớn hẳn lên, cùng với ánh sáng đỏ trong mắt Như Thương càng ngày càng đậm, thì mưa rơi lại càng lúc càng lớn.

Lại thêm có gió, ngay cả cát vàng trên mặt đất trong Vương Cung đều biến thành bùn nhão, theo một hướng chảy đi xuống.

Cô độc chứng thấy nàng cố chấp như vậy, cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có thể công người nhanh chóng đi đường tắt chạy đến cửa chính Vương Cung.

Quý Đồng chưa bao giờ trải qua cảnh này, vừa bắt đầu sợ muốn chết người, nhưng dần dần lại phát hiện cái loại được gọi là nước mưa gì đó mặc dù khí thể hào hùng, nhưng cũng không có đả thương người, ngược lại còn dội xuống đầu tóc cùng thân thể từ trước đến nay chưa từng được tắm gội làm cho hắn vô cùng thoải mái.

Mưa rơi dồn dập mọi người sợ đến mức trốn vào trong phòng, không ai dám đi ra ngoài, hắn vừa chạy vừa vui sướng kêu to, người trong Vương Cung bị hắn làm cho kinh ngạc.

Sa mạc thiếu nước, lại hiếm có mưa ngẫu nhiên chính là trời cao ban ơn, hoặc nói theo bọn là do Thần Răn ban ơn.

Nhưng đến khi mưa lớn quá mức độ quy định thì ban ơn sẽ bị mọi người chuyển qua hiểu là trừng phạt.

Đây là Thần Linh trừng phạt đối với loài người ngu ngốc, để cho nước mưa đến gội rửa tội ác trần gian.

Như Thương cảm thấy bản thân gọi mưa đã nhiều năm, trước giờ cũng chưa từng khó chịu qua như vậy.

Cho dù là năm đó vừa mới xuyên qua lúc bị người chôn sống dưới lòng đất, tình huống kia so với bây giờ tốt hơn rất nhiều.

Nội thương nghiêm trọng khiến cho hơi thở của nàng càng ngày càng suy yếu, hơn nữa mưa lớn xâm nhập, làm cho thân thể nàng đang bắt đầu không tự chủ lạnh run.

Cô độc chứng có thể cảm nhận được cánh tay vòng nơi cổ hắn khẽ phát run, chẳng những run rẩy, mà còn lạnh buốt giống như một xác chết.

“Dừng lại!” Hắn rống to! Đồng thời đưa tay ra bắt lấy cánh tay Như Thương vẫn đang liên tục giơ lên để xuống.

Như Thương không có hơi sức vùng vẫy cùng hắn, trận mưa này đã không còn bình thường, tiếp tục dẫn xuống nữa, sợ rằng toàn bộ Tây Dạ sẽ xảy ra vấn đề.

Nàng chỉ muốn chạy để thoát thân, tuy là Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu đáng chết, nhưng nói cho cùng dân chúng Tây Dạ vẫn là vô tội.

Ngang dọc không phải người lương thiện, nhưng cũng không có giết hại người vô tội, ác nhân a! (ngang dọc = từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, từ trước ra sau, từ ngoài vào trong)

125. Chương 125: Thần Lực Quỷ Đồng

Thả xuống cánh tay suy yếu, mặc cho cô độc chứng cầm lấy vòng lên phía trước chạy đi.

Tần Như Thương nằm ở phía sau lúc này không còn một chút hơi sức, cả người hoàn toàn dường như muốn tan rã, tứ chi chết lặng, ngọt ngào khó thở.

Nếu có người vào lúc này nói cho nàng biết mạng sống lập tức sẽ mất đi, nàng cũng tin.

Đầu rũ xuống trên vai cô độc chứng, giống như sắp chết, nhưng lại có một loại cảm giác rất an toàn từ đáy lòng dâng lên.

Loại cảm giác này so với khi ở Nhân Nhã Sơn Trang không giống nhau, Tiêu Phương trước đó có thể bảo vệ cho nàng hoàn mỹ nhất, nhưng nàng luôn cảm giác mình cả đời này cùng Thanh Nhã không có quan hệ.

Đứng ở trước mặt Tiêu Phương, giống như là một cao tăng đắc đạo đi gặp một người thế tục mang đầy tội ác, nghĩ thế nào cũng cảm thấy hổ thẹn.

Cô độc chứng chạy rất nhanh, nhưng cũng rất ổn định, rõ ràng cho thấy đang chiều theo thân thể của nàng.

Quỷ Đồng giống như lần đầu tiên được đến sân chơi thiếu nhi, hết thấy mọi thứ đối với hắn mà nói đều vô cùng mới lạ.

Hắn càng không ngừng nhảy tới nhảy lui ở trong mưa, mặc dù Như Thương nhắm hai mắt, nhưng vẫn như cũ có thể nghe được hắn vui sướng gào thét.

Dĩ nhiên, loại vui sướng này chỉ có nàng và cô độc chứng mới có thể cảm nhận được, bị những người khác trong cung nghe phải, nhất định sẽ cho đó là ác quỷ, sợ hãi tới cực điểm.

Rốt cuộc vọt tới trước cửa cung, không có một tên tướng sĩ, cửa thành cũng bị đóng chặt.

Cô độc chứng liếc mắt nhìn Quỷ Đồng, lại nhìn cửa thành phía trước hất hất đầu lên.

Quỷ Đồng lập tức hiểu ý tứ của hắn, quát to một tiếng xông lên trước, chỉ một chiêu liền trực tiếp đánh rớt then cửa lớn bằng một cái bấp đùi bình thường.

Tiếp theo hai tay lại liên tục nhấc lên lôi kéo phía bên trong, cửa đá khổng lồ cứ như vậy bị lực lượng một người nhẹ nhàng mở ra.

Như Thương xem vào trong mắt phải thầm khen ngợi cô độc chứng sáng suốt, thu nhận một người như vậy làm thuộc hạ, chỉ cần thuần hóa thỏa đáng, với hắn mà nói thật sự là một chuyện tốt.

Cửa thành vừa mở, cô độc chứng công như Thương dẫn đầu xông ra ngoài.

126. Chương 126: Gặp Lại Tiêu Phương

Đồng thời vào lúc này, bên ngoài cửa thành có một người đứng đối diện trong mắt ba người.

Người này toàn thân áo trắng, mặc dù đã bị nước mưa làm ướt hết toàn bộ, nhưng vẫn không dính một hạt bụi nhỏ, thuần khiết thoát tục.

Ở phía sau hắn là hai con Lạc Đà, thân Lạc Đà chắc nịch, bàn chân thật lớn, đứng ở trong mưa to nhưng cả đầu cũng không cúi xuống, cứ như vậy đón mưa nhìn về phía trước.

Từ khoe môi Như Thương vẽ ra nụ cười, nàng cười thật sự đẹp mắt đến không gì sánh nổi, nhưng bởi vì thân thể khó chịu, cho nên so với trước vẫn thấy không bằng.

“Tiên sinh đến.” Nàng khẽ nói, rồi cố gắng lớn tiếng nói bên tai cô độc chứng: “Hắn là Tiêu Phương, người mình!”

Cô độc chứng nghe được rõ ràng, ngẩng đầu nhìn Tiêu Phương, lúc này mới chạy thẳng đến chỗ của hắn.

Tiêu Phương cũng hoảng sợ nhảy qua, hắn vì thấy mưa mới vội chạy đến.

Tuy rằng trước đó hai người không có giao hẹn, nhưng bầu trời Tây Dạ đột nhiên đổ mưa, không cần suy nghĩ cũng biết là Như Thương làm ra.

Hắn trước tiên dẫn hai Lạc Đà đã chuẩn bị tốt từ lâu nhanh chân chạy tới cửa cung, nhưng không nghĩ rằng đi ra ngoài có đến ba người, mà Như Thương lại được người công trên lưng.

“A Thương!” Thấy tình hình như vậy Tiêu Phương bước nhanh về phía trước, trực tiếp nắm lấy cổ tay Như Thương đang khoác trước người cô độc chứng, gấp giọng nói: “Sao lại thế này?”

Quý Đồng cúi đầu không nói, nhưng áy náy lại viết rõ ràng ở trên mặt, bộ dáng kia giống như một học sinh tiểu học đã làm sai chuyện, vừa vụng bị Lão sư bắt được.

Chân mày Tiêu Phương khẽ nhíu, nhìn thoáng qua Quý Đồng, cũng không có bởi vì bề ngoài hắn quá dị mà nảy sinh bất kỳ nghi ngờ gì.

Tiện thể chuyển sang cô độc chứng, cũng không nói gì, chỉ đi lên trước một bước bày tỏ ý muốn đỡ lấy Như Thương từ trên lưng hắn.

Cô độc chứng ngưng ngẩn một chút, cũng không có phối hợp động tác này.

Tiêu Phương thấy vậy mới mở miệng, lớn tiếng nói:

“Sững sờ cái gì? Giao người cho ta a!”

Như Thương nghe tiếng mở mắt ra, nhìn Tiêu Phương trước mặt, vẻ mặt hàm chứa ý cười vươn tay về phía hắn.

127. Chương 127: Cô Độc Mất Mác

Nụ cười kia khắc sâu vào trong mắt của Quý Đồng, khiến cho hắn sinh ra một loại cảm giác thật không thoải mái.

Hắn nhìn về phía cô độc chứng, thấy người kia cũng không có quá nhiều phản ứng, Như Thương duỗi tay, người lại tự nhiên đưa qua nép sát vào Tiêu Phương.

Trên lưng không còn người, loại cảm giác cô đơn đột nhiên xâm nhập tận trong tâm.

Có một chút mất mát, ngay cả Quý Đồng cũng nhìn ra được.

Như Thương trong người trọng thương, đâu còn tâm tư suy nghĩ điều đó.

Hơn nữa nhìn thấy Tiêu Phương nàng thật cao hứng, nàng xem Tiêu Phương như bạn cũ thân thiết, khẽ vươn tay đầu liền dựa sát vào trong ngực giống như một người thân, vừa ổn định lại an tâm.

“Mau! Lên Lạc Đà!” Ánh sáng đỏ từ trong mắt Như Thương lúc này đang biến mất từng chút, bầu trời cũng dần dần kết thúc trận mưa.

Tiêu Phương đương nhiên còn rất nhiều thời gian để hỏi đến cùng, không cần thiết phải nóng lòng nhất thời.

Vì vậy một tay ôm lấy Như Thương, thân mình nhẹ nhàng lung lay giống như bay vọt lên lưng Lạc Đà.

“Ta không biết các người có ba người, chỉ chuẩn bị hai con Lạc Đà. Hai người các người kiên nhẫn chịu đựng trước, đợi đến cửa thành trực tiếp tách ra cửa ải của binh lính giữ thành!”

Lời hắn còn chưa dứt, đã đưa tay chụp lấy cổ Lạc Đà.

Lạc Đà dường như bị tác động, liền rút chân chạy về phía trước. Tốc độ cực nhanh, không kém gì ngựa.

Như Thương được đặt trước người cách chỗ lưng nhọn, người vẫn là như tỉnh như không, nhưng nói chung là biết Tiêu Phương ở phía sau lưng để cho nàng dựa vào trong ngực, nghỉ ngơi bằng tư thế ở mức độ thoải mái nhất.

Trông thấy Tiêu Phương cùng Như Thương đã chạy đi, cô độc chứng liếc mắt nhìn Quỷ Đồng, trầm giọng nói:

“Nhảy lên!”

“A?” Quỷ Đồng sửng sốt, ngay sau đó chỉ vào Lạc Đà nói: “Chủ nhân lên, ta chạy theo là được!”

“Đừng nói nhiều, nghe ta!” Sắc mặt hần trầm xuống, không có ý định nhiều lời.

Quỷ Đồng thấy thế cũng không hỏi lại, vội vàng đi đến trước Lạc Đà, xoay người nhảy lên.

Cô độc chứng bước lên tay vồ xuống một cái, Lạc Đà liền giống như con ở phía trước nhanh chóng chạy đi.

128. Chương 128: Người Mang Ra Ngoài Là Ai

Hần gật đầu, lòng thầm nói thì ra là Lạc Đà chân to, chạy quả thật rất nhanh. Nói vậy vị bạch y công tử tìm được hai con Lạc Đà này, tổn cũng không ít thời gian.

Lạc Đà chạy, Quỷ Đồng ngồi ở phía trên trong lòng sốt ruột, muốn quay đầu nhìn xem cô độc phải làm sao, còn chưa kịp quay đầu sang chỗ khác, đã thấy một bóng người gấp rút chạy tới bên cạnh.

Hần bị dọa giật mình, nhưng định thần nhìn lại, thì ra là chủ nhân của hắn.

Cô độc chứng lúc này đang khom nửa người, thân hình hoàn toàn trông giống như một con Báo mạnh mẽ lại nhanh chóng.

Tuy rằng chỉ dựa vào hai chân chạy bộ, nhưng so với con Lạc Đà chân to này thì một chút cũng không kém.

Cứ như vậy, hai người một Lạc Đà gấp gấp ở trong mưa chạy đi như bay, đợi đến khi dừng lại, ngay cả Tiêu Phương cũng phải bội phục cô độc chứng đã làm được công phu này.

Bọn họ dừng lại ở cửa thành!

Cũng giống như trong Vương Cung, binh lính giữ thành từ lâu đã không biết đi chỗ nào tránh mưa, không còn bóng dáng.

Mưa to thế này, không ai nghĩ tới sẽ có người hấp tấp rời khỏi thành. Bọn họ cho rằng Tây Dạ này dù không tuân thủ cũng vẫn an toàn, lại không nghĩ còn có một nhóm người đang giả dạng đến dưới cửa thành, lập tức sẽ cùng Tây Dạ thẳng thẳng nói lời tạm biệt.

“Bên kia có Lạc Đà!” Tiêu Phương chỉ một ngón tay, là chuồng Lạc Đà bọn lính.

Cô độc chứng không nói hai lời, nhanh chóng vọt tới chỗ đó dạo qua một vòng từ trong ra ngoài, sau đó cười một con Lạc Đà cao nhất đi ra.

Tiêu Phương khẽ gật đầu, nhận ra ánh mắt cô độc chứng lựa chọn Lạc Đà cũng không tệ.

Bởi vì điều kiện có hạn, hắn chọn con này dĩ nhiên là chạy không nhanh bằng hai con bản thân mang tới, nhưng không kém nhau nhiều lắm, muốn xông ra sa mạc cũng không phải là vấn đề.

Thấy cô độc chứng dắt Lạc Đà trở lại, Quỷ Đồng tự biết bản thân phải ra tay.

Vì vậy lập lại chiêu cũ, một mình dễ dàng mở ra cửa tòa thành.

Tiêu Phương thầm hít một ngụm khí lạnh, theo bản năng cúi đầu nhìn Tần Như Thương.

Chỉ nói: Nha đầu, người mang ra ngoài đây là những người nào a?

129. Chương 129: Quỷ Đồng Bài Xích Tiểu Phương

Ba người rất nhanh chạy sâu vào trong đại mạc, hai canh giờ liên tiếp không ngừng chạy về phía trước, khi quay đầu nhìn lại một tòa Vương thành Tây Dạ đã sớm biến mất ở trong cát vàng.

Mưa to chỉ vì Tây Dạ mà xuống, rời khỏi Tây Dạ chưa đến ba dặm đường (1 dặm = 1/2km) nơi đâu cũng vẫn là đầy trời cát vàng.

Mọi người đi được đến nửa đêm, cuối cùng cũng dừng chân lại.

Tiểu Phương dừng lại trước tiên, sau đó chỉ chỉ Như Thương, lại nhìn cô độc chứng cùng Quỷ Đồng theo tới phía sau nói:

“Không thể chạy nữa, nàng chịu không được.” Rồi sau đó vỗ vỗ một bao gì đó của bản thân treo trên lưng Lạc Đà, nói: “Ở đây có cái màn, có thể làm phiền hai vị giúp đỡ dựng lên hay không? Ta phải xem xét vết thương cho A Thương.”

Cô độc chứng gật đầu, tự xuống Lạc Đà đi lên cầm lấy tấm màn.

Quỷ Đồng cũng đi xuống theo, lại ngăn người không biết phải làm sao đi làm.

Màn là cái gì? Cái từ này đối với hắn mà nói thật mới mẻ.

Nhưng Quỷ Đồng thật ra cũng rất thông minh, vô cùng vô cùng thông minh.

Cô độc chứng một bên mở ra hành trang một bên nói chút nguyên lý cơ bản cho hắn, hắn lập tức liền ghi nhớ toàn bộ, lại còn có thể bắt đầu thao tác.

Màn thời cổ vốn là đơn giản, không có nhiều nút thắt phức tạp, đều là từng đoạn từng đoạn dây trúc dựa theo kích cỡ không đều xuyên lại với nhau, cuối cùng dùng màn vải che kín lại là xong.

Hai người rất nhanh đem màn dựng lên thật tốt, Tiểu Phương ôm ngang Như Thương trực tiếp đi vào bên trong.

Quỷ Đồng muốn đi theo, nhưng bị cô độc chứng ngăn lại.

Hắn cũng không nói thêm gì, chỉ ngồi ở bên cạnh ngoài màn che, bộ dáng như là đang giữ cửa.

Thật ra thì Quỷ Đồng có rất nhiều lời muốn nói, từ trước tới nay hắn đều thấy cô độc chứng chiếu cố đến Như Thương không ít, hơn nữa khi hai người cùng nhau đối địch lại vô cùng hiểu ý, điều này khiến cho hắn cảm thấy Như Thương và cô độc chứng phải ở cùng một chỗ với nhau.

Hắn không hiểu cái gì gọi là tình yêu, chẳng qua là cảm thấy nếu hai người đó sánh vai mà đứng thì hết sức dễ chịu.

Bây giờ đột nhiên lại có một người khác đến, vả lại còn trực tiếp đoạt đi Như Thương từ trong tay cô độc chứng, chuyện này đối với Quỷ Đồng mà nói, thật sự khó có thể chấp nhận được.

130. Chương 130: Không Phải Bằng Hữu Cũng Xem Như Là Bạn Cùng Đường

Thấy bộ dáng hắn như vậy, cô độc chứng hình như cũng đoán được phần nào.

Vốn không muốn quan tâm tới những thứ này, nhưng dù sao Quỷ Đồng cũng không phải hài tử lớn lên ở hoàn cảnh bình thường, hấn sợ trong lòng hài tử này không hiểu, sẽ làm ra tổn hại đối với những người đi chung, không lên tiếng không được, liền nói:

“Nếu đi chung một đường, coi như không phải bằng hữu, thì cũng là bạn cùng đường. Tỷ tỷ Như Thương người tin tưởng người kia, chúng ta phải nên cùng nhau tin tưởng, vậy thì mới tốt.”

Quỷ Đồng buồn bực không lên tiếng, nhưng cũng không còn muốn đi vào bên trong. Học theo bộ dạng cô độc chứng ngồi xuống ở một đầu bên kia, sau đó không ai bảo ai mà cùng nhau trầm mặc.

Bọn họ chỉ dựng lên một cái màn đơn giản, bên trong cũng không có vật dụng hay quần áo chắn đệm gì để chống lạnh.

Nơi này tuy là sa mạc, nhưng nóng bức chỉ là ban ngày.

Nhiệt độ sớm tối trong đại mạc chênh lệch rất lớn, bọn họ vừa dầm mưa, Như Thương lại bị nội thương nặng đang không tự giác bắt đầu phát run lên.

Tâm Tiêu Phương từng trận lạnh lẽo, bộ dạng nàng bây giờ làm cho hấn nhớ lại cái đêm bốn năm về trước. Hấn cũng ở trong tình trạng vô cùng nguy hiểm cứu Như Thương mang về, chớp mắt đã bốn năm, hoàn cảnh chấn động lòng người giống như lúc đó lại muốn diễn ra.

“Tiên sinh”. Một âm thanh yếu ớt truyền đến, là Như Thương.

Tiêu Phương gật gật đầu, ý bảo nàng không nên nói nhiều. Sau đó đưa tay vào trong ngực, lấy ra một bình sứ nhỏ.

“Ăn trước một viên, ổn định tinh thần.” Viên thuốc bên trong bị hấn trực tiếp nhét vào miệng Như Thương, lại vội kéo qua túi nước ở bên cạnh đưa cho nàng hợp một ngụm. Lúc này mới nói: “Không biết người sẽ như vậy, nếu không, nói cái gì ta cũng phải đi vào cung giúp người.”

Như Thương lại nhếch môi cười khổ, thầm nghĩ cho dù Tiêu Phương vào cung, e rằng mọi chuyện cũng không có thay đổi gì lớn.

Nàng vươn tay qua Tiêu Phương, hai người cầm tay lẫn nhau thật chặt, từ trong lòng dâng lên một loại cảm giác rất an toàn, là người thân quan tâm cho nhau, không có quan hệ gì khác.

“Yên tâm, ta không có việc gì.” Nàng nói để cho Tiêu Phương nhẹ lòng, lại không nhìn được ho ra hai cái.

131. Chương 131: Có Người Ở Đây Ta Sẽ Không Chết Được

Tiêu Phương cũng không biết làm sao, từ trong cổ tay lấy ra một cái hộp vuông rất nhỏ, mở ra bên trong có vài cây ngấn châm nhỏ nhỏ tinh xảo.

Tay nâng châm hạ xuống, thành công ngăn cản cơn ho của Như Thương.

“Có người ở đây thật tốt.” Nàng không thể không cảm kích khen ngợi: “Có bàn tay thần y của người ở bên cạnh, ta sẽ không chết được.”

“Nói bậy bạ gì đó.” Tiêu Phương nhẹ khiển trách: “Có chết hay không, sao cứ mãi nói bên miệng làm chi?”

“Ân.” Nàng gật đầu: “Được, không nói chết, ta nghe lời tiên sinh.” Nàng lại cười, vẫn như cũ xinh đẹp như hoa, nhưng không có cái loại biểu thị rực rỡ khỏe mạnh: “Thật ra thì cũng không có gì đáng ngại.”

Giọng nói phát ra vô cùng nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng lỗ tai cô độc chứng ngồi ở bên ngoài lều vải vẫn đang chuyển động, loáng thoáng dường như có thể nghe.

“Tiên sinh người xem, ta đây không phải tìm được hai người giúp sao!” Như Thương cười yếu ớt: “Nếu như không có bọn họ, bộ dạng này của ta e là không bò nổi ra Vương Cung Tây Dạ.”

Nàng cố tình nói rất thoải mái, không muốn Tiêu Phương lại vì nàng lo lắng.

Nhưng Tiêu Phương quả thật không phải là người dễ gạt, nghe nàng nói như vậy, chẳng những không yên tâm, ngược lại còn nhíu mày lắc đầu, trả lời nàng, nói:

“Giúp đỡ? Sợ là không đánh không quen biết chứ?”

Như Thương không nói gì, có chút thất bại nhìn về phía Tiêu Phương. Nhiều năm như vậy, người này thật giống như một nhà tiên tri, bản thân ở trước mặt hắn gần như trong suốt, nói cũng không cần phải nói, hắn đều biết nàng suy nghĩ gì.

Nhưng mà vẫn không cam lòng, vì thế nhẹ giọng hỏi lại:

“Làm sao mà ngươi biết?”

“Ta đương nhiên biết.” Tiêu Phương tùy ý chỉ một cái trên người nàng: “Mang theo người cười lâu như vậy, làm sao có thể không phát hiện vết thương trên người người là chuyện gì xảy ra. Rất rõ ràng, tất cả chuyện này cùng với hài tử quái dị không thoát khỏi có liên quan.”

“Tiên sinh đừng trách hắn!” Nàng vội vàng lên tiếng giải thích: “Lúc bắt đầu Quỷ Đồng hắn là địch, nhưng bây giờ là bạn. Hắn đã bị cô độc chứng. Ách, chính là một người khác thu nhận, hiện tại chúng ta là đồng minh.”

132. Chương 132: Có Người Gây Trở Ngại

Cô độc chứng nghe được lời nói trong lều vải nhún vai cười khổ, hắn nghe rõ ràng ba chữ “Cô độc chứng” là biệt hiệu nàng ban cho hắn.

Mới nghe thì hết sức buồn cười, nhưng cẩn thận suy nghĩ, tổng kết lại cũng rất giống.

“Người lúc nào cũng có đạo lý của người.” Tiêu Phương lại lên tiếng: “Người kia chính là thái tử Đông Thục đi?”

“Ân!” Như Thương cố ý trêu chọc hắn: “Tiên sinh thật là lợi hại, chuyện gì cũng không thể gạt được người!”

“Có phải thân thể đã tốt hơn một chút, lại bắt đầu nghịch ngợm hay không!” Tiêu Phương liếc nàng một cái, lại nói: “Ta nhìn thấy móng tay của hắn, mặt khác. Nếu không mang người đi ra ngoài, người có thể rời khỏi Tây Dạ sao?”

“Ai..!” Như Thương than nhẹ: “Người hiểu ta, chỉ có Tiêu Phương vậy!”

Tiêu Phương nở nụ cười khổ, nhưng không nói tiếp nữa.

Hiểu, có tác dụng gì đây?

Hôm sau lại tiếp tục lên đường, vẫn là Tiêu Phương mang theo Như Thương cùng nhau cười.

Lần này, cô độc chứng đi ở phía trước, vô cùng tỉ mỉ xác định vị trí tìm con đường thông nhau đi về hướng Hách Thành.

Quỷ Đồng vốn là cùng Tiêu Phương sánh vai, cười cười, nhưng cố ý rút lại ở phía sau một đoạn.

Tâm tư Tiêu Phương tinh tế mẫn cảm, từ lúc bắt đầu hắn vẫn thỉnh thoảng chăm chú nhìn sang bên cạnh, thời điểm liếc mắt một cái liền nhìn ra được khác thường.

Quỷ Đồng cũng không che giấu tâm sự của mình, về chút khó chịu này tất cả đều viết ở trên mặt, ngay cả Như Thương cũng phải lắc đầu thán than.

Bây giờ thấy hắn cố ý đi chệch lại phía sau, Tiêu Phương đành phải nắm lấy hai cánh tay Như Thương kiểm soát lại một chút, sau đó cúi đầu thấp xuống ở bên tai nàng khẽ nói:

“Cẩn thận, e rằng có người sẽ gạt chân!”

Lời vừa dứt, liền nghe được phía sau lưng có một trận gió lạ từ dưới luồng lên.

Hắn không quay đầu, chỉ lướt nhanh qua cảnh vật ở ngoài một cái, vật kì lạ đã lên đến lòng bàn chân.

Đó là một trụ cát vàng, được người dùng sức lực tài tình khéo léo chuyển thành hình trụ làm vũ khí ném tới Mục tiêu là tứ chi con Lạc Đà này!

Lạc Đà làm sao di chuyển tránh được, bốn cái chân rắn chắc khỏe mạnh bị trụ cát chảy đánh trúng.

133. Chương 133: Bọn Họ Có Thể Bay

Tứ chi khê uốn cong, sức sinh bị đau lập tức liền ngã ập xuống.

Từ lúc Quỷ Đồng ném ra cát chảy, đồng thời cũng thẳng người chạy đi như bay về phía trước.

Ý đồ của hắn thật rõ ràng, chính là muốn đỡ lấy Như Thương trước khi rơi xuống đất, không muốn để nàng lại bị tổn thương.

Nhưng mà không nghĩ tới, người còn chưa được đến gần, bạch y công tử vốn đang cười trên lưng Lạc Đà đột nhiên bay lên.

Loại bay này đúng thật là bay, hoặc có thể nói là “Phiêu”! (tung bay hay là lơ lửng bay)

Cũng không thấy động tác hắn như thế nào, nhưng lại có thể trong nháy mắt ôm Như Thương trên Lạc Đà ngã xuống đất, bay lơ lửng trong không khí.

Dáng vẻ này rất tự nhiên, rất đẹp mắt, cũng rất. Kỳ quái.

Quỷ Đồng hạ xuống đất không hiểu, hai mắt trừng lớn nhìn hai người đang bay lơ lửng ở giữa không trung, vẻ mặt trông như khó có thể tin được.

Lúc này cô độc chứng cũng vội vã quay lại, tiếng động khác lạ ở sau lưng không thoát khỏi tai của hắn.

Hắn biết tám chín phần mười là Quỷ Đồng sinh sự, nhanh chóng vòng trở lại, nhưng vẫn chậm một bước.

“Chủ nhân.” Quỷ Đồng thấy cô độc chứng, cũng chẳng quan tâm xin tội, trực tiếp chỉ vào hai người ở không trung, nói: “Bọn họ có thể bay?”

Biểu hiện cô độc chứng đối với chuyện này cũng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn chưa đến mức ngạc nhiên giống Quỷ Đồng như vậy.

Hắn chỉ là hướng về phía không trung ôm quyền, mở miệng nói:

“Thân pháp tiên sinh thật tốt! Xin thứ cho ta không biết cách dạy dỗ, Quỷ Đồng không hiểu chuyện, nhưng cũng không ác ý, xin tiên sinh đừng trách!”

Những lời này là thay thế thuộc hạ xin tội, Quỷ Đồng nghe hiểu được, sợ tới mức trực tiếp quỳ rạp xuống trong cát.

Tiêu Phương không lên tiếng, kết quả là Như Thương giả bộ tức giận, cuối cùng phải nói với Quỷ Đồng:

“Tiêu Phương có lòng tốt giúp đỡ chúng ta, sao phải làm khó dễ hắn? Ta với hắn sống cùng một chỗ đã bốn năm, đối với ta mà nói, Tiêu Phương chính là người thân, như phụ thân như huynh trưởng! Người nếu như cứ nhất quyết không buông tha, ta. Ta sẽ.”

Nàng không biết nên nói cái gì cho phải, theo bản năng nhìn qua cô độc chứng, lại thấy người này lại muốn mở miệng, liền nói tiếp theo:

“Ta sẽ không thừa nhận ngươi, ngươi cũng không cần phải gọi ta là chủ nhân! Sa mạc rộng lớn, tự đi mà kiếm sống!”

134. Chương 134: Quỷ Đồng Hoàng Sơ

Lời này nói ra rất nghiêm trọng, ngay cả Như Thương cũng có chút không quá nhẫn tâm, vẻ mặt cô độc chứng lại không chút thay đổi, ánh mắt nhìn thẳng giữa không trung, hoàn toàn không có trọng tâm.

Quỷ Đồng sợ hãi, không biết nên nói gì, chỉ là không ngừng dập đầu về phía cô độc chứng.

Từng cái từng cái, cũng may là ở trong cát, nếu không đầu có cứng rắn bao nhiêu cũng sẽ bị đập cho hỏng.

“Không làm khó dễ tiểu huynh đệ!” Tiêu Phương rốt cuộc lên tiếng, người vẫn ôm Như Thương từ giữa không trung hạ xuống trở lại.

Hắn vốn là người thanh nhã, không muốn truy xét quá nhiều. Huống chi vừa rồi Như Thương nói một câu như phụ như huynh, đã phân biệt rất rõ ràng quan hệ của hai người, hắn còn có thể nói gì nữa đây?

“Mau lên đường đi!” Hắn lắc đầu một cái, liếc mắt nhìn Lạc Đà ở phía trước đã không còn cách nào đi được nữa, liền nhìn cô độc chứng nói: “Hai người chúng ta đổi lại cười!”

Cô độc chứng hiểu ý tứ của hắn, vì thế gật đầu, chủ động nhảy trở về Lạc Đà của mình, vươn tay nắm lấy Như Thương kéo đi lên.

Quỷ Đồng cúi đầu, thất thần không lên tiếng đi theo ở phía sau. Nhưng ánh mắt lại nhìn theo hướng Tiêu Phương, không biết hắn nói cùng cô độc chứng đổi lại cười là có ý gì.

Nhưng mà hiện tại thấy Tần Như Thương và cô độc chứng đang cười cùng một con, nàng ở phía trước được cô độc chứng ôm vào trong ngực, nhìn thấy bộ dáng như vậy rất vô cùng hài lòng.

“Đi!” Tiêu Phương nhẹ nói ra một chữ, rồi sau đó chuyển động khinh công, cuối cùng bản thân dẫn đầu xông ra ngoài.

Thân pháp của hắn phóng khoáng tự nhiên lại nhẹ nhàng, hơn nữa một thân áo trắng, thoát nhìn giống như một vị Tiên Nhân xinh đẹp bay giữa không trung.

Những người khác sau đó đuổi theo, Lạc Đà chạy thật sự rất nhanh, nhưng tốc độ vẫn không đuổi kịp Tiêu Phương.

Như Thương bĩu môi, than thở: “Khinh công Tiên sinh lại tốt hơn rất nhiều.”

Cô độc chứng đương nhiên nghe thấy nàng nói gì, nhưng không đáp lại.

Nhưng hắn phải thầm khen đối với thân pháp khinh công của Tiêu Phương, tốc độ như vậy đúng là hắn không có.

Mọi người đi rất nhanh, chưa đến bốn ngày đã đến được biên cương đại mạc.

135. Chương 135: Thiên Ngoại Hữu Thiên Nhân Ngoại Hữu Nhân *

Cuối cùng phải ở trong sa mạc một đêm, Quỷ Đồng thấy Tiêu Phương chớp mắt, lặng lẽ đến gần bên cạnh, sau đó khẽ vận lực để bản thân tích trữ khí lực, đồng thời cũng đứng lên vận vẹo uốn éo, làm cho bộ mặt thường ngày càng thêm quỷ dị.

Hắn là muốn thử xem sự gan dạ của Tiêu Phương một chút, theo ý hắn, một người thoát nhìn hết sức nhỏ nhả yếu đuối như vậy, lá gan người hắn là không lớn.

Nhưng hắn thật sự đã đánh giá thấp Tiêu Phương, người này là nhân vật có truyền thuyết không thấy hình bóng, vô cùng được khen ngợi ở trong giang hồ, nếu cứ dễ dàng bị người hù dọa như vậy, e rằng Nhân Nhã Sơn Trang của hắn từ lâu đã bị người giẫm đạp Thành Bình địa.

Cô độc chứng nhìn ra được ý đồ của Quỷ Đồng, nhưng cũng không có lên tiếng.

Tiêu Phương đối với hắn mà nói vẫn còn xa lạ, hắn vốn không phải là người dễ dàng tiếp xúc cùng người khác. Lúc còn ở Tây Dạ, thậm chí đã từng thử qua suốt cả một năm không cùng người ngoài nói tới một câu.

Tuy rằng từ lúc gặp được Tần Như Thương thì nói chuyện không ít, nhưng chuyện đó cũng không có nghĩa là hắn phải thay đổi bản chất, bắt đầu cứ mãi xen vào việc của người khác.

Quỷ Đồng ngồi xổm trước mặt Tiêu Phương, chờ đợi khi người đang ngủ mở mắt ra sẽ thấy có một con quái vật đang kề sát ngay mặt mình.

Nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, lấy bất biến ứng vạn biến, đây là bộ mặt diễn xuất giỏi nhất vốn có của công tử Tiêu Phương.

Hai người cứ như vậy đối mặt với nhau thời gian gần một nén hương, rốt cuộc cũng là Quỷ Đồng thất bại thua trận trước.

Hài tử tràn đầy thất vọng ngồi trở lại trên mặt đất, cảm thấy vô cùng buồn bực.

Từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng trải qua thất bại, mặc dù thế giới của hắn chỉ giới hạn giữa ba tầng tháp lâu, nhưng tất cả những người có thể đi vào thì không một ai còn sống để đi ra ngoài.

Đừng nói là người, ngay cả rắn hổ cũng không sợ.

Nhưng kể từ khi cô độc chứng và Tần Như Thương đi vào, tình thế luôn được chiến thắng của hắn lập tức bỗng quay ngược trở lại.

Với lại, chẳng những là cô độc chứng và Tần Như Thương, ngay cả người bằng hữu bên ngoài tiếp ứng Như Thương cũng lợi hại như vậy.

Ưu thế của hắn hoàn toàn không có, điều này khiến cho Quỷ Đồng có phần lo lắng và sợ hãi.

P/S: (*) Trời đất bao la, người giỏi sẽ có người giỏi hơn. (không biết đúng hay không ta)

136. Chương 136: Khuôn Mặt Người Có Thể Chữa Trị

Theo bản năng đưa mắt nhìn qua chỗ cô độc chứng, muốn cầu xin giúp đỡ từ nơi chủ nhân, nhưng lại thấy cô độc chứng đang ngửa mặt nhìn trời, giống như trong đại mạc chỉ có một mình hắn, cái gì cũng không để ý.

Như Thương phỏng chừng vẫn còn đang ngủ trong lều, đó là gian phòng đặc biệt của nàng, ngoại trừ Tiêu Phương mỗi ngày đều hành châm chữa thương cho nàng, lúc khác ai cũng không được vào quấy rầy, để cho nàng an tâm nghỉ ngơi.

Hài tử có chút xấu hổ, muốn đứng dậy bỏ đi.

Hắn quyết định cách xa không tiếp cận Tiêu Phương, người này vừa nhìn nhỏ nhả yếu đuối nhưng hơi thở lại quá mạnh mẽ, có đôi khi làm cho hắn sợ hãi.

Nhưng hắn còn chưa kịp đứng dậy, Tiêu Phương đột ngột lên tiếng, gọi người dừng lại.

Hắn nói ——

“Người gọi là Quỷ Đồng sao!” Thấy Quỷ Đồng sững sờ, vẻ mặt không biết làm sao lại càng không biết nên trả lời như thế nào, liền nói tiếp: “Là A Thương nói cho ta biết.”

Lúc hắn nói chuyện, chợt vươn tay thăm dò về phía trước mặt Quỷ Đồng.

Điều này làm cho Quỷ Đồng vô cùng khẩn trương, muốn tránh, nhưng giống như ma xui quỷ khiến lại ngồi không nhúc nhích.

Cũng không biết vì sao vừa nhìn thấy Tiêu Phương, thì có một loại cảm giác khiến cho lòng người yên tĩnh.

Cho nên khi đối phương đưa tay sờ về phía bản thân, tuy rằng không thoải mái nhưng cảm thấy hắn cũng không có ác ý.

Tiêu Phương dĩ nhiên không có ác ý, hắn chỉ muốn đưa tay sờ lên khuôn mặt ngày thường có vài chỗ nhô ra quái dị của Quỷ Đồng.

Từng cái từng cái, khi nhẹ khi nặng, có khi ngón tay còn khép lại để kẹp khớp xương lồi ra.

Hình dạng của Quỷ Đồng chưa từng có người sờ qua, cho dù là cô độc chứng cũng chỉ vỗ vỗ đầu của hắn.

Hành động Tiêu Phương đối với hắn còn quá xa lạ, từ trước đến nay cũng không có cảm nhận qua.

Hắn khẩn trương, nhưng vẫn nghe lời ngồi ở tại chỗ, như một tiểu hài tử.

Thật lâu, rốt cuộc Tiêu Phương dừng lại động tác, lúc lấy tay trở về còn kèm theo một câu nói, làm nhiệt huyết trong Quỷ Đồng tức khắc sôi trào.

Hắn nói ——

“Khuôn mặt này của ngươi có thể chữa trị!”

Quỷ Đồng không có cách nào dùng lời nói để bày tỏ tâm tình của hắn lúc này, ngay cả cô độc chứng đang trầm mặc cũng quay đầu lại.

137. Chương 137: Phụ Tùng Tuyệt Đối Không Phải Là Thấp Kém

Tiêu Phương không nhiều lời nữa, Như Thương từ trong lều vải lộ đầu ra nhìn về phía Quỷ Đồng, nháy mắt mấy cái, nói:

“Người còn không mau tạ ơn tiên sinh! Hắn nói có thể trị, thì nhất định là có thể trị! Quỷ Đồng, người không phải hi vọng có một ngày cũng giống như chúng ta, có thể quang minh chính đại đi ở dưới ánh mặt trời sao?”

Lời như vậy với Quỷ Đồng mà nói hấp dẫn rất lớn, hắn gần như là phản xạ có điều kiện đứng dậy chạy đi, nhìn về phía cô độc chứng.

Thấy đối phương nhìn mình gật gật đầu, lúc này mới quay lại bên Tiêu Phương, bùm một cái quỳ xuống, sau đó lại bắt đầu dập đầu liên tiếp.

Tiêu Phương thật không biết phải làm sao, duỗi tay ngăn cản hắn dừng lại. Như Thương lúc này cũng nói:

“Nói tiếng cảm ơn là được! Không nên lúc nào cũng dập đầu cho người ta như vậy!” Vừa nói vừa nhìn về phía cô độc chứng, thấy hắn không có phản ứng, lại nói tiếp: “Người phải nhớ kỹ, giữa người với người đều bình đẳng, cho dù bản thân người có chủ nhân, cũng không cần cảm thấy thấp hơn một bậc. Trung thành cùng tuyệt đối phục tùng có thể phân chia ngang bằng, nhưng quỳ ba lạy bốn cũng không phải là một tác phong tốt, người phải sửa đổi một chút!”

Lý luận của Tần Như Thương đối với cổ nhân mà nói không phải ai cũng có thể tiếp nhận, Tiêu Phương cùng cô độc chứng đều không có phản ứng gì, nhưng Quỷ Đồng sau khi nghe xong đầu lớn lại lắc lắc.

Dùng lời nói của hắn mà nói, chính là ——

“Chủ tử chính là chủ tử! Có đập đầu bán mạng đưa cho chủ tử, đó cũng là việc nên làm!”

.

Cuối cùng rời khỏi sa mạc trở về Hách Thành, khoảnh khắc bước vào biên giới Đông Thục Quốc, Tiêu Phương thở dài một hơi.

Thân thể Như Thương bị thương ở mức độ thể nào trong lòng hắn hiểu rõ, mặc dù nàng thật sự kiên cường khác hẳn với người bình thường, nhưng lục phủ ngũ tạng(*) thì lại khác nhau xa, không bằng với ý chí của nàng.

Mọi người tìm một nhà trọ tạm thời thu xếp ở lại, Tiêu Phương quyết định trước tiên phải đi hiệu thuốc trong thành mua chút thuốc mang về.

Nhưng những loại thuốc đó cũng chỉ có tác dụng làm giảm bớt vài phần, nội thương cần phải nghỉ ngơi, cho dù không nghỉ, ít nhất cũng phải dùng vật liệu quý giá trong sơn trang của hắn, cùng với dốc lòng điều trị thì mới được.

P/S: (*)- Lục phủ là sáu bộ phận quan trọng trong vùng bụng của cơ thể con người.

Lục phủ gồm: Vị, Đởm, Tam tiêu, Bàng quang, Tiểu trường, Đại trường.

1. Vị là bao tử (dạ dày)
2. Đởm là mật
3. Bàng quang là bọng đái
4. Tiểu trường là ruột non
5. Đại trường là ruột già.
6. Tam tiêu là ba tiêu: thượng tiêu là miệng trên của bao tử, trung tiêu là khoảng giữa bao tử, hạ tiêu là miệng trên của bàng quang.

- Ngũ tạng là năm bộ phận quan trọng trong vùng ngực và bụng của con người.

Ngũ tạng gồm: Tâm, Can, Tỳ, Phế, Thận.

1. Tâm là tim
2. Can là gan
3. Tỳ là lá lách
4. Phế là phổi
5. Thận là hai quả thận (cật).

138. Chương 138: Tiêu Phương Rất Thích Hợp Ngồi Trên Cao

Nhưng bây giờ rõ ràng không có điều kiện như vậy, vì thế hắn chủ động mở miệng, cùng Như Thương thương lượng ——

“Hay là trước nên theo ta trở về có được hay không? Chuyện người muốn làm không nóng lòng nhất thời được, dù sao cũng đợi nhiều năm như vậy, không cần thiết phải gấp gáp thực hiện.”

Như Thương biết tâm ý của hắn, cũng hiểu thương thế của mình nặng bao nhiêu, nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu nói:

“Không được! Đừng nói bản thân ta cửa này không qua nổi, ngay cả thái tử Đông Thục và Quỷ Đồng bọn họ cũng.”

“Có thể dẫn bọn hần cùng nhau trở về!” Tiêu Phương lại tiếp tục tiếp nhượng bộ.

Nhàn Nhã Sơn Trang là nơi mà không phải người bình thường có thể đi vào, Tiêu Phương hần có thói quen thanh nhã, có lẽ từ xưa đến nay Tần Như Thương là người duy nhất có thể cùng chung sống lâu như thế.

Nay bởi vì nàng, hần lại có thể nói để cô độc chứng và Quỷ Đồng cùng nhau trở về, trong lúc nhất thời nghe được, Như Thương từng hồi xúc động.

“Tiên sinh, người vì ta đã làm quá nhiều.” Nàng ngồi dựa vào một đầu trên giường, nhìn thẳng Tiêu Phương đã thay đổi thanh sam trước mặt.(thanh = màu xanh, sam = áo mặc ở trong).

Có nhiều lúc nàng không biết phải làm sao nói chuyện cùng Tiêu Phương, người này rất thích hợp ngồi trên cao, thậm chí nàng cảm thấy Tiêu Phương hần là Thần Linh được cung phụng, người phàm chỉ cần quỳ lạy, dùng tâm linh kết nối là được.

“Chuyện đã bắt đầu, thì nhất định không có lý do giữa đường thu tay.” Âm thanh của nàng lại tiếp tục: “Vốn cũng không phải là thiên kim tiểu thư mảnh mai gì, ta nghỉ ngơi ở Hách Thành vài ngày sẽ không sao.”

Thấy ý nghĩa lời nói nàng kiên quyết, Tiêu Phương cũng không cưỡng cầu (yêu cầu quá đáng) nữa, chỉ cầm mấy vị được liệu mua được từ trong hiệu thuốc, tự mình đi tới phía sau đích thân nấu thuốc.

Nói là nghỉ ngơi, Nhưng Thương không phải người chịu ngồi yên.

Thương thế trong người của nàng, ngày bình thường chỉ cần không dùng sức vận công, đi dạo một chút có lẽ là không có chuyện gì.

Hách Thành dù sao cũng là lãnh thổ Trung Nguyên, ăn uống mặc dùng đều là thói quen không thể thiếu của mọi người. Nhưng chuyện này đối với nàng, cô độc chứng cùng Quỷ Đồng mà nói, vẫn là có chút không quen.

Cô độc chứng không tồi, với hần ăn gì uống gì cũng được, chỉ cần lấp đầy bụng mà thôi, nhưng Quỷ Đồng thì lại vô cùng không thoải mái.

139. Chương 139: Quỷ Đồng Sửa Đổi

Thời gian dài ăn chỉ một loại thức ăn, đã làm cho hần đối với những thứ này rõ ràng có cảm giác không ngon miệng.

Không phải bởi vì thứ kia ăn ngon, mà hần căn bản không biết trên đời này còn có thứ khác.

Giống như bảo con cạp đi ăn trái cây, mặc kệ thứ kia đối với loài người có nhiều mỹ vị, nhưng nó đều ăn được như củi khô, một chút cảm nhận cũng không có.

Biểu hiện này của Quỷ Đồng đã có từ khi còn ở trong sa mạc, Tiêu Phương chuẩn bị một chút lương khô mang theo trên người, lúc nghỉ ngơi chia cho bọn họ ăn, cô độc chứng ăn được bình thường, Quỷ Đồng thì lại không biết phải ăn như thế nào.

Như Thương phải chỉ dạy hần từng chút, hần mới thử cầm lấy một khối bánh nướng lớn nhét vào trong miệng, nhưng lập tức liền phun ra tất cả.

Lúc đó hần hỏi người bên cạnh: Thứ này có thể ăn sao?

Cho dù Như Thương nói với hần người bình thường là phải ăn những thứ này, hần vẫn lắc đầu như cũ, kiên quyết không nuốt xuống.

Nhưng cũng không thể luôn để đói, đặc biệt là đối với người đi đường, thể lực tiêu hao rất nhiều.

Nói ra, cũng may mà còn Lạc Đà bị thương, cô độc chứng thấy quý đồng thật sự không có cách nào tiếp nhận được thức ăn loài người, đành phải tự mình vòng trở lại cắt lấy hai chân sau Lạc Đà mang theo bên người.

Hôm nay đến Hách Thành, thức ăn ngon miệng trong khách điểm chỗ nào cũng có, lúc Quý Đồng đối mặt những thứ này, mặc dù bên trong vị giác (cảm giác của lưỡi) vẫn không có nửa điểm phản ứng, nhưng từ trên tâm lý ai nấy cũng đều nhìn ra được, là hắn đã nguyện ý đi nếm thử.

Như Thương thấy hắn thay đổi như vậy thật cao hứng, cũng không yêu cầu quá đáng, mặc kệ một ngày hắn có thể ăn bao nhiêu, tóm lại ăn chút nào hay chút đó.

Nàng tự mình đi đến cửa hiệu vải trong thành mua quần áo cho Quý Đồng, còn bảo tiểu nhị nhà trọ chuẩn bị nước thật tốt, để hắn tắm gội một lần cho thoải mái.

Đầu tóc là tìm một người thợ trên đường cạo cho hắn, người nọ bị hắn dọa cho hoảng sợ, bọn họ phải lừa gạt người đó nói là khi còn nhỏ, bị rút vách núi trọng thương mới thành hình dạng như vậy.

140. Chương 140: Tại Sao Thân Thể Lại Biến Thành Đá

Cũng may mọi người đều rất thích tiền, sau khi Tiêu Phương lấy ra thỏi bạc trắng đưa tới, những người đó cũng không nhiều lời nữa, chỉ chuyên tâm làm chuyện của mình.

Đầu tóc Quý Đồng bị cạo không còn một mảnh, đây là chủ ý của Như Thương.

Lúc đối phương chỉ vào cái đầu bóng lũng của mình hỏi nàng tại sao phải làm như vậy, Như Thương kéo tóc của nàng nói với hắn:

“Phải đem toàn bộ tóc khô bỏ đi, để Tiêu tiên sinh cho người chút được, làm tóc lại dài ra giống với cái này của ta mới tốt a!”

Quý Đồng nhìn thấy giạt mình, có chút không dám tin tưởng hỏi nàng:

“Thật sự?”

Như Thương gật đầu:

“Thật sự!”

Hài tử liền không hề kháng cự nữa, Như Thương cao hứng tiếp nhận an bài tất cả cho hắn.

Tiêu Phương cũng xác thực theo như lời nàng nói, tự mình điều chế một loại thuốc mỡ bôi lên xung quanh ở ngoài cho Quý Đồng.

Thứ đó bôi ở trên da đầu hơi lạnh lạnh, thật dễ chịu.

Mọi người đều ở trong một gian phòng nhìn Quý Đồng thay đổi, Như Thương lại nhớ tới một cái suy đoán khi hai người nàng và cô độc chứng ở Tháp Trấn Yêu,.

Vì vậy mở miệng mà hỏi ——

“Quý Đồng, thời điểm đánh nhau vì sao thân thể của người lại cứng như tảng đá? Chúng ta ném những thứ này nọ lên trên, âm thanh vọng lại cùng với đụng vào trên vách tường đá rất giống nhau.”

Khi Tần Như Thương hỏi ra lời này, cô độc chứng ngồi ở bên cạnh vẫn luôn nhàm chán nhìn trời, liền quay đầu lại, Tiêu Phương đang chuẩn bị bôi thuốc mỡ cũng tạm ngưng một chút.

Nhưng Quý Đồng lại có phần ngỡ ngàng, ngơ ngác một hồi lâu, sau đó lại lắc lắc đầu, trả lời, nói:

“Ta cũng không hiểu rõ, ngay từ đầu không phải như thế, hơn nữa lúc bình thường ta không đánh nhau với bọn họ thì thịt cũng sẽ không cứng.”

Trả lời như vậy cũng nằm trong dự đoán của Như Thương, sự hiểu biết của Quý Đồng toàn bộ đều thông qua từ những người liên tục đi vào Tháp Trấn Yêu kể lại, thật sự có hạn, đối với nhận định chức năng cơ thể bản thân, lại càng không có khả năng biết được quá nhiều.

Tầm mắt cô độc chứng lúc này hướng tới Tiêu Phương, Như Thương cũng ngẩng đầu nhìn qua.

141. Chương 141: Tiêu Phương Lý Luận

Tiêu Phương tinh thông y lý, chuyện như vậy có lẽ cũng chỉ có hắn mới có khả năng đưa ra một giải thích hợp lý. (tinh thông y lý = hiểu biết lý thuyết y thuật)

Quả nhiên, Tiêu Phương bôi xong thuốc mỡ chỗ cuối cùng, lại dùng vải bông trắng bọc lại toàn bộ đầu Quý Đồng, lúc này mới quay người đi đến chỗ chậu rửa mặt, rửa tay thật sạch, sau đó nói:

“Đây là biểu hiện người hóa đá, phân loại chính xác thì xem như đây là một loại bệnh vô cùng nghiêm trọng. Nguyên nhân sinh ra bệnh này hơn phân nửa là bởi vì thức ăn và hoàn cảnh trưởng thành, ở trên đường ta nghe các người kể về câu chuyện của ả của Quý Đồng, càng thêm xác định nguyên nhân thân thể hóa đá của hắn. Người ăn thịt người, nhất định sẽ tạo thành bệnh!”

Tiêu Phương liếc mắt nhìn Quý Đồng, thấy trong ánh mắt hắn lộ vẻ không hiểu, vì thế tiếp tục nói:

“Từ nhỏ người chỉ vì muốn no bụng, cho nên bụng đói ăn quàng. Từ từ, không có những thứ thức ăn khác xuất hiện, người đương nhiên liền cho rằng đó là thứ duy nhất ở trên đời có thể ăn. Cái này cũng không trách người!”

Tiêu Phương là người ôn tồn lễ độ, khi hắn đem một hồi đạo lý êm tai nói ra, rõ ràng có chút khác biệt với Tần Như Thương và cô độc chứng.

Tuy rằng không dững mãnh như vậy, tính chất vốn có cũng không phải kích động không đầu óc, nhưng lại khiến cho người ta không có cách nào không nghe, càng không có cách nào không tin.

Quý Đồng theo bản năng gật đầu, vẻ mặt thành kính giống như một tín đồ đang gặp được Thần Linh mà bản thân tín ngưỡng.

Như Thương than nhẹ, đây chính là Tiêu Phương, có thể nhìn mà không thể theo kịp.

“Tình huống hóa đá bây giờ của người đã vô cùng nghiêm trọng.” Âm thanh Tiêu Phương lại tiếp tục, trên mặt tăng thêm vài phần nghiêm túc: “Nhưng cũng không đến nỗi không có thuốc chữa! Nếu như người theo ta trở về Sơn Trang, trong vòng một năm, ta cam đoan người không khác gì người bình thường.”

Nghe được lời này, Như Thương bỗng nhiên trợn to hai mắt, nhưng chỉ trong chớp mắt lập tức khôi phục lại như thường.

Phản ứng này tránh né được Quý Đồng, nhưng lại không thoát khỏi ánh mắt của cô độc chứng và Tiêu Phương.

Nàng khẽ mở miệng, yếu ớt nói:

“Tiên sinh, ta không quay về!”

142. Chương 142: Chân Chính Quân Tử

Trong lời nói còn có chút uất ức, Tiêu Phương dừng lại, quay đầu nhìn nàng đồng thời nói:

“Nghĩ cái gì đây? Người cho rằng ta vì khuyên người trở về Sơn Trang, cho nên mới cố ý đem bệnh Quỷ Đồng nói thật nghiêm trọng sao?” Hắc lặc đầu: “A Thương, ta không phải người như vậy.”

“Tiên sinh, ta.”

Nàng muốn nói ra, lại bị Tiêu Phương giơ tay ngắt lời.

“Ta chỉ nói lời ngay thật mà thôi.” Hắc chỉ chỉ Quỷ Đồng: “Tình trạng của hắc quả thật là như vậy, nếu không kịp thời điều trị, cuối cùng sẽ có một ngày toàn thân biến thành đá, hơn nữa cho dù phát hay không phát lực, hiện tượng hóa đá cũng lan tràn ra. Đến lúc đó, đá sẽ không biến trở lại thành người!”

Lời này là Tiêu Phương nhìn về phía Tần Như Thương nói, trong giọng nói có phần nghiêm khắc, làm cho Như Thương không dám ngẩng đầu nhìn.

“Thôi!” Tiêu Phương lại lên tiếng: “Nếu hiện tại ăn uống khôi phục bình thường, tình trạng này của hắc có thể chống đỡ hơn nửa năm. Đợi có thời gian trở về Sơn Trang, ta sẽ lấy cho hắc chút dược đến, ăn mỗi ngày, đảm bảo dần dần có thể loại bỏ được mùi vị người chết trong cơ thể, đồng thời cũng giải được hiện tượng hóa đá. Tuy rằng dùng thời gian dài chút, sợ là phải ba năm năm năm, nhưng dù sao cũng không đến mức muốn kết thúc mạng đi.”

“Tiên sinh, cảm tạ người.” Như Thương không có ngẩng đầu, trong lòng cảm thấy hổ thẹn, nhỏ giọng nói ra một câu.

Nàng không nên hiểu lầm Tiêu Phương, nhiều năm như vậy nàng phải hiểu rõ hắc.

Đó là một chân chính quân tử, có lẽ đối với nàng có chỗ mong đợi cùng hi vọng, nhưng chỉ cần nàng không ưng thuận, hắc cũng không nhắc lại.

“Ta thay Quỷ Đồng tạ ơn Tiên tiên sinh!” Cô độc chứng đột nhiên lên tiếng, khéo léo rút cuộc đánh tan bầu không khí giữa Như Thương và Tiêu Phương.

Lòng nàng đầy cảm kích, cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Quỷ Đồng vừa nghe thấy chủ nhân lại vì mình tự đi tỏ lời biết ơn với người, cũng vội vàng từ trên ghế nhảy lên, sau đó lại “Bùm” một tiếng quỳ xuống, ra vẻ sắp phải dập đầu.

Tiêu Phương nhanh tay lẹ mắt, dùng một tay đỡ lấy người, đồng thời nói:

“A Thương nói làm cho người đem cái tật xấu này sửa đi, người vẫn ở trước mặt chủ nhân không thay đổi được, ít nhất cũng đừng làm như vậy với chúng ta.”

143. Chương 143: Người Đây Là Muốn Làm Gì

Quỷ Đồng không đồng ý, liều mạng giãy giụa, nhưng tay Tiêu Phương giống như hai cái kìm sắt, nắm lấy thật chặt chẽ.

Cuối cùng Quỷ Đồng cũng buông tha, không hiểu lắm bầm một tiếng:

“Các người thật là kỳ quái!”

Đúng a! Như Thương cười khổ, đúng là thật kỳ quái!

Đối với người cổ đại mà nói, ý nghĩ trong đầu nàng quả thật hết sức kỳ quái.

Bắt đầu khi vừa gặp Tiêu Phương, phần lưng của nàng hoàn toàn huyết nhục (máu+thịt) mơ hồ. Lúc ấy nàng mới mười hai tuổi, lại thêm tình huống khẩn cấp, cũng không có kiên dè này nọ.

Nhưng sau này nàng dần dần lớn lên, trở mã hoa nhường nguyệt thẹn, Tiêu Phương đã từng không chỉ một lần đi tìm về một nữ y, đưa đến thay đổi được cho nàng nhưng Như Thương không cần.

Nhàn Nhã Sơn Trang là một nơi thoát ly cuộc sống hiện tại, có thể nào tùy tiện để cho người ngoài ra vào. Hơn nữa, phơi bày phía sau lưng trước mặt cho nam tử, người cổ đại ở đây nhìn thấy kinh hãi thể tục, nhưng đối với một người con gái sinh sống ở thế kỷ hai mươi mốt mà nói, thật ra cũng không coi là cái gì. Trong ngày hè còn mang váy mỏng, bên nào không thể sánh bằng đây?

.

Nói là ở Hách Thành nghỉ ngơi hồi phục, nhưng trên thực tế cũng chỉ dừng lại ba ngày mà thôi.

Như Thương suy nghĩ ở lại biên giới Tây Dạ nữa, sợ có người đuổi theo, vì vậy thúc giục cô độc chứng chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Mọi người thuê một chiếc xe ngựa dự định rời khỏi thành, Tiêu Phương thấy nàng mang những thứ này nọ ném lên xe ngựa, lại chỉ cho Quỷ Đồng phương hướng đi Thục Đô thành, hình như đã hiểu ra được cái gì.

Vì vậy nhú lông mày, kéo lấy cánh tay Như Thương hỏi nàng ——

“Người đây này là muốn làm gì?”

Như Thương chớp mắt:

“Đương nhiên là đi Đô thành, tiếp đó dẫn theo thái tử vào cung.”

“Người biết ta hỏi không phải cái này!” Tiêu Phương khẽ lắc đầu, sắc mặt lạnh dần.

“Còn có thể có cái gì.” Như Thương hơi cúi đầu, như đang suy nghĩ lời kế tiếp phải mở miệng như thế nào.

Tiếng Tiêu Phương lại truyền đến, trực tiếp đem tâm tư của nàng nói toạc ra——

“Rõ ràng ta đã biết hướng đi, hiện tại cần gì phải chỉ Quỷ Đồng phân biệt đường đi như vậy đây? Nói đến cùng chỉ có một nguyên nhân, ngươi không đồng ý để ta đi theo.”

144. Chương 144: Không Để Cho Tiêu Phương Đi Theo

Lời nói, là lời chất vấn! Nhưng giọng nói Tiêu Phương vẫn thản nhiên nhẹ nhàng như cũ, giống như đang tự kể ra một câu chuyện không liên quan đến mình, cũng không cho phép người tránh né.

“Phải!” Như Thương cũng không tiếp tục giấu giếm, dứt khoát ngắt đầu nhìn thẳng, nhưng không dám nhìn vào mắt của hắn.

Nàng chỉ nhìn chằm chằm môi Tiêu Phương, hít sâu một hơi, tựa như tăng thêm can đảm cho bản thân, nói:

“Tiên sinh trở về Tàn Linh đi! Quảng đường còn lại, A Thương tự mình đi!”

“Ngươi cho rằng ta sẽ vương bạn?”

“Không!” Nàng lắc đầu: “Tiên sinh thâm tàng bất lộ (không để lộ tài năng), võ công có một không hai, còn thêm tài nghệ trong người, cùng với hai chữ ‘ vương bạn ’ nhập lại không thấy liên quan.”

“Vậy vì sao không muốn cho ta theo ?”

“Nhiều người mục tiêu nhiều!” Lời nàng nói đơn giản, dùng giọng nói bình thường nhất để nói, không để cho người tin tưởng là đang nói dối. “Mấy năm nay A Thương làm việc cũng thường xuyên ra vào Tàn Linh, lần nào mà không phải đao quang kiếm vũ, trước kia tiên sinh đều yên tâm, lần này vì sao lại đi theo a!” (đao quang kiếm vũ theo mình hiểu là đao như ánh sáng còn kiếm thì như mưa rơi, cũng tương tự là nguy hiểm)

Nàng nói lời này thật ra rất miễn cưỡng, chuyện lần này so với trước kia khác nhau, lòng dạ nàng biết rõ.

Mà Tiêu Phương là người thông minh như vậy, có thể nào không nhìn ra được?

Từ lâu hắn không phải đã nói, nàng đi như vậy rất có khả năng sẽ không quay trở lại nữa sao!

Người còn theo đến Tây Dạ, đây chính là biểu hiện không muốn buông tay.

Nhưng lần này Như Thương quyết tâm rất lớn, không muốn cho hắn đi thì nhất định là không muốn cho hắn đi, lý do ở trong lòng cũng không nhẫn tâm nói rõ.

“Thân thể người thế này, đi một mình ta sao có thể yên tâm.” Rốt cuộc Tiêu Phương thở dài một tiếng, mặc dù vẫn đang tranh thủ, nhưng đã không còn kiên định như trước.

“Không phải một người a!” Như Thương giương lên khuôn mặt tươi cười, hướng đến chỗ hai người cô độc chứng và Quỷ Đồng đang đi vòng quanh đóng xe kéo vào con ngựa, chỉ chỉ nói: “Còn có bọn họ! Nếu ta có xảy ra chuyện, bọn họ nhất định sẽ không ngồi yên không để ý tới.”

Tiêu Phương cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn chằm chằm Như Thương một hồi lâu, rồi sau đó khẽ lắc đầu. Chiết phiến cầm trong tay run lên, xoay người thản nhiên mà đi. (Chiết phiến = một loại quạt xếp)

145. Chương 145: Người Thương Tâm, Ngay Cả Đi Cũng Không Lưu Lại Dấu Chân

Không cùng bất luận kẻ nào nói lời tạm biệt, giống như chuyến đi Tây Dạ nguy hiểm này, từ trước tới nay cũng chưa từng có sự xuất hiện của hắn.

Tiêu Phương cứ như vậy từng bước rời đi, thân hình phóng khoáng tự nhiên giẫm đạp trên đất cát, nhưng không để lại một chút dấu vết nào.

Trong lòng Như Thương nhăn nhúm nhói đau, nàng nhớ được Tiêu Phương từng nói qua, người thương tâm đến cực điểm sẽ mất đi hồn phách. Mà người không có hồn phách, cho dù là đi cũng không để lại dấu chân.

Hiện tại, hắn đang thương tâm đến cực điểm sao?

Trách nàng lòng dạ ngoan độc, liên tiếp đem người bên cạnh đuổi đi.

Cho dù một khắc trước đó người ta vẫn còn ở đây giúp đỡ nàng xử lý hành trang, thậm chí khi đến một tòa thành, lúc cần bổ sung lại mấy vị thuốc đều làm rất tốt.

Bóng dáng áo trắng quẹo qua một khúc quanh, rồi biến mất không thấy nữa.

Lúc này Như Thương mới thu hồi tầm mắt, vừa quay đầu liền thành công che giấu vẻ mặt uất ức.

“Đều tốt rồi sao?” Nàng cười nhạt hỏi, nhìn thấy cô độc chứng, lại nói: “Không nghĩ tới người còn có thể đóng xe ngựa, thật là lợi hại!”

Nàng nói lời này cố ý làm ra vẻ thoải mái, nghe qua không khác gì trước kia nhưng cô độc chứng chỉ liếc nhìn nàng một cái, cũng không có lên tiếng.

Như Thương nói chuyện một mình không cảm thấy thú vị, liền quay ngược lại dạy dỗ Quỷ Đồng, đánh xe ngựa nên làm như thế nào.

Nhưng mới nói được hai câu, Quỷ Đồng lại mở miệng nói:

“Những lời này vừa rồi chủ nhân đã nói qua cho ta, vì sao người còn phải nói lại.”

Nàng buồn bực, dứt khoát bảo Quỷ Đồng đỡ vào trong xe ngựa, cũng không để ý đến hai người bên ngoài nữa.

Trong xe ngựa bởi vì chồng chất không ít dược liệu, đang tản ra nhàn nhạt mùi vị thảo dược.

Như Thương cũng không biết nóng nẩy ở đâu ra, rốt cuộc đều xốc lên toàn bộ ba mặt rèm treo cửa, lại tiện tay nhặt lên đệm lót dùng sức quạt, ý định là muốn ủi vị này mau chóng tiêu tán.

Không lâu sau, cô độc chứng cũng lên xe ngựa, ngồi xuống ở vị trí đối diện nàng.

Chỉ chờa Quý Đồng một chỗ ngồi ở giữa bên ngoài, hai con ngựa vội vàng cấp tốc chạy về phương hướng Thục Đô thành.

Lý do để một mình hắn ở lại bên ngoài, thứ nhất là vì thân thể Như Thương không tốt, dù sao cũng cần có người ở bên cạnh chăm sóc.

146. Chương 146: Tiêu Phương Đi, Quý Đồng Thật Cao Hứng

Thứ hai là hai người bọn họ cố ý muốn cho Quý Đồng có nhiều cơ hội để rèn luyện, cũng nhìn xem phong cảnh thế giới vô biên.

Trước đây Như Thương có mua nón rơm đội đầu cho hắn, mang theo lụa mỏng che bụi trên mặt, nhằm để giấu đi khuôn mặt của Quý Đồng, không đến nỗi làm cho người ngoài khiếp sợ.

Xe ngựa một mạch chạy ra khỏi cửa thành, vào giữa đường nhỏ bụi rậm, lúc này Như Thương mới lộ vẻ có chút mệt mỏi, nửa người dựa vào ở trên buồng xe ngựa.

Bên trong trải lót rất mềm mại, tuy rằng khó tránh khỏi xóc nảy, nhưng tương đối mà nói dù sao cũng thoải mái hơn một chút.

Mọi chuyện cẩn thận như vậy nhất định là do Tiêu Phương làm, ngay cả cái được nàng dùng để đắp chân, là một tấm thảm da hổ cũng được Tiêu Phương đặc biệt đi tìm thợ săn bỏ ra số tiền thật ỏi mua được.

Nàng thật sự không mong muốn tiếp tục suy nghĩ đến Tiêu Phương, nhưng không còn cách nào, mùi thuốc trong xe ngựa làm sao cũng không mất đi, kì lạ mỗi một loại này nọ bên cạnh cũng đều có liên quan đến.

Như Thương bắt đắc dĩ, buộc lòng phải vứt bỏ cái ý nghĩ đần độn đó.

Cô độc chứng vẫn luôn không lên tiếng, ngựa đầu dựa ra phía sau, ánh mắt từ rèm cửa sổ vén lên nhìn đi nơi xa, giống như tất cả không hề tồn tại, người hoàn toàn chạy xe không.

Bên ngoài thùng xe có tiếng cười không tự giác của Quý Đồng truyền đến, Như Thương thuận miệng hỏi hắn:

“Người cười cái gì!”

Quý Đồng thành thật đáp:

“Không có Tiêu tiên sinh đi theo, thật tốt!”

“Tại sao?” Nàng trở mình chuyển ánh mắt, có chút buồn bực nói: “Hắn có thể trị bệnh cho người, để người mỗi ngày được tốt hơn, vì sao người lại không hi vọng hắn đi theo a?”

“Quý Đồng tình nguyện không cần trị bệnh!” Hải tử này nói tới nói lui chẳng qua xoay chuyển vòng vo, cuối cùng cẩn thận đáp: “Bởi vì khi người và chủ nhân ở chung một chỗ cảm thấy tốt hơn! Nếu có hắn ở đây, người cũng chỉ nói chuyện với hắn.”

Như Thương thở nhẹ ra, không muốn tiếp tục cùng thảo luận đề tài này nữa.

Vì thế nhắm mắt giả vờ ngủ, không lên tiếng.

Nhưng vừa chớp mắt không bao lâu, lại nghe được tiếng của cô độc chứng cất lên, rất nhẹ, chỉ vừa đủ lọt vào tai nàng ——

“Như thế nào không để cho hắn đi theo?”

147. Chương 147: Sao Người Không Vì Chủ Nhân Mà Suy Nghĩ

Lại là vấn đề này, thật ra Như Thương rất muốn đá qua một cước, sau đó hỏi hấn sao người cũng nhiều chuyện như vậy!

Nhưng lời nói đến bên khoe miệng, lại trở thành lời bày tỏ.

Nàng nói:

“Người cũng thấy Tiêu Phương là người như thế nào, chuyện ta làm đều là thể gian tâm thường, trừ đi hung hiểm, còn có lòng dạ con người khó thể tránh khỏi lừa gạt, tính kế, âm mưu, thậm chí phản bội. Vì vậy mà ta nhận thấy Tiêu Phương không thể lẫn vào cùng thế tục, đó là một loại tội ác, ta gánh vác không nổi.”

Nàng cũng không có giống cô độc chứng cố ý kiềm chế âm lượng, lời kia vừa thốt ra, từng chữ rơi vào tai Quỷ Đồng ở bên ngoài.

Cô độc chứng vẫn chưa nói gì, thì đã nghe được hài tử ở ngoài lên tiếng, còn mang theo chất vấn ——

“Người chỉ muốn nghĩ cho Tiêu tiên sinh, tại sao không vì chủ nhân suy nghĩ một chút!”

Như Thương chớp mắt mấy cái, nhìn nhìn người bên cạnh, thấy hấn vẫn là bộ dạng ngủ không tỉnh, đối với lời nàng và Quỷ Đồng nói, một chút xú phản ứng cũng không có.

Nàng cũng không cảm thấy quái lạ, từ lâu cô độc chứng đã có thói quen tật xấu này, nếu hấn thường xuyên sôi nổi, vậy mới gọi là gặp quỷ!

“Chủ nhân nhà người cùng ta vốn cùng một đường, cho dù ta không lôi kéo, hấn cũng trốn không thoát vận mệnh lần này! Cho nên —— không cần phải thay hấn nghĩ!”

.....

Dọc đường đi không ai nói nữa, hai mươi ngày sau đó xe ngựa rốt cuộc dừng lại trước cửa thành Thục Đô.

Ba người xuống xe, đồng thời trong lòng sinh ra mấy phần nghi ngờ đối với quang cảnh nhìn thấy trước mắt.

Một tòa Đại Quốc Đô thành, tình thế vốn phải là phồn hoa hưng thịnh, nhìn qua không hiểu vì sao lại có vẻ hết sức tiêu điều, quang cảnh rõ ràng vẫn chưa tới buổi trưa, cửa thành lại khép chặt, chung quanh trừ ra chiếc xe ngựa của bọn họ, ngay cả một bóng người cũng không có!

Loại tiêu điều này có vài phần kỳ quái, không phải giống loại ít ỏi người hoang vu, mà trong trong ngoài ngoài đều lộ ra một luồng yên tĩnh vắng lặng.

Yên tĩnh lúc này, trong trầm mặc lại còn phát ra “Tử khí” (hơi thở chết chóc), dán mắt nhìn chăm chú cửa thành thật lâu, sẽ làm cho người ta xuất hiện một loại ảo giác. Cảm thấy phía sau cánh cửa lớn này, toàn bộ không phải là một tòa Hoàng Thành Thục Đô của nhóm người tôn quý nhất, mà kế tiếp chính là địa ngục.

148. Chương 148: Trong Thành Thục Đô Có Rất Nhiều Người Chết

Khi cảm giác này chiếu ra một chút ở trong đầu Như Thương, nàng lập tức quay lại nhìn về phía Quỷ Đồng.

Cùng lúc đó, phát hiện cô độc chứng cũng đang nhìn Quỷ Đồng.

Bọn họ đều hiểu, đối với hơi thở tử vong, Quỷ Đồng là người ngửi được chính xác nhất.

Hai người vừa nhìn đến, phát giác lúc này Quỷ Đồng một tay kéo mũ rơm đội trên đầu xuống, sau đó khóa chặt chân mày, lão đảo đi nhanh ba bước về hướng cửa thành.

Bọn họ cũng chạy đuổi theo, nhưng thấy Quỷ Đồng dừng lại, trong mắt rõ ràng hiện lên một loại được gọi là “Dục vọng” gì đó.

Bên trong dục vọng mang theo tham lam, mang theo tìm kiếm, cũng mang theo loại thân thiết lâu ngày không gặp!

Trong lòng Như Thương khê động, thầm nghĩ không tốt, nhưng vào lúc này cô độc chứng đã chạy đi lên trước nàng một bước, một tay xách phía sau lưng Quý Đồng kéo ra xa mấy thước.

Thân thể của nàng không cho phép làm động tác giống như cô độc chứng, cũng chỉ có thể cất bước đi từ từ, chậm rãi thông thả đến trước mặt hai người.

Quý Đồng trong cơn kinh hoảng phục hồi lại tinh thần, nhìn thoáng qua cánh tay bị cô độc chứng nắm lấy, cảm thấy có chút áy náy mím mím môi, sau đó cúi đầu nói:

“Tạ ơn chủ nhân, ta. Thật xin lỗi.”

Cô độc chứng lắc đầu, đương nhiên hiểu lời hần nói là có ý tứ gì, nhưng cũng không muốn truy cứu, chỉ lên tiếng hỏi:

“Bên trong quả thật có người chết?”

“Àn.” Quý Đồng dùng sức gật đầu, vội vàng đáp: “Không chỉ có, hơn nữa còn rất nhiều rất nhiều! Có nhiều thi thể đã hư thối, mùi vị mục nát thối rửa!”

Chân mày Như Thương vẫn luôn nhíu chặt, suy xét lại lời vừa rồi Quý Đồng nói, còn có phản ứng của hần.

Dọc theo đường đi Quý Đồng liên tục bị buộc phải ăn thức ăn giống như bọn họ, nhưng bởi vì không thích ứng, cho nên ăn được không nhiều, vẫn không thấy no bụng.

Đó là lý do mà ban nãy hần biểu hiện ra cái loại dục vọng và tham lam, là vì bản thân người được mùi vị “Thức ăn ngon” quen thuộc.

Nếu quả thật đúng như lời hần, bên trong rất nhiều rất nhiều người chết hơn nữa có một số xác chết đã thối rửa, vậy thì bên trong Thục Đô thành rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Thành này còn có thể vào sao?

149. Chương 149: Bệnh Dịch

Ngay sau đó ở trong đầu hiện ra hai chữ “Chiến loạn”, nhưng lập tức liền bị Như Thương bác bỏ đi! (Chiến loạn = loạn lạc thời chiến tranh)

Không thể nào, tuy rằng bọn họ vì không có thời gian, mấy ngày gần đây đều luôn đi vòng đường nhỏ cùng đường núi, cho nên cũng không gặp được người nào.

Nhưng nếu là chiến loạn, không thể nào một chút động tĩnh cũng không có, cho dù là không có dân tị nạn chạy trốn, ở ngoài thành này cũng phải nhìn thấy một ít quân đội địch quốc mới đúng.

Nàng nhìn sang cô độc chứng, dùng ánh mắt chuyển giao nghi vấn của chính mình.

Đối phương không có trả lời mà chỉ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm về phía trên đỉnh cửa thành.

Ánh mắt vẫn tập trung ở một chỗ, hai mắt Như Thương cũng theo hướng nhìn tới, lúc này mới phát hiện ra ở trên đỉnh tường thành trước mặt đang cắm một cây cờ vải màu xanh biếc.

Cờ không lớn, cắm thôi cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, có thể nhìn ra được người cắm cờ rất gấp gáp và không có trách nhiệm.

Ở trên mặt cờ viết một chữ —— Dịch!

Bên ngoài còn vẽ một vòng tròn, đang nhẹ lay động bay theo chiều gió mùa hè, hướng ra phía ngoài đưa ra nhắc nhở.

“Dịch. . . .” Như Thương nhẹ giọng lắm lắm, lập tức hít một hơi, nói: “Chẳng lẽ bên trong xảy ra ôn dịch?”

Lời của nàng được cô độc chứng khẳng định, thấy hấn gật đầu một cái, tiếp lời nói:

“Hấn là như vậy! Bởi vì có ôn dịch, vốn nghĩ rằng muốn bảo toàn ọi người, cho nên người ở bên trong không cho phép ra, người bên ngoài cũng không thể đi vào. Rất nhiều người chết đã không có chỗ chôn, có lẽ thi thể đã bắt đầu bỏ thối ở trên phố, mới khiến tình huống càng ngày càng nghiêm trọng.”

“Các người nhìn cửa thành!” Như Thương chỉ một ngón tay: “Chú ý nhìn đúng khe hở và bốn phía!”

Hai người theo lời nàng nói nhìn qua, Như Thương tiếp tục nói:

“Là bị người ở bên ngoài đổ nước thép vào! Nói cách khác, bất kể bên trong xảy ra chuyện gì, cũng không quan tâm đã chết bao nhiêu người, lại càng không hỏi là có người còn sống hay không, tòa thành này thậm chí còn chuẩn bị bỏ đi! Cho dù là có người khỏe mạnh, cũng đừng mơ tưởng đi ra cánh cửa lớn này! Ta nghĩ. . . .” Nàng dừng một chút, lại nhìn qua cô độc chứng, cuối cùng nói ra một câu dường như là nói với hấn ——: “Đây phải là người hoàng gia làm!”

150. Chương 150: Nói Cho Cùng Chỉ Có Thể Tự Trách Mình

Lời này cũng không có mang đến cho cô độc chứng bao nhiêu rung động, hấn vẫn trừng mắt nhìn, tự mình nói ——

“Vì nhu cầu tự bảo vệ mình, cũng vì bảo vệ lãnh thổ khác, làm như vậy cũng không có gì đáng trách.” Sau đó nhìn nhìn Tần Như Thương, tiếp tục nói: “Hoàng hay không hoàng gia, nếu người không nói cho ta biết, ta căn bản cũng không biết, thì phải làm thế nào đây?”

Nàng than nhẹ, lòng cũng nói thế, cô độc chứng mất trí nhớ lúc năm tuổi, hoàng tộc Đông Thục này với hấn mà nói tuy là cùng gia tộc, nhưng trên thực tế cũng không có một chút cảm tình.

Nếu không phải có sự xuất hiện của nàng, có lẽ cả đời cô độc chứng đã ở lại Tây Dạ.

“Thôi.” Không muốn tiếp tục đề tài này, Như Thương thuận miệng hỏi: “Kế tiếp làm thế nào?”

Cô độc chứng lại nhìn nàng hỏi ngược lại:

“Người nói đi? Là người dẫn ta đến, kế tiếp vào hay lui, cũng nghe người chứ?”

Trong lòng Như Thương nghe lời này không có cảm giác gì, theo bản năng liền hỏi ra miệng ——

“Người đang trách ta?”

“Không có.” Cô độc chứng lắc đầu, cũng không nói nhiều.

“Ta thừa nhận là ta ích kỷ, một mực tình nguyện dẫn người tới đây!” Như Thương nhìn thẳng hấn: “Nhưng người cũng cần phải hiểu rõ, là người cứu ta trước sẵn đó mới từng bước từng bước bị ép đến đường cùng, không thể không rời khỏi Tây Dạ. Ta không bắt buộc người cứu ta, thậm chí ta cũng không nghĩ tới người sẽ cứu ta! Cho nên chuyện sau đó người muốn trách cũng chỉ có thể tự trách mình, chẳng quan hệ tới ta.”

Lời này nói ra có lẽ cũng không phải dễ nghe, thậm chí nàng còn nghĩ rất muốn làm cho cô độc chứng phát cáu mà bỏ đi.

Nhưng mà khả năng chịu đựng của đối phương rõ ràng so với nàng tưởng tượng phải mạnh hơn rất nhiều, bản thân từ trước đến nay cũng không xuất hiện biểu tình gì, chẳng những không có phất tay áo bỏ đi, ngược lại khóe môi cong lên như đang nặn ra một chút tươi cười.

“Trước tiên tìm một chỗ thu xếp ổn thỏa cho các người, sau đó ta đi vào thành xem một chút. Ôn dịch ta không sợ, chúng ta dù sao cũng phải tìm hiểu tình huống rõ ràng, để tiếp tục có thêm một bước tính toán.”

Hắn không có dây dợ đến đề tài vừa rồi nữa, mà giống như một người không có việc gì, tiếp tục sắp xếp đối với chuyện quan trọng ở trước mắt.

151. Chương 151: Tá Túc

Như Thương tìm hiểu không ra hắn là loại người gì, cũng chỉ có thể xem hắn là quái nhân (người lập dị), không muốn so đo.

Bất quá trong lòng cũng thâm thở phào nhẹ nhõm, nếu như cô độc chứng đi thật, một chuyến đi Tây Dạ này của nàng thật là uổng phí, bị thương cũng vô ích.

Muốn tìm về Thâm Châu, cũng chỉ có một cách để tìm nó.

Ba người lại tiếp tục lên xe ngựa, đổi trở lại con đường lớn chạy đi.

Thông thường sau khi ra khỏi thành mấy dặm thì sẽ có thôn nhỏ để dừng lại, mọi người thử tìm kiếm, nếu tìm không được, cũng chỉ có thể nghỉ ngơi ở trong xe ngựa.

Xem như Ông Trời có mắt, đi không bao xa thì thấy một cửa thôn, ngoại trừ dùng một tấm bảng gỗ viết ký hiệu tên thôn bên ngoài, còn có một người thanh niên đang cắt cỏ.

Quý Đồng thức thời một lần nữa lấy mũ rơm đội lên thật tốt, sau đó đánh xe ngựa chạy đi về hướng người thanh niên.

Như Thương từ bên trong vén rèm lên, sau khi đợi xe dừng lại thì hỏi người thanh niên trẻ tuổi:

“Vị tiểu ca này, chúng ta là đi ngang qua, muốn đến trong thôn tá túc một đêm, xin hỏi người có thể tìm giúp chúng ta một gia đình nào hay không a?”

Vừa nói xong, từ bên trong tay áo lấy ra mấy xu tiền đưa tới, đó là lúc ở Hách Thành Tiêu Phương giao cho nàng.

Người trẻ tuổi nhìn đồng tiền nàng đưa qua, ánh mắt vô cùng tham lam, nuốt xuống nước miếng nhưng cũng không có nhận.

Hắn chỉ quay nửa người lại, hướng về phía bên trong thôn chỉ chỉ, sau đó nói:

“Các người khỏi phải cho tiền ta! Bởi vì ta không cần thiết giúp tìm chỗ ở! Trong thôn này chỉ còn lại hai ba hộ gia đình, những nhà cửa khác đều là trống không, các người thích ở đâu thì cứ dừng lại ở đó! Bọn họ cũng không cần!”

“Đây là ý gì?” Như Thương lại đặt câu hỏi: “Những người đó đâu? Nhà cửa còn tốt tại sao không cần?”

“Ai nha!” Người trẻ tuổi liền dậm chân: “Ta xem các người là từ phương hướng Thục Đô chạy tới, thế nào, khi đi ngang qua nơi đó cũng không phát hiện khác thường? Đô thành Chúng ta bị ôn dịch! Người nhanh chóng chạy thoát giữ được cái mạng, trong lòng tự nghĩ gặp may chứ nếu còn ở chỗ đó, đều bị ngăn chặn lại hết!”

152. Chương 152: Trong Thôn Cũng Có Người Chết

“Vậy cùng với thôn các người có quan hệ gì?” Quý Đồng khó chịu ngọt ngọt lên tiếng: “Thôn các người cũng không có ngăn chặn a!”

“Có phải trong thôn cũng có người nhiễm dịch hay không?” Sắc mặt Như Thương nặng nề mà hỏi.

Người thanh niên gật đầu một cái, hiện rõ ra vài phần khen ngợi, nhưng rất nhanh lại lắc lắc đầu, nói:

“Cũng không đúng hoàn toàn! Thật ra trong thôn không có ai phát sinh bệnh dịch, nhưng lúc đầu khi những người đó đến tá túc, ban ngày người vốn còn rất tốt, ai ngờ đến buổi tối thì bắt đầu nóng lên, ngày thứ hai liền chết đi! Mọi người biết người nọ là trước khi ra khỏi thành đã bị nhiễm bệnh, cho nên cũng không dám ở lại trong thôn, từng người đều đã bỏ chạy.”

“Vậy những người còn lại thế nào?” Lời nói là quỷ đồng hỏi, vừa hỏi vừa chỉ chỉ người trẻ tuổi: “Tại sao người không chạy?”

“Chạy? Chạy đâu?” Thanh niên đáp về mặt tình lý đương nhiên! “Cái người đã chết được chôn rất sâu cũng rất xa, ta mới không tin trong thôn sẽ có dịch độc. Vả lại, ở đây còn có hai gia đình, đều là người già sáu bảy mươi, nếu đi hết bọn họ làm sao bây giờ? Vậy còn không phải chờ chết!”

Người thanh niên vừa nói, liền ôm lấy một bó cỏ vừa cắt xong đi tới cửa thôn, đồng thời cất giọng nói:

“Nếu các người không sợ, cứ vào đây! Thích ở nhà nào thì ở nhà đó! Nếu như sợ, thì trở ra đi về phía trước!”

Như Thương không lên tiếng, mà quay đầu nhìn thoáng qua cô độc chứng.

Đối phương rõ ràng rất cẩn thận, không có ngay lập tức chứng tỏ thái độ, chỉ dùng tay ra hiệu ý bảo Như Thương và Quỷ Đồng ở chỗ này chờ trước, sau đó tự mình nhảy xuống xe, sải bước đi nhanh vào trong thôn.

Nàng cùng Quỷ Đồng ngồi ở trên xe chờ, thời gian khoảng chừng một nén hương, cô độc chứng trở về, đồng thời hướng về phía bọn họ vẫy tay, ý tứ là bên trong không có chuyện gì, có thể vào ở!

Quỷ Đồng lúc này mới yên lòng lái xe đi vào bên trong, Như Thương cũng không lo lắng.

Từ nhỏ cô độc chứng đã từng ngâm qua nước thuốc, bách độc bất xâm, đồng thời đối với các loại bệnh độc cũng hết sức nhạy cảm.

153. Chương 153: Đối Đãi Bạn Bè Khác Với Kẻ Dịch

Ở trên đường đi hần từng nói qua, bản thân chỉ cần dùng mũi ngửi một chút, là có thể biết được xung quanh có độc tồn tại hay không.

Mọi người tìm thấy một căn nhà để ở lại thoát nhìn tương đối sạch sẽ, sau khi thu xếp hai người thật tốt, cô độc chứng một khắc cũng không đợi, liền đi ra ngoài chuẩn bị cỡi ngựa trở lại thành Thực Đô.

Như Thương đứng ở cửa phòng nhìn, lại thấy Quỷ Đồng đang đuổi theo, có chút khó xử theo sát hần nói:

“Chủ nhân, ta cũng không sợ cái gì dịch hay không dịch, hay là người ở đây chăm sóc Như Thương tỷ tỷ, ta đi vào thành nhìn xem sao!”

Cô độc chứng nghiêng đầu, dùng ánh mắt ném tới hướng hần hỏi.

Quỷ Đồng có chút khó xử, gãi gãi đầu nói:

“Nếu không chủ nhân, người bơi lên người Như Thương tỷ tỷ một chút máu, ta.”

“Ta tin tưởng người!”

“Ta tin tưởng người!”

Lời Quỷ Đồng vừa thốt xong, rốt cuộc nhận lấy một câu trả lời không hẹn mà cùng lúc của Tàn Như Thương và cô độc chứng.

Hai người biết tâm tư hần, Quỷ Đồng là sợ tính chất bản thân thích ăn thịt người đột nhiên phát tác, sẽ làm ra chuyện tổn thương đến Như Thương.

Nhưng chỉ một câu tin tưởng, lại khiến cho hắn kiên quyết gặt đầu, cũng không nói thêm nữa, khom người xuống, nhìn về phía cô độc chứng nói:

“Chủ nhân bảo trọng!”

Đối phương gặt đầu, lại nhìn nhìn như Thương, cũng không nói thêm gì, xoay người lên ngựa, thúc giục rồi liền chạy đi về hướng ngược lại.

Trong sân chỉ còn lại hai người, Quỷ Đồng suy nghĩ một chút, trước tiên bước đến trong xe ngựa lấy xuống tấm thảm da hổ mà dọc theo đường đi Như Thương thường ôm đắp.

Hiện tại tuy rằng là giữa hè, nhưng trong người Như Thương có thương tích, thỉnh thoảng vẫn cảm thấy lạnh run.

Quỷ Đồng cẩn thận làm nàng thật cao hứng, cười nhận lấy tấm thảm, sau đó mở miệng nói:

“Quỷ Đồng, đúng là phải như vậy! Nếu là đồng bạn, là tốt người, bất cứ lúc nào cũng phải nghĩ đến đối phương, không thể chỉ lo lắng cho bản thân.”

Thấy Quỷ Đồng rất nghiêm túc gặt đầu, nàng lập tức xoay chuyển lời lại, tiếp tục nói:

“Nhưng nếu như là kẻ địch, muốn tổn thương người và đồng bạn của người, vậy thì không cần khách khí, sử dụng phương pháp trực tiếp nhất lấy đầu của hắn!”

154. Chương 154: Vì Sao Thuộc Lại Nhanh Chóng Trị Tốt Cho Xương

Khi Như Thương nói ra một câu cuối cùng, thì ánh mắt tự nhiên dần dần nguội lạnh.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ hiện ra một tia độc ác, trong nháy mắt cảm thấy hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Quỷ Đồng khẽ run rẩy, theo bản năng lui về phía sau một bước, rồi chỉ vào Tần Như Thương há miệng, liền nói:

“Đúng là như vậy! Chính là cái vẻ mặt này! Ngày đó ở trong tháp, thời điểm người và chủ nhân đánh ta, bộ dáng này của người vô cùng dọa người!”

Như Thương cười khê, chợt nhớ tới một vấn đề, vì vậy hỏi hắn:

“Quỷ Đồng, trước kia trong Tháp Trấn Yêu đã từng có nữ nhân đi vào?”

Quỷ Đồng gặt gặt đầu——

“Có! Nữ nhân kia lại chuẩn bị rắn, mang theo một con rắn thật là lớn đi vào! Chẳng qua nó còn chưa kịp cắn ta, đã bị ta bẻ gãy cổ. Nữ nhân này cũng rất lợi hại, nhưng so với người thật là kém xa.”

Hắn vừa nói vừa duỗi chân của mình ra, tiếp tục nói:

“Người có thể nhìn ra nhược điểm trên người ta, nàng thì không được. Ngón tay của người tựa như dao găm, có thể cắm thẳng vào trong xương của ta, nàng cũng không được.”

Như Thương nhẹ lắc đầu, không hỏi hắn chuyện trước kia nữa. Sau đó nhìn về phía vết thương trên chân hắn, không khỏi khen:

“Thương thế của người lành thật nhanh! Lúc còn chưa rời khỏi sa mạc, ta đã phát hiện nó bắt đầu kết sẹo. Nhưng khớp xương không đau sao? Như thế nào không thấy người kêu đau?”

Quỷ Đồng nghĩ nghĩ, dường như cũng cảm thấy kỳ quái, tiếp theo ở tại chỗ nhảy nhẩy vài cái, lúc này mới đáp lời:

“Thật sự một chút cũng không đau! Có thể là khi còn trong sa mạc, chỗ mà Tiêu tiên sinh bôi thuốc cho ta đã nổi lên tác dụng.”

Lúc ở sa mạc, xác thực Tiêu Phương từng thấy Quý Đồng có ngoại thương nghiêm trọng nên cho hắn bôi qua một loại thuốc bột. Nhưng Như Thương cũng không thừa nhận là thuốc kia lại có thể thần kỳ đến mức, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã trị cho khối xương cốt lành lại.

Thứ kia chẳng qua chỉ là một loại thuốc có công hiệu trị đau nhức, giống như một loại của nhóm vận động viên ở thế kỷ hai mươi mốt sử dụng, có thể giảm đau trong khoảng thời gian ngắn, hơn nữa bảo đảm không ảnh hưởng đến trận đấu.

155. Chương 155: Quý Đồng Tự Chữa Trị

Nhưng nàng nhớ rõ ràng móng tay của mình quả thật cắm vào xương Quý Đồng, mà hắn hiện giờ không có chuyện gì, vậy cũng chỉ có một khả năng, chính là năng lực lành vết thương của thân thể Quý Đồng rất mạnh, vả lại còn vượt xa hơn người bình thường rất nhiều.

Nàng không hỏi nữa, ôm thăm da hổ đi vào nhà.

Quý Đồng cầm lấy lương khô trong xe xuống còn có túi nước của Như Thương, đưa cho nàng đem đi vào.

Xong xuôi đâu đó, hài tử chủ động đi ra khỏi phòng, ngồi xuống trên bậc thềm ngay tại cửa ra vào, cũng không liếc mắt một cái nhìn về hướng trong phòng.

Như Thương nhìn thấy cũng không nói thêm gì, ăn xong vài miếng lương khô liền dựa vào ở trên vách nghỉ ngơi.

Thật ra nàng rất mệt, thân thể cũng thật không tốt.

Trên đường đi, mặc dù đã cố gắng hết sức kéo dài tốc độ, nhưng bánh xe cổ đại không có cao su giảm xóc, nàng nỗ lực chống đỡ, mới miễn cưỡng chịu đựng đến Thục Đô.

Nàng hiểu Quý Đồng đang né tránh nàng, cố gắng không nhìn đến nàng.

Bởi vì mặt của nàng nhất định trắng bệch không khác gì người chết, thậm chí ngay cả hô hấp cũng yếu ớt, cần phải cẩn thận đi nghe mới nghe thấy được.

Như Thương quả thật rất tức giận, giận chính bản thân mình.

Nếu ngày đó ở trong tháp cẩn thận hơn một tí, có lẽ sẽ không bị tổn thương nặng như vậy.

Không có thương tổn, thì cũng sẽ không trở thành gánh nặng cho người khác.

Nói ra, chuyện này nàng vốn là người cầm đầu, là chủ đạo.

Nhưng bây giờ lại trở thành một người cần được chăm sóc, nghĩ đến, khiến cho người cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Mơ mơ màng màng dựa vào trên vách ngủ một giấc, ánh mặt trời mùa hè xuyên thấu qua song cửa sổ giấy chiếu vào trên thăm lông da hổ, rất ấm áp dễ chịu.

Tần Như Thương giống như thấy một giấc mộng rất kỳ quái, mơ thấy lúc đang gọi một trận mưa to, lại làm cho lũ lớn đến bất ngờ, bản thân phải bỏ chạy trốn chết.

Nàng muốn thu hồi tinh thể để ưa dừng lại, nhưng làm thế nào tia sáng đỏ trong mắt cũng không biến mất, mưa thì cứ thế không ngừng được.

Sau đó, lũ bất ngờ ngập đến cổ của nàng, nàng gắng sức muốn leo lên một cây đại thụ, dưới lòng bàn chân hình như lại bị thứ gì đó cuốn lấy, vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

156. Chương 156: Tần Như Thương Nằm Mộng

Nàng chìm vào trong nước, muốn đem thứ gì đó cuốn lấy mắt cá chân mình gỡ bỏ đi, lại phát hiện chính là có rất nhiều con rắn vô cùng nhỏ.

Có mấy chục con cùng nhau quấn lên nàng, thế nào cũng không chịu buông tha.

Trong lúc tính mạng lâm nguy, phía dưới dường như có người bơi tới, dùng vũ khí lợi hại đem những con rắn kia chặt đứt, như vậy mới để cho nàng được tự do.

Nhưng rõ ràng là không chỉ có chừng này rắn, người nọ vừa giúp nàng thoát hiểm, bản thân lại bị một tổp rắn khác cuốn lấy.

Cổ hần bị quấn quanh, hơn nữa còn bị một phần sức lực thật lớn lôi kéo người xuống chỗ nước sâu.

Như Thương muốn nắm lấy ân nhân cứu trở về, nhưng vừa kéo được vai hần, tay liền bị trượt mất.

Nàng thấy rõ ràng ân nhân cứu mạng là Tiêu Phương, nhưng lúc nhìn thấy rõ thì cũng là lúc Tiêu Phương đã bị những con rắn kia kéo đến trong vực sâu, cuối cùng không còn thấy bóng dáng.

Nước mắt Tần Như Thương bỗng dưng xuất hiện, muốn khóc, thân thể đột nhiên lại bị thứ gì đó nhấc lên, người hoàn toàn thoát khỏi mặt nước, hô hấp lần nữa được trở lại.

Nước lũ dường như đang giảm xuống, lúc này nàng mới phát hiện ánh mắt của mình đã nguyên vẹn trở lại không còn tia sáng đỏ.

Người nhấc nàng lên vẻ mặt không chút biểu tình đang ở đối diện nhìn nàng, nàng nhận ra được, là cô độc chứng.

Khi Như Thương bừng tỉnh dậy, đầu đầy mồ hôi, giấc mộng này quá mức chân thật, cho nên nàng sống sờ cả buổi vẫn không có phản ứng, bản thân đã tỉnh trở lại mà cứ ngỡ là đang tiếp tục ở trong mộng.

Rốt cuộc tinh thần phục hồi lại, chuyện thứ nhất nghĩ đến chính là may mắn!

May mắn là bản thân sáng suốt không để cho Tiêu Phương đi theo, sớm sắp xếp cho hần trở về, mặc dù lúc đó xem ra có chút tàn nhẫn, nhưng không hề nghi ngờ, đó là chính xác!

Như Thương không dám nói giấc mộng vừa rồi là biểu thị cái gì, nhưng nàng vẫn luôn cảm thấy từ lúc bản thân xuất hiện cho tới nay, chẳng những quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của Tiêu Phương, hơn nữa nếu còn qua lại như hình với bóng, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày nàng mang đến đại họa cho Tiêu Phương.

Từ trước đến nay nàng là người cùng với hai chữ “Hòa bình” không dính nổi một chút quan hệ, nơi có nàng xuất hiện ngoại trừ chiến tranh và tử vong, chính là vĩnh viễn không chỉ dừng lại ở mưu toan ngầm ngầm.

157. Chương 157: Sợ Dung Tục Làm Bản Thanh Nhã

Hồi còn nhỏ, ông nội nói nàng lệ khí (hơi thở tàn ác) quá nặng, nếu sinh mạng người bên cạnh không đủ kiên định, rất có thể sẽ bị nàng mang đến tai họa.

Cho nên nàng chưa bao giờ chủ động đến gần người lạ, càng sẽ không chủ động đối xử tốt với bất kỳ người nào, hoặc là phát sinh tình cảm.

Kiếp trước đã thế, kiếp này cũng giống như vậy.

Tiêu Phương ngoại trừ tính cách và bề ngoài ra, so với chữ “Yếu kém” này thật sự hoàn toàn khác biệt, thậm chí hần lấy một địch một trăm cũng không tổn hao đến một cọng tóc, người có thể nguyên vẹn trở ra.

Đây chính là một phần tao nhả lịch sự, mà Như Thương không đành lòng đi phá hoại.

Nàng liễu lĩnh tàn nhẫn bỏ mặc Tiêu Phương, chính là không muốn để “Thô Tục” của mình làm bẩn “Thanh Nhã” của hần.

Bất kể đối phương vui lòng hay không, dù sao nàng cũng phải tự hiểu được thanh danh.

Sinh mạng của lính đặc biệt bất cứ lúc nào cũng có thể cống hiến, cho dù là thay đổi cả thân thể, nàng vẫn luôn không thoát khỏi có liên quan với nguy hiểm đáng sợ.

Nếu số mệnh đã định sẵn, cần gì phải làm liên lụy đến một người như Tiêu Phương.

Trời lúc này đã tối hẳn, trong thôn không có người, yên tĩnh đến mức gần như ngay cả tiếng chim kêu cũng không có.

May mà còn có ánh trăng chiếu sáng nhân loại, ban đêm nhưng vẫn không tính là quá tối, ít nhất cũng thấy rõ đường đi, để cho Như Thương thấy được Quỷ Đồng ngồi ở trong sân.

Đứa nhỏ kia im lặng ngồi trên thềm đá, đưa lưng về phía cửa phòng, đầu thì thỉnh thoảng hơi ngước lên trên, rõ ràng không có ngủ.

Nàng bước đi ra ngoài cũng ngồi xuống đất, đến bên cạnh Quỷ Đồng, chủ động vỗ lên bờ vai của hần, rồi nhẹ giọng nói:

“Người có thể đi vào trong phòng mà ngủ!”

Quỷ Đồng thấy nàng đi ra, vội vàng đứng lên, sau đó lui về phía sau hai bước, rất cung kính gật gật đầu, coi như là hành lễ.

Như Thương lặp lại lời nói lúc này một lần nữa, chỉ thấy Quỷ Đồng lắc đầu giống như trống bỏi, rồi sau đó trả lời nàng:

“Cảm tạ Như Thương tỷ tỷ, Quỷ Đồng không buồn ngủ.”

“Làm sao có thể không buồn ngủ!” Như Thương nhẹ nhàng khiển trách: “Tối hôm qua chúng ta đi đường suốt đêm, cũng chưa từng được nghỉ ngơi. Có phải là người sợ làm ta bị thương hay không, cho nên mới không dám vào nhà?”

158. Chương 158: Tin Tưởng Rốt Cuộc Là Cái Gì

Một câu đã vạch trần ra tâm tư thiếu niên, Quỷ Đồng cũng không giấu giếm, đành phải gật đầu một cái, xem như thừa nhận.

Nàng than nhẹ, lại một lần nữa nói với thiếu niên này ——

“Ta tin tưởng người! Không phải tin tưởng người có thể khống chế dục vọng của mình, mà tin tưởng người xem ta là đồng bạn, là bằng hữu, cho nên coi như người không chế không nổi, cũng sẽ không ăn ta!”

Mỗi một chữ trong lời nói của nàng, Quỷ Đồng đều nghe được rất rõ ràng. Nhưng mà hợp chúng lại với nhau, hần vẫn u mê không hiểu rốt cuộc là có ý tứ gì.

Vì vậy hỏi Như Thương ——

“Tỷ tỷ, các người lúc nào cũng nói tin tưởng tin tưởng! Cái ‘tin tưởng’ đó cuối cùng là cái gì?”

Câu hỏi này của hần khiến cho Như Thương cũng khó đứng vững, hai người cứ như vậy đứng im lặng đối diện thật lâu, lúc này nàng mới đi lên hai bước, sau đó kéo qua một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống, rồi nói:

“Cái gọi là tin tưởng, thật ra nó là một thứ tồn tại rất kỳ diệu, là một điều thần bí sâu xa. . . .” Nàng vừa nói vừa hồi tưởng lại, đối với hai chữ tin tưởng, Tần Như Thương sống nhiều năm thế này, thật sự mà nói thì đây cũng là lần đầu nhìn thẳng vào nó.

“Quý Đồng.” Nàng khẽ mở miệng, tiếp tục nói: “Người biết không? Thật ra ta cũng không xác định ‘tin tưởng’ có phải thật sự tồn tại hay không! Vào nhiều năm trước kia, hai chữ này đối với sinh mạng của ta mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa gì. Ta chỉ làm theo những điều mà cuộc sống đặt ra, điểm quan trọng nhất chính là không thể dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào! Có thể giải thích như vậy cũng không được xác thực, phải nói là trước kia ta tuyệt đối sẽ không tin tưởng bất cứ người nào. Cho dù là gia tộc ta, cùng với người thân của ta.”

Đây là một chủ đề mà Tần Như Thương rất không nguyện ý nhắc tới, gia tộc Tần thị đã từng dựa vào sự sinh tồn duy nhất là nàng.

Có bao nhiêu lần Bộ Quốc Phòng tìm đến nàng, nàng đều bỏ qua không để ý tới. Nàng không muốn trở thành một người nào đó trong tổ chức, Tần Như Thương nàng chỉ muốn làm một nữ nhi thật tốt, cháu gái tốt, và muội muội tốt.

Đáng tiếc, khi anh trai ruột của nàng vì phát hiện một tòa hầm mỏ đá kim cương mới nhất ở quốc gia thứ ba thế giới, mà thẳng thừng phản bội gia tộc, thì nàng liền biết trên đời này, cho dù là người thân nhất cũng sẽ có lúc phản bội, hơn nữa có một số việc không phải bản thân né tránh là có thể bình an vô sự.

159. Chương 159: Nghe Có Tiếng Động

Cái gì nàng cũng sợ, chẳng những không bảo vệ được mình, càng không bảo vệ được người thân.

“Tỷ. . . .” Quý Đồng thấy nàng thật lâu không nói, muốn lên tiếng hỏi, Như Thương khoát tay, ngắt lời của hắn.

Nàng lại nói:

“Nhưng ta thật may mắn được trải nghiệm một cách sống khác, cũng nhận biết một thế giới hoàn toàn mới cùng với con người mới. Tiêu Phương cũng tốt, chủ nhân nhà người cũng tốt, còn người nữa, ta nguyện ý thử cái từ ‘tin tưởng’ này ở trên người các người một lần.”

Như Thương không biết, thời điểm nàng đang nói lời này, trong ánh mắt lóe ra một loại thần thái khác thường.

Những thứ này nếu như trước đây bị trưởng quan nhìn thấy, nàng sợ là cứ như vậy sẽ phải bị sa vào giáo dục tư tưởng đối tượng.

“Đương nhiên, tin tưởng cũng không có nghĩa nói thẳng ra, cũng không đại biểu sẽ không thể có bí mật của mình.” Nàng tiếp tục nói: “Nhưng chỉ cần trong lòng xác lập chuyện đồng bạn không gặp nguy hiểm khó khăn lên trên, không để an toàn tánh mạng của bọn họ tạo thành uy hiếp, vậy là chúng ta có thể cùng nhau tiếp tục đi tới!”

Lời Như Thương nói Quý Đồng lại bắt đầu không nghe rõ rồi, nhưng có một điểm hắn biết rõ, chính là về “Tin tưởng”, thật ra muốn làm được rất khó.

Ngay cả Như Thương tỷ tỷ lợi hại có chút không giống như người bình thường này, nàng cũng nói không hiểu, cũng không thể cam đoan là thật sự làm được.

Hai người đều tự trầm tư, cũng không nhắc lại câu chuyện để cho Quý Đồng vào phòng nghỉ ngơi.

Dù sao cũng không buồn ngủ, Như Thương liền dứt khoát muốn ngồi ở bên ngoài thêm một chút.

Sau khi ngủ một giấc cảm thấy thân thể tốt hơn rất nhiều, nàng sẵn lòng để mình bảo vệ tinh thần, chứ không phải là bộ dáng tiêu tụy vì bệnh.

Thế nhưng phần yên tĩnh cũng không có duy trì quá lâu, thời gian còn chưa tới nửa nén hương, Như Thương và Quỷ Đồng gần như trong cùng một lúc bỗng nhiên đứng dậy.

Trạng thái hai người, đều nhìn ra được trên mặt của đối phương hiện lên một tia kinh ngạc cùng với cảnh giác.

“Nghe được?” Như Thương hạ thấp giọng nhìn Quỷ Đồng hỏi.

Hắn gật đầu, cũng nhỏ giọng đáp:

“Nghe được.”

160. Chương 160: Sói

Nàng không muốn hỏi lại, đầu chỉ hơi chuyển phương hướng, sau đó đưa tai hướng về phía Tây trong sân nhỏ.

Hình như là có tiếng bước chân rất nhẹ rất nhẹ, đang từng chút đi đến gần chỗ ở các nàng, âm thanh này vô cùng thứ tự, Như Thương nghe được xuất hiện không phải chỉ một người, nhưng mà nhắc chân hạ xuống đất, rồi lại chính tề giống như một người.

Không đúng!

Mi tâm nàng vất lại một chỗ, đem phần suy nghĩ vừa rồi trong lòng loại bỏ.

Đến không phải người! Nàng rất khẳng định như vậy, tiếng bước chân vọng lại không phải của người phát ra.

Người có thể trọng như vậy, trừ phi có được thân pháp khinh công của Tiêu Phương, nếu không sẽ không nhẹ đến mức độ này. (thể trọng = trọng lượng cơ thể)

Còn nếu là triển khinh công, chân cũng sẽ không dùng loại phương thức luân phiên này hạ xuống đất trước.

Hơn nữa. Người tới phải là có bốn chân, vả lại còn rất thấp, tần số hô hấp cũng không giống loài người.

Hiện tại Như Thương gần như đã có thể xác định, đến ở bên ngoài thôn tám chín phần mười là dã thú trong rừng rậm.

Loại dã thú này chỉ số thông minh phải là rất cao, hiểu được đánh lén, cũng hiểu được bình thường làm thế nào tránh né qua người canh gác.

Nàng lại nhìn về phía Quỷ Đồng, chỉ thấy hắn đang làm một vẻ mặt kỳ quái, hiển nhiên nghĩ không ra, là thứ gì đang đến.

Như Thương biết hắn chưa từng thấy qua bao nhiêu động vật, trước mắt chỉ có, trừ bỏ Rắn, Lạc Đà cùng Ngựa ra, ở trên đường đi nhìn thấy nhiều nhất cũng là Chim bay và mấy loại Sâu linh tinh.

Hiện tại vài thứ kia vẫn còn nằm ở trong bóng tối, nàng nghĩ, nếu như kết quả không đoán sai, thì đúng là Sói.

Trong lòng thầm nghĩ phiền toái, Sói rất ít hành động độc lập, cho dù là chỉ một con, các nàng phải làm sao lẩn tránh, nếu như đem Sói giết chết, rất nhanh sẽ có càng nhiều đồng loại đến bao vây tấn công.

Nàng đương nhiên không sợ thứ đồ chơi này, nếu như đặt ở ngày trước, những thứ này lấy ra cho nàng luyện tập phản ứng cùng thân thủ vẫn chưa được coi là đủ phân lượng.

Nhưng hiện tại không được!

Nàng bị trọng thương vẫn đang nỗ lực điều dưỡng, nếu như lúc này cương quyết gắng gượng đối phó với địch, đánh không thắng được là một mặt, coi như là nàng thắng, sợ cũng không chiếm được nửa phần tiện nghi.

161. Chương 161: Chiến Đấu Với Sói

Hơn nữa vận động sẽ càng thêm nguy kịch, làm không tốt sẽ.

Đáng tiếc, tình huống lại không cho phép nàng suy nghĩ nhiều.

Giữa lúc đó, trong bóng tối bất chợt chớp lóe tia sáng như đá lửa, một đôi mắt Sói màu vàng sẫm hiện rõ ra ở dưới ánh trăng.

Bộ dáng dũng mãnh phóng tới thật nhanh, thoáng cái liền vọt tới trước mặt Như Thương.

Nàng bắt đầu dĩ đành phải nghiêng người, dưới chân khéo léo đánh một vòng, thành công trốn được sau lưng Quỷ Đồng.

Sói tấn công không được, cũng không cố chấp chỉ lao đến một người, mà chuyển hướng công kích sang Quỷ Đồng.

Quỷ Đồng không hề sợ nó, thấy Sói nhào tới, một tay bảo vệ Như Thương, một tay nắm thành quyền, trực tiếp nện vào trong miệng đang mở thật to của nó.

Quỷ Đồng phát lực, nắm đấm kia lập tức cứng rắn không khác gì đá.

Sói hung ác vốn đang mừng thầm vì đối phương còn trực tiếp đem bàn tay đưa vào trong miệng mình, không chút nghĩ ngợi liền tấp tới một ngụm.

Đáng thương nó nhận sai lầm tình huống, một ngụm này chẳng những chặt đứt hết răng của mình, mà ngay cả cái đầu cũng không thể giữ được.

Cánh tay Quỷ Đồng luồn vào từ trước miệng đến thẳng sau gáy, trực tiếp đánh xuyên qua đầu của nó.

Sói này vừa chết, đồng loại đang ẩn núp ở trong bóng tối lập tức xông lên!

Như Thương liếc mắt nhìn lại, cảm nhận được, hình như có không dưới hai mươi con Sói, thậm chí còn nhiều hơn nữa, đồng loạt đang bổ nhào về phía bên nàng.

Nàng than nhẹ, biết trận chiến này không thể không đánh.

Vì vậy hít thật sâu một hơi, tiếp theo thân hình nhoáng lên một cái, dưới sự bảo vệ từ Quỷ Đồng lập tức thoát ra, gia nhập chiến đấu.

Quỷ Đồng thấy nàng đi ra, vội vàng hô to ——

“Tỷ, người đi vào nhà!”

Như Thương làm như không nghe thấy, một tay nắm thật chặt được cái đầu Sói nhào tới ở phía trước, tay kia lật ngược lên ngón tay, không chút khách khí dùng móng tay sắc lạnh rạch ra cổ họng một con Sói khác.

Máu Sói phun trào ra, thật trùng hợp lại bắn trúng vào hai mắt của con Sói thứ ba.

Con Sói mất đi thị lực, Như Thương nhân cơ hội này nhấc chân lên đá thẳng một cước vào bụng.

Lực đạo lần này rất lớn, cuối cùng bụng Sói bị nàng liên tiếp đánh ở rộng ra, trực tiếp đá nát lục phủ ngũ tạng.

162. Chương 162: Chiến Đấu Với Sói 2

Cùng lúc đó, con Sói bị nàng túm được, từ dưới lực đạo của cổ tay mà bẹp dí bể nát, tiếp tục vung lên, đầu mình liền tách rời ra.

Đối với loại Sói hung ác bất thành linh tấn công này, Tần Như Thương quả thật có chút giận.

Nóc nhà lũng còn gặp mưa suốt đêm, nàng sợ cái gì thì hết lần này tới lần khác lại đến cái đó.

Trong lòng tức giận, ra tay cũng độc ác khác thường.

Chớp mắt, ba con Sói đều được giải quyết, loại thủ pháp sắc bén này, ngay cả Quỷ Đồng ở bên cạnh nhìn cũng phải thảm nhếch miệng.

Bản thân hài tử càng ngày càng cảm thấy may mắn, vì cuối cùng không cùng vị tỷ tỷ xinh đẹp này đối địch, làm kẻ địch của nàng, tuyệt đối là một chuyện xui xẻo nhất trên đời.

Chỉ số thông minh của Sói rất cao, phân biệt ra được loài người là nam hay nữ, là mạnh hay yếu.

Khi hai bên không có động thủ, bọn chúng đem tất cả lực chú ý đều tập trung vào Tần Như Thương.

So với Quỷ Đồng mặc dù nàng cao hơn không ít, nhưng vẫn là nữ tử, Sói hung ác sau khi cân nhắc, lựa chọn lấy nàng làm mũi tấn công chính.

Nhưng vừa ra tay liền biết bản thân đã phán đoán sai lầm, liên tục tổn thất ba đồng loại, sau đó lập tức thay đổi phương pháp, xoay chuyển tập trung chủ yếu đem hỏa lực chạy về phía Quỷ Đồng.

Nhưng không nghĩ tới bên kia cũng không tiện khi dễ, toàn thân Quỷ Đồng cứng rắn như đá, thậm chí hấn không cần đánh, chỉ nghênh đón những con Sói hung ác đang không ngừng chạy qua, cũng bị đụng ngã lăn bầy tám cái.

Sói đụng vào trên người hấn đều bị bể đầu chảy máu, hơi thở thoi thóp.

Tuy nhiên, Như Thương bên này cũng không phải hoàn toàn không có nguy hiểm.

Tuy rằng đối tượng bày Sói công kích chủ yếu là khóa chặt Quỷ Đồng, nhưng vẫn có sáu con đang không ngừng lượn vòng quanh nàng.

Như Thương có chút sốt ruột thở dốc, trong lồng ngực không ngừng ho liên tục, từng tiếng từng tiếng truyền ra.

Sói hung ác thấy nàng ho khan, liền biết cơ hội tới!

Vì vậy sáu con cùng nhau lui chạy lên trước, dùng tốc độ cực nhanh đánh về phía các vị trí từ trên xuống dưới thân thể Tần Như Thương.

Như Thương giận đến nghiến răng, dồn sức phát ra khí lực, thân mình bay vút lên không trung.

163. Chương 163: Như Thương Bị Cấn

Động tác nàng quá nhanh, có hai con Sói không kịp phản ứng, mặt đối mặt va chạm, rốt cuộc làm cho đầu cả hai đâm vào nhau bể nát.

Như Thương kỳ quái tại sao những con Sói này lại phát lực ngoan độc như vậy, cẩn thận đi đến nhìn, thì thấy ánh mắt vốn vẫn là màu vàng sẫm lại đang bắt đầu nổi lên tia sáng màu xanh.

Đây là biểu hiện của loài Sói bị đói khát đến cực điểm, cho nên phải liều mạng, bởi vì tính mệnh rất nhanh sẽ bị kết thúc.

Không phải bị đánh chết, cũng là bị đói chết!

Như Thương không dám khinh địch, đánh nhau với loại liều chết không ai có thể không sợ.

Huống chi trong người nàng bị trọng thương, hiện tại chỉ cần biểu hiện ra một chút nhược điểm trước mặt loài sinh vật có chỉ số thông minh này, sẽ bị tóm lấy ngay lập tức.

Thân thể nàng bay lên không bắt đầu hạ xuống, tốc độ rất nhanh sức lực vừa đủ.

Sau khi trở lại mặt đất, dưới chân đạp trúng vào hai con Sói, thân Sói đã có hơn phân nửa bị vùi lấp ở trong đất.

Nhưng, ngàn tính vạn tính, vẫn còn sót lại một con.

Thời điểm Tần Như Thương rơi xuống đất, bên trái không biết từ đâu lại đột nhiên chạy tới hai đường sáng màu xanh.

Sức sinh há miệng to như bồn máu, mạnh mẽ cắn chặt cánh tay Như Thương, bộ dáng như muốn kéo văng khối thịt kia xuống.

Như Thương nhanh tay lẹ mắt, thấy tình huống không ổn, vội vàng vung tay phải lên dùng sức hướng tới miệng Sói chém một cái!

Cái miệng dài của nó vốn vẫn đang ngậm một khúc, cùng lúc đó lại đột nhiên bị chặt đứt.

Lực đạo trước đó vẫn chưa tan mất, Sói con bịch một tiếng liền đụng vào một gốc cây to không xa ở phía sau, té ngã một cái gần chết!

Hiện tại Quỷ Đồng đã làm cho bảy Sói bao vây bản thân đều đâm đầu chết hết, vừa quay đầu lại đứng lúc nhìn thấy Tần Như Thương bị thương.

Mắt nhìn cánh tay Như Thương chảy đầy máu tươi, hai tử lập tức nổi điên lên, oa oa gào to rồi chạy bay tới.

Hai con Sói cuối cùng vẫn chưa chết, thấy trông mắt Quỷ Đồng đỏ ngầu đầy sát khí vọt tới, hai sinh súc không cần suy nghĩ, liền bắt đầu quay đầu bỏ chạy về hướng rừng cây.

Đáng tiếc chúng nó chạy có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng Quỷ Đồng, Quỷ Đồng bị tức điên chạy ba bước trở thành hai bước, xông thẳng ra, một tay xách lên con Sói hung ác vẫn chưa chạy được xa, làm cho nó đứng lại.

164. Chương 164: Quỷ Đồng Không Được

Cũng không quan tâm đến con Sói đang tru lên, phát ra nhiều tiếng kinh khủng khó nghe, hắn chỉ biết níu thật chặt sau gáy bọn chúng, tiếp theo tìm một gốc cây to từng con từng con ném tới, bọn chúng va chạm vào nhau mất mạng.

Hai con Sói bị đâm phải máu thịt lẫn lộn nhưng hắn vẫn chưa hả giận, vừa định há miệng nghĩ muốn đem xác Sói nuốt vào trong bụng.

Như Thương tỉnh mắt, vừa thấy tình huống của hắn không đúng vội vàng kêu ——

“Quỷ Đồng, không được!”

Cuối cùng một tiếng kêu đầy kiên quyết, lôi kéo thần kinh gần như sụp đổ của hắn trở lại!

Quỷ Đồng chợt ngẩn ra, nhìn kỹ lại, xác Sói nằm trong tay đã đưa đến bên miệng, thậm chí còn dính vào hàm răng.

Mùi máu tanh mãnh liệt khiến người khác nghe thấy cũng đủ để buồn nôn, nhưng Quỷ Đồng lại coi như mỹ vị nhân gian, thần kinh vị giác không ngừng nhảy động, tựa như đang khích lệ hắn cắn xuống một ngụm đi.

“Quý Đồng!” Tiếng Như Thương lại tiếp tục truyền đến: “Người là người không phải động vật! Những ngày qua, ta với chủ nhân nhà ngươi đã dạy dỗ, ngươi đều quên rồi sao? Chẳng lẽ ngươi muốn trở lại trong Tháp Trấn Yêu tiếp tục làm yêu quái?”

Âm thanh của nàng có vài phần sắc bén, cũng lộ rõ sự thất vọng.

Quý Đồng nghe vào tai trong, rốt cuộc đối với hành vi việc làm vừa rồi của bản thân, bắt đầu sinh ra một cảm giác khinh bỉ cùng bài xích.

Hài tử đem những thứ này nọ trong tay ném văng xa, giống như là đang ném ôn dịch, còn mang theo cảm ghét.

Sau đó lại ngồi xổm trên đất, lấy hai tay dính máu thịt của Sói cọ tới cọ lui ở dưới đất, cho đến khi vết máu phía trên biến mất không thấy nữa, lúc này mới căng thẳng vội vàng chạy trở lại để xem Tần Như Thương.

Cánh tay trái Như Thương bị Sói cắn lộ ra hai hàng lỗ hồng, máu chảy không ngừng.

Nàng cũng không chờ Quý Đồng lên tiếng hỏi, nhanh chóng liền mở miệng chỉ huy nói ——

“Nhanh đi lấy ra gói đồ nhỏ ở trên xe ngựa, bên trong có thuốc!”

Quý Đồng không dám kéo dài một khắc nào, xoay người chạy tới hướng xe ngựa.

Khi trở lại trong tay cầm lấy một cái bao vải màu lam.

Như Thương vội vàng mở ra, từ bên trong lấy ra ngoài một cái bình sứ đưa cho Quý Đồng, sau đó lại đem cánh tay đang chảy máu của nàng giơ lên trước mặt hẩn, cắn răng một cái, dùng sức xé nát vật liệu may mặc trên cánh tay, rồi nhìn hẩn nói ——

165. Chương 165: Cầm Máu

“Dừng lo lắng! Nhanh! Đem thuốc trong bình đồ lên cho ta!”

Quý Đồng kinh hoảng gật đầu run run tiếp nhận, làm theo lời Như Thương nói lấy bột thuốc ở bên trong cẩn thận đổ vào trên vết thương của nàng.

Đây là lần đầu tiên hẩn làm chuyện như vậy! Trước đây đã từng giết người cũng ăn qua thịt người, nhưng cũng chưa từng có cứu người.

Mặc dù phương pháp trước mắt không quen tay, bột thuốc đổ cũng không được rất đều đặn, nhưng dù sao cũng thành công làm ầu ngừng chảy.

Chuyện này đối với Quý Đồng mà nói đúng là một thử nghiệm mới, không kiểm được có chút kích động.

Trong lòng Như Thương không suy nghĩ gì khác, một trận chiến này khiến cho nguyên khí nàng thật vất vả khôi phục được một nửa, lại trở thành tổn thất không còn một mảnh.

Hơn nữa nội thương chưa tốt lại thêm ngoại thương, cũng may đã kịp thời chặt đứt miệng Sói, mới có thể không đến nỗi bị thương đến xương cốt.

Nàng cũng không có năng lực khác thường tự mình chữa trị như Quý Đồng, ngoại trừ có thể dùng khí lực dẫn mưa, về mặt khác, nàng cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Thuốc này là Tiêu Phương để lại, tốc độ cầm máu rất nhanh, có thể chữa trị khẩn cấp.

“Tỷ ngươi không có việc gì chứ?” Thấy cánh tay nàng không chảy máu nữa, Quý Đồng lúc này mới mở miệng lên tiếng hỏi. Đồng thời cũng không đổ bột thuốc lên vết thương nữa, cẩn thận cầm lấy nắp bình đóng thật kín rồi thả lại vào gói đồ.

Hắn biết vật này là Tiêu Phương đưa cho, đối với bạch y công tử đó, tuy rằng Quỷ Đồng bởi vì cô độc chứng mà có chút bài xích, nhưng một thân khinh công cùng y thuật xuất thần nhập hóa, đúng là phải khiến cho hắn thật lòng bội phục.

“Không có việc gì.” Như Thương nhẹ lắc đầu, trong lòng lại nói: Làm sao có thể không có việc gì.

Nhưng lời này không thể nói với Quỷ Đồng, nói cũng vô dụng, còn tự nhiên làm cho hắn thêm ngọt ngào.

“Đó là thứ gì?” Hắn chỉ vào xác Sói trên đất hỏi Như Thương: “Ta chưa bao giờ gặp qua!”

“Là Sói!” Như Thương nói cho hắn biết: “Thứ này gọi là Sói! Cùng một loại khác có tên gọi là ‘Chó’, loài vật này có bề ngoài rất giống nhau, nhưng tính tình lại hoàn toàn trái ngược. Sói với người là địch, chó với người là bạn. Loại động vật này rất thông minh, cái gì cũng không sợ. Chính xác mà nói, kẻ thù tự nhiên của chúng nó cũng chỉ có loài người mà thôi, còn phải là loài người dũng mãnh.”

166. Chương 166: Phải Rời Khỏi Nơi Này

Nàng cũng không muốn nói nhiều, bây giờ không phải là lúc phổ biến kiến thức, Tần Như Thương nhìn nhìn về bốn phía, lại nín thở cẩn thận lắng nghe, đợi sau khi xác định không có những sinh vật khác lạ đến gần phương hướng bên này, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sói làm sao có thể đi vào trong thôn?” Quỷ Đồng vẫn không hiểu: “Chúng nó đến ăn thịt người là chuyện rất bình thường sao?”

Như Thương lắc đầu, nói:

“Không phải! Thông thường, Sói có thể đến địa bàn loài người để ăn động vật, cũng ít khi chủ động liều mạng với con người. Hiện tại. . . . Chúng nó phải là đói bụng rất nhiều ngày, cho nên thừa dịp trong thôn vắng người, muốn nhân cơ hội loài người đơn lẻ ý định tìm đến giết hại con người.”

Nàng vừa nói vừa xé xuống một mảnh vải từ vật dưới xiêm y đưa đến cho Quỷ Đồng, ý bảo giúp nàng băng bó miệng vết thương.

Hôm nay lại bị thương lần nữa, đối với Tần Như Thương mà nói đây là một chuyện thật khiến người cảm tức.

Nàng hiểu được, nếu muốn mau chóng khỏe lại, trước mắt chỉ có hai con đường đi.

Một là trở về Nhân Nhã Sơn Trang, cái gì cũng không cần hỏi, an tâm dưỡng thương cho thật tốt rồi hãy nói.

Hai là mau chóng đi theo cô độc chứng trở về hoàng cung Đông Thục, trong cung có thái y còn có rất nhiều dược liệu quý hiếm, cũng có thể khám và chữa trị bệnh.

Nhưng phiền phức chính là thành Thục Đô đang xảy ra ôn dịch, tám chín phần mười người hoàng gia đã vứt bỏ cung điện mà đi, bọn họ không hiểu rõ đường đi, càng không biết đi khi nào, nhưng muốn đuổi theo e rằng không phải là chuyện dễ dàng.

“Nơi này không thể ở lại!” Nàng suy đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định suốt đêm rời đi. “Bất chợt bị chết nhiều Sói như vậy, sợ là không bao lâu nữa sẽ có rất nhiều đồng loại chúng nó tìm đến, chúng ta cứ tiếp tục ở lại cũng không phải là cách.”

Nàng gắng gượng đứng dậy, Quỷ Đồng khẩn trương đưa tay qua đỡ.

Như Thương chỉ chỉ trong nhà, ý bảo hắn đi lấy thảm da hổ đem đến.

Quỷ Đồng quay người chạy đi, khi trở ra Như Thương đã đi tới trước xe ngựa.

Hắn đỡ nàng lên xe ngựa, Như Thương lúc này mới hỏi:

“Còn nhớ rõ đường lúc đến?”

167. Chương 167: Cô Độc Chứng Trở Lại

Quỷ Đồng gật đầu một cái——

“Nhớ được !”

“Tốt! Người đánh xe, chúng ta trở về thành Thục Đô! Ở ngoài thành đợi chủ nhân nhà người, chờ hắn đi ra rồi cùng nhau nghĩ biện pháp.”

Nàng nói dứt lời, tự mình trở lại bên trong buồng xe nghỉ ngơi.

Quỷ Đồng đánh xe rất ổn định, bắt đầu chạy thẳng đi về phương hướng Thục Đô.

Cuối cùng đến được cửa thành thì trời cũng sáng.

Như Thương mệt đến mức thiếp ngủ một giấc, lúc này bị ánh nắng buổi sớm xuyên qua cửa sổ làm cho tỉnh giấc, vừa mở mắt thì đúng lúc nhìn thấy cô độc chứng đang đẩy ra màn xe.

“Người đã trở lại?” Nàng sững sờ một chút, rất nhanh liền tỉnh táo lại, sau đó nôn nóng hỏi: “Trong thành như thế nào?”

Cô độc chứng không có lập tức trả lời, mà là.....

Sắc mặt khó coi liếc mắt nhìn thoáng qua chỗ vết thương trên cánh tay của nàng.

Như Thương theo bản năng liền đem cánh tay đưa ra phía sau lưng, rồi đứng dậy xuống xe, hỏi lại hắn ——

“Tình huống trong thành rốt cuộc như thế nào?”

Cô độc chứng không có hồi tới thương thế của nàng, chỉ xoay người nhìn về phía tòa thành Thục Đô, trong ánh mắt hiện lên một mảnh mê mang.

“Tình hình bệnh dịch rất nặng.” Rất Lâu, cuối cùng cũng lên tiếng: “Đầy đường đều là người chết! Người còn sống thì đóng chặt cửa, không ai dám đi ra bên ngoài. Nếu trong nhà có người chết thì sẽ mở cửa ném ra, bất kể là người thân ruột thịt hay bà con láng giềng, cũng không có một chút tình cảm.”

Sự miêu tả của hắn có thể làm cho Như Thương tưởng tượng được tình huống bên trong thành, vào thời điểm này con người gần như đã chịu đựng đến phát điên rồi.

Đến nỗi bọn họ có thể trở mặt nhìn phụ mẫu con cái của mình bỏ thí trên phố, cũng tuyệt đối không thể bất chấp tánh mạng nguy hiểm, đi đem người chết chôn cất xuống.

Bởi vì như thế sẽ bị dính vào ôn dịch

Nàng vừa nghĩ đến đây, tính năng phản xạ liếc mắt nhìn cô độc chứng một cái.

Trong nháy mắt Như Thương nghĩ tới, người này đúng là vừa từ trong thành đi ra, trên người nhất định mang đầy bệnh khuẩn, bản thân tiếp xúc với hắn như vậy sẽ không có chuyện gì chứ? (bệnh khuẩn = vi khuẩn gây bệnh)

Chẳng qua cũng chỉ là suy đoán, thậm chí ngay cả lay động nàng cũng chưa động một cái.

168. Chương 168: Tiêu Phương Ở Trong Thành

Cô độc chứng không phải là người lỗ mãng, nếu như đối với nàng có hại, hẳn tuyệt đối sẽ không cứ như vậy mà đến gặp nhau.

“Sợ?” Hắc Nghiêng đầu hỏi.

Như Thương lắc đầu:

“Không sợ! Nếu sợ ta đã sớm bỏ chạy, còn có thể đứng ở đây.”

Lời nàng nói nhẹ nhàng, nhưng mi tâm lại nhíu chặt, như đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

“Trong hoàng cung chỉ có hạ nhân, không có chủ tử!” Qua thật lâu, cô độc chứng lại ném ra một câu như vậy.

Cái này cũng nằm trong dự đoán của Tần Như Thương, thậm chí nàng có thể nghĩ ra được, nước thép ở cửa thành chính là người hoàng gia đổ vào. (nước thép là sắt được được nấu ra)

Hiện tại nàng đối mặt với hai sự lựa chọn, một là trở về Tần Lĩnh, hai là cứ đuổi theo hoàng tộc Đông Thục.

Kinh Đô thay đổi, chuyện này không phải nhỏ, nếu như muốn tìm hiểu vẫn có thể tìm hiểu ra được.

Nàng bên cạnh còn đang suy nghĩ, cô độc chứng lại đưa tay vào trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ.

Cũng không để ý đến ánh mắt có nhiều nghi ngờ của Như Thương, hắc tự mình cầm cái bình đi qua, từ bên trong đổ ra một viên thuốc, sau đó duỗi tay bóp lấy cầm của nàng, thoáng cái đã ném vào trong miệng.

Như Thương sững sờ, nhưng vẫn đem thứ gì đó nuốt xuống. Sau đó lập tức mở miệng hỏi:

“Người cho ta ăn cái gì?”

“Thuốc giải bệnh dịch! Ta từ trong thành đi ra trên người dính đầy dịch khuẩn, người ăn cái này vào bảo đảm sẽ không có việc gì.”

Nghe xong lời này trong lòng Như Thương “Lộp bộp” một tiếng, một cảm giác sợ hãi rất mãnh liệt như muốn xông ra khỏi lồng ngực.

Nàng một phát bắt lấy cổ tay cô độc chứng, gấp gáp nói:

“Thuốc này từ đâu mà người có?”

Cô độc chứng nhìn về phía nàng, ánh mắt dừng lại ở trên mặt nàng rất lâu, cho đến khi Tần Như Thương không dần lòng được, vội vã muốn lên tiếng hỏi lại lần nữa thì lúc này hắc mới mở miệng nói:

“Tiêu Phương ở bên trong!”

Lời vừa ra khỏi miệng, người vốn còn đang ở người trước mặt bỗng nhiên mau chóng vọt qua, trực tiếp hướng đến cửa chính thành Thục Đô chạy đi.

Quỷ Đồng hoảng sợ giật nảy mình, không hiểu vì sao Tần Như Thương lại đột nhiên chạy.

Cô độc chứng cũng thét lớn một tiếng, sau đó hắc dùng tốc độ nhanh gấp đôi, lướt người đi qua, một tay tóm lấy nàng giống như đang phát điên kéo cho trở lại.

169. Chương 169: Tần Như Thương Sắp Tức Điên

“Người làm cái gì?”

“Ta phải tìm cách mang hần ra ngoài!” Tần Như Thương đưa ra lý lẽ phù hợp: “Tiêu Phương hần dù lợi hại thế nào cũng là người bình thường, làm sao có thể giống với các người ra vào thành đang nhiễm dịch lại còn là chỗ không người! Nếu như hần có chuyện không may xảy ra, ta vẫn còn sống hay không?”

Mặt nàng bởi vì tức giận mà sung huyết đỏ bừng, cô độc chứng nói một câu “Tiêu Phương ở bên trong”, hoàn toàn làm cho lửa giận từ đáy lòng nàng trào dâng lên.

Tần Như Thương có cảm giác bản thân trước đến giờ cũng chưa từng tức giận đến như vậy!

Nàng ngàn tính vạn tính, nhiều lần tàn nhẫn quyết tâm làm cho Tiêu Phương tức giận bỏ đi, nhưng không nghĩ đến đối phương ra một chiêu Hồi Mã Thương, bản thân không những quay ngược trở lại, mà còn đang ở trước mặt nàng. (Hồi Mã Thương đúng nghĩa của câu này là quay đầu lại bất ngờ đâm ngọn thương vào kẻ địch, nghĩa bóng là ý nói đi rồi quay trở lại bất ngờ ấy)

Nàng sắp tức chết! Thật là sắp tức điên lên!

Cô độc chứng vẫn luôn nắm thật chặt không rời cánh tay không có bị thương của nàng, một lát sau thấy nàng đã tự để lửa giận bình phục trở lại, lúc này mới mở miệng, nói:

“Hần là trở về Tần Linh một chuyến lấy chút thuốc cho người trước, sau đó mới đuổi theo tới chỗ này. Dọc theo đường đi, chúng ta vì bận tâm thân thể của người, cho nên xe ngựa đi rất chậm. Hần một người cưỡi khoái mã, cuối cùng ba ngày trước đã đến được Thục Đô.”

Vừa nói vừa chỉ chỉ một cái hộp gỗ nhỏ Quý Đồng đang xách theo trong tay, tiếp tục nói:

“Trong đó là thuốc hần mang theo đưa cho người, dặn là nếu như thật sự không thể tỉnh dương, thì một ngày ba lần đúng hạn ăn vào, dù sao cũng có thể chống đỡ trước.”

“Ta phải mang hần đi ra ngoài!” Thấy cô độc chứng cứ một mực né tránh lời vừa rồi nàng nói, Như Thương lại nôn nóng: “Ta nói người, cái người này như thế nào nghe không rõ sao, người mau buông ta ra, ta phải đi tìm cách dẫn Tiêu Phương trở ra!”

“Người âm ỉ cái gì!” Đột nhiên thét lên một tiếng giận dữ khiển trách, hai mắt cô độc chứng trừng thật lớn, một tiếng gầm lên giống như hợp lại nội lực, làm chấn động đến màng nhĩ Như Thương đều run lên tê dại: “Người làm sao dẫn hần trở ra đây? Nếu như hần đồng ý, thì từ lâu đã theo ta cùng nhau đi ra rồi! Ta cần gì phải đứng ở đây giải thích với người!”

170. Chương 170: Tiêu Phương Muốn Cứu Người

Cô độc chứng cũng phát cáu, chẳng qua năng lực kiểm chế của hần rõ ràng tốt hơn Như Thương, trừ bỏ rống to một tiếng, lời nói tiếp theo đã bình tĩnh lại giống như lúc ban đầu.

“Tiêu Phương tạm thời không có việc gì, hần có hương liệu đặc chế bảo vệ cơ thể, trong một thời gian dịch khuẩn không tiếp cận được thân thể của hần. Nhưng người không thể được, trên người người vừa nội thương vừa ngoại thương, chỉ sợ đi vào dễ mà trở ra lại khó.”

Mỗi câu hần nói đều có lý, Như Thương nhắm mắt cố gắng điều chỉnh hô hấp, bởi vì tức giận mà hơi thở trở nên dồn dập, rồi mới nói:

“Vậy bây giờ làm sao?”

Thấy nàng không kích động nữa, cô độc chứng mới thử nói lỏng cánh tay của nàng ra, đồng thời đi qua hướng bên cạnh xem xét vết thương cho nàng, nói tiếp:

“Tiêu Phương muốn cứu người.”

Như Thương cười khổ, chuyện này dường như mới đúng là hợp tình hợp lý.

Tiêu Phương nếu không chịu ra ngoài, vậy thì nhất định là có quyết định của chính mình.

Hắn là người có tấm lòng lương thiện, làm sao có thể đứng nhìn toàn bộ mọi người trong thành đang bị ôn dịch xâm hại thảm thương chết đi.

Cứu người, là chuyện hần nhất định sẽ làm.

“Cứu thế nào?” Nàng nhẹ nhàng lên tiếng: “Chỉ có một mình hắn, làm sao có thể cứu được nhiều như vậy.”

Cô độc chứng nhìn nhìn nàng, lại nhìn qua Quỷ Đồng, đột nhiên cất tiếng hỏi:

“Nếu như chúng ta có thể giúp được việc này? Các ngươi có nguyện ý hay không?”

Hỏi Quỷ Đồng câu này quả thực là làm điều thừa, hài tử lấy cô độc chứng để tôn sùng, lời đối phương vừa ra khỏi miệng, hắn dường như theo bản năng buột miệng nói ra ——

“Chủ nhân đi đâu ta sẽ đi đó! Chủ nhân muốn ta làm cái gì ta sẽ làm cái đó!”

Đối với Như Thương mà nói, chuyện Tiêu Phương cần làm, bất kể như thế nào nàng cũng không bỏ mặc được.

Thấy hai người đều không có ý kiến phản đối, cô độc chứng giống như hít một hơi thật sâu, rồi nói tiếp, đem lời nghe được từ nơi Tiêu Phương, lần lượt nói ra ——

“Trong thành nhiều nhất chỉ có thể kéo dài được năm ngày, năm ngày sau đó dịch độc sẽ sinh sôi lan tràn ra diện tích thật lớn, thoát khỏi phạm vi khống chế của hắn. Đến lúc đó, cửa thành Thực Đô đóng không phải là là xong chuyện! Dịch độc có thể theo không khí bay tới ngoài thành, từ từ, không biết thiên hạ lại có bao nhiêu người chết bởi không phải là bệnh.”

171. Chương 171: Được Vương

Nói được một nửa, hắn lại nhìn đến hướng Như Thương, giống như lời nói kế tiếp có chút tàn nhẫn.

Như Thương hiểu ý tứ của hắn, khẽ lắc đầu, ý bảo tiếp tục nói hết.

Cô độc chứng lại nói:

“Nói cách khác, năm ngày sau đó, cho dù là thần y Tiêu Phương, cũng sẽ tránh không khỏi dịch độc, mà bản thân hoàn toàn vùi trong hiểm cảnh!” (hoàn cảnh nguy hiểm)

Như Thương khẽ nhắm mắt, nhìn như bình tĩnh, nhưng người cẩn thận cũng không khó phát hiện, lông mi và mắt của nàng khép chặt đang cùng nhau run run.

Trong đó có tức giận, có khản trương, cũng có chút sợ hãi.

“Cứu như thế nào?” Nàng lên tiếng hỏi, đồng thời cũng mở mắt ra nhìn về phía cô độc chứng.

Đối phương đáp ——

“Tiêu Phương nói nếu trong vòng năm ngày, chúng ta có thể tìm được một người, dân chúng sẽ có thể cứu chữa, hắn cũng không chết được!”

“Là ai?” Câu hỏi chính là Quỷ Đồng.

“Được Vương!” Cô độc chứng nói: “Nghe nói nơi ở Được Vương cách chỗ này cũng không xa, chẳng qua là đường đi không được tốt!”

Hắn vừa nói vừa đưa tay chỉ về hướng phía Bắc, tầm mắt có thể nhìn thấy được một địa phương bị núi vây quanh.

“Ngọn núi này ở tại trong cốc, Tiêu Phương nói nơi đó tên là Được Vương Cốc, nếu như chúng ta có thể đi sâu vào trong cốc, là có thể tìm được Được Vương. Nhưng báo cho biết là không cần hy vọng quá lớn, bởi vì hắn còn nói, có quan hệ với phương thuốc thật ra chỉ là một truyền thuyết dân gian mà thôi. Cũng nói

bởi vì hắn bị trói buộc với Đông Thục, cho nên lựa chọn nơi dừng để dừng chân cách thành Thục Đô gần như thế. Nhưng mà truyền thuyết này đã truyền gần trăm năm, cũng không ai có thể tìm được đến chỗ ở Dục Vương. Cho nên chúng ta.”

“Đợi một lát!” Như Thương đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời của hắn, thật sự là bởi vì có một chi tiết nhỏ nàng nghe vào trong tai có chỗ không thích hợp: “Gần trăm năm?” Hai đường mi thanh tú của nàng nhíu lại thật chặt: “Hiện tại Dục Vương được bao nhiêu tuổi? Thật xác định hắn vẫn còn sống?”

Lời này là sự thật, tuổi thọ người cổ đại vốn là không bằng với người hiện đại ở trăm ngàn năm sau.

Cho dù người nọ là Dục Vương gì đó, có thể sống đến ngoài trăm tuổi, sợ cũng không phải quá dễ dàng.

172. Chương 172: Thầm Châu Cô Độc Chứng Đã Biết Thầm Châu

Dĩ nhiên, đây cũng không phải là tuyệt đối. Vẫn còn có một số Thế Ngoại Cao Nhân có năng lực hiểu rõ đạo lý tuổi thọ, khiến cho sinh mạng có hạn của bản thân chế tạo thành kéo dài một chút.

Khi Quỷ Đồng nghe qua những lời này, lại là không xảy ra sự cố gì, hắn vốn cũng không biết con người rốt cuộc có thể sống bao lâu, đối với hắn mà nói, một trăm năm hay một tháng không có gì khác biệt quá lớn.

Lời của nàng nhận được sự tán thành của dục cô độc chứng, nhưng đồng thời đối phương cũng lắc đầu một cái, tiếp tục nói:

“Dục Vương còn khỏe mạnh hay không, điều này cũng không ai biết. Nhưng Tiêu Phương đã nói, hắn là người duy nhất có thể cứu Đông Thục, vậy thì nhất định là có lý do của hắn. Huống chi ——”

Hắn dừng một chút, nhìn về phía Như Thương, vừa lên tiếng nhưng lại nói là: “Tiêu Phương còn nói. Nếu như chúng ta có thể cầu được Dục Vương cứu Đông Thục, vậy thái tử cũng chính là ta, đã mang về Triều một lễ vật tốt nhất! Đến lúc đó chẳng những đảm bảo địa vị, còn được dân chúng ủng hộ. Địa vị thái tử càng cao, thì cơ hội người muốn có được thầm châu sẽ càng lớn hơn!”

Lời vừa nói xong, Tần Như Thương bắt đầu dĩ thử dài.

Nhất định đây là lời của Tiêu Phương, nếu không, sẽ không có ai biết chuyện Thầm Châu.

Từ trước đến nay Tiêu Phương là một người thẳng thắn, hắn đã đem sự thật nói cho cô độc chứng nghe, dĩ nhiên chính là không hi vọng tiếp tục lừa gạt người khác.

Nàng có thể hiểu Tiêu Phương, chuyện này sớm muộn gì cũng bị biết được, hiện tại mọi người cùng nhau hợp tác, nếu như đợi đến lúc để cho người ta tới hỏi, vậy thì rất thụ động.

Hiện tại cô độc chứng đang nhìn nàng vẫn không di chuyển mắt, Như Thương không dám ngêng đón ánh mắt của hắn.

Tuy rằng việc đã đến nước này, nhưng nàng vẫn không muốn giải thích nhiều.

Không phải không muốn nói, mà là không biết nói đến từ đâu.

Chuyện nàng giao cho Tiêu Phương, thương lượng bốn năm nay hắn cũng vẫn chưa hiểu rõ hết, làm sao cô độc chứng có thể ở trong một lúc, nghe liền hiểu được.

Thấy nàng không muốn nói, cô độc chứng cũng không hỏi. Chỉ tự mình đi về một hướng khác, không bao lâu lại dẫn theo một con ngựa đến.

Như Thương nhận ra đó là con ngựa trước kia bị hắn tách ra chạy đi, vì vậy chủ động đi lên giúp đỡ cột lại vào trong xe.

173. Chương 173: Hồi Tâm Đan

Nhưng Quỷ Đồng không nhin được nghi ngờ, nghiêng đầu mở miệng hỏi ——

“Thầm Châu là cái gì?”

Hai người không nói.

Quỷ Đồng lại nói:

“Tỷ tỷ muốn có được cái Thầm Châu đó?”

Nàng không muốn tiếp tục thảo luận đề tài này thêm nữa, vì vậy chỉ vòng vo nói cho có lệ:

“Tùy tiện tìm để xem mà thôi, Quỷ Đồng không cần hỏi nhiều. Mau đến đây giúp một tay cột lại ngựa, sau đó chúng ta đi Được Vương Cốc.”

Cô độc chứng dừng động tác một chút, khẽ nói:

“Quyết định muốn đi ?”

“Đương nhiên!” Như Thương kéo nhẹ khoe miệng: “Tại sao không đi? Người phải trở về Triều, không những chỉ đưa ra thành ý, mà còn phải đưa ra thành tích! Đúng như là Tiêu Phương đã nói, tìm được Được Vương đi cứu dân chúng, đây là một con đường tốt nhất.”

Đối phương nhún vai, lại nói:

“Ta đã sớm biết người cứu ta ra ngoài không phải bởi vì cùng với Tây Dạ có thù oán, cố tình làm chon cho bọn họ không thoải mái, nhất định bên trong là người muốn mượn việc này để đạt được chuyện gì đó, hoặc là có thứ mà người cần tìm. Nói thí dụ như cái đó Thầm Châu.”

Lời cô độc chứng đến đây thì ngừng, không nói thêm nữa, sau khi cột ngựa xong tự mình nhảy lên xe trước, tiếp đó lại kéo Như Thương đi lên.

Lần này hần và Quỷ Đồng cùng nhau ở bên ngoài đánh xe, Như Thương trở lại chỗ ngồi trong xe, đem mấy lọ thuốc hần lấy từ nơi Tiêu Phương ra, đều mở ra ngửi hết một lần.

Nhiều năm như vậy ở chung một chỗ với Tiêu Phương, nàng mưa dầm thấm đất cũng học được không ít kiến thức về thảo dược, hơn nữa đối với những thứ trong Nhân Nhã Sơn trang thuộc như lòng bàn tay.

Vài lọ thuốc này nàng chỉ cần vừa ngửi, liền biết là vật phẩm quý giá Tiêu Phương cất giấu trong Sơn Trang.

Thậm chí có một lọ là truyền thuyết trong giang hồ, có thể làm ột người chết đi trong vòng ba ngày sống trở lại “Hồi Tâm Đan”!

Tâm Đan này có đúng là công hiệu hay không nàng cũng không biết, hơn nữa chưa thấy Tiêu Phương dùng qua.

Nhưng cũng có hỏi qua vài lần, Tiêu Phương trả lời rất mật mờ, không nói phải cũng không nói không phải, chỉ nói cho nàng biết sinh mạng do trời định, chết đi sống lại, không phải người phàm trần có thể tự ý làm chủ.

Nhưng hiện tại, Tâm Đan được đưa đến trong tay nàng, đối với công hiệu của thuốc này Như Thương phải xem kỹ lại một lần nữa.

174. Chương 174: Công Hiệu Hồi Tâm Đan

Tất nhiên, nàng chưa bao giờ hoài nghi qua Hồi Tâm Đan thần bí, nhưng cũng không tin tưởng sẽ kỳ diệu đúng như dân gian đồn đãi.

Nhưng khi thân thể nàng đang liên tục mắc bệnh, một khắc cũng không thể kéo dài, thì Tiêu Phương đưa vật này đến trước mặt nàng, điều này khiến cho Như Thương nảy sinh một loại ảo giác kỳ quái.

Đến nỗi nàng đã bắt đầu tin tưởng vào truyền thuyết dân gian, cũng tin tưởng nếu bản thân lấy một viên Hồi Tâm Đan duy nhất trong bình ăn hết, nội thương của nàng trong nháy mắt sẽ khỏi hẳn.

Cầm viên thuốc nơi tay, không chút do dự nuốt vào trong miệng, sau đó cẩn thận cảm giác một chút, nhưng cũng không có bất kỳ khác thường nào.

Như Thương cười nhạt, chỉ nói có lẽ bản thân quá khản trương, cũng kỳ vọng quá cao.

Từ nơi này chạy tới chỗ dãy núi cô độc chứng chỉ, dùng tốt thời gian thì không sai biệt lắm đi khoảng một ngày, nàng dựa vào trong buồng xe chớp mắt, nghe được Quỷ Đồng đối với cảnh vật mới mẻ thấy được, câu có câu không không ngừng đưa ra thắc mắc, còn cô độc chứng câu được câu mất đang trả lời.

Lên đường từ sáng sớm đi được đến gần tối, khi xe ngựa không thể tiếp tục đi về phía trước, thì cô độc chứng xoay người lại vén lên màn xe, nhìn Tần Như Thương ở bên trong nói:

“Xuống đây đi! Đường phía trước hoàn toàn không đi được!”

Như Thương không nói gì, tự mình đứng dậy đi ra khỏi xe, chuyển động cơ thể, nhưng lại cảm thấy đường như có rất nhiều khí lực.

Trừ đi chỗ cánh tay trái bị thương, ở ngoài cũng không có gì xảy ra quá lớn, mặc khác các khớp xương đã không còn đau nhức vô lực như vài ngày trước đó...

Tiếp tục thử dẫn ra khí mạch, lập tức kinh ngạc phát hiện bản thân lại có thể vận khí!

Nàng trợn to mắt, quay đầu nhìn lại vài lọ thuốc vứt bỏ trong bao đồ, vì công hiệu Hồi Tâm Đan này mà không kiềm được sợ hãi cùng khen ngợi.

Thuốc không chỉ một chai, nàng đã ngửi được mùi vị Hồi Tâm Đan, đương nhiên biết chỉ ăn một loại này đã là có thể.

Lại không nghĩ rằng thời gian chỉ có một ngày, thân thể của nàng thật sự đã khôi phục vượt qua tám phần.

Nhưng nàng cũng không thấy đặc biệt vui vẻ, bởi vì Tiêu Phương đã từng nói qua, không đến tình huống vạn bất đắc dĩ thì Hồi Tâm Đan không thể tùy tiện ăn được. (vạn bất đắc dĩ = không thể làm khác được)

175. Chương 175: Tỷ Tỷ Người Làm Từ Sứ

Loại thuốc này cả đời người chỉ có thể ăn một lần duy nhất, nếu như ăn vào lúc lâm nguy thì sẽ cứu được mạng sống.

Một khi có cách giải khác, cũng phải ráng sức không cần dùng Hồi Tâm Đan.

Nàng biết Hồi Tâm Đan Tiêu Phương có cũng không nhiều, hẳn là cộng lại tất cả cũng chỉ có ba miếng, cực kỳ quý giá.

Bây giờ lấy ra đưa cho nàng, có thể thấy rõ nàng không còn cách nào trở về Tần Lĩnh, cho nên mới đành phải làm vậy.

Cô độc chứng thấy sắc mặt nàng khác thường, đưa ánh mắt sang hỏi.

Nhưng Như Thương không nói thêm gì, chỉ khoát khoát tay, không tiếp nhận hẳn điều đó, tự mình nhún người nhảy vọt một cái xuống xe.

Nàng nhìn thấy từ trong ánh mắt của cô độc chứng thoáng qua một tia ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền che giấu đi, sau đó gơ tay chỉ chỉ một đường núi thật quanh co phía trước, nhìn nàng và Quỷ Đồng nói:

“Xe ngựa đi không được! Từ nơi này vào núi không sai, các người tự lựa chọn, là suốt đêm gấp rút lên đường, hay là ở đây nghỉ ngơi một đêm, đợi ngày mai trời sáng rồi tiếp tục đi về phía trước!”

Quý Đồng từ chối cho ý kiến, hần lớn lên ở trong bóng tối suốt thời gian dài, trời tối hay ban ngày đối với hần mà nói căn bản không có gì khác nhau, thậm chí hần còn thích đêm tối nhiều hơn một chút.

Tần Như Thương càng không quan trọng, cho nên lúc này ba người liền quyết định cả đêm đi vào cốc.

Mùa hè Đông Thục vô cùng nóng bức, nhưng vừa vào sâu trong núi lại cảm thấy có phần lạnh lẽo, cả người đông cứng.

Quý Đồng hỏi Như Thương có cần lấy tấm thảm da hổ mang theo bên người hay không, để lúc nghỉ ngơi có thể dùng.

Hài tử thật ra rất thiện lương, khi đưa ra đề nghị này còn kèm thêm vỗ vỗ ngực mình nói:

“Tỷ người yên tâm, vật kia lúc đi đường Quý Đồng cầm giúp người!”

Lời này khiến cho Tần Như Thương phải bật cười ra tiếng, mà ngay cả cô độc chứng vẫn luôn im lặng gần như không nói, cũng có chút không biết phải làm sao liếc mắt nhìn Quý Đồng, sau đó nói:

“Người cho rằng vị tỷ tỷ này của người làm từ đồ sứ?”

Quý Đồng gãi gãi đầu, không hiểu đồ sứ là cái gì.

Như Thương vỗ vỗ vai hần trả lời, nói:

“Cái loại bình nhỏ mà ta dùng để chứa thuốc, đó chính là làm từ đồ sứ, rớt xuống trên mặt đất sẽ liền bể nát. Ý tứ của chủ nhân nhà người là nói, có phải người nhìn ta quá yếu ớt?”

176. Chương 176: Chân Núi Giáp Cốc

Quý Đồng liên tục xua tay, giọng điệu hốt hoảng nói:

“Không đúng không đúng! Tỷ tỷ làm sao có thể yếu ớt, Quý Đồng chỉ là. Chỉ là.”

Có rất nhiều lý lẽ Quý Đồng dùng lời nói không rõ ràng, lúc này quỳnh lên cả khuôn mặt cũng sung huyết đỏ bừng.

“Ta hiểu được là người sợ ta mệt mỏi!” Như Thương thay hần nói hết lời: “Cũng biết là người vì ta đau lòng! Rất tốt với ta! Yên tâm đi! Tỷ không có việc gì. Không cần tấm thảm này, cũng không cần người khác giúp ta cái này cái nọ. Ăn thuốc Tiêu tiên sinh mang đến, ta đã gần khỏe lại.”

Mặc kệ những lời bày tỏ này có bị Quý Đồng chê cười hay không, hần có thể học biết quan tâm người khác tóm lại Tần Như Thương rất cao hứng, bản thân cũng thật vui vẻ thấy được bộ dáng lo lắng của hần.

Từ lúc Quý Đồng đi theo ra khỏi Tháp liên kê nàng tỷ tỷ, một tiếng “Tỷ” này, khiến Tần Như Thương cảm thấy bản thân có thêm một phần trách nhiệm, còn có thêm một phần thân thiết.

Ba người cùng nhau hướng lên đi vào trong núi, trăng sáng ở trên cao bị cành lá rậm rạp che khuất đi không ít, có thể xuyên qua để lộ ra ánh sáng đã quá mức giới hạn.

Cũng may bọn họ đều không phải người bình thường, với hoàn cảnh ác liệt năng lực thích ứng rất cao, cho dù là bụi gai gấn đầy ở trong rừng núi cũng đi được rất nhanh.

Thời gian vẫn chưa qua nửa đêm, đã leo đến đỉnh núi, đi xuống dưới ở giữa hai ngọn núi chính là Giáp Cốc rồi.

Bọn họ dừng lại ở đỉnh núi, cô độc chứng ngẩng đầu nhìn ánh trăng, sau đó nói với bọn họ còn hơn một canh giờ nữa trời sẽ sáng.

Như Thương chọn một điểm cao đứng ở trên để nhìn xuống, chỉ thấy phương hướng phía dưới Giáp Cốc là từ Đông đến Tây, rất dài, vừa vặn bọn họ đứng ở vị trí chính giữa, đối với việc tìm kiếm mà nói không phải là một khởi đầu tốt.

Nếu quả nhiên đứng lúc nơi ở Được Vương ngay tại bộ phận trong Giáp Cốc, là quá tốt, nhưng nếu như ở một bên phía Đông hoặc phía Tây, vậy thì phải có một người lựa chọn bắt đầu tìm hướng bên nào trước.

Lựa chọn đúng đương nhiên là tốt, còn kết quả chọn sai, sợ rằng thời gian năm ngày sẽ có chút cấp bách.

177. Chương 177: Chia Nhau Mà Đi

Cô độc chứng lúc này cũng đi lên đứng lại, thấy Như Thương trầm tư không nói, liền chủ động lên tiếng, chỉ xuống phía dưới nói:

“Người xem! Ở dưới có một con sông.”

Như Thương gật gật đầu.

“Thấy được!”

“Vậy chúng ta phải đánh cuộc một chút, dựa theo lối suy nghĩ người bình thường, thì Được vương hẳn là sẽ ở đầu sông, hay cứ ngược lại đạo lý đó mà làm đi?”

Như Thương cười khê, điểm này nàng cũng từng nghĩ tới, nhưng vẫn còn rối rắm bởi vấn đề lựa chọn của cô độc chứng.

“Nếu như ở đầu sông, vậy có phải là hẳn rất dễ bị người tìm kiếm phát hiện hay không?”

Nàng nhẹ giọng trả lời, mơ hồ có thể nhìn thấy tầm, mắt vẫn luôn xuôi theo một hướng dòng nước đầu sông tìm kiếm.

Núi này rất cao, có thể thấy được mặt nước sông ở phía dưới, cũng không phải là người bình thường có thể làm.

Cho dù năng lực nhìn của bọn nàng hơn người, cũng không có khả năng ở trong đêm tối như vậy tìm ra đầu nguồn.

Quả nhiên, ánh mắt phát ra chưa được bao lâu, liền bị chặn đứt trong bóng đêm.

Xoay người than nhẹ, lòng nói chẳng lẽ thật sự phải đánh cuộc một lần?

Thành thì thôi, nếu không thành? Tiêu Phương làm sao lo liệu?

Nàng nghĩ như vậy, đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía cô độc chứng nói:

“Cố gắng nhanh xuống cốc, người dẫn theo Quỷ Đồng đi hướng Đông tìm, ta tự mình đi hướng Tây tìm. Chỉ cần có một bên tìm được Được Vương là tốt rồi! Năm ngày sau đó, bên nào không tìm được thì trở về ở ngoài thành Thục Đô chờ tin tức!”

Nàng vừa dứt lời, liền xoay người chuẩn bị xuống núi.

Cô độc chứng với một tay với kéo lấy nàng đứng lại, không trực tiếp nói chuyện, mà chỉ nhìn chằm chằm vào ánh mắt của nàng, nhìn liên tục không ngừng.

Như Thương khó hiểu, mặc dù không có hỏi, nhưng ý tứ hàm xúc trong ánh mắt gửi đến thăm dò vô cùng nồng đậm, thậm chí còn mang theo chút tức giận. (ý tứ hàm xúc là tuy nói ít nhưng chứa nhiều ý tứ)

“Ta phát hiện một khi người gặp phải chuyện của Tiêu Phương thì sẽ trở nên kích động.” Lời cô độc chứng nói không nhanh không chậm, thậm chí người lại có phần muốn đổi thành bộ dạng lưỡi biếng uể oải.

Thật ra Như Thương rất không mong muốn nhìn thấy bộ dáng này của hắn, bởi vì cô độc chứng im lặng sẽ khiến cho lòng nàng có gì đó không nắm chắc.

Chẳng qua lúc này cũng không còn tâm tư để so đo này nọ với hắn, hắn nói không sai, nàng quả thật là vừa gặp phải chuyện Tiêu Phương đã trở nên hơi xúc động.

178. Chương 178: Suy Đoán Chỗ Ở Được Vương

Đâu chỉ có chút, mà phải là vô cùng.

“Địa thế ở dưới Giáp Cốc hiểm ác, hướng chi ở đây là rừng sâu núi thẳm, bên trong chắc chắn xảy ra rất nhiều chuyện không tưởng được!” Cô độc chứng tiếp tục nói: “Thân thể của ngươi tuy tốt hơn một chút, nhưng cũng không phải khôi phục hoàn toàn chứ?”

Hắn nói đúng tình hình thật tế, Như Thương không thể không cúi đầu thừa nhận.

“Chia nhau hành động nhất định là không thể được!” Lời nói cô độc chứng rất kiên định: “Nhưng trước tiên chúng ta có thể đến nghiên cứu thảo luận một chút, cần phải bắt đầu tìm kiếm từ bên kia.”

Hắn lại nắm lấy Như Thương kéo trở về lối ra ban nãy, sau đó chỉ vào con sông ở dưới Giáp Cốc, nói:

“Theo lẽ thường mà nói, bởi vì muốn đảm bảo nơi dùng nước để uống tương đối sạch sẽ, con người sẽ phải ở nguồn nước đầu sông. Cho dù trong Giáp Cốc ngoại trừ Được Vương ra không có người khác sinh sống ở đây, nhưng không có người dù sao vẫn còn có chim thú, nguồn nước cuối sông sẽ dơ bẩn, đây là chắc chắn.”

“Àn.” Như Thương gật gù đầu, cũng ổn định tinh thần xuống đi vào phân tích: “Nhưng Được Vương nhất định sẽ không ngốc đến nỗi, lựa chọn một nơi ở mà bất luận người nào cũng nghĩ ra được, nếu như hắn cố tình muốn né tránh người đời, vậy thì cần phải bác bỏ lẽ thường, như vậy mới có thể bảo vệ một vùng thanh tĩnh.”

Lời của nàng cũng có lý, nhưng mà cô độc chứng lại nói:

“Khi chúng ta đến chú ý cũng thấy, từ dưới chân núi đi lên, cũng chỉ có một con đường chúng ta đã đi qua. Điều này chứng minh bất kể là ai nếu muốn đi vào đến đỉnh núi phía sau Được Vương Cốc, nơi dừng chân phải là ở chỗ này. Người đã nhìn thấy, đường đi này cũng không được tốt, nếu chỉ là dân chúng bình thường, nghĩ muốn đi lên đến trên núi là chuyện không có khả năng.”

Như Thương tiếp theo lời của hắn ——

“Vậy có thể đi lên, cũng phải là Cao Thủ Vô Lâm hoặc là người có tài nghệ xuất chúng. Những người này nhất định đều có năng lực phán đoán, đương nhiên cũng có thể nghĩ ra Được Vương chắc chắn sẽ đi ngược lại đạo lý này, không phải ở đầu sông mà sẽ chọn nơi cuối sông để ở.”

Cách thức đối đáp lúc này của nàng và cô độc chứng rất thú vị, hai người luân phiên mỗi người vài câu, ý nghĩ ai nấy nói, lại có thể luôn luôn nói rất chính xác tiếp theo một câu ở trên của đối phương.

179. Chương 179: Máu Chốt Của Vấn Đề

Quỷ Đồng đứng gần ở bên cạnh nghe cảm thấy chơi thật vui.

Tiếng nói Như Thương vừa dứt, cô độc chứng liền tiếp thêm lời, hắn nói:

“Những lý luận này chúng ta có thể nghĩ ra được, đương nhiên Dục Vương cũng không thể sơ suất. Hơn nữa cho tới bây giờ, đã nhiều năm như vậy hắc cũng chưa từng bị người tìm được, vậy đã nói rõ người hắc là không phải ở cuối nguồn.”

“Vậy là không phải cuối nguồn sao?” Như Thương nháy mắt mấy cái, bắt đầu cảm thấy cái người Dục Vương này rất có ý tứ: “Hắc dùng ngọn núi nguy hiểm để đoạn tuyệt cắt đứt tìm kiếm của người bình thường, lại lấy lối suy nghĩ nghịch hướng lừa được những cao nhân tự cho là thông minh, sau đó bản thân cứ thanh thoi ở đầu sông sinh sống, đồng thời cũng nhìn xuống một đám người ngu ngốc ở cuối sông tìm kiếm!”

“Àn. Rất có khả năng!” Cô độc chứng cuối cùng dùng bốn chữ “Rất có khả năng” lấy làm tổng kết ột phen suy đoán đã qua của hai người.

Thảo luận đến đây, coi như là đã chấm dứt.

Nhưng hai người lại không có ai chuyển động, cũng không nhắc đến xuống núi, lại càng không nói trực tiếp đi lên đầu sông tìm kiếm.

Bọn họ chỉ cau mày, rồi cùng lúc ngóng nhìn phía dưới Giáp Cốc, giống như còn có một số chi tiết đã bị cả hai bỏ quên.

Quý Đồng lúc này lên tiếng, chỉ là một câu hỏi, lại làm sáng tỏ cả vấn đề!

Hắc nói ——

“Chẳng lẽ những người đó ở cuối sông tìm không thấy mà không lên đầu sông tìm sao? Bọn họ không phải giống chúng ta cũng muốn tranh thủ thời gian trong vòng năm ngày a!”

Lời này vừa nói xong, hai người bỗng nhiên hiểu ra!

Ai cũng nghĩ được mấu chốt của vấn đề!

Người khác tới tìm Dục Vương, tất nhiên phần lớn là tìm để chữa trị bệnh.

Giống như bọn họ vậy, hắc là không ít nhất định cũng muốn tranh thủ, chỉ định trong vòng một thời gian nào đó phải quay trở về.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người sẽ như vậy, những người không tranh thủ thời gian, ở cuối sông tìm không gặp Dục Vương, dĩ nhiên là sẽ tiếp tục đi lên đầu sông tìm kiếm.

Cho dù Dục Vương trốn tránh con người, thì cũng phải trở về nơi ở.

Chính là câu nói, hòa thượng có thể bỏ chạy chứ miếu không bỏ chạy được, nếu như dễ dàng bị người phát hiện chỗ ở Dục Vương, thì truyền thuyết trong chốn giang hồ của hắc cũng không đến mức thần bí như vậy.

180. Chương 180: Căn Bản Không Ai Có Thể Đi Xuống

Nếu như đã tìm hết đầu sông và cuối sông, cũng tìm kiếm khắp nơi đường lên Giáp Cốc nhưng cũng không tìm được Dục Vương, theo tính cách Tiêu Phương, hắc tuyệt đối sẽ không khẳng định đối phương chắc chắn vẫn còn ở trong Dục Vương Cốc.

Như vậy.

Vừa nghĩ đến đây, Tần Như Thương và cô độc chứng hai người cùng nhìn nhau.

Trong nháy mắt, có dòng lạnh lẽo từ khắp người bọn họ phát ra.

Bọn họ đều nghĩ đến một lý do, đó chính là ——

“Chẳng lẽ trước giờ không ai có thể đi xuống dưới?”

Cùng lúc với câu hỏi phát ra, cũng làm cho Quỷ Đồng nhảy dựng rời khỏi chỗ.

Hài tử nhảy vọt lên sườn đất nhỏ, sau đó nhìn nhìn phía dưới Giáp Cốc, không hiểu nói:

“Làm sao có thể? Nguy hiểm đúng là có chút nguy hiểm, nhưng cũng không đến nỗi không thể đi xuống được a! Vừa rồi không phải các người nói có thể đi lên núi đều là những cao thủ, nếu là cao thủ, làm sao có thể không đi xuống được?”

Quỷ Đồng nghi ngờ có đạo lý, nhưng cũng không sai suy đoán của bọn họ nhiều lắm.

Ba người đều trầm mặc một lúc, cuối cùng cô độc chứng lên tiếng trước, nói:

“Đường xuống núi ngoại trừ hung hiểm, lúc này xem ra còn rất quý dị. Bây giờ chúng ta thu tay vẫn còn kịp, hoặc là nói hiện tại các người thu tay lại vẫn còn kịp!”

Lời hần nói rất rõ ràng, chính là hần nhất định phải đi, về phía Tần Như Thương và Quỷ Đồng thì không cần thiết phải mạo hiểm như vậy.

Quỷ Đồng nghe không hiểu lắm, nhưng hần lại bước lên một bước, đứng ở bên cạnh cô độc chứng, rất dễ hiểu, chủ nhân đi đâu hần phải đi đó, đây là quy định.

Còn Tần Như Thương, nàng từ trước đến nay là người chỉ tiến không lùi.

Hướng chi hiện tại không chỉ có làm cho cô độc chứng lập được đại công to lớn để trở lại Triều, quan trọng là nàng còn phải cứu Tiêu Phương, vậy thì càng không có đạo lý vừa mở đường đã quay trở về.

Cô độc chứng đối với sự kiên trì của bọn họ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, đây vốn chính là chuyện hợp tình hợp lý, nếu như Như Thương hoặc Quỷ Đồng là người dễ dàng bỏ qua như vậy, sợ rằng ba người bọn họ cũng sẽ không đồng hành đến nay.

Nhưng vẫn còn vài lời muốn nói, nhìn thấy Như Thương và Quỷ Đồng đang chuẩn bị xuống núi, liền đi qua bắt chuyện trước, cô độc chứng suy nghĩ một chút, rồi mở miệng nói ——

181. Chương 181: Biến Đổi Khác Thường

“Muốn tiếp tục có thể! Nhưng mà, đoạn đường xuống núi các người phải hoàn toàn nghe ta! Mặc kệ nhìn thấy gì, nghe được cái gì hoặc là gặp được cái gì, cũng phải theo như ta nói mà làm, không thể tự mình làm xằng bậy!”

Lời nói hần nghiêm túc, chẳng những Quỷ Đồng cúi người lĩnh mệnh, ngay cả Tần Như Thương cũng thật nghiêm chỉnh gật đầu một cái.

Như Thương hiểu, bất kể là thế giới này hay thế giới trước kia nàng sinh sống, đều có rất nhiều hiện tượng khác thường tồn tại.

Tựa như họ Tần gia tộc các nàng có loại năng lực đặc biệt, nếu bị dân chúng bình thường biết nhất định sẽ xem như quái vật, còn thể hệ tuổi trẻ, thậm chí có thể xưng nàng là siêu nhân.

Nhưng tuy năng lực nàng siêu phàm, cũng không phải là mọi chuyện đều thông hiểu.

Liền nói thí dụ như nghe thấy nhìn thấy ở Tây Dạ, rất nhiều chuyện nàng cũng chỉ có thể biết được tin tức từ nơi cô độc chứng.

Nếu như nói đường xuống núi lần này đối mặt quả thật không chỉ là hung hiểm, vậy hãy cứ nghe cô độc chứng chỉ huy cho thỏa đáng, nàng thật sự không dám tự cao tự đại.

Ba người nghỉ ngơi hồi phục sơ qua một hồi, sau đó nghe theo cô độc chứng và Như Thương cùng nhau quyết định đi về một phương hướng.

Mặc kệ là muốn đi hướng Đông hay hướng Tây, chuyện tiếp theo cũng phải là xuống dưới đáy cốc.

Lúc này ánh trăng sáng đã từ từ ẩn núp, Nhật Nguyệt rất nhanh sẽ luân phiên, đối với hành trình xuống núi của bọn họ, đây là một chuyện tốt. (Nhật Nguyệt = mặt trời và mặt trăng = sáng và tối)

Ngay cả Quỷ Đồng cũng có đề nghị nói ——

“Chúng ta cứ ở lại đợi một lát nữa trời sáng rồi tiếp tục đi xuống!” Nói xong lời này, lại tự mình tiếp thêm một câu: “Thật ra thì buổi tối cũng không có sao, chuyện gì ta cũng không sợ, cho dù giữa đường đứng một con quỷ, cũng không việc gì!”

Hai người không ai tiếp lời của hắn, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ lời hắn nói là sự thực.

Tuy rằng cô độc chứng không nói rõ có quỷ quái, nhưng gặp phải một ít thứ không sạch sẽ gì đó vẫn là không thể tránh khỏi.

Nếu trong ba người bọn họ nói không sợ thứ kia nhất, chắc chắn chính là Quỷ Đồng rồi.

Thật ra hắn là người hay quỷ cũng đã không phân biệt rõ, làm sao nói sợ hãi đây!

Nhưng Tần Như Thương và cô độc chứng cũng không có đáp lại lời của hắn, hơn nữa biểu hiện còn có chút kỳ quái.

Hai người bọn họ, một người đang nhìn chăm chăm miệng vết thương trên cánh tay của mình, một người còn lại thì ngẩng đầu nhìn trăng sáng, một bộ dáng như sắp có đại nạn xảy ra.

182. Chương 182: Hiện Tượng Thiên Văn Quỷ Dị

Như Thương nhìn ra được cô độc chứng không bình thường, vì vậy cũng ngẩng đầu nhìn theo.

Chỉ thấy giữa bầu trời đêm vào lúc này, vàng trắng lười liềm vốn đã từ từ bị che khuất, không biết từ khi nào lại hiện rõ ra.

Hơn nữa càng ngày càng sáng, hoàn toàn không giống như sắp đến tảng sáng, ngược lại còn cảm giác như vừa mới đến nửa đêm.

Tiếp tục nhìn một lát, độ sáng trắng lười liềm bắt đầu yếu dần, nhưng cũng không phải rút đi, mà là bị một tầng mây đen che lấp.

“Trời muốn đổ mưa sao?” Cô độc chứng chuyển tầm nhìn về phía Như Thương, hắn biết, chuyện nước mưa vẫn là hỏi Như Thương mới đúng.

Hiện tượng bầu trời như vậy, quả thật có chút giống sắp đổ mưa, nhưng Tần Như Thương vừa nghe hắn hỏi, không hề suy nghĩ liền lắc đầu, nói:

“Không phải. Ít nhất trong vòng mười ngày nơi này không mưa, ta có thể khẳng định.”

Cô độc chứng liền im lặng.

Nếu không mưa, vậy mây che khuất mặt trăng thì phải rất nhanh sẽ tản đi, để bắt đầu nghênh đón ánh mặt trời xuất hiện.

Nhưng ba người đợi nửa canh giờ, chẳng những mây không phân tán ra, mà ngay cả mặt trời cũng không xuất hiện.

Như Thương suy đoán lúc này là khoảng năm giờ sáng, mùa hè thì năm giờ trời đã sáng hẳn, nhưng vì sao ba người bọn họ vẫn còn ở trong đêm tối?

Không có trăng, vùng rừng núi nơi này càng thêm tăm tối.

Giữa màn trời chỉ vài vết sao nhỏ như vậy rất khó chiếu sáng rõ đến mặt đất, bọn họ tối đa cũng có thể duy trì tầm nhìn chừng năm thước, xa nữa ai cũng thấy không rõ lắm.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt cũng có chút nặng nề.

Cô độc chứng than nhẹ một tiếng, bắt đầu khẳng định hướng đường xong xoay người đi, đồng thời nói:

“Nên tới cần phải tới, nếu như đã quyết định muốn đi xuống, thì đừng do dự.”

Hắn một mình dẫn đầu đi trước, cẩn thận chà sát mặt đất từ từ đi xuống.

Quý Đồng chu đáo ở lại sau cùng, nhường Tần Như Thương đi chính giữa, nhằm để đảm bảo an toàn cho nàng.

Mọi người duy trì khoảng cách ở trong phạm vi có thể nhìn thấy lẫn nhau, cô độc chứng phía trước thỉnh thoảng còn lên tiếng nhắc nhở, phải chú ý mọi thứ dưới chân một chút.

183. Chương 183: Chuyện Kỳ Lạ

Thật đúng là lên núi dễ dàng xuống núi khó khăn, hướng chỉ núi này cũng không có gì, mọi người đều dùng lòng bàn chân chà sát kỹ trên mặt đất mà đi, tay tùy lúc còn phải mắc vào thân cây hai bên mới có thể ổn định thân thể không đến mức bị ngã xuống.

Cứ như vậy không lên tiếng đi thời gian khoảng chừng nửa canh giờ, nhưng đi tới cũng không được bao nhiêu đoạn đường.

Dần dần, Như Thương phát hiện hình như có chút không thích hợp lắm.

Nơi này là rừng núi, bây giờ lại là thời tiết giữa hè, cho dù vận may bọn họ tốt không gặp phải mãnh thú, nhưng mà chim hay côn trùng là cần phải có.

Tuy rằng bốn phía lúc này một mảnh tối đen như mực, nhưng lỗ tai của nàng cũng không nhàn rỗi, liên tục cố gắng muốn nghe được một số loại thanh âm của cầm thú, nhưng mà vẫn luôn không có thu hoạch.

Thời điểm này cùng với khi lên núi không giống nhau, lúc lên núi tuy là cô độc chứng và Quý Đồng hai người có mang theo nhiều “Hương chống muỗi”, nhưng xa xa vẫn có thể nghe được chim hót, còn có một ít tiểu phi trùng (sâu bọ có cánh), sẽ ở ngoài khoảng cách nhất định vòng qua vòng lại.

Vậy tại sao khi xuống núi những thứ này đều không có?

Trong rừng cây này, ngoại trừ âm thanh ba người bọn họ phát ra, mọi thứ dường như đều bất động dừng lại, yên tĩnh đến mức giống như tòa Tháp Trấn Yêu trong Vương Cung Tây Dạ, cái gì cũng không nghe được.

Nàng đem nghi ngờ của bản thân nói cho hai người bọn họ nghe, Quý Đồng cũng rất tán thán.

Nhưng cô độc chứng đi ở phía trước vẫn không nói câu nào, tốc độ dưới chân lại càng nhanh hơn.

Như Thương nhận thấy khi bước chân hắn vội vã đến một cách cấp tốc, là giống như muốn nhanh chóng thoát khỏi tình trạng nguy cấp hiện tại.

Vì vậy cũng không có hỏi vấn đề phía trước, ra dấu cho Quý Đồng dừng lên tiếng, mọi người nghiêm túc rời đi, xuống núi nhanh một chút mới tốt.

Mọi người lại một lần nữa tiến vào giai đoạn gần như không lên tiếng mà đi, cô độc chứng đi càng lúc càng nhanh, thậm chí có rất nhiều chỗ phải trực tiếp trượt xuống.

Như Thương cố gắng phối hợp tốc độ đi về phía trước của hắn, nhưng dần dần biểu lộ ra có phần mệt mỏi.

Trong lòng nàng rối rắm kinh hoàng, lẽ ra loại đường xuống núi này tuy là dốc đứng, ngay cả bầu trời cũng hoàn toàn tối đen, nhưng đối với nàng mà nói dù sao vẫn là không đến mức mà biến thành ra như vậy.

184. Chương 184: Miệng Vết Thương Có Biển

Nội c3thương đã 7fqua điều dtrị của 4Hồi Tâm deĐan hầu bdnhư không dcó gì khác aabiệt, mặc 9edù không fcdến mức 5fkhỏe lại 72hoàn toàn, cnhưng cũng etốt gần 8được chín c7phần.

Loại 2fmặt mỗi 8ngày có chút engoài dự e1đoán, khiến 9Như Thương 7không thể f7không bắt 7đầu lo dlắng.

Bởi e8vì tốc độ b2của nàng 8dần thả 6chậm, Quỷ 8Đồng rất bnhanh đã 3đi lên tới, 37sau đó “Di” afmặt tiếng, 9mở miệng 62nói:

“Tỷ 57tỷ, làm 7sao ngươi 74đi chậm 5enhu vậy? bChủ nhân 87đâu?”

Nàng e5ngẩng đầu, 78phía trước cđã không dcòn nhìn 1thấy được 5bóng dáng ecủa cô độc 4chúng.

“Ồ 47trước mặt!” 0Quỷ Đồng 4bên cạnh f6đáp, vừa 8enói vừa ccvươn tay fphải ra cđỡ lấy c8cánh tay 38trái của 4nàng. “Ta bfđi chậm, 15rơi lại 5xa chút.”

Như 5Thương bắt b4đầu nhận fra bản thân 7dbị khác dathường c6xuất phát ctừ chỗ 50nào, cánh 1tay trái 1đã từng bbị Sói 8cẩn đang 3tê dại 7bngứa ngứa, 11miệng vết 6fthương giống c1như sưng f8phồng lên.

“Tỷ, 3có phải 6angươi mệt bmỏi hay akhông?” 1Quỷ Đồng 6đi lên trước bngươi nàng engồi chồm 73hổm xuống, 5sau đó nói: c“Đến, 3ta công ngươi!”

Như 8Thương hơi 23sững sờ, 61nhìn thấy cdhài tử 92so với nàng ccòn muốn 5thấp hơn 2amột cái 0đầu, về 0mặt nghiêm 9etúc thật 1sự là muốn 7acông nàng.

Nhưng 2lúc này 43nàng không 5thể nào 65vui mừng, bbcánh tay 6ctrái vừa btê vừa f0đau, đã 73giờ lên 3không nổi 5rồi, kèm dthêm khắp 1ngươi trên 21dưới cũng 9bắt đầu 9akhông có fkhí lực.

Như cThương than 39nhe, sau fđó nhìn bvề phía dQuỷ Đồng 81nói:

“Đừng 2ccông, ta 9sợ một 65lát nữa 8fsẽ không dcó cách 69nào tiếp atục đi 4cvề phía 4dtrước. 7d © DiendanLeQuyDon Ngươi mau 55gọi chủ f8nhân nhà 0ngươi lại, 97để cho fhntrở 9về!”

Quỷ 29Đồng chưa akịp lên etiếng, phương 3hướng đường 5phía trước bđã có một 80bóng người 1agấp rút 06phóng qua 9dtới đây.

Nàng 0bnhận ra 3được là 1cô độc 0chúng, vì 53vậy mở 6miệng hô c7một tiếng a6——

“Uy!”

Đối 4aphương không 8fcó trả 0lời, thoáng dmột cái 4dtrực tiếp 7đến trước 1ngươi của 8nàng, sau 9cdó lôi bdkéo Như 86Thương tựa 1vào trên amột gốc fcây to bên 1cạnh, trầm 7giọng nói:

“Ngươi 62làm sao vậy?”

Nàng 2bchỉ chỉ fmiệng vết 6fthương cánh 10tay trái 8bcủa mình, eanói:

“Ồ 0dtrong thôn cbị Sói 4cẩn, khi 8đó chỉ 14là chảy 8máu, ta cũng 7fđã bôi 0athuốc. Nhưng dbây giờ 99xem ra. . ca © DiendanLeQuyDon Sức 14lực giống 38như có chút bkhông thích chợp lằm.”

Nghe đđược lời 9fấy, cô 2edộc chứng 3không nói 2hai lời, bftrực tiếp 3vươn tay 5fnắm lấy 7tay áo của 1nàng kéo flên tới 52bả vai, b8sau đó ba 27lần hai f4lượt xé 4xuống vải cevóc bằng 1bó vết 9athương.

185. Chương 185: Nhiễm Ôn Dịch Sói

Mặt trên vốn là bôi qua bột thuốc cầm máu lúc này đã biến thành màu vàng nhạt, thay đổi này khiến Như Thương có chút ngoài ý muốn.

“Tại sao có màu sắc này?” Nàng hoảng hốt: “Không phải là đồ sao?”

“Đây là thuốc gì?” Cô độc chứng hỏi nàng, vừa hỏi xong lại nói: “Kiên nhẫn một chút!”

Còn không đợi Như Thương phản ứng trở lại, hần bắt đầu nhanh chóng lột bỏ đi những thứ phát ra màu vàng cùng mùi thuốc trị thương nồng đậm ở bên trong.

Nàng đau đến nhếch miệng, cũng may xem như chịu được.

“Trở nên nồng đậm?” Thấy thuốc đã bị lau, nàng lúc này mới nhìn chòng chọc miệng vết thương thắc mắc mở miệng: “Ta bồi chính là thuốc cầm máu, lẽ ra không nên biến đổi nồng như vậy.”

Cô độc chứng không nói gì, dùng mũi đưa đến gần miệng vết thương cẩn thận ngửi một hồi, sau đó cuối cùng một tay rút ra chủy thủ giắt ở trong ống quần, nhắm vào lòng bàn tay của mình liền cắt xuống một đường.

“Ai người làm gì!” Như Thương sửng sốt, muốn ngăn, lại chậm một bước.

“Đừng nhúc nhích!” Cô độc chứng lạnh nhạt nói, lấy lòng bàn tay đã chảy đầy máu ấn lên miệng vết thương Tần Như Thương.

Như Thương cảm thấy chỗ vết thương đau đớn như được ngâm trong tinh dịch cồn, ần ần phát ra đau buốt.

Nhưng đau chỉ trong cái chớp mắt, lập tức đến là một trận mát lạnh.

Cô độc chứng đem lòng bàn tay hướng trên chỗ vết thương nàng nhào nặn nhiều lần, khi hết máu lại tiếp tục khê động miệng vết thương nặn đi ra một ít.

Như Thương nhìn không đành lòng, nhỏ giọng nói:

“Có thể?”

Thế nhưng hần chỉ nhìn nàng liếc mắt một cái, không có đáp lời này, ngược lại giải thích đến biến đổi khác thường của vết thương ——

“Con Sói cắn người xem ra là đã ăn qua thi thể lây nhiễm ôn dịch, người bị nó cắn trực tiếp một cái này khiến cho dịch độc nhiễm vào trong thịt. May là kịp thời dùng thuốc cầm máu, nếu không ôn dịch sẽ lan khắp toàn thân, không cứu lại được!”

Hần nói lời này đúng thật rất kinh người, Như Thương hít vào một hơi, trong lòng nghĩ lại mà có chút sợ.

Cũng may có cô độc chứng ở đây, máu của hần gần như trở thành thuốc tốt chữa bệnh loại trừ độc, làm đi làm lại một hồi, nàng rốt cuộc cảm thấy được cánh tay tê mỗi đang từng chút biến mất.

186. Chương 186: Người Đứng Nghĩ Làm Cho Được Vương Chết Chìm

Khi động tác rốt cuộc dừng lại, Như Thương chỉ thấy trên cánh tay một mảnh huyết nhục (máu+thịt) mơ hồ, thoát nhìn hết sức dọa người.

“Đừng nhìn.” Giọng nói cô độc chứng vẫn là trầm trầm, không mang theo một tia cảm tình. Rồi sau đó lại xé một vòng vải vóc quần áo của bản thân vội tới băng bó cho nàng.

Đợi miệng vết thương xử lý thỏa đáng, Như Thương đứng dậy định tiếp tục đi về phía trước, lại bị cô độc chứng một phen kéo trở lại.

“Nghỉ ngơi một lát!” Hần nói: “Nghỉ ngơi một nén hương, tiện thể người cũng hoàn toàn khỏe lại, như vậy bước đi cũng thoải mái rất nhiều.”

Lời hần nói là thật, Như Thương cũng không khách sáo, lần nữa dựa trở lại trên một gốc cây khô to, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng tinh thần cũng không được quá mức yên ổn, mắt vừa nhắm lại trong lòng liền cảm thấy tức giận.

Hình như từ Tần Lĩnh đi ra ngoài không có chọn ngày tốt, thế nào đoạn đường không đụng nội thương thì chính là vấp phải ngoại thương, sớm biết như thế, lúc đầu thật sự nên điều tra lại một chút ngày tháng xuất môn.

“Ai!” Nàng mở miệng, nhìn về phía hai người bên cạnh nói: “Ta dứt khoát đột phá làm cho Dược Vương Cốc này chìm ngập không còn gì! Thử xem Dược Vương có lên hay là không!”

Cô độc chứng nhún vai, trả lời nàng:

“Người chớ nghĩ sẽ làm cho Dược Vương trực tiếp bị chết đuối! Tình huống bên dưới rất cuộc như thế nào chúng ta hoàn toàn không biết, đừng liều lĩnh.”

Như Thương bĩu môi, lại nói:

“Ta chỉ nói đùa mà thôi, người đúng là tưởng thật sao!”

Nói là nói như vậy, nhưng lời nói cô độc chứng vẫn khiến nàng nghĩ đến giấc mơ kỳ quái lúc trước nghĩ ngơi ở trong thôn.

Lúc nào cũng có chút dự cảm không quá tốt, nghĩ mãi cũng không ra đầu mối.

Chuyến đi Dược Vương Cốc lần này, với bọn họ mà nói thật ra rất bị động.

Ba người bọn họ, một người từ nhỏ bị nhốt trong Tháp Trấn Yêu mà lớn lên, một người mất đi trí nhớ lúc năm tuổi bị giam giữ ở Quốc Gia trong Sa Mạc, người còn lại là đến từ một thời đại xa xôi.

Nàng biết cô độc chứng nhất định sẽ thường xuyên chạy ra Tây Dạ đến Trung Nguyên, nhưng phạm vi phải trái hấn hoạt động hẳn là cũng ở tại Hách Thành, địa phương xa nữa hẳn cũng chưa từng tới.

187. Chương 187: Giống Như Bị Theo Dõi

Đến nay bọn họ chỉ biết nơi này được gọi là Dược Vương Cốc, nhưng Dược Vương rốt cuộc ở tại nơi nào, ai cũng không biết.

Thậm chí đường xuống núi này cũng không dễ đi, hiện tại lại làm cho Như Thương nghĩ tới Tần Lĩnh, Nhàn Nhã Sơn Trang.

Vì vậy nàng nói ra cho hai người bọn họ nghe ——

“Ta cùng Tiêu Phương ở chỗ Nhàn Nhã Sơn Trang thật ra thì so với Dược Vương Cốc không khác nhiều lắm, rất nhiều người biết Tiêu Phương ở tại nơi đó, nhưng cho tới bây giờ cũng không có một ai có thể tìm được hẳn. Bởi vì ở Nhàn Nhã Sơn Trang, bốn phía hàng năm bao phủ một vòng khói độc, con người chỉ cần vừa tiếp cận khói lập tức sẽ bị mất mạng. Ta ra vào là dựa vào lấy nước mưa áp chế sương mù, mà Tiêu Phương thì dựa vào uống thuốc. Các người nói Dược Vương Cốc này có thể có tình huống tương tự hay không?”

Tin tức nàng cung cấp cũng xem là một manh mối, Quỷ Đồng rất nghiêm túc gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

Cô độc chứng suy nghĩ một hồi lâu, lại cảm thấy không có khả năng.

Hắn nói:

“Hẳn là sẽ không có loại trường hợp này! Người nghĩ xem, khi chúng ta ở đỉnh núi nhìn xuống, là có thể nhìn thấy nước sông. Nếu có thể nhìn được nước, vậy thì chứng tỏ không khí không có vấn đề. Chắc chắn không phải như tình huống ở Tần Lĩnh.”

Lời của hắn cũng có lý, trong lúc nhất thời mọi người lại lâm vào cục diện bế tắc.(tình thế căng thẳng)

Nhận thấy suy nghĩ mãi cũng không thông, Như Thương dứt khoát đứng dậy, giật giật cánh tay bị thương, thấy đã không có việc gì, liền vẫy tay ý bảo bọn họ nhanh chóng lên đường.

Cô độc chứng không có cự tuyệt nữa, sải nhanh vài bước đi ở phía trước.

Ba người đồng thời hợp lại thành một đường thẳng tiếp tục đi xuống chân núi, nhìn vào so với lúc trước không có gì khác, nhưng Như Thương lại cảm thấy được tại bốn phía hình như đang có vô số ánh mắt nhìn bọn họ chằm chằm.

Loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, là một loại cảm giác bị rình trộm, khiến cho nàng vô cùng khó chịu.

Nhìn xung quanh bốn phía vài lần, đáng tiếc tầm nhìn trong bóng tối quá kém, cái gì cũng không nhìn ra được.

Không lâu sau, bước chân cô độc chứng phía trước bắt đầu thả chậm.

Như Thương tưởng là đường không dễ đi, nhưng đi tiếp thêm nữa, đường núi dưới chân cũng không có gì thay đổi gì đặc biệt.

Lòng nàng khẽ rung động, đoán được nhất định cô độc chứng đã phát hiện ra khác thường.

188. Chương 188: Chung Quanh Có Thứ Gì Đó

Vì vậy rất nhanh đi lên vài bước, đến chỗ song song với hắc, nhỏ giọng hỏi:

“Có chuyện?”

Cô độc chứng gật gật đầu, rồi sau đó dừng bước, trở lời nàng:

“Chung quanh có thứ gì đó.”

Lúc này Quỷ Đồng cũng đuổi theo đến, vừa vặn nghe thấy lời cô độc chứng nói.

Hài tử sững sốt, rồi sau đó ngừng thở, thời gian mức độ chỉ một cái chớp mắt, liền lên tiếng, nhưng là nói:

“Có hô hấp! Hơn mười cái.”

Hắc chỉ nói hơn mười cái, cũng không nói là người hay thứ gì khác.

Như Thương biết nhất định sẽ không phải là người, Quỷ Đồng từ nhỏ cũng chỉ cùng người giao thiệp, nếu như là hô hấp người, thoáng một cái hẳn chắc chắn có thể phân biệt ra được.

Nhưng quả nhiên không phải là người, còn có hơn mười cái, vậy sẽ là cái gì?

Đang suy nghĩ, chợt thấy hướng bên trái hiện ra ánh sáng bạc, một bóng trắng mạnh mẽ đánh tới.

Bọn họ phản ứng cực nhanh, cùng lúc lui hết về phía sau, tránh thoát được bóng trắng.

Vật kia dường như cũng không phải là muốn đả thương người ngay, sau khi bỏ nhào tới thì lại biến mất vào bóng tối, cũng không có tiến lên phản kích trận kế tiếp.

“Phía trước bảy bước ba cái, bên trái bốn bước hai cái, bên phải nghiêng về phía trước năm bước bốn cái, phía sau. . . Hai cái!” Đây là lời Tàn Như Thương nói, giọng nói bình tĩnh giống như đang trần thuật (phát biểu), nhưng mặc khác hai người đều có thể nghe ra trong đó hoàn toàn lại là cảnh cáo.

Cùng với lời của nàng nói, ba người nhanh chóng điều chỉnh vị trí của mình, tất cả đồng thời đều xoay người hướng ra phía ngoài, hiện lên hình dạng tam giác dựa lưng vào nhau đối địch.

Tư thế vừa thiết lập, liền thấy chung quanh vài hình bóng trắng cùng lúc vọt lên, số lượng và vị trí cùng với Tàn Như Thương đã nói giống nhau như đúc.

Vào lúc này Quỷ Đồng vội vàng mở miệng nói một câu ——

“Tỷ, người thật lợi hại!” Sau đó liền tích trữ năng lực, nghênh đón bóng trắng gần xông tới.

Như Thương và cô độc chứng cũng không còn nhàn rồi, như nhau, có người nhảy vọt bay lên không, hoặc có người cúi thấp xuống tránh thoát đột kích, sau đó lại thuận theo chỗ bóng trắng dừng lại cùng nhau xoay người.

Cứ như vậy, ba người tiếp tục sánh vai dựa sát vào biển thành một hàng đứng, cùng mặt đối mặt ở xa phía trước, vền vẹn bốn bước chính là một hàng súc sinh.

189. Chương 189: Sói Bắc Cực

Quả nhiên không phải là người!

Như Thương nhìn kỹ lại, thì thấy toàn thân da lông những động vật này đều dài và thật dày, màu trắng, chỉ có đầu và chân giống như có chút màu vàng nhạt.

Thân thể rất dài, nhìn qua gần hai thước.

Đầu cực lớn, đường cong thân thể cũng rất xinh đẹp.

Nói chung, đó là một loại sinh vật rất đẹp, vô cùng cao quý.

Nàng nhận ra, đó là Sói trắng!

Nhưng ngay khi đã rút ra được kết luận, thật sự nàng đã bị tình cảnh trước mắt dọa cho hết hồn.

Sói trắng! Cùng lúc xuất hiện nhiều Sói trắng như vậy, nhưng. Tại sao lại sinh sống trong núi sâu ở Trung nguyên?

Ở đời sau, Sói trắng có tên gọi là Sói Bắc Cực, bởi vì bọn chúng là sinh vật sinh trưởng (sinh ra và lớn lên) hoạt động ở vùng đất giá lạnh, ở nơi nàng sinh sống cộng với thời đại đó đã được liệt vào loại giống để bảo vệ.

Hôm nay Sói Bắc Cực xuất hiện ở địa phương này. Tần Như Thương hiện đang hoài nghi, chẳng lẽ dưới chân núi này đúng là rét lạnh giống như Bắc Cực?

Nhưng chỉ là nghĩ, vẫn là rất không có khả năng.

Theo như lời cô độc chứng, bọn họ đứng ở đỉnh núi thấp thoáng có thể nhìn thấy được nước sông ở dưới.

Nếu phía dưới là nơi rất lạnh, bọn họ đi đến bây giờ hẳn là cũng có thể cảm giác được.

Nhưng bốn phía ở đây ngoại trừ đêm đen dày đặc ra, rõ ràng nhiệt độ vẫn không có thay đổi.

Lúc này, Quỷ Đồng lên tiếng, nói:

“Là Sói? Sẽ không phải đến báo thù chứ?”

Một câu này lại nhắc nhở Như Thương, trước kia ở trong thôn bọn họ đánh chết nhiều Sói như vậy, mặc dù không cùng một giống, nhưng cũng là đồng loại, lời Quỷ Đồng nói cũng rất có thể là sự thật.

Đang suy nghĩ, hải tử bên cạnh đã phát động đột tấn công.

Chỉ thấy thân mình bỗng nhiên phát lực, sau đó lưng hơi uốn cong, người giống như mũi tên rời cung chạy vọt lên phía trước.

Những con Sói Bắc Cực Song song mà đứng lập tức tản ra bốn phía, rồi sau đó lại cùng nhau trở lại bao vây tấn công.

Loài Sói này không giống những loại đột kích trong thôn lúc trước, chúng nó ác hơn, nhanh hơn, lại càng mạnh bạo hơn.

Bản lãnh Quỷ Đồng cho dù có tốt hơn nữa, nhưng hơn mười con Sói trắng cùng nhau đi đến tấn công đúng là có chỗ bất lợi.

190. Chương 190: Bầy Sói Cản Đường

Cũng may thân thể hần cứng rắn như đá, bầy Sói bổ nhào lên không chiếm được lợi ích gì, thậm chí có mấy con chỉ vừa gào lên đã bị bắn cho quay về.

Nhưng cũng không có bị đụng chết, thân thể Sói trắng to lớn, lại còn khỏe mạnh, tuy rằng bị đụng phải không nhẹ, ngay cả bắn trở về ngã sấp xuống chỉ nghiêng thân một cái, lại có thể tiếp tục tham gia chiến đấu.

Quỷ Đồng đối với thân thể của bản thân, những vị trí khác hoàn toàn không để ý, mặc kệ cắn hay cho dù va chạm, nhưng chỉ duy nhất bảo vệ chặt chẽ hai chân, có chút đột kích liền vội vàng tránh trái tránh phải.

Sói trắng khôn ngoan, rất nhanh đã nhìn ra được điểm yếu, vì vậy trao đổi ánh mắt lẫn nhau, tiếp theo chính là cùng nhau lao đến tấn công đúng hai chân của Quỷ Đồng.

Như Thương vừa thấy không tốt, lập tức chạy như bay đi lên, đưa tay liền nắm lấy sau gáy một con Sói trắng dẫn đầu phía trước, lại dùng sức ném vào trong bầy Sói, đánh tan vài con đang xông tới.

Lúc này cô độc chứng cũng gia nhập đoàn người chiến đấu, ra tay như điện lấy phòng thủ làm tấn công, trong nhất thời lại khiến cho bầy Sói trắng từng bước lui về phía sau.

Nơi này là đường núi xuống dốc, rất bất lợi đối với việc đánh nhau.

Mọi người vừa cẩn thận đối phó mãnh thú không ngừng xông lên, vừa lại phải cẩn thận dưới chân ổn định chạm đất, để tránh trượt ngã xuống núi.

Cứ giao chiến như vậy một thời gian dài, thế nào cũng không phân được thắng bại.

Bọn họ đều sử dụng công phu thật, hai tay cô độc chứng như kìm sắt, từng phát từng phát thẳng đến đầu Sói trắng, tư thế như muốn vịn đi xuống.

Quỷ Đồng cũng đem thân thể tràn đầy khí lực, nhanh nhẹn bay nhảy khắp nơi ở giữa những bóng trắng, nhằm để va đập đưa bọn chúng vào chỗ chết.

Mà còn lại Tần Như Thương chính là vươn ra hay ngón tay trở, trực tiếp dò xét dưới cổ Sói trắng, ý định cắt cổ họng bọn chúng.

Nhưng kỳ quái là, bầy Sói hình như cũng không đi đến đối mặt giao chiến, bọn chúng chẳng qua chỉ liên tiếp bổ nhào tới lôi kéo, đến khi chỗ hàm răng có một chút vật liệu may mặc mới thôi, cũng không tiếp tục làm ra một chút tổn thương nào nữa.

Nhưng nếu bọn họ muốn đi lên phía trước một bước, bầy Sói kia lại lập tức cùng nhau tấn công tiến hành ngăn cản.

191. Chương 191: Cứu Cô Độc Chứng Một Lần

Như Thương tiếp tục thử bước xuống phía chân núi, một con Sói trắng vẫn luôn nhìn chăm chú vào nàng cũng liền vội tới chạy theo. Trực tiếp chạy đến trước mặt của nàng, sau đó lấy thân mình hung hăng đụng vào người của nàng, nhưng lại giống như là muốn đụng cho người đừng tiếp tục đi tới.

Móng tay sắc bén của Như Thương đã tìm được dưới cổ Sói, lại bỗng nhiên dừng lại.

Thật ra chỉ cần nàng không ngừng, vào lúc nàng vung lên con Sói này trăm phần trăm sẽ bị cắt đứt cổ họng mà chết.

Nhưng ở trong mắt bọn chúng Như Thương nhận ra được vài thứ, những thứ này khiến cho nàng phải dừng lại động tác, không có làm ra tổn thương đối với bọn chúng.

Nàng bị va vào phải lao đảo vài bước, cũng không có té ngã xuống.

Rất dễ nhận thấy con Sói đó không có sử dụng hết toàn lực tới đặng, mục đích của nó chính là làm cho nàng trở về, cũng không phải muốn tổn thương người đặng vào.

Lúc này, vừa vặn cô độc chứng cũng xé rách được vài con Sói khác, đang đi đến bên cạnh nàng.

Nơi này có chỗ tảng đá lớn gồ lên, Như Thương chính là vừa bị tảng đá này ngăn cản một chút mới dừng bước.

Nhưng cô độc chứng một lúc bị năm con Sói cuốn lấy, căn bản không có cơ hội để chú ý đến dưới chân.

Từng bước đi đến, đúng lúc giẫm ngay rìa tảng đá.

Tảng đá và mặt đất tiếp xúc cũng không quá ổn định, cộng thêm sức lực rất lớn của hấn, lần này lại đạp cho tảng đá phải lặn xuống sườn núi.

Mà bản thân hấn tiếp theo cũng nghiêng người, thân thể mất thăng bằng liền ngã ngang xuống.

Như Thương cả kinh, vội vàng đưa tay bắt lấy một cành cây bên cạnh, mượn lực đung đưa hướng tới phía trước, được dịp đuổi theo tốc độ cô độc chứng ngã xuống.

Nàng thả lỏng tay, đồng thời lại dùng cánh tay vòng chắc cành cây khô, một tay khác túm lấy trên cổ áo của cô độc chứng, thành công kéo người trở lại.

Thân thể cô độc chứng đứng ổn định trở lại bên cạnh Như Thương, hai người nhìn thoáng qua lẫn nhau, chỉ nghe hấn nói:

“Cảm tạ.”

Như Thương nháy mắt mấy cái:

“Đừng khách khí! Có thể để cho ta cứu được người một lần, ta cảm thấy hết sức vinh hạnh!”

192. Chương 192: Không Phải Báo Thù Mà Là Báo Ân

Lúc này Quỷ Đồng cũng vội chạy đến bên cạnh, bấy Sói thấy bọn họ không chuyển động nữa, cũng không tiếp tục tấn công, chỉ là vọt tới phía trước ngăn cản con đường xuống núi, sau đó cùng nhau ngẩng đầu nhìn về hướng của bọn họ.

Hai phe nhìn nhau được một lúc, Như Thương nhìn vào ánh mắt của bấy Sói trắng, cảm giác vừa rồi từ trong lòng dâng lên càng ngày càng nhiều.

Vì vậy nàng kéo kéo cô độc chứng bên cạnh nói:

“Những con Sói này hình như cũng không có ý định thương hại chúng ta, bọn chúng chỉ là muốn ngăn trở đường, không để cho chúng ta xuống núi.”

Cô độc chứng gật gật đầu, nói ra một câu càng khiến người ta giật mình——

“Không ngờ Quỷ Đồng đã đoán sai! Chúng nó không phải đến báo thù, mà là đến để báo ân!”

Lời này Quỷ Đồng suy nghĩ không hiểu được, nhưng Như Thương thì lại hiểu. Vì vậy liền tiếp lời của hắn giải thích cho Quỷ Đồng:

“Nếu như ở trong thôn chúng ta giết chết một nhóm Sói kia vừa đúng là địch của bọn chúng, vậy những con Sói trắng này thật sự rất có khả năng là đến báo ân! Bọn chúng xuất hiện, nhưng cũng không phải cản chúng ta, xem ra đường đi ở phía trước nhất định là đặc biệt nguy hiểm, cho nên chúng nó không muốn để chúng ta đi qua chịu chết!”

Lời này Quỷ Đồng nghe vào trong tai thấy rất kỳ quái, hài tử không nhịn được lên tiếng hỏi ra——

“Tỷ tỷ, ngay cả tâm tư của Sói người cũng đoán được?”

Như Thương cười nhạt, nói:

“Cũng chỉ là suy đoán mà thôi, kết quả có phải hay không, e là phải hỏi bọn chúng một chút!”

Khi nói chuyện nàng nhìn tới bầy Sói đang bám sát gào thét ầm ĩ, rồi lại liếc mắt nhìn cô độc chứng.

Thấy hắn gật đầu, lúc này nàng mới đi lên một bước, lấy lại bình tĩnh, sau đó dùng một loại thanh âm hết sức nhẹ nhàng cũng rất nhu hòa mở miệng nói chuyện.

Loại âm thanh này vừa nghe đến sẽ khiến cho lòng người trấn định vui vẻ, rất là dễ chịu.

Nhưng Như Thương nói chuyện cũng không phải nói với người, đối tượng nàng trao đổi, chính là Sói trắng Bắc Cực.

Chỉ nghe nàng nói ——

“Ta biết là các người có lòng tốt ngăn cản, con đường xuống núi phía trước hẳn là đặc biệt nguy hiểm đáng sợ đi!”

193. Chương 193: Nói Chuyện Với Sói

Trong khi nói chuyện nàng vẫn tiếp tục đi lên trước vài bước, bầy Sói theo bản năng cũng lui về phía sau, nhưng chỉ lui nửa bước liền dừng lại.

Như Thương đi đến bên cạnh bọn chúng, vẫn không sợ hãi, trên người không có bộc phát ra loại độc ác tàn bạo vừa rồi khi đánh nhau, người hoàn toàn thật giống như là một nữ tử nhã nhặn bình thường.

Nàng đi đến gần ngồi xổm xuống, rồi vươn tay ra, vuốt ve từng cái từng cái lên trán một con Sói trong đó.

Bầy Sói ban đầu còn có chút không thích ứng, đầu một mực lắc lắc đóng đưa.

Như Thương vẫn kiên trì, dường như nó cũng nhìn ra được đối phương không có địch ý, nên không tiếp tục giãy giụa nữa, ngược lại thành thành thật thật nằm sấp người xuống trên mặt đất, lấy cằm chống đỡ ở đầu gối của nàng, một bộ dáng hết sức hưởng thụ.

Trong lòng Như Thương vui mừng, thầm nghĩ bầy Sói quả nhiên là hiểu tính người, bản thân lựa chọn phương thức nói chuyện này vô cùng hữu dụng.

Xem ra những sinh vật này cũng có chút giống nhau với con người, vì vậy nàng lại lên tiếng, tiếp tục nói:

“Nhưng mà không đi không được nha! Các người biết không? Ở bên ngoài đang thịnh hành một loại bệnh truyền nhiễm rất nghiêm trọng, mọi người gọi nó ôn dịch. Người bị chết đếm không hết, ngay cả những người còn sống không lâu nữa cũng sẽ nổi đuôi theo sau. Cho nên chúng ta nhất định phải xuống núi tìm được Dược Vương, thỉnh cầu hắn đi ra ngoài để cứu dân chúng. Cho dù bây giờ có nguy hiểm đặc biệt đáng sợ, nhưng chúng ta cũng phải đi, nhất định phải đi!”

Ánh mắt lúc nàng nói câu nói sau cùng, đột nhiên trở nên rất kiên định, đồng thời cũng cúi đầu xuống nhìn chăm chú vào mắt Sói trắng, lại nói:

“Bởi vì có một người đối với ta mà nói, đặc biệt đặc biệt quan trọng, đang bị bao vây ở trong vòng sống chết, nếu lần này ta không đi, nhất định hắn sẽ chết không thể nghi ngờ. Mà nếu hắn chết. Cho dù ta còn sống cũng sẽ gánh áy náy suốt cả một đời, cho đến một ngày ta chết đi, loại cảm giác áy náy đó cũng vẫn sẽ tồn tại như cũ.”

Nàng đứng dậy, than nhẹ, nhìn qua bầu Sói trắng trước mặt từ đầu tới đuôi một lần.

Khi mở miệng lần nữa, trong giọng nói có chút mang theo khẩn cầu ——

“Hãy để cho chúng ta đi qua! Chúng ta không có lựa chọn nào khác!”

194. Chương 194: Quỷ Đồng Bị Kéo Chân

Ai cũng không nghĩ tới, nàng thốt xong lời này, Sói trắng vốn rất là kiên định ngăn trở đường đi, thế nhưng không rên tiếng nào đang bắt đầu lui về phía sau, một mực thối lui trở về trong bóng tối, từ con dẫn đầu tru lên một tiếng những con bình thường chạy trốn xung quanh, sau đó rất nhanh liền ở trước mắt của bọn họ hoàn toàn biến mất.

Mọi người thở dài một cái, Như Thương nâng lên tay phải vừa rồi vẫn đang khê vuốt Sói trắng, chỉ cảm thấy tất cả xảy ra phía trước giống như giấc mộng, rất chân thật, rồi lại không biết có nên thừa nhận sự tồn tại của nó hay không?

“Đi thôi!” Cô độc chứng đi lên, vỗ nhẹ đầu vai của nàng, cũng không nói một lời, lặng lẽ đi ở phía trước. Nàng cũng không nói gì, lập tức nổi gót theo sau tiếp tục đi xuống núi.

Quỷ Đồng vẫn là ở phía sau cùng, ba người đều đi rất nhanh, đồng thời cũng rất ăn ý không hề lên tiếng, đem toàn bộ tinh lực tập trung ở dưới chân, cố gắng bằng tốc độ nhanh nhất xuống đến đáy cốc.

Con đường này thật sự có chút khá dài, lại thêm bầu trời tăm tối càng tăng thêm quỷ dị, mọi hướng đều không nhìn được quá xa, khiến người ta đối với khoảng cách mất đi phán đoán cơ bản nhất.

Cũng may dẫn đường chính là cô độc chứng, Như Thương tin tưởng năng lực phân biệt đường đi của hắn. Hơn nữa là, chỉ cần là có đường để đi xuống phía dưới, thì sẽ không có vấn đề.

Cho dù phương hướng xung quanh sai lệch vẫn không quan trọng, mục tiêu của bọn họ là xuống đến đáy cốc, về phần là hướng Đông hay ngã về hướng Tây một chút, cũng không có gì đáng kể.

Đi được một lúc, Quỷ Đồng ở tuốt phía sau đột nhiên phát ra “Di” một tiếng hỏi.

Rồi giống như ngừng một chút, giậm giậm chân, tiếp theo lại đi về phía trước.

Như Thương không có quay đầu lại, chỉ dùng một tiếng gọi hỏi:

“Quỷ Đồng như thế nào?”

Hài tử phía sau đáp:

“Cảm giác cứ như có thứ gì đó đang kéo chân của ta, nhưng mà ta nhìn lại cũng không phát hiện cái gì.”

Như Thương không dám khinh địch, mặc dù ở dưới tình huống này, con người rất có thể sẽ bởi vì thần kinh khẩn trương mà sinh ra một chút ảo giác.

Nhưng ba người bọn họ quá đặc thù, nhất là đối với Quỷ Đồng mà nói, hắn sống đến mười một tuổi, hầu như không có một ngày nào, một khắc nào là không khẩn trương.

195. Chương 195: Cởi Quần Áo Ra Nhanh

Cho nên vì vậy mà sinh ra ảo giác cũng không thể xảy ra ở trên người của hân!

Nàng nhắc nhở đối phương:

“Khi đi bộ cố gắng nâng cao chân, rồi quan sát chú ý một chút, xem có phải bị thứ gì ràng buộc hay không. Không thể khinh thường, giẫm giẫm chân nhiều lần trên mặt đất, phát hiện khác thường lập tức nói với chúng ta!”

“Được!” Quý Đồng ở phía sau đáp ứng, đồng thời bắt đầu mạnh mẽ giẫm chặn tại chỗ.

Đi được lúc lâu Như Thương thấy hân không nhắc lại chuyện lúc nãy, cũng hơi yên lòng.

Cô độc chứng ở phía trước bắt đầu đi chậm lại, nàng phản xạ có điều kiện tim như bị bóp chặt lại một cái, theo bản năng liền cảm thấy được phía trước hân là đã phát hiện chuyện gì.

Cho tới khi nàng đến gần thì thấy cô độc chứng đang nhìn chăm chăm rừng cây trước mặt, con người thỉnh thoảng lại di chuyển, hình như là đang tìm kiếm cái gì.

Nàng cau mày hỏi:

“Như thế nào?”

Cô độc chứng nhìn nàng, quan sát từ trên xuống dưới một lần, khiến cho Như Thương có chút không được tự nhiên.

Đang chuẩn bị lên tiếng hỏi lại, thì nghe được hân nói:

“Người đi về phía trước!”

“Hả?” Nàng sửng sốt: “Người nói cái gì?”

“Ta nói người đi tới phía trước! Người hướng mặt về trước!” Cô độc chứng lại nhắc lại, sau đó bản thân không cử động, chờ Như Thương đi lên phía trước.

Nàng không biết đây là dụng ý gì, nhưng cũng không có hỏi nhiều.

Người nào đi ở phía trước cũng thế, tuy nàng là thân con gái, nhưng bàn về sự nhạy bén hay đánh nhau, nghĩ cũng không thua cho cô độc chứng.

Vừa nghĩ như vậy liền dẫn đầu đi trước, nhưng đi còn chưa được mười bước, chợt nghe tiếng bước chân của cô độc chứng ở phía sau đi tới rất nhanh, giống như vừa lướt lên mặt đất đã đến bên cạnh nàng.

Nàng sửng sốt, muốn quay đầu nhìn lại, cũng chưa kịp xoay qua, đã thấy trên cổ mát lạnh, như có thứ gì bao phủ lên.

Như Thương ý thức được đó là tay cô độc chứng, giờ phút này đang kề sát vào da thịt trên cổ của nàng.

Nàng không kiềm được kinh hãi hỏi ——

“Thế nào?”

“Người đừng nhúc nhích!” Giọng nói cô độc chứng nghiêm túc nặng nề, khiến cho trong lòng người nghe phát run: “Từ phía trước cởi bỏ y phục, nhanh!”

196. Chương 196: Cởi Hết Áo Ra

“A?” Lời của hân từng chữ từng câu Như Thương đều nghe vào trong lỗ tai, nhưng tổng hợp lại cùng một chỗ thì không hiểu hân có ý gì. Vì vậy hỏi lại: “Người, người nói cái gì?”

Cô độc chứng bắt đắ dĩ, buộc lòng phải nói lần nữa:

“Không có thời gian giải thích, người động tác nhẹ một chút từ trước mặt đem cái nút buộc cởi ra, tất cả đều tuột đến bên hông!”

Lúc hần nói lời này dè dặt cẩn thận, giống như là đang sợ đã quấy rầy thứ gì đó.

Đồng thời lại nâng một tay lên, động tác bắt đầu hướng tới xiêm áo, lại hơi đề cao chút âm lượng nói:

“Quý Đồng trước hết dừng qua đây, cứ đứng yên tại chỗ!”

Tiếng bước chân sau lưng bởi vì lời của hần mà ngừng lại, Như Thương cũng không biết cô độc chứng làm cái hành động quái quỷ gì, Quý Đồng thậm chí ngay cả tiếng hỏi cũng không có, cứ như vậy không nói một lời đứng yên tại chỗ.

Nàng không hiểu chút nào, nhưng mà nơi tay dĩ nhiên đã có động tác, chính là đối chiếu theo lời cô độc chứng, nhanh nhẹn cởi ra nút buộc ở cổ áo của mình.

Khi một người nam nhân dùng loại giọng nói này đối với một nữ nhân, nói muốn nàng cởi quần áo, thì cũng không phải có rất nhiều lựa chọn để cho bọn họ hiểu.

Bình thường mà nói, sẽ là bắt đầu một đoạn bi kịch.

Nếu như đổi lại những người khác, Như Thương e rằng không đợi được hần nói lại lần thứ hai, đầu người cũng đã không có ở đây.

Nhưng mà lời này từ trong miệng cô độc chứng nói ra, thì không cho phép nàng không nghe.

Trải qua mấy ngày chung đụng, mặc dù Như Thương vẫn còn rất khó nói nàng hiểu rõ cô độc chứng, nhưng hiểu biết chút ít thì nhất định có.

Hần là người lười biếng, cũng là một quân tử!

Người này nói ra mỗi một câu nhất định đều có tính chất mục đích và tác dụng, hần sẽ không lãng phí miệng lưỡi đi nói những chuyện vô dụng.

Hướng chi đang ở dưới tình huống và hoàn cảnh như vậy, ai còn có thể có lòng tốt đi bày ra cái trò vui đùa ướm át này?

Thời điểm nghĩ như vậy, nàng đã đem toàn bộ áo cởi ra và tuột xuống tới bên hông.

Trừ bỏ chỉ có cái yếm buộc vòng quanh ở cổ, ngoài ra nửa người trên không một mảnh vải.

197. Chương 197: Hắc Quả Phụ

Ngay khi nàng cởi sạch áo về phía sau, bàn tay cô độc chứng không chút nghĩ ngợi lập tức chụp lên sống lưng nàng.

Động tác rất nhanh, gần như là chỉ chạm vào một cái, nàng vừa cảm thấy có xúc cảm, đối phương cũng đã lấy tay ra.

Đồng thời cũng một phát túm lấy quần áo buông xuống ở phía sau, hướng lên trên đắp trở về.

Như Thương biết chuyện đã xử lý thành công, vì vậy vội vàng lần nữa mặc lại áo, khi quay đầu đến nhìn thấy được thứ gì đó bị cô độc chứng cầm trong tay, nàng lại trợn mắt há mồm.

Lúc này cô độc chứng cũng híp mắt, đang hướng tới trong tay mình nhìn sang. Dáng vẻ mặc dù vẫn bình tĩnh, nhưng khuôn mặt lại hiện lên vài phần lo lắng.

Đó là một con Nhện, rất lớn, cỡ chừng một phần ba bàn tay của hần.

Toàn thân tất cả màu đen, phần bụng tỏa sáng, còn có một cái đốm màu đỏ hình đồng hồ các.

Nhìn thấy được thứ này Tần Như Thương rợn cả tóc gáy, thậm chí theo bản năng mà lui về sau nửa bước.

Thở khép mở miệng vài lần, nhưng vẫn là có chút chần chừ không có phát ra âm thanh.

Nàng có chút mê mang, không phải là bởi vì con Nhện thật to này vượt qua kích cỡ đồng loại bình thường, cũng không phải vì nàng nhận ra được đó là loài Hắc Quả Phụ độc nhất độc nhất trên thế giới.

Không đúng, có thể nói, nàng kinh ngạc bởi Hắc Quả Phụ, nhưng cũng không phải vì độc của nó, mà là nó tại sao sẽ xuất hiện ở loại địa phương này?

Cái loại giống này được người đời sau gọi là Nhện Nữu Khẩu gì đó, thông thường chỉ sinh sống ở vùng đất Nhiệt Đới, tuy nơi này cũng rất nóng bức, nhưng dù sao vẫn là khu vực Trung Nguyên, vào mùa hè nên có phản ứng bình thường tự nhiên, sẽ nóng nhưng so với Nhiệt Đới thì hoàn toàn khác nhau.

Lại nói, bọn họ vừa mới gặp phải một nhóm Sói Bắc Cực, nhiều đây đã đủ khiến cho nàng giật mình.

Hôm nay sinh vật Bắc Cực và Nhiệt Đới cùng lúc xuất hiện ở khu vực trong rừng núi, chuyện này hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của người bình thường.

Tuy là kinh nghiệm phong phú mạo hiểm như nàng, đối với loại tình huống này Tần Như Thương cũng là thấy những điều chưa từng thấy, nghe những điều chưa hề nghe.

198. Chương 198: Phần Lưng Như Thương

Nàng nghĩ mà sợ một hồi, thứ này là cô độc chứng bắt từ trên lưng nàng xuống, một con Hắc Quả Phụ lớn như vậy, nếu như chậm thêm một bước bị nó cắn lên một cái, cũng không phải là chuyện đùa, rất có thể khiến nàng bị mất mạng tại chỗ.

Không phải nàng sơ suất, không hề phát hiện ra có vật khác lạ dán lên thân thể của mình, mà thật sự bởi vì phần lưng của nàng là một chỗ không mang nhạy cảm nhất.

Bốn năm trước đây, một màn ngoài ý muốn khiến cho khối thân thể này nhận lấy tổn thương thật lớn, mặc dù ở dưới bàn tay thần kỳ của Tiêu Phương đã nhìn không ra bất kỳ dấu vết gì từng bị thương, nhưng vẫn là có một chỗ biến hóa hết sức không rõ ràng bị nàng hiểu rõ, đồng thời cũng chôn sâu tận đáy lòng, không có nói cho bất cứ người nào.

Đó là cơ năng thần kinh thoái hóa!

Phần lưng của nàng sau khi trải qua một lần trọng thương kia, một ít bộ phận thần kinh xúc giác (cảm giác khi sờ vào) liên yếu bớt rất nhiều.

Đương nhiên cũng không phải là hoàn toàn không có, nói thí dụ như khi tay cô độc chứng chụp lên, nàng vẫn có thể cảm thấy giác được.

Nhưng mà chú ý một con nhện bò lên, vậy thì thật sự là hoàn toàn không có cảm giác.

Đây là nhược điểm của nàng, cũng giống như chân Quỷ Đồng, nhưng nàng nhưng tuyệt đối không thể bại lộ chỗ trí mạng ra ngoài.

“Vật này rất độc?” Người hỏi là cô độc chứng, con Nhện vẫn còn đang bị nắm trong tay, hẳn cùng với nó trầm ngâm nhìn nhau, Như Thương nhận ra được, cảm thấy sợ hãi một phen, là Hắc Quả Phụ.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, thần kinh vừa mới khấn trương cuối cùng được thả lỏng xuống một chút. Nó hiểu được sợ, phía bên mình thì có được bảo vệ, cũng không tính là rơi vào tình thế bất lợi nhiều lắm.

Mà lý do cô độc chứng mở miệng muốn hỏi như thế, là hoàn toàn xuất phát từ một loại cảm giác.

Trời sinh đặc biệt nhạy cảm đối với vật có độc, khi hần vừa mới đi qua ở bên cạnh Như Thương, thì bản thân đã ngửi được từ trên người nàng có hơi thở vật có độc truyền đến.

Nhưng mà hần chưa từng thấy qua Hắc Quả Phụ, loại vật này trong sa mạc không có, ở sa mạc hay ở ngoài cũng không thường gặp.

Huống chi, con Nhện này to lớn như thế, ai còn có thể cam đoan nó có phải là Nhện hay không?

199. Chương 199: Chân Của Quỷ Đồng

Thậm chí Như Thương bắt đầu hoài nghi trong rừng này, có phải có vật gì đó có thể làm sinh vật phát sinh dị biến hay không?

Nàng và cô độc chứng nói qua loa một chút chuyện có liên quan Hắc Quả Phụ, lúc nói chuyện vẫn cố gắng lường tính duy trì khoảng cách nhất định.

Cô độc chứng không sợ độc nhưng không có nghĩa nàng cũng không sợ, tuy rằng máu của hần gần như có thể Giải Bách Độc, nhưng nếu như mà không tới cứu kịp lúc nàng sẽ đi đời nhà ma, vậy thật đúng là không có chỗ nói rõ lí lẽ đi.

Con Nhện lớn cuối cùng chết thảm ở dưới chân của cô độc chứng, có lẽ đây là biện pháp xử lý tốt nhất đối với nó.

Hai người đang chuẩn bị gọi Quỷ Đồng tiếp tục đi lên đường, lại thấy hài tử kia đã đi qua phía bên này.

Chậm chậm, như là từng bước một rà sát ở trên mặt đất mà đi, mỗi lần di chuyển bước chân một cái đều thật cố hết sức.

Cuối cùng khi đến gần thì Quỷ Đồng cúi đầu xuống, chỉ hai chân mình, nói:

“Các người nhìn!”

Hai người cùng nhau cúi đầu, chỉ liếc mắt một cái, liền kinh hoảng sợ hãi.

Hai chân Quỷ Đồng không biết từ khi nào đã bị một loại gì đó quấn lấy vòng quanh, hiện ra giống như hai cái bánh bao lớn, hoàn toàn không thấy được tới giấy.

Hai mắt đẹp Như Thương gần như trừng đến cực hạn, vươn ra một ngón tay chỉ xuống dưới, giọng nói có chút phát run.

Nàng nói ——

“Con Nhện kết lưới! Rất nhiều rất nhiều lưới tụ tập tại cùng nhau, bao lấy chân của Quỷ Đồng.”

Lúc này cô độc chứng đã đi tới ngồi xổm người xuống nhìn nhìn trên hai vòng mạng nhện, đồng thời mở miệng hỏi Quỷ Đồng:

“Có thể cảm nhận được có cái gì cản người?”

Quỷ Đồng lắc đầu, đáp:

“Không có! Chỉ là cứ luôn cảm thấy giống như có người kéo chân của ta, ta dựa theo phương pháp Như Thương tỷ nói nâng lên chân, thì sẽ không có gì chuyện. Nhưng vừa rồi chỉ có một lúc đứng tại chỗ, đến khi ta muốn bước đi thì chân lại thành bộ dáng như vậy.”

“Trước tiên cứu hần ra rồi hãy nói!” Giọng nói Như Thương trầm xuống, hô hấp có chút dồn dập. “Mở ra mạng nhện chúng ta nhanh chóng rời đi! Nơi này không thể ở lại nữa! Bình thường Hắc Quả Phụ đã rất khó khăn đối phó ——” Nàng vừa nói vừa chỉ hướng một con mối vừa bị giẫm chết, tiếp tục nói: “Con lớn như vậy, các người không sợ, nhưng thân thể bình thường này của ta không thể được! Vả lại chân của Quỷ Đồng bỗng chốc bị nhiều lưới bao quanh lấy, vậy đã nói rõ ẩn nấp ở nơi bí mật gần đó, còn không chắc có

bao nhiêu con Nhện a! Chúng ta cứ nên chạy là cách tốt nhất!”

200. Chương 200: Nhện Độc Tấn Công

Lời của nàng rất có lý, cô độc chứng từ trong ống quần rút ra cây chủy thủ tùy thân, nhanh nhẹn hướng tới chỗ mạng nhện cắt xuống.

Nói là mạng nhện, nhưng bởi vì quá nhiều, đã bị phát sinh tính chất dẻo dai cực lớn.

Hơn nữa lúc hấn đang cắt ra, phát hiện bên trong lại còn có rất nhiều tơ nhện, cho nên một đao không thể làm cho vật này thoáng cái bị chặt đứt, cần phải bổ một đao mới được.

Quý Đồng vừa thấy chân của mình được giải thoát, vội vàng liền từ ở trong đó nhảy ra ngoài, sau đó xoay người nghĩ muốn đi lên giẫm vài cái cho hả giận.

Nhưng không đợi chân của hấn giẫm đạp lên lần nữa, mọi người lại kinh ngạc phát hiện những mạng nhện và tơ nhện vốn đã bị chặt đứt không ngờ đang bắt đầu dùng một loại tốc độ cực nhanh lập lại động tác.

Hơn nữa, lúc này đây mục tiêu là Tần Như Thương!

Một cái nhảy mắt, hai chân của nàng đã bị quấn lên một vòng tơ nhện.

Hai mắt Như Thương lạnh lẽo nhìn xuống, vươn ra móng tay nhẹ nhàng khê quẹt một cái lại thành công chạy thoát ra.

Nhưng những thứ đó cũng không buông tha, vẫn luôn đuổi theo nàng muốn quấn lấy trở lại.

Cô độc chứng đẩy nàng một cái, vội vàng nói:

“Lui về phía sau! Đừng qua đây!”

Nàng theo lời mà đi từng bước lui về phía sau, thì thấy quý đồng khom lưng đưa tay, một phát bắt được những thứ không ngừng chạy đuổi theo bản thân dùng sức hướng tới xé ra một cái ——

Ai cũng không nghĩ tới, tính dẻo dai của thứ đó tốt đến nỗi ngoại trừ đi lợi khí ra, căn bản lôi kéo cũng không đứt.

Quý Đồng một mực lôi kéo như vậy, nhất định bắt bọn chúng từ trên mặt đất toàn bộ túm lên.

Vật kia giống như là từ trong đất mọc ra, chiều cao Quý Đồng có hạn, kéo đến độ cao nhất định thì lại kéo không chuyển động được nữa.

Hấn cắn răng một cái, đem một đoạn đã nắm được quấn vòng quanh ở trên cổ tay vài vòng, sau đó lại dùng sức hướng tới tiếp tục kéo lên.

Lần này thì làm hỏng chuyện, chỉ thấy đất dưới chân dần ra một lúc, những thứ mạng nhện tơ nhện giống như cây to bị nhổ tận gốc, lập tức liền đem phần nửa đoạn sau còn giấu ở dưới nền đất bị dẫn theo ra ngoài.

201. Chương 201: Người Chạy Mau

Như Thương đã lui về phía sau ba bốn bước quát to một tiếng ——

“Không hay!” Sau đó phản xạ có điều kiện hướng phía sau vội vàng chạy ra xa mấy thước.

Cùng lúc nàng kêu to, cô độc chứng cũng thấy được những thứ bị Quỷ Đồng rút ra, lại là vô số con Nhện to bằng Hắc Quả Phụ đang phóng tới!

Những thứ kia vừa ra khỏi đất, vậy mà liều mạng chạy trốn chết cách xa phạm vi chỗ của cô độc chứng và Quỷ Đồng, trực tiếp chạy đuổi theo hướng Tần Như Thương.

Bọn chúng bò thật sự rất nhanh, tầng tầng lớp lớp la liệt chồng chất, đang di chuyển trên sườn đất.

Quỷ Đồng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng ý thức được có lẽ là mình đã gây họa.

Vì thế không chút nghĩ ngợi nhảy mạnh lên trước, cả người bổ nhào vào một đoàn Nhện trên núi.

Lần này, đúng là dè chết không ít.

Tay mắt cô độc chứng cũng thật nhanh, vừa thấy tình hình không tốt, cũng vội vàng học theo cách thức của Quỷ Đồng hướng trong đám Nhện xông tới, đồng thời cơ thể bản thân tận lực bày ra diện tích lớn nhất, để dè chết được nhiều Nhện hơn một chút.

Hình tượng hai người lúc này hoàn toàn không có thể nói, đây chính là bi ai khi con kiến đối mặt con voi.

Mãnh thú to lớn ngay lúc này có thể thống khoái mà đọ sức, nhưng khi gặp gỡ một đối thủ thể tích so với mình chênh lệch rất nhiều, đây quả thật là một chuyện rất đau đầu.

Giống như những con Nhện này, bọn chúng ngoại trừ cố gắng dùng thân thể đi tiếp cận, thật sự nghĩ không ra còn cách nào tốt hơn.

Nhưng mà dù tiếp cận thế nào, cũng chỉ có cá lọt lưới.

Những thứ đó hăng hái xông về phía Như Thương, giống như loài Sói đói gặp được thức ăn ngon, hoàn toàn nhanh chóng vượt qua bình thường.

“Chạy mau!” Thân thể cô độc chứng còn nằm trên mặt đất, đầu lại ngẩng cao lên, nhìn đến chỗ Tần Như Thương đứng lớn tiếng kêu ——“Người chạy mau!”

Tần Như Thương liền quay đầu chạy về hướng đường đổ dốc, không có thời gian suy nghĩ nhiều, càng không có hứng thú khách khí với bọn họ.

Đối với cô độc chứng và Quỷ Đồng mà nói, những con Nhện kia chẳng qua hơi có chút khó đối phó mà thôi, căn bản là không có bất cứ uy hiếp gì.

202. Chương 202: Lạc Đường

Nhưng nàng thì không được! Như nàng đã nói, thân thể nàng chỉ là người bình thường, độc vật này với nàng mà nói là trí mạng.

Tần Như Thương chạy thật nhanh, dường như là đang dùng hết tốc độ của bản năng để chạy trốn chết.

May mà con Nhện biến dị có nhanh hơn nữa, cũng không thể mọc ra cánh.

Thể tích dù lớn, nhưng so với người vẫn là kém rất nhiều.

Dựa vào chân bò sát gì đó rất nhanh đã bị Như Thương bỏ rơi không thấy bóng dáng, nhưng nàng không dám tùy tiện dừng lại, bởi vì khó tránh khỏi ở trên đường cũng có những con Nhện khác.

Nàng phải tính toán chặn đường, hay là rút ráo chạy tới một quãng nữa rồi chờ cô độc chứng và Quỷ Đồng đuổi theo, như vậy mới xem là an toàn.

Dần dần, âm thanh hai người chiến đấu với bầy Nhện phát ra ở phía sau đã không còn nghe nữa.

Trong bóng tối nồng đậm, còn lại cũng chỉ có mỗi mình Tần Như Thương.

Rốt cuộc khi dừng chân lại, thì phát hiện lộ trình tính toán ở trong lòng, có lẽ đã bị mất phương hướng.

Nàng điều chỉnh hô hấp, rồi sau đó nín thở tập trung tư tưởng, cả người hoàn toàn chìm vào yên lặng.

Mãi đến một lúc sau, đợi xác định chung quanh không còn Nhện, cũng không có dấu vết những sinh vật khác tồn tại, lúc này mới khẽ buông lỏng hơi thở.

Nhưng thần kinh thì không có thả lỏng, bởi vì đợi lâu như vậy cũng không có phát hiện người ở sau lưng đuổi theo, điều này khiến cho Như Thương có chút lo lắng, có phải bản thân bị lạc đường hay không?

Tuy rằng liên tục đều là đường xuống dốc, nhưng bảy ngoặt tám rẽ, rất có thể dẫn đến sai lệch phương hướng.

Nếu như ba người cùng lúc đều đi sai thì cũng không phải là chuyện lớn gì, nhưng mà chỉ có một người bị lạc, ở trong hoàn này muốn cùng hội hợp với bọn họ, có lẽ thật không dễ dàng.

“Quý Đồng!” Nàng cất giọng hô to, âm thanh ở trong núi rừng tĩnh lặng vang vọng rất xa, từng đợt tiếng vang nối tiếp từng đợt, tính ra có khoảng gần mười lần.

Nhưng vẫn không nghe thấy đáp lại chút gì!

Thanh âm của nàng giống như hoàn toàn bị bóng đêm cắn nuốt, kêu tới kêu lui, có thể nghe thấy được, cũng chỉ có mỗi mình bản thân.

203. Chương 203: Rơi Vào Địa Động

Như Thương tìm xung quanh bốn phía vài lần, cũng không có phát hiện gì, không khỏi có chút tức giận.

Đúng là ra quân bất lợi, bất lợi đến từng bước trở thành tai họa!

“Quý Đồng!” Nàng lại kêu: “Họ Chử a!”

Tên tuổi cô độc chứng đến nay nàng cũng không biết, cũng không có hỏi, bởi vì nàng cảm thấy đối phương và bản thân đều không nhất định cần biết.

Cứ như vậy vừa gọi vừa đi tìm mọi nơi, màn đêm hình như càng thêm dày đặc, phạm vi có thể nhìn thấy lại bị thu hẹp.

“Nghe được thì hô một tiếng! Họ Chử a! Họ. Aaaaa!”

Tiếng la liên tục nối tiếp nhau, âm thanh của người phát ra đột nhiên hụt chân!

Cảm giác thật giống như đất dưới lòng bàn chân bỗng chốc sụp đổ đi, hoàn toàn không có báo trước đã làm cho nàng rơi xuống dưới nền đất.

Như Thương phản ứng cực nhanh, vừa mở miệng “A” một tiếng, đồng thời cánh tay cũng vươn tới hướng bên cạnh, năm ngón tay xò ra bắt lấy được một thân cây khô cỡ bằng bắp tay.

Nhưng động tác này chỉ tiến hành đến một nửa đã phải cam tâm tình nguyện bỏ qua, hoảng hồn đồng thời kèm thêm một thân mồ hôi lạnh, rồi hình như bị ngã vào trong một hang động.

Hang động sâu khoảng gần hai mươi mét, khi ngã xuống Như Thương cố gắng để thân thể bản thân áp sát vào vách động, sau đó tay chân luân phiên bám víu để leo lên, bởi vì lúc này ma sát cùng sức nặng nên đã làm chậm lại tốc độ.

Rốt cuộc lúc rơi xuống đất, người không có việc gì, nhưng vẫn bị té ngổ trên mặt đất thật mạnh, nàng mở miệng thật to thở hổn hển.

Nàng nghĩ mà sợ!

Trường hợp nghĩ mà sợ này hoàn toàn không giống với con Nhện bò vào trong y phục của nàng.

Có thể đổi lại cách nói khác, cảm giác sợ hãi này đối với việc nàng đã từng tiếp nhận ở thế kỷ hai mươi mốt, người lý luận khoa học có nói, so với một vật có độc khác phải khủng khiếp hơn nhiều.

Chính là gốc cây nhỏ ban nãy nàng muốn bắt lấy khi rơi xuống!

Sở dĩ gọi là cây nhỏ, bởi vì thân nó so với bất kỳ cây cối trong núi sâu đều nhỏ hơn rất nhiều, hết mức chỉ bằng cánh tay nam tử mới lớn.

Điều này cũng không có gì ngạc nhiên, phần đông loại cây này sinh trưởng mấy trăm năm, cũng có khi là cây vẫn lớn lên nhưng không to.

204. Chương 204: Cây Cọ Đen

Lúc đó lâm nguy, phản ứng đầu tiên của nàng chính là muốn bắt lấy một gốc cây nhỏ chút, có thể nắm giữ được hơn phân nửa thân cây để bảo vệ tánh mạng.

Nhưng trong khoảnh khắc khi tay Như Thương đã gần chạm đến thân cây, nàng lại bất chấp nguy hiểm bị ngã chết, cũng không hề suy nghĩ liền thu tay trở về.

Hành động thu tay lại rất nhanh, thậm chí nhanh hơn tốc độ lúc đưa ra.

Cùng lúc mà theo đến, còn có cảm giác hoảng sợ vô cùng mãnh liệt.

Bởi vì nàng nhận ra được loại cây này, trên thân cây tất cả đều là gai, hoàn toàn rậm rạp chằng chịt.

Chẳng những có gai, mà trên mặt gai còn rải ra một lớp bọt nước.

Người nào nắm phải, nếu chỉ là bị đâm bị thương, thì cũng không có gì.

Quan trọng chính là những bọt nước, đó là một loại hoá chất trí mạng, nếu như đang bị đâm bị thương đồng thời miệng vết thương lại dính nó, như vậy trong vòng mấy giờ cơ thể con người sẽ xuất hiện bại huyết chứng (bệnh ung thư máu), không có thuốc để chữa trị.

Nhưng Như Thương tuyệt đối không ngờ, vào lúc này lại nhìn thấy được cây cọ đen, chuyện này thật ngoài ý muốn!

Không sai! Loại cây được gọi là cây cọ đen này, cũng như Nhện Hắc Quả Phụ, là sinh linh sinh sống ở vùng Nhiệt Đới.

Điều này lại khiến cho Như Thương rơi vào mê mang lần nữa, đối với hoàn cảnh địa lý cảnh vật chung quanh, gần như là rối loạn mù mịt.

Khu vực Dục Vương Cốc này, bây giờ xem ra chính là, Nhiệt Đới và Bắc Cực va chạm lẫn nhau tụ hợp lại một điểm, hai loại sinh vật vốn dĩ không thể có cơ hội gặp được đều cùng lúc xuất hiện ở trong cùng một khu vực, lẽ ra, đây là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng sự thật bày ra ở trước mắt, nàng tận mắt nhìn thấy, không có thể cũng đã biến thành sự thật, bất kể ai cũng không có cách nào phản bác.

Như vậy, cần phải xem xét một lần nữa mới được, cái gọi là Dục Vương Cốc rốt cuộc có hoàn cảnh như thế nào?

Như Thương khôi phục lại tỉnh táo rất nhanh, sợ hãi chỉ là trong nháy mắt, tránh thoát thì đã không có việc gì.

Khi đó cảm giác mãnh liệt cùng lúc mà đến quá nhiều, đầu óc không phân biệt ra, đã khiến cho nàng ngược lại đi sợ hãi.

Nàng chính là nỗ lực để tự hỏi, suy nghĩ, lại suy đoán, rồi giả thiết.

205. Chương 205: Chuyện Lạ Càng Ngày Càng Nhiều

Thật ra nhìn vào tình huống trước mắt, bất luận giả thiết gì cũng không có tác dụng.

Mặc kệ nơi đây rốt cuộc có bao nhiêu điều kỳ quái, khả năng bọn họ làm được, chính là chỉ có tiếp tục đi xuống dưới.

Tất cả mọi chuyện đều không thể nào đoán trước được, cùng lắm nàng chỉ có thể mạo hiểm dựa theo kinh nghiệm rừng mưa Nhiệt Đới để làm chút phòng bị, nhưng thật sự cũng có giới hạn, bởi vì trời quá tối.

Nói ra, cảm thấy Được Vương Cốc này kỳ quái nhất chính là chỗ ở của nó.

Thông thường mà nói, nơi có hiện tượng lạ xuất hiện hẳn là đều phải tránh xa mới đúng.

Nhưng khoảng cách ở đây lại gần Đô Thành Đông Thục như vậy, muốn đến chỉ cần thời gian một ngày là có thể đến, rốt cuộc là vì sao phải tiếp cận khu vực phồn hoa chứ?

Trên đoạn đường như vậy, lại có lúc xảy ra tình huống không đúng lẽ thường, thật sự khiến cho người ta nghĩ không ra, đồng thời cũng làm toàn bộ Đông Thục đều phủ lên một tầng sắc thái thần bí.

Như Thương đứng lên, không muốn tiếp tục suy nghĩ thêm nữa.

Có một số việc càng nghĩ trong lòng lại càng rối rắm, không bằng đi một bước tính một bước.

Tác phong nàng là hành động, không phải là thầy giáo chỉ lý luận suông.

Nàng tình nguyện một mình đi vào nguy hiểm, chứ không có hứng thú suy đoán vô căn cứ rồi làm ra những thứ gọi là “Chuẩn bị chu đáo”.

Động này nói sâu không sâu, nếu như phía trên có người, vẫn có thể nói chuyện với nhau rất rõ ràng.

Nhưng nói cạn cũng không cạn, ít nhất nàng không có cách nào tay không để leo đi lên.

Lanh quanh di chuyển một vòng, phát hiện không gian là hình tròn, cũng không phải rất lớn, đường kính không sai biệt lắm cỡ hai người song song giang ra cánh tay a!

Hai bên cũng không có dư thừa, bởi vì cửa thông để ra vào duy nhất cũng chỉ là một vùng bầu trời trên đỉnh đầu mà thôi.

Cảm giác này có chút giống thợ săn làm bẫy rập bắt được mãnh thú xuống, nhưng lại hơi quá sâu, không có người thợ săn nào lại nhàm chán đến nỗi đi đào bẫy sâu như vậy.

Đương nhiên, lại càng không có người đi săn nào lại phát thần kinh chạy đến nơi đây săn thú.

Lại nói tiếp, ngược lại có chút giống như là chôn thứ gì đó nên đào.

Dù sao đi nữa hiện tại cũng không thể đi lên, Tần Như Thương dứt khoát ở trong động này cẩn thận lục soát tìm kiếm một lần.

Đáng tiếc, không có phát hiện ra cái gì.

206. Chương 206: Cứu Binh Tới

Có lẽ, đây là một hang động bị bỏ hoang, hoặc chính là mặt đất sụp đổ mà tự nhiên hình thành.

Nàng không tiếp tục quan tâm đến nơi này nữa, mà ngẩng đầu thật cao, sau đó hướng lên phía trên cất giọng kêu to ——

“Quý Đồng —— họ Chữ a! Ta ở trong này!”

Lần này không phải là gọi suông vô nghĩa, vì nàng thật sự nghe được phía trên có trận tiếng bước chân vội vã truyền đến, là hai người.

Như Thương nôn nóng quát to, người đến không phải bởi vì bản thân có cơ hội được cứu sống mà hưng phấn, nàng chỉ muốn nhắc nhở người ở trên chú ý cây cọ đen chung quanh động này.

Nàng không phải người nhất gan, cũng không phải chỉ biết trốn mất ngu ngốc chờ đợi vô ích.

Nếu quả thật cùng bọn họ thất lạc, nàng hoàn toàn có thể dùng cách của mình chạy thoát. Cùng lắm thì dẫn một trận mưa đến đổ đầy cửa động này, nước lên thuyền nổi, hiển nhiên nàng có thể được cứu.

Cô độc chứng và Quý Đồng không sợ bách độc, nhưng cây cọ đen này chính là có thể phá hoại bộ phận máu của cơ thể con người, điều này thì nàng không xác định đối phương có phải cũng không sợ hay không?

Nghe được âm thanh của nàng, phía trên rất nhanh liền có phản ứng, tiếng bước chân càng đến gần hơn, đồng thời còn có giọng nói của Quý Đồng vang lên ——

“Nghe được! Nghe được! Như Thương tỷ tỷ hình như là ở dưới lòng đất!”

Nàng nóng lòng, vội vàng lại kêu:

“Cẩn thận một loại cây rất nhỏ mọc đầy gai! Ngàn vạn lần không được chạm vào! Dù sao cũng đừng chạm vào! Có nghe hay không!”

Lời vừa kêu xong, liền nghe Quý Đồng theo bản năng hỏi lên một tiếng ——

“A?”

Ngay sau đó chính là cô độc chứng đáp lời ——

“Đã biết!” Rõ ràng dứt khoát.

Hai người phía trên rất nhanh tìm đến cửa động, âm thanh lại truyền tới gần hơn ——

“Thật không có bị thương?” Là cô độc chứng!

“Không có! Ta không có sao! Các người nhất định phải chú ý cái loại cây đó, nhất thiết cẩn thận!”

“Àn.” Phía trên là thanh âm nặng nề của cô độc chứng, rồi sau đó lại là một trận yên tĩnh, giống như bọn họ đã rời khỏi.

207. Chương 207: Nhắc Nhở

Như Thương không vội, kiên nhẫn đợi.

Cũng không lâu lắm tiếng bước chân lại trở về, tiếp theo chợt có thứ gì đó bị người từ phía trên thả xuống theo một hướng tới đây.

Thẳng suốt buông xuống đến trong tầm tay nàng, Như Thương sờ vào thì ra là sợi dây mây. (cây mây và dây leo quấn lại)

“Có chút gai đâm, người chịu đựng một chút!” Cô độc chứng nhắc nhở, cùng lúc đó, Như Thương đã cầm chặt sợi dây mây, thân thể mượn thể nhanh chóng bám vào trèo đi lên.

Khi gần đến giờ cửa động, cô độc chứng đưa tay kéo nàng một cái, lại vuốt đi một tay máu tươi của nàng.

Như Thương há miệng thở nhẹ một tiếng, rồi mở ra bàn tay, lớp trên đều bị dây mây xước làm bị thương nứt nẻ, máu tươi lần lượt chảy ra, có chút dọa người.

Nàng vung vãi vài cái, rồi xé vài vóc quần áo dùng sức đè lại, liên tục xoa bóp một hồi, lúc này mới buông tay ra, may mà máu đã ngừng chảy.

“Lúc chạy trốn có lẽ đi sai đường, gọi các người cũng không thấy các người xuất hiện, không cẩn thận bị rơi đến chỗ này.” Như Thương bắt đầu nói qua tình huống ban nãy, rồi nhìn bốn phía một vòng, sau đó đưa tay chỉ vài nơi.

Chỉ đến mấy chỗ đều có cây cọ đen tồn tại, từng cây từng cây, giống như là Ác Thần canh giữ vùng rừng núi này, liếc mắt nhìn một cái liền khiến người rợn cả tóc gáy.

Biểu tình cô độc chứng vẫn không có biến hóa rõ ràng, đôi lúc Như Thương thật không biết là nên khen hần trầm tĩnh tốt, hay là nên giảm bớt buồn bực không vui thì tốt hơn.

Tóm lại, nàng rất không thích cái bộ dáng này của hần.

“Những thứ này sẽ phá hư bộ phận máu của cơ thể con người, nhất định có tính năng tác dụng. Ta cũng không biết thể chất các người có thể chống chịu được loại cây này hay không, cho nên trốn tránh vẫn là tốt nhất, ngàn vạn lần không được đến gần.”

Quý Đồng nghe được lời này vô cùng sửng sốt, từ sau khi hần đi ra ngoài dường như vẫn chưa có gặp phải thứ gì uy hiếp đối với bản thân, hần luôn cảm thấy cái thế giới này không có gì đáng sợ, tối đa cũng chỉ là đánh nhau.

Nhưng mà lời Như Thương nói hần lại không dám không nghe, tuy rằng không đến mức hết sức tin tưởng, nhưng cũng rất nghiêm túc gật đầu một cái.

208. Chương 208: Hắc Quả Phụ Sợ Gì Đó

Cô độc chứng đứng lên, rất cẩn thận đi đến một gốc cây cọ đen bên cạnh, đưa mũi lại gần một chút ngửi ngửi, rồi ngay lập tức lui ra sau mấy bước.

Sau đó lại không lên tiếng, coi như tán thành lời nói Tần Như Thương.

“Nhện độc đã giải quyết?” Nàng hỏi vấn đề mấu chốt, dù sao đây mới là vấn đề quan trọng nhất, có thể lên đường an toàn hay không.

Quý Đồng nghe xong đầu to lắc lắc, rồi nói:

“Làm sao có thể giải quyết xong! Thứ kia thật sự nhiều lắm, hình như càng giết càng nhiều, ta và chủ nhân hoàn toàn không chế không nổi chúng nó! Nhưng rồi sau đó cũng không biết thế nào, đột nhiên chúng nó không bò lên phía trước nữa!”

Hài tử vừa nói vừa chỉ về một phương hướng, rất dễ nhận thấy, đó chính là chỗ đối diện bọn họ.

“Là ở chỗ đó!” Hần tiếp tục nói: “Những thứ kia đã dừng lại ở đó, cũng không còn đi theo chúng ta.”

Như Thương nháy mắt mấy cái, có chút không hiểu.

Nàng nhìn qua cô độc chứng, đối phương cũng đã lên tiếng nói:

“Ta kiểm tra qua, sở dĩ nơi này không có Nhện độc, có thể là vì vậy!”

Vừa nói chỉ về hướng trong đồng cỏ đại bên cạnh, Như Thương nhìn tới, gặp phải chính là một loại lá cây rất rộng, so với cây cỏ thông thường thấp hơn có màu xanh lá.

Thứ này nàng chưa từng thấy qua, trong lúc nhất thời cũng không biết tên gọi gì.

Cô độc chứng lại nói:

“Những thứ này đều là mảnh đất ở đây mới có, có lẽ bọn chúng không đi theo tới đây, nhất định là bởi vì đang sợ cái gì đó. Mà nơi đây cùng lúc trước không giống, thì cũng chỉ có loại cỏ này, hoặc là ——” Hắc dùng một chút, nói: “Hoặc là loại cây này!”

Ngụ ý là chỉ cây cỏ đen, Như Thương lập tức lắc đầu phủ nhận ——

“Không phải! Hắc Quả Phụ không sợ cây cỏ đen, người nói rất đúng, kẻ thù tự nhiên của chúng nó hẳn là loại cỏ kỳ lạ này.”

Vừa nói vừa đứng lên, đi tới trước lá cỏ rộng thấp kia, nghĩ muốn đụng vào, nhưng trước khi chạm đến lại nhìn thoáng qua cô độc chứng ở phía trước.

Thấy hắc gật đầu, lúc này mới yên tâm lớn mật mà sờ soạng lên.

209. Chương 209: Trang Bị

Kể từ khi ở chung một chỗ với cô độc chứng, Như Thương cảm thấy hình như bản thân có một thói quen xấu rất không tốt, chính là tính ỷ lại.

Nếu như ở trong kiếp sống mạo hiểm trước đây, gặp phải chuyện như vậy bản thân cũng phải đi giải quyết, có độc hay không cũng chỉ có thể tự mình đi phán đoán.

Nhưng có cô độc chứng và Quỷ Đồng ở đây, thì nàng hoàn toàn không cần phải phí sức nghiên cứu vấn đề “Độc”.

An toàn hay không chỉ cần hỏi tới bọn họ, lập tức sẽ nhận được đáp án chuẩn xác.

Nhặt lấy lá cỏ ở trong tay, lại gỡ xuống một ít cầm lên, suy nghĩ một chút, xoay người đi tới bên cạnh Quỷ Đồng, đem thứ trong tay đưa cho hắn, nói:

“Lấy cái này đi thử những con Nhện kia xem, nếu như chúng nó thật sợ đồ chơi này, vậy chúng ta sẽ có thể tiếp tục lên đường rồi.”

Quỷ Đồng hiểu ý của nàng, liền vội chạy đi về phía chỗ đám Nhện dừng lại.

Không bao lâu, cao hứng bừng bừng quay trở lại, nhìn bọn họ hô ——

“Chính là thứ này, ta cầm nó ném vào trong đám Nhện, bọn chúng sợ tới mức chạy mất bóng!”

Nghe được lời ấy, hai người cũng yên lòng.

Như Thương lập tức xoay người, bắt tay nhỏ lấy những loại lá cỏ rộng ở xung quanh không còn một mống, rồi ôm tất cả trở về chỗ nghỉ ngơi, sau đó nhanh chóng bắt đầu sắp thất buộc lại với nhau.

Cô độc chứng biết tâm ý nàng, cũng động thủ giúp một tay.

Quỷ Đồng thì không, nhưng nhìn lại cảm thấy mới mẻ thú vị, liền nhặt vài cây cỏ bắt chước làm theo.

Mọi người rất nhanh làm xong một bộ trang bị, trong đó bao gồm cái mũ đội đầu, vòng tay, vòng chân còn có vòng đầu.

Như Thương dùng những thứ này nhanh chóng làm thành vũ khí ình, sau đó liếc mắt nhìn cô độc chứng và Quỷ Đồng hoàn toàn không cần phải phòng bị như vậy, không khỏi thở dài.

“Phải chi ta cũng có thể có một ít kinh nghiệm đặc thù thì tốt rồi, cũng giống với các người không sợ độc, sẽ không cần làm chuyện thừa này!”

Quỷ Đồng cười ha hả không nói gì, cô độc chứng lại đột nhiên lên tiếng nói một câu:

“Người đã có một cái bản lãnh để tự hào, sợ chút độc thì có là cái gì.”

210. Chương 210: Đường Núi Không Có Điểm Dừng

Lời này rất hưởng thụ, Như Thương đặc ý mà vỗ vỗ vai hắn, xem như báo cho biết là bản thân hoàn toàn tiếp nhận!

Lần nữa chuẩn bị tiếp tục lên đường thì phát hiện phương hướng có điểm không rõ ràng.

Vừa rồi nàng chạy trốn hoàn toàn không có quy luật, cô độc chứng và Quỷ Đồng cũng là một đường đuổi theo đám Nhện tới đây, nơi đặt chân sớm đã không đúng với phương hướng lúc trước.

Bất quá vẫn là câu nói kia, xung quanh có sai lệch cũng không sao, may mà bây giờ là xuống núi, chỉ cần một mạch đi xuống phía dưới sẽ không có vấn đề.

Mọi người vận động gân cốt một chút, liền bắt đầu cách thức đi đường ba điểm trên một đường thẳng.

Lần này đi tới thời gian rất lâu cũng không có gặp phải sinh vật kỳ quái nữa, ngay cả những cây cọ đen, sau khi đã đi qua một đoạn cũng không thấy.

Như Thương cảm thấy trong rừng này hình như là vùng sinh vật sinh tồn, một phần khu vực là nơi của những thứ gì đó, còn một khu vực khác thì không nhất định sẽ có, hơn nữa hai mảnh khu vực cách nhau cũng không phải rất xa, đúng là kỳ quái.

Trong lúc vô tình, hiện tại hình như đã đi lên phía trước rất lâu rất lâu, lâu đến khiến cho Như Thương có cảm giác được là đi qua cả một ngày rồi lại đến đêm khuya.

Mặc dù bầu trời vẫn đều tối đen không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng đồng hồ báo thức trong lòng Như Thương lại liên tục đang tính toán chính xác.

Đây là tính chất đặc biệt vốn có của linh đặc chủng, bất kể là ở trong tình trạng gì, cũng không có thể quên được thời gian.

Có thời gian, thì đồng nghĩa với việc trong lòng tăng thêm một tầng phòng tuyến.

Để cho nhân viên chấp hành nhiệm vụ, bất kể là ở vào hoàn cảnh nào, cũng sẽ không bối rối vì mất phương hướng thời gian, mà toàn bộ tinh thần sụp đổ.

Nàng ngẩng đầu lên xem, tuy vẫn nhìn không được xa, nhưng dựa vào trực giác thì biết, đường phía trước vẫn còn rất dài.

Mặc dù đường đi quanh co hơi nhiều, nhưng dù sao cũng không đến mức lâu như vậy vẫn chưa tới đáy cốc.

Còn có con sông ở đáy cốc kia, hẳn là rất rộng và sâu, tại sao đi tới chừng này mà nàng còn không nghe được một chút âm thanh nước chảy?

Quỷ Đồng phía sau rõ ràng cũng cảm thấy đi đã quá lâu rồi, vì vậy mở miệng lầm bầm:

“Núi này sao lại cao như vậy? Chúng ta thế nào đi còn chưa tới? Không phải là đi ngang chứ? Không đúng nha! Đây là xuống dốc!”

211. Chương 211: Quay Về Lại Đỉnh Núi

Lời hắn tự nói tất cả đều lọt vào tai Như Thương, nghi ngờ trong lòng càng sâu.

Lại nhìn qua cô độc chứng phát hiện hắn cũng không có phản ứng gì đặc biệt, vẫn im lặng đi tới phía trước, nhưng nàng thấy cô độc chứng đi nhanh hơn lúc này.

Loại bước đi nhanh này không phải là vô cớ, mà ở phía trước hình như có vấn đề, khi con người nhìn thấy được mục tiêu, nhịp bước dưới chân sẽ tăng nhanh một cách tự nhiên.

Nàng cũng đi theo lên vài bước, rồi khoát khoát tay với Quỷ Đồng ở sau lưng, nói:

“Mau! Đuổi theo chủ nhân nhà ngươi! Hắn giống như phát hiện cái gì!”

Nàng chỉ nói “Phát hiện cái gì”, chứ không nói chính xác mục tiêu.

Là vì cảm thấy biểu hiện kích động này của cô độc chứng... một chút cũng không giống cuối cùng đã đến được đáy cốc!

Tuy rằng con người hắn luôn trầm mặc ít nói, không buồn không vui, nhưng bản năng của cơ thể con người sinh ra, đối với một chút phản ứng nhỏ nhặt cũng có thể khiến cho thận trọng xem xét.

Cho nên Như Thương chỉ có thể đoán hắn đã phát hiện chuyện gì, chứ không cho rằng bọn họ đã đến đáy cốc.

Hai người bước nhanh đuổi theo cô độc chứng, khi hai người đến gần thì cô độc chứng bỗng ngừng lại.

Sau đó nhìn thẳng về phía trước kêu lên “Hử?” một tiếng ngạc nhiên, tiếp tục chạy lên trước vài bước rồi chỉ vào một chỗ trước mặt nói:

“Các người xem!”

Như Thương và Quỷ Đồng theo hướng chỉ nhìn tới, ngụ ý hắn nói khoảng cách rất gần nơi này, cho dù không hoàn toàn nhìn thấy rõ nhưng cũng có thể nhìn ra được đại khái.

Bỗng nhiên cái cảm giác khiếp sợ quen thuộc ngay lập tức cuốn tới, Như Thương trợn to hai mắt nhìn đến bãi đất cao của dốc núi, run rẩy nói:

“Là Chỗ sườn đất lúc chúng ta đứng trên đỉnh núi nhìn xuống?”

Tiếp theo Quỷ Đồng cũng kêu to ——

“Không sai! Chính là đỉnh núi! Nhưng tại sao chúng ta lại quay về?”

Cô độc chứng vẫn không có phản ứng, chỉ ngược đầu nhìn đến dốc núi, hai đường lông mày nhíu lại thật chặt, vẻ mặt biểu lộ đang suy nghĩ.

212. Chương 212: Tất Cả Đều Là Đường Xuống Dốc

Như Thương đột nhiên nghĩ đến mấu chốt của một vấn đề cứ xoay quanh mãi trong lòng, phân tích suy nghĩ rõ ràng, rồi mới nhìn về phía cô độc chứng lên tiếng nói:

“Ngươi. Hướng ngươi đang nhìn chính xác là nhìn lên trên?”

Trong giọng nói của nàng tràn đầy nghi ngờ nhưng rõ ràng là đang hỏi, còn có biểu cảm chứa nhiều ý tứ.

Không sai, không cần trả lời, hiện tại động tác ba người bọn họ vô cùng rõ ràng, tất cả đều đang ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Như Thương tiếp tục nói:

“Chúng ta vẫn luôn đi thẳng một đường xuống dưới sao? Nếu là đường xuống dốc, tại sao hiện tại nhìn thấy ở trước mặt là hướng đi ngược lên?”

Nàng vừa nói vừa chạy nhanh lên trước vài bước, xác định hướng đang đi đúng là không sai.

Nhưng cúi đầu nhìn lại đường dưới chân, cùng với đi về phía trước thì cảm thấy hoàn toàn ngược lại.

Đường này là hướng đi lên a!

Lúc này cô độc chứng đã dẫn theo Quỷ Đồng đi lên chỗ sườn đất, nàng cũng bước qua theo, cho đến khi mọi người đứng lại ở trên đỉnh sườn đất lần nữa thì mới phát hiện ra, nơi này quả thật chính là đỉnh núi đã đứng lúc trước.

Bọn họ nhìn xuống dưới, bóng đêm dày đặc đã làm cho tầm mắt hoàn toàn bị ngăn cách với con sông, nhìn không thấy được mặt nước, cái này có thể là một điểm duy nhất không giống so với lúc trước.

“Chúng ta đã quay trở về!” Thật lâu sau, cô độc chứng mới nói ra một câu như vậy, xem như miêu tả sự thật.

Quỷ Đồng đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại đi tới đi lui, nghĩ mãi cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Như Thương vẫn trầm mặc không nói nhìn chăm chăm vào đường xuống núi, đôi khi lại còn đứng lên thử đi qua lại vài lần.

Vòng tới vòng lui nhiều lần như thế, rốt cuộc ngừng lại, sau đó nhìn hai người nói:

“Mặc kệ là đi lên hay xuống, nếu như dừng dùng ánh mắt để nhìn chỉ dựa vào cảm giác, con đường này vĩnh viễn đều là xuống dốc!”

Lời của nàng khiến cho Quỷ Đồng hứng thú, hài tử học theo bộ dáng của Như Thương, cũng chạy tới lui vài lần, sau đó kêu to:

“Đúng là như vậy! Rất kỳ quái! Thật sự tất cả đều là xuống dốc!”

213. Chương 213: Sườn Núi Kỳ Quái

Như Thương không lên tiếng, tự mình đi đến ngồi xuống bên cạnh cô độc chứng, suy nghĩ một chút, sau đó nói với hắn:

“Tình huống như vậy thật ra thì cũng không có gì kỳ quái, ở quê quán của ta cũng có rất nhiều hiện tượng thể này, mọi người trông coi ở địa phương đó gọi là sườn núi kỳ quái! Nhưng mà vẫn có chút khác nhau, sườn núi kỳ quái quê nhà ta thoát nhìn nơi đi lên dốc sẽ cảm giác là đi xuống, mà nơi đi xuống thì cảm giác chính là đi lên dốc. Nơi này mặc kệ đi như thế nào, cảm giác đều là đường xuống dốc, tình huống như vậy ta cũng chưa có gặp qua.”

Rất lâu cô độc chứng không lên tiếng, vào thời điểm mở miệng nói chuyện, nhưng lại hỏi Như Thương:

“Người quê nhà của ngươi có biết nguyên nhân hình thành sườn núi kỳ quái kia?”

Như Thương lắc đầu:

“Không biết! Tuy rằng đã làm rất nhiều suy đoán, nói thí dụ như trọng lực khác thường, ảo giác sai lệch, hiệu ứng từ trường, tứ duy lẫn lộn thay đổi, thậm chí vật chất lạc hậu, và nhiều thứ khác nữa. Nhưng kết luận hình thành cuối cùng không giống nhau! Cho nên, sườn núi kỳ quái vẫn luôn là một bí ẩn.” (tứ duy tức là 4 cơ sở chính yếu lập quốc của Trung quốc: lễ, nghĩa, liêm, sĩ)

Lời nàng nói cô độc chứng có chút khó hiểu, những danh từ riêng thuộc về thế kỷ hai mươi mốt với hắn mà nói, nghe cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng câu nói sau cùng nghe thì hiểu được, chính là ——sườn núi kỳ quái vẫn luôn là một bí ẩn!

Quỷ Đồng vẫn còn ở trên đường núi chạy tới chạy lui, hài tử cảm thấy đường núi này rất có ý tứ, dù sao lời nói của chủ nhân và Như Thương hắn nghe cũng không hiểu rõ, cũng không có đưa ra biện pháp hữu dụng, cho nên dứt khoát không để ý tới.

Mà hai người còn lại trên sườn núi thì lâm vào một hồi trầm mặc, nhưng vẫn nhìn về hướng trên con đường núi, có khi còn nhìn đến Quỷ Đồng, giống như đang suy nghĩ cái gì.

Dần dần, thời gian trôi qua thật lâu, lâu đến nỗi Quỷ Đồng đã cảm thấy có chút mệt mỏi, hứng thú đối với đồi núi cũng giảm bớt rất nhiều.

Lúc này, hai người Tần Như Thương và cô độc chứng không hẹn mà cùng vươn tay ra, một người chỉ vào đường núi trước mặt, người còn lại là chỉ vào hai mắt của mình!

214. Chương 214: Phải Vừa Đi Vừa Nhìn

Động tác vừa ra, hai người đều nhìn thẳng vào mắt nhau, Như Thương cười khanh khách, cô độc chứng cũng nhún vai một cái, coi như là phản ứng đối với phần ăn ý này.

“Người nói trước đi!” Hắn mở miệng, cảm hứng về hướng Như Thương.

“Được.” Nàng gật đầu, hạ tay xuống, sau đó nói: “Thời điểm vừa xuống núi, chúng ta rất cẩn thận, mắt đều nhìn thẳng đường dưới chân. Cho nên ta có thể xác định, khi đó chúng ta đúng là liên tục đi xuống, không sai!”

Cô độc chứng gật đầu, chủ động đón lời, tiếp tục nói:

“Nhưng lúc chúng ta trước gặp Sói, sau thì gặp Nhện, người lại bị ngã xuống hang động, dường như bắt đầu từ khi đó chúng ta cũng chỉ dựa vào cảm giác mà đi xuống dốc, cũng không có cúi đầu nhìn!”

“Không sai.” Như Thương mở miệng: “Cho nên nói, lúc ở giữa đường chúng ta đã đổi thành quay trở về. Nguyên nhân thất bại chính là quá tin tưởng vào cảm giác tưởng của mình, mà quên mất dùng mắt để nghiệm chứng.”

Lời của nàng vừa nói xong, hai người lại cùng nhau đứng lên, từ trên sườn đất nhẹ nhàng nhảy xuống dưới.

Quỷ Đồng đang nghiêng đầu nhìn hai người bọn họ, vừa thấy người nhảy xuống không khỏi thở dài nói:

“Chủ nhân, Như Thương tỷ tỷ! Các người bao giờ cũng làm ra động tác giống nhau, lại còn cùng một lúc, thật là hòa hợp a.”

Trên mặt Như Thương lộ vẻ lúng túng, không muốn tiếp tục nói đến đề tài này nữa, vì vậy vội vàng vẫy tay gọi quỷ đồng trở lại, rồi chỉ vào đường xuống núi nói:

“Chúng ta lại đi một lần nữa, lần này bất kể trên đường gặp phải cái gì, chỉ cần là đang đi về phía trước, nhất định phải nhìn rõ đường dưới chân! Không thể chỉ dựa vào cảm giác mà đi xuống, cần phải dùng mắt để nhìn!”

Cô độc chứng bổ sung:

“Khi cần thiết ở dọc đường nên làm chút dấu hiệu!”

Mọi người trao đổi xong sau đó lập tức lên đường, lần thứ hai theo hướng con đường đã từng đi qua đi xuống núi.

Lần này đi rất cẩn thận, mặc dù tốc độ vẫn y nguyên không chậm, nhưng ánh mắt thì một khắc không rời mặt đất, đều chăm chú nhìn thật kỹ.

215. Chương 215: Có Người Chết

Khi đi về phía trước chừng mười thước, cô độc chứng đều sẽ dùng chủy thủ vạch xuống trên tảng cây đánh dấu, để phòng ngừa lại đi lên trở lại.

Cứ như vậy đi hơn hai canh giờ, Quỷ Đồng đột nhiên hô to một tiếng:

“Đến chỗ bầy Nhện!”

Vừa kêu lên, người cũng dẫn đầu chạy nhanh lên phía trước vài bước.

Bọn họ biết Quỷ Đồng từ nhỏ hoàn cảnh ở trong bóng tối mà lớn lên, năng lực nhìn ban đêm so với bọn họ đều muốn mạnh hơn, vì vậy cũng không ngăn cản, thậm chí còn chạy nhanh vài bước theo sau hắn.

Lúc dừng lại, quả nhiên thấy dưới chân đúng là xác của những con Nhện Hắc Quả Phụ đen đúa tản ra. Thỉnh thoảng vẫn có vài con còn sống đang chuyển động, vừa thấy bọn họ đến gần lập tức liền bỏ chạy thật xa.

Như Thương hiện tại có chút lá cở rộng bảo vệ, dĩ nhiên cũng không sợ.

Nàng tới tới lui lui vòng quanh đám Nhện bị đè chết mấy vòng, sau đó lắc lắc đầu, nói:

“Đường đi nhầm không phải ở chỗ này!” Rồi nhìn tới một hướng khác, tiếp tục nói: “Là ở cái động đó! Ta chạy lạc đường, rơi vào trong hang động kia, từ lúc đó chúng ta đã đi trở về.”

Đối với lời nàng nói, cô độc chứng tỏ về đồng ý. Nhưng mà, ở cái động đó không nhận ra đúng đường đã không quan trọng nữa bọn họ không cần thiết đi tìm địa điểm lạc đường, việc khẩn cấp trước mắt là phải tiếp tục tìm đường đi xuống được đến đáy cốc rồi hãy nói.

Vì vậy mọi người không quan tâm đến những con Nhện kia nữa, lại dựa theo phương pháp lúc trước, tiếp tục đi về phía trước.

Lần này tiếp tục đi hơn nửa canh giờ, cố gắng nhìn đường thật kỹ cũng không có phát hiện khác thường.

Có kỳ quái chính là, cô độc chứng đi tới đi lui rồi ngừng lại, đồng thời xoay đầu về hướng bên trái, như là vừa phát hiện ra cái gì ở đằng ấy.

Như Thương cũng nhìn tới chỗ đó, loáng thoáng phát hiện trong bụi cỏ giống như có nhiều điểm lốm đốm màu trắng.

Quỷ Đồng lúc này đã chạy tới, hắn lên tiếng nói:

“Thơm quá a!”

Trong lòng Như Thương khẽ động, lập tức hiểu được hắn nói “Thơm quá” là có ý gì.

Vì vậy nghiêng đầu nhìn về phía Quỷ Đồng, hỏi:

“Có người chết?”

216. Chương 216: Đứng Yên Một Chỗ Ta Đi

Quỷ Đồng gật đầu ——

“Ân! Ta ngửi thấy được mùi vị của xác chết, là xác người!”

Nghe được lời này, trong lòng Như Thương một hồi phiền muộn, cảm xúc biến hóa hiện lên trong nháy mắt có chút không hiểu, nhưng cũng không cần thiết để quan tâm đến.

Ở dưới tình huống này còn phát hiện xác của người chết, tâm tình có phản ứng như vậy cũng là bình thường.

Nàng đi tới bên cạnh cô độc chứng, thấy hắn vẫn nhứ chặt lông mày nhìn chằm chằm địa phương kia không chớp mắt, không khỏi nhẹ lay động đầu, sau đó thuận miệng nói:

“Đi qua nhìn xem đi! Khoảng cách xa như vậy sao có thể nhìn thấy rõ cái gì!”

Vừa nói xong, người cũng đã đi về hướng đó.

Nhưng vừa bước hai bước, cánh tay đã bị cô độc chứng ở phía sau một phen bắt lấy, sau đó vẫn lại là cái giọng bí hơi của hắn truyền đến ——

“Đứng yên ở đây, ta đi!”

Như Thương cũng không có ý định tranh cãi, thật nghe lời dừng chân lại đứng yên tại chỗ.

Nàng biết, ở hoàn cảnh như vậy, năng lực thích ứng và năng lực chống cự của cô độc chứng so với nàng tốt hơn nhiều, huống chi tính khí người kia rất ngang ngược, chuyện hắn muốn quyết định, ai cũng không chính sửa thay đổi được.

“Quý Đồng cũng ở lại.” Thanh âm cô độc chứng lần nữa truyền đến, thành công ngăn cản Quý Đồng đang muốn cùng đi theo.

Hài tử dừng lại bước chân, cùng Như Thương liếc mắt nhìn nhau, nàng nhún nhún vai, ý bảo không còn cách nào.

Cô độc chứng dừng lại ở một bên cửa phạm vi vừa rồi nhìn thấy, Như Thương biết, nếu như hắn đi lên trước một bước nữa, bản thân cũng không có biện pháp nhìn tới được.

Dĩ nhiên, cho dù là có thể mơ hồ nhìn thấy, nàng vẫn không thể phân biệt chỗ kia rốt cuộc có thứ gì.

Màu trắng tung bay đó, hình như là những vải vóc, mà nếu quả thật là xác chết mà nói, thì y phục hắn là nên mặc ở trên người.

Cô độc chứng ở nơi đó ngồi xổm xuống, tay thỉnh thoảng lại đang lay động cái gì.

Hắn không nói lời nào, cũng không ai biết hắn đã nhìn thấy gì.

Như Thương lên tiếng thăm dò ——

“Có phát hiện gì?”

Trả lời không có lập tức truyền đến, mà đợi một lúc đối phương mới lên tiếng, đáp chính là ——

217. Chương 217: Đứng Nhìn Thi Thể Nữa

“Thi thể của người, hắn là người chết trước đây đang trên đường vào núi để tìm Dược Vương!”

Đáp án hợp tình hợp lý, không cần phải nghi ngờ không cần thiết.

Cô độc chứng ngồi thêm một lát, sau đó đứng dậy trở về.

Quý Đồng lúc này mở miệng nói:

“Người nọ gần như đã nát vụn, qua ít ngày nữa cũng chỉ còn lại xương cốt, không thể ăn được.”

Như Thương nổi nóng nhú mày, liền mở miệng khiển trách hắn:

“Không được tiếp tục suy nghĩ đến chuyện ăn thịt người! Người là người, con người thì không ăn đồng loại!”

Quý Đồng tự biết nói sai, cúi đầu xuống không mở miệng nữa.

Cô độc chứng đi trở về thấy bọn họ đều đứng bất động, vì vậy khẽ chạm Như Thương một chút, nói:

“Đi thôi!”

Như Thương đi theo hắn được hai bước, nhưng đột nhiên lại dừng lại, sau đó ra vẻ như muốn chạy đi về hướng của xác chết.

Cô độc chứng bị nàng làm cho phát hoảng, một tay giữ chặt lấy người, vội hỏi:

“Người làm cái gì?”

Như Thương ngẩn ra, hình như là đối với hành động của mình cũng có chút không hiểu, sững sốt một hồi lâu rồi mới nói:

“Ta, ta cũng không biết. Cảm giác có chỗ nào đó không đúng lắm, muốn đi tới xem một chút.”

Cô độc chứng rất kiên quyết lắc đầu, lực đạo nắm cánh tay nàng càng mạnh hơn, sau đó nói:

“Không cần đi xem! Thi thể đã thối rửa giống như bãi bùn, đi cũng vô dụng. Chỗ này vốn là quỷ dị, hiện tại có thi thể xuất hiện, thì càng không thể ở lâu. Chú ý đường dưới chân, xuống đến đáy cốc mới là chuyện chính!”

Lời nói của hắn kiên quyết, Như Thương mặc dù đối với cỗ thi thể kia không khỏi có lòng hiếu kỳ, nhưng mà lời cô độc chứng nói như dội một bát nước lạnh, làm cho cảm xúc kỳ quái đó của nàng bị đè nén xuống.

“Đi!” Hắn lại kéo nàng: “Đừng nhìn thi thể nữa!”

Lần này nàng ngoan ngoãn nghe lời, vẫy vẫy đầu, đem tất cả hiếu kỳ đối với thi thể đều ném bỏ ra.

Bước chân mọi người tăng nhanh, lại bắt đầu dán mắt nhìn đường dưới chân hối hả mà đi.

Dần dần, không khí dường như có chút trở lạnh, quần áo của mọi người là mùa hè, nên đã bắt đầu cảm thấy lạnh.

218. Chương 218: Về Dược Vương

Như Thương trong lòng vui vẻ, mở miệng nói:

“Có lẽ sắp đến đáy cốc rồi ! Nhiệt độ phía dưới vốn là thấp hơn so với đỉnh núi, lại còn có sông, sợ là một lát sẽ lạnh hơn.”

“Quỷ Đồng không sợ lạnh!” Hải tử đi theo ở đằng sau rống lớn một tiếng, có chút nho nhỏ hưng phấn.

Như Thương cười lắc đầu, tâm tình cũng tốt mà trả lời :

“Phải! Quỷ Đồng không sợ lạnh! Thật không biết có cái gì là ngươi sẽ sợ a!”

“Chính là cái loại cây gập được trước đây a!” Hắn nghe không ra Như Thương nói đùa, rất nghiêm túc trả lời: “Như Thương tỷ tỷ có nói qua gọi là cái gì cây cọ đen, ta thật sự sợ nó không dám đụng vào.”

Hai người, người một lời ta một câu vừa đi vừa tán gẫu, bước đi có vẻ cũng nhẹ nhàng rất nhiều.

Sau đó dứt khoát đuổi theo cô độc chứng, cùng sóng vai mà đi.

Đội hình thay đổi cô độc chứng cũng không có phản đối, Quỷ Đồng đối với việc này rất vui vẻ.

Như Thương nghiêng đầu nhìn cô độc chứng thủy chung không nói một lời, thấy hắn cau mày, giống như là đang suy tư chuyện gì rất rối rắm.

Nàng dùng khuỷu tay khẽ chạm đến, nhỏ giọng hỏi:

“Ngươi đang nghĩ gì?”

Đối phương không quan tâm.

Như Thương thảo luận một mình không có gì vui thì không lên tiếng nữa, lại bắt đầu buồn bực rồi đi trước.

Nhưng nàng không hỏi, cô độc chứng lại chủ động lên tiếng, giống như là đang tự nói, hoặc là cũng muốn cùng Như Thương tham thảo.

Hắn nói:

“Người nói, Dục vương này nếu như cho tới bây giờ cũng không có ai thấy qua, vậy chuyện có liên quan đến hắn làm sao truyền ra được?”

Vấn đề này Như Thương cũng đã nghĩ tới, vì vậy lập tức liền tiếp lời:

“Ta cảm thấy việc ‘cho tới bây giờ cũng không có ai thấy qua’ có thể nói ngược lại! Nói chính xác, đúng là từ trước đến nay cũng không có người nào thấy qua. Cái người nào này có thể là dân chúng bình thường hoặc phạm vi dân chúng rộng lớn hơn. Nếu như vậy, nhất định thì cũng có một số người đã gặp qua, chính những người bọn họ đem truyền thuyết của Dục Vương đưa tới dân gian cùng giang hồ, từ đó mới lưu truyền đi.”

219. Chương 219: Liên Quan Đến Tiêu Phương

Nàng vừa nói vừa tiếp tục suy nghĩ, rất nhanh liền bổ sung thêm:

“Tựa như Tiêu Phương! Thật ra thì hắn cùng với Dục Vương cũng không khác nhau nhiều lắm, đều rất thần bí lại đều ở một nơi trong núi sâu, người bình thường không cách nào đi vào được. Nhưng vẫn bị một số người nhìn thấy Tiêu Phương, vì vậy một truyền mười, mười truyền một trăm, từ từ liền trở thành một câu chuyện cũ hoặc có thể gọi là truyền thuyết. Thật ra thì cho tới bây giờ, người trong giang hồ hầu như cũng không biết công tử Tiêu Phương có phải thật sự tồn tại hay không, chẳng qua lưu truyền đã lâu, bọn họ thà rằng tin tưởng có một người như vậy.”

“Tất nhiên!” Như Thương chuyển hướng lời nói: “Nói không ai nhìn thấy qua cũng không quá chính xác! Phải nói là Dục Vương cùng Tiêu Phương đều rất ít khi lộ diện thân phận thật sự trước mặt người ngoài. Người xem, chúng ta ở Hách Thành ở mấy ngày, Tiêu Phương vẫn quang minh chính đại đi trên đường, người đã gặp qua đếm không hết. Nhưng mà không có người nào biết hắn là ai! Ta nghĩ Dục Vương cũng có thể như thế!”

Lời của nàng cô độc chứng rất nghiêm túc lắng nghe, đợi nàng nói xong, liền lập tức hỏi lại ——

“Vậy người nói, Tiêu Phương có thể đã gặp qua Dục Vương hay không? Bằng không lấy cách làm người của hắn, làm sao có thể khẳng định Dục vương nhất định có khả năng cứu dân chúng thiên hạ như vậy?”

Hắn cùng với Tiêu Phương tiếp xúc không nhiều lắm, cũng chỉ từ lúc rời khỏi Vương Cung Tây Dạ cho đến vài ngày ở Hách Thành.

Nhưng Tiêu Phương là người làm việc chính trực, thái độ lại hòa nhã, hơn nữa tính tình bình tĩnh, khác xa với người mồm miệng ăn nói xằng bậy.

Cho nên ở trong Thành Thục Đô, khi hắn nói Dục Vương có liên quan với Dục Vương Cốc thì cô độc chứng lựa chọn toàn bộ tin tưởng và tiếp nhận.

“Ta không biết.” Đối với câu hỏi của hắn đưa ra, Như Thương thành thật lắc đầu. “Nói thật, trước kia ta căn bản không có nghe nói qua Dục Vương. Trong giang hồ cũng chưa từng nghe, ở chỗ Tiêu Phương cũng không có nghe tới. Cho nên ta không biết bọn họ có phải quen biết hay không, nhưng mà ta rất tin tưởng Tiêu Phương, nếu như hắn nói Dục Vương có thể cứu, vậy thì nhất định là có thể cứu!”

220. Chương 220: Đến Đáy Cốc

“Người và Tiêu Phương quen biết rất lâu?” Hắn lại mở miệng, nhưng không tiếp tục câu hỏi lúc nãy nữa, mà giống như là bắt đầu tán gẫu việc nhà.

Như Thương than nhẹ một tiếng, sau đó gật gật đầu, nói:

“Bốn năm. Bốn năm trước ta bị người chôn sống, sau khi thoát được lại bị thương nặng, là Tiêu Phương đã cứu ta, giữ ta ở lại trong Sơn Trang bốn năm.”

“Vậy hẳn là các người rất thân thiết.” Giọng nói cô độc chứng vẫn là cái loại không lạnh không nhạt trên mặt không có một chút biểu cảm, thậm chí Như Thương cảm thấy nếu như nàng không trả lời, hẳn cũng sẽ không quá để tâm.

Nhưng nàng vẫn đáp ——

“Phải! Rất rất thân. Thân đến xem hẳn như người thân ruột thịt, cho nên hẳn xảy ra chuyện, ta sẽ không tránh được nóng nảy một chút.”

Lời nói này thật có chút bất đắc dĩ, bốn năm ở Tàn Lĩnh, không phải vài ba lời là có thể nói hết rõ ràng.

Giữa nàng và Tiêu Phương, cũng không chỉ một câu “Người thân nhất” là có thể giải thích được.

Ở giữa có rất nhiều lời nói hay không nói, có rất nhiều chuyện làm hay không làm, còn có rất nhiều tình cảm bày tỏ hay không bày tỏ.

Hắn vẫn luôn truy đuổi, nàng thì vẫn luôn trốn tránh.

Nhưng hai người cũng không có vì vậy mà cố ý cách xa đối phương, cũng không cảm thấy có nhiều lúng túng.

Đôi khi Như Thương lại có ảo giác kỳ quái, cảm thấy nàng và Tiêu Phương chính là cùng một người, là một thân thể.

Nàng đột phá đến thế giới này, biết đâu chính là để ở một thời không khác mà tìm được một bản sao của chính mình.

Tuy rằng vẫn khác biệt nhiều hơn giống nhau, nhưng mà trên người Tiêu Phương có cái loại khí chất rất giống với nàng, hẳn còn có thể đã trải qua những chuyện mà trong cuộc sống của nàng không thể vượt qua.

Như Thương miên man suy nghĩ, cũng không có tiếp tục câu hỏi của cô độc chứng nữa, đi thêm một lát, liền có tiếng nước chảy róc rách lọt vào tai, vào lúc này cô độc chứng mở miệng, hắn nói ——

“Đến!”

Mọi người bước nhanh lao ra khỏi khu rừng rậm, trong nháy mắt tầm nhìn ở trước mặt bỗng trở nên sáng sủa.

Cảm giác bị bao phủ trong bóng đêm dày đặc bỗng nhiên không còn nữa, nàng ngẩng đầu lên chỉ thấy trăng non lưỡi liềm đang treo lơ lửng giữa bầu trời, kèm theo những vết sao nhỏ cùng nhau chiếu lên sáng rực cả một vùng đất rộng lớn.

221. Chương 221: Thế Nào?

Nàng trong lòng nhẩm tính, từ Thục Đô đến dưới chân núi là một ngày, dùng hết cả đêm đi lên đỉnh núi, sau đó xuống núi đi lạc lại trở về, vừa đúng thêm một ngày nữa.

Trước mắt đến đây cốc, bây giờ phải là đêm thứ hai không sai biệt lắm đôi ba chút thời gian.

Thời gian năm ngày, đã dùng đi một nửa.

Chẳng qua cũng may đã có ánh trăng lên, điều này nói rõ hiện tượng thiên văn quý dị trước đó đã kết thúc, không biết theo sắc trời bình thường này cuộc hành trình tìm kiếm kế tiếp, có phải cũng có thể thuận lợi một chút hay không.

Lúc này Quỷ Đồng đã vọt tới bờ sông, thật cao hứng ở bên đập nước.

Từ Hách Thành một đường hướng tới Thục Đô cũng có lúc đi qua đường thủy, khi đó biểu hiện của Quỷ Đồng đối với sông nước đặc biệt yêu thích rất mãnh liệt.

Cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng thấy qua được nhiều thứ này nọ, nhưng có thể cho hắn giải khát còn mang đến cho hắn thân thể sạch sẽ, không có lý do gì hắn không thích.

Như Thương và cô độc chứng cũng tiến lên mấy bước, con sông này cũng không tính là nhỏ, nhìn qua hướng bờ bên kia có lẽ trên mười thước.

Cô độc chứng chỉ chỉ phương hướng đầu con sông, ý bảo bọn họ dừng trì hoãn nữa tiếp tục đi về phía trước.

Như Thương kéo Quỷ Đồng từ bờ sông trở lại, chạy theo cô độc chứng ở phía trước.

Lẽ ra xuống đến đáy cốc, cũng đã tìm được con sông này, chỉ cần dựa theo tuyến đường đã đặt ra từ trước hướng tới đầu nguồn tìm kiếm, hẳn là sẽ không có sai lệch quá lớn.

Nếu như ông trời thật sự không giúp một tay để cho Dục Vương không có ở đầu sông, vậy cũng chỉ có thể xuống cuối sông tìm thêm một lần nữa. Không cứu được Tiêu Phương dù sao vẫn còn phải cứu thiên hạ dân chúng.

Dĩ nhiên, có cứu thiên hạ dân chúng hay không, đối với Tần Như Thương mà nói thật sự không bằng một người quan trọng như Tiêu Phương.

Không phải nàng tàn nhẫn, đây chẳng qua là một thói quen, là hoàn cảnh cuộc sống mà tạo ra lạnh lùng, cũng là tính chất nhỏ mọn trời sinh của nữ nhân.

Dọc theo đường đi, ánh mắt của nàng thậm chí chưa bao giờ rời khỏi mặt sông, cứ như vậy một đường nghịch dòng nước chảy mà nhìn, dần dần thì nổi lên một tia nghi ngờ.

Cô độc chứng nhận ra nàng có cái gì không đúng, nhỏ giọng hỏi:

“Thế nào?”

222. Chương 222: Người Cũng Hiểu Dời Chuyển

Nàng đưa tay chỉ nước, rồi chỉ chỉ ngọn núi bên cạnh mới vừa xuống, nói:

“Ta đang nhìn dòng nước này có phải bị người ngăn chảy hay không, giống như ngọn núi kia vậy, dùng loại phương pháp đặc biệt tạo thành hiện tượng giả, để cho chúng ta cảm thấy rõ ràng là đang đi lên, nhưng trên thực tế cái phương hướng này cũng là cuối sông.”

Như Thương nói qua ý nghĩ của mình, nhưng lời vừa ra khỏi miệng thì lập tức bị chính mình bác bỏ đi.

Chỉ thấy nàng dùng sức lắc đầu một cái, lại nói:

“Không đúng, không có khả năng đó, công trình ngăn dòng chảy quá lớn, Dục Vương không thể nào một người hoàn thành. Nếu như gọi một nhóm người rầm rộ đến xây dựng, thật sự mà nói người có thể làm được như vậy không phải là hắn! Nhiều người đến thì cũng nhiều người biết, vậy cảm giác có vẻ thần bí của Dục Vương sẽ không có.”

“Điều này cũng không phải hoàn toàn không có khả năng!” Cô độc chứng đi theo mở miệng, nói ra một cái giả thiết nhưng lại cực kỳ đả mấu ——

“Người chưa nghe nói qua vì sao những người tham dự làm xong một chuyện lớn, sau đó đều sẽ bị diệt khẩu sao? Tây Dạ Quốc cũng đã từng làm chuyện như vậy! Cho nên về chuyện nước sông bị ngăn dòng chảy như lời người nói ngầm nghĩ lại cũng hợp tình hợp lý. Nếu như Dục Vương thật sự cố tình tránh người, hoàn

toàn có thể tiến hành công trình ở trong nước khiến nó thay đổi hướng chảy, rồi sẽ đem tất cả mọi người đều giết chết!”

Như Thương nghe lời này của hắn tức giận tới mức mắt trợn trắng, rất muốn giáng xuống một cái tát lên đầu hắn, cũng may là có thể dẫn được.

“Đoán mò cái gì.” Giọng nói của nàng không tốt: “Người bị giết nhiều như vậy, trong núi này cũng không thể cất giấu xác chết, chúng ta sao có thể dễ dàng xuống đến đáy cốc! Hơn nữa, Dục Vương có cần thiết làm chuyện này không? Đây là chỗ người sống ở, cũng không phải chỗ xây mộ mà sợ bị người dời chuyển đi, chôn cất ngày đó cần gì làm tốt!”

“Người cũng hiểu dời chuyển!” Cô độc chứng nói mà cười như không cười, như đang cố ý trêu chọc nàng.

Tần Như Thương cũng không tranh cãi với hắn, nhưng nàng tự nhiên lo lắng có một loại dự cảm thật không tốt.

223. Chương 223: Thi Thể Trong Núi Có Vấn Đề Gì

Mình mới vừa rồi nói qua cái gì? ——người bị giết nhiều như vậy, trong núi này cũng không thể cất giấu xác chết, chúng ta sao có thể dễ dàng xuống đến đáy cốc.

Dễ dàng? Thật dễ dàng sao?

Trong lời nói của nàng có sai sót, lúc này mới phản ứng lại, đoạn đường này bọn họ cũng không có nhiều nhấp nhô gập ghềnh.

Chẳng lẽ thật sự như cô độc chứng nói?

Nhưng mà ngẫm lại vẫn không đúng, Dục Vương có chuyện gì nghĩ không thoág cần phải để cho bản thân làm bạn với những người chết đây?

Còn nữa. . . . Hai chữ Dục Vương này ở trong tư duy người bình thường cùng với thần y ngang nhau.

Dù không trị bệnh cứu người, cũng không có khả năng là một ác nhân sẽ giết hại nhiều mạng người như vậy.

Tuy rằng miên man suy nghĩ, nhưng vẫn phải tiếp tục đi về phía trước.

Bất kể như thế nào, gặp trở ngại không tiến lên dù sao cũng không phải là cách.

Lúc này cô độc chứng lại rơi vào trầm tư, Như Thương có thể nhìn ra được hắn nhất định là đang suy nghĩ gì, trong nháy mắt tâm nàng khê động, không nghĩ tới lúc xuống núi lại nhìn thấy cổ thi thể kia.

Vì vậy Như Thương mở miệng, hướng hắn hỏi:

“Họ Chữ, người nói cho ta biết lúc ở trong núi nhìn thấy cái gì?”

Cô độc chứng sửng sốt, quay đầu nhìn nàng, hỏi ngược lại:

“Người nói cái gì?”

“Đừng giả ngốc, người biết ta hỏi chính là cổ thi thể đó! Thi thể kia có phải có vấn đề gì hay không? Ta thể nào cảm thấy dáng vẻ của người từ khi thấy được thứ kia sau đó liền giống như trong lòng có chuyện? Ta muốn đi xem, người còn ngăn cản không đồng ý, có phải có vấn đề gì hay không?”

“Không phải.” Cô độc chứng hơi lắc đầu, trầm ngâm một lát rồi nói: “Ta vẫn luôn đều là như vậy, do người quá nhạy cảm. Thi thể kia trừ bỏ thối rữa ghê tởm một chút ngoài ra cũng không có gì đặc biệt, không cho người đi là sợ người nôn ra.”

“Đủ rồi!” Nàng liếc hắt một cái, trong lòng đối với lời này khinh thường oán thâm. (ngoài miệng không nói ra nhưng trong lòng không cho là đúng)

Nhưng mà đối phương nói cũng không sai, có thể là mình quá nhạy cảm, đáng về cô độc chứng đều là như vậy, tâm sự nặng nề không vui không buồn.

Còn về cổ thi thể kia, thật sự cũng không có chỗ nào đáng để nghiên cứu kỹ.

224. Chương 224: Có Nữ Nhân Đang Khóc

Đường đi lên đầu sông vẫn còn rất dài, tuy rằng trăng sáng giữa bầu trời rọi chiếu xuống cảnh sắc rất đẹp, nhưng ai cũng không có tâm tư để mà ngắm cảnh.

Ánh mắt Như Thương vẫn nhìn chăm chăm mặt nước, chỉ sợ lại xảy ra vấn đề.

Quý Đồng vẫn luôn không có lên tiếng lúc này lại mở miệng, nói một câu:

“Các người nghe! Giống như có nữ nhân đang khóc!”

Một câu nói, đem thần kinh mọi người vốn đang cố kiềm chế kéo căng tới cực hạn.

Cùng với lời nói Quý Đồng, cô độc chứng giơ cánh tay lên chỉ phía trước, nói:

“Ở nơi đó!”

Như Thương thuận theo mắt mà nhìn, chỉ thấy xa xa gần mười thước giữa con sông phía trước, có một nữ tử tóc dài đang đứng ở trong nước đưa lưng về phía bọn họ.

Hai vai run run, mơ hồ phối hợp với thanh âm, xác thực giống như là đang khóc.

Thân thể của nữ nhân thì trần trụi, ít nhất nửa người trên không che đậy gì.

Tóc dài rối tung ở sau ót, che phủ đi mảng lớn da thịt phần lưng, nhưng vẫn lộ ra bên ngoài một ít, rất trắng, là một loại cực kỳ trắng.

Mọi người ai cũng không có lên tiếng, Như Thương thậm chí theo bản năng nín thở.

Chuyện người đứng ở đây, có phần không ở trong phạm vi tiếp nhận của nàng.

Đây coi như là quỷ sao?

Là một thành viên lính đặc chủng, bản thân lại có được năng lực khác thường, hầu như cái gì nàng cũng gặp qua, nhưng mà thật sự cũng chưa có thấy qua loại vật này.

Cái gọi là quỷ quái, cái gọi là xác chết phát sinh biến đổi khác thường thì có nghe nói, chẳng qua là sinh mạng kiếp trước của nàng lại quá mức ngắn ngủi, không kịp đi tìm tòi nghiên cứu nhiều lắm thì linh hồn cũng đã qua thân thể khác.

Nhưng nói đi phải nói lại, loại chuyện này không phải thật tế đã xảy ra ở trên người của nàng sao?

Cho nên, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có gì tin hoặc không tin. Đã đưa đến trước mắt, đối phó mới là lựa chọn duy nhất.

“Phía trước là người nào!” Nàng chủ động lên tiếng, âm thanh truyền đi, bảo đảm thanh âm cũng đủ truyền đến tai nữ tử kia.

Cô độc chứng không ngăn cản, cứ mặc cho nàng đi hỏi, ai cũng muốn nhìn xem phản ứng của nữ nhân ở trong nước.

225. Chương 225: Mùi Vị Gì Cũng Có Chỉ Không Có Hơi Thở Người

Chuyện ở phía trước vẫn chưa có làm rõ ràng, bọn họ tình nguyện tin tưởng đây vẫn là một nữ nhân, là một người bình thường.

Đối phó người có rất nhiều cách, nhưng nếu không phải là người, có thể làm sợ rằng cũng chỉ có một.

“Phía trước chính là người nào? Nói chuyện!” Thanh âm của nàng lại cất lên, nhưng vẫn như cũ chỉ nghe được tiếng nữ tử khóc thút thít, nửa câu trả lời cũng không có.

Nữ tử kia rất quái lạ, chẳng những không đáp lại, thậm chí cũng không hề nhúc nhích.

Cũng không quay đầu, cũng không ngừng khóc lóc, thậm chí ngay cả tần số rung động của bả vai nàng cũng chưa từng thay đổi qua.

Như Thương bắt đầu cảm thấy không thích hợp lắm, vì vậy không kêu gọi nữa, ngược lại nhìn về phía Quỷ Đồng.

Ở vào thời điểm này, nàng tin tưởng chỉ có Quỷ Đồng mới có thể đưa ra đáp án trực tiếp nhất và chính xác nhất.

Hài tử lúc này cũng có chút phản ứng kỳ quái, hẳn chẳng những đang từng bước một chuyển hướng tới chỗ nữ tử ở phía trước, hơn nữa còn rất nghiêm túc ra sức lặp đi lặp lại hít thở vào.

Bộ dáng giống như là muốn ngửi được thứ gì đó trong không khí, sức lực hơi thở lúc hít vào bọn họ đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Hai người bọn họ ai cũng không nhiều lời, mà chỉ lặng lẽ từng bước đi theo Quỷ Đồng lên phía trước.

Rốt cuộc Quỷ Đồng dừng lại, lên tiếng nói:

“Trên người nữ nhân này mùi vị gì cũng có, nhưng không có hơi thở của người.”

Như Thương sửng sốt, thuận miệng nói:

“Thế nào gọi là mùi vị gì cũng có?”

Quỷ Đồng lại đáp:

“Hơi thở oán hận xen lẫn mùi vị xác chết.”

Lúc này cô độc chứng cũng mở miệng, nói:

“Không sai, nữ nhân này có mùi vị giống nhau với Quỷ Đồng.”

Như Thương bất đắc dĩ nhướng mắt, chỉ nói:

“Mùi của các người sử dụng cũng thật là tốt!” Dứt lời liền nhắc chân đi lên phía trước, “Bất kể như thế nào, dù sao cũng phải đến gần nhìn xem một chút.”

“Đợi chút...!” Cô độc chứng ngăn cản giữ người lại, sắc mặt âm trầm, không nhiều lời thêm một câu.

Đồng thời nữ tử ở trong sông lúc này mới có phản ứng lại, không những là khóc thút thít, ngược lại còn đang kêu gào lên từng tiếng ——

“Cứu mạng! Cứu mạng!”

226. Chương 226: Vì Sao Nước Chỉ Đến Eo

Cô độc chứng nắm lấy cổ tay Như Thương, rồi sau đó lôi kéo nàng men theo bờ sông tiếp tục đi về phía trước.

Quỷ Đồng đi theo ở phía sau không nói chuyện nữa, nhưng cũng cảm thấy hết sức thú vị.

Như Thương hỏi khẽ:

“Mặc kệ?”

“Mặc kệ!” Hần trả lời thật kiên quyết, hai mắt cố định nhìn chằm chằm phía trước, sắc mặt so với trước kia trầm hơn rất nhiều. “Không cần nhìn trong sông, coi như nàng không tồn tại!”

Quỷ Đồng rốt cuộc không nhịn được, mở miệng nói:

“Làm sao có thể? Nàng rõ ràng đang ở đây a!”

Cô độc chứng lạnh lùng quát to:

“Ồ cái gì ở đây! Các người nhìn xem nước sông này mới đến chỗ nào của nàng? Sông sâu như vậy, tại sao nàng đứng ở chính giữa mà vừa vịn không tới phần eo?”

Khi nói lời này, nơi mọi người đứng đã cách nữ nhân kia rất gần. Như Thương nhìn đến, chỉ cần họ đi lên trước vài bước nữa thì đã tới trước mặt nữ tử, sau đó quay đầu lại là có thể thấy khuôn mặt thật sự của nàng rồi.

Nhưng lời cô độc chứng vừa nói cũng làm nàng suy tư!

Không sai! Nước sông này rất sâu! Coi như không đến mức mười thước tám thước, nhưng một nữ nhân tử đứng ở chính giữa, tuyệt đối cũng không có khả năng chỉ ở vào phần eo.

Vừa nghĩ tới đây, nàng đột nhiên dừng lại bước chân, rồi nhìn cô độc chứng mang theo ánh mắt kinh ngạc và trách móc, kiên quyết mở miệng nói:

“Không thể làm như không thấy! Nếu như chuyện gì cũng dùng trốn tránh để giải quyết, sự việc kì quái như thế chỉ biết càng để lâu sẽ càng nhiều.”

Nàng hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói:

“Thật ra ta là một người theo chủ nghĩa không tôn thần! Trong lòng không thần thì cũng không có quỷ! Thế nhưng chính là từ bốn năm trước, ta đã bắt đầu tin tưởng linh hồn tồn tại.”

Cùng với âm thanh của nàng, tiếng khóc nữ tử ở giữa dòng sông hình như càng lúc càng lớn.

Mỗi một tiếng kêu “Cứu mạng” vô cùng thâm trầm, cho dù ai nghe thấy cũng không kìm được mà sinh lòng trắc ẩn. (cảm thông với người gặp khó khăn)

“Chúng ta cứ tiếp tục đi như vậy không phải là cách!” Như Thương nắm giữ ngược lại tay cô độc chứng, rất dùng sức, nhưng cũng không có ý nghĩa thực tế. Nàng chỉ là muốn vào thời điểm này tự làm cho bản thân có thêm một chút động lực và dũng khí, mà cô độc chứng cường đại cùng thần bí vừa lúc có thể thỏa mãn mong muốn của nàng.

227. Chương 227: Có Một Số Việc Không Biết Tốt Hơn Biết

Nàng tiếp tục nói:

“Chúng ta là đến tìm người, chứ không phải tới trộm mộ. Cũng là câu nói kia, nơi này rốt cuộc vẫn là nơi người sống ở, không phải là nghĩa địa, lấy đâu ra những chuyện kỳ lạ? Trừ phi thật sự giống như người nói, năm ấy Được Vương vì muốn đạt được mục đích nào đó, mà ở đây từng giết rất nhiều người. Địa phương quá nhiều thi thể tự tập tự nhiên sẽ phát sinh biến đổi khác thường.”

Nàng vừa nói vừa nhìn tới nữ tử ở giữa sông, nhìn một lát, rồi chuyển hướng sang Quỷ Đồng, nói:

“Thật ra bên cạnh chúng ta cũng có một Quỷ Đồng so với thi thể gần như không có gì khác biệt, lẽ ra chuyện quỷ quái hẳn là không chạm nổi để thân thể của chúng ta mới đúng. Các người hãy nghe ta nói, chuyện này không thể cứ bỏ qua như vậy! Không làm rõ ràng, phía trước sẽ càng ngày càng kì quái, đến lúc đó ngay cả cửa ải tâm lý cũng không qua được.”

Lời của nàng nói xong, ngay tức thì mọi người lại rơi vào yên lặng một lúc.

Rốt cuộc vẫn là cô độc chứng lên tiếng nói chuyện trước, đồng thời kèm theo một tiếng than nhẹ bất đắc dĩ, hần nói:

“Ta hiểu được ý của người, nếu kiên trì, vậy ta cũng không cần. Nhưng người phải biết, khe núi này rất quái lạ, có rất nhiều thứ không hề đơn giản giống như người nghĩ. Hơn nữa có một số việc. . . .” Hần dừng một chút, dường như là có chút khó nói, nhưng rốt cuộc vẫn nói ra ——“Có một số việc không biết so với biết tốt hơn rất nhiều!”

“Người muốn nói cái gì?” Như Thương nhìn thẳng cô độc chứng, một câu hỏi tràn đầy nghi ngờ.

Nàng cảm thấy cô độc chứng hình như biết được chuyện gì, nhưng lại cố ý gạt nàng và Quỷ Đồng.

Chẳng qua hẳn không nói!

Mặc dù nàng hỏi, hẳn vẫn là không nói!

“Người đi xem một chút đi!” Lúc mở miệng là hướng về Quỷ Đồng. “Mặc kệ là người hay quỷ, đối với người cũng không có hại, người đi xem một chút mới là thỏa đáng nhất.”

Không có ai chất vấn đối với đề nghị này, quả thật bất kể là người hay quỷ, để cho Quỷ Đồng đi qua, mới là an toàn nhất.

228. Chương 228: Mau Đuổi Theo

Như Thương đột nhiên có một suy nghĩ kỳ quái, nàng cảm thấy, nếu như nữ tử trong nước thật không phải người sống, Quỷ Đồng đi qua đáng lẽ nàng nên lập tức chạy trốn mới đúng.

Toàn thân hơi thở của người sống, quỷ quái phải sợ nhất chính là cái này chứ?

Đang suy nghĩ, Quỷ Đồng đã đi đến tiến vào trong nước.

Hài tử này rất quái lạ, ngay lúc đầu dọc theo đường đi từ Hách Thành đến Thục Đô bọn họ đã phát hiện, hẳn mặc dù chưa từng thấy qua nước, nhưng mà trời sinh lại biết bơi, hơn nữa bơi vô cùng tốt.

Như Thương nói cho bọn họ biết đây là một loại bản năng của con người, khi con người ở trong cơ thể người mẹ đều được bao bọc bởi nước ối, thai nhi vốn đã biết bơi, chẳng qua Quỷ Đồng không có quên được bản tính trời sinh này thôi.

Đang suy nghĩ, hài tử đã đến giữa sông, đi lên trước hai bước nữa là có thể đưa tay chạm được nữ tử kia.

Thần kinh hai người trên bờ theo dõi bị kéo căng đến cực điểm, toàn bộ ánh mắt không di chuyển mà nhìn chăm chăm vào xem có biến đổi khác thường gì xảy ra.

Quỷ Đồng lúc này đuổi tay đến, xem ra là muốn chạm vào vai nữ tử.

Thời điểm đầu ngón tay của hẳn tưởng có thể sẽ lập tức chạm đến, nữ tử đột nhiên ngưng nức nở, rồi sau đó phát ra một tiếng sợ hãi kêu, tiếp theo là ở trong nước lướt nhanh di chuyển đứng lên!

Đúng vậy! Là di chuyển!

Không phải chạy, cũng không phải bơi!

Bất kỳ động tác nào nàng làm cũng không giống người bình thường, chẳng qua là thân thể ở trên mặt nước đang dùng một loại tốc độ cực nhanh trôi về phía trước.

Quý Đồng bắt lấy không được, trong lúc nhất thời không kịp có phản ứng.

Lúc này, thanh âm cô độc chứng trên bờ cất lên ——

“Quý Đồng! Mau đuổi theo!”

Hài tử vừa nghe được chỉ thị của cô độc chứng, không chút nghĩ ngợi, ngay lập tức dứt khoát bơi đuổi theo phương hướng nữ nhân lướt đi.

Một người nhẹ nhàng lướt, một người bơi cực nhanh, nhưng giữa hai người vẫn kéo ra một khoảng cách.

Như Thương và cô độc chứng trên bờ cũng đang chạy theo, men theo bờ sông suýt nữa đuổi kịp song song với nữ tử kia.

Nhưng thật kỳ quái, bất kể như thế nào bọn họ cũng không xông lên tới trước mặt nữ tử.

229. Chương 229: Nàng Biết Nữ Nhân Này

Rõ ràng chỉ kém một bước, nhưng lại giống như cách nhau dãy núi.

Dần dần, Như Thương cảm thấy được tốc độ của nữ tử kia dường như là căn cứ theo tốc độ của bọn họ mà điều chỉnh, bọn họ nhanh, nàng cũng nhanh, bọn họ chậm, thì nàng cũng chậm lại theo.

Có điều nàng nhất định phải vọt tới trước mặt để nhìn xem bộ dáng nữ tử kia như thế nào, ý nghĩ giống như dây thần kinh đang nhảy động, từng phát từng phát thúc giục nàng.

Như Thương chạy càng nhanh hơn, thậm chí nhanh đến nỗi hai chân muốn cách xa mặt đất.

Cách thức đuổi theo này đã không còn giống với cái loại hiếu kỳ và tìm hiểu đến cùng nữa, mà Như Thương hình như đã bị điên rồi, đang liều mạng tiến hành một cuộc thi đua với nữ tử đó.

Cô độc chứng nhìn ra sự khác lạ của nàng, nhìn ra trong lòng nàng hay nổi nóng, nhưng cũng không hiểu vì sao nàng lại đột nhiên trở nên nôn nóng như vậy.

Nàng nhanh, hẳn cũng đành phải chạy nhanh theo sau.

Hắn thậm chí đưa tay ra kéo cánh tay của nàng, sau đó lớn tiếng nhắc nhở:

“Không cần phải liều mạng như vậy!”

Nhưng Như Thương vẫn bỏ mặc không nghe!

Không liều mạng không được! Hiện tại nàng đã không có cách thuyết phục bản thân không đuổi theo nữ nhân kia được!

Bởi vì trong nháy mắt nàng rõ ràng nhìn thấy bờ vai của nữ tử đang chuyển động ở phía trước có một dấu ấn hình cánh quạt.

Có thể nói không phải dấu ấn, mà đó là một loại hình xăm màu sắc rực rỡ.

Chính là một cánh quạt rất nhỏ, toàn bộ mở ra, bất quá chỉ dài bằng nửa ngón tay cái.

Nàng nhận ra được vật này, phần đặc sắc bề mặt của cây quạt trên bả vai nữ tử nàng đã từng thấy qua.

Không phải ở thực tế, mà là trong tranh vẽ.

Bức tranh được treo ở một góc trong phòng sách Nhàn Nhã Sơn Trang, căn phòng mà mỗi ngày Tiêu Phương đều phải ngồi ở đó hơn hai canh giờ.

Nàng nhớ được nữ tử xinh đẹp trong bức tranh thanh nhã thoát tục tựa như Tiêu Phương, không giống người phàm, như là Thất Tiên Nữ hạ trần gian trong truyền thuyết.

Nữ tử đó mặc váy mỏng nhiều màu, nghiêng người quay đầu nhìn lại cười yếu ớt, bả vai một đóa màu sắc sỡ hình cánh quạt đối diện trước mặt, rất dễ bị trông thấy.

Nàng đã từng hỏi qua Tiêu Phương người đó là ai, Tiêu Phương nói là tiểu sư muội của hắn thất lạc hơn nhiều năm.

230. Chương 230: Lại Là Tiêu Phương

Có được lý do này, cho nên khi Tần Như Thương nhìn thấy rõ ràng đóa hoa văn kia, thì sao có thể buông tha truy đuổi?

Cô độc chứng có cảm giác bản thân đang từ đuổi theo người đã biến thành ngăn cản người, hắn muốn ngăn Tần Như Thương dừng lại, cách thức nàng chạy thật sự rất không bình thường.

Chuyện kỳ quái vẫn luôn xảy ra, ở trong khe núi này hầu như là không hề có một khắc nào yên tĩnh.

Vào lúc Như Thương cảm thấy mình đã có thể vọt tới trước mặt để nhìn xem rõ ràng mặt của nàng ta thì nữ tử ở trong sông lại đột nhiên biến mất không thấy!

Ba người đều dừng lại cùng một lúc, trơ mắt nhìn nơi nữ tử biến mất vô căn cứ mà không phát ra được một lời nào.

Cô độc chứng không có quan tâm nhiều đến mặt nước, chỉ nhìn sang Như Thương, hắn hỏi:

“Vừa rồi là người đang làm cái gì?”

Như Thương ngẩn ra, cũng không giấu diếm mở miệng nói:

“Nữ nhân đó ta đã từng thấy! Trên vai nàng có một hoa văn hình cánh quạt, ta đã thấy một người có đặc trưng cùng với nàng giống nhau như đúc. Chỉ là không phải người thật, mà ở trong bức họa, Tiêu Phương nói đó là sư muội của hắn!”

Khi nàng nhắc đến Tiêu Phương, cô độc chứng lại bỗng nhiên nhú mày thật nhanh, sau đó theo bản năng buột miệng nói một câu:

“Lại là Tiêu Phương!”

“Tiêu Phương thế nào?” Như Thương có chút không hiểu phản ứng của hắn, hỏi tới.

Nhưng hắn lại hỏi ngược lại:

“Rốt cuộc người đối với Tiêu Phương hiểu rõ được bao nhiêu?”

Chỉ một câu hỏi, liền làm cho Như Thương á khẩu không trả lời được.

Nàng muốn nói mình rất hiểu rõ Tiêu Phương, bởi vì cùng nhau chung sống đã bốn năm, dường như sẽ không có người nào hiểu rõ hơn nàng.

Nhưng lời nói chưa kịp ra khỏi miệng, lại đột nhiên ý thức được, thật ra thì hiểu biết của nàng đối với Tiêu Phương cũng không được nhiều lắm.

Nàng chỉ biết về tính tình của người này, biết được bản lãnh công phu của hắn, còn xuất thân và quá khứ của hắn thì hoàn toàn không biết gì cả.

Những năm gần đây, Tiêu Phương đối đãi đúng là hễ biết thì sẽ nói và hễ nói thì sẽ nói hết (*), nhưng mà chưa bao giờ nhắc đến chuyện đã qua trước đây. (gốc câu trên là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn)

Dĩ nhiên, nàng cũng không có hỏi.

Với nàng mà nói, quá khứ của một người đại biểu cho nhiều chuyện riêng tư, bất kể là xuất phát từ tôn trọng hay là tin tưởng, cũng không nên chủ động đi hỏi.

231. Chương 231: Được Vương Là Cái Gì

Cho nên, câu hỏi của cô độc chứng khiến cho nàng cũng không có câu trả lời.

“Bỏ đi.” Thấy nàng không nói, cô độc chứng khoát tay áo, tự động buông tha cho vấn đề kia.

Lúc này Quý Đồng đã bơi lên bờ, toàn thân ướt đầm đứng ở trong gió núi, nhưng mà một chút cũng không cảm thấy lạnh.

Thấy hai người đứng trên bờ nhưng không nói chuyện, hai tử gái gật đầu, chủ động mở miệng nói:

“Vừa rồi lúc nữ nhân kia chạy, trên mặt nước một chút thay đổi cũng không có, nàng căn bản không phải là người!”

Lời của hắn rất được bọn họ tán thành, khi đang đuổi theo sớm đã có chú ý tới điểm này.

Lẽ ra một người ở trong nước, phạm vi động tác bất kể là làm nhiều hay ít, mặt nước sẽ luôn có chút nổi lên gợn sóng.

Nhưng mà vừa rồi trong nước ngoại trừ khu vực lúc Quý Đồng bơi bị gợn sóng ra, chung quanh nữ nhân kia đúng thật là cái gì cũng không có phát sinh.

“Dưới nước có gì đó!” Như Thương rốt cuộc lên tiếng, ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng đến mặt nước, rồi khẳng định nói.

Cô độc chứng cũng không phản bác, hắn chẳng qua là chỉ vào mặt nước ý bảo nàng tự lựa chọn ——

“Là đi xuống nước thăm dò, hay là đi tìm Được Vương trước!”

Hai cái lựa chọn đặt ở trước mặt, nhưng Như Thương không có lập tức lựa chọn, nàng chỉ đưa ra một vấn đề khác ——

“Vậy Được Vương kia rốt cuộc ở đâu? Hoặc là nói Được Vương kia sống hay chết? Còn nữa. Cuối cùng thì Được Vương kia là cái gì?”

Câu hỏi này khiến Quý Đồng có phần không hiểu, hai tử kỳ quái nghiêng đầu nhìn nàng, hỏi:

“Được Vương là cái gì? Đương nhiên phải là người a! Không phải là chúng ta đang tìm người sao?”

Nhưng Như Thương lại lắc đầu ——

“Dù sao cũng không có người thấy hắn, truyền thuyết này từ đâu định ra cũng không thể nào kiểm chứng. Nếu đã như vậy, thì dựa vào cái gì kết luận hắn nhất định là người đây? Cho dù là người, lại dựa vào cái gì để kết luận hắn nhất định sẽ còn sống đây?”

Cô độc chứng nhẹ nhàng lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói:

“Càng nói càng mơ hồ! Nếu không quyết định được, vậy thì nghe ta! Chúng ta tiếp tục đi về hướng đầu sông, không cần để ý chuyện trên đường! Trước đó không phải đã nói mọi việc đều nghe ta sao? Thế nào vừa gặp chuyện đã trở nên hỗn loạn?”

232. Chương 232: Khe Núi Này Có Thể Làm Người Hoảng Loạn

Hắn một phen nói xong, giống như nhắc nhở Như Thương một vấn đề rất quan trọng.

Đó chính là ——hoảng loạn!

Nàng không phải là người hay rối loạn, thậm chí so với người bình thường nàng tỉnh táo và quả quyết mạnh hơn gấp mấy trăm lần.

Nhưng tại sao vừa vào khe núi này phản ứng tính tình lại có nhiều thay đổi lớn?

Coi như là gặp chuyện có liên quan với Tiêu Phương, cũng sẽ không trở nên hoảng loạn đến như vậy.

Vừa nghĩ tới đây, Như Thương lập tức ý thức được nhất định là có chỗ xảy ra vấn đề.

Vấn đề này có liên quan với hoàn cảnh, kì quái ở vùng núi này vẫn chưa có dừng lại như bề ngoài, phải là còn có một loại biến hóa không dễ bị người phát hiện đang ảnh hưởng thần kinh của nàng.

Mà thứ đó cũng không có ảnh hưởng đến cô độc chứng và Quỷ Đồng, có thể bị nó làm hại e chỉ có nàng.

Nhưng bất kể như thế nào, nghĩ thông suốt được đạo lý luôn là chuyện tốt.

Tuy rằng vẫn chưa tìm ra vấn đề mấu chốt, cũng may trong lòng đã có tính toán, ít nhiều gì có chút phòng bị.

Cô độc chứng nói đúng, mặc kệ như thế nào cũng phải tìm được Được Vương trước mới là chuyện thực tế, nhưng mà nàng càng ngày càng cảm thấy Được Vương không thể nào là ở tại đầu sông.

Nhưng ba người đã đi tới đây, dù sao cũng phải đi lên trước nhìn kỹ rồi hẵng nói, nếu như không có, thì lập tức quay trở lại.

Nếu hai bên cũng không có, e rằng chỉ có thể lặn xuống đáy nước đi tìm kết quả thôi.

Rốt cuộc ý kiến đã được thống nhất, mọi người bắt đầu lên đường, tiếp tục hướng tới mục tiêu ở phía trước.

Nhưng mà đi không được bao xa, đột nhiên từ trên bầu trời tung bay xuống từng mảng trắng xóa!

Quỷ Đồng kinh ngạc đưa tay đón lấy, đốm trắng ấy vừa chạm vào đã tan chảy ra, nhưng lại có thể giữ ở trong tay một khối mát lạnh.

Tuyết rơi!

Quỷ Đồng chưa từng thấy qua tuyết, trong lúc nhất thời cả kinh nói không ra lời.

Cô độc chứng đối với hiện tượng thiên văn kỳ quái này cũng chỉ trầm ngâm yên lặng, vào lúc này Như Thương chợt nói:

“Đúng rồi! Nơi này quả nhiên là tập trung cực lạnh và cực nóng lại cùng một chỗ! Không trách được có Sói Bắc Cực và cây cọ đen đồng thời tồn tại!”

Đây là suy nghĩ nàng đã từng kết hợp từ trước, khi thấy những thứ sinh vật đó nàng còn có giả thiết chứng vốn không nên cùng nhau xuất hiện như vậy.

233. Chương 233: Tuyết

Chỉ có địa phương tập hợp rất lạnh và rất nóng, mới khả năng ở cùng một chỗ như vậy.

Hiện nay tuyết này xác nhận ý nghĩ của nàng là đúng, nhưng cũng làm cho vùng núi này càng thêm trở nên thần bí khó hiểu.

Có điều Như Thương lúc này lại thấy rất là thoải mái, thật ra thì rất nhiều chuyện nếu như đổi lại góc độ suy nghĩ, hẳn cũng không tính là quá khó để hiểu.

Tựa như cái địa phương lúc lạnh lúc nóng này, nếu dùng lý luận khoa học thế kỷ hai mươi mốt mà giải thích, đó chính là một vùng núi bình thường vừa đúng lúc ở trong một vị trí địa lý vô cùng đặc biệt.

Trên địa cầu chắc chắn sẽ có rất nhiều hiện tượng thần bí xảy ra không biết được, nói thí dụ như Bermuda(*), nói thí dụ như Nam Cực và Bắc Cực. (Người ta đã viết và nói rất nhiều về Tam giác Bermuda (hay còn được gọi là “Tam giác quỷ”) do vô số những điều kỳ lạ xuất hiện ở nơi này, để biết rõ thêm các bạn có thể search gg)

Nếu như Được Vương vừa khéo cũng hiểu rõ nơi này so với bên ngoài bất đồng, mà lựa chọn để làm nơi dừng chân của mình, cũng có thể nói là người thông minh.

Tuyết rơi rất lớn, bông tuyết từ khi bắt đầu một đóa một đóa đã biến thành từng mảnh từng mảnh, nhiệt độ không khí giảm xuống kịch liệt, giữa hè trở nên trời đông giá rét, khiến ba người vẫn còn mặc trên người trang phục của mùa hè đã bắt đầu có chút lo lắng.

“Tiếp tục như vậy không phải là cách.” Như Thương lời ngay nói thật, “Dù không sợ lạnh, cũng không thể tiếp tục ở trong hoàn cảnh này quá lâu. Nếu như xác định trong vòng một ngày có thể rời khỏi cốc thì tốt, còn như không ra được, e rằng chúng ta chắc phải bị chết rét ở chỗ này. Hơn nữa ——”

Nàng nói xong, rồi duỗi ngón tay chỉ hai bên đồi núi đứng thẳng cao vút, nói:

“Các người xem! Trên núi đã hoàn toàn bị tuyết bao phủ, muốn leo đi ra đã khó càng thêm khó. Ta chỉ có thể dẫn mưa tới làm cho tuyết tan ra, thế nhưng ít nhất phải chắc chắn tuyết đã ngừng hẳn mới có thể thành công, bằng không, tuyết thì tan chảy lại gặp nước mưa sẽ cùng nhau kết hợp thành băng.”

Lời của nàng có lý, cô độc chứng hiểu đã đến lúc phải lựa chọn một cái.

Càng đi về phía trước, sợ không phải là đường đúng.

“Xuống nước!” Chỉ trầm tư trong một thoáng, hẳn liền đưa ra một cái quyết định táo bạo! “Ẩn núp vào trong nước, thứ nhất là sẽ không bị lạnh, thứ hai cũng nhìn được ở dưới đó rốt cuộc là có cái gì.”

234. Chương 234: Nữ Nhân Kia Lại Xuất Hiện

Mọi người đều đồng ý lời đề nghị này, nhưng Như Thương vừa đi tới bên cạnh mặt nước thì từ đáy lòng dâng lên một loại cảm giác thương tâm.

Tại sao nàng càng ngày càng cảm thấy hy vọng tìm được Được Vương hết sức mong manh a?

Không tìm được Được Vương thì không cứu được Tiêu Phương, nếu như không cứu được Tiêu Phương, vậy thì những chuyện nàng đã làm có ý nghĩa gì?

Nàng nhìn về phía cô độc chứng, vẻ mặt hẳn vẫn là không biểu cảm cứ thẳng hướng giữa sông mà đi tới.

Như Thương đột nhiên cảm thấy mọi thứ bản thân làm đều là một sai lầm!

Nếu nàng không đi tìm những cái gọi là đáp án cùng chân tướng, vậy có phải nàng và Tiêu Phương hai người có lẽ sẽ rất an nhàn mà sống ở Nhân Nhã Sơn Trang hay không, sau đó cùng nhau đến Ấn Nguyệt Lô tiếp tục đi làm thêm vài cái nhiệm vụ nữa. Vừa có thể giải buồn, vừa có thể đổi lấy không ít thu nhập.

Đã thấy hối hận sao?

Không có khả năng đó!

Đây là số mạng hình như Tần Như Thương nàng cần phải trải qua, Ông Trời ban cho gia tộc Tần thị bản lĩnh đặc thù, thì cũng đồng nghĩa sẽ vì cái gia tộc này giữ lại lời nguyện cả đời khó có thể thoát khỏi.

Người Tàn gia không chấp nhận một sai sót nhỏ, không cho phép lừa gạt, lại càng không cho phép dằn dặt u mê mà sai lầm cả một đời.

Nếu chuyện ở trong lòng sinh nghi, vậy thì nhất định phải đi điều tra rõ sự thật, dù cho bên trong sự thật có thối nát, cũng vẫn tốt hơn đến suốt cuộc đời vô tri vô thức.

Ba người bơi tới giữa sông, liếc mắt nhìn nhau một cái, không cần mở miệng, giống như nhiều lần hoạn nạn ăn ý đã làm cho đối phương hiểu rõ tâm ý lẫn nhau.

Vì vậy cùng nhau nín thở, đồng thời lặn xuống chìm vào trong nước.

Bọn họ dự định một mạch hướng phía trước lặn xuống, muốn tìm hiểu chân tướng, ít nhất phải xuống đến đáy sông.

Mặc kệ dưới sông có cái gì, cũng chấp nhận thăm dò, mới là chuyện bọn họ phải làm.

Nhưng mà ai cũng không nghĩ tới, vào lúc bọn họ mới vừa lặn xuống còn chưa đến một thước, nữ nhân trước đó biến mất vô căn cứ không ngờ xuất hiện ở trước mắt.

Tình huống đột nhiên phát sinh này khiến mọi người đồng thời sửng sốt, nhưng vẫn theo bản năng cùng nhau ra tay, như nhau dò xét đến một chỗ, liền chết bất lấy nữ nhân kia.

235. Chương 235: Quả Nhiên Là Cùng Một Người

Như Thương bắt được cánh tay trái, cô độc chứng bắt được bên chân trái, Quỷ Đồng thì chặt chẽ túm lấy phần eo của nàng.

Tay vừa đưa lên, mọi người lập tức ý thức được đây căn bản không phải một người, hoặc là nói thật sự không phải là một người sống.

Người sống bấp thập không thể nào vừa cứng lại còn không hoạt động như vậy, loại cứng rắn này cảm giác không phải giống như đá của Quỷ Đồng, mà là quá trình sau khi người đã chết trở thành xác khô.

Như Thương cảm giác được nữ thi (xác chết nữ) này không có ý muốn trốn chạy, vì vậy bắt đầu nhìn lên mặt của nàng.

Nàng còn nhớ được rõ ràng bộ dáng nữ tử trên bức họa của Tiêu Phương, nói ra, nàng cũng không hy vọng nhìn thấy mặt nữ thi đang giữ giống nhau như đúc.

Tiêu Phương chưa từng nói qua sự muội hiện giờ ở phương nào, nhưng nàng biết, nếu như nói với hán sự muội đã chết, theo cách làm người của Tiêu Phương thì ngoài mặt sẽ không có phản ứng gì, nhưng trong lòng chắc chắn sẽ khó tránh khỏi khổ sở.

Cho nên, khi nhìn lên khuôn mặt nữ thi kia, thật ra Như Thương đang thầm cầu nguyện trong lòng.

Nàng cầu nguyện là mình nhìn lầm, hoặc hoa văn rực rỡ ở bả vai có lẽ chỉ là một trùng hợp.

Nhưng mà, có một số chuyện bao giờ cũng sẽ phát triển không được như mong đợi.

Nữ thi này tuy rằng đã biến khô, nhưng đã giữ được rất tốt, thậm chí tốt đến nỗi gương mặt vẫn như cũ trông rất sống động, chỉ là da dễ nhìn thoáng qua có chút bị tàn phá, khiến người ta chỉ cần liếc mắt nhìn đến một cái, trong phút chốc sẽ bị mất hết hồn vía.

Nữ tử này cũng không xinh đẹp mấy, nàng chỉ là rất thanh nhã, nhã đến mức sẽ khiến người dù chỉ là nhìn lâu vài lần, cũng sẽ tự cảm thấy là không đạo đức, không tôn trọng.

Như Thương để ý tới Quỷ Đồng khi nhìn đến được khuôn mặt, tay vốn là đang nắm chặt phần eo lập tức liền buông ra, sau đó bơi về phía sau hai cái, có vẻ không biết làm sao.

Cô độc chứng đương nhiên cũng thấy được một bên mặt, nhưng vẻ mặt không có một chút dao động, ngược lại chuyển hướng nhìn sang Tần Như Thương, rồi khẽ lắc đầu, trong mắt rõ ràng lộ ra một tia ý tứ hàm xúc. Như Thương không có rảnh để ý đến hắn có phải đang lấy chính mình so sánh với một người chết hay không, nàng chỉ là nhận ra nữ tử trước mắt và người trong bức tranh kia quả thật là cùng một người, đang lấy làm tiếc nuối thật sâu.

236. Chương 236: Bên Trong Có Một Quyển Sách

Gặp lại Tiêu Phương nàng phải nói như thế nào? Xem như toàn bộ chưa từng xảy ra, hay là cứ nói đúng như sự thật?

Nếu nói đúng như sự thật, hắn sẽ rất thương tâm chứ?

Như Thương trầm tư cũng không có hành động gì kế tiếp, cô độc chứng bên cạnh huých nàng một cái, sau đó liền vươn tay đem nữ thi xoay chuyển theo hướng nằm ngang.

Khi thi thể hơi nghiêng về một bên khác hiện lên ở trước mặt bọn họ, Như Thương lúc này mới phát hiện thì ra ở trong một bàn tay khác của nàng đang nắm một vật gì đó!

Đó là một cái hộp gỗ đàn hương khắc hoa màu đen, cực kỳ tinh mỹ.

Cái hộp không nhỏ, lớn hơn bàn tay một nửa.

Cô độc chứng nhận lấy cầm lên, rồi thay đổi ý nghĩ, liền ra dấu cho Như Thương cùng nhau đem nữ thi mang lên khỏi mặt nước.

Quý Đồng cũng đi đến giúp một tay, nhưng làm thế nào cũng không chịu nhấc ra khỏi nước.

Mọi người rất nhanh liền nổi lên, vừa lộ đầu mới phát hiện, thì ra là tuyệt không biết từ khi nào đã ngừng lại.

Đây đúng là một chuyện tốt, mọi người vội vàng kéo thi thể lên bờ, cho đến khi ngồi xuống đất cách mặt nước thì mới phản ứng được, nữ thi lại hoàn toàn lóa thể.

Tuy rằng thân thể đã biến khô, nhưng mà vẫn có thể nhìn thấy được hình dáng, đặc thù nữ tính rõ ràng để lộ ra bên ngoài, hơn nữa khuôn mặt so với người sống không có gì khác biệt, cứ như vậy phơi bày ra ở trước mặt người khác, cũng không phải là một chuyện thích hợp.

Cô độc chứng không chút suy nghĩ, liền cởi ra áo ngoài bản thân ném về phía thi thể kia.

Như Thương vội vàng giúp đỡ cầm áo choàng lên, rồi nhìn sang cô độc chứng bên trong chỉ còn lại một lớp áo ngoài cột tay.

Hắn phát tay ý bảo mình không sao cả, sau đó vội vàng đem cái hộp cầm trong tay để xuống trên mặt đất, rồi nhìn về phía Như Thương, nói:

“Chỉ có một lựa chọn, mở nó ra!”

Như Thương gật đầu, lấy tay gõ gõ nắp hộp, sau đó cầm lên ước lượng.

Không nặng! Đồ vật bên trong hắn là rất nhẹ.

Lại lắc lắc, nhưng có chút kỳ quái.

“Ở bên trong hình như là một quyển sách!” Nàng mở miệng nói: “Cũng không có cơ quan, chỉ là một quyển sách mà thôi.”

237. Chương 237: Sách Thuốc

Vừa nói vừa đem cái hộp xoay lại để nó đổi diện trước mặt.

Bên ngoài hộp là một chiếc khóa nhỏ rất tinh xảo, được làm bằng vàng ròng (vàng nguyên chất không pha), vô cùng quý giá.

Như Thương tin tưởng phần nhận định và hiểu rõ của bản thân đối với cơ quan, chiếc hộp này an toàn, điều này không thể nghi ngờ.

Nàng tìm đúng vị trí, đem móng tay ngón trỏ để lên chiếc khóa vàng nhỏ, nhẹ nhàng cắt một đường, toàn bộ ổ khóa vàng “Bóp” một tiếng rơi xuống.

Trên mặt đất tuyết phủ rất sâu, chiếc khóa vàng nhỏ rơi xuống cũng không có bị lún vào bên trong, chỉ lộ ra một chút vàng óng ánh.

Quý Đồng đưa tay nhặt lên, cầm trong tay ngắm nghía.

Như Thương mở hộp ra, không ngoài dự đoán, bên trong quả nhiên là một quyển sách.

Trang bìa màu tím, không có tên sách, nhưng ở dưới góc trái bên trái có dùng mực trắng viết một chữ Được nho nhỏ.

Nét chữ rất đẹp, phải là được viết ra từ tay nữ tử.

Như Thương vô cùng khẳng định đây chính là chữ của vị nữ tử bên cạnh này viết, dường như cũng chỉ có người như vậy mới có thể viết ra được nét chữ rất bình thản nhưng lại hòa nhã như vậy, có thể khiến lòng người yên tĩnh như mặt nước phẳng lặng.

Nàng không được, chữ của nàng cũng dễ nhìn nhưng lại quá phóng khoáng, mang theo một cỗ khí phách hoàn toàn không thuộc loại của nữ nhi.

Nàng cũng không thích loại cảm giác đó, cho nên Như Thương rất ít khi viết chữ.

Tiện tay mở quyển sách ra, bên trong chữ viết không nhiều lắm, hơn phân nửa đều là một số hình vẽ.

Nội dung tranh vẽ chỉ có vị trí huyết đạo cơ thể con người, ngay cả một chút thảo dược cũng ít thấy, còn có một số phương pháp trị liệu đặc biệt, đều dùng loại cách thức này biểu hiện ra.

Nội tâm Như Thương khẽ động, rồi nhìn tới hướng nữ tử kia thì trong lòng lại mạnh dạn nổi lên một suy đoán.

“Chẳng lẽ nàng chính là Được Vương?”

Đối với nghi vấn lần này của nàng cô độc chứng cũng không thừa nhận, chỉ thấy hẩn lắc lắc đầu, nhìn đến trang sách trong tay nàng đang mở ra, sau đó nói:

“Không phải. Nhưng chắc chắn cùng Được Vương có chút quan hệ, có lẽ là nữ nhi, hoặc cũng có thể là đồ đệ.”

“Tại sao?” Nàng lên tiếng hỏi, nhưng lại lập tức tự cấp cho bản thân đáp án —— “Cũng đúng! Nếu nàng là sư muội của Tiêu Phương, thì làm sao có thể là Được Vương được mọi người đồn đãi hơn một trăm năm! Tuổi tác cũng không thích hợp.”

238. Chương 238: Đốt Xác Giải Độc

“Cũng không hoàn toàn là nguyên nhân đó!” Cô độc chứng lên tiếng, sau đó chỉ vào quyển sách nói: “Người xem chữ trong trang sách này còn có những tranh vẽ kia, cùng với chữ Được trên bìa mặt rõ ràng là không

giống, phải là hai người viết. Người viết quyển sách này là Dưộc Vương, mà người viết chữ ngoài trang bìa, chính là vị nữ tử này.”

Cô độc chứng phân tích có lý, nàng không có phản bác, mà đem lực chú ý lần nữa đặt vào trong trang sách Dưộc.

Như Thương cảm thấy tất cả đều là Ông Trời ở giữa khéo léo an bài, nếu thứ này đến trong tay bọn họ, vậy thì nhất định là nó có tác dụng, tuyệt đối sẽ không chỉ là tình cờ.

Nàng không để ý tới hai người bên cạnh nữa, mà chỉ lo tập trung tinh lực (tinh thần và thể lực) để lật xem cuốn y thư (sách nói về thuốc).

Tốc độ khả năng đọc của nàng rất nhanh, mặc dù đây là sách dạng chữ phồn thể, nhưng vẫn bị nàng nhanh chóng lẩm nhẩm đọc xong, chỉ dùng không tới thời gian mười phút đã hiểu được đại khái.

Lúc ngừng đầu lên, sách trên tay chỉ giữ lại một trang hình vẽ minh họa.

Như Thương đem trang giấy đưa tới trước mặt cô độc chứng và Quý Đồng, sau đó chỉ vào phía trên tranh vẽ nói:

“Các người xem, đây là ý gì?”

Trên bức tranh có vẽ một đồng lửa, ở trên đồng lửa có vẽ một nữ nhânỏa thể đang yên lặng mà nằm ở trên một cái khung.

Ngọn lửa bốc cháy thiêu đốt toàn thân của nàng, vào lúc khung xương bị cắn nuốt, từ trên người nữ thi bùng bùng bốc lên sương khói.

Sương khói theo gió bay tản ra xung quanh, truyền đi rất xa cũng lan ra rất rộng lớn.

Ở chung quanh bức tranh viết hai hàng chữ nhỏ: Hương cốt La Sính, có thể giải dịch độc.

Không phải Như Thương không hiểu chữ viết và ý nghĩa bên trong bức tranh này, chẳng qua nàng muốn để cô độc chứng đến chứng minh lại suy nghĩ của bản thân là đúng.

Nàng rất cẩn thận quan sát phản ứng của cô độc chứng, phát hiện hẳn sau khi xem qua trang giấy mí mắt nhẹ nháy lên một cái, Như Thương liền hiểu, lý giải của nàng là đúng.

“Nữ tử này gọi là La Sính.” Nàng thì thầm tự nói.

Cô độc chứng đáp:

“Chính xác!”

“Đốt thi thể của nàng, có thể giải được dịch độc.”

“Không sai!”

239. Chương 239: Tiêu Phương Nhất Định Đã Đi

Hai người đối đáp ăn khớp từng câu từng chữ, Quý Đồng nghe vào tai trong, cũng không khỏi nhếch nhếch miệng, sau đó nói:

“Ý các người muốn nói là đốt cái này. . . . Cái nữ nhân đẹp mắt này?” Hẳn không biết phải làm sao để hình dung khối nữ thi này, suy nghĩ hồi lâu, cũng chỉ có thể dùng “Nữ nhân đẹp mắt ” để gọi nàng. “Không có cách khác sao? Đáng tiếc nàng đẹp mắt như vậy. . . .”

Hắn cũng không nói được nữa, cho dù có xinh đẹp, rốt cuộc vẫn là người chết.

Tuy là người chết thì phải chôn, nhưng nếu như có thể cứu dân chúng toàn thành, thật ra đốt cũng không có gì đáng ngại.

Chỉ là khuôn mặt nữ nhân này giữ gìn quá mức hoàn hảo, nếu như không nhìn tới thân thể chỉ nhìn bộ mặt, thì cùng với đang ngủ không có gì khác biệt, cho dù ai cũng không hạ được quyết tâm để đem nàng thiêu hủy.

Như Thương lại đem ánh mắt nhìn tới trên mặt nữ tử tên gọi La Sính kia, nàng ngủ rất bình thản, khóe miệng còn treo nhàn nhạt ý cười, hình như là vào lúc trước khi chết nghĩ tới điều gì có lẽ hài lòng hoặc có chuyện vui mừng yên tâm.

Cô độc chứng giang tay về phía nàng, ý tứ là nhường cho nàng quyết định.

Chiếu theo lời nói trong sách, vậy phải nhanh chóng mang thi thể quay trở về Thục Đô, nếu như không nở đốt nữ nhân này, thì chuyến đi cũng chỉ là uống công rồi.

Tần Như Thương hít một hơi thật sâu, ánh mắt nghiêm nghị.

Vào giờ phút này nàng nghĩ đến cũng không phải là có nên mang thi của thể La Sính ra hay không, mà là một vấn đề khác vô cùng quan trọng —— Tiêu Phương.

“Hắn nhất định đã đi rồi!” Một câu này giống như là tự nói, mang theo vô hạn ủy khuất. Nàng nói: “Tiêu Phương nhất định đã rời khỏi Thục Đô, hẳn gạt ta nói bản thân cũng sẽ xảy ra chuyện, để cho ta đi vào trong rừng sâu này một chuyến. Trên thực tế nhất định là hắn muốn cứu dân chúng toàn thành, nhưng không đành lòng tự mình vào núi để mang thi thể sư muội đi thiêu hủy!”

Trong giọng nói của Như Thương mang theo đầy mất mát, giống như là rất để ý chuyện bị người lừa gạt, nhưng lại không có cách nào để tìm được người nọ mà bộc phát tức giận.

Nàng quật cường đứng dậy, vươn tay kéo lấy thi thể La Sính.

Xác khô rất nhẹ nhàng, đơn giản chỉ một phen đã túm lên được.

240. Chương 240: Khắc Tinh

Cô độc chứng thấy nàng có hành động, cũng nhanh chóng đứng lên, tự mình nhận lấy thi thể từ trong tay của nàng, sau đó đem cuốn y thư trả lại cho nàng.

“Người cất kỹ, ta công nàng.” Nói nhỏ một câu, rồi vác thi thể lên lưng của mình.

Mặt của La Sính rũ xuống ở bờ vai cô độc chứng, nếu không nhìn đến thân thể, thật sự là một cảnh tượng vô cùng xinh đẹp.

Như Thương không muốn nhìn, cảm xúc không muốn bên trong xen lẫn quá nhiều tâm tình phức tạp, khiến cho nàng thấy khó chịu.

Liền xoay người lại, đối mặt chính là tuyết đọng khắp nơi trên núi.

Thì ra bụi rậm xanh biếc trên tòa núi cao lúc này đã là một mảnh trắng xóa, nhìn không ra mặt thật vốn có của nó.

Cô độc chứng nhìn nàng một cái, không nói gì, nhưng Như Thương hiểu ý tứ của hắn là tuyết quá nhiều đường lên núi sẽ rất trơn, làm chậm trễ thời gian.

Đây là chuyện phải do nàng ra tay giải quyết, Như Thương không từ chối, chủ động đi lên vài bước, hít sâu một cái, từ đan điền (vùng dưới rốn) tích trữ nội lực sau đó chậm rãi nâng lên.

Oanh!

Trong tức khắc, giữa bầu trời vang dội một tiếng sấm, cũng vào lúc đó hai luồng sương mù đỏ trong mắt Như Thương bỗng nhiên nổi lên, đỏ rực bùng bùng, lập tức liền bao phủ hai mắt của nàng.

Quý Đồng đối với thay đổi của Như Thương mỗi khi dẫn mưa vẫn luôn có chút hoảng sợ, hãi tử trốn ở sau lưng cô độc chứng, cũng không dám liếc mắt nhìn đến một cái.

Cô độc chứng sốt ruột cau mày, nhìn chằm chằm Như Thương, ẩn ẩn từ trong ánh mắt nổi lên một tia lo lắng.

Suy cho cùng vẫn là sợ nội thương của nàng chưa khỏi hẳn sẽ vì vậy mà nặng thêm, thân thể yếu ớt Như Thương lúc này một gương mặt trắng bệch, có thể làm cho người cao ngạo như cô độc chứng, vậy mà cũng không kiềm được nảy sinh thương xót thật sâu.

Chưa bao giờ nguyện ý thừa nhận, Tần Như Thương là khắc tinh của hắn!

Từ lúc năm tuổi thoát khỏi đàn tế ở Tây Dạ, sau đó Thầy cúng tế liền nói cho hắn biết, cường hãn hơn nữa cũng sẽ có một ngày gặp được người khác tương sinh tương khắc (khống chế lẫn nhau) với mình! Khắc tinh tồn tại không chỉ có thể dùng sức mạnh phá hủy một thời hoành đồ bá nghiệp (kế hoạch to lớn thống trị thiên hạ), thậm chí, nó có thể ở trong vô hình ảnh hưởng suy nghĩ và phán đoán của người.

241. Chương 241: Cả Đời Ràng Buộc

Thầy cúng tế còn nói, hãi tử, khắc tinh của người sẽ đến đây! Cuối cùng có một ngày người sẽ gặp được một người, nàng sẽ dẫn dắt tinh thần của người, sẽ làm cho người có được và gìn giữ tham vọng của người, sẽ chi phối nguyên tắc của người, thậm chí sẽ cùng người ràng buộc cả đời.

Những lời đó, thời điểm năm tuổi hắn nghe vào trong tai cũng ghi nhớ ở trong lòng.

Hắn không biết bản thân có phải đã tin có một người như vậy tồn tại hay không, nhưng trong lúc vô tình bản thân cũng hoàn toàn trầm lặng, khiến cho con người hắn giống như một con rối gỗ đang nhịp nhàng kéo dài cuộc sống, cũng chặn lại phản ứng phát sinh đối với tất cả hoàn cảnh biến hóa xung quanh.

Cho nên trong lòng Tần Như Thương gọi hắn là cô độc chứng, hắn vẫn luôn cố gắng dùng cô độc để bảo vệ bản thân, ngăn cách bản thân.

Nhưng mà, tất cả lại phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất từ khi Tần Như Thương xuất hiện.

Mưa to đột phá mà đến, một đạo sấm chớp giữa bầu trời giống như Tần Như Thương dùng loại móng tay vô cùng sắc bén của mình tự cắt đứt, ánh sáng chột lóe, nước mưa liền từ giữa khe hở tuôn trào ra mãnh liệt.

Hai cánh tay nàng giương lên, tia sáng đỏ trong mắt càng tụ càng đậm, mưa rơi cứ như thể đang bị nàng khống chế vung vẩy đỏ trút xuống nhân gian, từng chút từng chút làm tan chảy băng tuyết cao chót vót, từng chút từng chút khôi phục diện mạo vốn có của đồi núi.

Tần Như Thương điều khiển mưa vô cùng tốt, cũng không nhỏ, vừa đủ làm cho tuyết đọng trên núi tan chảy. Cũng không lớn đến mức lan tràn ra sông, cũng không đến nỗi khiến cho đồi núi trở thành bùn chảy, mang đến thêm phiền toái cho hướng đi của bọn họ.

Mắt thấy tuyết trắng mịn màng từng chút biến mất, mưa to cũng trong lúc này kịp thời dừng lại.

Như Thương quay đầu nhìn về phía cô độc chứng và Quý Đồng, có phần vô cùng đắc ý nháy nháy mắt, sau đó vẫy tay chỉ hướng đường trên núi, nói:

“Mời!”

Lúc này trong lòng cô độc chứng mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nàng còn có tâm tình đùa giỡn, đã nói lên thân thể không đáng ngại.

Vì vậy gọi Quý Đồng, bản thân dẫn đầu chọn phương hướng đường tốt mà đi.

242. Chương 242: Trở Lại Thục Đô

Đường trở về vô cùng thuận lợi ngoài dự đoán, ngọn núi này tựa như là có linh tính, khi bọn hắn đạt được mục đích, tất cả mọi thứ làm trở ngại đường đi cũng không còn tồn tại nữa.

Mọi người lên núi đỉnh, dọc theo phương hướng ngược lại đi trở lên đồi núi, rồi từ chỗ đó đi xuống dưới, cuối cùng đã thấy xe ngựa vẫn còn đỗ lại ở chân núi.

Cũng may hiện nay là mùa hè, cỏ cây dưới chân núi tươi tốt, cho dù ngựa bị cột lại nhưng chỉ cần đầu nó nhếch qua một chút là có thể ăn no.

Mọi người vội vàng lên ngựa, một đường gấp rút chạy đi, rốt cuộc vào sáng ngày thứ tư chạy về đến ngoài thành Thục Đô.

Nhìn cánh cửa thành đang khép chặt, Như Thương đột nhiên không có dũng khí tiến vào.

Nàng đem sách thuốc mở ra một trang miêu tả đầy đủ giải dịch độc, sau đó đưa tới trước mặt cô độc chứng——

“Hoặc là cầm lấy đi vào, hoặc là cẩn thận xem lại một lần nhớ cho kĩ. Ta. . . . Không theo các người đi vào.”

Cô độc chứng liếc mắt nhìn nàng, rồi nói:

“Vốn cũng không dự định để người đi vào!” Thấy nàng nhú mày, bổ sung tiếp một câu: “Không phải thân thể người chỉ là người bình thường sao! Dịch độc còn chưa có loại bỏ, đi vào tự tìm cái chết?”

Nàng không nói nữa, đem thi thể La Sính đẩy đến trước mặt hắn, sau đó tự mình xoay người đi trở lại ngồi vào trong xe.

Quý Đồng gãi gãi đầu, tự nói:

“Như Thương tỷ tỷ tức giận?”

Không ai để ý đến hắn!

Hài tử nói chuyện một mình cảm thấy không gì thú vị, cũng không lên tiếng nữa, bắt đầu giúp đỡ cô độc chứng một tay khiêng thi thể La Sính xuống, sau đó hai người cùng nhau đi đến hướng trong thành.

Quyển sách vẫn còn giữ ở trong tay Như Thương, hai người họ ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn qua.

Thật ra thì nàng cũng biết không có gì đẹp mắt, không gì khác ngoài đốt xác, thiêu hủy ở trong thành, để cho khói tự nhiên mà tản ra, loại trừ tình hình bệnh dịch.

Nàng sợ dĩ không đi, cũng không phải là không muốn nhìn thấy tình cảnh đốt xác.

Mà chính là đối với chuyện nàng suy đoán Tiêu Phương rời khỏi, trong lòng duy trì ngăn cách.

Chuyện nói đến đầu tiên là Tiêu Phương lừa nàng, hắn sợ nàng không cứu dân chúng, cho nên lấy an nguy của mình ra áp chế.

243. Chương 243: Bắt Đầu Đốt Xác

Hắn không dám đối mặt thi thể La Sính, cho nên giao nhiệm vụ gian khổ này cho nàng.

Nhưng mà nàng thật sự rất muốn hỏi Tiêu Phương một chút, La Sính với hắn rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?

Sư huynh sư muội, đây là một chuyện thật sự mờ ám cỡ nào.

Dĩ nhiên, nàng còn muốn hỏi thêm Tiêu Phươg có biết Dươg Vươg cốc rôt cuôc là nơi thế nào?

Có biết nơi đó vô cùng nguy hiểm đáng sợ, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng người?

Nếu như mạng nàng cũng mất đi như thế, vậy thì rất nhiều năm về sau, có phải cũng có một nữ tử khác sẽ đem tất cả việc này lập lại lần nữa hay không?

Cứ như vậy miên man suy nghĩ, nhưng ánh mắt không rời Thục Đô.

Cô độc chứng và Quỷ Đổng trèo tường đi vào, tường thành Thục Đô so sánh với tất cả tường thành đã từng gặp qua lúc đi trên đường đều cao hơn và dày hơn.

Nhưng loại độ cao này với cô độc chứng và Quỷ Đổng mà nói thì vẫn còn thua xa, đừng thấy cô độc chứng sau lưng còn vác cổ thi thể, nhưng khi trèo lên đến tường thì bước đi như bay.

Thậm chí ở trên tường thành thẳng xuống đều là dùng ngón tay cứng rắn đâm ra nhiều lỗ thủng để chịu lực cho bàn chân, từng phát từng phát, chẳng những để lại cho bản thân, mà còn lưu lại cho Quỷ Đổng.

Như Thương biết cô độc chứng người này không chỉ bách độc bất xâm, hơn nữa lực bộc phát cực mạnh, điều này ngay từ lúc gặp phải trận bão cát trong sa mạc đã biểu hiện ra.

Nếu bàn về đan đả độc đấu, nàng không phải đối thủ cô độc chứng, điểm này lòng dạ nàng đã sớm biết rõ.

Cũng may người này là bạn không phải địch, những điều lo lắng cũng liền theo đó không còn tồn tại.

Nàng cứ như vậy ngồi dựa vào trong xe ngựa, mặc àn xe tung bay, qua không bao lâu, cách đó không xa từ phía sau tường thành cao dày có trận khói nhẹ lượn lờ bốc lên.

244. Chương 244: Không Muốn Rời Xa Tiêu Phươg

Từ nhỏ đến lớn, cuối cùng là cuồng loạn mạnh mẽ không khống chế được.

Vậy hẳn là dân chúng Thục Đô, Như Thương hiểu được, cho dù thiêu hủy xác, tình hình bệnh dịch cũng không thể nhanh chóng loại trừ.

Dân chúng bất quá là vì có hy vọng sống sót, cho nên khống chế không được vui sướng, tùy ý để cho tình cảm sôi trào.

Nàng đưa tay về phía cửa thành nhẹ nhàng ấn, khe hở bị đổ nước sắt này có thể được khôi phục dưới bàn tay của nàng.

Như Thương biết, cửa thành này không ngăn được Tiêu Phươg, không ngăn được cô độc chứng và Quỷ Đổng, tất nhiên cũng không ngăn được nàng.

Chỉ cần nàng muốn, nàng có thể ngay lập tức nhảy vọt lên, chỉ trong nháy mắt bản thân sẽ ở sau cánh cửa này.

Nhưng nàng không có dũng khí a!

Đừng nói Tiêu Phươg không có ở đây, coi như hắn có ở đây, khi gặp mặt câu nói đầu tiên phải nên nói gì đây?

Là kẻ khở?

Là chất vấn?

Là tức giận trách móc?

Hay là. Vẫn cứ trầm mặc?

Giữa nàng và Tiêu Phương, cho tới bây giờ cũng chưa từng có ngăn cách như vậy.

Giống như bằng hữu thắng người thân, nàng từ lâu đã xem hắn là một bộ phận của sinh mạng.

Ở Hách Thành nhấn tâm đuổi hắn đi, làm vậy, lúc đó chẳng phải là để cho hắn có thể tiếp tục vân đạm phong thanh, lúc đó chẳng phải nghĩ bản thân là người trần tục sẽ ràng buộc hắn sao?

Nhưng cuối cùng hắn vẫn đến đây, tựa như lúc ở Vương Thành Tây Dạ, hắn nói với nàng: Rốt cuộc vẫn là không yên lòng vì người.

Đáy lòng Như Thương đang trỗi dậy đau nhức sâu xa, có một số việc trong giây phút này bắt đầu dao động.

Là đi theo cô độc chứng cùng nhau trở lại hoàng cung Đông Thục, tiếp tục tìm kiếm Thâm Châu, hay là dứt khoát buông tha tất cả trở lại Tần Lĩnh?

Nếu như có một ngày Tiêu Phương thật sự hoàn toàn biến mất trong sinh mệnh của nàng, đời người như vậy, nàng có thể có dũng khí để tiếp tục đối mặt hay không?

Thì ra, trong lúc bất tri bất giác, nàng đối với Tiêu Phương không muốn xa rời đã sâu nặng như vậy a!

.....

Trong thành Thục đô, tiếng reo hò càng lúc càng lớn.

Thậm chí có người bắt đầu dùng vật nặng va đập cửa thành, ý định phá cửa đi ra.

Tần Như Thương không nhúc nhích, nàng biết cửa thành này bất kể như thế nào cũng sẽ không phá vỡ được.

245. Chương 245: Thần Thoại

Thiêu hủy thi thể La Sính, người ở bên trong có đúng thật sự là được cứu hay không, đáp án này còn phải đợi bao lâu đây?

Đang suy nghĩ, chợt nghe trên đỉnh tường thành có tiếng người truyền đến, dường như đang gọi nàng.

Như Thương vội vàng lui về phía sau mấy bước, rồi ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện ra thì ra là Quỷ Đồng đứng trên cổng lầu thành, đang hướng về phía nàng vừa phất tay vừa hô to:

“Như Thương tỷ tỷ! Tình hình bệnh dịch đã giải trừ! Chủ nhân nói người nếu muốn đi vào, bây giờ đã có thể rồi!”

Nàng sửng sốt, thuận miệng hỏi lại:

“Nhanh như vậy? Các người làm sao khẳng định đã được loại trừ?”

Quỷ Đồng rất là hưng phấn trả lời nàng ——

“Quá thần kỳ! Thi thể vừa đốt lên, tất cả những người bị chết đều hóa thành nước đặc, sau đó lại biến thành khói nhẹ vừa thổi liền giải tán. Có một số tứ chi của người nát vụn, miệng vết thương chỉ cần được khói của thi thể nữ nhân đẹp mắt thổi đến, thì lập tức khôi phục nguyên vẹn. Hiện tại thiêu hủy thi thể xong rồi, chủ nhân nói hẳn khẳng định tình hình bệnh dịch trong thành đã được loại bỏ, người có thể đi vào!”

Mắt Như Thương sáng lên, về kết quả thi thể La Sính có thể giải dịch độc, nàng đã làm qua rất nhiều loại giả thiết, nhưng không có loại nào giống như lời Quỷ Đồng nói.

Đúng thật là rất không hợp quy luật, thậm chí có chút thần thoại.

Nhưng mà suy nghĩ lại một chút, ba người bọn họ đi chuyển Dục Vương Cốc này, lại cảm giác như đã trải qua một đoạn thần thoại a?

Những việc trải qua cùng với cái địa phương đủ loại kỳ quái, e rằng nói ra sẽ không có ai tin.

Thậm chí rất có thể vào nhiều năm sau, về tòa Dục Vương Cốc này, ngay cả mấy người bọn họ cũng sẽ cảm thấy chẳng qua là đã từng xuất hiện ở trong mộng lẫn nhau.

Đối với hiện tượng vượt quá mức bình thường, mọi người cũng không cách nào tìm hiểu được kết quả của tình huống đó, có lẽ sẽ lựa chọn lãng quên.

Như Thương đưa mắt nhìn lại cửa thành lần nữa, tiếng va chạm ở bên trong vẫn như cũ không ngừng.

Đôi mày thanh tú khẽ nhíu, nàng biết sau khi loại bỏ tình hình bệnh dịch, kế tiếp điều quan trọng nhất chính là ổn định lòng người.

246. Chương 246: Nhất Định Phải Ổn Định Lòng Người

Hiện nay toàn bộ người trong thành đều đại xá cải tử hồi sinh, dự vọng sinh tồn và hưng phấn là kích thích thần kinh của bọn họ nhất, nếu không thể nhanh chóng lấy được khống chế, sợ rằng rất nhanh sẽ phát sinh ra một cuộc đại loạn.

Đôi khi, người chết cũng không sợ, tâm loạn mới là chuyện kinh khủng nhất.

Khi tất cả lòng người đều rối loạn, vậy thì chuyện gì cũng có khả năng xảy ra, không làm cho lòng người của thành Thục Đô bình phục yên ổn, e là lần này bọn họ cố gắng chỉ làm không công.

Như Thương trầm tư suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía Quỷ Đồng nói:

“Gọi chủ nhân nhà người lên lầu thành! Mau!”

Nói vừa dứt, bản thân cũng phóng người lên, nhắm đến những chỗ lúc này cô độc chứng treo tường làm ra để đạp chân lên vọt tới.

Hai người một trong một ngoài, tốc độ lên thành gần như nhau.

Khi Tần Như Thương vượt qua lọt vào trong thành thì cô độc chứng cũng đúng lúc chạy tới đứng ở trước mặt nàng.

Trên mặt của hắn có nhiều vết bụi bẩn, hẳn là lúc thiêu hủy xác tạo ra, thoạt nhìn người có vẻ hơi nhếch nhác.

Như Thương liền nhìn hắn một cái, không nói thêm gì, chỉ kéo người đến trước mặt ngó về một phía bên trong thành, sau đó trên cao nhìn xuống chỉ vào những dân chúng đang hướng nơi cửa thành vọt tới, nói:

“Nhất định phải ổn định lòng người, nếu bọn họ đều xông ra, Đông Thục sẽ nổi đại loạn!”

“Tại sao?” Tiếng của Quỷ Đồng từ phía sau truyền tới, hài tử không hiểu lời Như Thương nói, lại hỏi: “Những người này đang rất tốt, không có bị bệnh! Tại sao vẫn không cho bọn họ ra khỏi thành đây?”

Như Thương nghiêng đầu trả lời hắn, cũng nói luôn với cô độc chứng:

“Bệnh của bọn họ đúng là rất tốt! Nhưng chuyện này chúng ta biết, bọn họ cũng biết, người bên ngoài thì sao? Người ở ngoài thành Thục Đô thì không biết tình hình bệnh dịch đã loại bỏ! Huống chi phương pháp trừ khử bệnh dịch cũng không phải dùng lý lẽ đơn giản là có thể nói rõ ràng, các người cho rằng nếu như bị hỏi, chúng ta theo sự thực mà nói, sẽ có người tin sao?”

247. Chương 247: Ta Nợ Người Một Cái Ân Tình

Lời của nàng làm cho hai người đồng thời trầm mặc, Như Thương tiếp tục nói:

“Cho nên, tuy rằng tình hình bệnh dịch đã loại trừ, bọn họ vẫn không thể lập tức ra khỏi thành! Nhưng cũng không thể cứ đóng cửa như vậy, chúng ta phải làm cho bọn họ hiểu được, không phải là hiện nay không được ra khỏi thành, mà phải chờ một thời cơ tốt hơn đi về phía đông người giải thích rõ thành Thục Đô đã không còn ôn dịch, tất cả bọn họ đều đang khỏe mạnh! Còn có ——”

Nàng nhìn cô độc chứng, nghiêm túc nói:

“Nếu như Thái tử muốn hồi triều, thì dân chúng sẽ là một chỗ ủng hộ tốt nhất của người.”

Âm thanh lời nói rất nhỏ, mặc dù không có người ngoài, nhưng Như Thương nói ra vẫn như cũ rất cẩn thận.

Trong chuyện này, nàng xem như cũng là một kẻ lừa đảo.

Nàng lợi dụng cô độc chứng để đạt được mong muốn bản thân, nói là giúp hần hồi triều, nhưng mà hần căn bản đã quên hết những chuyện trước kia, có trở về triều hay không, là tốt hay xấu với hần mà nói cũng đều không cần thiết!

“Thật xin lỗi.” Nàng lại lên tiếng nói, âm thanh đè nén xuống càng thấp. “Người có thể trách ta oán ta, nhưng chuyện đã như thế, ta cũng không còn cách nào khác. Xem như ta nợ người một cái ân tình, khi có yêu cầu người có thể đến nói ta, muốn ta làm cái gì cũng được.”

Lời này quả thật làm cô độc chứng cân nhắc rất lâu, ngay lúc nàng cho rằng đối phương không đồng ý tha thứ hoặc là không muốn làm khoản giao dịch này, thì lại thấy cô độc chứng nhẹ nhàng gật đầu một cái, rồi nói:

“Được! Người nợ ta một ân tình, một ngày nào đó ta sẽ đi theo người đòi lại!”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, áy náy trong lòng cũng giảm mấy phần.

Lúc này, cô độc chứng đã cất bước đi tới đứng giữa lầu thành.

Ở chính giữa có một cái đài cao, có lẽ là nơi ngày thường tướng lĩnh leo lên để nhìn xuống.

Nàng nhìn thấy cô độc chứng đứng trên cao, khoảnh khắc đó, từ trên mặt hần hiện ra một loại khí phách Vương Giả mà Như Thương chưa từng thấy qua.

Bộ dáng thản nhiên cùng với ngữ khí không tỉnh trước đây hoàn toàn tách ra từ trong thân thể của hần, cảm giác lúc này giống như có vài thứ gì đó đang ở trong thân thể của hần chậm rãi hồi phục, nhanh chóng thay thế cô độc chứng của ngày trước, ngược lại làm cho con người hần bừng sáng hẳn lên!

248. Chương 248: Không Nên Rời Khỏi Hần

Như Thương theo bản năng lấy tay để lên ngực, phiên muộn xuất hiện sóng động giống như thật, mang theo cảm giác đau đớn.

Nàng không nhìn cô độc chứng nữa, kiềm chế xuống một chút cảm xúc không hiểu, nhưng trong đầu lại vẫn đang không ngừng hủy bỏ những liên quan với hần trước đây.

Quý Đồng nhìn ra nàng không bình thường, đi lên phía trước nhẹ giọng hỏi nàng:

“Tỷ tỷ người làm sao vậy?”

Như Thương nhìn sang, cũng đành chịu vỗ vỗ vai hần tử, sau đó nói với hần:

“Hãy đi theo chủ nhân nhà ngươi cho tốt, dù là có một ngày hấn thay đổi, ngươi nếu muốn trách, thì đến trách ta, không nên rời khỏi hấn.”

Quỷ Đồng nghe không hiểu đạo lý trong lời nói, nhưng vẫn hiểu được ý nghĩa, chính là không nên rời khỏi cô độc chứng!

Hài tử gật đầu một cái, nói như là lẽ tất nhiên:

“Quý Đồng thừa nhận hấn là chủ nhân, thì hấn chính là chủ nhân. Cho dù có một ngày chủ nhân đem Quỷ Đồng đi giết, hấn cũng vẫn là chủ nhân, không thể nào thay đổi!”

Lời này lại làm Như Thương nhớ đến câu chuyện “Chín chó một ngao”, ngao một khi đã nhận định chủ nhân, thì cả đời cũng sẽ không thay đổi.

Giống như Quỷ Đồng nói, dù là có một ngày chủ nhân đem nó giết đi, người kia cũng sẽ như cũ vẫn là chủ nhân của nó!

Tiếng nói của cô độc chứng ở phía sau truyền đến, không nhận ra hấn dùng bao nhiêu sức lực để kêu, nhưng mà loại thanh âm thâm trầm này lại tự nhiên phá không gian mà truyền đến, hòa vào trong tai tất cả mọi người ở dưới thành Đông Thục.

Trong lúc nhất thời, tiếng động vốn vô cùng ầm ĩ, thành Thục Đô đột nhiên yên tĩnh lại, có rất nhiều thanh âm đang phát tới một nửa liền im bặt ngừng ngang.

Mọi người bên ngoài đều đồng loạt tạm dừng lại, giống như đột nhiên tan cuộc múa rối, tất cả động tác cũng đứng yên tại chỗ, không còn phát ra một chút tiếng vang.

Như Thương và Quỷ Đồng cũng theo đó ngừng thở, không bao lâu, lại nghe được thanh âm cô độc chứng cất lên lần nữa.

Hấn nói ——

“Ta là thái tử Đông Thục, hai mươi năm trước bị mang đến Tây Dạ! Hôm nay trở về Đông Thục giải trừ ôn dịch, ta đang dốc lòng cứu dân chúng! Tử vong đã rời khỏi Hoàng Thành, các người đã khỏe mạnh như xưa, không còn bị dịch độc uy hiếp. Cửa thành dưới chân ta bất cứ lúc nào cũng có thể mở ra, nhưng mà các người nghe cho kỹ, ở trong thành này, ta cam đoan tánh mạng của các người không cần lo lắng, một khi đi ra ngoài, đó chính là lời người đáng sợ đao kiếm vô tình. Các người muốn ở lại chờ Hoàng Gia hồi triều, tiếp tục chung sức làm lại từ đầu ổn định cuộc sống, hay là muốn vào lúc này liều chết mà đi ra, rồi từ đó về sau sống đầu đường xó chợ! Chính mình tự lựa chọn đi!”

249. Chương 249: Thái Tử Điện Hạ Thiên Tuế, Thiên Thiên Tuế

Vừa dứt lời, tiếng ồn ào phía dưới lại bùng lên, là dân chúng nhao nhao nghị luận ầm ĩ.

Nhưng không lâu, rốt cuộc có người dẫn đầu quỳ xuống.

Ngay sau đó dân chúng trải rộng kéo dài tất cả đều quỳ xuống đất, mặt hướng về phía chỗ cô độc chứng đứng, cúi người dập đầu bái lạy.

Như Thương lúc này xoay người nhìn sang, đương đầu với ánh mặt trời gay gắt như một loại đèn chiếu ở thế kỷ hai mươi một bắn thẳng đến đỉnh đầu cô độc chứng, tựa như đỉnh đầu hào quang, mà cũng giống như vòng nguyệt quế vàng óng ánh.

Thanh âm dân chúng ở dưới lại truyền đến, đang hô to ——

“Thái tử điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Như Thương biết, tâm tình những người này đã hoàn toàn bình phục, không còn giống như trước đó điên cuồng mất khống chế.

Nhìn lại cô độc chứng, ánh mắt mang theo oai nghi lẫm liệt đang liến nhìn xuống phía dưới.

Cái loại uy nghi Vương giả bao phủ toàn thân, không còn giống như người lúc trước nàng quen biết, cùng nhau mạo hiểm cùng nhau kết bạn đồng hành.

Nàng tự đi lên phía trước, đứng thẳng ở dưới hần, rồi sau đó nhẹ giọng mở miệng, nói:

“Ta đi mở cửa thành!”

Chỉ một câu nói, cũng không đợi đối phương đáp lại liền hoảng hốt chạy đi.

Cô độc chứng như vậy khiến Như Thương không dám đối mặt, không phải bởi vì e ngại, mà là trong lòng lo sợ không biết bản thân mang đến thay đổi cho hần là tốt hay xấu.

Nói trắng ra, nàng chính là đang chột dạ! (làm sai nhưng sợ người khác biết)

Chạy vội tới dựa vào một bên ở ngoài lầu thành, khí mạch hỗn loạn, Như Thương nhún người hướng về trước phóng đi, người nhảy thẳng vào giữa không trung, nhào lộn một cái, trực tiếp từ trên tường thành thật cao lật chuyển đi xuống.

Người ở trên không đánh một vòng, thân mình xoay nghiêng, hai chân đạp hướng tường thành, giẫm chừng vài bước chân, rốt cuộc ở mức độ cao rơi xuống ngay cửa lớn.

Nàng bắt đầu khống chế thân thể không được ngã xuống quá nhanh, đồng thời điều chỉnh góc tốt độ, rồi vươn cánh tay ra —— chỉ thấy ngón trở giơ lên, nhắm ngay vào khe hở bên hông cửa lớn, dọc theo những chỗ bị nước thép đổ lên dùng sức vạch tới.

Theo chiều hướng thân thể rơi xuống, những khe hở đang bị móng tay của nàng từ từ cắt rời ra.

250. Chương 250: Mở Cửa Thành

Móng tay Như Thương đã luyện thành thép, giống như có độ nóng chảy, khiến những thứ kim loại ở trước mặt nàng trở nên không chịu nổi một kích.

Vừa cắt xong, người cũng rơi xuống đất.

Lòng bàn chân vừa kịp chạm sát mặt đất, nàng lại dẫn ra khí mạch, một lần rồi một lần nữa nhảy vọt lên.

Lần này, vị trí là ở chính giữa cửa thành.

Lập lại ba lần như vậy, tất cả những chỗ bị nước sắt đổ lên cửa tòa thành đều rạn nứt tách rời, đối với người bên trong hoặc bên ngoài, sẽ không hình thành một chút trở ngại.

Như Thương từng bước lui về phía sau, thối lui thẳng đến cách xa cửa thành mười thước mới dừng lại.

Lại nhìn lên trên, cô độc chứng đã không còn kêu gọi đầu hàng, thậm chí Quỷ Đồng cũng bỏ vào trong thành trực tiếp phá mở ra cửa chính.

Nhưng mà bên trong không có ai nguyện ý đi ra, cái loại cảm xúc mãnh liệt chết đi sống lại trước đó đã hoàn toàn rút đi, bọn họ bắt đầu suy nghĩ lời của cô độc chứng nói, bắt đầu cân nhắc lợi và hại giữa ở lại hay rời đi.

Tư tưởng cổ nhân rốt cuộc vẫn đơn thuần, khi không có một người tự xưng là thái tử Đông Thục đứng ở đây cũng giống như rót vào cho tòa Hoàng Thành này một liều thuốc kiên cường mạnh mẽ.

Ai cũng có người đáng tin cậy, sẽ không cảm thấy bản thân là gánh nặng bị thiên triều vứt bỏ và lãng quên.

Quỷ Đồng ra ngoài thành dẫn theo Như Thương cùng đi vào, rất nhiều người đối với nữ tử xinh đẹp chói mắt này đều sinh ra tò mò, nhưng lại không dám đi đến gần để nhìn.

Bọn họ vẫn chưa có phục hồi tinh thần lại từ chuyện La Sính bị thiêu hủy, đối với nữ tử mỹ lệ cũng sẽ mang theo một chút cảnh giác.

Như Thương không để ý những thứ này, chỉ xoay người nhìn về phía cô độc chứng đang đi về hướng của nàng.

Nơi này là Hoàng Thành Đông Thục, hẳn nếu đã công khai thân phận của mình, vậy kế tiếp là muốn vào ở trong cung hay là ở lại ngoài cung, cũng nên để hẳn tới an bài.

Cô độc chứng đứng lại, tự cân nhắc một phen, sau đó nói:

“Trước tiên không cần vào cung! Đi vào như thế danh bất chính ngôn bất thuận (*), đối với người và ta đều không phải là chuyện tốt.” (làm việc không đúng sẽ bị nói khó nghe)

251. Chương 251: Hối Thăm Tiêu Phương

Nàng gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Quý Đồng.

Hài tử tiếp thu hoàn cảnh mới rất nhanh, một ít lý lẽ tình người trong thời gian ngắn, nhìn thấy đã có thể hiểu rồi.

Thấy Như Thương nhìn đến, lập tức liền hiểu được ý tứ của nàng.

Vì vậy tiến lên một bước, hướng về phía những dân chúng nói:

“Khách điểm tốt nhất trong thành là chỗ nào? Mọi người nhanh đi thu xếp, chủ nhân nhà ta muốn ở lại nơi đó trước!”

Như Thương tiếp lời ——

“Chúng ta ở trong khách điểm đợi Hoàng Gia hồi triều, cũng thuận tiện ọi người khi có việc có thể tìm đến thái tử điện hạ!”

Cách an bài này khiến cho dân chúng thật hưng phấn, bọn họ thật đúng là sợ thái tử một khi bước vào trong hoàng cung thì không bao giờ trở ra nữa.

Trong thành trăm việc đợi làm, dù sao cũng phải có một người chủ trì đại cuộc.

Lập tức có người theo lời đi sắp xếp, một số tiểu hài tử còn sống nhìn thấy Quý Đồng bị dọa phải khóc lớn, nhưng nhóm người lớn tuổi cũng đã không còn sợ nữa.

Trải qua nhiều ngày sống chết đau khổ như vậy, những thi thể thối nát hóa thành bùn nhão tùy ý cũng có thể thấy được, còn có gì so với cái đó đáng sợ hơn đây?

Được dân chúng dàn xếp, ba người cuối cùng dừng chân ở lại một khách điểm.

Khách điểm này có ba tầng, đã được dân chúng trong ngoài lần lượt đến quét dọn, tuy rằng có lẽ không bằng lúc lúc phồn hoa thịnh thế thoải mái tự tại, nhưng mà đối với mọi người trước đây không lâu vừa đi ra từ cái loại địa phương quỷ quái Được Vương Cốc mà nói, đã coi như là rất khá.

Ba người ba gian phòng hảo hạng, chần đệm đều là mới hoàn toàn, nhàn nhạp có hơi ẩm, kiên nhẫn chịu đựng đến lúc người đến cũng không việc gì.

Như Thương một mình đi vào trong phòng, nhìn chung quanh một vòng rồi lại đi trở ra ngoài, cô độc chứng và Quý Đồng từng người còn đang ở trong phòng, nàng cũng không đi gọi, chỉ một mình đi tới trên đường lớn, sau đó gọi lại một phụ nhân đi ngang qua, hỏi:

“Đại thẩm! Ta hỏi một chút, mấy ngày trước trong thành này không phải có một vị tiên sinh đến xem bệnh sao! Hẳn đi nơi nào?”

Không có ý định miêu tả hình dáng của Tiêu Phương, đối phương là bách biến công tử, thuật dịch dung xuất thần nhập hóa, nàng không tin Tiêu Phương sẽ lấy bộ mặt thật đi gặp người khác, cho nên hỏi cũng chỉ có thể hỏi như vậy.

252. Chương 252: Tần Như Thương Tích Tụ

Lại nói thành Thục Đô khi đó đang gặp đại dịch, căn bản là không thể có người ngoài đi vào.

Tiêu Phương đến, trong thành nhất định sẽ tạo nên chấn động không nhỏ, nàng chỉ cần nhắc tới, dân chúng hẳn là có thể lập tức nghĩ đến muốn hỏi chính là người nào.

Quả nhiên, câu hỏi của nàng vừa dứt, phụ nhân kia ngay tức khắc liền dùng sức gật gật đầu, sau đó nói:

“Vị tiên sinh kia a! Vị tiên sinh kia đúng là một người lương thiện! Nếu không có hắn đến đây, sợ là người của toàn thành chúng ta không đợi được thái tử điện hạ đều đã chết hết! Thế nhưng cũng không thấy hắn nữa a!”

Phụ nhân vừa nói vừa lắc đầu, dáng vẻ rất là nghi ngờ——

“Trước khi thái tử điện hạ vào thành, thời gian không sai biệt lắm một canh giờ, còn có người tìm vị tiên sinh này xem bệnh, nhưng mà khi đó cũng đã tìm không thấy người. Rốt cuộc là đi khi nào, cũng không có ai biết.”

Trong lòng Như Thương như bị siết chặt, thì ra Tiêu Phương tính toán được thời gian bọn họ trở về, tranh thủ trước khi vào thành thì rời đi trước.

Nếu như khi đó sớm biết hắn vừa mới rời đi, nàng có thể lập tức giục ngựa đuổi theo hay không?

Nàng cười khổ, sớm biết! Thế giới này làm gì có nhiều sớm biết như vậy. Nếu có, vậy nàng đã sớm biết Thẩm Châu sẽ mang đến trận xuyên qua này, còn có thể đi trộm sao?

Tâm tình của nàng rất kém, sau khi để phụ nhân rời đi liền ngã ngồi xuống trên thềm đá cửa khách sạn, rồi rơi vào trầm tư.

Có một âm thanh ở đáy lòng nói cho nàng biết, thật ra cũng không cần phải như vậy.

Chuyện phát triển đến bây giờ, tuy rằng bên cạnh có phát sinh thêm một số gặp gỡ ngoài dự tính.

Nhưng nói tóm lại vẫn phải hướng tới mục tiêu đã định, tiếp tục đi về phía trước, với lại khoảng cách bước chân của nàng đã càng ngày càng gần hoàng cung Đông Thục.

Mặc dù Như Thương hiểu rõ hành trình truy tìm Thẩm Châu này, tâm cũng sẽ không thể thiếu được vui sướng, nhưng vẫn không nghĩ tới vừa đi đến nơi này đã tạo ra tích tụ sâu nặng cho nàng như thế.

Nhưng, đã không còn cách nào thay đổi, không phải sao?

253. Chương 253: Người Và Chủ Nhân Luôn Nghi Giống Nhau

Nàng khẽ cười bản thân, dường như trong lúc vô tình đã nhiễm một chút ôn nhu của Tiêu Phương, đây không còn giống như Tần Như Thương nhanh nhẹn nữa, không tốt!

Đang chuẩn bị đứng dậy trở về phòng, sau lưng lại có tiếng bước chân truyền đến, ầm ầm, đang chạy về phía nàng.

Nàng quay đầu nhìn, là quý đồng.

Quý Đồng đến đúng lúc đã nhắc nhở cho Tần Như Thương, nàng biết, tuy rằng tình hình bệnh dịch đã loại trừ, bọn họ cũng vào thành.

Nhưng sự tình vẫn chưa kết thúc, không thể ngồi chờ chết như vậy.

Vừa nghĩ tới đây, nàng vội vàng kéo Quý Đồng qua, mở miệng nói:

“Đi tìm một số dân chúng còn trẻ khỏe mạnh, giúp đỡ người cùng nhau đem tin tức tình hình bệnh dịch thành Thục Đô đã diệt trừ tung ra ngoài! Nhớ kỹ, khi đi truyền tin tức ngàn vạn lần không được tiết lộ các người là từ trong Đô thành đi ra ngoài, nói chuyện phải khéo léo một chút, có thể ra về người đi đường, trong lúc nói chuyện phiếm với nhau thì để lộ tin tức ra ngoài!”

Nghe nàng nói như vậy, Quý Đồng cười hề hề gãi đầu, sau đó nói:

“Như Thương tỷ tỷ, người và chủ nhân thật đúng là chuyện gì cũng có thể nghĩ ra được a! Người nói cùng với những thứ chủ nhân vừa mới căn dặn đi làm giống nhau như đúc!”

“Là....Là thật sao.” Như Thương có chút ghen lời, ánh mắt vô ý thức lại hướng lên trên lầu, vừa vặn nhìn thấy cửa một gian phòng mở ra phân nửa, cô độc chứng đứng bên cạnh cũng đang nhìn xuống phía dưới.

“Tỷ tỷ ta đi trước!” Quý Đồng thấy nàng không nói nữa, liền cáo từ mà đi.

Nàng lên tiếng qua loa nhắc nhở “Mọi chuyện cẩn thận”, rồi sau đó liền xoay người lại, không muốn nghênh đón ánh mắt dò xét của cô độc chứng.

Người trên lầu khẽ nhếch môi cười, tựa như rất muốn kéo căng nụ cười, nhưng mà biểu tình cuối cùng kia, cho dù ai cũng không thể thừa nhận đó là dáng vẻ tươi cười.

Thói quen lạnh lùng, cũng lựa chọn ẩn dật, khi khôi phục lại thì làm thế nào cũng làm không ra bộ dáng người bình thường nên có.

Hắn nghĩ, ở một nơi xa lạ này, cuộc sống phía trước giống như đang bắt đầu một trò chơi, dù sao hắn cũng phải suy nghĩ cách, để biết rõ ràng tên của bản thân trước!

254. Chương 254: Tâm Tư Cô Độc Chứng

Chỉ, hắn đương nhiên biết Hoàng tộc Đông Thục họ Chử, hắn cũng luôn cho rằng bản thân họ Chử.

Người Tây Dạ cũng không giấu diếm họ của hắn, nhưng lại chưa bao giờ nhắc đến tên hắn, cũng chưa từng đề cập Đông Thục Trung Nguyên rốt cuộc là có quan hệ như thế nào với hắn.

Cho tới nay, hạ nhân Tây Dạ gọi hắn là tiểu chủ, Thầy cúng tế gọi hắn là Chử công tử.

Hắn cũng không để tâm ý nghĩa tên họ và xưng hô, thời gian hai mươi năm, hắn đem bản thân ngụy trang thành một động vật ngủ đông không tỉnh, đã lừa gạt được mọi người.

Nhưng hắn vẫn sẽ thỉnh thoảng chạy ra Tây Dạ, điều bí mật này Thầy cúng tế biết, hình như Vương và Vương Hậu Tây Dạ cũng biết.

Nhưng mà chưa từng có người nào đứng ra ngăn cản.

Bởi vì bọn họ biết được, cho dù hắn rời khỏi sa mạc, cuối cùng vẫn phải quay trở về.

Trí nhớ của hắn đều bắt đầu từ Tây Dạ, cũng chỉ có thể xem nơi đó là nhà, là tổ.

Sở dĩ muốn đi ra ngoài nhìn xem một chút, chẳng qua là có một số hình ảnh thường xuyên hiện lên quá phá ở trong đầu.

Những hình ảnh đó, con người và cách ăn mặc đều không giống với người Tây Dạ, nhưng lại làm cho hắn cảm thấy rất quen thuộc.

Sau này hắn biết, địa phương những người đó xuất hiện gọi là Trung Nguyên, những người đó được Tây Dạ gọi là người Trung Nguyên.

Hắn đã từng nghe được người Trung Nguyên nói chuyện, giọng nói không giống với Tây Dạ, nhưng lại cùng với giọng của hắn nói ra giống nhau như đúc.

Thật ra, hắn cũng không trách Như Thương.

Mặc kệ nàng và bản thân kết bạn đồng hành kẻ vai mà chiến đấu, có phải có mưu đồ khác hay không hắn cũng không trách nàng.

Dù Tần Như Thương đã từng đối với hắn đưa ra cảnh cáo, ban đầu cứu nàng là hắn tự chọn, Tháp Trấn Yêu cũng là tự hắn đi vào theo.

Xét đến cùng, tất cả mọi việc đều là ý nguyện chủ quan của hắn sinh ra hành động, cùng Tần Như Thương quan hệ cũng không lớn.

Chẳng qua có nhiều khi hắn cũng không phải thật nguyện ý đối mặt với thế giới hỗn loạn, cho dù là trước đó khi đứng ở trên cổng thành tiếp nhận dân chúng dập đầu bái lạy, hắn cũng chỉ nhắm mắt khép hờ, sau đó hơi hột ngủ thiếp đi.

255. Chương 255: Nếu Nàng Muốn Tìm, Hắn Nhất Định Giúp Đỡ

Hắn nghĩ, rất nhiều chuyện cũng phải cần thích ứng chứ?

Giống như trên mười đầu móng tay đen như mực, khi còn bé, hắn dùng thời gian hai năm mới có thể để cho bản thân nhìn thấy chúng nó ở trong bóng tối không đến mức hoảng sợ.

Hiện tại cái thế giới này cũng giống như vậy, nếu lựa chọn đến đây, thì phải biết tiếp nhận và thích ứng.

Hắn đột nhiên có phần rất bội phục Tiêu Phương, đó là một người thật sự có thể đem tao nhã và thô tục mà tiến hành kết hợp hoàn mỹ.

Hắn phong nhã, nhưng cũng không bài xích phàm trần thế tục.

Hắn lạnh nhạt, nhưng lại đối với việc bản thân thưởng thức sẽ không bỏ qua mà theo đuổi.

Nói thí dụ như hắn đối với Tần Như Thương.

Chân di chuyển lên trước vài bước, ánh mắt vẫn dừng ở bóng lưng của Như Thương.

Cô độc chứng nghĩ, đồng bạn cũng tốt, khắc tinh cũng được.

Nếu đã gặp, một phần cũng là an bài định sẵn.

Nha đầu kia không phải muốn tìm Thầm Châu sao!

Vậy thì giúp đỡ nàng, bất kể Thầm Châu ở đâu, hắn nhất định giúp nàng tìm trở về.

.

Tần Như Thương lần nữa có động tác, đang cảm thấy sau lưng vẫn luôn bị ánh mắt nhìn chăm chú không rời, rốt cuộc sau đó cũng dời đi.

Mặc dù thẳng suốt đều không có quay lại, nhưng mà bị cô độc chứng nhìn chăm chú vẫn làm tác động đến dây thần kinh nhạy cảm của nàng.

Vừa rời khỏi cái nhìn chăm chú lập tức xoay người, rồi ba bước thành hai bước chạy về phòng, liền chết đóng chặt cửa lại, sau đó mê mẩn ngủ một giấc.

Mấy ngày liên tiếp không ngủ không nghỉ đã tiêu hao quá nhiều thể lực của nàng, mặc dù vẫn không đến nỗi tê liệt ngã xuống hoặc đến cực hạn, nhưng mà không nghỉ ngơi, có lẽ sẽ làm cho khả năng cử động của nàng giảm bớt.

Ba ngày sau, Quỷ Đồng trở lại, mang về một tin tức ngoài dự đoán rồi nhưng lại hợp tình lý——

Đông Thục Quốc đối với tòa thành này tự nguyện buông tha, dân chúng bên ngoài thì nghe đến nơi đây cũng sợ mất mật, mọi người chỉ cần vừa nghe được hai chữ Thục Đô đều lập tức tránh đi, bất kể tình hình bệnh dịch được loại bỏ cũng vậy, không có ai nguyện ý tiếp nhận lại Thục Đô!

“Người Hoàng Gia đi đâu vậy?” Như Thương gấp rút hỏi một câu.

Quỷ Đồng đáp:

“Tần Dương! Cách nơi này ba trăm dặm, là Quốc Đô mới của Đông Thục. Nghe dân chúng nói chỗ đó trước kia chỉ là kinh đô thứ hai, thời điểm Thục Đô xảy ra ôn dịch Hoàng Gia lập tức đem Đô thành dời đến chỗ đó, hơn nữa cũng không dự tính trở về.”

256. Chương 256: Trước Kia Người Chính Là Cái Mặt Gỗ

Như Thương chú ý thấy vẻ mặt cô độc chứng khê nhúc nhích, mang theo chút chán ghét.

Nàng lại đột nhiên cao hứng, dùng cánh tay đẩy hẳn một cái, nhỏ giọng nói:

“Được a! Hiện tại ít nhiều cũng có thể làm ra một chút biểu tình rồi! Trước kia người chính là một bộ mặt gỗ, thần kinh tê liệt vô cảm!”

Cô độc chứng đối với việc nàng hình dung cũng không để ý, chỉ dùng một cái liếc mắt để đáp lại, rồi tự mình im lặng suy nghĩ.

Xảy ra chuyện như vậy, bọn họ dù sao cũng phải suy nghĩ một chút bước kế tiếp nên làm thế nào cho tốt.

Thật sự mà nói, kết quả này Tần Như Thương đã từng nghĩ đến.

Lúc này, bởi vì chuyện tình hình bệnh dịch mà đem tòa thành với đoàn người hoàn toàn cách ly, đối với nàng mà nói cũng không có gì mới mẻ, ở thời đại nơi nàng sinh sống, còn có rất nhiều hòn đảo nhỏ, đặc biệt thiết lập để giam giữ người.

Trên đảo không phải giam giữ phạm nhân, mà là bệnh nhân nhiễm các loại bệnh tật có tính chất truyền nhiễm không còn cách nào chữa trị, mà còn đối với cuộc sống con người tạo thành khủng hoảng.

Nói thí dụ như, bệnh cùi.

Hiện nay là cổ đại, người cổ đại đưa ra lựa chọn như vậy cũng là hợp tình hợp lý.

Dù sao hai chữ “Ôn dịch” quả thực quá mức khiến người ta sợ hãi, dù cho thật sự chữa khỏi, sợ là bệnh nhân cũng rất khó tiếp tục hòa nhập vào trong cuộc sống bình thường của mọi người.

.

Quỷ Đồng trở về là đầu buổi trưa, khi mọi người đang cùng nhau suy nghĩ, chợt nghe bên ngoài khách điểm có một trận tiếng ồn ào rất lớn, như là có rất nhiều người xông tới đây, cùng với dân chúng trên đường đang gào thét kêu la gì đó.

Gian phòng của bọn họ cũng không ở sát đường, Như Thương tỏ ý bảo Quỷ Đồng đi ra ngoài nhìn xem.

Hài tử chạy đến bên ngoài dạo qua một vòng, khi trở về gấp gấp nói với bọn họ:

“Chủ nhân, Như Thương tỷ tỷ, bên ngoài có rất nhiều quan binh đến đây, bảo là muốn dân chúng mau đem thái tử giao ra!”

Hai người cùng lúc nhìn thẳng vào mắt nhau, từ trong mắt cô độc chứng lóe lên một tia sáng kỳ dị, Như Thương thì một bên khóe môi trực tiếp vẽ ra nụ cười lạnh.

Như vậy rất tốt!

Đỡ cho bọn họ cố sức suy nghĩ kế tiếp phải làm như thế nào, lúc này quan binh tìm tới cửa trước đúng là rất tốt.

257. Chương 257: Ra Oai Phủ Đầu

Hai người đồng thời đứng dậy đi ra ngoài, Quỷ Đồng đi theo phía sau, ánh mắt vẫn luôn không rời hai vị chủ nhân trước mặt.

Hài tử hình như ý thức được có nguy hiểm đang đến, hẩn nhìn rất chăm chú, nhằm để vào lúc quan trọng nhất thuận lợi làm ra bảo vệ hoặc phản kích.

Ba người vừa ra khỏi khách điểm thì đúng lúc một con ngựa cao lớn xông thẳng tới, tiếng ngựa hí đã gần bên tai, nhưng Tần Như Thương và cô độc chứng hai người đều đứng im bất động.

Người trên ngựa kịp thời ghì chặt, rồi sau đó trên cao nhìn xuống quan sát nhìn tới, trong ánh mắt rất rõ ràng mang theo dò xét, làm cho người ta vô cùng không thoải mái.

Mặt Như Thương lộ vẻ chán ghét, cô độc chứng liếc nhìn nàng, không nói gì, lại đột nhiên vươn tay ra, trực tiếp ấn thẳng lên mặt con ngựa.

Chỉ thoáng cái, con ngựa cuối cùng như bị sức mạnh ngàn cân đụng phải, thẳng tắp mà lui về phía sau.

Một mạch thối lui ra ngoài năm bước, lúc này mới ngừng lại.

Người ngồi trên ngựa kinh hoảng thiếu chút nữa té xuống đất, một tay ôm cổ ngựa một tay chặt chẽ bắt lấy dây cương, toàn bộ uy nghi lúc này bị rút hết, chuốc lấy một trận cười nhạo của dân chúng bên đường.

Dân chúng vừa cười, lập tức có binh lính đi tới lên tiếng quát bảo ngưng lại ——

“Cười nữa cắt đầu lưỡi của các ngươi!”

Một cây trường thương anh đào cán đỏ để ngang trước mặt mọi người, chặt đứt những tiếng cười còn chưa được thành tiếng.

Binh khí luôn là công cụ làm kinh hoảng tốt nhất, cho dù thời đại ở đây xem trọng loại đồ vật nhạt nhẽo này, đối với dân chúng tay không tác sát mà nói, một cây trường thương cũng đủ để khiến bọn họ sợ hãi.

Giống như tiểu hài tử không hiểu chuyện mở miệng vui thích reo lên, nàng nói:

“Thái tử ca ca thật là giỏi! Người cười ngựa là người xấu, hẩn mắng chúng ta là súc sinh độc hại! Thái tử ca ca đánh ngựa của hẩn, đánh cho hẩn ngã xuống đi!”

Lời vừa nói ra, vị tướng lãnh trẻ tuổi ngồi trên lưng ngựa bị cô độc chứng làm chấn động vô cùng chặt vật, trên mặt không nén được tức giận.

Chỉ thấy hẩn đột nhiên uốn éo cổ một cái, đưa ánh mắt ném về phía tiểu hài tử lên tiếng nói chuyện.

Tiểu hài tử sợ tới mức co rụt cổ lại, vị tướng lãnh nhắc lên một thanh cương đao rồi liền buông tay, thẳng hướng hài tử quăng tới.

258. Chương 258: Nhị Hoàng Tử

Trong đám người cùng nhau phát ra một tiếng thét kinh hãi, thậm chí nữ nhân nhất gan nhắm chặt hai mắt.

Bọn họ biết, hài tử này xong rồi!

Nhưng mà sự việc sẽ luôn vào thời khắc mấu chốt phát sinh chuyển biến, ngay khi vị tướng lĩnh cũng cho rằng hài tử hẳn phải chết không thể nghi ngờ mà phát ra từng trận cười ha hả, nhưng đột nhiên cảm thấy bên cạnh có bóng người chột lóe, thanh đao kia cũng liền đuổi theo xông thẳng về hướng của mình.

Hắn theo bản năng xoay đầu sang nhìn, đáng tiếc tốc độ quay đầu của bản thân không bằng một chút bóng của người vọt lên.

Thậm chí ngay cả một mảnh vạt áo cũng không thấy được, đối phương cũng đã từ trước mắt bắt chột hiện lên.

Khi hắn phát hiện phía trước ít đi một người, chính là cái tên nam tử vừa rồi đẩy lui ngựa.

Ngay sau đó, trong đám người lại bộc phát ra từng trận hoan hô.

Tướng lĩnh bây giờ mới phát hiện ra, đúng là nam tử lúc nãy tay không tiếp được cán thanh đao của bản thân dùng sức lực cực lớn ném đi qua.

Hiện tại, đao đã được đối phương nắm giữ trong tay, mà nữ hài kia cũng không tổn thương chút nào.

Cô độc chứng mặt không biểu cảm nhìn người trên ngựa, cũng không nói chuyện, nhưng trong tay vẫn cầm thanh đao chưa để xuống.

Vị tướng lĩnh tức giận đến thở gấp vù vù, muốn phát cáu, nhưng xem xét tình hình một phen, cảm thấy bản thân thật sự không phải là đối thủ của hắn, đành phải đem cổ oán khí chặt đứt nuốt xuống.

Nếu hắn không có nghe lầm, vừa rồi tiểu hài tử kia là đang nói cái gì thái tử đi!

Tốt lắm!

Người trên ngựa lại phát ra một trận cười lạnh, sau đó khẽ vươn tay từ bên hông lấy ra một khối kim bài.

Như Thương tình mắt, thuận mắt nhìn theo, thì thấy trên kim bài có khắc một chữ “Hạo”!

Kim bài vừa lấy ra, toàn thành tướng sĩ đang đóng quân lập tức có người mở miệng, hướng về phía dân chúng lớn tiếng quát ——

“Nhị hoàng tử Đông Thục Quốc Hạo Vương điện hạ ở đây! Bọn người còn không mau hành lễ!”

Lời này rõ ràng truyền đến trong tai dân chúng, bọn họ vốn là người sinh sống ở Đô thành, đương nhiên hiểu được ý tứ biểu đạt của lệnh bài kia.

Thậm chí, rất nhiều người đều là nhận ra thân phận người này.

259. Chương 259: Thừa Nhận Thân Phận Cô Độc Chứng

Trước đó không quỳ lạy, là bởi vì còn chưa kịp đến thì đã bị xua đuổi khắp nơi, bây giờ người ta khai rõ thân phận sáng chói, là dân chúng, sẽ không có đạo lý không quỳ.

Trong lúc nhất thời, một đám rầm rầm quỳ xuống, mọi người đồng thanh kêu to:

“Hạo Vương điện hạ thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Mắt Như Thương sáng lên, hoàng tử sao? Đây đúng là một thu hoạch ngoài ý muốn!

Trên đường cái, tất cả dân chúng đều quỳ xuống, nhưng không có nghe được thanh âm vị Hạo Vương điện hạ kia gọi đứng lên.

Không gọi đứng lên, cũng chỉ có thể sẽ tiếp tục quỳ.

Nhưng vẫn có ba người chưa quỳ, một người là cô độc chứng, một người là Tần Như Thương, một người khác nữa là Quỷ Đồng.

Chẳng qua bọn họ không quỳ đó cũng là nằm trong dự đoán, Hạo Vương cũng không có ra vẻ tức giận bao nhiêu.

Hắn chỉ nhìn thẳng cô độc chứng đã đi trở lại bên cạnh Tần Như Thương, nhìn một lúc, sau đó lại mở miệng nói:

“Ta cần phải gọi người là thái tử tương lai a! Cần phải gọi người là đại ca?”

Lời nói này thật có ý tứ, Như Thương không nghĩ tới đối phương lại có thể đơn giản không tính toán liên chúng thật thân phận của cô độc chứng như thế.

Nàng vốn tưởng rằng Đông Thục rất có thể liều chết không thừa nhận, hoặc là khi nhìn thấy hoàng đế tương lai, vị hoàng tử này không chừng sẽ đem cô độc chứng đi tính sổ.

Nhưng đối phương lại hoàn toàn làm ngược lại đạo lý đó, vừa bắt đầu liền nhận thức vị ca ca này.

Tuy rằng lời nói không dễ nghe, nhưng đạo lý đã thể hiện rõ ràng.

Như Thương cảm thấy rất có ý tứ, vì vậy khoanh tay ôm ngực, dáng vẻ bày tỏ đang xem kịch vui chờ nhị hoàng tử nói tiếp.

Nhận thức là nhận thức, nhưng liền dễ dàng nhận thức như thế, nhất định là có bẫy ở trong đó.

Nói về âm mưu toan tính, nàng là một người mỗi khi gặp phải chuyện như vậy thì luôn không có cách nào lạc quan.

Quả nhiên, còn không đợi cô độc chứng tiếp lời, nhị hoàng tử Hạo Vương điện hạ lập tức ném tới một câu

“Nhưng người mang đến tai họa cho Đông Thục của chúng ta, người như vậy còn xứng đáng làm thái tử sao? Còn xứng với họ Chữ tôn quý của ta sao?”

Một câu nói, khiến cho những dân chúng đang quỳ nhao nhao ngẩng đầu lên.

260. Chương 260: Là Người Mang Đến Tai Họa Cho Đông Thục

Mọi người trong lúc nhất thời không hiểu theo lời hắn “Người mang đến tai họa cho Đông Thục ” rốt cuộc là ai.

Là thái tử sao?

Không đúng a! Hắn rõ ràng là người có lòng tốt giải trừ ôn dịch, là ân nhân cứu mạng!

Đối với nghi ngờ của mọi người, nhị hoàng tử ngồi ở trên lưng ngựa vô cùng đắc ý, nhưng đồng thời lại cố ý làm ra một dáng vẻ vì dân chúng xin cứu giúp, thẳng thắn chỉ cô độc chứng nói:

“Chính là hắn! Chính là hắn mang đến tai họa, làm cho Đông Thục ta đều bị tiêu diệt!”

“Người nói vậy!” Đột nhiên có người hô to một tiếng, thanh âm cực lớn kinh hãi toàn thành, tức giận điên cuồng rống lên giống như loài Sói gào thét, khiến người nghe thấy không khỏi khẽ giật mình run rẩy.

Là Quỷ Đồng!

Thấy chủ nhân mình bị chỉ trách, hài tử nhịn không được nữa, đưa tay liền chỉ thẳng vào nhị hoàng tử mắng

“Người mở to hai mắt nói lời bịa đặt! Không sợ sẽ bị trời phạt sao? Chủ nhân nhà ta rõ ràng cứu người của toàn thành, người lại nói là hấn mang tới tai họa, cái người này thế nào không biết xấu hổ như vậy!”

Những lời này đưa tới sự đồng tình của dân chúng, tuy rằng bọn họ không dám giống Quỷ Đồng mồm miệng không chừng mực như vậy, nhưng mà ánh mắt phẫn hận lại vẫn như cũ có thể từ trong hốc mắt của mọi người phun trào ra.

Cô độc chứng vẫn không nhúc nhích, trên mặt cũng không có nhiều thêm một chút biểu cảm.

Ánh mắt nhìn chằm chằm Hạo Vương dường như bị khép lại một nửa, Như Thương thấy có chút buồn cười, hấn giống như là sắp muốn ngủ thiếp đi.

Lấy bất biến ứng vạn biến, cô độc chứng nhất định có thể dùng những lời nói hiện thực nhất để chứng minh.

Quỷ Đồng chữ mắng cũng không mang đến một chút ảnh hưởng nào cho nhị hoàng tử, hấn ngược lại hình như là đang chờ có người đứng ra phản bác lại, mặc dù lời nói không dễ nghe, nhưng tuyệt đối có thể làm nền cho nội dung kế tiếp của hấn muốn nói ra.

Chỉ nghe được nhị hoàng tử cười lạnh ba tiếng, rồi lập tức chỉ vào cô độc chứng, sau đó nhìn dân chúng xung quanh đầy lòng căm phẫn nói ——

“Các người đều biết trước đây hấn là thái tử Đông Thục của chúng ta, vậy đương nhiên cũng phải hiểu rõ rằng nguyên nhân hấn rời khỏi Đông Thục! Hấn làm con tin, là để phù hộ Đông Thục chúng ta quốc thái dân an (đất nước thái bình, dân chúng yên ổn), không quan tâm đến độc hại của Tây Dạ Quốc mà đưa đi làm con tin! Hấn ở Tây Dạ hai mươi năm, Đông Thục chúng ta ngày càng lớn mạnh, dân chúng an cư lạc nghiệp, đừng nói là ôn dịch, ngay cả thiên tai hạn nạn lũ lụt cũng ít có! Nhưng mà hiện nay hấn đã trở về! Vừa trở về thì mang đến cho Thục Đô chúng ta tai họa ngập đầu như vậy, các người nói, đầu sỏ gây nên nếu không phải hấn, vậy thì ai vào đây?”

261. Chương 261: Mê Hoặc Lòng Người

Lời nói của hấn đầy oán giận, bên trong bao hàm một loại tình cảm nồng đậm yêu nước bảo hộ dân chúng.

Giọng nói giống như lên án đang thay trời hành đạo, đem trận đại dịch Thục Đô tất cả đều tính lên đầu của cô độc chứng.

Như Thương suýt tý nữa cười không ra tiếng, chẳng thể trách được người này vừa bắt đầu liền thừa nhận thân phận cô độc chứng là thái tử tương lai.

Thì ra nguyên nhân đặc sắc là ở chỗ này!

Lời đối phương vẫn đang tiếp tục, loại tình cảm xúc động phẫn nộ so với vừa rồi càng nhiều hơn chứ không kém ——

“Không nên trở về thì người cũng đã trở lại! Đông Thục gặp nạn! Thân là con dân của Đông Thục, chẳng lẽ các người không biết Tây Dạ Quốc là một nơi như thế nào sao? Quốc gia này là nơi được làm bằng đá quý ở giữa Sa mạc Tháp Đạt Lý, mặc dù xinh đẹp, nhưng cũng có độc! Nhớ năm đó mấy chục vạn đại quân ta cũng không làm gì được, bởi vậy mới đem thái tử đưa đi hòa giải. Đáng tiếc, ngày tháng tốt lành chỉ có hai mươi năm, lúc này vị thái tử chúng ta lại chạy đến đây!”

Hấn vừa nói vừa thúc ngựa qua lại ở giữa sân vài vòng, lúc thì chỉ chỉ phòng ốc bị bỏ trống, lúc thì vì sự suy bại của cửa tiệm mà thở dài, phần vô cùng đau đớn nhìn vào trong mắt người ngoài rốt cuộc không biết vì sao mà chân thành đến thế.

“Người Tây Dạ giỏi nuôi rắn! Người Tây Dạ giỏi sử dụng độc! Người Tây Dạ còn có Thần Linh tôn kính, còn có Thầy cúng tế!” Thanh âm của hắn lại vang lên, từng câu từng câu âm vang hùng hồn. “Đó là một quốc gia tràn đầy thần bí, bọn họ có lực lượng thần bí, có thể khiến đại quốc khí phách to lớn như Trung Nguyên, trong vòng một đêm quân mất chủ chết lâm vào chiến tranh loạn lạc. Thân là con dân của Đông Thục! Các ngươi có từng nghĩ tới, vị thái tử này trốn đi sẽ mang đến cho Đông Thục tai họa như thế nào? Chỉ là ôn dịch sao? Các ngươi sai lầm rồi! Bọn người Tây Dạ lập tức sẽ dẫn dắt nhiều rắn sát nhập Trung Nguyên, đến lúc đó không chỉ là Thục Đô, e rằng toàn bộ Trung thổ đều phải gặp bất trắc a!”

Những lời này nghe rộn cả người, quỳ trên mặt đất đều là những dân chúng bình thường, làm sao chịu được rống dọa như vậy.

Trong lúc nhất thời tranh luận nổi lên bốn phía, vốn dồn hết niềm tin trong lòng đối với cô độc chứng, mọi người bắt đầu lặng lẽ đem cân cân trong tư tưởng nghiêng chuyển đổi vị trí.

262. Chương 262: Khí Thế

Con người đối với phong kiến mê tín có một loại bẩm sinh tiếp nhận cùng sợ hãi, đừng nói là cổ nhân chưa từng được khoa học giáo dục, cho dù là cuộc sống văn minh mức độ cao ở thế kỷ hai mươi mốt, tuyệt đối vẫn có phần lớn người đối với những thứ này duy trì thái độ trung lập.

Không nói tin tưởng, nhưng cũng không vi phạm.

Đối với những lời này một phen sinh ra hiệu quả, nhị hoàng tử rất là hài lòng.

Một mặt mang theo ý cười âm hiểm không dễ dàng phát giác nhìn về phía ba người bọn họ, mặt khác thỉnh thoảng lại nhìn cả đám dân chúng xung quanh.

Khi ánh mắt của hắn dừng lại ở trên mặt Tần Như Thương thì nàng đúng là tươi tắn cười một cái, cái loại tươi cười xinh đẹp sống động vào lúc này sinh ra một trận khí thế mạnh mẽ đánh thẳng đến, nam tử trên lưng ngựa không tự chủ được ngựa thân thể ra sau một chút.

Như Thương nhếch khóe miệng, đem ý cười cố tình mở ra dần dần thu hồi, tiếp theo ở trên mặt bao phủ một tầng sương lạnh, khiến cho người ta vừa nhìn đến sẽ không rét mà run.

Lúc này, nàng đang hướng về phía nhị hoàng tử ngồi cao trên lưng ngựa giơ lên ngón tay cái, không tiếng động hướng bọn họ tán thưởng.

Người nọ theo bản năng ưỡn ưỡn thân thể, nhưng mà mặc kệ ngồi thẳng ngồi nghiêng thế nào, cảm thấy đang đối mặt cùng lúc một mỹ nhân lạnh lùng với một nam tử cao ngạo mặt không biểu cảm như vậy, thì bản thân vô luận như thế nào cũng lấy không ra phần khí thế cùng tôn quý ngày thường vốn nên có.

Hắn muốn một chuyến đi Đông Thục này mau sớm kết thúc, nếu có thể, đời này hắn cũng không muốn đến cái chỗ này lần nữa, càng không muốn gặp lại hai người kia.

Nghĩ như vậy, nhị hoàng tử đem thân thể chuyển hướng tới dân chúng Thục Đô, đang chuẩn bị tiếp tục mở miệng nói những lời nói rất có tính chất kích động, làm cho hình tượng cô độc chứng xây dựng lên ở trong lòng dân chúng lúc trước hoàn toàn đánh tan, đồng thời cũng mong đợi tốt nhất là dân chúng hợp nhau tấn công, đưa cái người được gọi là thái tử nhanh chóng đuổi ra khỏi thành.

Còn không đợi hắn mở miệng, Tần Như Thương đã bước lên dành nói trước.

Ngay sau đó, một thanh âm phối hợp với vẻ mặt lạnh lẽo đến mức khiến cho giữa mùa hè nóng bức cũng gần như rét lạnh.

263. Chương 263: Tần Như Thương Lên Tiếng

“Rất tốt! Nhị hoàng tử đi một nước cờ này thật sự rất tuyệt diệu! Không trách được ngài không áp dụng cách xử lý trực tiếp nhất đến phủ nhận thân phận của thái tử điện hạ, thì ra là người rất thông minh a! Biết vứt bỏ những cái phương án trị ngọn không trị gốc, ngược lại đem chủ ý đánh lên người dân chúng Thục Đô. Người biết làm thế nào lợi dụng nhược điểm của con người, không ngừng phóng đại khiến cho trong lòng mọi người sợ hãi, tiếp theo đem uy nghiêm của thái tử điện hạ trở thành hư không.”

Khi nàng nói những lời này, ở giữa khốe môi bất giác gợi lên nụ cười thần nhiên.

Kiểu cười này giống như là một loại phục sinh, đối với người khác nhìn thấy thì vô cùng xinh đẹp lóa mắt, nhưng mà giờ phút này ở trong mắt nhị hoàng tử, thì từ đáy lòng không khỏi sinh ra một phần sợ hãi.

Hắn biết, nữ tử này nhất định là nghĩ tới chuyện gì đó.

Chuyện đó chẳng những có thể lấy xoay chuyển tình thế trước mắt, thậm chí cũng có thể khiến cho hắn lâm vào trong khủng hoảng vạn kiếp bất phục. (muôn đời muôn kiếp không trở lại được)

Quả nhiên, hắn vừa nghĩ như vậy, Tần Như Thương đã mở miệng nói tiếp.

Nàng nói:

“Nhưng mà chúng ta đi hay ở, việc này e rằng cũng không đến phiên người nói đi! Hắn vừa là thái tử Đông Thục, cũng vừa là nhi tử của Đường Kim Thánh Thượng! Bất kể kết quả như thế nào, chuyện này dù sao cũng nên để hoàng thượng đích thân đến quyết định! Rời khỏi Thục Đô cũng được, nhưng chúng ta muốn gặp hoàng thượng! Người có nghe rõ chưa?”

Thì ra là nàng muốn gặp hoàng thượng!

Trong lòng nhị hoàng tử khẽ buông lỏng, lời nói Như Thương cũng không làm hắn kinh sợ quá lớn, chuyện này khiến cho hắn có chút ngoài ý muốn, đồng thời cũng cảm thấy may mắn.

Đáng tiếc, lúc này hắn yên lòng vẫn là quá sớm.

Bởi vì ngay sau đó, lời của Tần Như Thương lại truyền đến nữa, lần này, cũng là trực tiếp đánh lên sợi dây thần kinh mỏng manh của hắn ——

“Dĩ nhiên, chúng ta cũng có thể làm theo người mong muốn mau mau biến mất! Nhưng mà vị Hạo Vương tiên sinh này, người cần phải suy nghĩ kỹ! Một khi chúng ta rời đi, không chừng sẽ trốn đến cái xó xỉnh nào đó ẩn núp a, đến lúc đó có cả hết người trong thiên hạ cũng không ai tìm được.”

264. Chương 264: Đưa Đi Tây Dạ Người Cũng Có Phần

Như Thương đang nói dừng lại một chút, nội dung kế tiếp mới là trọng điểm ——

“Người nói rất đúng, Tây Dạ nhất định sẽ không chịu để yên như vậy. Một khi người của Tây Dạ và răn của Tây Dạ cùng một lúc đánh tới cửa, đến lúc đó sợ là Đông Thục phải dấn vào vết xe đổ hai mươi năm trước, muốn tránh thoát tai họa phải đưa một con tin khác đi qua! Ai! Người là nhị hoàng tử, nói vậy ngoại trừ thái tử hiện tại, người quan trọng nhất chỉ còn người thôi? Cho nên, không cần quá nôn nóng, cơ hội đi Tây Dạ của người rất lớn! Tây Dạ cảnh đẹp, còn có bão cát trong Tháp Đạt Lý cũng đang chờ đợi nghênh đón người đến, trở về chuẩn bị cho tốt, người Tây Dạ cũng sắp đến rồi!”

Một câu sau cùng vừa nói xong, ý cười trên mặt nàng càng đậm.

Mặc dù rất đẹp, thậm chí đẹp đến nỗi sẽ làm người ta thất hồn lạc phách, nhưng mà nhị hoàng tử lại không có nửa điểm dừng khí để thưởng thức.

Loài xinh đẹp này với hần mà nói chính là cây anh túc (thuốc phiện), đầu tiên là nghiện, sau đó là mất mạng.

Đúng vậy, hần sợ Tây Dạ, cũng giống như tất cả mọi người Đông Thục, hần rất sợ hãi Tây Dạ.

Bởi vì hiểu biết đối với Tây Dạ rất ít, bởi vì Tây Dạ quá mức thần bí, cũng bởi vì Tây Dạ có thể giết người trong vô hình.

Hần nhỏ hơn cô độc chứng bảy tuổi, năm nay chỉ mới mười tám.

Người đứng trước hần, thái tử cũng chỉ lớn hần không tới ba tháng mà thôi, cho nên chuyện năm đó cô độc chứng bị đưa đến Tây Dạ đi làm con tin, những hoàng tử như bọn họ sau này cũng không có kinh nghiệm trải qua.

Nhưng mà nghe nói thôi, cũng đã đủ khiến bọn họ sợ mất mật rồi.

Sợ thì sợ, nhưng uy nghiêm trên mặt mũi cũng vẫn phải giữ nguyên.

Hần cố gắng để cho bản thân tỉnh táo lại, sau đó lại hướng phía trước chỉ một cái, quát to:

“Lớn mật! Người đã không sợ, hiện tại Bổng vương sẽ bắt các ngươi lại rồi nhanh chóng đưa trở về Tây Dạ?”

Lúc này hần phô trương thanh thế (phô trương tỏ ra mình có tài), lời nói ra một chút cũng không có thể ảnh hưởng đến ba người Tần Như Thương, nàng ngược lại còn khiêu khích hướng vị nhị hoàng tử ngoắc ngoắc ngón tay, sau đó nói:

“Có thể thử xem! Bất quá, người cảm thấy người có cái bản lĩnh đó sao?”

265. Chương 265: Mời Nhị Hoàng Tử Xuống Ngựa

Lời vừa ra khỏi miệng, cô độc chứng đột nhiên nhìn về phía Quỷ Đồng vẫn đứng ở phía sau làm một động tác phát tay, rồi trầm giọng nói ——

“Quỷ Đồng, mời nhị hoàng tử xuống ngựa! Ngoài ra, ta muốn nhìn xem chiến bào của hần một chút!”

Dứt lời, chỉ nghe Quỷ Đồng một tiếng “Tuân lệnh”, sau đó là một cơn gió mạnh vọt thẳng tới hướng nhị hoàng tử.

Tốc độ quá nhanh, nhanh đến ai cũng không phản ứng được xảy ra chuyện gì.

Người ngồi ở trên lưng ngựa chỉ cảm thấy ngực mình căng thẳng, cùng lúc đó, chiến mã đang đứng vô cùng tốt đột nhiên như bị tảng đá lớn ngàn cân đập vào, thét lên một tiếng đau đớn rồi té ngã trên mặt đất, tiếp theo miệng sùi bọt mép lập tức bỏ mạng.

Mà bản thân hần theo đó rơi xuống mặt đất, suốt qua trình cũng không có bị té ngã xuống.

Cái này vẫn còn chưa tính, cảm giác khác thường nơi ngực trong cùng một thời gian cũng gia tăng hần lên.

Đến không phải là đau đớn, mà đột nhiên liền có một trận thoải mái.

Hần vừa cúi đầu xuống, đúng là trước ngực bản thân một mảnh trọng giáp đã bị tháo gỡ đi.

Lúc này mới phản ứng được, có người đến cởi bỏ chiến giáp của bản thân, nhưng mà bóng dáng ở nơi nào vẫn còn chưa nhìn thấy được.

Kinh hoàng nhìn về phía cô độc chứng ở nơi đó, chỉ nhận thấy đau nhức lúc này của bản thân là do hài tử có tướng mạo cổ quái, đang giơ lên mảnh trọng giáp đứng ở trước mặt cô độc chứng, sau đó thật cung kính khom người xuống, lớn tiếng nói:

“Chủ nhân! Thứ người muốn xem Quỷ Đồng đã mang tới!”

Cô độc chứng vươn tay cầm lấy mảnh giáp đưa lên, lại liếc mắt nhìn thoáng qua Hạo Vương đang tức giận đến mặt đỏ bừng bừng, cũng không nói thêm cái gì, chỉ đem mảnh chiến giáp ném thẳng trở về lại dưới chân của Hạo Vương.

Tần Như Thương lạnh nhạt nói:

“Người xem! Ngay cả ngựa bản thân cười cùng với bộ chiến giáp đao thương bất nhập (dao chẻ súng bắn cũng không xi nhê, tóm lại là không vũ khí nào tấn công được) mà người cũng bảo vệ không xong, vậy người có bản lãnh gì để áp giải chúng ta trở về Tây Dạ?”

Hạo Vương rất muốn phát tiết, rất muốn đem ba người trước mặt chặt làm trăm mảnh.

Nhưng mà hắn biết, làm như vậy, kết quả nhất định là bản thân tự mình chuốc lấy đau khổ.

Hai phe chống đối lẫn nhau, nhất định sẽ có một bên trở thành tướng bại trận.

266. Chương 266: Móng Tay Như Thương Bị Đứt

Hắn mười tám tuổi thống nhất mười vạn đại quân Đông Thục, ở trên chiến trường trăm trận trăm thắng, nhưng thực sự không có nắm chắc phần thắng ở trước mặt ba người không chịu thua thiệt này.

Hắn rốt cuộc vẫn là người thức thời, thấy bản thân cũng không có phần thắng, liền dứt khoát bỏ qua chuyện lúc này, ngược lại đi tiếp nhận đề nghị của Tần Như Thương ——

“Tốt!” Hắn nói: “Được rồi! Ta mang bọn người đi gặp phụ hoàng! Đến lúc đó sống hay chết, các người cũng đừng hối hận! —— hừ!”

Tức giận mạnh mẽ xoay người trở về, một phen kéo qua con ngựa của phó tướng bên cạnh, tự mình cười đi, lại hướng về phía tướng sĩ vùng tay lên, nói:

“Chuẩn bị ngựa cho bọn hắn! Hồi kinh!”

Xảy ra một trận náo nhiệt cuối cùng cũng kết thúc, khi ba người cô độc chứng lên ngựa tướng sĩ kia dắt tới, đi theo vị nhị hoàng tử ra thành Thục Đô, lúc Như Thương quay đầu nhìn trở lại.

Lại phát hiện cánh cửa thành vốn đã được bọn họ mở ra nhưng cuối cùng lại bị tên tướng sĩ xuất hiện đem đóng chặt.

Bên trong thành có tiếng người huyên náo kêu lên, nhưng không ai quan tâm tới.

Có một số tướng sĩ không cùng đi theo ra, vây quanh đối diện ở cửa thành không biết đang đây trao đổi cái gì.

Trong lòng nàng nổi lên một suy nghĩ không tốt, giống như nghĩ tới điều gì, nhưng cũng không có dừng bước.

Khi quay đầu trở lại, cô độc chứng đã nhanh chóng đi qua chỗ của nàng.

Như Thương giục ngựa đuổi theo, chậm lại ở bên cạnh hắn, sau đó suy nghĩ một chút, đến gần nói với hắn:

“Móng tay của ta xem ra không cắt được!” Vừa nói vừa đưa bàn tay đến trước mặt của hắn.

Cô độc chứng cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy hai cái móng tay ngón trở dài hơn một tấc của Như Thương đã bị đứt đi một nửa.

Chỗ đứt rời đã được nàng mài rất trơn nhẵn, mặc dù người khác nhìn đến không có gì khác, nhưng đối với người đã từng nhìn qua bộ dáng móng tay lúc trước, vẫn không khỏi sinh ra tiếc hận.

Đương nhiên, tất cả tâm tình cô độc chứng không chỉ là tiếc hận.

Hắn có một loại cảm tình không rõ ràng lắm, lại còn thêm một loại gọi là đau lòng gì đó, cho nên bấy lâu nay trên mặt hắn không có biểu cảm cũng hiện ra vẻ buồn rầu.

267. Chương 267: Nếu Muốn Buông Tay, Ta Sẽ Mang Người Rời Đi

Sớm nên nghĩ đến!

Cô độc chứng thâm trách bản thân sơ ý!

Cửa thành được đúc bằng nước thép kim loại, sao có thể dễ dàng được mở ra như thế, những thứ nước thép đó cũng không phải là một khối vãi, cũng không phải những tấm ván gỗ thông thường.

Công lực Tần Như Thương thâm hậu luyện được móng tay kiên cố đi nữa, nhưng cũng vẫn là móng tay mà thôi.

Dùng móng tay đi cắt sắt, lại cắt đứt độ dày và nhiều như vậy, có thể nào không hư?

“Người làm gì thế a!” Như Thương trêu ghẹo, thu hồi tay của mình. “Đừng có bộ dạng đau lòng muốn chết như vậy, móng tay bị đứt vẫn còn có thể dưỡng trở lại, việc này cũng không có gì. Chỉ là. . . .”

Nàng lặng lẽ chỉ chỉ sau lưng, hạ thấp giọng một chút, nói:

“Chỉ là móng tay này muốn chặt đứt thật sự e rằng uống công! Người nhìn phía sau cửa thành, những người đó nhất định là tính sẽ đem kim loại đúc làm lại lần nữa. Chúng ta đi lần này, một ít dân chúng trong thành lại phải tiếp tục ngăn cách với cuộc sống bên ngoài, lần này, không biết có còn cơ hội và năng lực cứu lần nữa hay không!”

“Hối hận sao?” Cô độc nhìn nàng, sâu kín nói: “Đi lần này, có lẽ sẽ không có đường quay đầu lại. Nếu như hối hận, chúng ta hãy dừng lại ở đây.”

Lần đầu tiên, Như Thương đối với một cái vấn đề không có trả lời ngay.

Nàng có chút do dự, đối với sự lựa chọn của bản thân, kết quả là đúng là sai trong nháy mắt xuất hiện hoảng hốt.

Bởi vì cô độc chứng, càng bởi vì Tiêu Phương.

Thật ra ngẫm nghĩ lại, truy cứu hay không những nguyên nhân đó thì có ích lợi gì đây?

Đã qua nhiều năm như vậy, coi như ban đầu là có người hãm hại, nhưng tất cả đều không chỉ có vượt qua thời gian và không gian.

Đã biết, thì phải làm thế nào đây?

Cho dù Thầm Châu thật sự có năng lực vượt thời không, chẳng lẽ nàng còn có thể trở về báo thù ám hại?

“Suy nghĩ thật kỹ.” Thanh âm cô độc chứng lại truyền đến, “Từ nơi này muốn đến thành Tấn Dương, nếu như tâm ý không thay đổi, chúng ta liền đi tiếp. Nếu như muốn buông tay, ta. . . . Ta sẽ dẫn người rời đi.”

268. Chương 268: Không Buông Tay

Khi hắn nói lời này, ánh mắt lại nhìn tới phương xa.

Đón ánh nắng như lửa thiêu đốt, khiến ắt hắn chớp nhẹ một cái.

Như Thương nhìn thấy có chút thất thần, nhưng vẫn kịp thời khống chế tâm trạng có phần ngổn ngang, sau đó cũng học theo bộ dáng của hắn nhìn tới bầu trời phương xa, đồng thời mở miệng, kiên định nói:

“Không buông tay! Ta thuyết phục không được bản thân trải qua dần dần u mê cả đời! Dù truy đuổi đến cùng cũng chỉ là một cái đáp án mà thôi, mặc dù như vậy, ta cũng yên lòng.”

Cô độc chứng không nói nữa, Như Thương không biết, một câu không buông tay của mình, lại khiến cho tận đáy lòng nam tử không tự ý mở miệng, không bày tỏ vui sướng này phát ra một tiếng than nhẹ kèm theo chút đau lòng.

Hắn cảm thán nàng cố chấp, đồng thời cảm thán bản thân cũng như nàng không thu tay được.

Hắn hỏi Như Thương có muốn buông tay hay không, hắn để cho Như Thương lúc này một mạch suy nghĩ thật kỹ, nhưng chẳng phải là cũng đang tự cấp bản thân một cơ hội lựa chọn.

Nhưng hắn biết, bất kể chọn lựa bao nhiêu lần, kết quả tất cả đều giống như nhau.

Có lẽ Như Thương nói rất đúng, hắn và nàng vốn là người một đường, bắt đầu từ lần trong sa mạc ra tay cứu giúp, số mạng hai người đã cột lại một chỗ, ai cũng không chạy được.

.....

Đội ngũ đi thông thả, lại thêm ban đêm nghỉ ngơi, đi suốt hai ngày mới đến Tấn Dương.

Quý Đồng đã bắt đầu mong đợi cảnh sắc phồn hoa hưng thịnh của thành Tấn Dương, nhưng nhị hoàng tử ở phía trước đang vào thành, để đội ngũ dừng lại phía ngoài năm dặm.

Mất thấy Hạo Vương đi ở phía trước quay đầu lại, Như Thương khẽ cười lạnh, nhỏ giọng nói:

“Xem ra thành Tấn Dương này cũng không phải là dễ đi vào!”

Nàng vừa dứt lời, hoàng tử phía trước đã giục ngựa mà đến, ở trước mặt ba người dừng lại, sau đó tay chỉ vào một hướng đường khác, nói:

“Theo đường nhỏ đó đi tiếp hơn một dặm là có thể nhìn thấy một tòa trạch viện to lớn, các người hãy nghỉ ngơi ở nơi đó trước, Bổng vương phải quay về cung bẩm báo, không thể lơ đãng mà dẫn người đi vào!”

Lời của hắn cô độc chứng cũng không phản đối, mặc dù biết ở ngoài thành này khó tránh khỏi phát sinh phiền phức, nhưng hắn nói muốn đi bẩm báo trước cũng coi như hợp tình, làm cho người ta không có lý do phản bác.

269. Chương 269: Nghỉ Ngơi Thay Đổi Trang Phục

Thấy ba người không có nghi ngờ thảo luận, Hạo Vương lập tức ra lệnh một thủ hạ dẫn đường, vẫn đưa mắt nhìn theo bọn họ đi trên con đường nhỏ, lúc này mới mang theo tướng sĩ vào thủ đô thứ hai Tấn Dương.

Theo như lời của hắn, tòa trạch viện này không coi là quá lớn, nhưng chỉ có ba người ở lại vẫn là có chút trống trải.

Hạ nhân không nhiều, nhưng cũng đủ duy trì sinh hoạt thông thường cần thiết.

Tên tướng sĩ đưa bọn họ đến rồi cùng với nhóm hạ nhân chào hỏi một phen, sau đó liền cáo từ rời đi, Như Thương dẫn theo Quý Đồng trong trong ngoài ngoài trạch viện đều nhìn chung quanh một lần, bộ dáng rất có điểm giống vị lãnh đạo khảo sát điều tra.

Khi trở lại đến trước viện, thì cô độc chứng đã tự mình tìm được gian phòng để ở.

Nàng không có quấy rầy, tự lo an bài hạ nhân tìm cho Quý Đồng và bản thân gian phòng thật tốt, đồng thời cũng dựa theo vóc người của bọn họ đi mua quần áo và giấy để tắm rửa thay đổi.

Có một nha đầu rất kỹ lưỡng chu đáo, nấu nước phân công nhau đưa vào trong phòng để ba người bọn họ tắm rửa, cách sắp xếp mọi thứ làm Như Thương rất hài lòng, tắm rửa hoàn toàn sạch sẽ, cuối cùng thật sự là cảm đầu ngã trên giường yên ổn mà ngủ một giấc.

Đương nhiên, bất quá cái gọi là yên ổn của nàng mà nói chỉ là tương đối.

Từ lúc nàng hiểu chuyện, ngày đó trở đi, cũng chưa biết không hề phòng bị mà ngủ là mùi vị gì.

Hoàn cảnh cuộc sống căng thẳng khiến cho nàng đã sớm học cách cảnh giác, cho nên, bất kể là có bao nhiêu mệt mỏi, tổn thương có nặng bao nhiêu, thần kinh của nàng cũng giữ vững ở trạng thái không động thì thôi, có chuyển động khác lạ là lập tức có thể bước vào chiến đấu.

Lúc này, ngủ một giấc đến sáng sớm ngày thứ hai, nhóm hạ nhân cũng chuẩn bị xong quần áo mới cho nàng.

Đó là một bộ váy tơ lụa màu hồng nhạt, tơ lụa rất nhẹ phối hợp với voan mỏng bên trong, làm cho vóc người của nàng thon gọn vô cùng xinh đẹp tuyệt vời.

Y phục vừa mặc lên, Như Thương lập tức có một loại cảm giác đã lâu ngày không thấy.

Nàng đã bao lâu không có mặc qua xiêm y như vậy?

Hẳn là từ khi ra khỏi Tàn Linh, sau đó cũng chưa từng có đi?

Dĩ nhiên, ngoại trừ trang phục biến thành vũ cơ một ít ngày.

270. Chương 270: Tỷ Tỷ Người Là Tiên Nữ Sao

Người hay ở bên ngoài, để cho tiện làm việc, cách ăn mặc của nàng đều là một bộ y phục áo ngắn vạt. Y phục hoa mỹ như vậy đúng là chỉ có ở Nhân Nhã Sơn Trang mới thường xuyên mặc vào!

Bởi vì nàng cho rằng mặc xiêm y đẹp mắt của nữ tử cổ đại, cảm thấy trên đời này Nhân Nhã Sơn Trang là chỗ an toàn nhất.

Huống chi có Tiêu Phương ở đó, nàng cũng không cần phải luôn luôn duy trì căng thẳng.

Sau khi mặc y phục lên người, đang ở trước gương đồng xoay tròn vài vòng rồi chợt dừng lại, đưa ngón tay để ở trên đường viền hoa văn xòe ra dưới vạt áo

Hơi dừng lại một chút, sau đó không hề do dự, móng tay trực tiếp chuyển qua, một phát liền cắt đứt một phần rơi xuống đất.

Lại theo hướng ở trên, lại đem làn váy trực tiếp cắt ra tới đầu gối.

Mặc dù có điểm luyến tiếc, nhưng có khi xinh đẹp và an toàn không thể gộp chung được, hiện nay ở trên địa bàn của người khác, mọi việc vẫn là cẩn thận thì tốt hơn.

Quần áo chế tạo thay đổi nho nhỏ, nhưng màu hồng nhạt mặc ở trên người Tàn Như Thương, nhìn vào sẽ khiến cho người ta có cảm giác vô cùng mới lạ.

Khi nàng ra khỏi phòng, Quý Đồng đã đi tới đi lui khắp nơi trong viện.

Hải tử này không cần luyện công, cũng không hiểu làm sao hầu hạ chủ nhân, dĩ nhiên, cô độc chứng cũng không phải yếu đuối mà cần hấn đi hầu hạ.

Cho nên hơn phân nửa thời gian, Quý Đồng đúng là rất thanh nhàn.

Đến một địa phương xa lạ, có rất nhiều thứ hấn chưa từng thấy qua sẽ cảm thấy mới mẻ, lúc này đang đi theo một hạ nhân tìm hiểu hỏi xiêm y mà bản thân mặc là chất vải gì.

Như Thương xuất hiện mang đến cho tất cả mọi người trong tòa trạch viện này một phần kinh diễm (đẹp đến nỗi thấy sợ à hihi), bất kể là nam nhân hay nữ nhân, cũng không quản là già hay trẻ, mọi người đối với cái gì mà tốt đẹp cũng đều là thưởng thức.

Mọi người bắt đầu ca ngợi không dứt, Quỷ Đồng đứng đầu không biết kiêng dè, trực tiếp mở miệng kêu to:

“Tỷ tỷ thật là xinh đẹp! Tỷ tỷ, người thật sự là tiên nữ sao?”

Nàng bắt đầu dẽ vớ trán, không để ý tới những người làm nhìn đến mắt choáng váng, chỉ đi lên trước đem Quỷ Đồng kéo trở lại, sau đó nhỏ giọng nói:

“Ta mà tính cái gì tiên nữ, đợi sau này chúng ta vào hoàng cung Đông Thục, nữ tử đẹp mắt hơn rất là nhiều.”

271. Chương 271: Người Tỉnh Rồi

Nàng vừa nói vừa đi về hướng phòng của cô độc chứng, gian phòng vẫn đóng chặt, nhưng cửa sổ thì đã bị mở ra trước đó.

Cô độc chứng ngồi dựa ở trên bậc thềm cửa sổ, đang ngước nửa đầu nhìn xa xa về phía chân trời.

“Chủ nhân nhà người thức dậy từ khi nào? Bộ dáng như vậy đã bao lâu?”

Quỷ Đồng suy nghĩ một chút, trả lời nàng:

“Hình như trời vừa sáng đã thức dậy, lúc đó ta cũng đi ra ngoài, thấy chủ nhân vừa mở ra cửa sổ. Ta có gọi hần, nhưng mà làm thế nào hần cũng không để ý tới ta.” Hải tử không được vui vẻ, khẩn trương hỏi Như Thương: “Tỷ tỷ, có phải ta làm sai cái gì rồi hay không? Nếu không tại sao chủ nhân không để ý tới ta đây?”

Như Thương cất giọng xem thường nói thật to, là đối phó cô độc chứng.

“Đừng suy nghĩ nhiều!” Nàng vỗ vỗ Quỷ Đồng, “Chủ nhân nhà người vẫn nguyên ý bày ra cái bộ dạng sống dở chết dở này! Hần không phải không để ý người, mà là hần hận không thể không để ý tới người trong thiên hạ thôi!”

Khi nàng lúc nói chuyện thanh âm cố ý phóng đại, vô cùng xác định cô độc chứng có thể nghe được rõ ràng rành mạch.

Nhưng người kia tựa như không hề nghe thấy, căn bản cũng không cảm thấy trong viện xuất hiện thêm một người là Tần Như Thương, vẫn giữ nguyên dáng vẻ bất động y như cũ ngước nhìn bầu trời.

Cảm giác thật giống như một pho tượng, hoàn toàn không bị bên ngoài quấy nhiễu.

“Quỷ Đồng, người đi chơi đi! Ta trò chuyện với hần một lát!”

Ném ra một câu như vậy, Như Thương cũng không để ý Quỷ Đồng, mà trực tiếp đi qua chỗ của cô độc chứng.

Khi đến trước mặt, phát hiện người nọ vẫn không có để ý nàng, trong lúc nhất thời cuối cùng tức điên lên.

Ngay lúc nàng tức giận, rốt cuộc cô độc chứng mới quay đầu trở lại, giống như rất kinh ngạc hỏi một câu:

“Người tỉnh rồi? Đến đây từ lúc nào?”

Như Thương thật sự rất muốn một tay túm lấy người từ trên bậc cửa sổ kéo đi xuống, nhưng mà thấy hần ngồi rất khoan thai tự đắc, thì cũng không còn cái ý nghĩ muốn ra tay độc ác.

Nhưng mà nói thì vẫn phải nói, vì vậy nàng lên tiếng:

“Ta đi ra từ sớm! Đã ở trong viện dạo một vòng rồi, còn cùng với Quỷ Đồng nói chuyện một hồi lâu! Người đừng nói với ta, người hoàn toàn đều không nghe được!”

272. Chương 272: Giống Như Nhau Chỉ Nhìn Trời

Về mặt cô độc chứng vô tội:

“Ta quả thật không có nghe thấy!”

“Vậy người đang làm gì?”

“Ta đang nhìn trời!” Đáp án nói ra khỏi miệng như là chuyện đương nhiên.

Tần Như Thương bị hấn chính đến không thể phát câu, nhưng cũng có cố tình nói đến cùng với hấn, vì vậy lại hỏi tiếp:

“Nhìn trời làm cái gì?”

Lần này, cô độc chứng đúng là rất nghiêm túc mà suy nghĩ một lát, sau đó mới trịnh trọng trả lời:

“Người không cảm thấy rằng, dùng tư thế và góc độ này để ngược nhìn lên bầu trời, là bản lĩnh đặc biệt mà loài người chúng ta có sao? Bất kỳ một số động vật nào cũng không có biện pháp ở tình huống ngẩng nửa đầu, hai mắt nhìn thẳng đến bầu trời, cũng chỉ có con người mới có thể.”

“Cho nên thế nào?”

“Cho nên phải nhìn nhiều một chút!” Hấn nhẹ giọng trả lời, rồi sau đó vẫy vẫy tay, ý bảo không tiếp tục đề tài này nữa.

Rồi chuyển hướng sang Như Thương, thì phát hiện đối phương đang học bộ dáng của hấn cũng nhìn lên bầu trời.

Dáng vẻ lúc này có cảm giác gì đó rất xa lạ, không dễ dàng bị người suy xét, hấn nhìn vào trong mắt, nhưng cũng không nghĩ ra.

Cô độc chứng đương nhiên không hiểu, thật ra thì yêu thích nhìn bầu trời không chỉ là dành riêng cho hấn, đó cũng là chuyện Tần Như Thương thường làm nhất trong bốn năm nay.

Bởi vì nàng biết, cuộc sống từng vượt qua giữa hai nguyên tố, chỉ có mảnh trời này là cái vĩnh hằng, chỉ có mảnh trời này có đủ khả năng trôi qua thời gian mà không bị không gian hạn chế dừng lại.

Vũ trụ chỉ có một, cho nên, trời vẫn chính là vùng trời.

Nàng cũng thích nhìn bầu trời, bởi vì có thể thấy được hồi ức, cũng có thể thấy được hoài niệm.

“Buổi tối ta muốn vào cung.” Một câu nói của cô độc chứng phá vỡ trận trầm mặc, cũng kịp thời lôi kéo suy nghĩ từ từ đi xa của Tần Như Thương trở lại.

Nàng quay đầu nhìn hấn, nhíu mày, nói ——

“Lén lút mà đi vào?”

Hấn gật đầu:

“Nếu không có thể làm gì? Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng. Chỉ ở nơi này ngồi chờ chết không phải là cách, chẳng lẽ người cho rằng cái người nhị hoàng tử vừa đi, sau đó còn có thể trở lại? Hoặc là nói, có thể trong thời gian ngắn sẽ trở về?”

273. Chương 273: Để Lại Cho Bản Thân Con Đường Lui

Như Thương cười khẽ, tỏ vẻ tán thành ý tưởng của hấn.

Nàng cảm thấy được an bài ở trong tòa trạch viện này, ý tứ có chút bị miễn cưỡng, tuy rằng vẫn không đến mức đưa bọn họ vút tới mặc kệ, nhưng phớt lờ không để ý trong một khoảng thời gian thì rất có khả năng.

Hơn nữa, coi như sau khi hồi triều nhị hoàng tử lập tức bẩm báo, trong cung đối với chuyện này đưa ra an bài như thế nào, hoặc là lúc nào thì đưa ra an bài, vẫn đều là chuyện không chắc chắn.

Nói đến, thật ra thì thân phận của cô độc chứng rất khó xử, không chỉ có hấn khó xử, trong triều vương công quý tộc bao gồm hoàng tử và hoàng thượng lại càng thêm khó xử.

Hấn ở Tây Dạ hai mươi năm, chuyện quốc sự của Đông Thục sớm đã có một cảnh tượng đổi khác.

Có thái tử mới, còn có nhiều đệ đệ mới hấn căn bản chưa từng gặp qua, ngoại trừ hoàng thượng ra, tất cả mọi thứ đều là hoàn toàn mới.

Lúc này hấn trở về, muốn hoàng đế đem hấn đặt vào chỗ nào đây?

Vẫn làm thái tử sao?

Vậy thái tử hiện tại phải làm thế nào?

Chỉ phong Vương?

Sợ rằng cũng không đơn giản như vậy!

Bây giờ những hoàng tử thái tử kia sẽ xem hấn là cái gai trong mắt, hấn sẽ bị coi là một cái chướng ngại trở thành mũi nhọn để những người đó truy đuổi.

Nàng biết hoàng gia vô tình, đối với huynh đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên cũng có thể vô tình, huống chi hấn chưa từng gặp qua mặt của ca ca.

“Đi thôi!” Nàng tán thành ý tưởng của cô độc chứng, “Nơi đó sớm muộn gì chúng ta cũng phải trở về, thăm dò đường đi trước cũng tốt!” Suy nghĩ lại một chút, rồi nói: “Ta muốn trở về Thục Đô một chuyến, ân. . . . Không đợi buổi tối, một lát ta sẽ đi!”

“Người có thể cứu người, hay có thể làm gì?” Cô độc chứng nói đến đây, đồng thời cũng nhìn tới móng tay của nàng.

Ý tứ rất rõ ràng, là đang nhắc nhở Như Thương nàng không thể tiếp tục dùng móng tay bị đứt mở cửa được.

“Ta không cứu được!” Nàng nói thật, “Nhưng mà cảm thấy không nên cứ như vậy vút bỏ Thục Đô. Ta không có lòng lương thiện như Tiêu Phương, sợ dĩ muốn đi xem Thục Đô một chút, là để giữ lại cho bản thân chúng ta một con đường lui.”

274. Chương 274: Không Thể Bỏ Qua Thục Đô

Ánh mắt cô độc chứng lại nhìn tới phía chân trời, nhưng Như Thương biết, là hấn đang nghe, chẳng qua mỗi người lựa chọn phương thức lắng nghe không giống nhau.

Nàng muốn nói, chỉ sợ vừa bắt đầu cô độc chứng đã nghĩ đến, nhưng vẫn mặc cho nàng tiếp tục nói, bởi vì có thể khi nghe nàng nói chuyện đồng thời cũng đem nội dung câu chuyện tỉ mỉ suy xét một lần.

Nàng tiếp tục ——

“Cảm giác được Tần Dương người này không quá đáng tin, nhị hoàng tử ở Thục Đô rải rác lời nói kích động lòng người, sau đó đừng nói hẳn không thể trở về Tần Dương. Nếu như hẳn ở trong thành thả ra tin tức, người nghĩ xem, những dân chúng Thục Đô được chúng ta tự tay cứu còn như vậy, huống chi Tần Dương những người này hoàn toàn không hiểu nội tình của người ta a? Đến lúc đó chỉ sợ chúng ta sẽ trở thành mục tiêu để mọi người chỉ trích, coi như hoàng thượng muốn giữ lại, có lẽ dân chúng cũng sẽ không đồng ý.”

Nàng hít một hơi thật sâu, tự đem chuyện ở trong lòng suy tính lại một phen, sau đó nói:

“Còn có những hoàng tử đại thần kia, ai có thể bảo đảm họ đều là người lương thiện? Cho nên nói, dù sau này chúng ta thành công trở lại hoàng cung Đông Thục, cũng cần phải chuẩn bị thật tốt, khi có thể sẽ rời đi! Cần phải chuẩn bị thật tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể trở mặt thành thù với Đông Thục. Nếu như thật sự có ngày đó, thành Thục Đô bởi vì đại địch mà người người lo ngại chính là đường lui tốt nhất cho chúng ta.”

Một phen nói ra, rồi nhìn về phía cô độc chứng.

Đối phương đã đem ánh mắt từ nơi xa xôi thu lại, lần nữa ném trở về trên mặt của nàng.

“Cho nên ta phải trở về một chuyến, thật ra cũng có thể làm một cái đạo lý giống người muốn vào hoàng cung, không thay đổi được cái gì, nhưng lại có thể dò xét kết quả!”

Như Thương sau khi dùng qua điểm tâm liền rời đi, cười chính là ngựa tốt được hạ nhân trong viện chuẩn bị, y trang trên người cũng đổi lại thành trang phục cười ngựa.

Đối với việc nàng rời đi, hạ nhân trong trạch viện không có một chút ý tứ ngăn cản, hoàn toàn làm theo căn dặn tên tướng sĩ đưa bọn họ đến đây: Không nghe thấy, không hỏi, làm thỏa mãn tất cả sinh hoạt cần thiết!

Tất nhiên, ở đây cũng bao gồm không ngăn cản bọn họ rời đi.

275. Chương 275: Đêm Lén Vào Thành Tần Dương

Tần Như Thương nghĩ, thật ra đối với ba người bọn họ là trở về hay ở lại, vị nhị hoàng tử kia chính hẳn cũng không nhớ được.

Cho nên dứt khoát gạt bỏ không quan tâm, mặc cho bọn hắn tự mình gây sức ép.

Dù sao thái tử Đông Thục không phải là hẳn, nếu quả thật gây sức ép mà xảy ra xui xẻo gì đó, đến lúc đó hẳn rất có cơ hội nhặt được cái tiện nghi.

.

Buổi tối, cô độc chứng từ phía sau tường trạch viện nhảy ra, chạy thẳng đến hoàng cung Tần Dương.

Phương hướng hoàng cung là lúc ban ngày hẳn đã đi theo dò hỏi hạ nhân, nhưng chỉ nói là hiếu kỳ, cũng không có tiết lộ hành động của mình.

Đương nhiên, hẳn cũng không thêm để ý nơi này có tai mắt của người hoàng gia hay không, hoặc có thể nói tất cả mọi người là cơ sở ngầm.

Rất nhiều chuyện, đã muốn làm, thì không cần suy tính quá nhiều.

Cho dù trước đó chuẩn bị chu toàn thật tốt đi nữa, đợi đến khi áp dụng cũng vẫn sẽ gặp phải phiền toái.

Nếu quả thật có người muốn hoặc có người nghĩ đi báo cho biết, hẳn sẽ theo bọn họ, dù sao cũng chỉ là vào cung xem một chút, thật sự cũng không có tính toán làm ra động tĩnh gì.

Hắn không cười ngựa, nhưng mà tốc độ lao đi so với ngựa chiến chạy bằng bằng một chút cũng không chậm hơn nửa phần.

Rốt cuộc khi sắp đến gần cửa nam thành Tấn Dương thì ngừng lại, sau đó nhìn đến chỗ thành trì xa xa có trọng binh canh gác, rất quả quyết lựa chọn phương hướng phía Tây.

Hiện nay nơi này là Hoàng Đô, muốn nửa đêm canh ba thần không biết quỷ không hay mà từ cửa thành đi vào đúng là không có khả năng.

Nhưng có thể trèo tường đi qua ở mặt hông, chỉ cần giải quyết vài người thủ vệ dưới chân tường là có thể.

Tường thành Tấn Dương so với Thục Đô phải thấp hơn mấy phần, nhưng cũng không thấp hơn nhiều lắm. Dưới chân tường ba bước một tốp năm bước một trạm gác, hơn nữa tướng sĩ thủ vệ tới lui tuần tra, tương đối mà nói vẫn là vô cùng nghiêm ngặt.

Cô độc chứng lựa chọn phương thức vào cung rất đặc biệt, hấn không có trực tiếp tập kích những thủ vệ đứng canh gác, cũng không có ý định tránh né quan binh tới lui tuần tra.

Hấn chỉ chọn một chỗ đất trống nhẹ nhàng đứng lên đó, sau đó dùng hai chân luân phiên mà chà sắt trên mặt đất.

276. Chương 276: Lốc Xoáy

Từ cạn tới sâu, từ chậm đến nhanh, dần dần người hoàn toàn xoay tròn đứng trên mặt đất.

Tốc độ xoay tròn nhanh nện quỹ dị, chẳng những từ vệt nhỏ biến thành luồng rồi lại biến thành lan rộng, ngay cả gió lớn cũng bị hấn cuốn lên, rùng rậm bốn phía mang theo tiếng vang sào sạt.

Vào ban đêm tĩnh lặng như vậy, tiếng động ở đây khác lạ quá mức rõ ràng, căn bản không thể nào thoát khỏi ánh mắt của nhóm thủ vệ.

Cái hấn muốn chính là bị người phát hiện, chính là muốn để cho những người đó chú ý.

Dĩ nhiên, khi những thủ vệ mở to hai mắt nhìn về hướng bên này, không ai có thể thấy được ở giữa chỗ gió cuốn đó lại đang bị một người sống sờ sờ khổng lồ.

Trận gió lớn hình thành lốc xoáy càng lúc càng lớn, có tướng sĩ lo lắng, một phen bắt được thủ vệ đang đi tuần tra, há miệng run rẩy chỉ chỗ kia, gấp gấp nói:

“Các người xem! Các người xem! Bên kia là cái gì? Là gió sao?”

Hấn vừa quát lên, tất cả mọi người đều nhìn tới địa phương đó, cũng vô cùng kinh hãi.

Có người tiếp lời, nói:

“Là gió! Là lốc xoáy! Trời ạ! Lốc xoáy đến rồi! Lốc xoáy đến rồi!”

Mọi người đối với lốc xoáy đều vô cùng sợ hãi, sự kiện lốc xoáy từng xảy ra tập kích thôn làng Đông Thục, nhớ năm đó, đã mất tích rất nhiều người.

Lúc này tiếng kinh hô không ngừng, trận gió cuốn thì một chút cũng không có vì vậy mà thu thế.

Không chỉ như thế, nó còn đang dùng tốc độ cực nhanh di chuyển tới phía dưới sát tường thành!

Kèm với gió cuốn, xung quanh còn có bão cát và lá cây rơi rụng, trong lúc nhất thời quét đến toàn bộ tướng sĩ đều không mở mắt ra được.

Những lá cây và cát đá bị gió thổi lên thật giống như một thanh đao đánh về phía ngoài da của bọn họ, cắt đến trên mặt, trên tay, vừa cắt liền xé rách một đường.

Mọi người ôm nhau thành một đoàn ngồi xổm trên mặt đất, nhúc nhích một chút cũng không dám.

Cũng may ngọn gió cuốn tới nhanh mà đi cũng nhanh, ngay tại lúc mọi người bắt đầu lo lắng, rằng mình có phải bị gió lớn cuốn lấy, sau đó đem ném tới ngã chết một chỗ trong hoang dã hay không, thời điểm một

mắt một còn đột nhiên phát hiện —— gió ngừng thổi!

277. Chương 277: Hoàng Đế Đông Thục

Hắn thậm chí có chút ảo giác, cảm thấy nơi này mới đúng là hoàng cung Đông Thục, mà ở Thục Đô chỗ kia, chẳng qua chỉ là làm nền mà thôi.

Cô độc chúng chọn một cửa Cung Viện dừng lại bước chân, sự lựa chọn này hoàn toàn là một loại cảm giác từ trong lòng của bản thân.

Không nói lên được nguyên nhân hình thành cảm giác này, cũng không phải bởi vì cửa Cung Viện này đang đứng một vị nam tử tuổi chừng ngoài bốn mươi, hắn chỉ cảm thấy ở bên trong Cung Viện này sẽ có một vài người hoặc vật có liên quan tới bản thân.

Đúng vậy, cửa Cung Viện đang đứng một người, trên người trường bào màu vàng sáng, cổ tay áo dùng sợi tơ vàng thêu hai con Rồng bay lượn, mà ngay cả giày mang dưới chân cũng là màu vàng chói lọi.

Cô độc chúng phát hiện khuôn mặt người này rất giống với hắn, trừ bỏ thần thái cô độc khác nhau, những thứ khác trên mặt, miệng mũi thậm chí khuôn mặt đều cùng bản thân giống tới bảy phần.

Chỉ là hắn còn trẻ, mà người kia, trông có vẻ cũng đã già rồi.

Có một loại cảm giác kỳ quái từ đáy lòng hắn dâng lên, cảm giác này với lúc trước không quá giống nhau, không phải đối với Cung Viện, mà là đối với người cứu ngũ chí tôn khoác hoàng bào.

Đúng vậy, hắn biết đối phương chính là hoàng đế.

Mặc dù chưa từng thấy qua người đứng đầu Trung Nguyên, nhưng người có thể mặc một thân xiêm y này trên người, ngoại trừ hoàng đế, cũng không có người nào khác.

Nếu là hoàng đế, theo như lời Tần Như Thương đã nói, thì đây chính là phụ thân hắn sao?

Diện mạo hai người giống nhau tới bảy phần đã đem cái suy luận này đặt vào một chỗ, nhưng vì sao cái loại cảm giác kỳ quái ở trong lòng lại khiến cho hắn một chút cũng không muốn đến thân thiết?

Cô độc chúng biết bản thân chỉ là ít nói, nhưng cũng không máu lạnh.

Huống chi nếu thật sự là huyết mạch liên hệ với nhau, coi như bởi vì nhiều năm xa cách mà không muốn thân cận, cũng sẽ không có. trong lòng hắn đang sắp xếp lời nói, cũng sẽ không có loại cảm giác bài xích.

Quay đầu nhìn lại, tấm biển trên cửa Cung Viện chỉ viết một chữ “Liên” vô cùng đơn giản, không biết là vì Cung Viện này dựng lên, hay là do người ở nơi này định ra.

278. Chương 278: Liên Nhi Viện

Hoàng Đế Đông Thục Quốc giương mắt mà đứng, ánh mắt xa vắng nhìn chăm chú về phía cửa chính đóng chặt, cô độc chúng có chú ý tới tay hắn rũ xuống đang nắm chặt thành quyền, còn kèm theo run rẩy rất nhẹ.

Người trước cửa vẫn đứng yên bất động, hắn cũng không vội, dứt khoát liền dựa ở trên thân cây nhỏ trong cánh rừng, xa xa nhìn đến.

Giống như là đang tưởng niệm một câu chuyện cũ, lẳng lặng, cũng chỉ có thời gian đang chậm rãi chảy xuôi.

Cuộc đời này thứ hần không thiếu nhất chính là kiên nhẫn, hần rất nguyên ý cứ như vậy thẳng suốt trốn ở trong bóng tối nhìn xem nhất cử nhất động của Hoàng Đế.

Tòa Cung Viện này tên là “Liên” thật sự giống như một gốc hoa sen im lặng đứng ung dung ở giữa, dù cho có người vừa vào cửa cung nói Vạn Kiếp Bất Phục, dù là cũng có người đang vót đầu cho nhọn muốn đi vào nơi này.

Tòa “Liên” này, nó vẫn như cũ dùng phương thức đặc biệt tồn tại, đặt mình trong nước bùn, nhưng không nhiễm hạt bụi trần.

Đây là cảm giác của cô độc chứng, hần tự cảm thấy nhất định rất đúng, bởi vì “Liên” là tĩnh, yên tĩnh đến mức không đếm xỉa cửu ngũ chí tôn đứng một mình ở ngoài cửa.

Một tấm cửa gỗ, đem quyền thế lớn nhất trên đời này lẻ loi ngăn ở bên ngoài, nếu không phải là kiên quyết, thì đó chính là tuyệt quyết đi! (kiên quyết = dứt khoát, tuyệt quyết = nhất định đoạn tuyệt)

Đêm khuya từng chút trôi qua với hai người trầm mặc trong viện, mặc dù vẫn chưa đến mức trời sáng, nhưng xa xa người tuần tra ban đêm thỉnh thoảng truyền tới tiếng gõ canh đang nhắc nhở mọi người, đã qua giờ dần. (hình như là hơn 4h sáng)

Rốt cuộc, “Ken két” một tiếng, cửa chính viện Liên nhi mở ra khe hở, một cung nữ áo xanh nhặt từ bên trong bước ra.

Đứng ở bên ngoài, ban đầu Hoàng Đế nghe tiếng cửa mở rõ ràng thần kinh chấn động, nhưng khi nhìn thấy cung nữ bên trong thì lập tức ảm đạm trở lại.

Cung nữ áo xanh ở trước mặt hần nhẹ nhàng khom người một cái, còn chưa kịp lên tiếng, đã nghe thấy Hoàng Đế chủ động nói:

“Nàng vẫn là không muốn gặp ta?”

Thanh âm không lớn, nhưng cũng không quá mức kiềm chế.

Hơn nữa bởi vì hạ nhân rõ ràng không biết Hoàng Đế đến nơi này, cũng bởi vì viện Liên nhi vốn là một nơi tĩnh lặng, giọng nói nhẹ nhàng gần từng tiếng rõ ràng theo gió truyền vào tai cô độc chứng.

279. Chương 279: Hoàng Đế Và Cung Nữ Nói Chuyện

Cung nữ không có trực tiếp trả lời, chỉ khẽ ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng Đế, sau đó khẽ nói:

“Ban đêm gió lạnh, hoàng thượng nên trở về đi! Bảo trọng thân thể.”

“Là nàng muốn ta bảo trọng thân thể sao?” Hần lại nói một câu, lúc này cô độc chứng mới nghe ra chút không thích hợp.

Hoàng Đế Đông Thục, theo lý nên tự xưng là trẫm!

Giống như Tây Dạ Vương tự xưng là Cô! (Cô là Cô Vương tiếng tự xưng của Vương hầu thời xưa)

Dĩ nhiên, ở trước mặt người vô cùng thân mật, vẫn có rất nhiều thời điểm có thể trực tiếp dùng “Ta” tự xưng.

Nhưng xưng hô như thế, tuyệt đối cũng không nên gọi to ở trước mặt một hạ nhân, việc này không hợp thể thống.

Hần nhìn đến tiếp tục nghe, lại thấy cung nữ áo xanh thoáng run sợ, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nói:

“Làm sao có thể. Nương nương rất ít nói chuyện, một tiếng bảo trọng này là Mạc Đình nói.”

Lúc nói chuyện trên mặt nữ tử lộ nét đau thương, rõ ràng thần nhiên, nhưng lại không để cho người khác khinh thường.

“Mạc Đình năm nay ngoài ba mươi sao?”

Nữ tử gật đầu,

“Hồi hoàng thượng, ba mươi lăm.”

“Nga!” Hoàng Đế nặng nề than một tiếng, lại ngẩng đầu lên, giống như là đang nhìn trời, cũng giống như là đang suy nghĩ điều gì. “Nhớ lúc ấy, ngươi mới chỉ có mười mấy tuổi, cả ngày làm bạn ở bên cạnh Liên Nhi liu riu nói chuyện không ngừng. Khi đó ta còn nói đùa ngươi ăm ỉ, luôn nghĩ cách muốn đem ngươi đuổi đi. Nhưng mà hiện tại. Thế nào ngay cả ngươi cũng không thích nói chuyện đây? Nàng không cười, ngươi cũng theo đó không cười, ta đúng là mong muốn ngươi giống như trước đây, ít nhất ở trong viện liên nhi còn có thể có một chút nhân khí.”

Lời nói rất tang thương, cho dù ai nghe xong cũng sẽ sinh ra ầm ầm đau lòng.

Cô độc chứng liền dựa vào dưới tàng cây lẳng lặng mà xem toàn bộ diễn biến ở trước mặt, cũng không có bất kỳ cảm xúc dao động.

Nhiều năm như vậy, hẳn luyện được một môn công phu tốt nhất, chính là mặt không đổi sắc.

Chẳng những sắc mặt bình thường, tâm cũng tĩnh như mặt nước phẳng lặng.

“Thời gian lâu dài, tính tình cũng phai mờ đi.” Thanh âm cung nữ lại tới, phối hợp với Hoàng Đế Đông Thực, cũng hiện lên vài phần thâm lương.

280. Chương 280: Điều Kiện Gặp Mặt

“Cũng không phải là không muốn cười, chỉ là không có chuyện đáng phải cười. Từ từ đúng là thói quen, cũng đã quên phải cười như thế nào.”

“Mạc Đình! Nên phải xuất giá rồi!” Hoàng Đế thỉnh linh phát ra một câu nói, nhưng cũng không có đảo loạn cung nữ lạnh nhạt kia.

Nàng chỉ lắc lắc đầu, dùng ánh mắt mang theo cảm xúc rất phức tạp nhìn về phía người trước mặt, sau đó sâu xa nói:

“Không nhọc hoàng thượng phí tâm, ở trong lòng Mạc Đình, thật ra sớm đã gả cho người khác rồi.”

Lời của nàng âm thanh vẫn là nhẹ nhàng, lại rất thành công đem đề tài này chấm dứt.

Mặc dù là Hoàng Đế Đông Thực, nhưng bên phía đối phương kiên trì như vậy thì không thể không thu miệng.

Hắn theo bản năng phát phát tay, ý tứ là không tiếp tục đề tài này nữa, mà một lần nữa vòng trở lại nội dung nói chuyện lúc này.

Chỉ thấy ngón tay chỉ thẳng vào cửa chính viện Liên nhi, sau đó hơi cao giọng nói:

“Ngươi đi nói cho nàng biết! Chỉ cần nàng bằng lòng gả ta, bằng lòng tha thứ cho ta, đợi sau khi ta chết, sẽ đem ngôi vị Hoàng Đế này truyền cho Thiên Minh! Đến lúc đó, ta sẽ không nợ nàng nữa, ai cũng không nợ ai!” (mãi đến nay mới biết đc tên thiệt của anh chứng à nha, giấu kỹ ghê đi

Dưới bầu trời cũng chỉ còn lại ánh trăng tỏa chiếu xuống bóng cây, giống như tất cả lúc này căn bản chưa từng xảy ra.

Cô độc chứng không chờ đợi một khắc, trực tiếp hạ thấp người nhảy vọt lên phía trước, đợi đến dưới chân tường Liên nhi viện thì đề khí một chút, người lập tức liền trở mình phóng qua tới bên trong tường viện.

281. Chương 281: Người Trong Liên Viên

Cảnh trí bên trong Liên nhi viện cùng với tên của nó hoàn toàn tương xứng, cô độc chứng có thể khẳng định đây là chính một nơi trang nhã nhất mà bản thân đã từng thấy qua.

Nơi này thậm chí ngay cả cây cũng không có một gốc, đầy viện chỉ trồng hoa sơn trà, cộng thêm gió mùa hè, mùi hương dễ ngửi thấm vào lòng người.

Hắn phải đem thân mình hạ đến mức thấp nhất, thậm chí cúi người ở giữa bụi hoa, mới có thể tránh được a hoàn đi vào trong viện, không đến nỗi bị họ phát hiện.

Bắt đầu cẩn thận quan sát, phát hiện Liên nhi viện không lớn, so với tòa trạch ngoài thành bọn họ ở còn muốn nhỏ hơn một chút.

Trong trong ngoài ngoài chỉ có ba gian phòng chính, còn có vài gian phòng nhỏ của hạ nhân ở, xem ra giống như một gia đình bình thường, một chút khí thế của người hoàng gia cũng không có.

Bất quá đây chỉ là vẻ ngoài, nếu như có lòng tỉ mỉ quan sát, vẫn có thể nhìn ra bề ngoài chỗ này được bao bọc bởi sự mộc mạc, thật tế có rất nhiều chỗ lộ rõ vô cùng tôn quý.

Nói thí dụ như nóc nhà là ngọc Lưu Ly màu sắc rực rỡ! (lưu ly là một thứ ngọc quý ở Tây Vực)

Nói thí dụ như bậc thềm giữa cửa phòng là đá cẩm thạch trắng!

Nói thí dụ như cánh cửa đều là gỗ tử đàn khắc hoa!

Lại nói thí dụ như y phục cung nữ này, nhìn như mộc mạc nhưng mà chất liệu váy thật sự là lụa trắng trân châu thượng đẳng nhất!

Tất cả đều không tiếng động mà giải thích rõ ràng, chủ nhân Cung Viện này không phải người tầm thường.

Cô độc chứng nhìn cung nữ áo xanh chậm rãi đi vào bên trong gian phòng duy nhất cháy sáng đèn, sau đó xoay tay lại đóng cửa.

Hắn đuổi theo, vừa đến bên cửa sổ, thì thấy trong phòng có hai bóng người bị ánh nến ánh chiếu lên cửa sổ giấy.

Tiếp theo, có một giọng nữ xa lạ truyền đến, rất trầm thấp, mang theo cảm thán sâu nặng.

Nàng nói:

“Đi rồi?”

Cung nữ trở lời:

“Đi rồi.”

Vén vén hai câu đối thoại, rồi sau đó liền rơi vào im lặng.

Ước chừng thời gian nửa nén hương, cửa phòng lại mở ra.

Cô độc chứng rút lui về phía sau một bước, dựa vào một cái cột hình tròn ẩn núp, rồi hé mắt nhìn tới, thấy người đi ra vẫn là cung nữ kia.

Lần này hắn không có tiếp tục đi theo, mà chỉ nhìn cung nữ từng bước đi xa, cho đến khi đi vào phòng của hạ nhân ở, thì mới xoay người bước ra, lại đi tới tựa vào bên cửa sổ.

282. Chương 282: Bức Tranh

Sau cửa hõm vào một đường khe hở rất nhỏ, xuôi theo khe hở có thể nhìn thấy được đại khái trong phòng. Cô độc chứng phát hiện thì ra đây là một gian Phật Đường, mặc dù ở bên ngoài nhìn lại là gian phòng nối liền, nhưng thực tế bên trong được phân chia ra.

Thật ra nói là Phật Đường cũng không chính xác lắm, bên trong chỉ là cảm giác tương đối thanh nhàn, hơn nữa còn có mùi dâng hương lượn lờ mà thôi.

Trên thực tế, cũng không có thờ cúng gì, thậm chí ngay cả pho tượng Phật Đường cũng không có.

Hắn thấy nội đường còn đứng một nữ nhân, vóc người so với a hoàn vừa rồi hơi cao hơn chút, nhưng cũng gầy hơn chút.

Chỉ thấy bóng bên mặt nữ nhân, nhìn không ra tuổi, hình như là hơn ba mươi, hoặc như là hơn bốn mươi, nhưng nếu nhìn phảng phất lại tựa như là mới ngoài hai mươi. (ảnh tả 1 hồi chả bút rút cuộc bị nhieu luôn)

Nàng mặt một thân váy trắng thuần khiết, phía trên không có một chút màu sắc và hoa văn, kiểu dáng cũng rất bình thường, ngay cả trang sức phối hợp dự thừa cũng không có.

Trừ bỏ quần áo màu trắng, còn có vòng cổ cũng là trân châu trắng mịn, hoa tai, trâm cài, tất cả cùng váy áo đều nối liền thành một thể.

Cô độc chứng thậm chí cảm thấy được người nọ giống như là đang để tang cho ai, đây rõ ràng chính là một thân đồ tang, nếu không tuyệt đối sẽ không có người nào ở trong ngày thường lại ăn mặc như vậy.

Hắn đối với nữ tử này sinh ra tò mò, không chỉ là vì trang phục nàng kỳ quái hay đoán không ra tuổi tác.

Hắn là vì cảm thấy nữ nhân này mang đến cho hắn một loại cảm giác như có như không quen thuộc, bao gồm vẻ mặt của nàng hầu như không có chút biểu cảm nào, thậm chí so với bản thân giống nhau như đúc.

Nhìn lại, đã thấy nàng đi tới phía trước bàn dài.

Sau đó đưa tay qua tường bên cạnh kéo xuống một cái, một mặt trên tường đối diện đột nhiên lại hiện ra một bức tranh.

Cô độc chứng sững sờ, lúc này mới phản ứng được có lẽ tường này có cơ quan, cũng không biết nàng ẩn đến chỗ nào bức tranh lại thuận theo đó hiện rõ ra.

Cũng may ánh nền trong phòng đủ sáng, cho dù là ở nghiêng một bên, cũng có thể để cho hắn rốt cuộc nhìn ra được nội dung trong bức tranh kia.

283. Chương 283: Người Trong Bức Tranh - Là Hắn

Thế nhưng lúc vừa thấy, lại khiến bản thân rơi vào tầng tầng lớp lớp trong sương mù.

Người trên bức tranh đó —— chính là hắn.

Cô độc chứng nheo mắt, đem toàn bộ lực chú ý đều tập trung vào trong bức tranh.

Trên bức tranh là bộ dáng hắn khi ở Tây Dạ, trang phục ăn mặc cũng là điển hình của Tây Dạ, khi đó đang ngồi ở trên ghế mây khép hờ nửa mắt được bốn người nâng, không thấy bất kỳ biểu cảm hay suy nghĩ gì.

Hắn không nhớ được vào lúc nào bị người vẽ ra một bức tranh giống như vậy, ngồi trên ghế mây đi lại khắp nơi trong Vương Cung, đây là chuyện khi ở Tây Dạ hắn thường làm nhất.

Không có mục đích gì, nhưng mà không muốn để cho bản thân dừng lại.

Cho dù hắn chỉ là ngồi, dù chỉ là ngồi trên ghế được mọi người nâng đi đi lại lại.

Thời điểm nghĩ như vậy, lại thấy được nữ tử ao trắng nhẹ nhàng bước tới rồi giơ lên cánh tay, ống tay áo rũ xuống lộ ra cổ tay mảnh khảnh.

Chỉ có một chiếc vòng tay bạch ngọc thoáng cái liền trượt tới giữa khuỷu tay, nàng khẽ cúi đầu nhìn, giống như là mới phát hiện vòng tay bị trượt đến chỗ này. Sau đó mở miệng tự nói:

“Làm sao đã gãy thành như vậy?”

Rồi phục hồi tinh thần trở lại, cánh tay tiếp tục thăm dò lên phía trước, bộ dạng như là muốn chạm tới người trên bức tranh.

Đáng tiếc ở giữa ngăn cách cái bàn dài, bức tranh thì treo hơi cao, căn bản không thể nào chạm được.

Nàng thất vọng thu hồi cánh tay, lại tự do rũ xuống, cô độc chứng cho rằng nữ tử kia phải là nên rơi lệ, nhưng mà lại chỉ nặng nề than một tiếng, cũng không có giọt lệ nào chảy xuống.

Rõ ràng đau thương, nhưng lại không thấy rơi lệ, hẳn biết, đây là biểu hiện bi thương đến cực hạn.

“Thiên Minh.” Thanh âm yếu ớt truyền đến, đang gọi một cái tên.

Cái loại gọi đó thật kỳ diệu, rõ ràng tiếng người phát ra ở ngay trước mắt, lại giống như xa cách ngàn dặm vạn dặm, biến ảo khôn lường như vậy.

“Thiên Minh.” Nàng lại gọi, thanh âm run rẩy, thật tha thiết mà kêu gọi, nhưng cũng chỉ là phí công.

“Đời này còn có thể nhìn thấy được Thiên Minh của ta sao?” Nữ tử ngã vịn bên cạnh bàn dài, nhìn thẳng vào trên bức tranh, giống như là đang hỏi người, hoặc là đang tự hỏi bản thân. “Thật vất vả sắp xếp tai mắt ở Tây Dạ, cả ngày lẫn đêm pháp phòng lo sợ, đề phòng bị người phát hiện mà gây bất lợi cho người hay không. Nhưng làm như vậy không vì cái gì khác, chỉ là muốn đem bộ dạng người ghi chép lại thật kỹ, rồi sau đó trở về giao cho ta một bức tranh của người.”

284. Chương 284: Chữ Thiên Minh

Nữ tử yếu ớt than nhẹ đồng thời kèm theo lời nói, nhưng lại làm cho trong lòng cô độc chứng nhẩn nhảm đau thương.

Cho tới bây giờ cũng chưa có trải qua cảm giác này, nhưng tác động xảy đến giống như là bầm sinh, có thể khiến cho hẳn cảm thấy gặp được một người như vậy thì sẽ có biểu hiện như thế.

Đang lúc suy nghĩ, nữ tử đã xoay người đi, không còn nhìn lên bức họa kia nữa.

Nàng dạo bước đến trước cửa, xem bộ dáng là sắp đi ra ngoài.

Nhưng lại luyến tiếc, mấy lần muốn quay đầu lại nhìn, rồi lại bị bản thân liên tiếp ngăn chặn.

Rốt cuộc vẫn phải rơi lệ xuống, rồi sau đó tự nói:

“Không nhìn cũng được! Không nhìn cũng được! Mất đi người là tội nghiệt lớn nhất cả đời ta, ta không thể nào tha thứ cho người cướp đi người từ bên cạnh ta, cho dù là đã từng yêu sâu nặng, nhưng mà tình yêu không bù đắp được đau thương, yêu cuộn cuộn ngất trời đi nữa cũng không có cách nào làm cho toàn bộ tội nghiệt gội rửa sạch sẽ. Thiên Minh, người hãy chờ xem! Nương sẽ báo thù cho người, cũng sẽ cho.
. Báo thù cho hẳn!”

Một phen dứt lời, nữ tử không còn ở lại trong phòng nữa.

Đưa tay mở cửa, dứt khoát mà đi.

Cửa phòng bị kéo lạch cạch nặng nề vang lên vài tiếng, không bao lâu, liền khôi phục lại yên tĩnh.

Ảnh nền trong phòng chưa tắt, bộ bức họa kia cũng không có thu hồi trở lại.

Cô độc chứng ma xui quỷ khiến lại đẩy cửa sổ mà đi vào, vội vã đi thẳng tới trước bức họa, rồi cẩn thận nhìn một lượt từ đầu đến cuối, càng thêm xác định đúng là bản thân không sai.

Vừa rồi nữ tử kia hỏi đến bản thân trong bức tranh gọi là gì?

Thiên Minh?

Hoàng tộc Đông Thục họ Chữ, như vậy, Chữ Thiên Minh chính là tên hắc sao?

Dường như có một đoạn trí nhớ ở trong đầu không ngừng quay cuồng tuôn ra, mặc dù thế nào cũng không bắt được đầu mối, tuy nhiên bất kể như thế nào nó cũng không thoát ra hết.

Nương. Nếu như hắc đúng là Chữ Thiên Minh, vậy nữ tử lúc này sẽ là Nương của hắc sao?

Nàng nói muốn báo thù, một là cho người trong bức họa này, còn một người khác là ai đây?

Cô độc chứng chỉ cảm thấy đầu đau kịch liệt, những ký ức đã bị lãng quên đang liều mạng muốn gạt mở cánh cửa trí nhớ để trở về vị trí cố định.

285. Chương 285: Hắc Lưu Lại Dấu Vết Lên Bức Tranh

Nhưng mà cửa chính lại như cũ khép chặt, thề sống chết kiên định phòng bị đến cuối cùng

Rốt cuộc giai đoạn hiện thực bị thất bại ở trước mắt, trong đầu có thể có được vẫn là trí nhớ sau khi đứng lên từ trong bồn nước Tây Dạ.

Về Đông Thục, về mẫu thân, về cái tên Chữ Thiên Minh này, hắc có thể hiện ra vẫn chỉ là vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Vòng qua bàn, đứng thẳng ở dưới với bức họa, cô độc chứng cũng không biết nghĩ như thế nào, lại gơ tay lên đưa ngón trỏ dút vào trong miệng dùng sức cắn một cái.

Một chút máu tươi lập tức tuôn ra, dần dần hiện rõ trên đốt ngón tay.

Cô độc chứng đem ngón tay nhuộm máu ấn lên phía dưới góc phải bức tranh, giống như là một loại đóng dấu, để lại trên bức tranh một dấu vết riêng biệt thuộc về bản thân.

Làm xong vài thứ, dường như một chuyến đi hoàng cung này của hắc cũng nên kết thúc.

Ít nhất hôm nay không có biện pháp tìm tòi nghiên cứu được nữa, bởi vì, trời cũng sắp sáng.

Đang chuẩn bị ra khỏi phòng sau đó trở về đường cũ, nhưng người còn chưa kịp đi đến tường viện, chợt nghe được phía ngoài cửa hình như có tiếng bước chân rất nhẹ rất gấp đang từng chút đến gần Liên nhi viện.

Thanh âm kia rất đặc biệt, không quang minh chánh đại, cũng không ngay thẳng cương quyết.

Là mang theo rất nhiều cẩn thận, bước chân còn có dò xét cân nhắc, hắc đang lắng nghe thậm chí dự đoán được chủ nhân tiếng bước chân phải là một bộ dạng âm trầm sắc bén như thế nào.

Cô độc chứng lập tức quyết định bỏ qua ý định muốn rời đi, ngược lại tìm một chỗ kín đáo để bản thân tiếp tục ẩn núp.

Động tác người tới ngoài cửa thật nhanh nhẹn, nếu không phải trùng hợp có cô độc chứng ở đây, sợ là không ai phát hiện được chỗ di chuyển khác lạ này.

Người nọ đến cũng giống như hắc, thần không biết quỷ không hay, như vào chỗ không người.

Đang suy nghĩ, bên ngoài cửa cung bỗng chốc phát ra âm thanh vật liệu may mặc lay động rất nhẹ.

Ngay sau đó có người trèo tường đi qua, nhẹ nhàng rơi xuống đứng giữa một mảnh hoa sơn trà.

286. Chương 286: A Thần

Hắn nhìn thấy đó là một tên nam tử trung niên ngoài ba mươi tuổi, toàn thân trường sam màu tím, đôi tay thon dài so với bình thường xem ra có chút không cân đối.

Cái này cũng không tồi, đêm khuya hành thích mặc dù chuyện như vậy không tính là bình thường, nhưng cũng không phải là loại nghe rợn cả người.

Nhưng điều làm cô độc chứng cảm thấy kinh ngạc chính là, ở phía sau nam tử lại còn dẫn theo một con rắn xù xì lớn chừng bắp tay, dài khoảng vài trượng. (1 trượng = 10 thước, rắn gì mà dài kinh nhĩ)

Đầu rắn hình tam giác, đuôi rắn thu nhỏ khép lại, đó là tượng trưng cực độc.

Hắn đối với loại vật này quá quen thuộc, từ nhỏ đến lớn dường như mỗi ngày rắn đều sẽ xuất hiện trong cuộc sống của hắn.

Đặc biệt là loại này, hắn không gọi được tên chính xác, nhưng ở Tây Dạ mọi người đều kêu nó là “A Thần”.

A Thần là rắn đặc biệt của Tây Dạ, hoặc có thể nói, đó là một loại sở trường mà Vương Hậu Tây Dạ am hiểu nhất.

Cô độc chứng không nghĩ tới sẽ thấy được A Thần ở vùng đất trong hoàng cung này, càng không có nghĩ tới chủ nhân sử dụng A Thần, lại là một nam tử mang dáng dấp Trung Nguyên.

Hắn có thể lý giải loại rắn này xuất hiện ở Tây Dạ, thậm chí nếu như có người nào ở Tây Dạ ngoài Vương Hậu ra có thể điều khiển rắn, hắn cũng sẽ không quá mức kinh ngạc.

Nhưng mà nếu như loại dị thuật này bị người Trung Nguyên nắm giữ, cái này thật là có chút kỳ quái.

Tuy rằng trong lòng kinh ngạc, nhưng tình huống trước mắt không cho phép hắn tiếp tục suy đoán.

Bởi vì nam tử điều khiển rắn hắn đang mang theo A Thần từng bước từng bước đi sâu vào hướng Cung Viện, mục tiêu dường như đi về phía một gian phòng ở giữa trước mặt.

Cô độc chứng biết, chỗ đó nhất định là nơi nữ tử áo trắng ở, nàng là chủ nhân, lẽ ra nên ở chính đường.

Một người một rắn dừng lại ở thềm đá cẩm thạch trước phòng, sau đó hai cánh tay bắt chéo giờ lên phía trước ngực, một đôi tay thon dài bắt đầu nhanh nhẹn chuyển động lại theo quy tắc, giống như nữ tử đang múa.

Nhưng cô độc chứng hiểu, đó không phải là nhảy múa, mà là một loại chỉ huy đối với A Thần.

Quả nhiên, người nọ vừa hành động, rắn lớn ở phía sau cũng liền có phản ứng.

287. Chương 287: Có Người Tới Cứu

Chỉ thấy phần trên cơ thể hắn ưỡn lên cao, nhưng lại lập tức đứng thẳng dậy, sau đó tích trữ sức lực, mạnh mẽ điều chỉnh phương hướng, đem đầu rắn trực tiếp thăm dò hướng cửa sổ.

Cùng lúc đó, cánh tay người điều khiển rắn vung về phía trước một cái, để cho A Thần theo cánh tay của hắn phá cửa sổ mà vào, đầu liền vọt đi vào thẳng hướng tới trong phòng.

Cô độc chứng thán nghĩ không tốt, thân thể hơi khom, dáng vẻ như muốn đi theo vào cứu người.

Nhưng người vừa mới lườn lên, đã thấy gian phòng bên kia đột nhiên cũng có bóng người chột lóe, động tác hết sức nhanh, chột bỏ nhào về phía trước, một phen liền bắt được đuôi của con rắn kia.

Thân rắn rất trơn, chỉ dùng tay bắt căn bản là phí công.

Người nọ cũng ý thức được điểm này, vì vậy trong lúc cánh tay đang tìm kiếm, thì từ trong ống tay áo lấy ra một cây chủy thủ, vừa mạnh mẽ vừa chính xác liền cắm vào trong thân rắn.

Cô độc chứng sững sờ, thầm nghĩ sức lực người này thật khá. Đồng thời cũng thu lại thân thể, dự định nhìn xem tình huống trước, nên cũng không có tiếp tục xông tới.

Trang phục người đâm con rắn là hình dáng một tướng sĩ, mang theo khăn che mặt, nhìn không ra tuổi.

Nhưng là thân thủ phi phạm, hết sức tráng kiện.

A Thần không nghĩ tới mình lại đột nhiên bị tập kích, đau đớn khiến nó tạm thời bỏ qua mục tiêu phía trước, ngược lại xoay người bay tới tập kích trên người kẻ địch.

Người tới lại dồn sức, suy cho cùng vẫn chỉ là người bình thường, con rắn kia chẳng những cuộn người lên, còn nhắm vào ngay cánh tay hấn cắn xuống một ngụm.

Động tĩnh trong viện đánh thức chủ nhân trong phòng, chỉ thấy nữ tử áo trắng vội vã khoác lên áo ngoài đi tới hướng cửa sổ đã bị rắn nọ phá vỡ, đang chuẩn bị dò hỏi là người nào lỗ mãng như thế, nhưng sau đó mặt hướng về với tướng sĩ bị cắn trúng thì cực kỳ hoảng sợ.

Toàn bộ kinh ngạc của cửa nàng rơi vào trong mắt cô độc chứng, nhưng lại chỉ thấy được phần lưng người tướng sĩ đó, hấn không thấy rõ về mặt đối phương.

Nhưng mà rất rõ ràng, nữ tử áo trắng xuất hiện mang đến cho hấn một trận khủng hoảng.

A Thần sau khi cắn người thì không có quán vòng trên người của hấn nữa, mà ngược lại bò về bên chân chủ nhân.

288. Chương 288: Liên Phi Khác Thường

Tướng sĩ vừa thấy thoát khỏi trời buộc, cũng bất chấp cánh tay bị rắn cắn trúng trong vòng nháy mắt đã mất đi tri giác, hấp tấp lao đảo vọt lên mấy bước, rồi sau đó liền trèo tường đi ra.

Người điều khiển rắn thấy hành động đã thất bại, cũng không dám ở lâu, hấn hình như rất sợ bị nữ tử áo trắng nhìn thấy mặt của mình, vội vội vàng vàng liền thối lui đến chỗ tối.

Tuy nhiên lại vẫn không cam lòng, cổ tay khẽ đảo, lại sai khiến A Thần đang bị thương đuổi theo người chạy trốn, sau đó thân thể bản thân chợt lóe, thân hình nhoáng lên một cái, từ trong bóng đêm dần dần đi xa.

Thật ra thì nữ tử áo trắng căn bản là không có ý định muốn nhìn hấn, toàn bộ tinh thần của nàng đều tập trung vào nơi mà tướng sĩ đã bỏ chạy.

Thấy hấn chạy, đến nỗi nàng vội vã từ trong phòng đuổi tới, sau đó hướng về phía phương hướng người nọ chạy đi, lớn tiếng gọi:

“Đợi chút...! Người chờ một chút!”

Nhưng mà người ta cố tình muốn chạy, đâu còn có thể để ý nàng gào thét.

Hơn nữa phía sau còn có một con rắn độc đang đuổi theo, gần như là cùng lúc thanh âm nữ tử vừa phát ra, người cũng đã trèo qua khỏi tường.

Cô độc chứng cũng không trong nom để ý đến nữ tử nữa, mặc kệ tên tướng sĩ kia có thân phận gì, hấn rốt cuộc vẫn là cứu vị Liên phi này một mạng. Hấn cảm thấy bản thân cần phải cùng đi theo qua nhìn một chút, khi cần thiết có thể ra tay cứu giúp.

Hấn biết, người bị A Thần cắn qua, trên đời này chỉ có hai loại phương pháp có thể cứu mạng.

Một là uống được cái loại canh thuốc dùng người làm ra của Tây Dạ, hai là đổ máu của hắn lên miệng vết thương.

Dĩ nhiên, hai loại này cũng không phải dễ dàng có được, hơn nữa cũng cần phải đúng lúc, nếu như qua nửa canh giờ, dù là thần tiên hạ phàm, cũng không cứu được người.

Khi hắn nhảy ra khỏi tường viện, tốc độ bò đi của con rắn khổng lồ đang rất nhanh đuổi theo tướng sĩ bị thương.

Thời điểm người nọ vừa quay đầu lại, con rắn đang há miệng to như bồn máu, ý định đem cả người hắn bắt đầu từ phần đầu nuốt vào trong bụng.

Tướng sĩ khiếp sợ, nghiêng ngã lão đảo mà trốn tránh, tốc độ lại thua xa không bì kịp với A Thần.

289. Chương 289: Giết A Thần

Mắt nhìn thấy lưỡi trong miệng rắn đã phun đến trên mặt của hắn, người nọ theo bản năng nhắm mắt chờ chết, vốn là đang xuôi tay chờ đợi tai họa ập lên đầu nhưng lại không có đến như ước định.

Thậm chí hắn cảm thấy rắn độc kia bỗng chốc đã cách xa bản thân một chút!

Vội vàng mở mắt ra, gặp phải chính là một người trẻ tuổi xa lạ, chẳng biết lúc nào chạy đến giúp đỡ.

Đang vươn một bàn tay nắm chặt đầu rắn, chỉ một lúc đã đem miệng rắn há to cưỡng ép cho khép lại.

Con rắn kia hình như vô cùng sợ hãi, chẳng những thân thể không hề hoạt động, mà ngay cả đầu bị nắm ở cũng đã quên mất giãy giụa, cứ mặc cho người gia tăng sức lực từng chút như vậy, liên tục bị bóp chặt đến hoàn toàn đông lại.

Bất quá đối phương rõ ràng không có dự định sẽ buông tay như vậy, tướng sĩ cảm thấy một tay đang nắm đầu rắn tựa như có ngàn vạn cân sức lực, cuối cùng sau khi đóng chặt miệng rắn ngược lại đi lên phía trước dùng bàn tay hoàn toàn đem đầu rắn nắm giữ, rồi dùng sức một chút, vốn là một con rắn độc dũng mãnh lại cứ như vậy bị người đem đầu liên tiếp vặn cho vỡ nát.

Đây là thủ đoạn thói quen giết rắn của cô độc chúng, gọn gàng lại dứt khoát, cũng thật đã nghiệm.

Ngay từ lúc ở Tây Dạ, thì Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu đã từng tận mắt thấy hắn dùng thủ đoạn này liên tục tàn sát cũng vài con A Thần.

Sau khi đánh chết bọn chúng, bọn họ cũng không dám tùy tiện ám toán với hắn, bởi vì nghe xong lời Thầy cúng tế nói, trái lại tôn kính chăm sóc cho hắn như là chủ tử.

Lúc này, rắn không đầu đã chết đi nhưng dây thần kinh vẫn còn đang nhảy nhẩy.

Thân mình vẫn vẹo uốn éo, thoạt nhìn vô cùng dọa người.

Cô độc chúng vẩy vẩy tay dính đầy thịt vụn, rồi giơ cánh tay từ trên thân cây một phen kéo xuống vài chiếc lá, từng chút lau sạch sẽ.

Lúc này mới thay đổi phương hướng nhìn tới bộ dáng người tướng sĩ!

Lúc này không vội vàng vừa nhìn thử xem, lại khiến cho hắn thật sự lắp bắp kinh hãi!

Đối với này người, có thể làm cho cô độc chúng trăm loại ảo tưởng, hắn cũng có thể có một trăm loại thân phận.

290. Chương 290: Sao Lại Là Hắc

Nhưng tuyệt đối không có nghĩ tới, khi hắc nhìn thấy được, đúng là trước đó còn một thân khoác hoàng bào —— Hoàng đế Đông Thục.

Cô độc chứng rất khó giải thích rung động trong lòng, hoặc nói đúng hơn là khó hiểu và nghi ngờ.

Đối với hành động gần như quái dị của Hoàng đế Đông Thục này hắc thật sự có lời muốn hỏi, nhưng mà vẫn không chế được cảm xúc và lời nói của bản thân.

Cho nên chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã kiềm chế được, hắc biểu hiện ra ngoài, trừ sắc mặt như thường, thì cũng không có gì khác.

Những cảm xúc phức tạp nói đến rất nhiều, nhưng thực tế xảy ra thì cũng chỉ là một cái chớp mắt như ánh chớp đá lửa.

Đến lúc Hoàng đế Đông Thục nhìn thấy hắc, rõ ràng vô cùng sửng sốt một chút, sau đó giống như phản xạ tự nhiên liền mở miệng:

“Người là ai? Chúng ta trước kia có phải đã gặp qua hay không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, độc tính trên cánh tay cũng vào lúc này đột nhiên phát tác.

Ngay lúc đó nam nhân hơi chút già nua liền lão đảo ngã ra phía sau, nếu không phải mặt sau vừa khéo có một gốc cây to đỡ lấy, sợ là người sẽ phải ngã mặt té xuống đất.

Cô độc chứng tiến lên trợ giúp một tay, nhưng đối với thái độ khi hắc vừa nói chuyện lại sinh ra một tia nghi ngờ.

Đó không phải là cảm giác Hoàng đế Đông Thục!

Mặc dù thanh âm và bộ dạng gần giống nhau như đúc, nhưng hắc vẫn cảm thấy có chỗ nào xuất hiện bất đồng.

“Tiểu huynh đệ, cảm ơn người!” Người nọ lại nói, lần này lại làm cho đáy lòng cô độc chứng “Nga” một tiếng.

Hắc đã biết chỗ khác nhau, là giọng nói.

Người này hiền hòa khiêm tốn, mà Hoàng đế Đông Thục thì mặc dù là dưới tình huống đang bị ngăn cản ở ngoài cửa, vẫn uy phong lẫm lẫm, trong lời nói cử chỉ đều mang khí phách.

Đối diện với cảm tạ của hắc, cô độc chứng vẫn không nói lời nào, ánh mắt lại nhìn đến vết thương.

Một chỗ vải lót y phục đã bị xé rách, làn da dần dần để lộ bên ngoài ửng lên màu đen, lan tràn ra nửa cánh tay.

“Không cứu được!” Người nọ thở dài một tiếng, rồi nói: “Loại rắn này độc tính cực mạnh, một khi bị cắn trúng, tuyệt đối không có khả năng tiếp tục sống sót. Trừ phi. . . . Ai, thôi được không nhắc đến nữa! Nơi này là Đông Thục, làm sao có thể lấy được thuốc giải.”

291. Chương 291: Trục Giác Cứu Người

Vừa nói vừa một tay xô đẩy cô độc chứng, gấp giọng nói:

“Tiểu huynh đệ, người đi nhanh đi! Gây ra động tĩnh lớn như vậy, sợ là không bao lâu nữa Ngự Lâm quân sẽ đến đây! Nếu người không đi sẽ gặp nguy hiểm đấy!”

Âm thanh trong lời nói mang theo đầy lo lắng, thành tâm thực lòng, không có nửa phần giả dối.

Cô độc chứng có thể cảm giác được hấn thật sự là đang lo lắng ình, trong lòng hơi ấm áp, nhưng trên mặt nhưng vẫn không có thói quen biểu lộ ra.

Hấn chỉ trầm giọng đối với người đang cố gắng đẩy bản thân ra nói một câu:

“Đừng nhúc nhích!” Sau đó lật ngược bàn tay, mượn chủy thủ người nọ còn nắm trong tay hướng lên trên cắt một cái, nơi lòng bàn tay liền nứt ra một đường vết thương.

Bàn tay này đã mấy lần cứu Như Thương, những đường vết cắt trong lòng bàn tay rách ra rồi khép lại, khép lại rồi nứt ra, lặp đi lặp lại nhiều lần, đã để lại vết sẹo khó coi.

Hôm nay lại tiếp tục cắt cho vết thương mở ra lần nữa, mục đích chính là dùng máu bản thân đổi lại một mạng của nam nhân trước mặt.

Thật ra thì có nhiều lúc, giữa cô độc chứng và Tần Như Thương đúng là rất vô cùng giống nhau.

Nói thí dụ như cứu người!

Hai người bọn họ đều thừa nhận bản thân cũng không phải người lương thiện, tâm mỗi người cũng không có được lòng thiện lương giống Tiêu Phương, cứu vớt muôn dân thiên hạ như vậy.

Bọn họ chính là chọn người chọn việc mà làm, nên cứu, quả quyết ra tay.

Không nên cứu, thì dù đối phương khóc lóc kéo lấy chân của mình, bọn họ cũng sẽ vung kiếm chặt đứt, rồi sau đó tiếp tục gấp rút mà lên đường.

Cũng như hiện tại, cô độc chứng cứu nam nhân này, hoàn toàn là vì một loại cảm giác trong lòng.

Cảm giác nói cho hấn biết —— nên cứu!

Vì vậy hấn không chút do dự ra tay!

Trên đời này máu cô độc chứng là phương pháp giải độc tốt nhất, người nọ chỉ cảm thấy miệng vết thương một trận thẩm lạnh, chờ máu hai bên dung hợp lẫn nhau sau, thì phát hiện màu sắc độc tố trên cánh tay đang bắt đầu từng chút nhạt đi.

Hiện tượng nhạt đi mất thường có thể thấy được, hết sức thần kỳ.

Nam nhân kinh hãi, trừng lớn hai mắt nhìn tới cô độc chứng, rồi dùng một cái tay khác nắm chặt lại, hấn khó chịu hỏi:

“Người là ai? Người rốt cuộc là ai?”

292. Chương 292: Muốn Truy Đuổi Tung Tích

Câu hỏi của hấn cũng không có chờ được giải đáp, thứ nhất Ngự Lâm quân trong cung đã truy xét đến đây, thứ hai, cô độc chứng căn bản cũng không thể nào cho hấn bất kỳ câu trả lời.

Hấn là ai? Chính hấn cũng không biết hấn là ai, làm sao có thể nói cho người khác biết đây?

Thấy Ngự Lâm quân chạy tới, nam nhân dáng dấp giống nhau như đúc với Hoàng đế Đông Thục tinh thần khấn trương, sau đó thấy cô độc chứng cũng thu tay nhuộm máu trở lại, lúc này mới hướng hấn ôm quyền, nói:

“Đa tạ tiểu huynh đệ cứu giúp, ngày sau nếu có cơ hội gặp nhau, nhất định hậu lễ đáp tạ đại ân!”

Dứt lời, thân hình chợt lóe, rất nhanh liền biến mất ở chỗ sâu trong viên lâm. (khu trồng cây cảnh)

Cô độc chứng nhìn thoáng qua phương hướng kia, rồi sau đó quay người trở lại, mắt nhìn thấy đại đội Ngự Lâm quân đã nhanh đến trước mặt, đột nhiên thân mình tại chỗ xoay một vòng rồi dùng tốc độ thật nhanh xoay tròn dẫn lên một trận gió lớn, người, cũng nhân cơ hội này chạy thật xa.

Lúc này đã đến sáng sớm, mùa hè trời sáng rất nhanh, mặt trời lại càng lộ rõ hơn một chút.

Từng khối từng khối trong suốt đan vào giữa bụi cỏ, ánh nắng ban mai bắt đầu chiếu xuống, rạng rỡ đến chói mắt.

Cô độc chứng cũng không có trực tiếp xuất cung, mà là chạy thẳng đi về một cái phương hướng khác.

Hắn rõ ràng nhớ được khi bản thân đuổi theo người nhảy ra khỏi tường viện, có để ý đến một người mờ ám, dường như vào lúc đó thân hình chạy trốn về hướng bên này.

Chính là cái người không chế răn, hắn không có tính sai.

Hắn đối với người kia đang có rất nhiều nghi ngờ, không phải bởi vì đối phương biết loại phương pháp đặc biệt điều khiển răn của Tây Dạ, cô độc chứng cũng hiểu kỳ người nọ rốt cuộc là ai? Tại sao lại xuất hiện trong hoàng cung?

Là chủ tử trong cung này, hay là chủ tử trong coi hạ nhân?

Mang theo nghi ngờ một đường đuổi theo, chạy không được bao xa thì thấy một ngã ba đường.

Một bên hướng Đông, một bên hướng Tây.

Hắn không hề nghĩ ngợi liền đi về hướng Đông, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ngửi thấy được hơi thở của A Thần ở phương hướng Đông.

Người bình thường nuôi dưỡng động vật cũng sẽ bị lây nhiễm vào một loại mùi vị đặc thù, hơi thở mỗi người khác nhau, loài vật cũng bởi vì vậy mà khác nhau.

293. Chương 293: Trong Cung Thái Tử Có Kỳ Quái

Loài vật, cũng chỉ là chỉ động vật.

Cô độc chứng đối với mùi vị cơ thể A Thần dĩ nhiên quá quen thuộc, đoạn đường truy tìm này hầu như cũng không cần suy tính, chỉ cần bản thân chạy theo mùi vị mơ hồ có thể nghe thấy được ở trong không khí, thì nhất định không có sai.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cô độc chứng dừng lại bước chân ở ngay tại cửa Cung Viện hướng Đông, chính giữa hoàng cung có một tòa Long Điện lộng lẫy hoa lệ đủ để so với quyền thế tối cao.

Hắn có thể cảm giác được, A Thần vô cùng hiểu rõ ở bên trong Cung Viện trước mặt này.

Người nọ hẳn là ở chỗ này không sai!

Hắn ngẩng đầu lên, xa xa nhìn tám biển trên nóc cửa Cung Viện, “Cung Du Hiền” ba chữ viết ngay thẳng, ở dưới phía bên phải còn khắc ba chữ nhỏ, là: Cung thái tử!

Cô độc chứng trong nháy mắt mất hồn, ba chữ cung thái tử khiến hắn nghĩ tới một người, không phải là . . có thể. . . có thể.

Nếu như không có một trận hoạn đường hai mươi năm trước gây nên, hiện tại ở nơi này, có thể chính là bản thân hắn hay không?

Ý tưởng này vừa xuất hiện liền lập tức bị bác bỏ đi, không có nếu như! Không chỉ là cuộc đời của hắn, mà con người sống trên đời đều không có nếu như.

Hắn không có bước lên đi vào lần theo dấu vết, chỉ là ở cửa cung Du Hiền lặng lẽ nhìn một lát.

Hiện tại thời gian còn sớm, vừa mới rạng sáng, làm chủ tử đều vẫn chưa có thức dậy, chỉ có một hai hạ nhân rời khỏi viện, vừa vịn eo bẻ cổ vừa thu xếp quét dọn.

Nhưng cô độc chứng hiểu, cung Du Hiền này nhìn như bình tĩnh, nhưng mà ở tại bên trong một gian phòng nào đó, nhất định đã lật trời rồi.

Hành động ám sát thất bại, dựa vào A Thần đi sát hại nhưng một đi không trở lại, hắc tin tưởng, tin tức phát hiện có rắc rối trong hoàng cung sẽ rất nhanh truyền tới nơi này, đến lúc đó, sợ là chủ nhân bên trong đã ngồi không yên.

Hắn không cần thiết phải đi vào, đã biết được người điều khiển rắc rối đến từ cung thái tử, vậy thì nhất định phải làm khách chờ xem môn hạ của thái tử.

Khẳng định không phải bản nhân thái tử, điểm này hắc tin chắc không thôi.

294. Chương 294: Tự Bế

Bởi vì ở trên mặt người điều khiển rắc rối không nhìn ra một chút dấu vết của người Chủ gia, không chỉ bởi vì không giống, mà bởi vì tuổi không phù hợp.

Hoàng tử lớn nhất Đông Thục chính là bản thân, hắc hai mươi lăm, mà người nọ cũng đã ngoài ba mươi, khác khá xa.

Một chuyến đi thăm dò hoàng cung đến lúc dự định kết thúc, cô độc chứng cũng không nói được là có thu hoạch hay không có thu hoạch.

Nếu như không có đi, hắc không ngờ đã biết một số chuyện.

Chẳng hạn như tên của hắc, chẳng hạn như thân phận của Liên phi.

Tuy rằng còn chưa khẳng định lắm, nhưng mà không kém chút xíu nào.

Nhưng khi biết được những điều này đồng thời cũng có rất nhiều bí ẩn đang hướng tới trên người hắc.

Một số chuyện dường như càng ngày càng không rõ ràng lắm, bất quá thật ra thì cũng không hề gì.

Quyền thế và địa vị đối với chủ quan hắc mà nói vốn cũng không phải là muốn có được thứ gì đó, sở dĩ đi vào, nói đến cùng, chỉ là vì Tần Như Thương.

.

Trở lại đại trạch ở ngoài thành thì Như Thương vẫn chưa về.

Thục Đô cách nơi này hơi xa, coi như là khoái mã, dù sao cũng phải một ngày một đêm mới có thể đến.

Cộng thêm qua lại, rồi tính cả thời gian trì hoãn ở trong thành, ít nhất cũng phải ba ngày.

Cô độc chứng cũng không lo lắng, thứ nhất lo lắng cũng vô dụng, thứ hai hắc vốn là người bình tĩnh ổn định đến có phần trầm trọng, mặc dù trong sự trầm mặc chưa đến mức tử vong, nhưng nếu muốn hắc trong sự trầm mặc bộc phát, e rằng cũng không phải dễ dàng như vậy.

Chỉ là một chuyến đi hoàng cung này mang đến cho hắc rất nhiều nghi ngờ, cho nên kể từ khi trở về đại trạch, cô độc chứng vẫn luôn tự nhốt mình ở trong phòng, không nói chuyện cũng không ra khỏi phòng.

Hạ nhân đưa tới thứ ăn thì hắc ăn, đưa tới nước uống thì hắc uống, người hoàn toàn giống như khôi phục trở lại trạng thái khi còn ở Vương Cung Tây Dạ....

Quý Đồng đi theo hắc đã lâu, cũng ít nhiều hiểu được một chút tính tình chủ nhân nhà mình.

Vừa thấy được cô độc chứng có bộ dáng này, thì cũng biết ý không đi quấy rầy hắc.

Nhưng lại hết sức mong ngóng Tần Như Thương có thể trở lại mau chút, hài tử biết, có thể cạy ra miệng cô độc chứng, khiến hắc cam tâm tình nguyện nói ra lời nói của người, cũng chỉ có một mình Tần Như Thương.

295. Chương 295: Như Thương Trở Về Muộn

Vì thế một chủ một tớ, một người mỗi ngày ở trong phòng ngủ người, một người mỗi ngày ở ngoài cổng chính ngủ người.

Mà Tần Như Thương quay trở về Thục Đô đi thăm dò so với thời gian dự tính có thể trở về chậm hai ngày, mãi cho đến ngày thứ năm Quý Đồng mới nhìn thấy hướng đường nhỏ trước mặt một con khoái mã chạy băng băng tới.

Người trên ngựa một thân trang phục rất gọn gàng, mặc dù cũng có phong trần mệt mỏi, nhưng vẫn không giảm tư thế hiên ngang oai hùng.

Đó không phải Tần Như Thương thì là ai!

Hài tử vội vàng đứng lên nghênh đón, vừa chạy vừa nói:

“Tỷ tỷ! Có thể đã đợi được người trở lại! Người sao đi lâu như vậy?”

Như Thương nhíu mày:

“Thế nào? Bên này có chuyện?”

Quý Đồng gãi gãi đầu, cũng không chút dao động gì, chỉ nói là:

“Không biết! Có một ngày buổi sáng chủ nhân sau khi từ bên ngoài trở về vẫn không nói lời nào, còn không ra khỏi phòng. Quý Đồng không dám đi hỏi, nên chờ tỷ tỷ trở lại a!”

Nghe lời ấy, trong lòng Như Thương vẽ ra cái dấu chấm hỏi.

Nhưng trên mặt cũng không có biểu lộ gì, bộ dáng vẫn giống như trước kia, chỉ đem dây cương trong tay ném cho Quý Đồng, sau đó nói:

“Ta đi nhìn xem!” Vừa nói xong liền hướng trong nhà đi tới, đồng thời còn ném một câu: “Đi gọi hạ nhân chuẩn bị cho ta một ít thức ăn đưa đến phòng chủ nhân người, ta sắp đói chết!”

Khi nàng đẩy cửa vào, cô độc chứng đang đứng ở phía sau cái bàn, dùng tay cầm bút, ở trên giấy Tuyên Thành trải rộng viết vẽ cái gì.

Thấy có người đẩy cửa đi vào, cũng không ngẩng đầu, trực tiếp liền mở miệng nói:

“Người đã trở lại!”

Như Thương tùy tiện đáp một tiếng, sau đó hỏi:

“Người sao biết là ta?”

Cô độc chứng lúc này mới ngước mắt lên, rồi chậm như rùa mà nói:

“Hạ nhân không dám vào, Quý Đồng rất có chừng mực, có lẽ cũng chỉ có người dám trực tiếp xông đến như vậy.”

“Ý tứ này của người là nói ta không có đúng mực sao?” Nàng nhướng nhướng mày, tự mình đi đến trước bàn rót cho bản thân tách trà giải khát, sau đó lại nói: “Nếu là buổi tối, có thể ta sẽ trực tiếp đi trở về phòng ngủ. Nhưng bây giờ là ban ngày, lại nghe Quý Đồng nói người đã nhốt mình ở trong phòng mấy ngày rồi. Ta đoán người tám phần là ngồi ở trong cái góc nào mà nhìn trần nhà ngẩn người, cho nên mới muốn đi vào nhìn xem.”

296. Chương 296: Đoán Vẽ

“Kết quả?” Hấn cười như không cười, có điểm đùa cợt nàng lần này suy đoán thật ra là sai lầm rồi.

“Kết quả chính là ta đoán sai lầm rồi.” Nàng cũng không trốn tránh, liền trực tiếp thừa nhận sai lầm của mình. Sau đó lại nhìn về phía cô độc chứng hất hất mặt lên, người vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, chỉ nói: “Người đang làm gì?”

Nghe nàng hỏi, cô độc chứng suy tư một chút, rồi vẫy vẫy tay ——

“Người đến đây!”

Như Thương bước nhẹ đi tới, đứng ngay ngắn ở bên cạnh hấn, mắt tự nhiên cứ thế nhìn tới chỗ giấy Tuyên Thành trên bàn.

Nét mực chưa khô, được cô độc chứng cầm ở trong tay, ngọn bút buông xuống ở trên nghiên mực, thỉnh thoảng còn có mực nước nhỏ xuống.

Đó là một bộ bức họa Như Thương xem ra có chút kỳ quái!

Cũng không phải nội dung bức họa có nhiều kỳ quái, nàng là không hiểu cô độc chứng vì sao phải vẽ cái này.

Phía trên vẽ chính là tình cảnh lúc nàng ở trong Vương Thành Tây Dạ nhìn thấy một màn —— Cô độc chứng mặc áo đen khép hờ hai mắt ngồi ở trên ghế trúc được bốn người nâng, tóc xỏa tùy ý, cổ cũng hơi ngẩng lên, cả người hoàn toàn bày ra chính là một bộ dạng lười nhác.

Khi hai tay hấn đan chéo đặt ở trước người, trên đó còn rõ ràng có thể thấy được mười cái móng tay đen như mực. Nàng nhớ được, lúc đó nàng chính là dựa vào điểm đặc biệt này mà nhận ra thân phận của hấn.

Nàng không hiểu cô độc chứng tự vẽ chính mình là có ý tứ gì, vì thế ngẩng đầu, cũng không lên tiếng, chỉ dùng mắt để hỏi.

Cô độc chứng vẫn không mở miệng, giống như đang tự suy nghĩ lời nói kế tiếp nên nói như thế nào, thẳng đến thời gian nửa nén hương thì nghe được hấn dùng thanh âm rất nhỏ lên tiếng hỏi Như Thương.

Hấn nói:

“Người xem người trên này là ai?”

Nàng nháy mắt mấy cái, không chút nào hoài nghi đáp:

“Là người!” Tiếp theo lại bổ sung: “Là thời điểm người ở Tây Dạ!”

Đối phương lại hỏi:

“Vậy nếu bức tranh này xuất hiện trong tay một phi tử ở trong hoàng cung, hơn nữa. Hơn nữa nàng nói nàng là mẫu thân của người trong bức họa, vậy đại biểu cho ý gì đây?”

297. Chương 297: Lo Sự Thật Hay Là Âm Mưu

Lời cô độc chứng khiến mắt Như Thương sáng lên, thoáng qua giống như có một tia vui mừng, nhưng lại lập tức giấu đi.

Nàng nói:

“Theo như lẽ thường để suy đoán, phi tử đó rất có thể là mẫu thân người. Nhưng mà.” Nàng dừng một chút, nhíu lại mi tâm, tiếp theo nói: “Nhưng lần đầu người tiến vào cung liền phát hiện mẫu thân của mình, chuyện như vậy cũng quá đúng lúc.”

Nàng dùng là từ “Phát hiện”, mà không phải “Nhìn thấy”!

Như Thương dám cam đoan nói cô độc chứng cùng phi tử ở chỗ đó nhất định không có gặp nhau, hơn nữa ở trong lòng hấn đối với chuyện này chỉ sợ cũng có nghi ngờ.

Bằng không hấn sẽ không phí hết tâm tư dựa theo bức họa nhìn thấy vẽ lại một bộ, còn cho nàng đi đến phân biệt người trong bức tranh kia rốt cuộc có phải là hấn hay không.

Nghe xong lời nàng, cô độc chứng cũng đồng ý gật gật đầu. Hấn không thể không thừa nhận, Như Thương suy tính có đạo lý.

Hấn chỉ lần đầu tiên vào cung, cứ như vậy khéo léo phát hiện những chuyện này?

Phương diện này có thể có bấy hay không?

Hấn mặc dù không bằng Như Thương là một người mưu mô tính toán rõ đầu rõ đuôi, chỉ cần một khi gặp chuyện, đầu tiên nghĩ đến khẳng định là suy nghĩ xấu nhất.

Nhưng cũng không đến nỗi là người đáng vẽ sống vô tư, đối với rất nhiều chuyện tự nhiên cũng sẽ không để một mặt tốt đẹp đi vào tư tưởng của đương sự trước.

Nhưng trong chuyện này, hấn tuy rằng cũng có chỗ tạm thời giữ lại, thật ra vẫn rất hy vọng điều bản thân đã thấy được tất cả đều là sự thật.

Dù sao.

“Ta cũng không có phát hiện có người theo dõi, chỗ đó cũng là ngẫu nhiên mới phát hiện, khả năng trước đó được an bài tốt, hấn là không quá dễ dàng xảy ra.”

Như Thương không có mở miệng phản bác, cũng không có tán thành, chỉ là nàng vẫn luôn đang cân nhắc một chuyện.

Thấy nàng không nói, cô độc chứng suy nghĩ một chút, liền đem tất cả mọi thứ nhìn thấy được ở trong hoàng cung đều nói một lần.

Cho đến tiếng nói cuối cùng, nàng lúc này mới ngẩng đầu lên, nhưng là nói:

“Thật ra nếu như nói được an bài tốt, cũng không phải là không thể được. Bọn họ không cần thiết theo dõi chúng ta hoặc phái người ở trong nhà này giám thị chúng ta, chuyện như vậy, nếu như từ ngày chúng ta đến Tấn Dương, thì mỗi đêm đối phương đều làm. Như vậy, bất kể là ngày nào người vào cung, chỗ thấy được cũng là những thứ kia, sẽ không thay đổi.”

298. Chương 298: Người Ở Thục Đô Xảy Ra Chuyện Gì

Lời của nàng khiến cô độc chứng từng trận phát lạnh, nhưng mà nghĩ lại, vẫn còn có chút không thích hợp.

Nếu như đều an bài tốt, vậy còn A Thần thì sao? Người nào trong cung thái tử? Còn có kỳ quái của hoàng cung Đông Thục, những thứ này an bài như thế nào? Có cái gì cần thiết phải an bài?

Khi nhìn về phía Tần Như Thương, trong mắt đối phương thoáng qua nghi ngờ bỗng nhiên khiến cô độc chứng nghĩ tới một loại khả năng.

Nàng muốn hoài nghi có lẽ không phải điều hấn nhìn thấy trong hoàng cung, Tần Như Thương thật ra là đang hoài nghi mình.

Bởi vì hoài nghi đối với mình, cho nên liên quan đến những việc trải qua cũng không tin tưởng hấn.

“Người ở Thục Đô đã xảy ra chuyện gì?” Hấn đột nhiên mở miệng, cũng không nhắc lại đến mình, mà chuyển sang hỏi Như Thương.

Trực giác nói cho hắn biết, Như Thương ở Thục Đô nhất định đã gặp cái gì, cho nên nàng đối với rất nhiều thứ đều sinh ra hoài nghi và không xác định càng nhiều hơn so với trước đây.

Nghe đến hắn hỏi như vậy, Như Thương ngẩng đầu lên, không tự mình suy tư nữa.

Đúng vậy, nàng muốn bày tỏ nghi ngờ, muốn có người cùng nhau thương nghị giải quyết nghi ngờ.

Loại cảm giác này rất ít có, cho dù là ở kiếp trước lúc bốn tỷ muội cùng sống chung, trao đổi giữa các nàng về tình cảm cá nhân cũng giới hạn.

Mà ngay khi đi nhận nhiệm vụ, từ trước đến nay cũng không có kết hợp qua.

Sở dĩ như vậy, là bởi vì vẫn chưa từng xảy ra chuyện lớn gì chân chính đáng giá để họ cùng nhau đối phó với địch.

Dĩ nhiên, cũng đề cập đến như việc các nàng đặc biệt làm một mình.

Tính cách các nàng tương đối đều không phụ thuộc, rất nhiều chuyện thích tự mình suy xét, mà không mượn tay người khác.

Cho dù là tỷ muội thân cận nhất, chỉ cần chuyện mình có thể giải quyết, thì tuyệt đối sẽ không làm người khác tăng thêm phiền toái hay gánh nặng không cần thiết.

Nhưng rất kỳ quái, kể từ khi đến một nơi cổ đại không tồn tại ở trong lịch sử này, có rất nhiều Nhân Sinh quan cùng Thế Giới Quan đều ở trong lúc vô tình xảy ra biến hóa không dễ suy tính.

Nói thí dụ như trình độ Tiêu Phương cao nhất định hóa giải lạnh lùng của nàng, mặc dù thủ pháp làm việc vẫn thê lương tuyệt tình như vậy, nhưng người lại dịu dàng rất nhiều, thỉnh thoảng cũng sẽ phát ra một chút xiu nổi nóng.

299. Chương 299: Thục Đô Hoang Tàn

Lại nói thí dụ như cô độc chứng, người này sẽ luôn gợi lên hết ham muốn của nàng.

Theo ý nàng, cô độc chứng là chiến hữu tốt nhất, hắn có thể đoán được tâm tư của nàng, cho nên có mấy lời không cần phí tâm phí sức để nói, đi giải thích.

Hơn nữa thân thủ hắn vô cùng tốt, nếu bàn về đan đả độc đấu, Như Thương cảm thấy đối phương nhất định là cao hơn mình.

Còn có một thân Diêm La lại sợ hãi ba phần máu, cùng người như vậy sóng vai chiến đấu, tuyệt đối là lựa chọn cực kỳ thông minh.

Dĩ nhiên, nàng cũng có thể cảm thấy, ý tưởng cô độc chứng thật ra cùng mình không kém nhiều lắm.

Người kia tự khép kín hơn hai mươi mấy năm, nhưng sau khi gặp được nàng, vẫn là có đổi mới rất lớn.

Mặc dù không đến mức hết lòng hết dạ, nhưng đối với chuyện muốn cùng nhau tiến hành, mặc dù không làm được hết nói thì sẽ nói hết, nhưng vẫn có thể hết biết thì sẽ nói.

Nàng khẽ mở miệng, nói ra lời nói hết sức kỳ quái, không phải rất dễ hiểu.

Nàng nói:

“Thục Đô bỏ hoang rồi !”

Thấy cô độc chứng không nói, vẫn cứ nhìn chằm chằm nàng. Vì vậy than nhẹ một tiếng, lại nói:

“Ta đi xem, căn bản là một tòa thành trống không. Đừng nói không có ai, mà ngay cả phòng ốc trước đó cũng bị tổn hại. Chẳng những tổn hại, mà còn Còn kết đầy mạng nhện.”

Lời của nàng ý tứ rất rõ ràng, kết đầy mạng nhện, vậy thì nói rõ trạng thái tàn phá đã duy trì thời gian không chỉ có mấy ngày.

Rất có khả năng là mấy tháng, cũng có thể là mấy năm.

Nhưng chuyện cũng không phải như vậy, tòa thành Thục Đô không lâu trước đây bọn họ đã từng ở lại, cánh cổng kia là tự tay Như Thương mở ra .

Cũng chính bởi vì như thế, khi Như Thương nói chuyện chứa đầy khó hiểu.

“Nước thép ở ngoài cửa lớn thế nào?” Cô độc chứng đột nhiên hỏi.

Như Thương hiểu ý tứ của hắn, vì vậy đáp:

“Đóng chặt! Không giống đã từng có dấu vết bị cắt qua. Tình trạng cũng rất cũ kỹ, rất nhiều nơi tự nhiên tróc ra, không giống như là kim loại mới đúc lên.”

“Dưới tình huống nào sẽ xuất hiện loại khả năng này?” Hắn lại hỏi.

300. Chương 300: Vương Mặc Trong Lòng

Như Thương suy nghĩ một chút, nói:

“Ba năm trở lên! kiểu dáng nước thép, phải là đã tồn tại ba năm trở lên. Trong thành. Cũng giống vậy. Ta ở bên trong thấy được rất nhiều hài cốt, đã khô cứng còn có một số xương cốt dày đặc, vứt bỏ ngổn ngang, chính là giống. chính là giống như dáng vẻ khi chúng ta vừa mới vào thành Thục Đô.”

Nói vừa xong, giữa hai người lập tức yên lặng được một lúc.

Đặc biệt là cô độc chứng, khi nghe lời Như Thương nói hắn giống như có chút phản ứng đặc biệt.

Phản ứng này không có thoát khỏi ánh mắt Như Thương, nàng rất cẩn thận mà phát hiện sau khi cô độc chứng nghe lời của mình nói, ngón trở tay trái vẫn luôn gõ từng cái từng cái rất có tiết tấu trên mặt bàn.

Đây là nàng phát hiện đối phương một cái thói quen, mỗi khi có chuyện cảm thấy khó giải quyết cần suy xét thì cô độc chứng đều sẽ làm một cái động tác nhỏ như vậy.

Nói thí dụ như ở trong núi.

Thật ra một chuyến đi Dục Vương Cốc trước đó, làm cho Tần Như Thương để ý mê mang không phải sinh vật kỳ quái trong rừng núi kia, cũng không phải là khí hậu sai biệt nóng lạnh xen kẽ ở dưới đáy cốc.

Trong lòng nàng vẫn không giải được một cái kết, là đến từ cái chỗ giữa sườn núi nơi đã thấy thi thể.

Như Thương biết đó cũng chẳng phải là bởi vì mình quá nhạy cảm, mà thật sự, là bởi vì cô độc chứng sau khi thấy thi thể kia biểu hiện và đáp án trả lời nàng có quá nhiều sơ hở.

Lúc ấy thời gian eo hẹp tình huống lại nguy cấp, nàng không muốn ở phía trên đó có nhiều tiếp tục dây dưa, nhưng mà hôm nay suy nghĩ lại, đã đến lúc nên cùng cô độc chứng muốn có một đáp án.

Nhưng nàng cũng không vội, dù sao người đang ở trước mắt, chỉ cần nàng muốn hỏi thì hắn phải nói, bất cứ lúc nào cũng có thể.

Cô độc chứng duy trì trạng thái này thật lâu, như đang nghiêm túc suy xét lời nói Như Thương, hoặc như là vẫn còn đang suy nghĩ một số chuyện của mình.

Như Thương cũng không thúc giục hắn, bản thân tự tìm ghế dựa ngồi xuống, vừa uống nước trà, vừa lẳng lặng chờ đợi.

301. Chương 301: Có Khả Năng Hay Không Tất Cả Đều Là Sự Thật

Rốt cuộc hấn mở miệng, nhưng mà nói:

“Có khả năng hay không. Tất cả người nhìn thấy đều là sự thật?”

Như Thương nhú mầy, nàng biết ý tứ trong lời nói cô độc chứng.

Đó không phải đang nói chuyện nàng thấy có phải chân thực tồn tại hay không, nếu thấy được, vậy thì nhất định là tồn tại. Hấn chỉ đang hỏi nàng, về những chuyện đó cùng thời gian suy luận ở trên, có phải là thật sự tồn tại hay không!

Việc này có chút không phải rất dễ giải thích, nhưng nói rõ ra, cũng không đến nỗi khó khăn.

Nếu đủ loại dấu hiệu đều cho thấy thành Thục Đô hoang phế đã trải qua mấy năm, vậy có thể hay không, thật sự đúng là trải qua mấy năm?

Cái suy nghĩ này của cô độc chứng rất kỳ quái, ngay cả Như Thương cũng có phần không rõ.

Nhưng nàng cũng không vội hỏi, ngược lại đem chuyện từ đầu tới đuôi suy nghĩ lại một lần, mãi cho đến cuối cùng mở đôi tay ra, rồi đưa đến trước mặt cô độc chứng, lúc này mới lắc lắc đầu, nói:

“Không thể nào! Nếu nói như vậy, móng tay ta làm sao lại bị cắt đứt?”

Không đợi cô độc chứng mở miệng, nàng vừa tiếp tục nói:

“Không cần có ý đồ dùng một số lời nói quái dị mà thuyết phục ta!” Biểu tình Như Thương rất quật cường, thậm chí còn có một phần chán ghét.

“Người có biết, muốn làm ột tòa thành nhìn giống như bị bỏ hoang rất lâu, thủ đoạn có rất nhiều loại, tựa như người buôn đồ cổ người đem vật mới làm giống như cũ. Mặc dù rất khó khăn, nhưng cũng không phải là không có khả năng!”

Nàng cực lực biểu đạt quan điểm của mình, tuy rằng thoát nhìn thần sắc vẫn như thường ngày, không kiêu ngạo không nóng nảy, nhưng mà lời nói ra cũng là mạnh mẽ hùng hồn, bắt chẹt từng chữ gõ vào lòng người.

“Hoàng gia người giỏi tay nghề rất nhiều, nếu như bọn họ muốn làm chút những gì để mê hoặc mắt chúng ta, vậy thật sự là quá dễ dàng!”

Đối mặt với lời nói Tần Như Thương, cô độc chứng không thể không thừa nhận thật sự là như thế.

Trên thực tế, sau khi hấn nghe Như Thương miêu tả hiện trạng thành Thục Đô, đầu tiên nghĩ đến cũng là những thứ này.

Nhưng có một ít chuyện, hấn biết, Như Thương lại vẫn bị lừa chẳng hay biết gì.

302. Chương 302: Cổ Thi Thể Trong Núi, Có Vấn Đề

Chuyện này nếu như cùng tình huống trước mắt liên hệ với nhau, sợ là thật vất vả vượt thẳng ra một đường rồi lại bị rối loạn toàn bộ.

Hơn nữa hấn vì sao vẫn luôn không có nói thật với Như Thương, thật sự là bởi vì không biết nên mở miệng như thế nào.

Thứ nhất hẳn biết đó là người và chuyện nàng quan tâm nhất, thứ hai. Thật ra chuyện quái dị không hiểu, chẳng những Như Thương không đồng ý sẽ tiếp xúc, sẽ nhắc đến, mà ngay cả hẳn cũng là có thể tránh được thì tránh, nghĩ cũng không muốn nghĩ đến.

Từ khi bọn họ ra khỏi tòa Dực Vương Cốc sau đó cũng rất ăn ý không nhắc đến, hoặc là cố gắng tạm thời không nói.

Đặc biệt là đối với bên trong xuất hiện một số hiện tượng vượt quá hiện thực, tất cả càng thêm lựa chọn quên lãng.

Thậm chí ngay cả giải thích cho Quỷ Đồng chuyện nơi đó cũng chưa từng có.

Nhưng mặc dù như vậy, mọi người lại đều hiểu rõ, có một số việc đã xảy ra, đó chính là sự thật, không phải nói quên là có thể quên.

Bọn họ lựa chọn trốn tránh, lại trốn không xa lắm.

“Có một chuyện, vẫn luôn không có nói cho người biết.” Cô độc chứng sâu kín mở miệng, ánh mắt Như Thương nhanh chóng nhìn lên.

Nàng biết, nghi ngờ luôn luôn tồn tại ở trong lòng mình, sẽ có lời giải đáp.

Quả nhiên, lời kế tiếp cô độc chứng vừa đúng nói đến suy nghĩ trong lòng nàng——

“Cổ thi thể lúc xuống núi nhìn thấy, có vấn đề.”

Hắn chỉ nói có vấn đề, nhưng không lập tức nói rõ vấn đề phát sinh ở chỗ nào.

Như Thương biết người này không phải lè mề dài dòng, sở dĩ cẩn thận như thế, vậy hẳn là là nơi phát hiện vấn đề thật sự rất khó giải thích, hoặc là với nàng mà nói sẽ có điều tổn thương.

Hắn dừng lại lời nói, nàng cũng không thúc giục, chỉ tự mình nhớ lại tình cảnh lúc đó, rồi mới bắt đầu suy đoán một vòng.

Loại suy đoán này số lần diễn ra ở trong lòng nàng cũng không phải rất nhiều, tính ra, cũng chưa tới ba lượt.

Nhưng nàng không đoán được kết quả, hoặc có lẽ là đoán được chút gì, nhưng lại bởi vì cảm thấy đáp án kia thật sự là có sai lệch quá lớn với thực tế, nên không tự chủ được phải bỏ qua.

303. Chương 303: Thi Thể Là Tiêu Phương

Hôm nay lại tiếp tục đoán, trên tâm lý cũng là có chút theo đuổi bực đồ đã vứt đi, đem một chương ngại khó có thể vượt qua mà cần rằng chống đỡ đi qua.

Nghĩ tới đây, sáng mắt sáng lòng, nhưng cũng đau triệt nội tâm.

“Thi thể kia. Cùng Tiêu Phương có liên quan sao!” Thanh âm của nàng rất nhỏ, tính thử dò xét, nhưng vẫn có chút run lẩy bẩy.

Không sai, Tiêu Phương, đây là một chủ đề trọng tâm nàng đặc biệt không muốn bàn đến, cũng là một người duy nhất có thể khiến cho nàng ở trong khoảng thời gian gần mất đi lý trí.

Nàng biết Tiêu Phương có thể làm cho tâm lý của mình tạo thành cái dạng ảnh hưởng gì, cũng biết mình sẽ mang đến cho cuộc sống Tiêu Phương biến hóa như thế nào.

Cho nên Như Thương vẫn luôn trốn tránh, vẫn luôn không muốn để Tiêu Phương tham dự quá nhiều vào hành động của nàng.

Thậm chí có phần biết rất rõ ràng có Tiêu Phương thì chuyện chắc chắn làm ít công to, nhưng nàng vẫn tình nguyện bản thân đi đường quanh co nhiều một chút, cũng muốn đem công tử văn nhã đó bảo vệ đến tốt nhất.

Dĩ nhiên nàng luôn không thể được như ý, bản thân Tiêu Phương có tay có chân có đầu óc, chuyện hẳn muốn làm ai cũng không ngăn được, bao gồm Tần Như Thương nàng.

Bằng không người nọ cũng sẽ không thể xuất hiện ở Tây Dạ, lại càng sẽ không thể xuất hiện ở Thục Đô nhiệm đầy ôn dịch.

Nàng than nhẹ, dựa lưng vào hướng thành ghế, trạng thái hiện ra một loại mệt mỏi.

Nàng tin tưởng chuyện phải là có liên quan đến Tiêu Phương, hoặc là nói không thể không thừa nhận là cùng Tiêu Phương có liên quan.

Điểm này ngay từ lúc ở trong Dược Vương Cốc, cô độc chứng sau khi nhìn thấy thi thể kia liền bắt đầu có ý vô tư theo sát nàng hỏi thăm chuyện có liên quan Tiêu Phương, thì nàng đã bắt đầu hoài nghi.

Hôm nay nên rơi xuống thực tế thôi!

Lại nhìn hướng cô độc chứng, quả nhiên thấy hẳn gập đầu một cái, nói:

“Ta không đối gạt người! Thi thể kia. . . . Là Tiêu Phương!”

Người ngồi trên ghế hít vào một ngụm khí lạnh, mặc dù đối với kết quả này đã có chắc chắn chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe được chính miệng cô độc chứng nói lên, lại là một loại cảm giác khác.

304. Chương 304: Tra Xét

Bất quá cảm giác này cũng chỉ là một cái chớp mắt, trong một khắc, người lập tức liền từ trên ghế đứng lên, sau đó nhìn về phía người đối diện lắc lắc đầu, giật giật khóe miệng, nói:

“Không thể nào.”

Cô độc chứng cũng không tranh cãi với nàng, chỉ là bỏ tay vào tay áo, từ bên trong lấy một vật đưa tới trước mặt nàng.

Nàng thuận mắt nhìn lại, là vật trang sức khối Phỉ Thúy hình cánh quạt, không lớn, đường kính dài nhất cũng bằng ngón tay cái nàng, rất nữ tính, cũng là đồ vật riêng tư thuộc về Tiêu Phương.

Ở niên đại hiện nay, phạm là nhân vật có chút thân phận trên người đều có ngọc, bất luận nam nữ.

Mà Phỉ Thúy lại chính là ngọc trong Cực phẩm, lại càng được chọn đứng nhất.

Nàng trước kia đã từng hỏi qua Tiêu Phương tại sao muốn dùng cái này làm phôi sức tùy thân, bởi vì quá nữ tính, dù sao cũng khiến người ta cảm thấy thật không thoải mái.

Nhớ khi đó Tiêu Phương trả lời là: Đã từ lâu trước đây vẫn luôn mang theo, quen rồi cũng chẳng muốn đổi lại.

Cho đến sau này nàng thấy được bức tranh vẽ chân dung sư muội, vấn đề giống như vậy sẽ không bao giờ hỏi nữa.

Bởi vì khối Phỉ Thúy kia, hình dáng cùng vết sẫm màu sắc rực rỡ trên vai La Sính giống nhau như đúc.

“Từ trên thi thể lấy xuống, vật này trong sa mạc ta đã từng thấy Tiêu Phương đeo, hẳn là sẽ không tùy ý vứt bỏ bên ngoài. Thi thể kia đã rửa nát, không nhìn ra bộ dáng, nhưng có vật liệu may mặc chưa nát vụn hết, là trắng thuần khiết, cùng Tiêu Phương mặc ngày thường rất giống. Cho nên. . . .”

“Không phải hấn! Người nhìn lầm rồi!” Tần Như Thương nhận lấy khối Phỉ Thúy, lạnh lùng ném ra một câu nói như vậy.

Rồi sau đó cứng đờ nhìn chằm chằm Phỉ Thúy, nhìn một hồi lại nói:

“Tra đi! Xem ra chuyện không hề đơn giản giống như suy nghĩ trước đây. Trong cung kỳ quái, ngoài cung cũng kỳ quái, xem ra chuyện người thuận lợi hồi triều không phải dễ dàng, mà ta. . . . Mà ta muốn tìm được Thầm Châu, thì đã khó càng thêm khó.”

Song song nói chuyện, theo bản năng nắm chặt khối Phỉ Thúy trong tay.

Giống như từ bên trong còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Tiêu Phương, nàng biết đây là ảnh hưởng tâm lý, nhưng cũng có thể khẳng định, trên thi thể trong núi mặc dù có mang vật này, tuyệt đối cũng không có khả năng sẽ là Tiêu Phương.

305. Chương 305: Ẩn Nguyệt Các

Không có nguyên nhân, chỉ là một loại cảm giác.

Đối mặt với quyết định của nàng, cô độc chứng cũng không bày tỏ thái độ gì nhiều, chỉ lạnh nhạt phụ họa nàng:

“Vậy thì tra.”

Tra, một chữ này nói ra thì dễ dàng, nhưng làm thì lại thật sự rất khó.

Bọn họ nói cho cùng vẫn là tứ cố vô thân (một thân một mình), ngoại trừ Quỷ Đồng, cũng không có lấy một người để sai khiến.

Mà Quỷ Đồng cùng cái thế giới này ngăn cách quá lâu, tuy rằng dần dần đã tiếp nhận rất nhiều chuyện, nhưng nếu muốn hấn đơn độc đi hành động, vẫn là còn quá non nớt.

Như Thương có chút bất đắc dĩ, nàng hiểu ngành tình báo đối với một quốc gia hoặc là một tổ chức, một thế lực mà nói có bao nhiêu là quan trọng.

Không có ngành tình báo, thì tương đương cắt đứt với tin tức nơi phát ra.

Chẳng những không có người liên tục hướng trong tổ chức chuyển đưa tin tức, càng đừng hy vọng nhằm vào sự việc của người đặc biệt nào đó mà bắt tay vào điều tra.

Nói cho cùng bọn họ chỉ có ba người, mặc dù ở rất nhiều phương diện đều lấy một địch trăm, nhưng dù sao không thể phân thân. (dành thời gian cho việc khác)

Tham gia cần một nguồn nhân lực rất lớn để hoàn thành chuyện trên, bắt đầu có vẻ có chút trầy da tróc vẩy.

Cho nên lúc vừa bàn đến tra xét, hai người đều đứng lúc ngậm miệng, vẫn suy tư về một cái chữ tra này, nên xuống tay từ đâu.

Cô độc chứng là thật không có cách, hấn tuy rằng cũng thường từ Tây Dạ chạy ra ngoài đi đến Trung Nguyên, thế nhưng hoàn cảnh đi như thế này cơ hội dù sao không nhiều lắm, hơn nữa mỗi lần đi cũng không thể ra ngoài quá lâu.

Cộng thêm tính cách này của hấn, coi như là ra ngoài, phần lớn cũng đều là độc lai độc vãng, căn bản không cùng người khác nói qua một câu, thì càng khỏi phải nói kết giao rồi.

Cho nên hấn không có cách nào!

Nhưng mà Tần Như Thương không giống vậy, mặc dù cũng rất ảo não trong bốn năm ở đây không có thành lập ra mạng lưới tin tức thuộc về mình, nhưng nàng dù sao cũng không phải cô độc chứng, tuy rằng trong bốn năm chưa bao giờ lộ qua bộ mặt thật, nhưng mà cùng người trao đổi qua vẫn là phải có.

Trong đó liên lạc nhiều nhất, chính là tổ chức sát thủ đứng đầu giang hồ, Ân Nguyệt các!

306. Chương 306: Quy Củ Trong Tổ Chức 1

Nàng lộ một tia cười yếu ớt ở khóe môi, nhưng trong ý cười lại xen lẫn một chút bất đắc dĩ.

Ân Nguyệt các với nàng mà nói chỉ là người hợp tác, nàng thỉnh thoảng làm việc cho bọn họ, sau đó từ giữa lấy được một khoản tiền thù lao không nhỏ.

Trừ lần đó ra, giữa nàng và Ân Nguyệt các cũng không có cái gì đặc biệt qua lại.

Tuy nhiên, nàng chưa bao giờ phủ nhận tổ chức Ân Nguyệt các này vô cùng khổng lồ và hùng mạnh.

Đó là một tổ chức sát thủ, người được bọn họ thuê làm lấy tiền trải rộng thiên hạ, trong đó người tài ba dị sĩ, lại thêm cái gì cần có đều có.

Có người nói Cái Bang là nơi phát ra tin tức nhanh nhất cũng là tổ chức tung lưới rộng nhất, nhưng Tần Như Thương vẫn một mực đều không tán thành lắm.

Nàng không phải là không thừa nhận phạm vi đệ tử Cái Bang tồn tại có bao nhiêu lớn, nhưng đó dù sao chỉ tồn tại ở tầng dưới trong tổ chức.

Bọn họ có thể nghe được đầu đường cuối ngõ, cũng có thể ra vào được khách điểm quán trà, nhưng nếu đến nơi lịch sự tao nhã một chút, thượng đẳng một chút a?

Có thể chuyện bị lấy ra ở trên đường cái đàm luận, hơn phân nửa đã không có quá nhiều tính thần bí cùng tầm quan trọng, cho nên, Cái Bang có lẽ là người có năng lực tìm người, nhưng đối với chuyện đi dò xét mà nói, vẫn không bằng cao thủ tụ tập ở Ân Nguyệt các.

Huống chi, dù cho tìm người, so với Ân Nguyệt các bọn họ còn kém quá nhiều.

Coi như hợp tác đồng bạn, nàng dĩ nhiên có thể yêu cầu Ân Nguyệt các ra mặt đến giúp nàng giải quyết một ít chuyện.

Nhưng đồng dạng, cũng cần bỏ ra một khoản tiền không nhỏ.

Đây là quy củ!

Cái tổ chức Ân Nguyệt này tương đối thú vị, giữa sát thủ có quen biết, cũng có không biết, Các chủ từ trước đến nay cũng sẽ không chủ động hướng kẻ thứ ba tiết lộ nửa điểm có liên quan đến chuyện sát thủ.

Chuyện này bao gồm tất cả, tuổi, thân phận, đặc điểm công phu, thậm chí là nam hay nữ.

Giữa Sát thủ có thể lên lút lui tới, cái này ai cũng không xen vào, thậm chí cũng có thể không ngờ như thế cùng nhau đến làm buôn bán, đây đều là làm được.

Quyền chủ động giao cho bản thân sát thủ, Các chủ và nhóm người làm việc trong tổ chức một mực mặc kệ.

307. Chương 307: Quy Củ Trong Tổ Chức 2

Đồng thời còn có một điểm, chính là ngoại trừ Các chủ ra, giữa sát thủ cũng có thể tuyên bố treo giải thưởng nhiệm vụ trong các.

Vị trí của Ấn Nguyệt các ở tại một nơi riêng biệt dùng để cho nhóm sát thủ tự mình ban bố nhiệm vụ, bên trong đó có một mặt không có vách tường, sát thủ có thể đem tình hình cụ thể nhiệm vụ viết lên giấy, sau đó sẽ áp vào trên vách tường, có thể để lại tên, cũng có thể không để lại tên.

Nhưng đồng dạng này nọ, nhất định phải lưu lại ở nơi Các chủ một phần dự bị.

Một phần này có thể đáng được chú ý hơn, chẳng những phải viết xong người dẫn đầu là ai, đồng thời còn phải đem một nửa tiền thưởng thế chấp ở trong các trước.

Nếu sau khi nhiệm vụ đạt thành, một nửa tiền thưởng kia hoặc phần thưởng vật không thực hiện, như vậy, Ấn Nguyệt các chủ sẽ phải treo giải thưởng cho thuộc hạ của mình, truy bắt cái người thất tín.

Dĩ nhiên cho dù như thế, Ấn Nguyệt các cũng bày tỏ nói rõ ràng, nhóm sát thủ tự mình tuyên bố nhiệm vụ cùng Ấn Nguyệt các không có nửa điểm nửa hệ.

Nói trắng ra là, chính là ai muốn làm cứ làm, thành công, thì tới lấy tiền.

Thất bại, sống hay chết, đều cùng trong các không liên quan.

Nếu như kim chủ thất tín, tuy rằng trong các sẽ phải ra cao thủ truy bắt, nhưng là chỉ giới hạn yêu cầu người nọ dùng mạng đổi về uy nghiêm và uy tín của Ấn Nguyệt các, nhưng mà tiền, lại không thanh toán cho người làm việc.

Nói trắng ra là, bởi vì đó là hoạt động riêng tư!

Chỗ đó thật giống như là một thị trường giao dịch, mặc ọi người tự do đòi lấy tiền thưởng tin tức.

Dĩ nhiên, người có thể đi, phần nhiều sẽ không lộ ra hình dáng.

Hoặc là mang theo đầu lạp (nón rộng vành có dán giấy dầu để đi mưa hay có lớp phủ xuống) hạ nhân giúp xem bảng danh sách, hoặc là dứt khoát truyền lại cho chuyên môn phụ trách tin tức trong tổ chức, tìm một nghề đơn giản theo đuổi.

Lại nói tiếp, thị trường giao dịch thật ra thì rất náo nhiệt, chẳng qua đều là một ít chuyện nhỏ.

Sở dĩ đề cập đến số lượng tiền tài rất nhỏ, phần lớn cũng sẽ không phải tánh mạng người.

Bởi vì một khi treo giải thưởng dán bảng danh sách ra, thì tương đương với đem chuyện truyền tin.

Tuy rằng có thể đi vào Ấn Nguyệt các, mỗi người đều không phải là kẻ đầu đường xó chợ, cũng đều được Các chủ đích thân trao tặng yêu bài, nhưng nói cho cùng vẫn là nhiều người nhiều miệng.

308. Chương 308: Quy Củ Trong Tổ Chức 3

Cho nên chuyện quá lớn sẽ không dán ở chỗ bảng danh sách, tiền công việc quá nhiều, thì lại càng sẽ không lưu lạc tới đây.

Như vậy, nếu như muốn nhóm sát thủ cao cấp tự cá nhân mình làm nhiệm vụ thế nào đây?

Cũng có cách! —— Có thể đi tìm Các chủ!

Hãy cùng trong các giống như ngày thường tiếp nhận nhiệm vụ thông thường, đi theo trình tự chính quy để làm.

Như nhau là lưu lại tiền thưởng, nhưng lần này là toàn bộ, hơn nữa còn phải đưa ra thêm ba phần, coi như tiền thù lao trả cho trong các.

Thật ra thì hai người này khác nhau ở chỗ, một là phía quan lại, một là dân gian.

Muốn rút tiền thù lao phía quan lại, cho nên đắt.

Dân gian tự mình giao dịch, cho nên được lợi.

Nếu muốn dùng tiền ít, vậy thì bản thân tự lên đi giao dịch, dĩ nhiên, giao dịch kia cũng sẽ không có đại nhân vật xuất hiện, cho nên cơ hội thành công sự việc cũng nhỏ.

Nếu như là chuyện lớn, bao nhiêu tiền vậy thì dứt khoát cứ đi giao dịch với Các chủ, Các chủ sẽ căn cứ theo cụ thể tình huống sự việc để tự mình lựa chọn thuộc hạ sát thủ xuất đi làm.

Trên căn bản tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn!

Thật ra thì ba phần tiền thuê đã rất ít, coi như là giá nội bộ.

Bình thường mà nói, bên ngoài người đến xin giúp đỡ, Ân Nguyệt các muốn thu giá tiền, ít nhất là gấp ba.

Như Thương lúc này đã nghĩ đến Ân Nguyệt các, nàng hoàn toàn có thể dùng tiền thuê Ân Nguyệt các, mời Các chủ phái ra cao thủ đi làm việc ỉn.

Về phần tiền, nàng cũng không thiếu.

Trong Nhàn nhĩ Sơn Trang đến cùng có bao nhiêu tiền nàng không biết, nhưng mà bỏ ra chút tiền thuê này, Như Thương cảm thấy, đó căn bản là không đáng kể.

Nhưng mà như vậy, thì tương đương với cùng Các chủ làm rõ chuyện nàng muốn làm, còn có bí mật nàng hành tẩu trong giang hồ.

Nhiều năm như vậy nàng đều luôn tận lực duy trì thân bí, cho dù là đi Ân Nguyệt các, cũng chưa bao giờ bỏ xuống dấu lạ trên mặt mình.

Thậm chí có đôi khi, nàng còn đồng ý cho Tiêu Phương dịch dung.

Các chủ chỉ biết nàng gọi là A Thương, sẽ cách mỗi ba tháng đến trong tổ chức thoảng qua một vòng, nhìn xem có hay không nhiệm vụ đáng giá để tiếp nhận.

Những thứ khác, đối phương hoàn toàn không hay biết gì cả.

309. Chương 309: Nếu Như Ân Nguyệt Các Của Nàng Thì Quá Tốt

Như Thương vẫn cảm thấy trạng thái như vậy không tệ, ít nhất nàng đoạt lấy tính chủ động.

Cho dù là Các chủ biết rõ nàng chính là nữ tử thân bí ở tại Nhàn Nhĩ Sơn Trang, nhưng biết hay không biết không có gì khác biệt, bởi vì Nhàn Nhĩ Sơn Trang ai cũng tìm không thấy, lại thêm ai cũng không vào được.

Nhưng nếu như một ngày sự cân bằng này phá vỡ, đồng nghĩa với phạm vi hành tích (dấu vết hoạt động) của nàng toàn bộ bại lộ.

Tuy rằng quy củ Ân Nguyệt các rất nghiêm khắc, coi như nàng bại lộ cũng chỉ là bại lộ ột người Các chủ, nhưng đối với Tần Như Thương mà nói đây cũng là một chuyện rất không thoải mái.

Bởi vì theo ý nàng người Các chủ kia, cũng không hết sức đáng giá tin tưởng.

Nhưng mà theo tình huống trước mắt, hình như trừ bỏ Ân Nguyệt các, nàng thật sự không có chỗ khác có thể đi tìm.

Nghĩ đến đây, trong đầu Như Thương đột nhiên thoảng qua một loại ý niệm rất tà ác—— Nếu như Ân Nguyệt các là của nàng thì quá tốt.

Ách. . . . Chỉ là suy nghĩ một chút, chỉ là suy nghĩ một chút.

Nàng gần đây quá bận rộn, hẳn là không có thời gian đi làm những chuyện kia.

Vậy bây giờ nên làm cái gì đây?

Âm thầm tìm người?

Trên nguyên tắc là phải đi truyền đạt, trong tổ chức sát thủ quả thật cũng có vài người được nàng để mắt tới nên hợp tác.

Nhưng mà nàng không tìm được đối phương!

Điểm này thật thất vọng, sớm biết có hôm nay, nàng ở nơi này trong bốn năm nên nghĩ cách tụ họp lại một số thế lực của mình mới đúng.

Ít nhất phải có chút giao thiệp với một số người có bản lĩnh thật sự, để không đến mức dùng đến thời điểm bốn bề thọ địch.

Nàng ở bên này vì tìm hay không tìm Ân Nguyệt các mà do dự, cô độc chứng ngồi ở trên ghế đứng một bên nhìn nàng không nhúc nhích, người hoàn toàn như pho tượng, ngay cả mắt cũng không nhắm.

Không khỏi nhún vai than khổ, sau đó nói:

“Người đây là đang làm cái gì? Nếu muốn làm sao đi thăm dò cũng không đến mức muốn đem mình trở thành một khối tảng đá.” Có mấy lời hần không có ý tứ nói, nhưng thật ra là muốn nói —— Cũng không đến mức đem mình biến thành một loại với người chết.

310. Chương 310: Bói Toán Đền

Lời này không phải là tin đồn vô căn cứ, mà sự mới vừa rồi có một lúc, cô độc chứng phát hiện Tần Như Thương không có hô hấp.

Tình huống như thế nếu xuất hiện ở trên người khác, vậy thật sự rất dễ dàng khiến người ngoài cảm thấy nàng đúng là đột tử. (chết bất ngờ)

Nhưng mà cô độc chứng hiểu, đối với Tần Như Thương, rất nhiều chuyện không thể theo lẽ thường để suy đoán, tựa như nàng có thể dẫn mưa, đây là chuyện một người bình thường có thể làm được sao?

Vừa nghe hần nói như vậy, thần trí Như Thương cũng trở về, lúc này mới ý thức được mình vừa rồi thời điểm đang tập trung tư tưởng theo thói quen ngăn lại hơi thở.

Đây là một cái thói quen nàng tập trung suy nghĩ, luôn thích đem thân thể hoàn toàn thả lỏng, ngay cả hô hấp cũng sẽ cảm thấy dư thừa.

Dĩ nhiên, nín thở cũng không có nghĩa là thật sự sẽ không hô hấp.

Nàng chẳng qua chỉ làm cho tốc độ hô hấp điều chỉnh đến chậm nhất, yếu nhất, cho nên tuy rằng nàng đang hô hấp, người khác cũng không cảm nhận được.

Hoàn hồn trở lại, liền chủ động đem chuyện vừa rồi bản thân suy nghĩ nói lại với cô độc chứng.

Đối phương nghe được rất nghiêm túc, nhưng mà đối với chuyện nhờ Ân Nguyệt các giúp đỡ, có chỗ cũng giống nhau tam thời để lại.

Bọn họ đều là độc lập hành động, coi như ở dưới tình huống không thể tránh được lựa chọn sóng vai lẫn nhau, nhưng cũng không đại biểu đều nguyện ý tiếp nhận thêm người khác.

Hướng chi chuyện bản thân điều tra không rõ ràng như thế, nếu như có thể không nhờ vả người khác, cố gắng vẫn là không cầu tốt lành.

Hai người căng thẳng ở trong phòng, trong lúc nhất thời ai cũng không đưa ra được biện pháp tốt hơn.

Thế nhưng lúc này lại nghe thấy Quỷ Đồng giống như thoáng cái chạy ra khỏi cửa, không lâu lắm lại trở về, trực tiếp gõ lên cửa phòng.

Như Thương tiến lên mở cửa, lại nghe được hài tử nói:

“Tỷ tỷ, có người đến đây, bảo là muốn gặp chủ nhân!”

Như Thương sửng sốt, thuận miệng liền nói:

“Chính là người trước kia đưa chúng ta tới?” Nàng chỉ Hạo Vương và những tướng sĩ kia.

Quỷ Đồng lại lắc lắc đầu, nói:

“Không phải! Người nọ thoát nhìn giống. Giống như là bói toán bên đường!”

311. Chương 311: Vạn Sự Thông (người Am Hiểu Mọi Việc)

“Bói toán?” Như Thương nhẹ hỏi ra miệng.

Quỷ Đồng lập tức nói tiếp ——

“Trong tay hắc cầm thứ gì, trước đây lúc ở trên đường chúng ta có thấy người khác cầm qua, tỷ tỷ người nói cho ta biết đó gọi là cớ!”

Nghe lời ấy, như có một tia suy đoán thoáng qua ở trong đầu Như Thương.

Suy đoán kia càng ngày càng xác định rõ ràng, cho đến khi nàng xoay người lại nhìn về phía cô độc chứng, thì đã rất khẳng định người đến là ai.

“Vừa nói Ân Nguyệt các, người của Ân Nguyệt các đã đến!” Nàng ném ra một lời, giống như nói với cô độc chứng, hoặc như là đang tự nói. Rồi sau đó quay đầu hướng về phía Quỷ Đồng nói: “Cho hắc đi vào!”

Cô độc chứng không biết nàng nói lời này là có ý gì, nhưng nhìn Như Thương giống như đoán được người đến là ai.

Hắc cũng không gấp, dù sao đã đi mời người tới, rất nhanh có thể công bố đáp án.

Đúng là có chút buồn bực đối phương tại sao chỉ tên muốn gặp mình, hắc tự nhận cùng người trong giang hồ không có gì qua lại, huống chi là người bói toán.

Cô độc chứng nhận thấy, ngoại trừ hoàng cung Đông Thục, hắc là sẽ không còn có người nào biết hắc mới phải.

Dĩ nhiên, trừ bỏ Tây Dạ.

Nhưng hắc có thể khẳng định không phải Tây Dạ, người ở địa phương đó muốn gặp hắc làm sao có thể chọn loại phương thức bình thường này thông báo, nhất định là người chưa tới hẳn đã đi trước, đâu có có thể quang minh chính đại như vậy.

Nghĩ tới, người được Quỷ Đồng xưng là bói toán đã đi tới trước phòng.

Đã sớm trở lại trên ghế ngồi ổn, khi Tần Như Thương vừa nhìn thấy được người nọ, quả nhiên khóe môi cong lên khẽ cười một tiếng, sau đó nói:

“Vạn Sự Thông, thật sự là người.”

Cô độc chứng cũng nhìn tới hắc, chỉ thấy bộ dáng người nọ hơn hai mươi tuổi, một thân trang phục diện mạo thư sinh, tóc dài ở phía sau vẫn lên thành một búi, dư thừa liền tự nhiên rơi rớt ở sau ót, trong tay cầm cái phát cỡ dài ngắn không sai biệt lắm với bội kiếm.

Thật đúng như lời Quỷ Đồng nói, giống như một bói toán.

Tần Như Thương gọi hắc Vạn Sự Thông, xem ra bọn họ có quen biết.

312. Chương 312: A Thương Cô Nương Ngưỡng Mộ Đã Lâu

Nhưng người đến thấy Như Thương gọi ra tên của mình, cũng chỉ nhìn thoáng qua chỗ nàng, sau đó ngay gốc sừng sờ, lại thêm hiện ra một tia mờ mịt.

Một hồi lâu, cư nhiên không để ý Như Thương, mà trực tiếp quay đầu lại hướng về phía cô độc chứng, rồi đơn giản thi lễ, nói:

“Vạn Sự Thông Thảm Ngọc, vẫn an hoàng tử Đông Thục!”

Trong lời nói, chỉ nói hoàng tử, cũng không nhắc đến thái tử, thật là có chút ý tứ.

Như Thương cười lạnh nhìn về phía đối phương, trong lời nói và việc làm của Vạn Sự Thông ở đây, nhưng lại nghĩ ra được một chút mùi vị hoàng gia.

Bọn họ ở nơi này đúng là không tính bí mật gì, nhưng mà cũng không phải người người đều biết. Lại thêm người nọ là từ cửa chính được qua thông truyền rồi sau đó quang minh chính đại đến đây, vậy đã nói rõ hắc cũng không muốn lén lút lút lút, hoặc là nói, không cần thiết lén lút lút lút.

Cảm giác được có lạnh lẽo, xem xét từ bên cạnh mà đến, Vạn Sự Thông thầm hít một hơi, giống như inh thêm can đảm, sau đó mới lại chuyển hướng tới Tần Như Thương, nhìn nàng một cái, cũng đơn giản thi lễ, nói:

“A Thương cô nương! Ngưỡng mộ đã lâu!”

Nàng nhú mày, nhưng không nói.

Hai chữ A Thương không xem như bí mật, nhưng người biết cũng không nhiều.

Bất quá nếu Thảm Ngọc ở trong giang hồ được gọi là Vạn Sự Thông, vậy thì hắc biết cũng không coi như quá mức kỳ quái.

Cái gọi là Vạn Sự Thông, tên như ý nghĩa, ý tứ chính là mọi việc đều thông suốt am hiểu.

Người này trong chốn giang hồ có thể nói là một quyển Bách Khoa Toàn Thư, từ hai trăm năm trước, cho tới thời khắc bây giờ, không có hắc không biết cốt truyện, không có hắc lại càng không hiểu được lịch sử.

Bất kể là phía quan lại hay là dân gian, hầu như tất cả mọi chuyện đều rót vào trong đầu của hắc.

Dĩ nhiên cũng không phải là có hỏi thì có đáp, chuyện riêng tư quá mức hắc đương nhiên không biết, nhưng chỉ cần người đưa ra được tiền, hắc chắc chắn ở trong kỳ hạn quy định trả lời đáp án đầu đuôi gốc ngọn!

Đây chính là bản lãnh của Vạn Sự Thông, cũng là nguyên nhân Ân Nguyệt các thu nạp hắc.

Vạn Sự Thông là một người thống khoái, mặc dù một thân ăn mặc xác thực có chút giống những hạng người bày quầy xem bói toán cổ làm ra vẻ huyền bí ở trên đường, nhưng hắc gặp chuyện trước giờ không đông kéo tây kéo (ý lời thôi dây dưa), có việc thì nói việc, nói xong thì lấy tiền đi.

313. Chương 313: Vạn Sự Thông Manh Tới Tin Tức 1

Tự như hiện tại, đang cùng Tần Như Thương bắt chuyện qua lại nhìn thấy cũng không nói gì, sau đó hần liền chủ động mở miệng, nói rõ ý đồ của mình đến.

Chẳng qua lời nói ra cũng không dễ hiểu, hần nói ——

“Thẩm mỗ lần này đến đây, thay mặt cho hai thân phận. Một là Ân Nguyệt các, một là hoàng tộc Đông Thục!”

Lời hần nói Như Thương cũng không bất ngờ, nhưng lại hiểu được ý tứ trong này cũng không giống như bản thân suy nghĩ đơn giản như vậy.

Vạn Sự Thông này. Xem ra không giống đến gây sự!

Đây là trực giác của nàng.

“Trước tiên nói một chút, người thay mặt Ân Nguyệt các là có ý gì.” Nàng nhàn nhạt mở miệng, cũng không mời đối phương ngồi, lại càng không phân phó Quý Đồng châm trà.

Tư thế kia tựa như Tam Đường Hội Thẩm, có chút nghiêm túc.

Vạn Sự Thông cũng không để ý việc này, chính là rất chăm chỉ trả lời câu hỏi Như Thương ——

“Trong các mối vừa tiếp nhận một vụ mua bán lớn, cái gọi là lớn, cũng không phải bởi vì tiền nhiều hơn, trên thực tế giá tiền cùng một người bình thường không khác nhau. Nhưng kim chủ tìm tới cửa lại là nhân vật thay mặt cho chí cao vô thượng nhất hoàng tộc Đông Thục, cho nên Các chủ không dám xem nhẹ, lại càng không dám không nhận.”

Hần lúc nói chuyện đã đứng thẳng người lên, không còn giữ nguyên động tác khom lưng hành lễ.

Biểu cảm trên mặt cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh (không tự ti cũng không hống hách), chẳng qua chỉ đang làm một việc trần thuật lại như bình thường, hoàn toàn không giống đáng về đứng đối địch cùng người bên cạnh.

Như Thương biết, đây là biểu hiện trong lòng không thẹn.

Đối với điều mà hần nói cái đó “Nhân vật thay mặt chí cao vô thượng nhất hoàng tộc Đông Thục ”, đã hiểu rõ, đó là chỉ hoàng đế Đông Thục Quốc.

Xem ra, là hoàng đế Đông Thục bí mật phái người tìm tới Ân Nguyệt các rồi.

Hoàng đế tự mình ra tay, là có chuyện gì?

Giết người?

Lúc này, lời của Vạn Sự Thông lại tiếp tục, vừa khéo giải đáp nghi hoặc trong lòng nàng——

“Kim chủ tìm đến Ân Nguyệt các cũng không vì giết người, hần chỉ là muốn xuyên qua trong các đến truyền lại với các người một tin tức.”

Lời vừa ra khỏi miệng, ở bên trong phòng bao gồm Quý Đồng ba người đều không lên tiếng, chỉ yên tĩnh nghe hần tiếp tục nói.

314. Chương 314: Vạn Sự Thông Manh Tới Tin Tức 2

Vạn Sự Thông than nhẹ, nói:

“Nhiệm vụ hành sử lần này kim chủ muốn ta đến, bởi vì ta là Vạn Sự Thông, sở dĩ rất nhiều chuyện người khác có thể không biết, nhưng ta có thể. Huống chi người này ta vốn là có chút cổ quái, cũng thích xen vào việc của người khác. Cho nên rất nhiều khi coi như không lấy tiền cũng không có ai muốn ta đi làm chuyện, ta cũng muốn thờ chân vào. Cho nên bọn họ mời ta tới, coi như là ta rảnh rỗi không việc làm, chạy tới nói với các người một câu chuyện xưa.”

Hắn nói đến tận đây, chủ động ngừng một lát, không nhiều lắm, chỉ đủ Như Thương uống xong một ngụm trà.

Rồi sau đó lại nói:

“Kim chủ nói rõ muốn ta đi kể chuyện xưa cho đối phương trước đây là thái tử Đông Thục, tiện tại ngụ ở trong một căn nhà ngoài thành Tấn Dương. A Thương cô nương thứ lỗi, Thẩm mỗ cùng thái tử trước không quen biết, không kết giao. Cho nên người cũng có thể hiểu, vụ mua bán này là không có lý do gì không làm.”

Thấy Như Thương nhẹ gật đầu, hắn tiếp tục nói:

“Nhưng mà ta đang trên đường tới Tấn Dương lại gặp phải một vị cố nhân, hắn nói rõ ràng cho ta biết nhiệm vụ lần này bên kia có một nữ tử, nàng gọi A Thương, để cho ta tự lựa chọn nên làm như thế nào.”

Lời nói có chút bất đắc dĩ, trên mặt Vạn Sự Thông cũng phủ lên một tầng cười khổ.

“Vị cố nhân kia là Tiêu Phương, ta có quen biết, cũng là ân nhân từng đã cứu Thẩm mỗ một mạng. Ta biết hai chữ A Thương này đại biểu cho cái gì, cho nên. Cho nên một chuyện này đến, là muốn tiếp tục nhiệm vụ, nhưng mà trong lúc tiếp tục, ta sẽ nói cho các người biết hai cái tin tức khác.”

Lời nói Vạn Sự Thông rất cuộc có bao nhiêu xúc động với Như Thương, hai chữ Tiêu Phương rõ ràng rành mạch truyền vào trong tai nàng, tuy rằng người ở ngoài mặt không có bất kỳ phản ứng, nhưng trong lòng thì đã sớm kích động đến như Vạn Mã Bôn Đằng. (mười ngàn ngựa phi nhanh)

Tiêu Phương, rốt cuộc có tin tức của hắn sao?

“Nói đi! Trước tiên nói một chút kim chủ muốn người tới truyền lại tin tức là cái gì?” Cô độc chứng vẫn không nói đột nhiên lên tiếng, cũng thành công đem suy nghĩ Như Thương sắp phải hăm sâu kéo cho trở lại.

315. Chương 315: Vạn Sự Thông Manh Tới Tin Tức 3

Vạn Sự Thông gật đầu một cái, sau đó nói:

“Tin tức có chút quỷ dị, hắn muốn ta đến nói tất cả chỗ các người đã thấy đều là hiện tượng giả tạo. Ôn dịch thành Thục Đô đã là chuyện bốn năm trước, tòa thành kia cũng bị bỏ hoang bốn năm, lịch sử ghi lại căn bản không có được cứu sống.”

Lời này chỗ sơ hở rất nhiều, ngay cả Quỷ Đồng cũng nghe ra có cái gì không đúng, vì vậy buồn bực lên tiếng nói:

“Đây cũng giả quá giống rồi! Những thứ trước kia chúng ta làm đều là không tồn tại sao? Chúng ta là đang nằm mơ sao?” Hải tử vừa nói vừa giơ tay chỉ hướng Vạn Sự Thông: “Còn người nữa! Cứ như vậy xông tới nói cho chúng ta biết tin tức này, người trong hoàng gia có phải hay không là kẻ ngu? Nếu quả thật tất cả đều không tồn tại, vậy người còn muốn tới nói gì? Trực tiếp đặt để mặc kệ chúng ta không được sao.”

Vạn Sự Thông nhìn nhìn Quỷ Đồng, lại nhìn hướng cô độc chứng, nói:

“Đúng thật là cái lý này. Chẳng qua kim chủ chỉ nói ôn dịch Thục Đô là chuyện quá khứ, nhưng không có nói chuyện các người muốn vào cung cũng là quá khứ. Hắn chỉ hy vọng ta mang đến tin tức này có thể xua tan ý niệm các người muốn vào cung, hoặc là có thể hấp dẫn lực chú ý của các người sang phương hướng khác.

Cho nên, những lời này nhất định phải có một người đến nói. Huống chi, mấy ngày trước khi A Thương cô nương tiến về phía Thục Đô tìm hiểu, cũng là không có coi chừng người khác.”

Lời ra khỏi miệng, rồi dừng một chút, sau đó lại tiếp tục nói:

“Đương nhiên, rất nhiều chuyện trước đó ta đã làm rõ, cho nên, kế tiếp ta chính là muốn nói cho các người biết việc khác, một trong hai chuyện, đó chính là —— tin tức này dĩ nhiên là giả! Ôn dịch Thục Đô chính là chuyện xảy ra gần đây, toàn bộ trong thành đều do hoàng tộc sai người cố ý làm cũ, là dùng để phối hợp tin tức hiện tượng giả tạo này của ta mà mê hoặc các người.”

Dứt lời, Tần Như Thương đột nhiên cười ra tiếng, sau đó nhìn nhìn cô độc chứng, nhún nhún vai nói:

“Hoàng đế Đông Thục nghĩ cái gì đây?”

Quỷ Đồng cũng vào lúc này phát ra tiếng hỏi:

“Là hù dọa bọn ta?”

Vạn Sự Thông từ chối cho ý kiến.

Cũng không phải là không!

316. Chương 316: Vạn Sự Thông Mạnh Tới Tin Tức 4

Vậy chủ ý của hoàng đế đánh chính là cái này, chẳng những hù dọa, còn cố gắng bóp méo vài thứ ký ức bọn họ.

Để cho bọn họ lâm vào một vòng lẩn quẩn làm sao cũng xoay không ra, cuối cùng tự đem chính mình giày vò đến hồng mắt.

Một tòa thành bỏ hoang, lại ở trong phạm vi nhất định, khống chế ngôn luận của dân chúng, đối với người hoàng tộc mà nói, điều đó quá là đơn giản rồi.

Hơn nữa ai cũng biết, rất nhiều chuyện rõ ràng là giả, thế nhưng nói nhiều nói lâu, giả cũng sẽ thành thật.

Lại nói, Đông Thục hoàng gia nghĩ ra được biện pháp này thật sự rất hay.

Chẳng qua bọn họ tính sót năng lực chịu đựng của vị thái tử trước cùng A Thương cô nương, cũng tính sót Vạn Sự Thông của Ân Nguyệt các từ trước đến nay kỷ luật nghiêm minh, hấn lại ở đây thay đổi mục đích ban đầu.

Đây thật ra là một chuyện rất tổn hại đạo đức nghề nghiệp, nhưng mà không có cách nào khác, bách biến công tử Tiêu Phương chưa bao giờ có việc cầu người, lần này mở miệng, hấn vô luận như thế nào cũng không cự tuyệt được.

Chẳng sợ kết quả là Vạn Kiếp Bất Phục, vậy cũng chỉ có thể mặc cho số phận.

“Vậy người muốn nói chuyện thứ hai là cái gì?” Như Thương lại mở miệng, coi như đem một phần vừa rồi bỏ qua.

Chuyện đã biết, thì không còn gì có thể nói.

Quan trọng hơn chính là chuyện thứ hai, Như Thương cảm giác sự kiện kia mới chính là mấu chốt, hơn nữa sẽ có điều ảnh hưởng đối với hành động bọn họ sau này.

Vạn Sự Thông cũng không dài dòng, trực tiếp liền nói:

“Chuyện thứ hai là Ân Nguyệt các đã tiếp nhận một nhiệm vụ khác, nội dung nhiệm vụ là giết chết tiền thái tử Đông Thục Chử Thiên Minh, bao gồm nữ tử và thiếu niên cùng đi chung với hấn.”

Cô độc chứng trong cung nghe được thấy được đã nói qua với Như Thương, nàng tự nhiên cũng biết hắc chân chính có tên là chữ Thiên Minh.

Cho nên đối với tin tức Vạn Sự Thông tiết lộ ra cũng không có phản ứng quá lớn, nàng chỉ hỏi Vạn Sự Thông một câu ——

“Kim chủ lần này cùng trước đó không phải một người?”

Vạn Sự Thông gật đầu,

“Không phải! Lần này, là thái tử!”

317. Chương 317: Huynh Đệ Hoắc Gia

“Cũng bởi vì như thế, ta không có cách nào đành đáp ứng tiếp nhận. Bởi vì ban đầu khi quyết định chọn ra bốn người xuất chúng, Các chủ đều giải đi một người thân nhất bên cạnh mỗi người chúng ta, dùng việc này ép buộc chúng ta vì trong các bán mạng. Ta bị hắc giữ lại ở trong tay, là muội muội ruột duy nhất.”

Lời này nói xong phi thường chua xót, Như Thương nhìn ra được, hắc đối với người muội muội kia hết sức đau lòng.

Đây thật đúng là một chuyện làm không tốt, nàng không có ý định suy xét ngay nên giải quyết như thế nào, chỉ tiếp tục hỏi:

“Các chủ có biết ở cùng hắc còn có ta không?” Lúc nói chuyện chỉ hướng cô độc chứng, nàng vẫn còn chưa quen cái tên Chữ Thiên Minh này lắm, cho nên dứt khoát dùng “Hắc” để thay mặt.

Vạn Sự Thông suy nghĩ một chút, đáp:

“Hắc là không biết, nhưng mà có điều hoài nghi. Bản thân hắc ở giang hồ nhiều năm như vậy, sau khi nghe kim chủ hình dung các người, ta cảm thấy được hoài nghi vẫn phải có. Loại chuyện sát thủ cản trở người mình cũng đã từng có, huống chi đối phương là đương kim thái tử, Các chủ coi như muốn cự tuyệt, sợ là cũng không có lá gan đó.”

Điểm này không cần Vạn Sự Thông nói, Như Thương đương nhiên cũng hiểu được.

Cùng hoàng tộc đối kháng là một chuyện ngu xuẩn cỡ nào, lão đầu thông minh đó làm sao có thể không hiểu.

“Tiếp nhận nhiệm vụ giết người là ai?” Lời này là cô độc chứng hỏi, cũng chỉ là hỏi một chút vậy thôi, về phần đối phương nói ra đáp án, vẫn còn phải để Như Thương phán đoán.

“Là huynh đệ Hoắc gia.” Vạn Sự Thông biết chuyện này còn phải cùng Như Thương trao đổi, cho nên cũng chỉ liếc mắt nhìn cô độc chứng một cái, rồi lại nhìn chuyển sang Như Thương —— “Huynh đệ Hoắc thị đồng loạt ra tay, giết ba người các người.”

Lời này vừa nói ra, Như Thương “Xì” một cái rồi cười vui vẻ, hơn nữa càng cười càng quá mức.

Cho đến khi cô độc chứng lườm nàng một cái, Như Thương lúc này mới ngừng lại, sau đó nói:

“Phái huynh đệ Hoắc gia tốt a!” Như Thương nhún nhún vai, rồi nhìn về phía cô độc chứng —— “Huynh đệ Hoắc gia là cao thủ dùng độc, nghe đồn ngoài trăm dặm vẫn có thể đưa người vào chỗ chết. Hơn nữa bọn họ sử dụng rất nhiều độc được điều chế khó giải, một khi trúng chiêu, hắc phải chết không thể nghi ngờ.”

318. Chương 318: Mai Mai

Cô độc chứng giờ mới hiểu được vì sao nàng cười thành như vậy, hóa ra Ân Nguyệt các phái ra là cao thủ dùng độc, mà hần lại bách độc bất xâm.

Thế nhưng như vậy cũng rất kỳ quái, chẳng lẽ Ân Nguyệt các phân ra nhiệm vụ cũng đều không có điều tra trước sao?

Coi như chuyện của hần ít có người biết, nhưng chỉ cần có người chịu đi hỏi thăm, thì nhất định có thể đoán ra đại khái.

Đặc biệt là Tây Dạ!

Chỉ cần Ân Nguyệt các phái người đi Tây Dạ, tự nhiên là sẽ hiểu huynh đệ Hoắc gia không tạo được bất cứ uy hiếp gì đối với hần và Quỷ Đồng.

Hần nhìn về phía Như Thương, chỉ thấy bộ dáng kia vẫn là cười tít mắt, bất quá một khi hé miệng cũng là nói ra lời cùng hần vừa rồi suy nghĩ giống nhau như đúc.

Chỉ là nàng thay đổi một góc độ khác——

“Ta đoán lão đầu nhi Các chủ phái người đi tìm hiểu, hần là người đi.” Lúc nàng nói chuyện nhìn về phía Vạn Sự Thông, “Chuyện mà Vạn Sự Thông dò la, không có ai lợi hại hơn so với người.”

Đối phương gật đầu, coi như thừa nhận.

Hần đang trên đường đến Tần Dương nhận được bồ câu truyền đến tin Các chủ, khi đó đã gặp qua Tiêu Phương, rồi mới cố ý giấu giếm lại chuyện mình biết.

Cô độc chứng giờ mới hiểu được, không phải là không tra, mà là tra rồi, nhưng Vạn Sự Thông chưa nói.

Vậy mới làm cho Ân Nguyệt các đưa ra quyết định sai lầm!

Nhưng kỳ thật bọn họ cũng không quá để tâm đối phương phái tới người nào, đối với cô độc chứng cũng tốt, Tần Như Thương cũng tốt, thậm chí là Quỷ Đồng cũng được, bọn họ thật đúng là không tin, có ai có thể thành công hoàn thành nhiệm vụ ám sát.

Bất kể là dùng cách gì, muốn giết chết bọn họ, so với lên trời còn khó hơn.

“Trong bốn người xuất sắc có huynh đệ Hoắc gia?” Như Thương lại hỏi.

Vạn Sự Thông gật đầu, đồng thời cũng không đợi đối phương hỏi nữa, chủ động mở miệng nói:

“Một người khác, là Mai Mai!”

Nghe lời ấy, Tần Như Thương mắt sáng lên, giống như Mai Mai người này mang đến cho nàng một loại vui mừng.

Nhưng lập tức lại cười khổ, tự nói :

“Không nghĩ tới, người tốt nhất đều ở bên trong.”

319. Chương 319: Bảo Vệ Hai, Giết Hai 1

Tiếp theo, nghĩ đến chuyện thế chấp người như lời Vạn Sự Thông nói, lại hỏi:

“Người của Mai Mai nơi đó bị cưỡng ép là ai?”

Vạn Sự Thông đáp ——

“Phụ thân.”

Như Thương hít sâu một cái, hai đường mi thanh tú vận đến một chỗ.

Tự yên lặng một lát, lại nhìn hướng Vạn Sự Thông hỏi tiếp:

“Các người cũng không nghĩ đến cứu ra người thân? Một người cứu không được, vậy kết hợp lại a?”

Đối phương lắc đầu:

“Có nghĩ qua, nhưng không thể thực hiện được.”

“Vì sao?”

“Bởi vì huynh đệ Hoắc gia là đồ đệ Các chủ, bất kể như thế nào đều theo đứng ở một bên Các chủ. Giữa ta và Mai Mai chỉ cần vừa có dị động, lập tức sẽ bị quản chế.”

Nàng nhẹ thở ra, chỉ nói:

“Hoá ra là như vậy.” Rồi sau đó đột nhiên xoay chuyển lời nói ——“Người ở đâu nhìn thấy Tiêu Phương?”

Nghe nàng hỏi như thế, mi tâm của cô độc chứng dường như bỗng nhúc nhích.

Nhưng chỉ là thoáng hiện, đừng nói là người khác, ngay cả chính hắn cũng đều chưa từng cảm thấy được. Chỉ cho là thần kinh tự nhiên nhảy lên, cùng thứ khác không liên quan.

“Thành Thanh Sơn, cách chỗ này hai trăm dặm!” Vạn Sự Thông đáp rất sáng khoái, “Chúng ta vừa đến, đã bị Tiêu tiên sinh tìm tới.”

“Hắn vẫn bình thường?”

“ Đương nhiên là bình thường!”

Có được trả lời xác thực, tâm tình Như Thương thật tốt!

Sau đó chuyển hướng sang cô độc chứng, mang theo ý cười nhướn nhướn mày.

Hắn hiểu được ý tứ của nàng, đó là đang nói hắn sai lầm rồi, Tiêu Phương còn sống.

Về phần thi thể trong Dược Vương Cốc còn có khối Phỉ Thúy cánh quạt kia, nhất định là có những nguyên nhân khác mới bỏ lại chỗ đó, cùng Tiêu Phương sống chết không quan hệ.

Vạn Sự Thông lần này đến, chuyện phải nói đến đây gần như đã kết thúc.

Nhưng mà Như Thương lại gờ gờ tay, một phen ngăn cản khi hắn muốn nói cáo từ.

Sau đó cũng không nhiều lời, chỉ đem hai chân cuộn tròn lên ghé dựa theo thói quen, ôm đầu gối, tự mình im lặng suy nghĩ.

Vạn Sự Thông không hiểu nàng đang suy nghĩ gì, nhìn về phía cô độc chứng, nhưng đối phương cũng nhìn lại hắn dùng tay ra hiệu, ý bảo hắn không nên gấp gáp.

320. Chương 320: Bảo Vệ Hai, Giết Hai 2

Như Thương bộ dáng này là biểu hiện nghiêm túc suy tính, nàng nhất định đang nghĩ đến chuyện gì quan trọng, nên mới bỏ qua người khác không để ý tự mình rơi vào trầm tư.

Người chung quanh không có cách nào khác, có thể làm cũng chỉ có đợi.

Bất quá cũng không chờ thêm quá lâu, bởi vì nàng suy nghĩ rất nhanh.

Quả nhiên, thời gian vẫn chưa tới nửa nén hương, đã thấy Như Thương thở dài một cái, rồi sau đó từ từ ngẩng đầu, không để ý Vạn Sự Thông, nhưng lại nhìn về phía cô độc chứng.

Nàng nói ——

“Ta bảo vệ Vạn Sự Thông! Huynh đệ Hoắc gia ta không cần, trực tiếp giết đi, nhưng mà. . . . Ta muốn Mai Mai.”

Lời của nàng cô độc chứng không có lập tức trả lời, mà là từ trong ánh mắt ném ra câu hỏi thăm dò.

Hắn đối với giang hồ Trung Nguyên hiểu biết quá ít, mấy cái tên này với hắn mà nói đều là xa lạ .

Cho dù Vạn Sự Thông, cũng chỉ là mới vừa tiếp xúc một lúc như vậy mà thôi.

Nhưng Như Thương vẫn chưa trả lời, Vạn Sự Thông liền đột nhiên hướng về phía nàng trực tiếp quỳ xuống.

Nam tử trưởng thành hơn hai mươi tuổi quỳ xuống ột tiểu cô nương mười sáu tuổi, đối phương cũng không phải là quan to, trường hợp này thật sự là có chút xấu hổ.

Nhưng Vạn Sự Thông lại một chút cũng không cho là như vậy, Tần Như Thương rốt cuộc có bản lĩnh như thế nào, hắn không rõ ràng lắm, nhưng chỉ dựa vào giá trị của nàng đối với Tiêu Phương cũng đủ để cho người hiểu, năng lực nữ tử này tuyệt đối không có thể dùng lẽ thường để suy đoán.

Nàng bây giờ nói muốn bảo vệ mình, hơn nữa còn đang ở tình huống bản thân nói ra trong bốn người xuất chúng có con tin ở trong tay Các chủ, vậy đã nói rõ nàng muốn bảo vệ không chỉ là bản thân cùng Mai Mai, đồng thời còn có người nhà của bọn họ.

Tuy rằng chuyện cứu người đối với bọn hắn mà nói căn bản là không có khả năng, không phải công phu không hoàn thiện, mà địa phương con tin bị giam quá mức đặc thù.

Nhưng nếu Như Tần Như Thương nói cứu, hắn nguyện ý tin tưởng nàng có thể cứu được ra ngoài.

Hướng chi chuyện cho tới bây giờ, về mặt hắn đi theo Ấn Nguyệt các xem như đã bức xé.

321. Chương 321: An Bài

Coi như đối phương bây giờ vẫn chưa biết chuyển đi này hắn đến để nói cái gì, nhưng mà sớm hay muộn có một ngày sẽ biết, ngày này tới cũng không quá lâu.

Như vậy đến lúc đó, hắn vẫn muốn liều mạng đi cứu một lần, kết quả rất có thể chính là đi theo muối muối cùng chết.

Cho nên một quỳ này hắn cũng không khoa trương, chỉ là vì cảm tạ.

Như Thương cũng không có ý đứng dậy đi đỡ, chỉ tỏ ý cho Quý Đồng kéo người đứng lên, sau đó nói:

“Người đi liên lạc Mai Mai, hỏi ý tứ của hắn một chút. Nếu nguyện ý theo ta, ta nhắc tay hoan nghênh. Nếu như không muốn, cũng không cưỡng cầu.” Vừa nói vừa tự tính toán thời gian, lại nói: “Người ngay bây giờ xuất phát, giả vờ đi tới Ấn Nguyệt các ở tại thành Bạch Lân. Nhưng tốc độ phải thả chậm, ta ở chỗ này lưu lại ba ngày, sau đó lên đường đuổi theo người. Trong ba ngày này người phải tận lực liên lạc Mai Mai, lúc gặp mặt tốt nhất ba người đều ở cùng.”

Sau một phen an bài như thế, Vạn Sự Thông cũng không trì hoãn.

Thứ nhất nán lại quá lâu có thể rất nhanh sẽ dẫn tới hoài nghi, dù sao nơi này là Tấn Dương, nhất cử nhất động của hắn đều ở trong phạm vi giám thị của người hoàng gia.

Thứ hai việc này không nên chậm trễ, dĩ nhiên là càng nhanh càng tốt.

Như Thương muốn gặp Mai Mai, hắn cùng với hắn tuy có giao tình không ít, nhưng trong thời gian ngắn muốn tìm được người cũng không phải quá dễ dàng.

Mặc dù Như Thương bảo hắn từ từ mà đi, nhưng khi vừa ra khỏi đại trạch, Vạn Sự Thông vẫn lựa chọn ra roi thúc ngựa.

Dù sao nơi này cách quá gần Tấn Dương, phàm là người xuất hiện ở bốn phía, mỗi một người đều có thể là thám tử hoàng gia phái tới.

Cho nên tư thế vội vã của người đi đường nhất định phải làm tốt, đợi đến khi khoảng cách xa chút vào đường nhỏ rừng núi thì cho dù có người đi theo, muốn chạy trốn qua được tai mắt Vạn Sự Thông hắn, cũng không phải là dễ.

Hắn bên này vừa đi, Như Thương lập tức nhìn về phía cô độc chứng cùng Quỷ Đồng giải thích ——

“Vạn Sự Thông này, Tiêu Phương coi hắn là bằng hữu, người này có thể tin. Con đường tin tức của hắn rất rất xảo trá cũng rất nhanh nhẹn, hơn nữa người này có một cái mũi sử dụng rất tốt, chỉ cần có lòng đi tìm, mùi vị ở ngoài mấy dặm cũng lần theo dấu vết đến được. Giữ hắn lại, đối với chúng ta về sau hữu dụng.”

322. Chương 322: Sau Này Nên Làm Cái Gì Bây Giờ

Cô độc chứng không nói, trầm mặc đã trở thành phát ngôn tốt nhất của hắn.

Hắn trầm mặc có thể để lộ ra vô hạn loại tin tức, nếu đặt ở bình thường, Như Thương coi như đoán không được mười phần, cũng có thể đoán ra tám chín phần.

Nhưng mà hiện tại nàng cũng không có tâm tư để cùng hắn phá vỡ cái . . . ách . . . đam mê vui đùa này, tin tức Vạn Sự Thông mang đến đã đem chuyện đẩy lên một bậc cao trào khác.

Huynh đệ Hoắc gia có tới hạ độc hay không nàng mặc kệ, dù sao cũng làm cái phòng bị, đến lúc đó độc cũng độc không chết mấy người bọn họ.

Nàng bản khoản chính là hoàng tộc Chữ gia đã chọn lựa chủ động!

Đặc biệt là thái tử kia!

Hoàng thượng hiện tại xem ra là muốn trốn tránh, muốn dùng một cách nói quỷ dị để làm bọn họ sợ thối lui. Nhưng cũng không có hạ lệnh tổn thương bọn họ, có lẽ nhớ tới cùng cô độc chứng vẫn là một chút huyết nhục tình thân.

Nhưng mà thái tử kia, xem ra muốn mạng của bọn hắn rồi!

Dù sao, nếu như cô độc chứng hồi triều, coi như không đi tranh giành ngôi vị hoàng đế cũng không cần danh phận thái tử, nhưng sự tồn tại của hắn đối với thái tử hiện tại mà nói vẫn là một uy hiếp.

Sợ đến lúc đó ở trong mắt rất nhiều người, việc thái tử hắn làm không phải chính là chuyện tình lý đương nhiên sao!

Nàng đang suy nghĩ sự tình, cô độc chứng lúc này lại đang suy nghĩ về nàng.

Nói ra, trong lòng hắn bây giờ là có chút giống với Tiêu Phương lúc trước.

Trước đây Tiêu Phương cũng không hy vọng chuyện Như Thương ra ngoài truy tìm Thầm Châu, nhưng Như Thương một mực kiên quyết, hắn thì lại không phản đối, hơn nữa còn cung cấp trợ giúp.

Trạng thái hiện tại cô độc chứng chính là như thế, nói thật, hắn đối với hồi triều làm thái tử căn bản không có một chút hy vọng chờ đợi xa vời, thậm chí có chút bài xích.

Nhưng mà không có cách khác, hắn lựa chọn giúp Như Thương, cũng chỉ có thể từng bước từng bước theo nàng đi tới hôm nay.

Vừa rồi trong nháy mắt từ đáy lòng hắn sinh ra một trận hoảng hốt, hắn đang suy nghĩ, nếu những chuyện này tất cả đều làm xong, Thầm Châu cũng tìm được, hắn cũng trở về triều, như vậy sau đó?

Tất cả đều làm xong sau đó sẽ như thế nào?

323. Chương 323: Nghe Lời Người

Như Thương sẽ ở lại, hay là sẽ rời đi?

Nếu như ở lại, quan hệ giữa hắn và nàng nên xử lý như thế nào?

Nếu như rời đi, nàng sẽ về Tần Lĩnh, trở lại bên cạnh Tiêu Phương sao?

Trong lòng bất ngờ có một loại cảm giác rất không thoải mái, đó là đang nghĩ đến nàng phải trở lại Tần Lĩnh, tiếp tục ở chung một chỗ với Tiêu Phương thì xuất hiện đau thương.

Có một chút mãnh liệt, vẫn còn có thể áp chế.

Hắn thâm than, chỉ nói là có chút cảm xúc này nọ, hoặc có thể nói là trong lúc vô tình đã phát sinh thay đổi.

Là tốt hay xấu, bây giờ còn nói không rõ ràng, không đến cuối cùng, chuyện gì cũng không thể đưa ra kết luận trước.

Chỉ là cũng không hối hận, dù cho trước mắt hắn vẫn có thể duy trì cũng chỉ có một thói quen trầm mặc này mà thôi, vậy cũng không hối hận.

Tựa như ban đầu cứu Tần Như Thương, tất cả đều là hắn tự tìm.

Vào lúc suy nghĩ, Như Thương vừa khéo ngẩng đầu lên chuyển tầm nhìn sang hắn.

Người cô độc chứng dù chưa chuyển động, nhưng đáy mắt là tùy theo lòng mình mà biểu lộ ra một chút cảm xúc, vẫn bị nàng vừa vặn nhìn thấy.

Trong lúc nhất thời hơi giật mình, tiếp theo sau đó liền mở miệng, nói ——

“Ta. . . . Có phải quá tự chủ trương rồi hay không? Chưa cùng người thương lượng đã đưa ra quyết định, người có thể phản bác!”

Cô độc chứng khê lắc đầu, cũng không nhiều lời, chỉ là nhẹ nói ra ba chữ ——

“Nghe lời người.”

Giọng nói lạnh nhạt nghe không ra tư vị gì, nhưng Như Thương lại bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác.

Cảm giác kia cụ thể như thế nào còn chưa bắt được đầu mối, nhưng chỉ là mơ hồ cảm thấy cô độc chứng này ở chỗ nào đó bắt đầu có chút giống Tiêu Phương rồi.

Tỷ như hắn nói nghe lời người.

Nghe lời nàng nghe lời nàng, lời này không phải Tiêu Phương thường nói sao?

Cô độc chứng cùng Tiêu Phương khác nhau, điểm này nàng vẫn luôn hiểu rõ.

Tiêu Phương là vô điều kiện nghe lời nàng, mà chủ quan ý thức sự việc cô độc chứng rất mãnh liệt, hắn sẽ không bị hoàn cảnh chung quanh và người ảnh hưởng.

Bản thân hắn có một bộ phương án cùng phương hướng sinh tồn, thậm chí ở chung một chỗ với hắn rất lâu, đều làm cho nàng cảm giác được trên người đối phương có một loại năng lực tự khống chế rất mãnh liệt.

324. Chương 324: Về Mai Mai

Loại khí thể này thậm chí có thời điểm sẽ làm nàng cảm thấy mình cũng bị ảnh hưởng hoặc là nói bị quản chế, Như Thương có lúc lại cảm thấy mình nên nghe hắn, làm cái gì không làm cái gì, đều muốn hỏi qua hắn.

Nhưng mà bây giờ hắn nói nghe lời nàng. Loại cảm giác này thật không tốt.

“Như Thương tỷ, Mai Mai là ai!”

Vẫn đứng ở một bên không nói lời nào, Quỷ Đồng rốt cuộc lên tiếng, cũng coi là đúng lúc đã giải trừ hiện tượng lúng túng giữa hai người.

Như Thương thu hồi mở suy nghĩ hỗn loạn, sau đó ngồi thẳng người, rất nghiêm túc nói với bọn hắn ——

“Mai Mai là người rất có ý tứ, công tử văn nhã nhiều nhất hai mươi tuổi, nhưng nam sinh nữ mạo (đàn ông có nét đẹp phụ nữ). Thói quen hoá trang một thân thư sinh, hành vi cử chỉ lại cùng tướng mạo hắn giống nhau, nhìn thể nào cũng có chút nữ tính. Lúc nói chuyện cũng ôn nhu, rất êm tai. Dĩ nhiên, những thứ này đều không coi là cái gì, chủ yếu nhất là hắn có một bản lãnh đặc thù!”

Nàng nhìn nhìn hai người, dừng một chút, liền nói:

“Mai Mai hiểu ngôn ngữ động vật! Có thể cùng bách thú nói chuyện tự nhiên, trên trời dưới đất, thẳng đến đáy biển, dùng lời để nói bản thân hắn, chính là ‘vạn vật đều là bạn, đến đâu cũng không tịch mịch!’ ”

“Thật có người như vậy?” Có phản ứng trước tiên chính là Quỷ Đồng, giọng nói hài tử mang theo hưng phấn, nhìn dáng dấp ước gì lập tức mà có thể nhìn thấy Mai Mai.

Như Thương hướng hắn gật đầu ——

“Thật.”

“Rất tốt!” Người nói chuyện là cô độc chứng.

Không thể không thừa nhận, Mai Mai người này khiến cho hắn hứng thú thật lớn.

Đúng như lời Như Thương nói, người như vậy nếu để mình sử dụng, đó thật sự là một chuyện rất may mắn.

Mặc dù hắn còn không biết sau này sẽ xảy ra cái gì, nhưng lại luôn có một cảm giác, thời gian được sống yên ổn đã không có nhiều lắm.

Một ngày nào đó những người bọn họ sẽ độc lập đi đối mặt một trận đại chiến, đến lúc đó, sống chết mất còn, rất có thể là cùng tích lũy hôm nay có liên quan.

325. Chương 325: Vạn Sự Thông Cùng Mai Mai Thuộc Về Ta

Cho nên, dù cho thói quen cô độc, thói quen lạnh lùng, nhưng hắn nếu lựa chọn cùng Tần Như Thương sống vai tác chiến, nhất định phải làm tốt, chấp nhận không ngừng gia nhập những người khác để chuẩn bị tâm lý.

“Đợi thêm ba ngày, theo dõi động tĩnh trong hoàng cung. Nếu như vẫn không có người nào để ý tới chúng ta, ta liền lên đường đuổi theo Vạn Sự Thông.” Như Thương tự nói ra sắp xếp của mình, nhưng ánh mắt vẫn không rời cô độc chứng.

Lúc Vạn Sự Thông ở đây, thời điểm nàng nói muốn bảo vệ hai người giết hai người, cũng trực tiếp nhìn về phía cô độc chứng.

Sở dĩ như vậy, thứ nhất là nói cho hắn biết quyết định của mình. Thứ hai, bảo vệ hai người nàng đi bảo vệ, giết hai người thì cần hắn đi giết.

Huynh đệ Hoắc gia dùng độc không có đối thủ, không thể không thừa nhận, những chất độc đó có rất nhiều loại cho dù là Tiêu Phương cũng giải không được.

Hơn nữa độc Hoắc gia hơn phân nửa không có thuốc giải, bọn họ cực kỳ chấp nhất chính là dùng độc giết người, cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới khả năng, làm cho người trúng độc rồi sau đó còn phải ra khỏi tay cứu giúp.

Cho nên thuốc giải đối với huynh đệ hai người bọn họ mà nói, thật sự là thứ rất dư thừa.

Chỉ là mọi việc đều tồn tại tương sanh tương khắc (khổng chế lẫn nhau), cô độc chứng cùng Quỷ Đồng bách độc không thấm, không biết cái tin tức này nếu như truyền tới tai Các chủ Ẩn Nguyệt các, lão đầu tử kia có thể hay không tức đến cắn lưỡi tự sát.

Nghĩ như vậy, khoe môi tự nhiên nhếch lên, vẽ ra ý cười.

Quỷ Đồng gãi gãi đầu, tò mò hỏi nàng:

“Tỷ, ngươi cười cái gì?”

Như Thương ý cười càng sâu, sau đó hướng về phía hai người họ khoát tay một cái nói:

“Ta chỉ là cảm thấy có hứng thú, Các chủ ngàn tính vạn tính, cũng tính không được hai người các người không sợ độc. Xem ra là lão thiên gia ông ta muốn mạng hai người huynh đệ kia, cùng chúng ta không liên quan!”

Vừa nói vừa nhìn về phía Quỷ Đồng, nhìn ngó thật lâu, đột nhiên lại nói:

“Này! Họ Chủ ! Hai người Vạn Sự Thông và Mai Mai nên tính của ta a! Cũng không thể giống Quỷ Đồng chỉ nhận người là chủ nhân!”

Thốt ra lời này xong, cô độc chứng cũng không có phản ứng gì, nhưng Quỷ Đồng lại luống cuống.

326. Chương 326: Uất ức

Chỉ thấy hài tử một bước vọt tới bên cạnh Như Thương, gấp đến độ không ngừng dậm chân, cuống quýt mà nói:

“Tỷ tỷ! Quỷ Đồng cũng nghe lời ngươi nha! Ngươi bảo ta làm cái gì ta cũng làm hết! Quỷ Đồng không có không thừa nhận ngươi!”

Như Thương bĩu môi, điểm này nàng đương nhiên biết.

Chỉ là.

“Nhưng mà ta với chủ nhân nhà ngươi nếu đồng thời gặp nguy hiểm, trong tình huống ngươi chỉ có thể cứu một người, ngươi sẽ cứu ai đây?”

Cái vấn đề này thật ra rất tầm thường cũ rích, người giao hoát sẽ nói vậy ta sẽ chết cùng các người... Các loại lời nói để chiếm được vui lòng của hai người.

Nhưng là Quỷ Đồng không phải vậy, hẳn không có cái tâm địa gian xảo này, cho nên Như Thương lời nói vừa hỏi ra, hài tử theo bản năng liền chỉ hướng cô độc chứng, đồng thời nói:

“Cứu chủ nhân!”

Lời vừa ra khỏi miệng liền ý thức được mình tổn thương Như Thương, vì vậy lại vội vàng xua tay, vội vã giải thích ——

“Không đúng không đúng! Như Thương tỷ tỷ ngươi đừng tức giận! Quỷ Đồng có hơi sức cũng có công phu, Quỷ Đồng nhất định có thể đều cứu lên được tất cả hai người các người!”

Như Thương than nhẹ, nàng dĩ nhiên không trách Quỷ Đồng, nhưng cũng biết, một khi có tình huống như vậy xảy ra, hẳn muốn cứu, trăm phần trăm là cô độc chứng.

Vừa rồi phản ứng đầu tiên đó mới là chuẩn xác nhất, nói cho cùng, hẳn có thể đi theo bọn họ ra ngoài, là bởi vì máu trên người cô độc chứng khiến cho hẳn có sợ hãi cùng lòng trung thành.

Mà nàng, thật sự không coi là cái gì.

“Đừng khi dễ tiểu hài tử.” Vẫn luôn chủ trương không lên tiếng cô độc chứng thấy Như Thương đưa ra chuyện này để nói, thật sự có chút nghe không vô.

Vung tay lên ý bảo Quỷ Đồng rời đi, sau khi đợi hài tử mang theo vẻ mặt đầy áy náy ra khỏi cửa, lúc này hẳn mới lại nói:

“Vậy Vạn Sự Thông cùng Mai Mai tự nhiên giao cho người, ta cũng không tranh với người, người tội gì phải động phần tâm tư này.”

Như Thương thấy động tác hẳn tựa hồ tức giận, có chút mất hứng.

Hô một cái từ trên ghế đứng lên, sau đó trừng lớn mắt nhìn về phía cô độc chứng, thật là có chút không hiểu hỏi hẳn:

“Người đây là ý tứ gì? Nói cái gì đó?” Trong lời nói còn hàm chứa chút uất ức, cô độc chứng nhìn lại, lập tức ý thức được hình như mình đã nghĩ sai rồi.

327. Chương 327: Không Dám Nhận Lời Nói

Quả nhiên, Như Thương lập tức liền nói:

“Ta chỉ là cảm thấy bên cạnh người có quỷ đồng, dẫn theo cùng nhau hành tẩu giang hồ là một chuyện rất có hứng thú. Cả ngày gọi chủ nhân chủ nhân, cũng là chuyện rất có cảm giác thành tựu. Cho nên ta muốn Vạn Sự Thông cùng Mai Mai quy về dưới trướng, chỉ có một nguyên nhân là vì chơi thật khá. Người biết rõ, coi như bọn họ là người của ta, đó cũng là giống như Quỷ Đồng, lời chúng ta ai nói đối phương cũng nghe, không có gì khác nhau!”

Cô độc chứng than nhẹ, chỉ nói bản thân thật là quá nhạy cảm.

Nàng vì chơi thật khá. Khụ! Trách hẳn sao? Ai có thể ngờ được trong đầu Tần Như Thương cũng có thể nghĩ tới những thứ này.

Thấy hẳn không nói, Như Thương cũng không tiếp tục nhiều lời. Chỉ xoay người đã đi tới ngưỡng cửa, đồng thời hướng hẳn phát phát tay, vừa đi vừa nói:

“Tùy người nghĩ như thế nào, ta trở về phòng nghỉ ngơi, ba ngày sau đó thì rời đi.”

Cô độc chứng giống như là không nghe thấy lời của nàng, cũng không trả lời, đã thấy người kéo cửa ra, sau đó bước ra một chân.

Nhưng cũng vào lúc này, một nửa người đã đi ra khỏi phòng, Như Thương nghe được sau lưng truyền đến một câu nói.

Là tiếng cô độc chứng, hẳn nói ——

“Lúc thật sự gặp nguy hiểm, không cần Quỷ Đồng cứu giúp, ta sẽ liều mình bảo vệ người.”

Lời này khiến bước chân Như Thương hơi dừng một chút, nhưng cũng chỉ có chỉ một chút.

Ngay sau đó, nàng lại tăng tốc độ lại nhanh hơn chút, ba bước cũng thành hai bước trở về gian phòng của mình.

Xung quanh cô độc chứng lại rơi vào yên lặng, lần này, ngay cả Tần Như Thương cũng yên lặng rồi.

Nàng có một thói quen, chính là khi đối mặt một số chuyện rất bài xích, sẽ lựa chọn đem nó ở trong đầu tự động loại bỏ đi.

Nói ngay thí dụ như mới vừa rồi cô độc chứng nói cái câu kia.

Khi nàng ý thức được “Không ổn”, thì ngoại trừ bỏ đi sau đó chính là dứt khoát bỏ mặc.

Coi như mình không nghe thấy, đem một đoạn ký ức này từ trong đầu hoàn toàn loại bỏ.

Mặt trời lặn rồi lại lên, đảo mắt, ba ngày sau.

328. Chương 328: Lựa Chọn Mất Trí Nhớ

Tòa nhà lớn ngoài thành Tấn Dương giống như bị hoàng tộc Đông Thục quên lãng, nhị hoàng tử một đi không trở lại, thậm chí ngay cả tên tương sĩ cũng không có trở lại qua lần nào.

Vào buổi sáng ngày thứ ba Tần Như Thương chợt phát sinh một cái ý niệm, vì vậy đi tới trong sân gọi lại nha đầu đưa cho nàng chút điểm tâm, rồi hỏi nàng:

“Hạo Vương điện hạ các người có nói khi nào trở lại hay không?”

Nàng lơ đãng hỏi, thậm chí trong tay còn cầm khối điểm tâm nhét vào trong miệng.

Mà nha đầu kia càng buồn cười, bị câu nàng vừa hỏi, người hoàn toàn hiện ra kinh ngạc hết sức khoa trương, sau đó nói:

“Tiểu thư, người đang nói gì đấy? Cái gì Hạo Vương điện hạ? Hạo Vương điện hạ là ai à?”

Như Thương nhìn bộ dáng nàng, người này giống như trong óc đã bị cắm vào một loại tư tưởng khác, đem tất cả trước đó xóa đi sạch sẽ.

“Rất tốt!” Nàng nhẹ gật đầu, “Rất tốt.” Rồi sau đó vẫy vẫy tay, “Người đi đi!”

Nha đầu kia buồn bực rời đi, tin tức Như Thương muốn có được cũng đã rõ như lòng bàn tay.

Xem ra tất cả thật sự đã sớm an bài xong, cùng với Vạn Sự Thông đến, những hạ nhân này cũng đều dựa theo chủ nhân trước đó phân phó bắt đầu lựa chọn mất trí nhớ.

Không có Hạo vương, không tồn tại cái gì Thục Đô, bọn họ cũng không phải từ bên ngoài đến.

Các nàng thậm chí không để ý tới gọi nàng cô nương nữa, mà xưng là “Tiểu thư”.

Giống như tòa nhà này thật là nhà của nàng từ nhỏ đến lớn.

Có một tia cười lạnh thấu xương câu lên khóe môi Như Thương, thâm nghĩ âm mưu này của hoàng gia thật đúng là chơi không tệ, độ sức như vậy đã thành công khơi mào hứng thú của nàng.

Nếu như đối phương có cái nhả hứng này, đến lúc đó nàng không ngại cùng vui đùa nhiều một chút.

Chỉ bất quá, ngày nào đó vài thứ đến tay, có một số người, vẫn là phải vì thế mà trả giá thật lớn.

Nói thí dụ như thái tử, nói thí dụ như hoàng đế Đông Thục.

Một người ngay cả nhi tử của mình cũng không dám thừa nhận, không có tư cách làm phụ thân.

329. Chương 329: Chuyện Về Sau

Cùng một khối điểm tâm vào bụng, Quỷ Đồng đã đem ngựa chuẩn bị tốt ở cửa chờ nàng.

Trong tay hài tử còn xách theo một bao đồ, là chuẩn bị ngân lượng quần áo cho nàng cùng một chút lương khô.

Tiền Tiêu Phương cho nàng khi ở Hách Thành đã sớm xài hết, nhưng cái này cũng không làm trở ngại, các nàng có cách khác để có tiền.

Hoặc là nói, căn bản cũng không cần bản thân các nàng phí tâm tư đi chuẩn bị bạc.

Trong tòa nhà này có một gian phòng kế toán, trên sổ ghi chép lại có gần ngàn lượng bạc để cho tùy ý chi phối.

Hôm nay là ngày nàng muốn xuất phát đuổi theo Vạn Sự Thông, nàng biết, đây chỉ là hành động bắt đầu.

Từ một ngày này, nàng nhất định phải đến được hoàng cung trong tòa thành Tấn Dương.

Đứng dậy, chuyển hướng gian phòng cô độc chứng ở, suy nghĩ một chút, vẫn là hướng chỗ kia rồi đi.

Nàng không có cần thiết không chào mà đi, đã hợp tác trước tiên nhất định phải học được liên kết, cho dù là bọn họ cũng không phải am hiểu người hợp tác.

Cánh cửa kia còn không đợi nàng động thủ đẩy ra, cũng đã bị người từ bên trong kéo ra.

Cô độc chứng đã đứng ở trong cửa nhìn nàng, trầm mặc, mặt không chút thay đổi.

Như Thương thần sắc như thường, chỉ nói:

“Ta muốn đuổi theo Vạn Sự Thông, sau đó hội hợp Mai Mai cùng đi cứu người. Không biết sẽ đi mấy ngày, nhưng ta cố gắng nhanh chóng đuổi theo, tranh thủ trở lại sớm.”

“Được!” Đối phương gật đầu, rồi sau đó tạm ngừng, khi mở miệng lại đem lời nói đã từng hỏi Tần như Thương, hỏi lại một lần ——“Người xác định muốn vào cung?”

“Xác định.” Nàng không biết hấn vì sao lại có câu hỏi này, nhưng vẫn không chút do dự khẳng định trả lời.

Cô độc chứng hít một hơi thật sâu, rồi nói:

“Vậy tốt, chuyện về sau để ta an bài!”

Như Thương nhíu mày, đối với lời hấn nói sinh ra nghi vấn.

Nhưng cũng không hỏi ra lời, mà trực tiếp xoay người đi, sau đó gơ tay cáo biệt.

Nàng tin tưởng cô độc chứng, nếu hấn nói có thể an bài, vậy thì nhất định là có thể an bài.

Bất kể phải dùng phương pháp gì, nàng chỉ cần tiếp nhận là tốt rồi.

Ba ngày này, huynh đệ Hoắc gia cũng không có tới.

330. Chương 330: Mai Mai Ca Diễn

Như Thương suy nghĩ, hai ba ngày nữa, bọn họ cũng sẽ đến.

Nàng vào lúc này rồi đi cũng tốt, ai biết độc kia từ đâu mà đến, nếu áp dụng cách đặc biệt, nàng cho dù cẩn thận hơn, cũng rất có thể khó lòng phòng bị.

Hiện tại nàng rồi đi, trong tòa nhà kia chỉ có hai người cô độc chứng và Quỷ Đồng, có thể nói là không gì kiêng kỵ.

Bất kể huynh đệ Hoắc gia giở ra thủ đoạn gì, chỉ sợ đều là phí công.

Về phần những hạ nhân, cũng chỉ có thể mặc cho số phận.

Nghĩ như vậy, lại cảm thấy buồn cười. Không biết huynh đệ Hoắc gia khi phát hiện tính chất đặc biệt của cô độc chúng và Quỷ Đồng có thể bị tức đến xanh mặt hay không.

Nàng một đường đi hướng Nam, tòa thành Bạch Lân ở phía Nam Đông Thục, là một thành trấn không tính là quá lớn.

Nhưng cũng bởi vì trong thành xuất hiện một Ẩn Nguyệt các, từ đó trở nên náo nhiệt lên.

Dĩ nhiên, nàng không cần phải thẳng suốt chạy đến Bạch Lân, đã nói cho Vạn Sự Thông phải đi chậm, đoán chừng khoải mã mình đuổi theo không tới ba ngày, thì có thể nhìn thấy người.

Nàng nghĩ đến không sai, vào sớm tối ngày thứ hai khi đi qua một trấn nhỏ, trong một phòng diễn quán mở rộng cửa truyền tới giọng hát hoa đán* khiến cho Như Thương chú ý.

* Hoa đán: Diễn viên đóng vai con gái có tính cách hoạt bát hoặc phóng dăng đánh đả.

Nàng cũng không phải người yêu thích ca hát, nhưng đối với môn nghệ thuật này cũng không bài xích, thỉnh thoảng lúc hành tẩu ở bên ngoài cũng sẽ ở trong rạp hát ngồi một chút.

Nhưng cũng vậy thôi, hoàn toàn không đạt tới trình độ nghe diễn liền dừng lại bước chân.

Sở dĩ giọng hát bên trong dẫn đến sự chú ý của nàng, là bởi vì thanh âm kia cùng ngữ điệu nàng đều quá quen thuộc.

Ca diễn và ca hát giống nhau, nếu như người ta thật chuyên chú để lưu tâm kiểu hát của một người, dĩ nhiên sẽ tổng kết ra hẳn cùng với người khác bất đồng.

Nếu lại có lòng để ghi nhớ, thì sẽ rất dễ dàng mà phân biệt được khi bọn họ lên tiếng.

Mà hiện tại cái thanh âm này vào tai, chính là một người Tần Như Thương đã từng rất dụng tâm để ghi nhớ —— Mai Mai!

Không sai, là Mai Mai!

Mai Mai biết hát diễn, hơn nữa hát vô cùng tốt.

331. Chương 331: Mai Mai Phong Hoa Nguyệt Đại

Chuyện này là Tiêu Phương nói cho nàng biết, nàng cũng từng dịch dung đi theo Tiêu Phương cùng nghe qua một màn biểu diễn của Mai Mai tại nhà.

Theo như lời Tiêu Phương, Mai Mai người này thậm chí mở rất nhiều đoàn kịch hát nhỏ, chỉ có rất ít người biết.

Trên đời này trừ Tiêu Phương hẳn ra, hẳn là cũng chỉ có Vạn Sự Thông Thẩm Ngọc biết bí mật này.

Hơn nữa Thẩm Ngọc có rất nhiều tin tức cũng là thông qua đoàn kịch hát nhỏ của Mai Mai để thăm dò nghe ngóng.

Gánh hát của hẳn rất ít tan cuộc, bình thường chỉ đi biểu diễn tại nhà, trà trộn ở phủ đệ quan lại quyền quý, rất nhiều người cùng sự việc chính là bị hẳn dòm ngó vào trong mắt như vậy, rồi thông qua Vạn Sự Thông truyền đưa ra ngoài.

Mà bản thân Mai Mai cũng sẽ thường ở trong lúc rảnh rỗi không chuyện làm thì hát ca lên vài giọng cho đã ghiền.

Hiện tại, thanh âm Mai Mai từ trong diễn quán truyền đến, nói tới điểm này là có ngoài ý muốn, nhưng nếu nghĩ thông suốt, thì cũng hợp tình hợp lý.

Sở dĩ nói ngoài ý muốn, là bởi vì Mai Mai cho tới bây giờ chỉ hát biểu diễn tại nhà, rất ít khi ca hát ở bên ngoài.

Nhưng nếu như là vì ở đây chờ nàng, cũng nhắc nhở nàng một chút, vậy thì chính là chuyện hợp tình hợp lý rồi.

Như Thương lộ ra ý cười yếu ớt, từ trên ngựa nhảy xuống, sau đó đem dây cương tiện tay đưa cho gã sai vặt đón khách bên ngoài cửa quán, tự mình đi vào trong viện.

Mai Mai hôm nay mặc một thân áo trắng xa hoa lộng lẫy, hóa trang nữ tử tuyệt đối có thể lấy giả làm thật, khiến cho người ta khó phân biệt giới tính.

Mà bản thân hần cũng rất ít ở trước mặt mọi người nói thẳng ra thân phận, thậm chí lúc ra vào gánh hát cũng sẽ là hoá trang nữ tử, thế cho nên trong gánh hát cùng mọi người nghe diễn đều tin tưởng trên đài ca hát chính là một thiếu nữ duyên dáng xinh đẹp.

Nàng chọn một vị trí không nhìn thấy rõ ngồi xuống, Mai Mai hát đây là tuồng gì nàng thế nhưng nghe cũng không hiểu, nhưng thật rất êm tai.

Hơn nữa Như Thương biết, ngay từ lúc mình vừa đi vào rạp hát, cũng đã bị người trên đài nhận ra được.

Tuy rằng để thuận tiện đi lại, trên mặt nàng đã phủ tầng sa mỏng, nhưng vừa rồi Mai Mai cách chỗ trống Lan Hoa chỉ một cái, lại không nghiêng không lệch vừa đúng lúc dừng lại ở chỗ nàng.

332. Chương 332: Ngữ Lão Bản Cho Mời

Lập tức mà đến là phong tình vạn chủng đồng thời đem một cái chỉ này biến hóa thành biểu diễn kiều mỹ, tiếc rằng dù cho bất kể người nào cũng nhìn không ra sơ hở.

Như Thương rất thích ý nghe xong một tuồng kịch, thậm chí còn theo người ồn ào phía dưới cùng nhau ném lên trên đài chút tiền thưởng.

Một nữ tử ở loại trường hợp này trong mắt mọi người rất có thể lỗ mãng, khi nàng ném bạc lên đài thì có vài nam nhân dạng Hoa công tử đang nhìn đến chỗ nàng.

Nhưng khi ánh mắt vừa dừng đến bội kiếm nàng bày ra ở trên bàn, thì cũng chỉ có thể nuốt nuốt nước miếng rồi liền quay đầu trở về.

Như Thương ra cửa cũng không có cố ý che giấu hành tích, bất kể là đối với Ân Nguyệt các hay là đối với hoàng tộc Đông Thục.

Nếu có người muốn theo đuôi hoặc là một đường truyền lại hành tung của nàng, như vậy tùy ý đối phương.

Dù sao bước kế tiếp chính là cứu người, một chuyến sắp tới nhất định sẽ tháo xuống vẻ mặt.

Sở dĩ còn che phủ mặt, hoàn toàn là không muốn để lộ ra khuôn mặt quá mức bắt mắt của mình, hầu như đều bị nhiều ánh mắt mọi người theo dõi.

Có đôi khi, quay đầu nhìn quá cao cũng không phải mỗi người nữ nhân đều mơ tưởng.

Mai Mai vừa ra hát thời gian ước chừng hai nén hương thì kết thúc biểu diễn, có rất nhiều người cũng không muốn kết thúc, kêu gào muốn hần trở lại.

Nữ tử áo trắng trên đài lại chỉ cười yếu mị, chân thành hạ bái, sau đó vung tay áo đi trở về phía sau đài, cũng không có quay trở lại nữa.

Sau khi hân rời đi, lập tức liền có người hát lên vở kịch khác, để kịp thời bình phục lại mọi người trong sân diễn.

Như Thương đang suy nghĩ làm sao để vòng qua phía sau đài đi gặp Mai Mai, lúc này, một tiểu nhị đưa nước trà đến trước mặt nàng, sau đó dùng giọng điệu rất khách khí cũng rất bình thường nói với nàng:

“Vị cô nương này hữu lễ! Ngữ lão bản trong gánh hát chúng ta nói là rất cảm thấy hứng thú với chất liệu cái khăn che mặt của cô nương, muốn mời người đến phía sau đài nói chuyện, hỏi một chút chất vải này là mua ở chỗ nào. Nếu có thể mong rằng cô nương báo cho biết, về sau đồ hóa trang chúng ta có thể sửa đổi chất vải một chút rồi.”

333. Chương 333: Gánh Hát Tựa Như Ám Đạo

Như Thương “Nha” một tiếng, sau đó nhìn về phía tiểu nhị, gặp phải một vẻ mặt nghiêm túc, một chút cũng không cảm thấy vừa rồi chính là căn bản không nói chuyện thừa.

Nếu đối phương muốn diễn trò, nàng cũng sẽ hợp cùng, dù sao lựa mông bản thân dùng che mặt, chất liệu cũng đúng thật là Tiêu Phương đến từ một nơi rất đặc thù làm ra, có người biết phân biệt hàng tốt xấu cảm thấy hứng thú, lý do này cũng coi đầy đủ.

Vì vậy nàng liền cự lại, hỏi tiểu nhị kia:

“Ngữ lão bản là ai?”

Thanh âm hai người nói chuyện mặc dù không lớn, nhưng cũng không có cố ý kiêng dè người khác.

Câu hỏi này rơi vào trong tai một người ở bàn bên cạnh, dẫn đến một tiếng cười.

Sau đó lập tức liền có nam tử nói:

“Ngồi ở chỗ này nghe diễn hơn nửa ngày rồi, Ngữ lão bản là ai cũng không biết! Cô nương vận khí người may mắn, Ngữ lão bản chính là nữ tử vừa rồi ca diễn, chân dung thật sự phong hoa tuyết đại a!”

Như Thương liếc người nọ một cái, đối với trên mặt hân biểu hiện ra sự thất vọng, trực tiếp không nhìn.

Nàng biết người nọ nhất định là vì người Ngữ lão bản muốn gặp là nữ tử mà cảm thấy tiếc nuối, nếu nàng là nam, sợ là trong trần nhỏ này lại phải có một Bát Quái có thể nói hơn nửa năm một năm rồi.

Tiểu nhị rất thông minh, thấy Như Thương đứng lên, cũng không đợi nàng mở miệng, liền trực tiếp dùng động tác tay nghênh cổ trong chờ, một đường dẫn theo nàng đi đến phía sau nhà chính.

Xuyên qua một cái hành lang đen như mực, rồi khi đến trước một cánh cửa, tiểu nhị dừng chân, chỉ vào trong cánh cửa, nói:

“Cô nương, Ngữ lão bản đang ở bên trong chờ người đấy!”

Như Thương cố ý trêu chọc nàng ——

“Chỗ này của các người một chút cũng không giống gánh hát, thế nào làm cho giống như ám đạo vậy.”

Tiểu nhị giơ tay lên lau mồ hôi, bất đắc dĩ nói:

“Cô nương nói đùa, cô nương nói đùa. Coi như là ám đạo, đó cũng là cố ý chuẩn bị để gặp cô nương!”

Trước mặt người sáng không nói lời tồi, tiểu nhị biết Như Thương chính là người bên mình phải đợi, Như Thương nghe lời ấy cũng biết tiểu nhị này là đồng sự Mai Mai tin tưởng.

334. Chương 334: Gặp Lại Mai Mai

Nhưng vẫn hỏi nhiều thêm một tiếng:

“Ta cũng không quen biết Ngừ lão bản nha!”

Tiểu nhị lại không nhiều lời, trực tiếp tiến lên đẩy ra cánh cửa cho nàng, sau đó khom người một cái, vội vã trở ra.

Như Thương bĩu môi, thầm nghĩ tiểu tử này tính khí còn rất bướng bỉnh, lúc này cũng đã nghe được phía trong phòng truyền đến một thanh âm kiêu mỹ——

“Cô nương, xin mời vào trong đi!”

Âm thanh này vừa ra, Như Thương thiếu một chút không có phun ra. Nhanh chóng sải bước đi vào trong cửa, sau đó xoay tay lại, liền đem cánh cửa phòng từ bên trong đóng chặt.

Người trong phòng thấy nàng điệu bộ thế này, rốt cuộc “Hì hì” một tiếng cười vui vẻ.

Ngay sau đó, Như Thương chỉ cảm thấy một luồng mùi vị son phấn rất nồng đậm bay tới trước mặt, kèm với một thân y phục tơ lụa sắc sỡ, Mai Mai vẫn chưa có tẩy trang đã đứng ở trước người của nàng.

“A Thương người thật đáng ghét, dám nói không quen biết người nhà!”

Như Thương vỗ trán, thật sự là không muốn nhìn lâu trên mặt hắc một cái, vì thế xoay đầu ra, rồi nói:

“Vốn ta cũng không biết cái gì Ngừ cô nương! Đến là nhận thức một. Mai Mai xinh đẹp!”

Như Thương giờ phút này tâm tình thật tốt, dường như ngay cả lo lắng mấy ngày gần đây đều ở trên khuôn mặt tươi cười của Mai Mai hóa thành vô hình.

Nếu như không phải trên mặt đối phương còn có thuốc màu (dùng để hóa trang), nàng thật sự rất có xung động muốn đi tới nhéo một phen.

Nam sinh nữ tướng, bốn chữ này ở chỗ Mai Mai biểu hiện được thực sự quá cực hạn, thậm chí ngay cả thanh âm của hắc cũng mềm mại đáng yêu vài phần.

Không sai, nàng cùng hắc có quen biết.

Đại khái hai năm trước, một lần kia Tiêu Phương dẫn theo nàng tới nghe Mai Mai ca diễn, hai người cũng đã gặp qua một lần.

Khi đó Mai Mai đã khen ngợi Như Thương làm sao có thể xinh đẹp như thế, Như Thương liền đùa giỡn hắc: Ta xinh đẹp thế nào đi nữa, cũng không cướp đoạt chén cơm của nam nhân.

Mà Mai Mai cũng khôi hài trở lời nàng hai chữ —— Đáng ghét!

Chuyện lần đó làm Như Thương ước chừng vui vẻ cười nhạo bản thân nửa năm, ngay cả Tiêu Phương cũng nói, trên đời này người có thể trêu chọc nàng vui lên, không phải là Mai Mai thì không còn ai khác.

335. Chương 335: Nhiệt Tình

Nhưng bọn họ không thật sự không cách nào gặp nhau lâu dài, trừ đi một lần kia, cho tới bây giờ, nàng mới là lần thứ hai nhìn thấy Mai Mai.

Ngay cả trong ngày thường ra vào Ấn Nguyệt các, cũng chưa bao giờ chạm mặt.

Đối với Như Thương đến, Mai Mai biểu hiện ra hết sức nhiệt tình, Như Thương chỉ cảm thấy, nếu không phải trong phòng này còn có Vạn Sự Thông đang ngồi nhìn, Mai Mai tám phần có thể trực tiếp bổ nhào tới trên người nàng để ôm lấy nàng thật chặt.

Mai Mai người này chính là như vậy, đã gần đến hai mươi tuổi, ở trước mặt người lạ hoặc là ra vẻ giống nữ nhân thiên kiều bá mị, hoặc là mặt lạnh mắt lạnh lật tay giết người.

Nhưng khi cho rằng người là bằng hữu, tuyệt đối có thể tiếp cận người trước mắt, thì lại cùng một hài tử bảy tám tuổi không có gì khác biệt, thỉnh thoảng còn nói lời làm người kinh ngạc, vẫn không để ý khoe khoang một chút phong tình của nữ tử để có được một tiếng cười của bằng hữu.

Một người thế này, đối địch lãnh khốc, đối với bằng hữu chân thành.

Tiêu Phương thích hẳn, Như Thương thích hẳn, Vạn Sự Thông cũng thích hẳn.

Mà bằng hữu của hẳn, chân chính được xưng tụng là bằng hữu, vẹn vẹn cũng chỉ có ba người bọn họ.

Thấy Như Thương tới, Vạn Sự Thông cũng đứng lên đi đến.

Hắn cùng Như Thương không có thân thiết như Mai Mai, hơn nữa một câu nói ở đại trạch ngoài thành Tấn Dương, hẳn thật sự tự giác đem thân phận Như Thương nâng lên nhất đẳng, mà bản thân tình nguyện quy thuận nàng.

Cho nên khi hẳn nhìn thấy Như Thương, trước tiên là khom người hành lễ với nàng, sau đó mới duỗi tay một cái kéo ra Mai Mai đang cuộn lấy nàng không rời.

Mai Mai thấy tình hình này đầu tiên là trừng mắt nhìn, sau đó cười hì hì, chỉ chỉ Vạn Sự Thông, nói:

“Nhận thức A Thương làm chủ tử, thật là sáng suốt a sáng suốt!”

Như Thương lúc này đã tìm cái ghế ngồi ổn, đang khoanh tay buồn cười nhìn hai người trước mặt.

Vạn Sự Thông mặc dù ăn mặc thư sinh, nhưng mà so với Mai Mai vẫn là thô lỗ hơn rất nhiều.

Mà Mai Mai chưa bỏ hóa trang, người thoát nhìn cùng nữ tử hoàn toàn giống hệt nhau.

Hai người một muốn nhào tới phía bên nàng, một thì không thể không bận rộn ngăn cản.

336. Chương 336: Hai Người Các Người Thật Xứng

Lúc này một nam một “Nữ” lôi lôi kéo kéo, xem ra lại hết sức động lòng người.

Nàng dứt khoát mở miệng, ném ra một câu không đầu không đuôi ——

“Hai người các người thật xứng!”

Hai người kia đồng thời sửng sốt, rồi sau đó mặt Vạn Sự Thông đỏ lên, cũng không biết nên phản bác hay là nên làm nào.

Hắn không có biện pháp gây khó dễ Như Thương, liền hung hăng nhéo trên cánh tay Mai Mai một cái, đau đến hẳn “Gào khóc” kêu réo.

Lúc đó, tự mình cũng phản ứng qua đối diện.

Chỉ thấy một nữ tử y phục sắc sỡ bỗng nhiên thoảng cái hất ra nam nhân vốn đang giữ chặt mình, sau đó người hoàn toàn bất ngờ bay tới bờ nhào về phía Như Thương.

Nàng tránh né không kịp, trực tiếp liền bị hẳn nhào đầu về phía trước ngực.

Mai Mai còn không đành lòng, dùng sức mà ôm cổ của Như Thương, liều mạng dùng đầu mình hướng trên mặt nàng cọ a cọ a!

Cọ cho đến khi khăn che mặt rớt xuống dưới, lúc này mới mở miệng ——

“A Thương người khi dễ người ta! Người cười người ta giống nữ nhân! Mặc kệ, mặc kệ!”

Như Thương cảm giác mình quả thực là sắp hỏng mắt, người này giống như một con bạch tuộc quấn ở trên người nàng, chỉ thiếu hai cái chân thôi.

Không nói hấn có nặng hay không, chỉ nói đến thuốc màu kia đã cọ đến mặt nàng, cũng đủ làm nàng phát cáu được một trận.

Nàng bắt đầu nỗ lực muốn kéo ra người từ trên người của mình, nhưng vẫn không thành công, vừa kéo mở ra một chút, người nọ lại dồn hết sức khôi phục trở lại, đồng thời trong miệng vẫn còn đang hô hoán ——

“Mai Mai thích A Thương, mới không cần cùng Vạn Sự Thông cái Đại lão thô kệch hồ đồ đó ở cùng nhau.”

“Người nói lại cho ta thêm một lần thử xem!” Lúc này nổi giận chính là Vạn Sự Thông!

Không sai, hấn biết bản thân so với eo lả này đúng là thô kệch một chút!

Nhưng mà nói đi thì nói lại, người nào so với hấn có thể không thô?

Ngay cả một nữ tử bình thường cổ yêu mị nhiệt tình cũng không bằng hấn đây!

Vạn Sự Thông hấn như thế nào đi nữa cũng là một công tử văn nhã, nói hấn giống thầy tướng số còn chưa tính, dựa vào cái gì dám nói hấn thô kệch!

337. Chương 337: Chánh Sự

Vừa nghĩ đến đây, hấn dứt khoát bộc phát ra vẻ hung ác, tiến lên một bước, dùng cả hai tay, trực tiếp xách lên Mai Mai từ trên người Như Thương giống như xách con gà con.

Tên kia vừa rời khỏi Như Thương liền hô to cứu mạng, nhưng Như Thương lại một chút cũng không có ý tứ cứu hấn.

Nàng thậm chí nhìn cũng chưa từng nhìn, trực tiếp liền vọt tới chỗ một chậu nước sạch bên cạnh vốn là chuẩn bị cho Mai Mai, bắt đầu nghiêm túc chăm chỉ rửa mặt.

Một bên kia, hai người người một câu ta một câu mà nhao nhao ầm ĩ.

Như Thương không đếm xỉa tới, những thứ thuốc màu này rất khó rửa, nàng phải ở trước gương đồng thật lâu, mới có thể tẩy sạch làn da, lộ ra diện mạo vốn có.

Rốt cuộc giải quyết, khi đứng thẳng trở lại, không khỏi thở dài ra một hơi.

Thăm nghĩ lần này không có Tiêu Phương ở bên người, Mai Mai quả nhiên không có nhiều bận tâm.

Lẽ ra nàng ngày thường cũng không có nhiều niềm nở, thế nào Mai Mai này lại không sợ nàng chỉ sợ Tiêu Phương đây?

Bên này trăm mối vẫn không có cách giải, bên kia hai người cãi vã dường như cũng thành một giai đoạn rồi.

Cuối cùng ai thắng ai thua không biết, nhưng cuối cùng Mai Mai không có nhào tới trên người nàng nữa, Như Thương dùng ánh mắt cảm kích ném về phía Vạn Sự Thông, lại nhìn thấy trên cổ hấn chẳng biết lúc nào xuất hiện thêm một đường vết cắt.

Rất rõ ràng, là móng tay dài Mai Mai xước lên.

Nàng bắt đầu dĩ, dứt khoát tới kéo cửa một cái, hướng về phía bên ngoài kêu hô ——

“Lấy cho Ngừ cô nương các người một chậu nước để rửa mặt!”

Khi quay đầu lại ý cười trên mặt đã không còn.

Thấy nàng nghiêm túc, dù cho Mai Mai cũng không còn cười cợt nữa.

Hắn biết Như Thương tới đây cũng không phải để ôn chuyện xưa, lập tức sẽ nói đến nội dung quan trọng, chính là chủ đề nhiều năm trước tới nay hắn đều cố tình lảng tránh.

Đó là một khuất nhục, cũng không thể nào bằng sức một mình thay đổi khuất nhục.

Bị người quản chế nhiều năm như vậy, mặc dù tâm không cam tình không nguyện, nhưng vẫn phải nghe lệnh làm việc, người ta bảo làm gì thì làm cái đó.

Đối với cái người Các chủ này, hắn không chỉ một lần dứt khoát muốn giết chết.

Nhưng lại cũng biết, chỉ cần Các chủ vừa chết, con tin bọn họ trong tay đối thủ giữ cũng đều có thể như chơi với trứng!

338. Chương 338: Vấn Đề Mai Mai

Con tin của hắn là phụ thân, nghe nói thường ngày ăn ngon uống tốt so với cuộc sống viên ngoại còn thoải mái hơn, nhưng chỉ cần bên này vừa có biến động nhỏ, cái loại cuộc sống thân tiên đó vì vậy lập tức kết thúc, chẳng những không hề hưởng thụ, mạng cũng không còn nữa.

. Rất nhanh có hạ nhân đi vào đổi lại nước trong chậu, Mai Mai thu hồi tiếng cười, nghiêm túc cẩn thận rửa sạch thuốc màu trên mặt, rồi đi vòng qua phía sau bình phong thay đổi xiêm y.

Khi trở ra, nữ hài tử yếu điệu đã không thấy nữa.

Thay vào đó, chỉ là một Bạch Diện Thư Sinh thanh thanh tú tú.

Nhưng tướng mạo thư sinh này cũng chỉ có thể kết hợp với một thân ăn mặc để phán đoán, nếu chỉ nhìn gương mặt đó. Vẫn là một nữ nhân!

Ba người mỗi người kéo ghế dựa ngồi xuống, mặt đối mặt, một phen đùa giỡn não loạn vừa mới gặp lúc này đã không còn nhìn thấy.

Ngay cả Mai Mai cũng là một vẻ mặt nghiêm túc, bởi vì hắn biết, chuyện kể tiếp phải nói, chẳng những liên quan đến tánh mạng, mà còn quan hệ đến người nhà bị khống chế của hắn và Vạn Sự Thông.

Nhưng mà có một chuyện hắn vẫn tò mò muốn hỏi trước ——

“Cái đó, ôn dịch của thành Thục Đô, là thật hay giả nha?” Sau đó chỉ chỉ Vạn Sự Thông: “Hắn nói không rõ ràng, sâu xa khó hiểu, nói với ta cũng giống như đoán mạng cho người ta. A Thương vẫn là người nói, đơn giản rõ ràng!”

Như Thương cười khỏ, lòng nói rốt cuộc đúng là Mai Mai, Vạn Sự Thông vừa tới, chuyện gì cũng có thể bị hắn gạ hỏi cho ra.

Nàng cũng không dối gạt, trực tiếp gạt đầu:

“Là thật! Đương nhiên là thật! Những chuyện này thật sự đều là chúng ta đã làm, làm sao có thể giả. Chẳng qua hoàng đế Đông Thục kia muốn che mắt cho qua chuyện này sai lệch bốn năm, để cho chúng ta tưởng rằng bản thân làm là một giấc mộng, bận rộn một chuyện đã nhiều năm trước đó.”

Nghe xong lời giải thích này, Mai Mai vỗ trán một cái, trực tiếp nói:

“Hoàng đế Đông Thục này được a! Điểm nhỏ ấy cũng có thể nghĩ ra? Ta phải học hỏi một chút, về sau hù dọa người nào đó, có lẽ rất hữu dụng.”

339. Chương 339: Vì Sao Tin Tưởng

Như Thương không muốn ở đây tiếp tục đề tài này nữa, cũng không tiếp lời của hắn, trực tiếp liền vào vấn đề chính, dứt khoát nói:

“Ta cùng hai người các ngươi làm một khoản mua bán! Mua bán này nhận hay không nhận, tùy người!”

Lời này là hướng về phía Mai Mai nói, bởi vì Vạn Sự Thông đã đưa ra quyết định, hôm nay nàng muốn hỏi, cũng chỉ là Mai Mai.

“Giá cả tiền bạc do ta trả! Điều kiện cũng do ta đưa ra! Mai Mai người suy tính kỹ, nếu nguyện ý, thì nhận, nếu như không nguyện ý, chúng ta vẫn giống như trước, là bạn tốt. Người nếu có chuyện, bất kể là khó hay dễ, đều có thể tới tìm ta và Tiêu Phương.”

Lời nói rõ ràng sáng tỏ, quy định cứng nhắc cũng bày ở trên mặt bàn.

Mai Mai mặc dù thân nhiễm khí chất nữ nhi, nhưng tính tình vẫn gọn gàng linh hoạt, không có loại lề mề dài dòng.

Thấy Như Thương vừa mở miệng, hai tay lập tức liền hợp lại, bàn tay vỗ một cái lạnh lạnh ——

“Ta nhận! Ta vì sao không nhận!”

Lời nói kiên quyết, tuy vẫn dịu dàng, còn mang theo một cổ khí thế trước giờ chưa từng biểu hiện ra.

Như Thương nghĩ được, đó là sát thủ đặc biệt thâm độc hung ác.

Mai Mai là người đặc biệt, hắn còn có một thân phận, là sát thủ nhất đẳng của Ân Nguyệt các.

“Nhận, sẽ phải bắt chấp trước nguy hiểm hẳn phải chết. Người có thể suy nghĩ kỹ?” Như Thương hỏi lại lần nữa, hoàn toàn không có cái loại bằng hữu vô cùng thân mật.

“Đã nghĩ xong!” Mai Mai cười yếu ớt. “Nếu như một mình ta, không dám làm. Nếu như cộng thêm Vạn Sự Thông, vẫn không dám làm. Nhưng có A Thương, ta dám!”

Hắn vừa nói xong lại nhìn hướng Vạn Sự Thông, rồi bồi thêm một câu:

“Người dám không?”

Vạn Sự Thông gật đầu:

“Ta cũng dám!”

Như Thương hít một hơi thật sâu, đối diện hai người biểu hiện ra ngoài cái loại tín nhiệm này với nàng... Khiến nàng tự nhiên dâng lên một phần áp lực, hoặc có thể nói là tinh thần trách nhiệm!

Là nàng mang hai người họ từ trong Ân Nguyệt các đi ra, còn muốn cùng đối kháng. Như vậy, nàng sẽ có trách nhiệm để cho bọn họ an toàn còn sống.

Không chỉ bọn họ, phải cứu con tin và cũng phải an toàn còn sống.

“Các người.” Nàng mở miệng nữa, nhưng lại có chút do dự. “Các người tại sao tin tưởng ta như thế? Chúng ta ngày trước tiếp xúc không nhiều lắm, ta đến cùng có bao nhiêu bản lĩnh, nói ra các người căn bản cũng không biết!”

340. Chương 340: Người Không Phải Là Thần Mưa Sao

Như Thương nói không sai, về chuyện nàng có thể dẫn mưa, trước mắt trên đời này cũng chỉ có bốn người biết được.

Một người chính là nàng, một người là Tiêu Phương, hai người còn lại chính là cô độc chúng và Quỷ Đồng. Trừ lần đó ra, người khác biết, nhiều nhất nàng cũng là thân thủ phi phạm.

Mà thân thủ phi phạm, so với Mai Mai nói chuyện với Thú, kém hơn quá nhiều.

Không nghĩ, câu hỏi lần này nàng vừa ra, hai người kia hẳn là đồng thời lắc đầu, sau đó cùng kêu lên nói:

“Làm sao không biết?”

“Ừ?” Một lời này liền làm Như Thương sợ hết hồn, vội vàng đem ánh mắt nghi hoặc nghênh đón.

Lại thấy hai người buông lỏng tay, sau đó Vạn Sự Thông nói trước ——

“Giang hồ đồn đãi có một vị Thần Mưa ở tại Tần Lĩnh Nhân Nhã Sơn Trang!”

Mai Mai nói tiếp theo:

“Nghe đồn người này có thể hô mưa gọi gió, thậm chí đã giải trừ một trận hạn hán của Tế Châu nhiều năm trước.”

Như Thương lau mồ hôi.

Được rồi!

Hai người này đủ thông minh.

Lại có thể dứt khoát thẳng thắn như vậy đón nhận những truyền thuyết dân gian mà ai cũng không tin.

Nhưng đây cũng chính là chỗ khác biệt của hai người bọn họ, không phải sao!

Bọn họ thận trọng, dám lớn mật phỏng đoán, cho nên khoảng cách đến gần sự thật lại thêm một bước.

Đối với việc này, Như Thương không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

Chính là chẳng kiêu ngạo lách đi qua cái đề tài này, không hề nói tới nữa, mà chuyển sang hỏi:

“Người nhà của các ngươi bị giam ở nơi nào?”

Đối với phản ứng này của nàng, Mai Mai bĩu môi, Vạn Sự Thông mặt không chút thay đổi.

Vừa nghe được câu hỏi của nàng, rồi lại đồng thời mở miệng, nói ——

“Xích Liệt Sơn!”

Như Thương sững sờ, tiếp theo lại hỏi:

“Xích Liệt Sơn? Đó không phải là cái núi lửa chết sao?” (núi lửa chết ý nói là núi đó không còn hoạt động)

Nàng nói không sai, cái gọi là xích Liệt Sơn, đúng thật là tên của một tòa núi lửa chết.

Có thể nói nó là núi lửa chết cũng không quá chính xác, bởi vì nghe nói vào một trăm năm trước, núi lửa đã từng bùng nổ qua một lần, bất quá chỉ là quy mô nhỏ, ảnh hưởng chỉ có mười dặm xung quanh.

Núi lửa kia rất có ý tứ, là sinh trưởng ở trong một mảnh đất vòng vèo quanh co.

341. Chương 341: Đi Về Phía Xích Liệt Sơn

Mặt đất lõm sâu xuống mọc lên một ngọn núi, hoàn cảnh chung quanh bởi vì lần bùng nổ của một trăm năm trước, toàn bộ cũng đã bao phủ thành tro bụi nham thạch.

Dĩ nhiên, địa phương đó cũng không phải nhất định không có người ở.

Nàng nghe nói Các chủ Ẩn Nguyệt các có một căn nhà ở vùng lân cận Xích Liệt Sơn, trong vòng một năm chắc chắn là phải có người ở lại một khoảng thời gian.

Bất quá chuyện ngày trước cùng với nàng không liên quan, tuy là biết, căn bản cũng không có làm nàng suy nghĩ.

Nhưng bây giờ không giống, mạng con tin của Vạn Sự Thông và Mai Mai tập trung ở tại địa điểm Xích Liệt Sơn, vậy thì phải cẩn thận nghiên cứu cái địa phương kia một chút.

Nhưng, nói là cẩn thận nghiên cứu, nhưng căn bản cũng không có thời gian như vậy.

Dùng lời nói Vạn Sự Thông mà nói, ngay từ lúc hấn đến trấn nhỏ này không đợi liên lạc với Mai Mai, cũng đã nhận được tuyến báo, nói Các chủ tự mình xuất phát, đi hướng Xích Liệt Sơn.

Hấn biết sự tình bại lộ, lòng nóng như lửa đốt.

Lập tức đã nghĩ không đợi Mai Mai tự mình trực tiếp đuổi theo, nhưng rốt cuộc lý trí vẫn chiếm thượng phong.

Mình đuổi theo, chẳng những không cứu được người nhà, sợ là còn có thể hại bọn họ.

Như Thương biết tâm tư của hấn, cũng nhìn ra được Mai Mai đang trấn định bề ngoài vội vàng xuống.

Vì vậy không hề trì hoãn, lập tức liền phân phó người của Mai Mai nhanh chóng chuẩn bị một ít thức ăn, mọi người dùng tốc độ nhanh nhất lấp đầy bụng, cả đêm giục ngựa chạy như điên hướng tới chỗ Xích Liệt Sơn.

Theo Vạn Sự Thông đã nói, từ chỗ này đi tới Xích Liệt Sơn, coi như không ngủ không nghỉ, cũng phải bốn ngày.

Người dĩ nhiên không thể không ăn cơm không ngủ, người chịu được ngựa cũng không chịu nổi.

Hướng chỉ lần này bọn họ đi là phải liều mạng, nếu như thể lực đều tiêu hao ở nửa đường, vậy thì rất không đáng rồi.

Cho nên mọi người thương nghị xong, vào mỗi đêm sẽ nghỉ ngơi, chỉ có điều thời gian nghỉ ngơi phải rút lại tới mức ngắn nhất.

Mỗi ngày ngủ hai canh giờ, không thể chỉ đi đường nhỏ, phải bảo đảm một lần ở qua thành trấn, mục đích là thay ngựa.

342. Chương 342: Lợi Thế Và Điều Kiện

Dĩ nhiên, trừ lần đó ra, ngày thứ nhất chạy ở trên đường, Như Thương đã ném ra cho hai người một câu

“Ta nói giao dịch, lợi thế là người thân của các người được cứu sống! Điều kiện là —— Từ nay về sau các người phải đi theo ta!” Lời này vừa nói ra, còn hết sức hợp với hoàn cảnh mà cười to ba tiếng, tỏ vẻ nội tâm hưng phấn.

Vạn Sự Thông là ngay từ lúc ở Tấn Dương cũng đã nói qua, đối với việc này đương nhiên không có dị nghị.

Mai Mai cũng không phản bác, chỉ hừ nhẹ một tiếng, lớn tiếng nói:

“A Thương, người như vậy thật là không đáng yêu a! Bất quá nha! Có thể đi theo người đương nhiên tốt! Ủ! Còn có thể gặp được Tiêu ca ca, đây thật sự là một lựa chọn không sai!”

Đối với việc này, Như Thương chỉ cười trong lòng, cũng không có tâm tình theo hấn tán dóc thêm nữa.

Dù cho khi Mai Mai nói chuyện, ánh mắt cùng động tác đều hết sức đáng yêu, nhưng vẫn như cũ rất mơ hồ kích động một chỗ dây thần kinh của nàng.

Không sai, là Tiêu Phương.

Có thể gặp được Tiêu ca ca.

Thật có thể sao?

Vạn Sự Thông đã gặp Tiêu Phương, hẳn nói với Như Thương là Tiêu Phương đang điều tra chuyện gì đó.

Nhưng Như Thương không nghĩ ra hẳn rốt cuộc là đang điều tra những cái gì.

Lại càng không hiểu là chuyện gì quan trọng đến nỗi cũng không thể gặp nàng một lần.

Là sợ sau khi gặp mặt, cũng không có cách nào giải thích một phen lừa gạt ở trong Được Vương Cốc và Thục Đô sao?

Nếu quả thật sợ, khi đó vì sao lại không lựa chọn thành thực nói cho biết đi?

Nhưng thật ra thì.

Nàng trách Tiêu Phương sao?

Đáp án đương nhiên là phủ định.

Sinh mệnh hai kiếp, nếu như lừa gạt xuất hiện ở đời trước, vậy hẳn là một trận chém giết quyết định Sinh Tử.

Nhưng mà xuất hiện ở đây, đối tượng lại là Tiêu Phương, nàng có thể làm cũng chỉ có một lựa chọn khác — Giải thích, và tha thứ.

Như Thương thật sự cảm thấy mình đã thay đổi thật nhiều, tiếp xúc ở cùng Tiêu Phương trong bốn năm, hẳn không hay không biết đã ảnh hưởng đến nàng.

Vô luận là từ tác phong làm việc hay là tính tình trong lòng, đã xảy ra một chút biến hóa không dễ dàng phát giác.

343. Chương 343: Người...người Hối Ai

Cho nên, khi đối mặt rất nhiều chuyện kiếp trước không cách nào hiểu hay tha thứ, đổi lại mặc khác nàng đã học được một loại góc độ để suy xét.

Suy xét rồi, có thể tiếp nhận, cũng sẽ chấp nhận.

Từ Thục Đô cho tới bây giờ, thật ra ý nghĩ của nàng rất đơn thuần.

Nàng chỉ muốn gặp Tiêu Phương, lần này sẽ không bao giờ đuổi hẳn đi nữa.

Nàng muốn đi đâu, chỉ cần hẳn nguyện ý đi theo, vậy hãy để hẳn cùng đi.

.

Một nhóm hướng tới Xích Liệt Sơn, trải qua năm ngày bốn đêm.

Ba người ba ngựa thẳng vào nơi trung tâm vùng trũng, ở dưới chân tòa núi lửa chết đứng lại.

Lại nói, núi lửa này không tính là quá cao, Như Thương nhìn ra, từ dưới đi lên ngôi nhà độ cao nhiều nhất mười hai tầng.

Trước khi chuyển xuống hướng vùng trũng, nàng có nhìn tới chỗ miệng núi, đường kính rất rộng, rồi ở hai bên cũng dựng rất tốt, tương tự như loại thang mây gì đó, vừa nhìn đúng là do con người làm ra.

Dọc theo con đường này, sau khi tự tiến vào phạm vi Xích Liệt Sơn, bọn họ đã bắt đầu quan sát, phát hiện một tòa nhà vẽ cờ hiệu của Các chủ, nhưng khi nhìn tới nhìn lui, ngoại trừ nham thạch nóng chảy sau khi phun ra ngưng kết thành đồi núi, còn có động vật ở bên ngoài từ bốn phía thỉnh thoảng xẹt qua, căn bản không phát hiện bất kỳ dấu vết của tòa nhà.

Chỉ là những dã thú này lại cứ xuyên tới xuyên lui đều làm Như Thương hết sức kỳ quái.

Lúc này đứng lại, nàng vì vậy mới tò mò theo Mai Mai hỏi ——

“Loại địa phương này làm sao lại có động vật?”

Mai Mai lắc đầu một cái, nói thẳng:

“Đã hỏi rồi, ta không biết tại sao, chúng nó cũng không biết tại sao. Chỉ là vẫn luôn đều sinh hoạt ở nơi này, trong núi có cánh rừng, có thức ăn, nên chưa từng nghĩ đến phải rời khỏi.”

Như Thương lau mồ hôi, đối với Mai Mai chuyện này đã hỏi ai, nàng nhịn xuống không hỏi ra miệng.

Mơ hồ nhớ được trên đường lúc đến có thấy một con gấu đen như hổ rình mò nhìn bọn họ rất lâu, sau đó từ trong miệng Mai Mai cũng đã phát ra một vài tiếng vang kỳ quái.

Gấu đen kia cũng không có kéo tới hướng bọn họ, trái lại còn quơ quơ móng vuốt rồi tự mình quay đầu đi vào trong núi.

344. Chương 344: Hữu Ái

Lúc ấy Như Thương đang ở trong lòng lẩm bẩm, rồi lại nhìn nhìn Mai Mai một bộ dáng ngây ngất, không khỏi muốn ghi lên bức tranh phía trước hai chữ: Hữu ái! (phát sinh yêu mến)

Bất quá lại nói tiếp, vấn đề của nàng vẫn không thể nào tháo gỡ được.

Tại sao ở trong đồi núi đặc biệt này lại có gấu đen, các loại chim quý hiếm và dã thú ẩn hiện, Mai Mai cũng không thể đưa ra được đáp án.

Nàng tiếp tục ngửa đầu cẩn thận nhìn lại, chỉ có thể thấy được xung quanh đỉnh núi hình nón, bởi vì lúc núi lửa bộc phát văng tung tóe ra ngoài nham thạch nóng chảy cùng mảnh vụn tùy ý rơi xuống đã nguội lạnh, không khí bốn phía vẫn phải bị ảnh hưởng của tâm trái đất, nóng bức đến khiến người cảm thấy hô hấp cũng có chút khó khăn.

Bất kể như thế nào, nếu còn có chim thú ẩn hiện, đã nói lên hoàn cảnh sinh thái nơi này cũng không có gặp phải mức độ phá hoại quá sâu.

Cổ nhân đối với định nghĩa ranh giới sự sống như thế cũng không phải hết sức chính xác, bọn họ gọi chỗ này là núi lửa chết, nhưng trên thực tế thời hạn hoạt động vừa mới hơn trăm năm mà thôi, sao có thể ghi lên một chữ chết đây?

Không phải chết, nhiều nhất cũng chỉ là “Hôn mê”!

Như Thương hiểu, hoàn cảnh như vậy, tùy thời đều có khả năng sẽ bởi vì vỏ quả đất đột nhiên thay đổi mà dẫn tới núi lửa lại phun trào.

Nàng cười khổ, chỉ vào vật thể núi lửa hình nón nói với hai người bên cạnh:

“Xem ra Các chủ vì khống chế bốn người các người, thật đúng là tốn không ít tâm tư.”

Vạn Sự Thông từ chối cho ý kiến, rất muốn phối hợp nàng nói lên đôi câu, nhưng là vừa mở miệng, lại cuối cùng không nói gì.

Người ta nói gần quê thì tình cảm thân thiết, nơi này không xem như quê hương, nhưng mà người thân ở tại đây.

Chỗ có người thân ở, thì coi như là nhà chứ?

Chỉ tiếc, muối muối của hân và phụ thân Mai Mai rốt cuộc bị giam ở địa phương nào, bọn họ đến bây giờ cũng không thể biết.

“Nghe nói chỗ ở rất tốt.” Mai Mai nói nhỏ, cổ cùng với ánh mắt sâu kín chuyển động, đảo mắt nhìn xung quanh bốn phía núi lửa.

Ngựa cưỡi ở dưới giống như cảm giác được lòng dạ chủ nhân bất an, vừa đi theo vừa không ngừng chuyển động giẫm đạp.

Như Thương nhìn ra được đau khổ trong lòng hân, nghe nói chỗ ở rất tốt, loại địa phương này làm sao có thể ở rất tốt.

345. Chương 345: Chuyện Kế Tiếp, Đền Phiên Người

Không nói cái khác, chỉ riêng không khí nóng bức như vậy, ngay cả bọn họ cũng cảm thấy không thoải mái, huống chi là phụ thân của hân.

Cổ nhân đúng là thành gia sớm sinh con cũng sớm, Mai Mai năm nay hai mươi, phụ thân của hân rất có thể cũng chỉ ba mươi bảy, ba mươi tám, nhiều nhất là chỉ bốn mươi.

Nhưng là cổ nhân già cũng nhanh!

Tuổi tác con người là trải qua năm tháng lắng đọng cùng điều kiện cuộc sống, sau khi cải thiện từng chút từng chút có điểm tăng trưởng, tuy rằng thời cổ cũng có rất nhiều người được thọ qua trăm tuổi, nhưng đối với người bình thường mà nói, qua bốn mươi, đã liệt vào lão thái.

Năm mươi, hầu như cũng được xem là một điểm mấu chốt rồi.

Sáu mươi tuổi thì hoàn toàn là lão nhân, có thể nghĩ được đến hơi thở tử vong.

Đừng nói là Mai Mai, coi như là nàng, ở trong hoàn cảnh này cũng không thể không đối với cái “Nghe nói” sinh ra chất vấn.

“Đừng hoảng hốt!” Như Thương vươn tay nắm thật chặt cổ tay Mai Mai, sau đó lại nhìn về phía Vạn Sự Thông đồng dạng mặt đầy lo lắng sốt ruột, nói: “Có từng tra được con tin cụ thể ở chỗ nào?”

Vạn Sự Thông lắc đầu:

“Không tra được, vô luận như thế nào cũng không tra được. Người âm thầm phái ra dọc đường đi theo Các chủ cũng không có tin tức, chắc là đã bị diệt khẩu.”

Trong lòng Như Thương vẩn một cái, theo dõi Các chủ, đúng thật là không quá dễ dàng làm được.

Mặc dù không có người thấy qua Các chủ tự mình ra tay, nhưng theo nàng trong mấy năm này tiếp xúc với lão đầu kia, không khó nhìn ra, võ công tu luyện của hân cực cao.

Ngay cả Tiêu Phương cũng nói, trên giang hồ cái gì võ lâm minh chủ hoặc là đệ nhất cao thủ đều là kỹ năng giở trò hồ nháo, cao thủ chân chính làm sao có thể có hứng thú đi tranh cái chức suông đó!

“Mai Mai!” Nàng lắc lắc nắm tay Mai Mai, trầm giọng nói: “Giữ vững tinh thần, chuyện kế tiếp, muốn người đi làm!”

Mai Mai tinh thần chấn động, nghiêm túc gật đầu, tựa như có thể đoán được Như Thương muốn hân làm cái gì, chỉ thấy hân một tay vừa nhắc, vươn thẳng hướng không trung, sau đó há miệng ra giống như lúc gặp phải con gấu đen kia, phát ra một trận tiếng kêu kỳ quái.

346. Chương 346: Xuống Đến Núi Lửa Đi Tìm

Không bao lâu, một con Hùng Ưng vừa lúc từ đỉnh đầu trên không giương cánh mà qua xông thẳng xuống! Hai cánh vẽ lên một luồng hơi ở trong không khí nóng bức, gào thét rơi vào trên cánh tay của Mai Mai đưa ra.

Như Thương rất muốn vỗ tay, vì Mai Mai có bản lãnh này, cũng vì mình có thể có một bằng hữu đặc biệt như vậy.

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến, kiếp trước trong bốn tỷ muội nếu có một người cũng có được năng lực như vậy, thực lực của các nàng nhất định sẽ càng thêm cường đại.

“Đi vào trong núi lửa!” Nàng mở miệng, chỉ vào con Hùng Ưng cất cao giọng nói: “Mời nó bay vào bên trong núi lửa, đi nhìn xem một chút có phải người ở nơi đó hay không!”

Lời kia vừa thốt ra, hai người bên cạnh đồng thời sửng sốt, Mai Mai liền buột miệng nói ra:

“A Thương người nói cái gì? Đó làm sao có thể?”

“Sao không thể?” Giọng nói nàng trầm xuống, mặt càng lạnh hơn. Nhưng cũng không nhiều lời, chỉ thúc giục Mai Mai —— “Mau! Việc này không nên chậm trễ!”

Mai Mai cũng biết thời gian trước mắt không có, không được phép một chút trì hoãn.

Vì vậy lại ngược đầu, dùng loại ngôn ngữ quái dị rồi cùng Hùng Ưng bắt đầu một phen trao đổi.

Ngay lúc này, Hùng Ưng hình như có vẻ không muốn.

Cánh đã rũ xuống dồn dập run rẩy vùng lên, trong mỏ nhọn phát ra tiếng kêu khoa trương vụn vặt, toàn bộ cơ thể rõ ràng đều đang biểu hiện hết hoảng cùng kháng cự.

Mai Mai cũng giống vậy, lời nói đặc biệt tuy rằng người nghe không hiểu được, nhưng mà vẫn có thể từ trong thần thái cùng tốc độ nói chuyện của hấn nhìn ra được một loại khẩn cầu và tranh cãi.

Tình huống này duy trì thời gian ít nhất nửa nén hương, rốt cuộc, Hùng Ưng bỏ qua kiên trì lúc ban đầu, mở ra cánh, thẳng hướng bay qua đỉnh núi lửa hình nón.

Mai Mai thở dài ra một hơi, giống như là hoàn thành một nhiệm vụ hết sức gian khổ, mệt mỏi rũ người xuống, cười khổ nhìn Như Thương liếc mắt một cái, sau đó nói:

“Thành.”

Như Thương bắt lấy tay hấn, không nói cái thêm gì nữa.

Vạn Sự Thông vào lúc này lại mở miệng, hỏi nàng ——

“Vì sao phải đến trong miệng núi lửa để tìm? Chẳng lẽ người cho rằng người nhà của chúng ta sẽ ở ở trong đó?”

347. Chương 347: Rất Nhanh Chính Là Cuộc Đại Chiến

Mai Mai cũng nói theo:

“Đúng vậy. Chúng ta ở bên ngoài đều nóng thành như vậy, trong đó làm sao có thể sẽ có người ở!”

Như Thương nhìn bọn họ xua tay:

“Không phải như vậy! Bên ngoài nóng cũng không đại biểu bên trong cũng nóng. Hiện tại chúng ta cảm nhận được độ nóng là từ mặt đất truyền đến, là mảnh đất ở đây đều nóng, nhất là không chỉ tầng trong núi lửa.”

Nàng nói xong, lấy tay chỉ hướng bốn phía, lại nói:

“Các người xem, nơi này chỗ nào giống như đã từng có người ở. Đoạn đường này chúng ta đều lưu ý, có từng thấy qua một nửa gian nhà tranh?”

Lời của nàng làm cho người ta không có đường nào phản bác, nhưng người ở trung tâm của núi lửa, giả thiết như vậy có lẽ rất dọa người ta.

“Bất kể ở đây hay không, đi xem một chút vẫn là tốt!” Như Thương lại mở miệng nữa, rồi ngửa đầu hướng về phía trước, như đang tự nói, hoặc như là đang nói với hai người bên cạnh. Nàng nói —— “Trước đó thời điểm chúng ta còn chưa xuống đến trung tâm vùng trũng, ta đã chú ý quan sát miệng núi lửa, trên đỉnh giống như có dựng cái thang. Cho nên ta nghĩ. Nếu bên ngoài không có, vì sao không vào bên trong tìm xem.”

Lời này vừa dứt, mọi người đồng thời yên lặng không tiếng động.

Ai cũng không biết kế tiếp nên nói cái gì, cũng không ai biết nên cầu nguyện Như Thương nói đúng hay là sai.

Mọi người đều lâm vào phoán đoán mâu thuẫn, cũng muốn hy vọng ký thác vào Hùng Ưng Mai Mai mời đi xuống.

Thời gian rõ ràng không qua bao lâu, nhưng mà Vạn Sự Thông và Mai Mai ước chừng cũng đã như vài năm.

Như Thương cũng không biết phải làm sao khuyên người, dường như loại thời điểm này nói gì cũng có vẻ vô lực, cũng có quá nhiều dư thừa.

Còn không bằng tiết kiệm hơi sức, nàng có dự cảm, rất nhanh chính là một cuộc đại chiến.

.

Hùng Ưng cũng không có để mọi người đợi quá lâu, ngựa Mai Mai cũng chỉ vây quanh bọn họ vòng vo ba vòng, đỉnh đầu đã phát hiện một tiếng kêu to.

Hắn mừng rỡ ngẩng đầu, đồng thời vươn tay hướng lên phía trước, chim ưng rơi thẳng đến mu bàn tay hắn, sau đó một khắc cũng không đợi, một người một Ưng trực tiếp nói chuyện với nhau.

348. Chương 348: Bộ Dạng Các Người Thế Này Không Thể Được

Vạn Sự Thông sốt ruột, nhưng lại chen miệng vào không lọt, cũng chỉ có thể đi đến bên cạnh Mai Mai rất nghiêm túc nhìn hai người bọn họ nói chuyện.

Như Thương cũng hiện ra suy tư nhìn về phía Hùng Ưng, mặc dù vẫn không biết tin tức nó truyền lại với Mai Mai kết quả ra sao, nhưng có cảm giác bên trong núi lửa kia đúng như bản thân suy nghĩ, thật sự có người.

Người Ưng vẫn đang tiếp tục đối thoại, Như Thương liếc mắt nhìn Vạn Sự Thông, không thể không lên tiếng nhắc nhở ——

“Dáng vẻ người thế này không thể được!”

Đối phương ngẩn ra, tiếp theo phản ứng trở lại.

Như Thương là ý nói hắn hiện tại tâm tình không ổn định, thật đúng là quan tâm sẽ bị loạn, loại trạng thái này rất có thể tạo thành hoảng loạn cá nhân, từ đó làm cho kế hoạch thất bại.

Hắn cúi đầu, nhỏ giọng nói xấu hổ, sau đó không nhìn tới Mai Mai nữa, chỉ cúi đầu giục ngựa đứng trở về bên cạnh Như Thương.

Lúc này, Hùng Ưng cũng báo cáo xong chuyện đã biết, vừa ngẩng đầu, lại lần nữa bay trở về phía trên trời xanh.

Tiến bước Hùng Ưng, trên mặt Mai Mai lại hiện lên vẻ lo lắng, vẻ lo lắng so với trước kia càng đậm.

Vạn Sự Thông trông thấy, thật vất vả áp chế trở về lo lắng sốt ruột đang lần nữa dâng lên.

Hắn rất muốn xông tới túm lấy Mai Mai nói cho hắn mau, nhưng thân thể vừa động, chợt nghe Như Thương nói:

“Các người nghe đây, bất kể xảy ra cái gì, cũng không nên hoảng loạn. Dù cho ở trong đó giam giữ chính là người thân của các người, nhưng nếu muốn bọn họ bình an, một điểm quan trọng nhất chính là duy trì đầy đủ tỉnh táo. Ta tin tưởng, bất kể tình huống phức tạp hơn nữa, bằng mấy người chúng ta cũng có thể cứu con tin ra ngoài. Nhưng các người nếu bởi vì nóng lòng mà luống cuống, như vậy chẳng những không cứu được người, thậm chí ngay cả tánh mạng của các người cũng không bảo đảm được!”

Lời của nàng mặc dù có vẻ vô cùng lạnh nhạt vô tình, nhưng lại là sự thật.

Ở trong một hoàn cảnh như vậy, đối phương có bao nhiêu người còn chưa biết, nhưng bọn họ bên này cũng chỉ có ba người.

Nếu trong ba người lại có hai người nóng lòng mà loạn, vậy không thể nghi ngờ sẽ gia tăng tỷ lệ thất bại.

Vừa nghĩ tới đây, tâm tình hai người Vạn Sự Thông và Mai Mai lúc này lắng xuống, đều hít một hơi, rồi sau đó dần dần bình tĩnh trở lại.

349. Chương 349: Trong Núi Có Lượng Lớn Pháo Hoa

Như Thương gạt đầu, đối với điểm này tỏ vẻ hài lòng.

Sau đó lại nhìn về phía Mai Mai, nói:

“Nói một chút con Ưng kia nhìn thấy gì!”

Mai Mai gạt đầu, rồi liếc mắt nhìn Vạn Sự Thông một cái, sau đó nói:

“A Thương nói không sai, người thân của chúng ta xác thực ở miệng núi lửa phía dưới.” Hắn than nhẹ, rồi sau đó lại nhíu chặt lông mày, tiếp tục nói: “Ưng nói, bên trong núi lửa có một đám người không sợ chết. Bọn họ tập trung lượng lớn pháo hoa ở nơi đó, có người nói chỉ cần chúng ta dám xông vào bên trong, bọn họ liền ngay lập tức đốt pháo hoa.”

Lời này làm Vạn Sự Thông tức giận đến nắm chặt quyền, ngay cả lòng Như Thương cũng theo đó nín chặt.

Ai cũng hiểu, pháo hoa mặc dù lực nổ không lớn, nhưng trong này dù sao cũng là chứa thuốc nổ.

Nếu như đem lượng lớn pháo hoa tập trung ở một chỗ, đặc biệt là tập trung ở một vùng núi lửa nhạy cảm như vậy, ai cũng không dám bảo đảm thời điểm khi những thứ đó cháy lên, chỗ này còn có thể bình an như thường hay không.

“Các chủ cũng ở bên trong!” Mai Mai lại lên tiếng, “Ưng nói, ở trong đó có một lão đầu râu bạc, thoát nhìn là thủ lĩnh của bọn họ.”

Như Thương thầm nói một tiếng đáng chết, nàng và lão đầu tử Các chủ kia từ trước đến giờ không có qua lại nhiều, ngoại trừ tiếp nhận nhiệm vụ lấy tiền thưởng, nàng ít cùng hắn nói nhiều hơn một câu.

Nhưng biết lão đầu kia không thể xem thường, thậm chí cũng biết lão đầu kia cũng hiểu được đại khái bản lãnh của nàng.

Hai người cho tới nay đều vẫn duy trì một loại quan hệ hợp tác tương đối cân bằng, ai cũng không gần đối phương một bước, ai cũng không chủ động trêu chọc đối phương.

Nhưng lần này, sợ là thật sự phải gặp hấn một lần rồi.

Nàng thì không sợ, nhưng lại không thể không lo lắng pháo hoa trong núi.

Ngay từ lúc ở trần nhỏ Vạn Sự Thông có nói Các chủ đã đi đến Xích Liệt Sơn, hôm nay xem ra, lão đầu tử tới đây, tám phần chính là vì dùng núi lửa này để tạo thành uy hiếp với ba người bọn họ, để cho bọn họ không dám ra tay.

Nhưng mà ngăn được sao?

350. Chương 350: Có Người Đi Ra

Nàng nhẹ gợn lên khóe môi, trên mặt lại thêm cười lạnh, rơi vào trong mắt Vạn Sự Thông, bỗng chốc giống như tiêm vào lòng đối phương một loại thuốc mạnh mẽ, khiến cho tinh thần hấn chấn động, toàn thân lập tức tràn đầy lực lượng.

Chỉ là cũng không tính lạc quan lắm a!

Như Thương ở trong lòng than nhẹ một tiếng, nhưng trên mặt cũng không có biến hóa rõ ràng.

Nàng ung dung là giả dạng cho hai người này xem, ở thời điểm này nếu như nàng còn ra vẻ khó xử, sợ là Vạn Sự Thông cùng Mai Mai sẽ hoàn toàn mất đi lòng tin.

“Các người xem ——” Vạn Sự Thông đột nhiên giơ tay lên chỉ hướng miệng lửa sơn, sau đó nói: “Giống như có người đi ra!”

Hai người bên cạnh ngẩng đầu, quả nhiên, có một trung niên nam tử đang theo cái thang từ bên trong bò ra ngoài.

Như Thương nheo lại ánh mắt chăm chăm nhìn qua, chỉ thấy được thân thể nam tử từ trong miệng núi lửa bò đi ra, vừa mới đứng thẳng lại nhảy vút lên cao, rồi sau đó người hoàn toàn nghiêng thẳng theo một hướng vật thể núi hình nón bay vọt xuống.

Trong cùng lúc dùng mũi chân điểm nhẹ núi đá, sau khi đặt chân ổn định, lập tức liền tích trữ nội lực tiếp tục lúi đi xuống.

Như Thương thầm nói thân thủ tốt, bản thân cũng không nhàn rồi, cuối cùng thoáng cái từ trên ngựa lập tức vọt lên, cùng lúc đó, gấp gáp một phen kéo lấy Mai Mai, nhỏ giọng vội la lên:

“Bảo bằng hữu người đi vào cứu người! Mau!”

Lời nói vừa dứt, cũng không quản đối phương nghe được hay không, người cũng đã chạy thẳng tới miệng núi lửa mà nam tử đó bò đi ra.

Mai Mai dĩ nhiên nghe hiểu được nàng nói, bằng hữu, bằng hữu của hấn hiển nhiên chính là chim thú ẩn núp khắp nơi trong núi này, chỉ là hấn có chút không rõ, chẳng lẽ bảo bọn chúng đi vào cứu người, bộ không sợ dẫn tới đối phương đốt cháy pháo hoa sao?

Vật thể núi lửa này giống như trẻ con ngủ say, mặc dù tạm thời an tĩnh, nhưng mà một khi có một biến động nhỏ, e là lập tức sẽ hồi phục lại.

Đến lúc đó sẽ dẫn phát ra cái gì, thật sự là làm cho người ta ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến!

Mai Mai bên này lo lắng không nhúc nhích, Vạn Sự Thông giống như cũng nghe được lời vừa rồi Thương nói, sau đó vội vàng phi ngựa đến bên cạnh hấn, nhỏ giọng nhắc nhở ——

351. Chương 351: Ai Ra Oai Phủ Đầu Ai

“Đừng có gọi mãnh thú, bảo những loại nhỏ không dễ phát hiện này đi vào trước, nghĩ biện pháp chế trụ Các chủ! Còn người dĩ nhiên phải là chúng ta tới cứu!”

Mai Mai giờ mới hiểu được, dùng kiến khắc voi, đây thật sự là một chủ ý tuyệt hảo.

Không kịp nói hấn đi làm như thế nào, một mình Tần Như Thương đã chủ trương xông đến nam tử kia.

Nàng không phải thật sự có tâm vào lúc này lập tức cùng đối phương động thủ, nhưng người này khí lực rất hùng hiểm, thật hiển nhiên chính là muốn ấy người bọn họ một cái ra oai phủ đầu.

Về mặt khí thế trước tiên chấn trụ bọn họ, nói cái gì nữa, thì cũng dễ dàng chiếm giữ thượng phong rồi.

Ở bất kỳ thời điểm gì cũng không được để cho kẻ địch có khả năng ra tay trước, đây là một câu nói của trưởng quan Bộ Quốc Phòng phụ trách huấn luyện bốn chị em các nàng thường giắt khốe miệng

Bất luận là ngôn ngữ hay là khí thế hoặc là hành động, cũng không được để đối phương có một chút cơ hội trước.

Dù là người ta có điều biểu hiện trước tiên, giống như tên nam tử hiện tại này, họ cũng muốn lập tức ra tay, làm cho thế cục trong thời gian ngắn nhất xoay chuyển trở lại.

Như Thương trong lòng biết trong ba người, thân thủ Vạn Sự Thông và Mai Mai cũng không bằng nàng, hai người ai cũng có sở trường riêng, nhưng đều ở phương diện khác.

Bàn về đánh nhau, mặc dù cũng không thua người khác, nhưng mà so với nàng lại muốn kém hơn một chút.

Lời nói tuy nhiều, nhưng khi hành động thì chính là ánh sáng đá lửa trong một cái chớp mắt.

Dường như thời gian chỉ là một nháy mắt, cả người Tần Như Thương cũng đã đến trước mắt nam tử nọ.

Người nọ vẫn còn đang vọt xuống, thấy Như Thương qua đây, rất tự nhiên liền ra tay công kích.

Nhưng Như Thương là ai! Nàng làm sao có thể cho hấn cơ hội ra tay!

Còn không đợi người nọ đưa ra tay tìm được vật áo của mình, người đang ở giữa không trung lại đột nhiên nghiêng người qua, cả người giống như quỷ dị bay bổng biến mất.

Nam tử kia sửng sốt, một bàn tay bắt lấy không trung, liền cảm thấy sau ót mình có một luồng khí lạnh đánh tới, vừa muốn quay đầu nhìn lại, nhưng đã xuất hiện một cánh tay mảnh khảnh trắng muốt từ cổ vòng tay đi qua.

352. Chương 352: Các Người Muốn Làm Gì

Vẫn chưa phát giác cánh tay dùng bao nhiêu lực, nhưng người đang rơi xuống lại đột nhiên thay đổi phương hướng, không hề thẳng đứng xuống phía dưới, mà là thẳng hướng tới ba con ngựa chạy vội qua.

Hấn muốn giãy giụa, muốn thoát khỏi khống chế của Như Thương.

Nhưng bất kể là động tác tay hay là chân đá, làm sao cũng không thấy Như Thương tránh né, lại có thể làm cho hấn vô luận như thế nào cũng không chạm tới một chút.

Không chỉ như thế, hấn giãy giụa càng nhiều, thì cánh tay vòng ở cổ lại buộc chặt thêm nửa phần.

Thời gian không bao lâu, hô hấp đã thấy khó khăn.

Hắn biết là gặp phải bọn lão luyện rồi, thì cũng bỏ qua giấy giũa, dứt khoát chờ cho hai chân hạ xuống đất. Cánh tay vòng qua rõ ràng vốn là nhỏ nhắn mềm mại, nhưng nếu bị chủ nhân nó dùng làm vũ khí, thế nào cũng làm cho người ta ảo tưởng không ra cuộc sống có nửa điểm tốt đẹp.

Lúc này Mai Mai đã không có ở tại chỗ, đến gần quan sát mọi chuyện ngẩng đầu nhìn lên một người.

Chiêu thức này là Như Thương vận dụng kinh công của Tiêu Phương chuyển giao, tuy rằng cũng không tài giỏi, nhưng đối phó với người này vẫn còn dư dả.

Hơn nữa thân thủ của nàng thật sự rất cao, từ đầu đến cuối làm cho Vạn Sự Thông nhìn xem phải có chút sững sờ.

Cho đến khi một nam một nữ hai người đáp xuống phía trước, lúc này mới phản ứng lại.

Lập tức tung người xuống ngựa chạy đi tới, từ trong tay Như Thương nhận lấy người nọ chuyển qua đến mình không chể.

Như Thương nói lỏng tay, nam tử kia còn đang muốn giũa giũa trong tay Vạn Sự Thông một phen.

Nhưng không nghĩ, đối phương ác hơn!

Trực tiếp giơ tay hung ác bổ một chưởng ở sau gáy hắn, sức lực hạ xuống rất đáng được chú ý, không đến nỗi khiến người hôn mê, nhưng vừa khéo trong nháy mắt đó rơi vào đau đớn nhất khó chịu nhất.

Trên mặt nam tử hiện ra thống khổ cực độ, nhất thời không kiềm được, đang mở miệng kêu la ——

“Các người làm cái gì?”

Như Thương đã nhẹ nhàng tới trước người hắn, lạnh nhạt quẹo rũ cười một tiếng, dùng ánh mắt liếc nhìn Mai Mai đang ngồi không trên đất ở cách đó không xa một cái, rồi lại nhìn về phía nam tử này nói:

“Người là muốn làm gì?”

Người nọ hô to ——

“Là Các chủ phái ta đi ra truyền tin cho các người! Các người vì sao dùng thủ đoạn này!”

353. Chương 353: Lời Nói Các Chủ

Bốp!

Vạn Sự Thông lại đánh xuống một cái, trực tiếp đánh cho người nọ mất nỏ dom đóm, thiếu chút nữa thì đã hôn mê.

Như Thương dựa lưng vào ngựa, cũng không nói chuyện, cũng không ngăn cản, chỉ nhìn chăm chăm xem xét bộ dạng lắc lư khó chịu như muốn chết của đối phương, trong ánh mắt lại vẫn để lộ ra thưởng thức.

Trạng thái nàng lúc này, ngay cả Vạn Sự Thông nhìn cũng không thể không âm thầm giơ lên ngón cái, chỉ nói nàng đúng thật là trời sanh vốn đã làm sát thủ.

Nhưng đồng thời cũng thấy lạnh lẽo mơ hồ dần dần nổi lên, Tần Như Thương lạnh, làm cho hắn cũng sợ.

“Nói đi!” Thấy nam tử kia hồi phục thanh tỉnh, Như Thương lúc này mới nhẹ mở miệng, nói: “Các chủ bảo người đến truyền lời gì?”

Nam tử rên lên một tiếng, rồi lại liếc mắt nhìn Như Thương, cắn giận mở miệng nói:

“Các chủ nói! Nếu các người cố ý muốn cứu người, hắn sẽ lập tức nổ tung núi lửa, cùng lắm thì sẽ cùng nhau mà chết, tuyệt đối cũng không để các người cứu người ra!”

Nói xong lời này, lại nhìn nhìn về phía Tần Như Thương, nói:

“Vị này chính là A Thương cô nương chứ? Các chủ có nói, có thể ở dưới tình huống này gặp phải A Thương cô nương, hẳn thật sự cảm thấy rất đáng tiếc. Thế nhưng vẫn không muốn cùng cô nương là địch! Chỉ cần A Thương cô nương có thể khuyên hai người này trở về, hẳn coi như tất cả mọi chuyện đều không có xảy ra, tuyệt đối sẽ không truy cứu!”

Nam tử lúc này mặc dù bị người quản chế, nhưng lời vừa nói ra không tự ti cũng không phách lối.

Giọng nói thần thái đều có một chút bóng dáng của chủ nhân Ân Nguyệt các, giống như đang truyền lời, lại giống như đang nói điều kiện.

Như Thương nhíu mày, lời này nghe thật buồn cười.

Các chủ Ân Nguyệt các cho tới bây giờ đều là người thông minh, mặc dù đã đến thời điểm này, vẫn rất khôn khéo đến bày tỏ không muốn cùng mình là địch.

Nhưng vẫn là câu nói kia —— Tần Như Thương là ai à!

Thứ nàng muốn có, cho tới bây giờ cũng không cho phép người cò kè mặc cả!

“Nhưng mà ta đã tới đây, Các chủ nên biết, chỉ là một tòa núi lửa, không làm gì được ta!”

Nàng hơi ngược đầu lên, trong mắt thoáng qua một tia hung tàn.

354. Chương 354: Đây Chính Là Ý Trời

Thân thể nam tử kia ngẩn ra, có chút không rõ Như Thương nói lời này là có ý gì.

Nhưng vẫn tiếp tục truyền đạt lời nói của chủ nhân ——

“Các chủ nói, A Thương cô nương tới, đây chính là ý trời! Nếu ý trời như thế, ai cũng không có cách. Cô nương tuy là người có bản lãnh trời sinh, nhưng người ở bên trong đều là huyết nhục bình thường, nhất định là chạy không khỏi số kiếp.”

Lời này nói ra hàm chứa uy hiếp, ý tứ đã nói bất kể ai tới, khẳng định không thả người.

Thấy Như Thương cả buổi không nói gì, nam tử kia lại bổ sung một câu ——

“Người ở bên trong tất cả đều là tử sĩ, A Thương cô nương không nên cho rằng cùng nhau mà chết lời này là đe dọa, chỉ cần Các chủ ra lệnh một tiếng, chúng ta không có một người nào sợ chết!”

Như Thương vẫn không nhúc nhích, Vạn Sự Thông đã mở miệng, quát hỏi ——

“Cùng nhau mà chết đối với hẳn có ích lợi gì?” Trong lời nói là chỉ Các chủ, “Lão đầu tử bản thân không muốn sống còn muốn kéo theo vài người đệm lưng hay sao? Ta sao cảm thấy hẳn căn bản vẫn chưa có sống đủ! Tiền tài trong các còn chưa kịp tiêu xài à! Lão đầu tử đã dễ dàng nghĩ muốn cùng chúng ta mà chết như vậy?”

Lời này vừa ra khỏi miệng, nam tử bị chế trụ đột nhiên kích động, chẳng những người bắt đầu giãy giụa, gương mặt cũng sung huyết đỏ bừng.

Vạn Sự Thông gia tăng thêm lực đạo trong tay, lập tức áp chế trở lại khí thế của hắn.

Nhưng áp chế được khí thế hung hăng, lại không ngăn chặn được lời nói.

Chỉ nghe người nọ nhìn về phía Như Thương quát to ——

“Nếu không còn có thể như thế nào? Các người cứu con tin chạy trốn, Các chủ chúng ta còn có thể sống tiếp sao? Lần này hạ nhiệm vụ chính là người nào à? Các chủ đã nói, là hoàng gia! Là hoàng thượng! Là thái tử! Những người này có ai chọc nổi? Các chủ tuy là có một ngàn một vạn lần không tình nguyện, nhưng mà nhiệm vụ này vẫn không thể không nhận!”

Lời của hắn không sai, Như Thương không thể không thừa nhận, Ấn Nguyệt các đã bị hoàng tộc Đông Thục cùng người bên mình, cộng đồng dồn đến một tình cảnh khó cả đôi đường.

Hắn hiện tại lùi cũng không được, tiến cũng không xong.

355. Chương 356: Bay Tối Bay Lui

Như Thương cảm thấy thật sự hưởng thụ, loại cảm giác được người mang bay trước kia chỉ có ở chỗ Tiêu Phương mới có thể hưởng thụ được!

Hiện tại có Vạn Sự Thông cùng Mai Mai, vốn tưởng rằng chỉ là có thêm hai trợ thủ, nhưng không ngờ lại còn có công hiệu này.

Tình thế vốn khẩn trương nhưng bởi vì lúc này nàng đột nhiên cười một tiếng nên hòa hoãn lại không ít, Mai Mai bên trái bĩu môi, liếc nàng một cái, sau đó nói:

“A Thương người đang nghĩ ra cái chủ ý quỷ quái gì, làm sao còn cười được!”

Vạn Sự Thông không dám hỏi, nhưng cũng chuyển qua ánh mắt, chờ nghe Như Thương nói như thế nào.

Không ngờ, nữ tử tuyệt mỹ ở giữa thu lại dáng vẻ vừa tươi cười, ngược lại dùng một loại vẻ mặt cùng giọng nói nghiêm túc nói với hai người hắn:

“Về sau loại chuyện bay tối bay lui này, mỗi ngày một lần!”

Lời vừa dứt, ba người đã rơi tới miệng núi lửa.

Nam tử đi lên trước một bước tới đã xuôi theo thang mây bò đi vào, Như Thương không nói hai lời, liền đi theo vào bên trong.

Vạn Sự Thông và Mai Mai rất cẩn thận bảo hộ nàng, đồng thời nhảy bén cảnh giác động tĩnh bên trong.

Núi lửa cao bao nhiêu, thì bên trong sâu bấy nhiêu, thang mây chỉ đáp đến giữa sườn núi, còn dư lại một nửa cũng chỉ có thể tự mình nhảy xuống.

Độ cao như vậy Như Thương cũng không cần người giúp một tay, tung người nhảy một cái liền vững vàng rơi xuống đất.

Tiếp theo đến, Vạn Sự Thông và Mai Mai đã ở cùng một thời gian rơi xuống mặt đất, ngay sau đó ba người đi vào bên trong, nhưng thấy được không gian mênh mông xung quanh bốn phía toàn bộ đều chồng chất bao nhiêu là hỏa pháo.

Có hơn mười người tử sĩ đứng vòng quanh, trong tay cũng xách theo cây đuốc lạnh lùng nhìn về phía ba người đi vào.

Như Thương lạnh lẽo lướt qua một vòng, cuối cùng đưa ánh mắt dừng lại ở một lão giả bình tĩnh ngồi ổn định ở trong sân.

Người nọ sắc mặt đồng cổ, hai mắt như hình chuông (là mắt gì ta), cảm hơi nhọn, lại thêm râu bạc trắng tự nhiên rủ xuống tới cổ áo màu lam.

Hắn vốn nên đã tuổi bảy mươi, nhưng mà chỉ liếc mắt nhìn đến một cái, tối đa cũng vừa qua khỏi bốn mươi mà thôi.

Chủ nhân Ấn Nguyệt các, nàng đương nhiên nhận ra.

Người hai phe đối mặt trái ngược nhau, Vạn Sự Thông đã bắt đầu dùng ánh mắt tìm kiếm mọi nơi người thân của mình.

356. Chương 357: Nhìn Thấy Các Chủ

Mà Mai Mai còn lại hơi lệch đầu đi, cẩn thận dịch dịch đón một con thiêu thân rơi xuống đầu vai của mình.

Không bao lâu, thiêu thân kia bay đi, hấn lại nhìn hướng Như Thương, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Mặc dù không nói chuyện, nhưng Như Thương cũng hiểu được, Mai Mai nhất định đã một phen an bài xong những bằng hữu đặc biệt ở trong lửa núi này.

Trong miệng núi lửa còn trùng có cánh rất nhiều, Như Thương tin tưởng Mai Mai không hề đã bố trí phần này.

Có rất nhiều là do ở trong hoàn cảnh oi bức tự nhiên mà sinh trưởng, ngoại trừ côn trùng có cánh, còn có rất nhiều châu chấu sống nhờ trên mồm núi đá.

Cũng chính vì vậy, tiếp cận con thiêu thân kia mới không dẫn tới sự chú ý của người khác.

Đây cũng chính là nguyên nhân Mai Mai lựa chọn loại động vật này tương trợ!

Như Thương cũng không biết một ít thiêu thân này làm được cái gì, nhưng Mai Mai nếu đã gật đầu với nàng, ít nhất đã nói lên con tin trước mắt đều an toàn.

Ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn về phía chủ nhân Ân Nguyệt các, từ lúc lần đầu tiên gặp nhau trong ánh mắt đối phương để lộ ra vẻ kinh ngạc vẫn không có thoát khỏi mắt của Như Thương.

Nhưng nàng đã thành thói quen, bởi vì cái tướng mạo này mà đưa tới tất cả nàng cũng sớm đã quen.

Nàng chỉ mang theo một ý cười lạnh lười nhác cùng đối diện nhìn nhau, ai cũng không mở miệng trước nói một câu.

Mai Mai và Vạn Sự Thông bên cạnh rất phối hợp cũng không nói gì, trải qua một thời gian dài, rốt cuộc không ngờ nghe được từ phía đối phương phát ra một tiếng than nặng, không kèm được trước tiên, cuối cùng vẫn là Các chủ.

“Quen biết nhiều năm, A Thương, hôm nay mới nhìn thấy hình dáng của ngươi, quả nhiên là. Là. . . .”

Hấn dường như muốn tìm một ngôn ngữ chính xác để hình dung gương mặt này của Tần Như Thương, nhưng vừa ra đến bên khóe miệng lại bị nghẹn lời.

Tất cả từ hình dung giống như cũng không đủ chính xác để tổng quát, nói nàng đẹp, quả thực là đẹp, nhưng mà chỉ có một chữ đẹp thì còn khác xa không đủ.

Nói nàng lạnh, cũng xác thực lạnh, nhưng mà trong lạnh đồng thời lại có hàm chứa một chút ôn nhu, ở bên trong ôn nhu lại có chút chút yêu mị.

Dĩ nhiên, hơn nữa chính là mặt như băng sương, là tàn khóc.

357. Chương 358: Thiên Thân Cứu Người

“Nổ tung núi lửa này, đối với ngươi không có chỗ tốt!” Như Thương không có rảnh cùng hấn qua lại lời nói, dứt khoát liền mở ra miệng nói: “Muốn sống, cùng ta hợp tác mới là lựa chọn tốt nhất!”

Ai ngờ đối phương lại cười khở, rất là mệt mỏi khoát khoát tay ——

“Muộn rồi! Ngay từ lúc người hoàng gia tìm tới cửa, thì ta đã lựa chọn cùng bọn họ đứng chung một chỗ. Người đây có một người, mà sau lưng ta lại là cả một Ấn Nguyệt các, đâu có thẩm quyền cho người tiêu sái như vậy!”

“Vậy nên dùng con tin bức bách để nhóm tứ kiệt (4 người tài giỏi) làm việc cho người?” Như Thương ối chao nói ra, không chút nào nhượng bộ. “Lấy cùng nhau mà chết để trả giá, thiệt thòi cho người nghĩ ra!”

Nói đến đây, nàng không tiếp tục kiên nhẫn nữa, vì vậy trực tiếp vươn tay lên chỉ phía trước, nói:

“Hoặc là thả con tin để chúng ta rời đi, hoặc là làm theo cách nghĩ của người, dứt khoát đốt núi lửa này! Đến lúc đó ta muốn nhìn xem, cuối cùng là ai chết ai sống!”

Vừa dứt lời, chợt nghe trong một góc nghiêng về phía trước đột nhiên có âm thanh khác thường vọt lên!

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người đều nhìn tới chỗ đó.

Chỉ thấy chỗ kia có hai luồng gì đó đen tuyền đang chậm rãi di chuyển hướng tới chính giữa, tốc độ rất chậm, nhưng lại vọt lên không trung, không có rơi xuống đất.

Vạn Sự Thông nhíu lại mắt, há mồm liền nói:

“Linh Nhi!”

Hắn vừa kêu hô, Như Thương cũng lập tức phát hiện phía trên đoàn đen thùi gì đó đang nâng hai người!

Một người là nam nhân trung niên, một người còn lại là tiểu cô nương mười mấy tuổi!

Nàng biết đó chính là người nhà của Vạn Sự Thông và Mai Mai, mà đoàn bóng đen chuyển động thực ra là do ngàn vạn con thiêu thân hợp thành một chỗ.

Lúc này thiêu thân đang đem hết toàn lực nâng người lên, từng chút bay lên tới giữa không trung, liền bay đi thẳng hướng tới miệng núi lửa.

Mọi người lại ngẩn đầu, chỉ thấy được trên đỉnh nơi miệng núi chẳng biết lúc nào lại đứng hai đầu gấu đen to lớn!

Cùng với thiêu thân không ngừng bay lên, tiếng rống của hai đầu gấu đen cũng dần dần gia tăng!

Mai Mai bên cạnh nàng lúc này cũng dùng thanh âm đồng dạng hướng lên phía trước đáp lại, Như Thương theo trực giác mà phán đoán, hẳn hô to hẳn là hai chữ —— Cảm ơn!

358. Chương 359: Động Thủ

Cùng lúc đó, rất nhiều tử sĩ Ấn Nguyệt các ở bên dưới cũng phản ứng được, bởi một người dẫn đầu chỉ huy xuống, ào ào xoay tay lại phía sau rút ra Trường Cung tùy thân.

Như Thương một khắc không đợi, vừa thấy những người đó ý muốn giương cung, vội vàng hướng về phía Vạn Sự Thông quát to một tiếng ——

“Động thủ!”

Lời vừa ra khỏi miệng, ở chỗ đó không còn bóng dáng của Tần Như Thương!

Người vào lúc nói chuyện đồng thời chạy lên phía trước, dùng tư thế tia chớp đến bên người lão Các chủ.

Vạn Sự Thông đương nhiên hiểu ý tứ một câu động thủ của nàng, vì vậy thân hình thoát một cái, chạy thẳng tới liền giết chết những tử sĩ chuẩn bị khai cung!

Trong lúc nhất thời âm thanh chém giết nổi lên bốn phía, ngay cả Mai Mai cũng gia nhập chiến đoàn.

Nhưng hắn cũng không có đi giúp đỡ Vạn Sự Thông, mà lao tới bên người những tử sĩ đang canh giữ cạnh hỏa pháo.

Tất cả mọi người hiểu, nói trắng ra chính là kéo dài thời gian! Muốn kéo dài thời gian đủ để cho những con thiêu thân này mang con tin ra khỏi núi lửa!

Trong lúc nhất thời, cơ sở núi lửa đại loạn.

Chủ nhân Ấn Nguyệt các hung ác áp sát người, liền chém thẳng một chưởng về phía Tần Như Thương đang vọt chạy đến.

Một chưởng này sức lực cực lớn, ở trong hoàn cảnh oi bức trạng thái gần như không có lực hút như vậy, trong nháy mắt nổi lên một chưởng gió mười phần sức lực.

Như Thương hai mắt tròng lớn, mắt xem xét một lòng nhắm thẳng trước mặt mà đến, đúng là tránh cũng không tránh, hàm răng khê cắn, hung hăng liền đâm đầu đi vào!

Lão đầu kia liền phát hoảng, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua vừa bắt đầu đã không cần dùng đấu pháp!

Lòng nói cái này nhất định có bẫy, bởi vì Tần Như Thương không giống như loại người dễ dàng chịu liều mạng.

Nghĩ như thế, lực đạo trong tay hiển nhiên đã có thu về, thậm chí còn dự định vừa không hề tùy thời đối phó vừa thu chưởng trở về.

Thấy hắn như vậy, Như Thương trong lòng vui mừng, chỉ nói quả nhiên đã bị mình đánh lừa.

Vì thế không chút nghĩ ngợi, thân thể đột nhiên xoay chuyển, nhảy lên cao xoay tròn một vòng, mạnh mẽ chưởng qua lão đầu tử đã không còn mấy phần sức lực.

Cùng với lúc người tới trước mắt, một tay nâng lên, chỉ một ngón trở duỗi ra phía trước, nhưng lại phá được chưởng phong thứ hai Các chủ đang mở ra, thời gian trong nháy mắt khi hắn vươn ra ở lòng bàn tay quẹt xuống bụng ra một đường vết máu!

359. Chương 360: Chiến Thuật Tâm Lý

Lão đầu chỉ cảm thấy lòng bàn tay mát lạnh, một giọt màu đỏ lập tức liền chảy xuống, thật sự dọa hắn giật mình.

Ngày trước chỉ biết công phu Như Thương rất cao, nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến nàng lại đạt được đến mức như vậy.

Một chiêu vừa rồi là đến như thế nào, hắn thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn thấy rõ ràng thì đã trúng chiêu.

Trước đây hắn từng dùng bốn chữ “Nhập thần nhập họa” (thần thông như tranh vẽ) thâm hình dung qua A Thương, nhưng hôm nay xem ra, bốn chữ đó ở trước mặt nàng, thật sự là có chút keo kiệt.

Vừa đang suy nghĩ, bên tay thu về, theo bản năng lật tay mà nhìn.

Chỉ thấy màu sắc trong máu chưa thay đổi, lúc này mới ngẫm thử phào nhẹ nhõm.

Hắn vẫn chưa thấy rõ vũ khí của Như Thương là cái gì, chỉ nói nếu như trên bình khí kia có tẩm chất độc, lần này sợ là cái mạng già của hắn sẽ phải kết thúc rồi.

Lão ông bảy mươi thật sự nuốt không trôi hàm ý này, nhớ lại hắn năm tuổi tập võ, hôm nay võ học tu hành từ lâu tự nhận cao hơn cái gì Minh Chủ Vô Lâm đồ bỏ gì đó.

Nhưng mà hiện này, lại dễ dàng rơi xuống hạ phong ở trước mặt một nữ tử mười sáu mười bảy tuổi như vậy, chỉ hai chiêu lập tức liền quyết định thắng bại, trong lòng hắn không cam chịu đã đạt đến cực điểm!

Nói ra, công phu Như Thương tuy rằng có tốt, nhưng cũng không tốt đến độ có thể cùng những nhân sĩ giang hồ cổ đại chân chính tu luyện có nội lực thâm hậu đối mặt lẫn nhau.

Trong cơ thể nàng sở hữu chẳng qua là một loại tinh thần đấu khí cao hơn người bình thường, cũng không phải nội công võ lực hùng hậu của cổ đại.

Nếu quả thật muốn cứng đối cứng, nàng kỳ thực căn bản không tiếp nổi lão Các chủ này một chiêu.

Chẳng những tiếp không nổi, thậm chí vào lúc lão đầu tử bỏ tới chiêu đầu tiên, nàng ngay cả thời gian tránh né cũng không kịp.

Điều này cũng chính là nguyên nhân vì sao nàng dứt khoát lựa chọn dùng phương pháp trực tiếp đối mặt!

Đây là một loại chiến thuật tâm lý!

Khi nàng làm như vậy thì tất nhiên sẽ đối với tâm lý người xuất chiêu tạo thành ảnh hưởng nhất định.

Đối phương không biết nàng có chủ ý gì, lại hiểu rõ nàng thật sự không phải là người liều chết.

360. Chương 361: Thủ Đoạn Dự Bị Cuối Cùng

Cho nên tự nhiên sẽ cảm thấy phương diện này có bẫy, có vậy bản thân mới tự động tự giác thu lại lực đạo, cho nàng thừa cơ lợi dụng.

Nhân cơ hội này, nàng muốn ra tay sẽ đơn giản hơn nhiều.

Ở thế kỷ hai mươi một Tần Như Thương học chính là kỷ xảo đánh nhau kịch liệt giản dị không hoa mỹ nhưng mà trực tiếp nhất, lực sát thương rất lớn.

Không có những chiêu thức không thực tế, không có lên xuống, không cần vận công đề khí!

Nàng muốn hoàn thành, chỉ là trong thời gian ngắn nhất dùng thủ pháp ác liệt nhất giết chết nhân vật mục tiêu!

Cho nên, cao thủ cổ đại không đấu lại nàng!

Cái gọi là Vô lâm Chí Tôn thậm chí ngay cả trực tiếp đối mặt nàng cũng đánh không được, thì đã bị mất mạng.

Đối phó chủ nhân Ân Nguyệt các, Vạn Sự Thông cùng Mai Mai đều không được.

Nhưng mà đối phó với những Tiểu Tự Bối kia nhưng vẫn là dư dả!

Chỉ tiếc song quyền nan địch tứ thủ (= trúng chọi đá), đánh thì đánh qua được, nhưng xem ra lại không ngừng được.

Chắc chắn sẽ có một trong hai buông tha động thủ ngược lại đi tạo ra một số động tác khác!

Hơn nữa Các chủ không địch lại bên này, cơ hồ cũng cùng trong một thời gian đã lựa chọn bỏ qua.

Mà cuối cùng bỏ qua, mục đích không gì khác chính là giả dạng chuẩn bị thủ đoạn cuối cùng—— Đồng quy vu tận. (cùng đến chỗ chết)

Trong lòng ba người Như Thương biết đến cuối cùng nhất định phải đi lên bước này, lúc này vừa thấy Các chủ từng bước lui về phía sau, nàng cũng không đuổi theo, chỉ ngẩng đầu lên nhìn phía miệng núi lửa.

Trông thấy những con thiêu thân lôi kéo hai người hôn mê bất tỉnh đã đến đỉnh cao nhất, hai con gấu đen to lớn đã tới trước đón người để ở trên lưng, sau đó lại nhìn về phía Mai Mai bên dưới rống lên một tiếng, rồi nghiêng đầu biến mất không thấy gì nữa.

Các chủ dậm chân một cái, tức giận đến thiếu chút nữa bể phổi!

Chỉ thấy hân vừa giơ tay, cũng không biết từ chỗ nào liền “Bùm bùm” một trận tiếng pháo pháo nổ lên.

Cùng lúc đó, tòa núi lửa trăm năm bất động tựa như đã bị trận nổ lớn này làm tỉnh giấc, bắt đầu hơi chút lay động.

Như Thương biến sắc, trong lòng biết đây là điềm báo núi lửa phun trào.

Mà lần rung động này, tuyệt đối sẽ không có khả năng ngừng lại được.

361. Chương 362: Thật Sự Là Thần Mưa

Vạn Sự Thông cùng Mai Mai nhanh chóng lui tới bên cạnh nàng, trên mặt hai người vô cùng khẩn trương.

Nếu như núi lửa phun ra, chỗ ở của bọn họ chính là tâm điểm, những người này hầu như là phải chết không thể nghi ngờ.

Những tử sĩ kia vẫn còn đi đốt những loại pháo hoa khác ở bốn phía, còn có một nhóm người vây quanh Các chủ, mắt lạnh nắm chắc lòng tin hẳn phải chết nhìn tới ba người họ.

Như Thương biết tình thế nghiêm trọng thời gian khẩn cấp, cũng không cùng người khác nói nhiều, lập tức nhảy ra hai bước phía bên trái, người đứng thẳng ở dưới miệng núi lửa.

Lão Các chủ vừa thấy Như Thương có hành động, chỉ trong nháy mắt đã sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Nhưng vẫn còn chưa có bị dọa cho đần độn, vội vàng vẫy tay hướng nhóm tử sĩ kêu to ——

“Mau! Thuốc pháo nhanh lên chút, thuốc pháo nhanh lên chút!”

Chỉ mảnh treo chuông, đây chính là so sánh xem ai nhanh hơn ai.

Hai tay Như Thương nhanh chóng hướng lên đỉnh đầu, thẳng tắp chỉ về phía miệng núi lửa.

Đồng thời đầu ráng sức ngẩng lên cao, tia sáng đỏ trong mắt bỗng chốc bắn ra, thẳng chiếu lên bên trong lửa núi đều một mảnh đỏ bừng.

Vào lúc này nàng đang tập hợp toàn bộ tinh lực, bởi vì không chỉ là dẫn mưa, còn phải rất chính xác khiến mưa tập trung một chỗ, giống như thác lũ đổ trút vào trong ngọn núi này, trực tiếp dập tắt những quả pháo đã dấy lên, cũng phá huỷ luôn đồng pháo hoa vẫn còn chưa kịp đốt.

Việc này mặc dù không khó, nhưng cũng không dễ gì làm được.

Nàng nín thở tập trung tư tưởng, thẳng hướng lên trời bắn ra tia sáng đỏ tụ hợp trong mắt.

Trong lúc nhất thời, hiện tượng kì quái lúc này làm ọi người trong núi lửa sợ ngây người, thậm chí bao gồm cả Vạn Sự Thông cùng Mai Mai.

Có người còn hô to ——

“Quý! Nàng không phải là người, là quý!”

Cũng có người dứt khoát ném cây đuốc trong tay đứng ngây ngốc tại chỗ, giống như cột đá vào chân không thể động đậy.

Ngay cả chủ nhân Ấn Nguyệt các cũng quên mất tiếp tục kêu gọi thuộc hạ, chỉ há hốc mồm nhìn phía Tần Như Thương, sau một lúc lâu, rốt cuộc run run rẩy rẩy nói ra một câu.

Hắn nói ——

“Thần Mưa! Thật sự là Thần Mưa!”

Lời còn chưa dứt, chợt thấy được mưa như thác lũ tằm tả từ miệng núi lửa ào ào trút xuống!

362. Chương 363: Quyết Đấu

Đó đã không còn là mưa, bầu trời trên đỉnh đầu giống như là biển phá vỡ hang động, dội thẳng xuống trung tâm chính.

Tất cả mọi người đều chạy trốn tứ phía, Tần Như Thương lại không tránh, chẳng những không có tránh, thậm chí còn xoay tay lại để lôi kéo Vạn Sự Thông và Mai Mai.

Ba người đứng thẳng đối diện với miệng núi lửa, tia sáng đỏ trong mắt nàng chưa biến mất, mưa như thác lũ tưới xuống đỉnh đầu nhưng không hề thương tổn đến ba người chút nào.

Như Thương vào lúc mưa to sắp đến gần trước mắt dường như có thể xối nước lên đầu, nâng hai tay bắt chéo vung lên hướng về phía trước, cơn mưa liên nghe lời hướng hai bên mà đi!

Thời gian nháy mắt cũng chưa tới, tất cả toàn bộ pháo hoa trong núi lửa được dập tắt!

Nước lũ quá lớn, đa số nhóm tử sĩ hầu như ngay cả phản ứng cũng còn chưa kịp, đã bị mưa to ngập trời đánh bay đến vách núi, va chạm huyết nhục mơ hồ.

Trong lúc nhất thời, máu hòa lẫn nước mưa, làm cho tất cả mọi người đều bồng bềnh trôi nổi.

Chủ nhân Ân Nguyệt các liệu mạng muốn bơi lên, bộ dáng xem ra là chuẩn bị chạy trốn.

Như Thương tỉnh mắt, tầm nhìn vừa tới tay cũng đồng thời vung lên —— Mưa to lập tức chuyển hướng, xông thẳng về phía lão đầu kia phủ xuống.

Dù rằng người có võ công cao tới đâu, ở dưới nước cũng không có biện pháp hoàn toàn phát huy.

Dù rằng người có kỹ năng bơi giỏi hơn nữa, sinh mạng ở trong nước hoàn toàn bị người khống chế thì cũng phát huy không ra nửa phần ưu thế.

Lão đầu tử muốn bắt Như Thương, nhưng bọn hắn chỉ vừa bắt đầu đã thất bại thua trận, hướng chỉ hiện tại đối mặt mà đứng còn có hai đệ nhất cao thủ Vạn Sự Thông và Mai Mai!

Muốn đi hô hoán tử sĩ, vừa quay đầu, nhưng nơi nào còn có người sống tồn tại!

Những tử sĩ có một nửa bị mưa to trực tiếp đánh vào trên vách núi đá ngã chết, còn có một nửa đã bị Vạn Sự Thông cùng Mai Mai độc thủ.

Hai người kia mặc dù là được Như Thương bảo hộ dưới trướng, bước chân không nhúc nhích nhưng đôi tay lại không nhàn rỗi.

Trông thấy nhóm tử sĩ xuất ra binh khí, chỉ cần mỗi lần bị nước lũ xông đến bên người, lập tức cũng sẽ bị hai người sắp xếp, sau đó xem xét mục tiêu chính xác một chút dùng sức chém ra.

Một đao một kiếm, chưa bao giờ có sai lệch!

363. Chương 364: Làm Mưa Giả,cần Bảo Vệ

Lúc này nước lũ từ đáy núi lửa đã nổi lên gần một phần ba, Như Thương nhìn về phía trước, cảm thấy thời cơ không sai biệt lắm!

Những thứ nước lũ này tuy là ngăn cản được pháo hoa bùng nổ, nhưng gây sức ép như vậy, khoảng cách lửa núi này phun trào sợ là cũng không xa.

Nàng sợ dĩ làm vậy chính là vì tranh thủ thêm ít thời gian để hai người con tin chạy trốn, ít nhất phải ở trước khi núi lửa phun trào chạy đến nơi tương đối an toàn.

Hiện tại trong núi này còn lại cũng chỉ có ba người bọn họ cùng Các chủ, lão đầu kia đã bị Như Thương điều khiển mưa to phóng tới kêu gào hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Đúng là lúc nên xông ra!

Vừa nghĩ đến đây, Như Thương lập tức nhắm nghiền hai mắt, chỉ trong nháy mắt, tia sáng đỏ trong mắt lập tức biến mất hơn phân nửa.

Khi mở ra lại mặc dù con người vẫn còn phiếm hồng, nhưng đã không giống kinh người như trước đó!

Mai Mai hướng về phía nàng gạt gạt ngón cái, tỏ ý khâm phục hiện ở trên mặt.

Vạn Sự Thông so với hẳn tỉ mỉ hơn, vừa thấy Như Thương thu pháp, vội vàng một tay đỡ lấy cánh tay của nàng, dịu thân thể hơi ngã ra sau một chút của Như Thương.

Như Thương cảm kích cười cười với hắn, lại có vẻ có chút vô lực.

Ông nội đã từng nói, làm mưa giả, cần có người ở bên cạnh bảo vệ.

Người có thương tích, không làm phép.

Người có dương tính, không làm phép.

Không chỉ mưa, không làm mưa.

Phương pháp nghịch ý trời không thể làm.

Mà nàng hiện tại, không tính là nghịch ý trời, nên đã cần mưa làm mưa.

Chẳng những dùng phương thức không bình thường làm cho nước mưa đổ trút vào trong miệng hang động này, thậm chí nàng còn điều khiển mưa to đến tập kích người!

Tuy chỉ là phạm vi nhỏ, nhưng việc này vẫn hao tổn tinh lực rất lớn.

Thế cho nên vừa mới thu pháp thân thể giảm xuống nước có chút không ổn định, may nhờ Vạn Sự Thông một phen đỡ lấy, nếu không sợ là đã ngã vào trong nước.

Mai Mai lúc này cũng chạy tới chỗ nàng nhìn xem, vừa liếc mắt một cái, không khỏi kinh hãi thốt lên ——

“A Thương, sắc mặt của người tại sao trắng bệch như vậy?”

Như Thương không có trả lời, nhưng lúc đó Vạn Sự Thông liếc hắn một cái, nói:

“Để người hao tổn tinh lực thử xem?” Sau đó quay lại nhìn Như Thương, nhẹ giọng hỏi: “Cô nương không có sao chứ?”

364. Chương 365: Vạn Sự Thông Đổ Mặt

Như Thương khoát khoát tay, rồi lấy lại bình tĩnh, cảm giác khó chịu rất nhanh đã đi qua.

Lúc này mưa rơi dần dần kết thúc, chủ nhân Ấn Nguyệt các cuối cùng không còn một chút sức lực, từ từ chìm xuống.

Nàng cũng không chờ lâu, trực tiếp bắt lấy cánh tay của hai người, sau đó nhìn về phía trước hất cầm một cái, gấp giọng nói:

“Đi mau! Núi lửa này sắp không chế không nổi rồi!”

Hai người nghe lời ấy cũng không nói nhiều, cùng nhau vận khởi khinh công mang theo Như Thương xông thẳng lên phía trước.

Dường như trong nháy mắt ngay tại lúc bọn họ vừa ra khỏi miệng núi lửa, nham thạch nóng chảy dưới chân núi đã bắt đầu đột phá phun trào lên trên mặt nước.

Vạn Sự Thông và Mai Mai hai người hầu như dùng hết tốc lực phóng xuống phía dưới!

Sau lưng nham thạch nóng chảy cuộn cuộn vây quanh nước lũ cùng vô số tử thi trôi nổi, lửa cháy mạnh thiêu đốt cả bầu trời cũng đều đỏ lên, nếu không phải vẫn đang hòa lẫn vào nước lũ, e rằng chỉ riêng sức nóng bỏng này có thể muốn lấy mạng người ta đi!

Dù vậy, ba người vẫn có thể cảm giác làn da sau lưng bị hơi lửa làm đau rát, giống như là thịt sắp chín đến nơi.

Như Thương thấy đi xuống như vậy không phải là cách hay, vì vậy rút ra cánh tay nắm chặt Mai Mai trở về, một tay kia cũng xoay chuyển vị trí, sau đó người hoàn toàn lập tức chạy qua hướng bên cạnh, trực tiếp phủ lên lưng Vạn Sự Thông.

Mặt, cổ Vạn Sự Thông đỏ sạm, lúc này giữa hè mọi người mặc đều là áo mỏng.

Như Thương một phát bổ nhào trên lưng hắn, hai nơi mềm mại trước ngực cùng với khoảng cách tiếp xúc quá gần, bỗng chốc làm cho Vạn Sự Thông suýt tí nữa mất hết khí lực té thẳng xuống dưới!

Nàng liền phát hoảng, vội vàng tự mình đề khí, giảm bớt sức nặng của thân thể từ trên người hắn.

Cho đến khi Vạn Sự Thông điều chỉnh lại thân hình xong, lúc này mới từng chút một mà khôi phục trở lại từ đầu.

“Người làm gì đó?” Như Thương khẽ kêu, tiếp theo lại nói: “Sau lưng ta, phía sau thật sự là quá nóng!”

Nàng vẫn chưa phát hiện Vạn Sự Thông vì sao khác thường, lúc này toàn bộ tinh lực của Như Thương đều để ở trên những nham thạch nóng chảy phía sau vẫn đang đuổi theo đến trước mặt.

Nhưng chưa từng cảm giác được, khi nàng nói chuyện nhẹ thở ra hơi nóng ở bên tai Vạn Sự Thông, so với những thứ sóng nhiệt kia càng thêm muốn lấy mạng.

365. Chương 366: Núi Lửa Tạm Ngừng Bộc Phát

Nằm sắp ổn định ở sau lưng hắn, Như Thương giơ cánh tay lên lần nữa.

Tia sáng đỏ từ trong mắt lại xuất hiện, bầu trời mưa rơi đã nhỏ dần đang bắt đầu trút xuống như thác.

Có mưa lẫn vào, nhiệt độ nham thạch nóng chảy của núi lửa phun trào có phần hạ thấp xuống.

Nhưng thủy chung trị phần ngọn không trị được gốc, giải được sức nóng nhất thời, nhưng không thay đổi được sự thực của Xích Liệt Sơn.

Như Thương chỉ thảm than bản lãnh của mình cùng lửa núi này không chung đường!

Dị năng của bốn tỷ muội trong Bộ Quốc Phòng có một người dựa vào Nguyệt Chi Tinh Hoa có thể tự do dễ dàng xoay chuyển bằng hỏa, nếu đổi ngược là nàng ấy đến núi lửa này, hành động so với mình nhất định thoải mái hơn nhiều.

Vạn Sự Thông cùng Mai Mai khinh công vô cùng tốt, lại thêm nham thạch nóng chảy đuổi theo ở phía sau, tốc độ lao về phía trước còn nhanh hơn gió.

Mắt nhìn thấy đã sắp đuổi kịp hai con gấu đen lớn mang theo con tin chạy ở trước mặt, hai người đồng thời thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Chuyến đi này tuy rằng hung hiểm, cũng may giải cứu ra được người thân.

Từ nay về sau bọn họ không còn bị Ẩn Nguyệt các khống chế nữa, tất cả nghe theo bọn họ rồi.

À, không!

Phải nói, tất cả nghe theo Tần Như Thương rồi.

Khác nhau chính là, đi theo Ẩn Nguyệt các không phải là điều bọn họ muốn.

Nhưng đi theo Tần Như Thương chính là cam tâm tình nguyện.

Lúc này, động tĩnh phía Xích Liệt Sơn giống như đã giảm một chút.

Như Thương quay đầu lại, chỉ thấy miệng núi kia không ngờ đã không còn nham thạch nóng chảy tuôn ra ngoài.

Bởi vì núi lửa phun trào mà dẫn đến chấn động rất nhỏ cũng đang từng chút trở lại yên tĩnh, không khí mặc dù vẫn còn rất nóng bỏng, nhưng cũng không có tăng cường giống như trước đó nữa.

Nàng biết, xem ra là núi lửa kia đã đình chỉ phun trào rồi!

Dĩ nhiên, cũng không phải hoàn toàn kết thúc!

Núi lửa trăm năm không chuyển động chính là đang hồi phục sau khi không có cơ hội bộc phát lần nữa, cũng có lẽ là vì bên trong ngọn núi bị đổ vào quá nhiều nước mưa, đối với nham thạch nóng chảy ngoài đất sinh ra mức độ áp chế nhất định, cho nên mới làm cho nửa đường gián đoạn.

Như Thương dùng khái niệm thời gian của kiếp trước tính toán, lúc này dừng lại nhiều nhất cũng kiên trì chừng nửa giờ đồng hồ.

366. Chương 367: Hai Con Gấu Đen Rất Linh Tính

Qua thời gian này, không thể ngăn cản hiện tượng bị đèn nén đã đến tột đỉnh.

Bất quá cũng may, nửa giờ, đủ để bọn họ chạy đi rất xa, đủ bảo đảm sinh mạng an toàn!

Có thể cảm thấy người sau lưng thở phào nhẹ nhõm, Vạn Sự Thông cũng yên lòng theo.

Tiếp tục nhìn về phía trước, đã có thể nhìn thấy bóng dáng người thân rõ ràng rồi.

Hai con gấu đen to lớn giống như đang cố ý chờ bọn họ, không có dốc hết tốc độ tiến về phía trước.

Lúc này Mai Mai cũng mở miệng, hướng về phía phía trước liền rống lên.

Vạn Sự Thông có lúc hết sức không hiểu, Mai Mai mới nhìn qua thể nào cũng thấy như một nữ tử, làm sao có thể phát ra âm thanh đến nỗi đất rung núi chuyển giống gấu đen kia như vậy.

Nhưng, chuyện trong thế gian không thể hiểu rất nhiều, bên cạnh cũng đã có hai vị tài ba dị sĩ, đặc biệt là Tần Như Thương, ví dụ có nàng ở đây, còn có chuyện gì có thể kinh người hơn đây!

Mai Mai vừa hô, hai con gấu đen lập tức ngừng lại, sau đó quay đầu nhìn về phía bọn họ.

Ba người đến phụ cận, Như Thương từ trên lưng Vạn Sự Thông trượt xuống, cũng không có thu pháp, cứ để như nước mưa bình thường tự nhiên tiếp tục rơi xuống.

Hai con gấu đen sớm đã bị nước mưa xối vào lông ướt đẫm, toàn thân hai người trên lưng cũng đẫm ướt.

Vạn Sự Thông cùng Mai Mai chạy nhanh đến trước chia ra đi đỡ người thân của mình, đều tự mình kiểm tra một phen, trừ bỏ hôn mê ra không thấy gì khác, lúc này mới yên lòng.

Như Thương rất thích hai con gấu này, bản thân nàng từ nhỏ đã yêu thích loại sinh vật gấu trời sinh có chút linh tính này, cho nên mặc dù bản thân là cao thủ nhất đẳng trong Bộ Quốc Phòng, tất cả đồ chơi trưng bày trong phòng ngủ nàng lớn nhỏ ngẫu nhiên toàn là gấu bông.

Lúc này hai con gấu đen sống động ngoan ngoãn đứng ở phía trước, đặc biệt là mắc mưa mà vẫn còn trung thành bảo hộ người trên lưng, nàng rất cố gắng không chế mình mới có thể dừng lại không phóng lên trước.

“Gấu đen có thể mang được một, hai người sao?” Rất nhanh thu hồi ý định, Như Thương vội vàng hỏi Mai Mai.

Mai Mai gật đầu:

“Có thể!”

367. Chương 368: Sát Thủ Lệnh

“Tốt lắm!” Nàng hít một hơi, chỉ vào con tin hôn mê bất tỉnh nói: “Các người hãy tự mang theo người thân của mình chạy thoát thân trước! Trực tiếp chạy đến một nơi an toàn gần nhất, tiếp theo ở nơi đó chờ ta! Mau!”

Lời kia vừa thốt ra, người từ bên cạnh đồng thời sửng sốt.

Vạn Sự Thông thuận miệng liền nói:

“Có ý tứ gì?”

Mai Mai cũng tiếp lời hỏi:

“Vậy còn người?”

Như Thương khoát tay ngăn lại, xoay người lại chỉ vào Xích Liệt Sơn phía sau, nói:

“Có chuyện ta vừa mới nhớ ra! Trên người chủ nhân Ân Nguyệt các có món đồ, ta nhất định phải nắm trong tay!”

Lời này khiến cho hai người sửng sờ, vẫn là Vạn Sự Thông có phản ứng trước nhất, vì vậy dò hỏi, nói:

“Cô nương nói là. Sát thủ Lệnh?”

Mai Mai cũng rùng mình theo ——

“Chính là khối sát thủ Lệnh có thể ra lệnh cho Ân Nguyệt các?”

Như Thương gật đầu, đồng thời nói:

“Nghe đâu Ân Nguyệt các mấy đời truyền ra, tất cả mọi người đều nhất định phải chấp hành theo người có khối sát thủ Lệnh kia. Mặc kệ là nguyên lão trong các hay là giang hồ hiệp sĩ, nhận Lệnh không nhận người! Bất kể là ai, chỉ cần nắm giữ sát thủ Lệnh, là có thể trở thành chủ nhân Ân Nguyệt các! Ngược lại, coi như là người được Các chủ tự mình truyền vị, nếu không có vật kia, cũng sẽ không có người nghe lệnh của người!”

“Nhưng làm sao tìm được!” Mai Mai nóng nảy, cũng quay lại nhìn phía sau.

Lúc này tuy rằng nham thạch nóng chảy không còn cuộn cuộn mà đến nữa, nhưng đã trải đầy khắp nơi trong núi, ngay cả đi bộ cũng phải đi rất cẩn thận.

“A Thương không phải là người muốn trở về lục lợi thi thể của lão đầu tử kia chứ?” Mai Mai gấp đến độ dậm chân. “Người nhìn xem tình huống lúc này, lệnh bài gì đó còn không bị hoả táng rồi! Thi thể Lão đầu tử kia sợ là cũng tìm không được!”

Vạn Sự Thông lại vào lúc này tiếp lời, nói:

“Sát thủ Lệnh là vàng ròng, không sợ.”

“Vàng không sợ nhưng A Thương sợ!” Mai Mai không cho hắn nói hết liền cắt lời, sau đó một phen kéo lấy cánh tay Như Thương, dứt khoát tỏ ra vô lại nói tiếp. “Ta mặc kệ, dù sao ta cũng không để cho người đi! Nói không cho thì nhất định sẽ không cho!”

368. Chương 369: Quay Trở Lại 1

Vạn Sự Thông cũng sốt ruột đến sắc mặt đỏ lên, nhìn về phía A Thương rồi lại có chút xấu hổ không dám nhìn thẳng vào mắt nàng. Trải qua chuyện mới vừa rồi, hắn cảm thấy trong lòng giống như nổi lên một cổ cảm xúc không nên có, làm cho hắn cảm thấy rất không thoải mái.

“Cô nương.” Thanh âm hắn rất thấp, nhưng mà ai cũng đều nghe được. “Nếu quả thật muốn vật kia, Thẩm Ngọc giúp người đi tìm về!”

“Ồ đồ!” Như Thương không chút suy nghĩ liền vung tay lên, sau đó đẩy hai người đi đến chỗ hai con gấu đen. “Các người đừng nên nói thêm gì nữa, mau mau làm theo lời ta nói. Có thể chạy được bao nhiêu xa thì chạy, núi lửa này sợ cũng kiên trì không được quá lâu. Ta thử đi tìm xem một chút, có thể lấy lấy, nếu thật không tìm thấy cũng không cưỡng cầu. Đến lúc đó tự ta sẽ đuổi theo hội hợp với các người! Nhanh!”

Vừa nói xong, dùng sức đẩy hai người một cái, sau đó người hoàn toàn hồi hải lui về phía sau, “Vèo” một cái đã rời đi mấy thước!

Vạn Sự Thông theo bản năng trở tay kéo lại, nhưng ngay cả một mảnh vạt áo của Như Thương cũng không chạm được.

Ngẩng đầu nhìn lần nữa, nàng đã gấp rút vọt đến khu nham thạch nóng chảy của Xích Liệt Sơn rồi.

Hắn không yên lòng, nhắc chân dự định đuổi theo, nhưng muội muội bị ôm vào trong ngực lại vào lúc này đột nhiên ho một trận, rồi sau đó tỉnh dậy.

Hắn bị một tiếng ho này thành công ngăn cản bước chân, muốn gọi Mai Mai đuổi theo nàng, nhưng vừa thấy Mai Mai cũng đang đỡ phụ thân của mình, đành phải nặng nề than một tiếng nhìn về phía phương hướng Như Thương rồi đi, bất đắc dĩ lắc đầu.

Lại nói đến một mình Tàn Như Thương trở về, con đường dưới chân hết sức khó đi, một lần không cẩn thận sẽ phải giẫm vào nham thạch nóng chảy phỏng chân.

Nàng đi như bước trên băng mỏng, nhưng tốc độ cũng không tính là chậm.

Nham thạch nóng chảy cùng nước lũ làm cho tất cả thi thể bên trong ngọn núi đều vọt ra, nhưng hơn phân nửa đã bị ăn mòn chỉ còn lại xương trắng, thậm chí có ngay cả xương trắng cũng không còn hoàn chỉnh.

Nàng ở giữa đường bẻ một nhánh cây từ trên một gốc cây đã gãy ngã, vừa dè dặt cẩn thận giẫm đạp vật nhô lên, vừa dùng cành cây có thể bới móc nhiều chỗ đang quán lấy vài thứ này nọ.

369. Chương 370: Quay Trở Lại 2

Nhưng, chuyện này nói tới thì dễ dàng mà làm thì khó.

Một khối lệnh bài nho nhỏ coi như là để ở trong vùng núi bình thường đã cực kỳ khó tìm rồi, huống chi là rơi vào trong nham thạch nóng chảy rừng rực.

Ánh mắt Như Thương cho dù công phu nhạy bén có tốt hơn nữa, vẫn phải có rất nhiều nơi nàng đi không qua.

Cũng may hiện tại núi lửa vẫn chưa có phun trào trở lại, cả vùng đất mặc dù còn đang khê run, nhưng cũng không đến nỗi làm cho người ta đứng không vững chân.

Nàng đi rất khó khăn, vật kia căn bản cũng không có một chút tin tức.

Thi thể của Các chủ không biết bị vọt đến nơi nào, Xích Liệt Sơn phía trước cách nơi nàng dừng chân còn một đoạn rất dài, đi lên trước nữa nham thạch nóng chảy càng sâu, hình như ngay cả chỗ đặt chân cũng không có.

Trừ phi nàng có thể bay, bằng không căn bản không có khả năng bước lên phía trước.

Như Thương không phải là không có nghĩ tới bảo Mai Mai mời một con phi cầm (loài chim bay) đến giúp đỡ mình, thế nhưng nơi này nóng bỏng vô cùng, ngoại trừ hai con gấu đen kia ra, vốn cũng không có thể trao đổi với những sinh vật khác.

Mai Mai chỉ là biết nói chuyện với Thú mà thôi, hẳn không có thần thông để biến ra một con chim bay.

Huống chi coi như là có phi cầm đến đây, sợ là nó cũng sẽ không nguyện ý hỗ trợ.

Chỗ này nóng đến gần như có thể lập tức liền đem phi cầm nho nhỏ nướng chín, bọn chúng dựa vào cái gì bắt chấp sinh mạng nguy hiểm tới giúp mình đây!

Như Thương nâng lên ống tay áo lau lau mồ hôi chảy vào mắt, mồ hôi hơi mặn, làm ắt từng cơn phát đau.

Nhưng nàng cũng không có bỏ qua tìm kiếm, giờ phút này núi lửa chưa chuyển động, ít nhất nàng vẫn còn thời gian có thể dừng chân ở mấy địa phương bên cạnh để tìm kiếm lại một lần.

Nếu thấy có người chết, vậy chứng minh thi thể Các chủ cũng rất có thể xuất hiện ở nơi này.

Sát thủ Lệnh là vật mà Các chủ cần phải mang theo bên người, đây là quy củ trăm năm trước nay của Ân Nguyệt các.

Các chủ chưa truyền cho kế nhiệm tiếp theo, thì không thể rời tay.

Lão Các chủ trước khi tới đây căn bản là không có khả năng truyền vị, điểm này không cần suy đoán, hơn nữa tin tức quan trọng như vậy, không thể nào giấu được người trong giang hồ, càng không có thể giấu được tai mắt của Vạn Sự Thông.

370. Chương 371: Phát Hiện Mục Tiêu

Cho nên Như Thương kết luận, vật kia nhất định sẽ ở trong một đồng nham thạch nóng chảy này.

Nhưng mà rốt cuộc rơi vào ở xó xỉnh nào, thì thật là có chút khó tìm rồi.

Hơi nóng cuộn cuộn mà đến không ngừng xâm nhập cơ thể của nàng, mồ hôi thỉnh thoảng còn chảy vào mắt, làm nàng phải giơ tay áo lên lau nhẹ.

Như Thương tiếp tục đi về phía trước một lúc, cho đến khi không còn đường, thì bắt đầu dừng chân ở điểm trung tâm, tiến hành tìm kiếm xung quanh.

Nhánh cây trong tay rất nhanh đã bị cháy sạch, nàng đành phải ném bỏ, sau đó lại bẻ một nhánh cây khác.

Mãi đến khi nhánh cây đã thay đổi bốn lần, nàng ở trong lòng tính toán thời gian, từ khi núi lửa chấm dứt giữa chừng cho tới bây giờ, cũng không sai biệt lắm đã hai mươi lăm phút rồi.

Tần Như Thương đối với thời gian vẫn rất chính xác, đây là một yếu tố trường quan Bộ Quốc Phòng huấn luyện đối với bốn người các nàng.

Bất kể mọi lúc, thời gian thủy chung là một loại phòng tuyến cuối cùng ỳnh.

Chỉ cần còn thời gian, thì tinh thần sẽ còn, cho dù là điều kiện xung quanh ác liệt đi nữa, toàn bộ tinh thần cũng không đến mức sụp đổ.

Cho nên bốn chị em đối với năng lực nắm giữ thời gian đều rất mạnh, tựa như Như Thương hiện tại, hoàn cảnh như thế nàng vẫn tính toán chính xác được thời gian lúc này là hai mươi lăm phút.

Nhưng đồng thời cũng bắt đầu từng bước lui về phía sau!

Sát thủ Lệnh khó tìm, nàng chỉ là ôm một chút hi vọng, nhưng cũng không cưỡng cầu.

Không cần thiết vì vật kia để ỳnh lại một lần nữa lâm vào nguy hiểm!

Nhưng mà, rất nhiều chuyện luôn thích vào thời điểm mấu chốt lần lượt xảy ra chuyển biến ngoài ý muốn.

Giống như lúc này, vốn đã chuẩn bị lui về phía sau rồi đi, mắt Tần Như Thương đột nhiên nhú lại, phía trước mười thước chỗ nham thạch nóng chảy có thứ gì nhấp nhô, ánh nắng mặt trời chói chang lập tức liền chiếu vào trên mặt nước, đến gần thì nhận ra đó là một món đồ vật.

Mặc dù chỉ một cái chớp mắt, ngay sau đó vật kia rất nhanh lại bị nham thạch nóng chảy bao trùm.

Nhưng ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống phát ra ánh sáng vàng nổi bật thì không có thoát khỏi mắt Như Thương!

Đặc biệt là một góc vàng nhỏ của vật kia lộ ra bên ngoài, thật sự làm trong lòng nàng run lên!

Sát thủ Lệnh!

371. Chương 372: Núi Lửa Lại Phun Trào

Sát thủ Lệnh được làm bằng vàng ròng!

Mắt của nàng sẽ không sai!

Vừa nghĩ đến đây, Như Thương lập tức dừng lại thân thể không lui về phía sau nữa.

Ngược lại tiếp tục đi về phía trước, mà bởi vì liên tục đi về phía trước, đi đến khi không còn chỗ dừng chân nữa, lúc này mới đứng lại.

Vật kia đang bị nham thạch nóng chảy bao trùm, nhưng mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy một tia ánh sáng vàng trong vạt lộ ra.

Không quá rõ ràng, nhưng cũng là chân thật tồn tại!

Như Thương trong lòng vui mừng hiện lên sắc mặt, một nhánh cây còn nắm ở trong tay, tính toán khoảng cách, xem kinh công nàng đủ để bay đến chỗ kia rồi dùng cành cây lấy đồ vật nọ ra được không.

Toàn thân phóng tới cũng không phải là việc khó, xem ra đây thật là ông trời tương trợ.

Nghĩ đến điểm này, nàng không chờ đợi thêm nữa.

Mượn tảng đá nhô ra dưới chân dùng sức giẫm lên một cái, người vọt thẳng về phía trước, vận khí nội lực đan điền để chuyển động khinh công, nhắm thẳng địa phương đó liền lao nhanh đến.

Lần này xem ra phải tuyệt đối không thể nhầm lẫn sai sót, khinh công Như Thương cũng không tệ, trong vòng mười thước lấy vật đó rồi quay trở về, vẫn là rất dễ dàng.

Nhưng mà không nghĩ tới, thân thể nàng mới vừa vọt lên, tòa Xích Liệt Sơn trước mắt yên lặng nửa giờ lúc này đột nhiên truyền ra “Phanh” một tiếng vang thật lớn!

Ngay lập tức, một dòng lớn nham thạch nóng chảy phun trào ra, giống như bị mấy chục ổ đại pháo đồng thời oanh tạc, khói lửa nổi lên, xông thẳng lên bầu trời!

Thoáng chốc, luồng không khí nóng bỏng đập vào mặt, điên cuồng mạnh mẽ gào thét đánh về phía Như Thương!

Sức lực cực lớn, trực tiếp đem thân thể nàng vọt lên giữa không trung, va đập lên xuống đến mấy lần.

Nếu không phải Như Thương gần như một mực cắn chặt hàm răng cố chấp khống chế nước mưa làm cho luồng nhiệt kia hạ xuống một nửa, e rằng thân thể nàng hiện tại đã hoàn toàn ngã vào bên trong nham thạch nóng chảy phía dưới, biến thành một đồng xương trắng rồi!

Mắt nhìn thấy vật kia sắp sửa đến tay đột nhiên phát sinh biến cố, Như Thương vô luận thế nào cũng không cam tâm.

Lập tức dưới chân dồn dập chuyển động, nhất định chống đỡ dòng nhiệt rừng rực hung tợn mãnh liệt bao phủ trên đỉnh đầu, gắng gượng tiếp tục chạy đi về phương hướng có vật nọ!

Mưa ập xuống nóng bỏng vung vẩy bốn phía, không khí oi bức đến suýt nữa có thể làm cho người ta hít thở không thông, Như Thương miễn cưỡng coi như cũng có thể tranh thủ đi về phía trước thêm một chút.

372. Chương 373: Biến Cố

Đáng tiếc! Nóc nhà lũng còn gặp mưa suốt đêm!

Bên này núi lửa đang phun mạnh mẽ, cả vùng đất dưới chân lại cũng bắt đầu tiếp theo chấn động run rẩy!

Như Thương không lo lắng chấn động này mang đến ỉn bao nhiêu nguy hiểm, nàng chỉ sợ là phạm vi vùng đất rung chuyển quá lớn, sẽ làm cho sát thủ Lệnh kia đã lộ ra một góc lại bị cuốn trôi sang nơi khác.

Thân hình nàng tăng nhanh, hợp lực xông lên, cuối cùng ở một vòng tiếp theo đã đến vùng đất rung động phía trước để nhánh cây chạm đến vật mục tiêu.

Một tiếng “Tốt” từ đáy lòng thốt lên, sau đó tiếp tục dùng lực, để nhánh cây kia vững vàng câu lên lệnh bài, nhưng cũng không ngay lập tức dùng tay nhận lấy.

Bên trong nham thạch nóng chảy tiết ra thứ gì đó không thể trực tiếp dùng tay, nếu không chắc còn sót lại phía trên vật đủ để thiêu rụi làn da của nàng.

Như Thương đem vật nọ duỗi đến giữa không trung, lại lấy nhánh cây vút vút đảo lộn hai cái, cuối cùng để nước mưa dội rửa cho nó sạch sẽ, lúc này mới đưa tay cầm lấy.

Nhưng cho dù là như thế, vẫn còn nóng đến nàng suýt nữa ném đi.

Cũng may còn có thể chịu được, trông thấy vật đã tới tay, Như Thương vội vàng xoay người lại, khăn trương tìm đường thoái lui trở ra!

Thế nhưng không quay đầu lại thì không cần gấp gáp, vừa quay đầu nhưng lại thật sự dọa nàng giật mình.

Là nàng sơ xuất!

Là nàng tính toán sai lầm rồi!

Hoặc là nói, khi người đã vọt đến giữa không trung núi lửa mới đột phát làm cho trở tay không kịp!

Nham thạch nóng chảy lúc này theo núi lửa phun trào cuộn cuộn kéo tới, vốn suy đoán khoảng cách xa mười thước nhưng vừa xông lên, đến hiện nay lộ trình đã hoàn toàn bị bao trùm!

Mười thước trong nháy mắt biến thành vô tận, điều này làm cho Như Thương vẫn còn đang vọt ở giữa không trung để chạy lên phía trước lấy làm kinh hãi.

Kinh công miễn cưỡng nhiều lần thêm được mấy thước, nhưng rất chậm, vẫn là tránh không được chiều hướng rơi xuống!

Nhưng nàng biết, chỉ cần người vừa rơi xuống đất, vậy thì cùng với tử vong không có gì khác biệt rồi.

Lập tức cắn răng một cái, hai chân lui về phía sau nhấc lên, dùng nhánh cây trong tay tạm thời chấm xuống đất, dồn sức một chút rồi nhân cơ hội vận lên nội lực lần nữa!

Lần này, có thể kiên trì hơn hai mươi thước, sau đó lại dùng cách thức như trước để thở.

373. Chương 374: Tuyệt Vọng

Kiên trì như vậy ba hiệp, nhánh cây trong tay đã bị nham thạch nóng chảy ăn mòn không còn một mảnh, cũng không còn dư một chút nào.

Bất đắc dĩ rút tay lại, làm ột đoạn nhỏ còn nắm trong tay cũng rơi xuống.

Con đường phía trước vẫn không có đích đến, đây là một cỗ nội lực cuối cùng rồi, lại không tìm được một chỗ hạ chân xuống để thở, nàng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể của mình rơi vào trong dòng lửa chảy cuộn cuộn hóa thành xương trắng.

Nhưng Phải hạ chân xuống ở đâu đây?

Nàng tận lực khống chế mưa rơi, vậy mà bất kể cố gắng thế nào đi nữa, cũng không có cách nào tiếp tục gọi cơn mưa xối xả đến để đối kháng cùng nham thạch nóng chảy!

Thậm chí ngay cả tia sáng đỏ trong mắt cũng đang từng chút chậm rãi ẩn mất!

Như Thương biết, đây không phải là pháp lực nàng không đủ, mà là lúc này đã đem toàn bộ nội lực đều dùng vào kinh công để cho thân thể mình bay lên không.

Mặc dù làm phép gọi mưa chỉ dựa vào tinh lực chứ không phải nội lực, nhưng nội lực đang phát huy mức độ siêu cường như thế, thì vẫn không có biện pháp ngưng lại thần trí để làm qua cái khác.

Muốn dùng mưa rơi chống đỡ với núi lửa phun trào, đó thật sự không phải là chuyện hết sức dễ dàng.

Nàng đương nhiên là có thể làm được, nhưng lại tuyệt đối không có khả năng hoàn thành ở dưới tình huống này.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Như Thương chỉ cảm giác mình đến một chút hơi sức cuối cùng cũng sắp thở không được nữa rồi.

Không khí xung quanh càng ngày càng nóng bức, cũng càng ngày càng mỏng manh.

Nàng thật sự rất hoài nghi bản thân lúc này nếu như phun ra một hơi thở, sợ rằng cũng không có nửa giọt dưỡng khí có thể hút về.

Độ cao bay lên không bắt đầu hạ xuống, Như Thương thử nhấc lên mấy lần, đều biểu lộ thất bại.

Nham thạch nóng chảy ở phía dưới cùng với động đất mãnh liệt, một cơn sóng nhiệt bên dưới đánh lên một mảnh gốc áo của nàng.

“Xuy lạp” một tiếng, đã làm cho vật liệu may mặc cháy sạch không còn một mảnh.

Như Thương giật mình một cái, tinh thần có chút tan rã lẫn nữa tỉnh táo lại.

Nhưng mà có ích lợi gì đây?

Ngoại trừ càng thêm ý thức được rõ ràng ông trời thật sự muốn mình chết ra, chính là một rõ hai ràng nhìn thấy quá trình bản thân chết đi!

374. Chương 375: Có Thể Xoay Chuyển

Từ trước đến nay, đây là lần thứ hai Tần Như Thương có cảm giác bất lực như vậy!

Lần đầu tiên là lúc đang trộm Thâm Châu xảy ra hôn mê, khi đó nàng cũng cảm thấy cái loại hôn mê ấy hoàn toàn là không bị khống chế.

Nàng từng thử lấy siêu cường của mình tự động điều khiển năng lực để chống cự, tuy nhiên lại phát hiện căn bản một chút hữu dụng cũng không có.

Hôn mê đột nhiên kéo tới, không hề báo trước, trước sau cũng không để lại cho nàng một ít đầu mối.

Đây là lần thứ hai, bất lực giống nhau, nội dung cũng là mạng của nàng.

Rất nhanh Như Thương liền ý thức được, đây không chỉ là vấn đề bất lực.

Kinh công của nàng không tốt, nội lực tu luyện trong võ học cổ đại cũng không tài giỏi.

Lúc này một chút sức lực xê dịch lên trước cũng không còn, đã làm cho thần kinh của nàng gần như chết lặng.

Loại cảm giác này đột kích rất nhanh, trong quá trình thể hiện ra vào lúc nàng đang rơi xuống, khi ý thức được thần kinh bản thân suy kiệt thì mạch máu trong cơ thể lại cũng bởi vì khí mạch lưu chuyển không bình thường mà sinh ra bùng nổ.

Như Thương chỉ cảm thấy trong lồng ngực một trận ngọt ngào, cổ nội lực vận lên rốt cuộc chống đỡ không được nữa “Phốc” bỗng chốc liền trút ra.

Cùng lúc đó, kinh mạch trong khoang ngực nghịch chuyển, một dòng ngai ngái có mùi tanh dâng lên.

Như Thương trong lòng biết đó là một ngụm máu, liều mạng muốn áp chế xuống, nhưng vẫn là thất bại.

Một ngụm máu tươi từ khoang ngực phụt ra, ở hoàn cảnh không khí không có lực hút trong khói bụi đã tạo thành một đóa hoa Mạn Châu Sa. (để TK tìm lại xem là hoa gì sẽ bổ sung sau)

Màu máu đỏ tươi giống như Hoa Bỉ Ngạn đang tiếp đón linh hồn của nàng đi tới Thiên Giới, nhiệt liệt vẫy chào như vậy, rung chuyển thần kinh người xem.

Tần Như Thương từ từ nhắm mắt lại, đột kích cuốn tới bao vây rút đi toàn bộ ý thức của nàng.

Chấp nhận cái chết, là chuyện duy nhất hiện tại nàng có thể làm.

Chỉ là có chút mỉa mai à!

Vì một khối sát thủ Lệnh, vì cái quỷ tha ma bắt gì mà không chịu bỏ qua, để cuối cùng đáp lại chính là mất đi cái mạng.

Đây là vận mạng an bài, đều do nàng tự gây nghiệt, căn bản không thể sống?

Một tia ý thức cuối cùng từ trong cơ thể bắt đầu mất sạch, vào lúc nàng cho rằng một giây kế tiếp sẽ phải ngã vào nham thạch nóng chảy cuộn cuộn, cũng không biết là có lẽ ảo giác gì đó trước khi chết, nàng thể nhưng thấy được trên bầu trời bay tới một hiệp khách áo trắng!

375. Chương 376: Tiêu Phương, Người Rốt Cuộc Đã Tới

Một cây quạt xếp vung tay lên, dễ dàng đánh tan máu nhuộm đỏ như Hoa Bỉ Ngạn!

Hoàn cảnh không có lực hút, nhưng lại bởi vì hấn vung lên một cái mà nổi lên một chút hơi mát.

Người nọ một tay hạ xuống tìm kiếm, đến một khắc cuối cùng nàng đang rơi vào nham thạch nóng chảy đem người vung lên, sau đó ôm vào trong ngực.

Có một luồng hương trúc quen thuộc xông vào mũi, mang theo hơi thở của Tần Linh thâm sâu, giống như làm cho suy nghĩ của nàng lập tức liền bay tới những rừng trúc xanh biếc vòng quanh núi, bốn mùa sương lạnh mưa to.

Khóe môi nhếch lên, vết máu nhuộm vạt áo trước của hiệp khách áo trắng, trên vật liệu may mặc trắng muốt trong nháy mắt liền nổi lên màu máu đỏ tươi.

Nhưng Tiêu Phương ngay cả lông mày cũng chưa từng nhíu lại một cái, liền ôm lấy nàng chọn đường mà bay, vùn vụt thoáng cái đã vọt ra ngoài mây trượng.

Đây mới thật sự là bay!

Như Thương biết, so với khinh công của mình, đó quả thật ngay cả nhảy ba cấp vẫn không bằng.

Gắng gượng giãy giụa giờ cánh tay lên, gắt gao bắt lấy vạt áo ân nhân cứu mạng, khóe miệng vào lúc này lại nổi lên một tia cười khổ.

Nàng nói:

“Tiêu Phương, người rốt cuộc đã tới!”

Đầu tham lam mà dụi vào trong ngực hấn, cánh tay ôm lấy cơ thể hấn lúc này càng thu vào chặt hơn chút nữa.

Nàng để cái trán chống đỡ ở cổ của hấn, thân mật là thế, yên tâm là thế.

Đúng vậy, Tiêu Phương.

Bên cạnh có Tiêu Phương, dù là lúc này khoảng cách nham thạch nóng chảy gia tăng gấp đôi đi nữa, nàng tin tưởng hấn cũng có thể mang mình an toàn rời khỏi ra ngoài.

Tiêu Phương, người này cho tới bây giờ vẫn là một truyền thuyết trên giang hồ à!

.

Cứ như vậy mơ mơ màng màng mất đi ý thức, khi Tần Như Thương tỉnh lại thì nhìn thấy đầu tiên chính là nụ cười trên gương mặt nam sinh nữ tướng của Mai Mai!

Mặt hấn gần như toàn bộ dán lên Như Thương, thế cho nên nàng mới vừa mở mắt, lông mi hai người đều chạm vào nhau, đôi bên đâm vào đồng thời lại liềm nhắm chặt mắt, sau đó người trên mặt rời đi, không khí lúc này mới sáng hơn một chút.

Như Thương lần này nhắm mắt nhưng không có lập tức mở ra, mặc dù người đã hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng đầu vẫn còn chút mê man, thậm chí. Nàng làm sao cảm giác cả người đều đang không ngừng lay động đây?

376. Chương 377: Trên Thuyền

Loại lay động này rất rõ ràng, mức độ không lớn, nhưng mà chân thật tồn tại.

Nàng ban đầu tưởng rằng mình còn chút mê man choáng váng, nhưng lập tức liền ý thức được đó không phải là trên chủ quan bản thân biểu hiện ra lay động, mà là ở tại ngay chỗ này của mình đang không ngừng đong đưa.

Trong nháy mắt, tất cả phát sinh trước đó, toàn bộ đều lần nữa tràn vào tư tưởng.

Cứu người, tìm sát thủ Lệnh, cận kề cái chết, có người đến cứu.

Được cứu!

Được cứu!

Như Thương đột nhiên tròng lớn hai mắt, chợt một phát bật dậy.

Mai Mai bên cạnh sợ hết hồn, theo bản năng liền mở miệng nói:

“Người là xác chết vùng dậy à!”

Mà ở một đầu khác, Vạn Sự Thông vừa đưa đến gần một chén nước trong suốt, muốn đưa cho nàng uống.

Nàng vừa ngồi dậy, lại bất chợt rời khỏi giường, vừa khéo đâm phải Vạn Sự Thông.

Một chén nước trong suốt tất cả đều vung vẩy trên đất, chén sứ cũng quăng ngã nát bấy.

Vạn Sự Thông lại đột nhiên ngồi xổm người xuống, dùng tay cuống quýt gom lại những mảnh vụn trên mặt đất, có vậy mới không đến nỗi làm cho chân không của Như Thương dẫm lên phía trên đó.

Nhưng mà thoáng cái, trên tay phải của mình đã bị rạch ra mấy đường nứt nẻ, máu tươi chảy xuống.

Mai Mai giựt giựt khoe miệng, cũng vội chạy tới, đang định nhìn xem Vạn Sự Thông có sao không, lại phát hiện người nọ căn bản không để ý tới thương thế của mình, mà là xoay người liền đuổi theo Tần Như Thương.

Nàng đoán không sai, cái loại đùng đưa này cũng không phải bởi vì nàng mà có.

Bọn nàng đang ở trên thuyền, một chiếc thuyền không tính là quá lớn, nhưng cũng tuyệt đối không phải là chiếc thuyền nhỏ.

Một chiếc thuyền rất rộng rãi đang chạy nhanh trên con sông lớn, sóng biển rất lớn, nhưng cũng không có ảnh hưởng đến an toàn.

Nàng hơi giật mình, Vạn Sự Thông cùng Mai Mai lựa chọn đi đường thủy, chuyện này cũng không ngoài ý muốn chút nào.

Từ Xích Liệt Sơn đến Tần Dương đúng thật là có một con đường thủy, so với đi ngựa trên đất liền phải chậm hơn hai ba ngày, nhưng trái lại càng thêm bớt việc, cũng yên tâm.

Dù sao trong đoàn người, phần lớn đều đang yếu sức bị thương.

Trừ đi nàng, còn có hai con tin thân thể suy nhược, cưỡi ngựa, thật sự đúng là rất không thích hợp.

377. Chương 378: Tìm Kiếm

Nhưng nàng cảm giác được địa phương này có phần không thích hợp lắm!

Quay đầu nhìn lại, Vạn Sự Thông đã vội chạy đến gần, Mai Mai cũng đứng ở cửa khoang thuyền nhìn hướng mình.

Khoang thuyền này, gỗ thuyền được chia ra làm hai, rất cao, đủ để người ở bên trong đứng thẳng.

Hai bên đều có cửa sổ, tựa như hiện tại, ngoại trừ Vạn Sự Thông và Mai Mai bên này, một đầu cửa sổ khác cũng có hai người nhô đầu ra.

Một người là nam tử trung niên, còn một là tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi.

Nàng biết đó là người nhà Vạn Sự Thông và Mai Mai, là bọn họ liều mạng cứu ra từ trong Xích Liệt Sơn.

Nhưng mà.

Nhưng mà vẫn còn thiếu cái gì đó!

Nàng mặt lạnh bắt đầu tìm kiếm mọi nơi ở trên thuyền, chẳng những tìm kiếm trong khoang thuyền mình mới vừa đi ra, mà ngay cả chỗ ở của Vạn Sự Thông cùng Mai Mai còn có chỗ ở của con tin cũng đều tìm kiếm một lần.

Cuối cùng, thậm chí ngay cả chỗ ở của người chèo thuyền cũng không có bỏ qua.

Dù cho chỗ ở trong khoang thuyền đó có một cổ mùi mồ hôi rất khó ngửi, nàng ngay cả lông mày cũng đều không nhăn một cái, vẫn cẩn thận tìm kiếm.

Lúc mới bắt đầu Mai Mai còn âm ỉ kêu hỏi nàng đang làm gì!

Sau đó hình như là Vạn Sự Thông dùng ánh mắt ra dấu với hấn, trên thuyền lúc này mới khôi phục lại yên tĩnh.

Mai Mai không âm ỉ, nhưng Vạn Sự Thông lại không có đứng im một chỗ.

Hấn chỉ im lặng không lên tiếng đi theo ở phía sau Như Thương, nàng đi đâu hấn liền đi đó, nàng tìm, hấn cũng giúp tìm, thậm chí so với nàng tìm kiếm còn cẩn thận hơn.

Rốt cuộc, khi Như Thương tìm kiếm cả con thuyền đến lần thứ ba, nàng chủ động nắm cổ tay Vạn Sự Thông, sau đó nói:

“Đừng tìm nữa!”

Vạn Sự Thông cũng không nói nhiều, chỉ nghe lời dừng lại, rồi đi theo nàng từng bước từng bước đi ra khoang thuyền.

Hai người rốt cuộc một trước một sau đứng ở đuôi thuyền, Như Thương nhìn về phía nước sông cuộn cuộn, chỉ cảm thấy trong lồng ngực có một đoàn khí tức tích tụ làm thế nào cũng không thông thuận được.

Vạn Sự Thông rất muốn bước lên an ủi một chút, nữ tử này thoát nhìn lạnh lùng thất thường, nhưng đối với người mình thật sự rất là nghĩa khí.

378. Chương 379: Măng Chử Tiêu Phương

Nhưng chưa mở ra bước chân, tay vươn ra nhưng cũng dừng lại ở giữa không trung.

Sau một lúc lâu, không thể không cưỡng ép thu hồi lại.

Đúng vậy, hấn không biết nên khuyên thế nào.

Thậm chí không biết phải làm sao mở miệng nói chuyện với Như Thương.

Dựa trên rất nhiều chuyện hấn không có lập trường mở miệng, điều này Vạn Sự Thông vẫn luôn hiểu.

Hấn sai chính là, chỉ vì trong giây phút công nàng ở Xích Liệt Sơn đột nhiên tỏa ra nỗi lòng, càng hy vọng xa vời thì càng cảm thấy rất đau!

Như Thương lúc này nắm chặt quyền chùy như sắp bắn ra bể nát, cơn tức giận trong lòng vô luận như thế nào cũng phát tiết không ra, ngay tiếp theo từng ngậm từng ngậm thở gấp, nhưng vẫn cảm thấy khí mạch không thuận.

Mắt thấy biểu tình của nàng càng lúc càng thống khổ, sắc mặt lại thêm trắng bệch. Vạn Sự Thông kiểm không được nữa, vội vã bước đến đỡ lấy thân thể muốn lay động của nàng, sau đó nhẹ giọng nói:

“Không có sao chứ?” Đây là lần đầu tiên hắn mở miệng không có gọi tiếng cô nương như trước, có một chút ái muội ẩn giấu ở đáy lòng, nhưng lại không dám làm càn mà biểu lộ ra.

Như Thương khoát khoát tay, ý bảo mình không sao.

Nhưng mà trong mắt lại lênh láng một dòng nước trong suốt, nàng chịu đựng không để cho nó tuôn ra ngoài, lại làm cho cả người lấp lánh càng lúc càng thêm đậm đáng yêu.

“Tại sao đến rồi lại đi chứ?” Nàng hỏi nhỏ, như là đang hỏi Vạn Sự Thông, hoặc như là đang tự hỏi mình.

Hắn biết nàng nói tới ai, nhưng không có cách nào trả lời!

“Tiêu Phương ngươi là cái đồ siêu lừa đảo!” Tần Như Thương chợt xoay đầu hướng về phía mặt sông, cất giọng dồn sức hô —— “Tiêu Phương ngươi là tên lường gạt! Ngươi gạt ta đi vào Dược Vương Cốc! Gạt ta vì cứu ngươi mà đi mạo hiểm! Thế nhưng ngươi ở đâu? Chính ngươi lại trốn tránh! Vậy mà cũng không gặp ta! Tiêu Phương! Ngươi có bản lãnh thì vào lúc ta sắp chết cũng đừng xuất hiện à! Ngươi có bản lãnh thì để cho ta ngã vào trong nham thạch nóng chảy tự sinh tự diệt đi! Tiêu Phương ngươi là một tên lường gạt! Ngươi mà tính là nam nhân quái gì!”

Nàng cũng không thích mắng chửi người, đối với Tần Như Thương mà nói, có hơi sức để mắng chửi người, chỉ bằng trực tiếp giết chết người nhìn không thuận mắt mới càng thống khoái hơn một chút.

Còn đối với Tiêu Phương, nàng lại càng chưa bao giờ từng nói chuyện giống như vậy.

379. Chương 380: Giống Như Một Loại Mắc Nợ

Không chỉ như thế, nàng thậm chí ngay cả nói chuyện lớn tiếng với hắn cũng chưa từng có.

Cảm giác Tiêu Phương là một người lịch sự tao nhã làm cho người ta có thể mong muốn nhưng không thể với tới, nhiều lúc nàng nhìn thấy hắn đôi khi sẽ có loại ảo giác, cảm thấy cuộc sống người nợ trong núi Tần Lĩnh tự nhiên biến hóa như trong núi tiên.

Đối với tiên nhân, nên phải có thành kính cùng cung kính, sao có thể nói chuyện lớn tiếng, sao có thể đối xử bất nhã!

Nhưng hôm nay tức giận, nàng thật sự là muốn mắng chửi người đó một chút!

Thậm chí Như Thương nghĩ, nếu Tiêu Phương đang ở trước mặt, nàng hẳn là có thể động thủ đánh hắn một trận.

Lúc trước nàng không muốn hắn bị nhuộm một hạt bụi nhỏ thế tục, cho nên chỉ cần một mình có khả năng làm, nàng đều tự làm lấy.

Ngay cả ban đầu tiếp nhận nhiệm vụ của Ấn Nguyệt các, cũng chưa bao giờ để cho hắn nhúng tay vào.

Nhưng người đó luôn nói không yên lòng nàng, lúc đi Tây Dạ nàng đã thấy!

Trở về Thục Đô, hắn lại vào trong thành trước một bước!

Hiện tại nàng đã nghĩ thông suốt, quyết định sẽ không đuổi hắn đi nữa, sẽ để hắn đi theo bên cạnh mình cặp tay sóng vai.

Nhưng mà vì sao Tiêu Phương lại tránh né không gặp?

Nàng thậm chí đã không còn giận hằn một lần lừa gạt ở Thục Đô, đã quyết định quên hết tất cả chuyện của Được Vương Cốc.

Vì sao Tiêu Phương vẫn lúc ẩn lúc hiện không dấu vết?

Như Thương biết, mình lúc này tức giận không chỉ là bởi vì Tiêu Phương rời đi.

Còn có một điểm rất quan trọng, là nàng sợ Tiêu Phương từ nay về sau cũng sẽ dây dưa với La Sính không thấy lối thoát.

Mặc dù mỹ nhân đã chết, nhưng cũng từng tồn tại, cũng không biết là đã nghe tên Thiên Sát nào đó nói qua, cùng một người chết đi tranh thủ tình cảm, đó là chuyện khó nhất trên đời cũng là ngu ngốc nhất.

Bức họa La Sính ở trong Nhân Nhã Sơn Trang trưng bày lâu như thế, cho dù nàng đối với chuyện tình cảm không nhạy bén cũng phải hiểu rõ, cái người gọi là sư muội đó, ở trong lòng Tiêu Phương có bao nhiêu phân lượng.

Nhưng rất kỳ quái, nàng lại cảm giác đó không phải là tình yêu.

Tiêu Phương đối với La Sính cũng không có yêu, mà có. Giống như là một loại mắc nợ.

380. Chương 381: Lệ

Đối với người sư muội trên bức họa kia, nàng chưa bao giờ hỏi nhiều, cho nên biết rất ít.

Nhưng nếu như Tiêu Phương thật sự bởi vì không giải được khúc mắc với La Sính mà lựa chọn trốn tránh, như vậy, nàng về sau phải đi đâu tìm hắn đây?

Khi nàng đã làm xong tất cả mọi chuyện, phải đi nơi nào?

Nếu quả thật ở trong Tần Lĩnh cũng không thấy Tiêu Phương, vậy tòa Nhân Nhã Sơn Trang với nàng mà nói, còn có ý nghĩa gì?

.

“Sắc trời tối rồi, gió lạnh, ta đỡ ngươi đi vào có được hay không?”

Vẫn luôn đi theo ở bên cạnh Vạn Sự Thông rất cuộc mở miệng nói chuyện, Như Thương lúc này mới phát hiện, thì ra là mình đã đứng ở chỗ này từ ban ngày cho đến trời tối.

Vừa ngẩng đầu, lại đột nhiên có một dòng chất lỏng tràn ra hốc mắt.

Vén vện chỉ có một giọt, “Xoạch” một tiếng rơi vào trên boong thuyền, nổi lên đám bụi một ít bọt nước.

Vạn Sự Thông sững sờ đến có chút không về được thần trí, kinh ngạc nhìn về phía mặt đất, thật sự rất khó tin đó là nước mắt của Tần Như Thương rơi xuống.

Hắn vẫn luôn cảm thấy nữ tử này kiên cường đến có chút đáng sợ, cũng có chút cường đại đáng sợ.

Hắn kính trọng nàng, sợ nàng, sau đó cũng ngưỡng mộ nàng.

Nhưng cho tới bây giờ mới phát hiện, dù kiên cường thế nào, rốt cuộc cũng chỉ là nữ tử.

Nàng cũng sẽ khóc, cũng sẽ cười, cũng sẽ bất lực, cũng sẽ thất thố.

Trong lúc nhất thời, chính là nhìn thấy được toàn bộ dáng vẻ xinh đẹp của Như Thương, Vạn Sự Thông lại cảm giác có chút vui sướng.

Như Thương ở trước mặt hắn không hề che giấu, vậy có phải chứng minh nàng thật sự đã coi hắn như người một nhà rồi hay không?

Từ nay về sau, hắn có phải cũng có thể thử từng bước đến gần trong sinh mệnh của nàng hay không?
Đối với một giọt lệ này, Như Thương cũng không có phản ứng gì nhiều.
Chỉ là đối với bản thân vẫn có thể còn loại cảm xúc đã lâu không có này mà có chút ngoài ý muốn.
Mất mát, khóc lóc ở trên cuộc đời, nàng hầu như cho rằng những từ ngữ đó trong từ điển đã hoàn toàn loại bỏ hết đầu tiên từ cuộc sống của mình.
Nhưng không ngờ, thay đổi một đời, rồi lại lần nữa vấp phải.
Thử xê dịch bước chân, không có kết quả.

381. Chương 382: Ôm Ta Đi, Ta Không Thể Di Chuyển Được

Lòng bàn chân không mang giày một mảnh lạnh như băng, coi như là đang mùa hè, cũng có lẽ bởi vì thân thể không khỏe mà xói mòn rất nhiều năng lượng.
Có lẽ đứng quá lâu, đột nhiên động một cái, hai chân chợt cảm thấy nhức mỏi.
Loại cảm giác này thật đáng ghét, làm cho nàng đi cũng không được, đứng cũng không xong.
Vạn Sự Thông ngơ ngác hỏi:
“Làm sao vậy?”
Như Thương bắt đầu dĩ cười khổ, sau đó vươn tay ra về hướng hắn, rất tự nhiên cũng rất hào phóng mà nói:
“Ôm ta đi! Ta không di chuyển được.”
Vạn Sự Thông sửng sờ, gương mặt ửng hồng, nhưng đồng thời cũng dâng lên một phần đau lòng cùng không đành lòng.
Hắn không nói hai lời, bước lên một bước bế Như Thương lên, ánh mắt lại chỉ kiên định nhìn về phía trước, không dám liếc mắt tới Như Thương một cái.
Như Thương cũng không rảnh rỗi để quan sát hắn, nàng hiện tại rất mệt, rất muốn nghỉ ngơi.
Mặc kệ là Tiêu Phương hay là cái gì, tất cả đều ở trong một cái nháy mắt sinh ra bài xích ở trong đầu nàng.
Cho nên nàng chỉ muốn nhanh nhắm chặt mắt để ỉn nghỉ ngơi một chút, đối với việc khác, thật sự không muốn suy nghĩ.
Vạn Sự Thông người này mặc dù mười phần khí thế giang hồ, nhưng đồng thời lại có một loại ngạo khí văn nhân.
Như Thương trong lòng biết bất luận là Vạn Sự Thông hay là Mai Mai, đều không phải loại người cam tâm tình nguyện nghe theo mệnh lệnh sai khiến.
Sở dĩ nguyện ý đi theo nàng, thứ nhất là giao tình, thứ hai, cũng là khiếp sợ dị năng của nàng.
Chỉ là nàng cũng không muốn đem hai người này hoàn toàn giống như cô độc chứng thu nhận Quý Đồng, triệt để quy về dưới trướng nghe theo mình còn có phân chia đẳng cấp.
Với nàng mà nói, ba người ở cùng nhau, nhiều lắm chỉ là một loại hợp tác.
Nàng giúp đỡ bọn họ cứu người thân ra ngoài, bọn họ giúp nàng một tay tìm về Thâm Châu.
Nhưng sau khi chuyện của nàng hoàn thành, Như Thương biết lẽ phải, nàng sẽ không giữ lại hai người này nữa.
Tự do, là điều mọi người đều muốn.

Nàng nguyện để bọn họ tự do, từ đây về sau, đều tự lưu lạc thiên nhai, lúc gặp mặt ôm nhau mà cười, đây mới thật sự là giang hồ!

.

Cơ thể do mệt mỏi, nên rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

382. Chương 383: Cái Ôm Này Không Són Yên Ổn Hả

Huống chi trên chủ quan ý nguyện Như Thương vẫn là muốn ình ngủ nhanh lên một chút, cho nên, lúc Vạn Sự Thông ôm người còn chưa đến cửa khoang thuyền, lại phát hiện nữ tử trong ngực đã chìm vào giấc ngủ.

Chỉ là chỗ mi tâm vẫn còn đang nhú chặt, làm cho người ta nhìn thấy rất khó yên lòng.

Hắn bước nhanh vào khoang thuyền, đem người ngay thẳng đặt ở trên giường, rồi tỉ mỉ đắp chăn kín cho nàng, lúc này mới than nhẹ một tiếng đứng lên.

Không biết có nên hay không để Như Thương một mình ở lại chỗ này, nhưng nếu hắn cùng ngồi xuống, dù sao vẫn có cảm giác như vậy cũng không thỏa đáng.

Vạn Sự Thông thấy mình thật sự đã thay đổi rất lớn, hắn vốn là một người rất thoải mái, chưa bao giờ làm việc dài dòng dây dưa, lại càng không làm chuyện do dự thiếu quyết đoán.

Nếu như đặt vào trước kia, hắn chắc chắn chủ động lưu lại chiếu cố Như Thương, vả lại cũng sẽ không vì vậy mà sinh ra chú ý.

Nhưng hiện tại thì không được, vô luận như thế nào hắn cũng thuyết phục không được bản thân làm chu đáo hoàn toàn tâm vô tạp niệm. (trong lòng không có ý nghĩ đen tối)

Hắn thậm chí không dám nhìn thẳng mặt Tần Như Thương, cũng không dám để ình tiếp cận đến nàng gần hơn một chút.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, làm cho hắn lúc thì đối với tâm tư này của mình sinh ra chán ghét, nhưng có khi lại cảm thấy thật sự rất là tốt đẹp.

Vạn Sự Thông bất đắc dĩ lắc lắc đầu, lại kéo kéo lên tấm chăn mỏng đắp ở trên người Như Thương, lúc này mới nhất định suy nghĩ, xoay người rời khỏi khoang thuyền.

Người mới vừa đi ra, lại phát hiện Mai Mai đang dựa vào boong thuyền nhìn về phía hắn bên này.

Trên khóe miệng nhấc lên một tia cười nham hiểm, bộ dáng đó cực kỳ giống như mèo nhỏ phát hiện cá tươi.

Hắn (anh Thông) chưa kịp đề phòng, bị hắn (anh Mai) bắt gặp cả khuôn mặt đỏ ửng.

Nhưng cũng suy nghĩ lại, thực sự không hiểu mặt mình bởi vì cái gì mà đỏ.

Như Thương là chủ tử, tê chân đi bộ không được, hắn ôm nàng đi về nghỉ, cái này có gì sai sao?

Vì sao bản thân vừa đối diện với bộ dáng này của Mai Mai liền bắt đầu có chút không tự tại, thậm chí có chút chột dạ đây?

Vừa nghĩ đến đây, hắn hung hăng trừng mắt nhìn đối phương, rồi sau đó không nói một lời, xoay người muốn đi tới khoang thuyền của mình.

383. Chương 384: Mai Mai Gạn Hỏi

Mai Mai cũng vào lúc này mở miệng, dùng giọng nói tràn đầy nữ khí vào thẳng chủ đề ——

“Thẩm Ngọc! Người thích A Thương chúng ta à!”

Vạn Sự Thông dưới chân không vững, thiếu chút nữa bị một cây chổi vướng chân ngã nhào.

Thấy bộ dạng chật vật này của hần, Mai Mai giống như lượm được chuyện cười lớn, cười đến ngã nghiêng.

Vạn Sự Thông hận đến nghiến răng, vài bước xông đến bên cạnh hần, hung hăng nói:

“Cái tên tiểu tử này đang ở đây nói năng bậy bạ gì đó!” Lúc nói chuyện quả đấm hiển nhiên vung lên, nhưng làm thế nào cũng không hạ xuống nổi.

Mai Mai liền ngẩng đầu, tiếp theo bám sát hần kêu la, tên tiểu tử thấp hơn người ta gần một cái đầu.

Nhưng mà khí thế thì cũng không thua, bộ dáng thoát nhìn như vậy mà lại đang nói:

“Người có bản lĩnh đánh ta à!”

Vạn Sự Thông giận đến thật sự không biết làm sao, dứt khoát dậm chân một cái, hơi có chút chỉ tiếc rên sất không thành thép* chỉ về phía hần, trầm giọng cả giận nói:

“Hình dáng nữ nhân như thế nào thì hình dạng người như thế đó! Sao không học cái gì tốt một chút? Suốt ngày làm ra bộ dáng nữ nhân, nên không phải đã quên người từ trong xương cốt bản thân vẫn chính là một nam nhân đi!”

(*Ví với việc muốn làm nhưng kg làm được)

Mai Mai tuyệt không khách khí, đột nhiên nâng lên một chân nhắm vào bắp đùi Vạn Sự Thông liền đá một cái.

Đối phương không kịp đề phòng, bị hần đá thụt lùi lại hai bước, đau đến không ngừng giựt khóe miệng.

“Người làm gì đấy!” Hần tức giận đến muốn điên cuồng hét lên, nhưng mà sợ Như Thương vẫn còn đang nghỉ ngơi, không thể không đem thanh âm đè xuống thấp —— “Có tật xấu phải hay không? Tại sao người đá ta chứ?”

“Hừ!” Mai Mai trợn mắt, rất dứt khoát nói: “Ai cho người mắng ta! Ta là nam hay nữ có liên quan gì tới người? Người cũng không phải lấy ta, không gả cho ta, quản ta làm cái gì?”

Vạn Sự Thông bất đắc dĩ, cắn răng nói:

“Ta cũng may là không lấy người không phải gả cho người! Nếu không ngay cả ta cũng phải hoài nghi mình là nam hay nữ rồi!”

Mai Mai đắc ý lắc lư đầu, cũng không tiếp tục tranh cãi về đề tài này với hần, thấy Vạn Sự Thông chuẩn bị muốn đi, vội vàng đuổi theo chạy tới gần ở đằng trước, sau đó nói:

“Đừng đi à! Câu hỏi của ta trước đó người vẫn chưa có trả lời đâu!”

384. Chương 385: Người Nói Láo Sẽ Đổ Mồ Hôi

“Cái gì... Câu hỏi gì?”

Trông mắt Mai Mai chuyển động, tiếp tục nói:

“Không đúng không đúng, là ta nhầm rồi! Lời nói ta lúc nãy không phải là nghi vấn, mà là khẳng định! Ta nói người yêu thích A Thương chúng ta, đây là khẳng định!”

Nghe xong lời này, cả khuôn mặt Vạn Sự Thông bỗng chốc liền “Vọt lên” đỏ bừng.

Loại đỏ lần này liên tục lan tràn xuống đến cần cổ, Mai Mai nhìn thấy vô cùng vui vẻ.

“Vạn Sự Thông! Người khi nào thì da mặt lại trở nên mỏng như vậy à nha? Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, ta chính là lần đầu tiên nhìn thấy người đỏ mặt!”

Lời này nói ra rất đáng ăn đòn, nhưng mặt của Vạn Sự Thông lại bởi vì hấn nói câu này, đã đỏ lại càng thêm đỏ.

Mai Mai vui vẻ đến thiếu chút nữa quỳ rạp trên mặt đất, vừa chỉ vào hấn vừa muốn nói nữa, tuy nhiên làm thế nào cũng nói không nên lời.

Rốt cuộc tiếng cười ngừng lại, hấn hít sâu một hơi, cuối cùng để cho bản thân khôi phục lại như bình thường.

Nhưng thần sắc vừa mới ổn định, lại lập tức mở miệng nói:

“Người không thể thích A Thương!”

Lời này nói ra nghiêm túc lại trịnh trọng, mà ngay cả ánh mắt nhìn về phía Vạn Sự Thông cũng lộ ra một tia quật cường.

Vạn Sự Thông cũng không biết sao, chống lại ánh mắt của Mai Mai, sau đó lại còn tỏa ra một chút khí lạnh.

“Nói bậy bạ gì đó!” Hấn cố ra vẻ bình tĩnh, hai bên trán xuất hiện mồ hôi cũng rất đúng lúc mà bán đứng hấn.

Mai Mai rất tự nhiên giơ tay lên giúp hấn lau đi mồ hôi, sau đó lại đem ngón tay di chuyển đến trước mặt hai người, nói:

“Người nói láo sẽ đổ mồ hôi, lời này trước kia lão đầu tử Các chủ cũng đã nói qua, xem ra không sai!”

Ánh mắt của hấn lạnh dần thẳng chống lại Vạn Sự Thông, việc đáng làm thì phải làm, một chút đường lui cũng không để lại cho người.

“Mai Mai người đây là muốn làm gì?” Vạn Sự Thông cuối cùng không thể nhịn được nữa, vươn tay ra đẩy Mai Mai một cái. Đợi cho khoảng cách hai người cách xa một chút lúc này mới nhẹ thở ra một hơi, sau đó lại nói: “A Thương cô nương hiện tại cùng với chúng ta là quan hệ như thế nào ta đều biết, người cần gì lôi kéo những thứ vô dụng này vào!”

385. Chương 386: A Thương Là Của Tiêu Ca Ca, Ai Cũng Không Được Đụng Vào

Mai Mai nháy mắt mấy cái, cũng không gấp không giận, chỉ chậm rãi nói:

“Tại sao ta lôi kéo những thứ vô dụng! Thẩm Ngọc! Để tay lên ngực tự hỏi, lời người nói giả dối hay không, trong lòng của người tự hiểu rõ. Người cũng nói, hiện tại A Thương là chủ chúng ta là phụ tá. Lấy thân phận như vậy đi yêu chủ tử của mình, nói ra sợ là nghe không được tốt!”

Vạn Sự Thông bị lời nói vừa xong của hấn gương mặt lúc thì đỏ lúc thì trắng, muốn phản bác, nhưng há miệng rồi không nói gì.

Không thể không thừa nhận, Mai Mai nói tất cả đều đúng.

Mặc dù trực tiếp có chút làm cho hấn sượng mặt, nhưng cũng chọc thẳng vào trong lòng hấn.

“Còn có!” Mai Mai mặt lạnh lại nói: “A Thương là người của Tiêu ca ca, người đừng mơ tưởng động chạm nằng! Dù cho nghĩ đến một chút chủ ý cũng không thể được!”

Lời vừa nói xong, Mai Mai lui về phía sau một bước, không còn cản đường bức bách nữa.

Hắn chỉ lẳng lặng nhìn Vạn Sự Thông một hồi lâu, rồi sau đó cũng thật có chút mệt mỏi phát phát tay, ý bảo hắn rời đi.

Vạn Sự Thông thấy hắn không ngăn cản nữa, không nói hai lời, nhanh chóng trở về khoang thuyền của mình.

Mai Mai quay đầu lại đối diện với mặt sông, trên mặt hình như có một tia đau khổ khó mà suy xét.

Đó là một loại biểu tình từ nhỏ đến lớn đều chưa từng biểu hiện ra ở trước mặt ai, chỉ thuộc về bản thân hắn.

Một đêm này, Như Thương ngủ được vô cùng ngon.

Người trên thuyền hoặc là trầm mặc, hoặc là nói nhẹ nói nhỏ, ngay cả người chèo thuyền cũng không ngại lớn tiếng mà ca hát.

Một mình nàng ở khoang thuyền, Vạn Sự Thông rất cuộc vẫn không yên lòng, ngồi suốt cả đêm ở ngưỡng cửa khoang thuyền.

Cho đến ngày thứ hai, mặt trời xuyên qua sương sớm chiếu thẳng xuống mặt sông, lúc này mới đứng lên lẳng lẽ rời đi.

Hành động này của hắn có thể lừa gạt được người khác, nhưng không gạt được Mai Mai vẫn luôn nhìn chăm chăm vào hắn.

Nhưng thấy người cũng không đi vào khoang thuyền của Như Thương, thì hắn cũng không còn nói thêm cái gì.

Chỉ là sau khi Vạn Sự Thông trở về bản thân chủ động bước ra ngoài, giống như là thay nhau đi đến cửa khoang thuyền của Như Thương.

Vén lên màn cửa, trực tiếp đi thẳng vào.

386. Chương 387: Ta Vẫn Chưa Có Chết

Vạn Sự Thông cười khổ nằm xuống, đối với hành động của hắn cũng không có gì dị nghị.

Để Mai Mai tới chăm sóc Như Thương, hắn là thích hợp hơn.

Quen biết nhiều năm như vậy, hắn vô luận như thế nào cũng không thể xem Mai Mai hoàn toàn như một nam nhân.

Cho dù là thỉnh thoảng khi nâng cốc ca hát kề vai sát cánh nói tình nghĩa huynh đệ, trong lòng hắn cũng vẫn cảm giác có chút gì đó khó chịu.

Cho nên nói, dáng dấp nam nhân không thể quá xinh đẹp, gương mặt đó rất giống nữ nhân, sẽ làm cho người ta bất kể là nam nhân hay là nữ nhân không tốt đều lẫn lộn!

Lại nói Mai Mai vào khoang thuyền của Như Thương, rèm vừa mới vén lên đã thấy Như Thương đang ngồi ôm gối ở trên giường.

Thân mình dựa nghiêng vào cửa sổ, trên mặt sông gió lớn, rèm cửa sổ bị thổi tung bay từng đợt từng đợt vỗ nhẹ lên mặt nàng.

Nàng lại giống như cũng không hề có cảm giác, mở to mắt, nháy mắt cũng không có nháy.

Mai Mai đang hơi chút chần chừ, rồi sau đó tiếp tục cất bước đi tới phía trước, mãi cho đến bên giường của nàng, lúc này mới ngồi xuống ở bên cạnh.

Như Thương cũng chưa hoàn toàn phát giác, thấy có người đi vào, thì nhìn hắn liếc mắt một cái.

Nhưng chỉ liếc mắt một cái, ngay sau đó lập tức trở lại bình thường, tiếp tục trạng thái lúc này.

Mai Mai than nhẹ, vươn tay ra quơ quơ ở trước mắt nàng, bản thân còn chưa kịp lên tiếng đã bị bàn tay Như Thương vỗ xuống một cái, sau đó nói:

“Ta vẫn chưa có chết !”

“Nga!” Mai Mai hít hít mũi, rồi nhìn nhìn nàng, nói: “Không chết sao lại có bộ dạng này! Đã sớm tỉnh mà cũng không có động tĩnh gì, người không biết Vạn Sự Thông vẫn luôn canh giữ cả đêm ở đây à?”

“Biết!” Nàng không chút nghĩ ngợi bật thốt ra. “Vì ta cho rằng đó là việc mà các người nên làm! Đối lại các người bị thương, ta cũng sẽ ở đây canh giữ cả đêm!”

Sau khi nói xong thì ngồi thẳng người một chút, sau đó rất nghiêm túc suy nghĩ một hồi, rồi nói: “Nhưng mà ta suy nghĩ không hiểu, hửn vì sao không đi vào? Ngồi ở bên ngoài cả đêm làm gì? Tự mình tìm khổ sở ỉn!”

387. Chương 388: Tiêu Phương Có Lưu Lại Lời Gì

Mai Mai chợt khựng một cái, thiếu chút nữa bị sặc nước miếng của chính mình.

Chỉ nói ở trong lòng: Muốn đi vào, hửn dám!

Nhưng ngoài miệng đương nhiên không thể nói như vậy, vì thế chọn một lý do hợp tình hợp lý ——

“Nam nữ hữu biệt nha! Hửn không tiện!”

“Vậy còn người?” Như Thương bỗng chốc đem đầu lên phía trước dò xét, thẳng chống lại ánh mắt Mai Mai!

Hai người gần gũi cơ hồ có thể cảm giác được hô hấp lẫn nhau, Mai Mai bị nàng đột nhiên một phen dọa sợ tới mức suýt tý nữa té ngồi dưới đất.

Người cũng đã đứng lên, vẫn chưa tỉnh hồn không ngừng vuốt ngực, sau đó nói:

“Người dọa người hửn chết người!”

Như Thương liếc hửn một cái, rồi ngồi trở lại, sau đó cũng không để ý người khác.

Mai Mai đứng một lát, thấy nàng thật sự không có ý muốn mở miệng nói chuyện, không khỏi bĩu môi, sau đó cũng ngồi trở lại, nhìn nhìn Như Thương, lại cẩn thận nói:

“Tiêu ca ca có lời nhắn lại, người muốn nghe hay không?”

Lời của nửa câu sau này thật là dư thừa, bởi vì ngay từ lúc hửn vừa mở đầu một chữ “Tiêu” thì ánh mắt Như Thương cũng đã trừng to lên.

Vẫn không chờ hửn hỏi xong, giọng nói của nàng cũng đã cất cao lên, là nói ——

“Nói mau!”

Mai Mai cũng không có thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói:

“Tiêu ca ca nói hửn lừa người, không mặt mũi nào gặp nhau. Nhưng muốn người thật tốt, không thể lấy thân mạo hiểm như vậy nữa. Hửn còn nói có một việc quan trọng phải đi làm, đợi sự việc xử lý xong tự mình sẽ đến đứng trước mặt người, nghe theo xử trí.”

Dứt lời, lại cho tay vào ống tay áo, ngay sau đó một vật được lấy ra ngoài đưa tới trước mặt Như Thương——

“Đây là Tiêu ca ca lưu lại cho người.”

Một câu nói, nhưng nói ra Như Thương lại cảm thấy mũi nổi lên chua xót.

Nàng nhận lấy đồ vật, ngẩng nửa đầu lên, hít vào một cái thật sâu, cuối cùng đem cái loại trạng thái có thể biểu hiện về yếu đuối nhất của nữ nhân bức cho trở về.

Sát thủ Lệnh!

Tiêu Phương rốt cuộc vẫn là giúp nàng lấy trở lại.

388. Chương 389: Lại Có Tình Huống

Nàng không biết Tiêu Phương tại sao cũng sẽ đi đến Xích Liệt Sơn, hơn nữa xem ra, Mai Mai và Vạn Sự Thông cũng không biết.

Tiêu Phương không phải là một người có thể nguyện ý đem hành động cùng tâm sự của mình đều nói ra, cho nên nếu như thật sự có chuyện quan trọng phải làm, thì không thể nào nói với người khác.

Bây giờ ngẫm lại, lúc ấy sát thủ Lệnh đã tới tay hình như là cùng với lúc nàng mất đi ý thức lại rơi trở về trong nham thạch nóng chảy.

Đây cũng chính là Tiêu Phương, đổi lại người khác, sợ là thứ này sẽ cứ như vậy rơi mất đi!

Mất thấy Như Thương lại tự mình lâm vào trong thế giới không muốn để ý người khác, Mai Mai cũng không nhiều lời nữa.

Hắn biết hiện tại tâm tình Như Thương không tốt, cũng biết cái loại quan hệ rối rắm khó hiểu giữa nàng và Tiêu Phương.

Vì vậy nhẹ nhàng đứng dậy, lui về phía sau.

Đang chuẩn bị ra khỏi khoang thuyền, lại chợt thấy ánh mắt của Như Thương rủ xuống bỗng chốc ngẩng lên.

Cùng lúc đó, trên mặt phủ một tầng thần sắc kinh hãi.

Mai Mai dừng bước, quăng ánh mắt về hướng nàng để hỏi.

Như Thương không có đáp lại, chỉ đem thân thể nhích lại gần qua bên hướng cửa sổ, sau đó vén rèm lên, cẩn thận quan sát cảnh trí bên ngoài.

Mai Mai cũng đến gần, tay nối tiếp vén lên rèm cửa sổ rộng hơn chút, chỉ thấy được nước sông lúc này đang đi ngang qua một ngã rẽ góc chéo.

Có hai phương hướng phân dòng chảy đều đang ở đây dần dần tụ hợp lại cùng nhau, đồng thời đang trên đường tiến về phía con sông Tấn Dương.

Sáng nay sương rất lớn, ánh mặt trời phát ra đến đây thì biểu hiện lực xuyên thấu không mạnh, địa phương xa một chút đã nhìn không thấy.

Hai người bọn họ cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một phương hướng khác cũng xuất hiện một con sông, về phần khác, Mai Mai làm sao cũng nhìn không ra đến điểm đích.

Cho nên hắn không hiểu cảm xúc của Như Thương là vì sao mà thay đổi.

Quay đầu lại nhìn nàng, lại phát hiện Như Thương vẫn nhìn chằm chằm đến con đường sông khác đó, hai hàng lông mày nhíu chặt, giống như đang suy tư điều gì.

Nhẹ chạm vào trên cánh tay của nàng, Mai Mai cẩn thận hỏi:

“Có gì không đúng sao?”

389. Chương 390: Ca Khúc

Như Thương khoát tay, ý bảo hắn dừng lên tiếng, sau đó nghiêng đầu đưa lỗ tai ra ngoài.

Không bao lâu, chỉ nghe được nàng nhẹ nói ra một câu ——

“Tại sao là ca khúc này?”

Lời của nàng làm Mai Mai cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì hắn cái gì cũng không có nghe được!

Chẳng những không nghe được, đồng thời nhìn cũng không thấy được.

Như Thương lúc này cho hắn cảm giác chính là đang tự độc thoại, có vẻ có chút quỷ dị.

Mai Mai nghi vấn Như Thương cũng không hoàn toàn biết được, nàng biết hắn không nhất định cùng bản thân giống nhau có thể ở trong sương mù dày đặc nhìn thấy này nọ, nhưng mà rõ ràng âm thanh bản nhạc lọt và tai nàng nhưng không hiểu sao cũng chỉ có một mình nàng nghe được.

“Có thể cảm thấy rất dễ nghe hay không?” Nàng nghiêng đầu nhìn Mai Mai hỏi, nhưng mà ánh mắt trái ngược nhau thì ở trong lòng “Dĩ” một tiếng. Rồi sau đó lập tức phản ứng lại, kinh ngạc hỏi: “Người không nghe được?”

Mai Mai vẫn là bộ mặt nghi ngờ đứng im tại chỗ, đối với lời nàng nói không gật đầu cũng không lắc đầu, bởi vì căn bản là hắn không có nghe rõ.

Như Thương trong lòng sinh nghi, nhưng vẫn rất kiên nhẫn giải thích:

“Có một ca khúc rất êm tai từ bên kia truyền đến!” Vừa nói chỉ hướng một đầu con sông khác, “Đặc biệt dễ nghe, mặc dù tiếng động cũng không lớn, nhưng cũng không đến mức người không nghe được chứ!”

Mai Mai lắc đầu, thật trịnh trọng nói cho nàng biết:

“Ta xác thật cái gì cũng không nghe thấy!”

Nghe xong lời này, Như Thương cũng không hỏi nữa.

Dứt khoát đưa ánh mắt lại nhìn về hướng ngoài cửa sổ, nghiêm túc nhìn chằm chằm phương hướng truyền đến bài hát.

Mai Mai lúc này cũng cảm thấy không đúng, vì vậy thân người đến gần chút nữa, cùng Như Thương đồng dạng duy trì trạng thái đồng loạt nhìn chăm chú về hướng con sông nọ.

Thuyền đi không nhanh, hai người nhìn xung quanh cũng kéo dài rất lâu.

Cho đến khi Mai Mai đã bắt đầu có chút không kiên nhẫn, lúc này mới phát hiện từ trong lớp sương mù dày đặc, giống như có một chiếc thuyền khác đang lái về phía chỗ giao hợp.

Thuyền kia so với chiếc thuyền này của mình còn muốn nhỏ hơn một chút, đầu thuyền tựa như có đứng một người.

Nhưng mà chỉ là tựa như, hắn nhìn không rõ lắm.

390. Chương 391: Phải Dùng Lỗ Tai Không Thể Dùng Tâm

Có điều rất rõ ràng là, Như Thương nhìn thấy được.

Nàng không chỉ thấy rõ người trên đầu thuyền, hơn nữa còn thấy được rõ số lượng.

Bởi vì nàng đang nói:

“Hai người kia đứng là có chút rãnh rỗi, còn đứng ở mũi thuyền.”

Cùng lúc đó, hai tai Mai Mai khẽ nhúc nhích, trong lúc mơ hồ hình như có một âm thanh bản nhạc đang dội thẳng đến.

Tuần tự tiến dần đến, không nhanh không chậm.

Chậm rãi, rơi vào trong tai tựa như dòng nước chảy cầu nhỏ, rất dễ chịu, làm cho người ta rất cuộc muốn tìm tòi nghiên cứu một chút.

Mai Mai không biết, ngay tại lúc hần nghe được bài hát, cũng sinh ra loại ý nghĩ này thì thân thể của mình bắt đầu không tự chủ được hướng lên phía trước tìm kiếm.

Thoáng cái thân người đã ra hơn nửa cửa sổ, làm Như Thương sợ tới mức vội vàng đem người kéo trở lại.

Bị nàng lôi kéo như vậy, Mai Mai giống như mới từ trong giấc mộng thức tỉnh, người khẽ run rẩy, lập tức liền phục hồi lại tinh thần.

Đồng thời mở miệng nói:

“Làm sao vậy?”

Như Thương chỉ chỉ vào lỗ tai mình, rồi chọc chọc vào ngực Mai Mai, nhỏ giọng trả lời hần:

“Nghe được rồi? Nhớ kỹ, bài hát kia chỉ có thể dùng lỗ tai để nghe, tuyệt đối không thể dùng tâm suy nghĩ. Vừa nghĩ đến nó, người sẽ bị cắn câu!”

Nàng không phải nói lời đe dọa, sở dĩ đưa ra cảnh cáo như vậy, hoàn toàn là bởi vì ngay từ lúc tiếng nhạc khúc kia lần đầu tiên lọt vào tai cũng đã phân biệt được, đó chính là khi nàng trà trộn vào Tây Dạ làm vũ cơ đã từng nghe qua.

Đó cũng là lần gặp đầu tiên của nàng cùng cô độc chứng, mà người thổi ra bài hát chính là hai gã đệ tử Tây Dạ đi ở đằng trước ghế trúc của cô độc.

Ký ức nàng đối với bài hát này vẫn còn như mới, chỉ bởi vì nó thu hút hồn phách động lòng người.

Mặc dù còn chưa đến mức làm cho nàng bởi vì ái mộ mà mất đi khống chế, nhưng đối với người bình thường mà nói, vẫn rất dễ dàng bị nó ảnh hưởng.

Nàng tin tưởng hai người trước kia ở Tây Dạ đối với ca khúc này hiểu rõ hần là chỉ thuộc loại giai đoạn sơ cấp, mà hiện tại người thổi khúc này đạo hạnh đã rất cao thâm rồi.

Bởi vì hần có thể làm mê hoặc Mai Mai!

Dựa vào nghị lực mà nói, Mai Mai đương nhiên không bằng nàng.

Thế nhưng cũng là đệ nhất đẳng ca thủ trên giang hồ!

391. Chương 392: Ca Khúc Nùng

Có thể được Ân Nguyệt các thu làm tứ kiệt, coi như không thể độc bá võ lâm, chung quy cũng không sai biệt lắm.

Nhưng phản ứng vừa rồi của Mai Mai dĩ nhiên là ca khúc đã sinh ra ảnh hưởng đối với hần, khiến cho hần không tự chủ liền đuổi theo, thậm chí còn chọn tư thế từ cửa sổ chui ra ngoài quái dị như vậy.

Điều này nói rõ, khi người bị ca khúc đó làm mê hoặc thì hành động là hoàn toàn không chịu sự khống chế của đại não.

Nàng bởi vì ngay từ lúc nghe được trong nháy mắt liền phân biệt ra nơi phát ra nhạc khúc, cho nên mới có chuẩn bị.

Có lẽ, trên thuyền kia hẳn là người Tây Dạ.

Như Thương nghĩ như vậy, đồng thời, giống như một khối tảng đá trong lòng đã rơi xuống đất .

Từ lúc nàng và cô độc chứng còn có Quỷ Đồng từ trong Vương Cung Tây Dạ chạy ra, nàng vẫn luôn nghĩ người Tây Dạ sẽ tìm tới cửa vào lúc nào.

Như Thương tuyệt đối không tin người Tây Dạ cứ như vậy từ bỏ!

Nếu như chỉ có nàng và Quỷ Đồng chạy, còn có thể cứ như vậy buông tha.

Nhưng trong đám người chạy có cô độc chứng, hẳn là một kiểm chế quan trọng đối với Đông Thục, làm sao có thể từ bỏ ý đồ.

Chỉ là người phải tới vẫn không có tới, khiến cho chuyện này vẫn luôn thấp thỏm ở trong lòng nàng.

Hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy bóng người, cũng không biết là nên cao hứng hay là nên lo lắng.

Cao hứng chính là “Mục tiêu thứ hai cuối cùng đã xuất hiện rồi”, lo lắng là một hoàng tộc Đông Thục còn chưa có thu phục, lại thêm một Tây Dạ nữa, không biết những ngày sau này cần phải làm sao thì mới tốt.

Nên tới dù sao vẫn phải tới, nàng biết suy nghĩ cũng vô dụng.

Vì vậy kéo lại Mai Mai, đang chuẩn bị bảo hấn đi nói một tiếng với những người khác, dừng dừng tâm để nghe ca khúc đó.

Cũng hoặc là mọi người tập hợp ở cùng nhau trò chuyện phân tán tinh lực một chút, tóm lại, người trên thuyền mình không thể cứ như vậy bị người Tây Dạ đầu độc mê hoặc.

Nhưng lời này vẫn chưa kịp nói, ca khúc Tây Dạ cũng vào lúc này đột nhiên ngừng lại.

Hai người sững sờ, đợi thêm một hồi nữa, nhưng mà cũng không nghe thấy nó thổi lên nữa.

392. Chương 393: Liên Nhi 1

Lúc này sương đã dần thưa, hai thuyền cũng đều đi qua chỗ vào cửa góc chéo, càng đến càng gần.

Như Thương thấy ca khúc không còn vang lên nữa, cũng không vội vã thúc giục Mai Mai đi chăm sóc người khác, mà từ cửa sổ nhìn tới bắt đầu đánh giá trên thuyền.

Cũng vào lúc này nàng mới phát hiện, trong hai người đứng ở đầu thuyền, một vóc dáng cao lớn cách ăn mặc rất là quái dị.

Tuy rằng cách ăn mặc của người Tây Dạ cùng Trung Nguyên vốn cũng không giống, nhưng người này dường như lại càng kỳ quái hơn.

Dễ thấy nhất chính là một thân trường bào toàn bộ màu đen, bao gồm giày dưới chân cũng là cùng một loại màu sắc.

Phía sau trường bào còn có thêm một cái áo choàng, mũ của áo choàng kia rất lớn, đội ở trên đầu trực tiếp che đầy nửa gương mặt.

Hiện tại mùa hè, một thân trang phục như vậy bị người khác nhìn tới thật sự là không được tự nhiên chút nào.

Không nói đến một thân màu đen thoát nhìn có chút dọa người, chỉ riêng xiêm y mặc ở thân phức tạp như vậy, người bình thường sẽ nóng đến có thể phát bệnh à.

Mai Mai đối với cái này xì mũi coi thường, gọi là:

“Quái vật không sợ nóng!”

Như Thương không để ý ngôn luận của hắn, chỉ một mực nhìn chăm chăm đến hắc y quái nhân rất gầy còm kia.

Cảm thấy người này cũng không tầm thường, loại cảm giác này phát sinh bởi khí thế của hắn, cho dù là khoảng cách xa như thế, nàng cũng có thể cảm thấy được quanh thân người nọ trên dưới bao phủ một loại kết giới chuyên thuộc về bản thân hắn.

Người này không dễ tiếp cận!

Đây là đánh giá của Như Thương dành cho hắn.

Rốt cuộc dời đi ánh mắt, lại nhìn về phía tiểu hài tử bên cạnh hắn thì Như Thương lại phát ra “Di” một tiếng.

Đó là một tiểu cô nương, bộ dáng nhiều nhất mười hai mười ba tuổi.

Vóc người nhỏ gầy, mặc một thân quần trắng, so với hắc y nhân tạo nên tương phản thật lớn.

Nàng theo bản năng liền thốt lên ——

“Tại sao là nàng!”

Rồi sau đó tiếp một phen tục đánh giá tiểu cô nương kia từ trên xuống dưới, cho đến khi ánh mắt nàng dừng lại ở trên hai mắt vẫn luôn nhắm chặt chưa từng mở ra thì lúc này mới xác định phán đoán của mình.

Là Liên Nhi!

393. Chương 394: Liên Nhi 2

Chính là Liên Nhi ở Hách Thành với nàng cùng nhau được chọn vào đội múa sau đó lại đến Vương Cung Tây Dạ!

Mắt của nàng là ở trong Sa Mạc bị người Tây Dạ khoét hổng, bản thân vì xả giận cho đứa nhỏ này, còn ăn miếng trả miếng phé đi một đôi mắt của sứ giả Tây Dạ kia.

Như Thương vẫn tưởng rằng một lần đó ở Tây Dạ, Liên Nhi cùng những người tham gia múa tất cả đã bị xem như thuốc dẫn hành hạ đến chết rồi.

Cho đến bây giờ mới biết, thì ra nữ hài này còn sống.

Chẳng qua là không biết chỉ có một mình nàng còn sống, hay là tất cả mọi người đều tránh được một kiếp, bình an vô sự.

“Người quen biết?” Mai Mai nhìn ra sự khác lạ của nàng, không muốn suy đoán, dứt khoát mở miệng đi hỏi.

Như Thương cũng không dỗi gặt, tiếp lời nói liền gặt đầu một cái.

Sau đó từ cửa sổ chỉ hướng bên kia, nói:

“Người một thân áo đen chưa từng thấy qua, nhưng mà nữ hài đứng hắn bên cạnh đúng là có quen biết! Trước đây không lâu ta giả trang làm vũ cơ đi Tây Dạ một chuyến, nữ hài kia cũng là trong đội vũ điệu. Người thấy ánh mắt của nàng nhắm chặt, thật ra thì ánh mắt đó bị mù, không có con ngươi!”

Mai Mai nháy mắt mấy cái, rồi lộ đầu ra nhìn, đồng thời nói:

“Tây Dạ? Là Tây Dạ trong Sa Mạc sao? Nghe nói người của tiểu quốc đó biết điều khiển rắn!”

Như Thương gật đầu, tiếp tục nói:

“Đúng vậy! Nhưng chỉ là tập trung ở trong phạm vi Vương Cung quyền quý, bình dân bách tính cũng đều là người bình thường.”

“Ta nghe nói người bên kia thành Tần Dương chờ ngươi, là thái tử Đông Thục trước kia.” Mai Mai nhẹ nhàng hỏi, việc này là Vạn Sự Thông nói cho hắn biết, nhưng tình huống cụ thể thế nào thì hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng hỏi qua Như Thương.

“Ừ.” Như Thương suy nghĩ một chút, lựa chọn nội dung rõ ràng đơn giản nhất giải thích cho hắn: “Ta muốn một món đồ trong hoàng tộc Đông Thục, nhưng cũng không biết món đồ đó ở đâu! Cho nên ta vào trong Vương Cung Tây Dạ mang ra con tin thái tử bị ở lại nơi đó hai mươi năm, muốn mượn cơ hội này để lần vào ở lại trong hoàng cung Đông Thục, cũng tốt cho việc nghe ngóng tung tích món đồ.”

Lúc nói chuyện, đỉnh đầu có chim họa mi bay qua, để lại một chuỗi tiếng hót thanh thúy, rất là trêu chọc lòng người.

394. Chương 395: Họa Mi Một Đi Không Trở Lại

Như Thương mắt sáng lên, vội vàng bắt lấy Mai Mai nói:

“Đi dò thám tin tức đi!” Lúc nói chuyện vươn tay chỉ hướng đàn chim trên không, “Ta muốn biết trên thuyền kia có bao nhiêu người, cũng dẫn theo những thứ gì. Chủ yếu nhất. . . .” Nàng dừng một chút, lại nói: “Chủ yếu nhất, là muốn biết nơi đó có rắn hay không!”

Mai Mai là người thông minh, Như Thương giải thích tuy rằng cũng không toàn diện, nhưng mà trên cơ bản cũng có thể hiểu được đại khái.

Hơn nữa chi tiết sự tình hắn cũng không muốn hỏi, nếu như đã quyết định đi theo nàng, vậy thì không cần dò hỏi quá nhiều.

Tóm lại, nàng nói thế nào, bọn họ làm thế đó là được.

Vì vậy, nghe xong lời nói Như Thương, lập tức quay người ra khỏi khoang thuyền.

Như Thương chỉ nghe thấy chim hót dường như cách mình càng gần hơn cũng càng thấp hơn, nàng hiểu được, đó không phải tiếng kêu chim chóc phát ra, mà là Mai Mai.

Không lâu lắm, Mai Mai quay trở về đi vào, vội vã đi tới phía trước cửa sổ, lại chỉ một ngón tay, nói ——
“Đi rồi!”

Theo phương hướng ngón tay hắn, Như Thương cũng nhìn thấy một con họa mi đang tựa như vô hình bay đi trên không hướng tới chiếc thuyền kia.

Lúc này toàn bộ sương mù phân tán ra, ánh nắng sớm nở rộ trong suốt chiếu xuống mặt sông, phản xạ ra ngoài ánh sáng mây mờ trông rất đẹp mắt.

Nếu như ngay lúc này nhìn tới mặt nước, thậm chí sẽ cảm thấy có chút chói mắt.

Hơn nữa trên bầu trời họa mi bay vòng quanh, dù cho ai cũng sẽ cảm giác phải đây là một cảnh tượng thanh nhã tuyệt đẹp.

Nhưng mà có người lại không phải vậy, chỉ thấy con họa mi kia mới vừa lượn không tới hai vòng ở đối diện trên thuyền, hắc y nhân đứng ở đầu thuyền đột nhiên một tay vừa nhắc ——

Chỉ nghe một âm thanh “Bá” vang lên, đồng thời một đường sáng xanh phóng thẳng tới họa mi ở không trung.

Đáng thương những con chim nhỏ kia trước đó một giây vẫn còn đang sôi nổi kêu hót, một giây kế tiếp liền ngã vào con sông lớn bị sóng nước đột kích không còn tung tích bóng dáng.

Mai Mai kinh hãi, như muốn lao đến để nhìn chuyện gì xảy ra, lại bị Như Thương một phát bắt được cánh tay áp chế thanh âm mà quát ——

“Người làm gì đó?”

Mai Mai có chút gấp gáp, dậm chân, đáp:

“Tất nhiên là đi nhìn xem quái vật không sợ nóng chơi trò lừa bịp cái quái gì! Tiểu họa mi dù sao cũng không thể chết vô ích!”

395. Chương 396: Dừng Lên Tiếng, Cẩn Thận Nhìn Xem

Như Thương biết giữa Mai Mai và động vật cảm tình rất sâu, hơn nữa những con chim nhỏ chết đi quả thật cũng mang đến cho nàng khiếp sợ không nhỏ.

Nhưng mà bây giờ không phải là lúc, nếu bọn họ quá mức xung động, rất dễ dàng ở trên mặt sông này sẽ động thủ cùng người Tây Dạ.

Hiện tại không biết trên thuyền kia ngoại trừ hai người chèo thuyền cùng hắc y nhân và Liên Nhi ra còn có những người nào, nếu như trong khoang thuyền còn có người khác, hoặc là thật sự chất đầy một đồng rần, vậy thì không phải dễ đối phó rồi.

Nếu là một mình nàng dĩ nhiên không sợ, cộng thêm Vạn Sự Thông hay Mai Mai cũng không có vấn đề, thậm chí có khi Mai Mai còn có thể miễn cưỡng trao đổi cùng những con rần kia.

Nhưng trước mắt trên thuyền cũng không chỉ có ba người bọn họ, trừ đi người chèo thuyền không nói, ngoài ra còn có hai người nhà một chút năng lực chiến đấu cũng không có.

Dưới tình huống như thế, một khi động thủ, thua thiệt tám chín phần mười chính là bọn họ bên này.

“Trước không nên đi!” Nàng khuyên ngăn Mai Mai, sau đó cũng đứng lên, lôi kéo hắc liên đi tới bên ngoài khoang thuyền.

Mai Mai không hiểu, gấp giọng hỏi:

“A Thương người đây là muốn làm cái gì?”

Như Thương nhìn hắc liên lắc tay, đem ngón trỏ để thẳng ở bờ môi ý bảo hắc liên dừng lên tiếng, rồi ngẩng đầu lên, thấy Vạn Sự Thông đã đi lại hướng bên này.

“Cô nương.” Vạn Sự Thông nhìn về phía Như Thương gật gù đầu, lại liếc mắt nhìn Mai Mai ở bên cạnh nàng, tự động quay đầu đi chỗ khác, phớt lờ không nhìn hắc liên.

Mai Mai cũng liếc hắc liên một cái, không muốn nhiều lời.

Như Thương chẳng quan tâm đi để ý tới kì quái giữa hai người, nàng gọi Vạn Sự Thông chính là muốn cùng nhau đứng lên ở mép ven thuyền, sau đó hướng về phía con thuyền kia hất hất cằm, nhẹ giọng nói:

“Dừng lên tiếng, cẩn thận nhìn xem!”

Khi nói lời này, nam tử áo đen trên thuyền đối diện tựa hồ cũng đang nhìn đến bên này.

Nhưng mà cái mũ áo choàng phía sau hắc liên quá lớn, hầu như đã hoàn toàn ngăn trở ánh mắt, khiến cho bọn họ phân biệt không rõ đối phương rốt cuộc là nhìn về phía nơi nào.

Nhưng thân thể đã xoay trở về, lúc này đi vào là không nghi ngờ.

396. Chương 397: Hung Khí Là Lá Cây

Sở dĩ phán đoán hần là nam tử, hoàn toàn là bởi vì Như Thương tình mắt thấy được hần kết ở cần cổ hần. Người nọ lúc này đang khoanh tay ôm ngực, cùng đối diện ngay mặt với bên mình.

Mai Mai đem đầu hương một bên Như Thương đụng đụng, nhỏ giọng nói:

“Vừa rồi hần dùng cái gì đánh chết họa mi?”

Câu hỏi này cũng làm cho Vạn Sự Thông hứng thú, liền quay đầu nhìn về phía Như Thương bên cạnh, nhưng cũng không dám nhìn mặt của nàng.

“Lá cây.” Nàng nhếch khóe môi nhẹ giọng nói: “Ca khúc kia cũng là dùng lá cây thổi ra đấy! Ở Tây Dạ, có một tập nhỏ người rất là giỏi trò nghệ thuật đó.”

Nói xong hết lời, ánh mắt Như Thương không nhìn đến hắc y nhân nữa, mà chuyển hướng sang Liên Nhi.

Ánh mắt của nữ hài không nhìn thấy, cho nên khi hắc y nhân xoay người thì ôm vai nàng.

Liên Nhi trên mặt lúc này tựa như mang theo nụ cười thản nhiên, sắc mặt hơi trắng, nhưng người thoát nhìn coi như là khỏe mạnh, ít nhất so với lúc trước bị khoét mắt thì tốt hơn rất nhiều.

Xem ra, hắc y nhân kia đối với Liên Nhi không tệ. Ít nhất nàng nhìn thấy cũng không hề giống một đầy tớ, mặc vật liệu may mặc tất cả đều là thượng phẩm.

Hai người đối mặt cứ như vậy nhìn nhau, ai cũng không lên tiếng.

Mai Mai lại không dám gọi chim bay đi dò xét hư thật, chỉ có thể thành thật mà đứng, đồng thời cũng cảnh giác chú ý hướng đi đối phương.

Vạn Sự Thông cũng như vậy!

Tư thế hai người đều vận chuyển bảo vệ Như Thương, dù lòng dạ biết rõ công phu đối phương nếu so với mình còn tốt hơn nhiều.

Như Thương chú ý tới trong tay Liên Nhi cầm một cành liễu, từng chút từng chút đưa đưa, có lẽ là vì chơi thật khéo.

Lúc này thân thuyền dao động, nữ hài đứng không vững, cành liễu trong tay lập tức rơi xuống trong dòng nước, thân thể nhỏ nhỏ cũng theo đó lắc lư hai cái, mắt nhìn thấy như sắp ngã xuống thuyền.

Lúc này, hắc y nhân vội vàng ra tay, chặn ngang vùng eo nữ hài, vững vàng đỡ lấy trở về.

Liên Nhi chưa tỉnh hồn, hiển nhiên là có chút hoảng sợ.

Hắc y nhân vuốt ve tóc của nàng, giống như hỏi câu gì, chỉ thấy Liên Nhi khẽ lắc đầu, lúc này mới lại đứng thẳng, bộ dáng giống như là yên tâm.

Như Thương chợt cảm thấy hắc y nhân kia hình như là có chút sợ Liên Nhi!

Cho dù không phải sợ, chắc cũng là có điều kiêng kỵ.

397. Chương 398: Ngửi Thấy Mùi Vị Âm Mưu

Chỉ trong chốc lát, hai thuyền đã từ hai phương hướng cùng tới một chỗ, bắt đầu tiến hành song song.

Mà phía trước đều chỉ hướng về phía một mục tiêu, đó chính là Tấn Dương!

Như Thương đứng rất lâu lúc này đột nhiên mở miệng, nhìn về phía Vạn Sự Thông nói:

“Để thuyền chúng ta đi qua cặp sát vào, tốt nhất có thể đụng một cái. Nhưng đừng đụng quá mạnh, lướt nhẹ chạm vào một cái là được rồi!”

“Hả?” Mai Mai nghiêng đầu lại, “Tại sao?”

Vạn Sự Thông lại không có bất kỳ dị nghị gì, Như Thương nói như thế nào hắn sẽ làm như thế đó, lập tức liền xoay người rời khỏi đi tìm người chèo thuyền.

Một phen thì thầm trôi qua, người chèo thuyền mới bắt đầu còn có chút không vừa ý.

Dù sao tất cả mọi người đều đi trên mặt sông rất tốt, ai cũng không muốn tự tìm rắc rối.

Chỉ là Vạn Sự Thông lấy ra một thỏi bạc, một vẻ mặt không nguyện ý liền chuyển thành hờn hờ tiếp nhận.

Mai Mai đối với việc này xì mũi coi thường, chẳng những hừ nhẹ còn kết hợp hung hăng liếc bên kia một cái.

Cho đến lúc này Như Thương mới có chỗ dường như giác ngộ, thích thú mở miệng hỏi:

“Người và Vạn Sự Thông làm sao vậy?”

Mai Mai bĩu môi, rất không vui vẻ trả lời một câu:

“Không sao cả!”

Như Thương cười khở, nhưng cũng không hỏi nữa.

Nàng biết tính cách Mai Mai có chút khí chất nữ tử, Vạn Sự Thông so với hắn thô lỗ hơn, thường xuyên sẽ chịu một chút khi dễ.

Loại chuyện náo động âm ỉ nhỏ nhỏ này nàng cũng không để trong lòng, hoàn toàn không biết loại kì quái của hai người tất cả đều là bởi vì nàng mà ra.

“A Thương!” Mai Mai bước đến gần, nhỏ giọng hỏi: “Tại sao ngươi muốn đụng chiếc thuyền kia à? Đây không phải là tự tìm phiền toái sao! Nếu đối phương không có ra tay trước, chúng ta cũng đừng lên tiếng, nhanh lên một chút trở về Tấn Dương thì tốt hơn!”

Như Thương hơi hơi lắc đầu, suy nghĩ một lát, mới nói:

“Đụng thuyền không phải là mục đích, ta chỉ là muốn gặp qua người trên thuyền đó. Hoặc có lẽ cũng không gặp được, thì nhìn xem một chút.”

Mai Mai nháy mắt mấy cái, lại nghe Như Thương tiếp tục bồi thêm một câu ——

“Cảm giác hình như ngửi được mùi vị âm mưu!”

Vừa mới dứt lời, liền cảm thấy thân thuyền đột nhiên run lên, có một tiếng “Lộp bộp” truyền đến, hai người nhìn lại, đúng là tình huống người chèo thuyền của mình đã “Không cẩn thận” cọ sát vào thân thuyền đối phương.

398. Chương 399: Đụng Thuyền

Việc “Không cẩn thận” này thật sự có chút gượng ép, mặt sông rộng lớn chỉ có hai chiếc thuyền đang song song mà chạy.

Coi như là bởi vì cửa đổ vào cách đó gần chút, nhưng người chèo thuyền có kinh nghiệm vẫn không làm được chuyện cứ như vậy song song mà chạm vào nhau.

Bất quá Như Thương không phải để ý cái này, nàng muốn chính là hiệu quả đụng sát vào một cái.

Hoặc là nói, nàng chỉ là muốn hai thuyền đều tạm dừng lại, sau đó nghe một chút hắc y nhân kia nói chuyện mà thôi.

Lúc này thuyền ngừng, Vạn Sự Thông ngênh đón đầu tiên, người trên thuyền đối phương đi đến nhưng chỉ là một người chèo thuyền bình thường.

Người nọ nhìn về phía Vạn Sự Thông lớn tiếng quát to ——

“Này! Các người làm ăn cái gì không biết? Không có mắt sao chứ? Sông rộng như vậy mà cũng có thể đụng vào, có phải là cố ý hay không!”

Vạn Sự Thông vội vàng dãn xếp:

“Ai! Xem lời người nói này! Ai có thể cố ý đến đụng vào thuyền người khác! Người nói đi vào trong sông lớn này, cố ý đụng một cái ngộ nhờ đụng phá hủy, chúng ta cũng không phải giống như xui xẻo sao!”

“Vậy đây là làm gì?” Người nọ nhất quyết không tha.

Như Thương nghe ra được, đó là giọng nói của người Trung Nguyên, cùng nói chuyện với nhau cũng giống như người Trung Nguyên.

Thuyền này hẳn là lúc Tây Dạ đến Trung thổ mới thuê.

“À!” Vạn Sự Thông thấy người ta hỏi như vậy, liền quay lại quát người chèo thuyền của mình, “Người chèo thuyền thế nào vậy? Lúc này nếu như đụng vào xảy ra chuyện phải làm như thế nào? Người bảo chúng ta những người này đều xuống bơi lội sao!”

Người chèo thuyền kia đã lấy bạc, đương nhiên phải nói giúp người một nhà, vì vậy vội vàng nhìn về phía đối diện cúi đầu khom lưng nói:

“Vị tiểu ca này, thật xin lỗi! Chúng ta đuổi theo lộ trình cả đêm, lúc này đang mệt chỉ muốn ngủ! Không cẩn thận đã đụng vào, thực là có lỗi có lỗi à!”

Hai người chèo thuyền từng câu từng chữ đáp lời, Vạn Sự Thông cũng đem lực chú ý chuyển đến trên người hắc y nhân và Liên Nhi.

Hắn không biết Liên Nhi, chẳng qua là cảm thấy tiểu cô nương này rất xinh đẹp, đáng tiếc chính là một đôi mắt vẫn luôn nhắm, hơn nữa bên trong có thể nhìn ra được cũng không có vật nhô lên, hẳn là đã bị mất con ngươi.

399. Chương 400: Vạn Sự Thông Lên Thuyền Đối Phương

Hắn ở trong lòng thầm nói đáng tiếc, sau đó hướng về phía hắc y nhân ôm quyền, nói:

“Vị bằng hữu này! Thật có lỗi rồi! Là người lái thuyền của ta không trông coi tốt thuyền, người xem trên thuyền có tổn hại gì không? Có muốn dừng lại tu bổ một chút hay không?”

Lúc hắn nói chuyện, giữa khoảng cách với hắc y nhân chỉ chừng năm bước.

Nhưng đối phương lại giống như căn bản không có nghe được lời nói của hắn, vẫn đứng im không nhúc nhích.

Chẳng những không đáp lời, thậm chí nhìn cũng không nhìn hắn liếc mắt một cái.

Vạn Sự Thông hơi lộ vẻ xấu hổ, cũng nhận thấy được đó cũng không phải là một người rất dễ tiếp xúc.

Vì vậy ngay lập tức đem đề tài câu chuyện chuyển đổi phương hướng, khom lưng xuống để bắt đầu nói chuyện với tiểu cô nương đứng ở bên cạnh hắn ——

“Tiểu muội muội! Người có sao không? Đã bị dọa sao?”

Lúc nói chuyện, bước chân cũng đồng thời bước về trước, vừa sải bước đến mũi thuyền.

Phản ứng của nữ hài đúng là bất đồng với hắc y nhân, nàng nhìn về phía phương hướng có âm thanh truyền tới cười cười, sau đó nhẹ nhàng mở miệng, đáp lời:

“Không sao, ta đứng được rất ổn.”

Giọng nữ tử rất hòa thuận, nhẹ nhàng ôn nhu, hai loại khí chất cùng hắc y nhân kia là hoàn toàn khác biệt.

Như Thương cũng nghe vào trong tai, nhưng ở trong lòng lại đặt một dấu chấm hỏi.

Liên Nhi thật sự có điểm không giống rồi nha!

Trước kia đứa nhỏ này là bộ dáng có chút nhút nhát rụt rè, đặc biệt là sau khi bị chọc mù hai mắt, lại càng thêm nửa bước cũng không dám xa cách người.

Nhưng bây giờ xem ra, Liên Nhi này tựa như đã thật có thể tiếp nhận thực tế mắt mình không thể nhìn thấy.

Hơn nữa phần thông dong và bình tĩnh này, cũng là trước đây không hề có.

“Không có thương tổn là tốt rồi! Ta đỡ người đi vào bên trong đứng đi!” Vạn Sự Thông không nói chuyện dư thừa, rất cuộc chủ động lên thuyền của Tây Dạ ra về muốn bước đến đỡ Liên Nhi.

Như Thương trong lòng nói không hay, Vạn Sự Thông quá nóng nảy rồi.

Chủ ý của nàng chỉ là lợi dụng dụng thuyền để hai bên có một ít trao đổi là được, không hề muốn công khai lên tới trên thuyền người ta đi.

Hướng chỉ ánh mắt của nàng vẫn luôn tập trung quan sát thân thuyền kia, đang xuyên qua rèm bị gió thổi lên nhìn xem người đứng đầu trong khoang thuyền, đối với đối thoại bên này của Vạn Sự Thông căn bản là không quá chú ý.

400. Chương 401: Bị Đả Thương

Thời điểm khi nghe thấy hắn nói “Ta đỡ người đi vào bên trong đứng đi”, trong lòng nhất thời giật mình.

Nhưng khi chuyển qua ánh mắt thì cũng đã muộn!

Chỉ thấy Vạn Sự Thông một chân vững vàng đáp ở trên sàn tàu của thuyền Tây Dạ, khi một chân còn lại mới vừa nhấc lên, cũng không biết vì sao, thân thể lại bất thành linh thoắt cái lao về phía trước!

Một phát bổ nhào này tuyệt đối không phải là chủ ý hắn gây nên, giống như là bị một loại lực lượng vô hình lôi kéo cổ áo, cứ thế người hoàn toàn rất thảm hại bị đánh văng ra ngoài.

Chỉ nghe “Phanh” một tiếng, thân thể Vạn Sự Thông đâm vào thẳng hướng khoang thuyền.

Lần này sức lực vô cùng lớn, một ngụm máu tươi không kiềm được liền há miệng phun ra ngoài.

“A!” Mai Mai kinh hãi, bộ dạng như cũng muốn xông lên.

Nhưng vừa vọt lên một bước, lại bị người một phen kéo trở về.

Đồng thời bên cạnh có gió thổi qua, nghiêng đầu sang nhìn, nào còn thấy bóng dáng Như Thương.

Vào lúc Vạn Sự Thông vọt tới khoang thuyền Như Thương dường như đồng thời liền bay vút qua, thân hình luôn lên cản lại Mai Mai túm lấy hắn khuyên ngăn.

Nàng không muốn ở nơi này trở mặt với người Tây Dạ, cho nên không thể có quá nhiều người đồng loạt lên thuyền.

Chỉ trong chớp mắt người của nàng đã đến trước mặt Vạn Sự Thông, cánh tay đồng thời duỗi ra, lập tức trực tiếp giữ vững người muốn ngã quỵ xuống sàn tàu.

Lúc này, Liên Nhi bên kia cũng có thanh âm truyền đến, nữ tử hình như có chút kinh ngạc, đang gấp rút hỏi ——

“Đây là chuyện gì?” Vừa nói vừa quay đầu lại đi hai bước, nhưng rốt cuộc bởi vì không nhìn thấy được mà không dám đi nhiều lên trước. “Không phải mới vừa có người muốn đỡ ta trở về sao, người đâu? Đây là thanh âm gì?”

Nàng vừa hỏi vừa đưa tay lên trước, như muốn tìm kiếm thứ gì.

Lúc này, hắc y nhân kia rất tự nhiên duỗi tay về phía nàng, Liên Nhi bắt lấy hắn, dường như tâm lập tức liền an định.

“Đại Tể Tì!” Nữ hài nhẹ nhàng mở miệng, hỏi hắc y nhân kia: “Có phải lại có đánh nhau hay không? Không phải Vương Hậu nói lần này tới không thể chủ động phát sinh rắc rối sao!”

401. Chương 402: Hắc Nói Chuyện

Lúc Liên Nhi nói chuyện, sắc mặt đã phai nhạt xuống, không còn lo lắng nữa, ý tứ lại như có một chút không vui.

Như Thương bỗng nhiên cảm thấy rất thú vị, không chỉ là bởi vì Liên Nhi có thay đổi, mà bởi vì nàng vừa lên tiếng đã nói ra hai tin tức rất quan trọng——

Đại Tể Tì!

Còn có không thể chủ động phát sinh rắc rối!

Trên cánh tay nàng ôm lấy hắn thu vào trong người một chút, sau đó hơi cúi đầu xuống, nhỏ giọng hỏi một câu:

“Người như thế nào?”

Vạn Sự Thông nhẹ lắc đầu, trả lời:

“Không có việc gì.”

“Hắc y nhân ra tay?”

“Ừ.” Hắc nghĩ nghĩ, rồi nói: “Có một luồng lực hút rất cường đại hút ta đi qua, hình như hắc y nhân giơ tay lên, nhưng quá nhanh không thấy rõ hắn phát lực như thế nào.”

Sau khi nghe xong, Như Thương không hỏi nữa, chỉ đỡ Vạn Sự Thông đứng dậy, sau đó bảo hắn tựa vào trên khoang thuyền điều hòa một chút.

Nhưng cánh tay của mình cũng không có rời đi vai hắn!

Động tác này một mặt là tiện cho bảo vệ, mặt khác, cũng là nàng đang hướng Vạn Sự Thông cùng Mai Mai truyền đến một thông điệp.

Đó chính là —— Chỉ cần là ta Tần Như Thương nhận định đồng bạn, vô luận ở dưới tình huống nào, cũng sẽ không được bỏ đi!

Nhưng, Vạn Sự Thông lại không nghĩ như vậy.

Hoặc là nói hắn cũng hiểu được ý tứ Như Thương, đồng thời lại không tự chủ mà ôm lấy một tia ảo tưởng khác.

Vì vậy, mặt cũng theo đó đỏ lên.

Lúc này hắc y nhân được gọi là Đại Tế Ti tự đem Liên Nhi kéo lại bên cạnh mình, sau đó vuốt ve tóc của nàng, xem ra giống như là đang an ủi.

Không lâu lắm, rốt cuộc mở miệng nói:

“Thanh Liên đừng sợ, không phải đánh nhau, chỉ là có người không cẩn thận té ngã mà thôi!”

Hắn nói chuyện ngữ điệu bất đồng với Liên Nhi, tiếng Hán có chút không tự nhiên.

Mặc dù so với những người Tây Dạ khác tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn có một phần có thể nghe ra được không phải là nhân sĩ địa phương.

Nghe xong lời của hắn, Liên Nhi quả nhiên không còn nói nữa, ngay lúc đó nam nhân kia đưa ánh mắt nhìn tới chỗ bọn họ.

Lần này, đầu nâng cao hơn chút, để Như Thương cùng Vạn Sự Thông có thể rõ ràng thấy được mặt của hắn.

402. Chương 403: Bị Người Nhận Ra

Cũng không vượt ra ngoài ý muốn, bộ dáng người nọ cùng người Tây Dạ giống nhau.

Chỉ là mắt lõm xuống so với người Tây Dạ bình thường thì muốn sâu hơn một chút.

Bộ dáng chừng bốn mươi tuổi, rất gầy, xương gò má nổi bật lồi ra, gương mặt lại lõm sâu vào bên trong, thoạt nhìn có chút quái dị.

Như Thương thẳng chống lại mắt của hắn, nhưng đồng thời cũng vươn tay ra che kín ánh mắt cho Vạn Sự Thông.

Vạn Sự Thông không rõ nội tình, nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ là cẩn thận cảm giác bàn tay Như Thương che lên mắt, trong bụng lại bắt đầu run lên một cái.

Người này dùng lực tác động tinh thần rất mạnh!

Đây là trực giác đầu tiên Như Thương đối với hắn!

Sợ dĩ lập tức ngăn lại ánh mắt của Vạn Sự Thông, thật sự là sợ hắn cùng mình trái ngược nhau lại bị mê hoặc.

Mà nàng không sợ!

Từ ngày ra đời trở đi Tần Như Thương đã dùng sinh lực để sống, đây là một môn cao thủ trong cao thủ, tuy là Đại Tế Ti kia có ngàn vạn năng lực, lúc chống lại với nàng cũng phải thối lui về phía sau một bước.

Đồng thời, thần thái trong mắt cũng âm đạm xuống.

Hiệu quả như vậy Như Thương rất hài lòng, bởi vì vào lúc nàng xông lên thuyền tới cứu Vạn Sự Thông thì trong khí thế Đại Tế Ti kia tỏa ra tràn đầy sát khí.

Mà bây giờ, phần sát khí đối diện vào lúc này đang lặng lẽ phai nhạt đi, cho đến khi được cảnh giác thay thế.

“Cô nương đã lâu không gặp.” Rốt cuộc, nam tử chủ động mở miệng, ánh mắt lại không nhìn thẳng Như Thương.

Hắn nói những lời này ý tứ rất rõ ràng, đó chính là hắn nhận ra Như Thương, cũng biết nàng là người nào.

Nàng trừng mắt nhìn, tự để xuống tay che Vạn Sự Thông, sau đó nhếch lên khóe môi, ở trên mặt dùng một bộ dáng cười nhàn nhạt, lúc này mới lên tiếng nói:

“Trí nhớ Tiên sinh thật tốt!”

Người này nàng chưa hề gặp qua, nhưng đôi phương nhận ra nàng, điểm này Như Thương có thể hiểu.

Lúc trước nàng ở trong thọ yến Vương Hậu nhảy múa đơn, sau đó lại diễn thêm một xuất với Tây Dạ Vương, còn mang theo cô độc chứng cùng Quý Đồng bỏ trốn.

Hầu như cá nhân đã làm nhiều lần làm cho Tây Dạ lật chuyển lớn!

Người này đã là Đại Tế Ti, có lẽ lúc thọ yến cũng ở hiện trường, chẳng qua nàng không thấy thôi.

403. Chương 404: Có Thể Đi Theo Ta

Cho nên lúc này bị người nhận ra, nàng cũng không ngạc nhiên.

Nhưng nàng vừa mở miệng nói chuyện, Liên Nhi lại tiếp theo liền “Di” một tiếng.

Sau đó cùng với thanh âm nàng đi về phía trước hai bước, lúc đứng lại liền mở miệng hỏi ——

“Giọng nói của người rất quen thuộc, hình như là. hình như là.”

Nữ hài nghiêng đầu rất nghiêm túc suy nghĩ, cứ như vậy trong nháy mắt giống như nghĩ tới những điều gì, nhưng lập tức lại lắc lắc đầu, sau đó vẻ mặt hiện lên một tia thống khổ.

“Không thể nào. Bọn họ đều đã chết rồi, tất cả mọi người đều chết hết, cũng chỉ còn lại có một mình ta!”

Khi đứa nhỏ nói lời này, thống khổ trên mặt càng lúc càng đậm.

Nàng thậm chí ngồi xổm xuống, dùng đôi tay vòng quanh bản thân, sau đó đầu liền mạng lắc mạnh, vừa lắc vừa nói:

“Tại sao? Tại sao tất cả mọi người đều đã chết nhưng vẫn còn muốn để lại một mình ta? Tại sao phải giết nhiều người như vậy? Tại sao không để cho ta cũng theo đó mà chết đi! !”

Liên Nhi bình tĩnh thông dong dường như chỉ trong nháy mắt phát tát ra, Như Thương nhìn vào trong mắt, thật sự rất có xung động muốn tiến lên một bước ôm lấy hài tử.

Nhưng nàng cuối cùng không nhúc nhích.

Bởi vì Đại Tế Ti kia đã đi đến bên cạnh Liên Nhi, từng phát từng phát nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, đồng thời dùng một loại thanh âm rất nhẹ nhàng rất ôn nhu cũng rất có thể khiến cho người sau khi nghe xong cảm thấy tinh thần yên tĩnh nói với nàng:

“Đều đã đi qua! Tất cả đều đã qua! Thanh Liên là công chúa, Thanh Liên không cần suy nghĩ những chuyện này nữa!”

Rất thần kỳ, lời nói này xong, Liên Nhi quả nhiên không còn khóc rống nữa.

Chỉ là lúc đứng dậy người lại có chút si ngốc, không linh động giống như lúc này.

Như Thương biết, trong ngữ ngôn Đại Tế Ti có chút công hiệu thôi miên, có thể đối với người mất hồn nhất định sinh ra tác dụng trấn tĩnh.

Thấy Liên Nhi không còn khóc nữa, hắc y nhân lúc này mới lần nữa nhìn về phía Như Thương, tiếp theo mở miệng nói:

“Mời cô nương trở lại trên thuyền của mình! Chỗ chúng ta không hoan nghênh người ngoài!”

“Được!” Như Thương rất sáng khoái gật đầu, rồi hướng hắc y nhân nói: “Ta sẽ bảo người chèo thuyền của ta giữ vững tinh thần để chèo thuyền cho tốt, tiên sinh dù sao cũng là người từ bên ngoài đến, nếu như nơi người muốn đi đúng lúc cùng đường với ta, vậy thì đừng ngại đi theo ta, cũng có thể đến nhanh hơn một chút!”

404. Chương 405: Ta Đoán

Nói dứt lời, liền đỡ Vạn Sự Thông rời khỏi thuyền Tây Dạ.

Cho đến khi trở về trong khoang thuyền của mình, mới bảo Mai Mai giúp một tay đỡ Vạn Sự Thông đến trên giường để nghỉ ngơi.

Mai Mai có chút hiểu biết y thuật, lập tức liền bắt mạch, sau đó cũng yên lòng.

“Không có sao, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi! Tuy rằng ói ra máu, nhưng cũng may không có thương tổn đến gan phổi!” Nói xong thì liếc mắt nhìn Vạn Sự Thông một cái, rồi nói: “Trở tài anh hùng cái gì! Bây giờ xem như người lợm lại được cái mạng!”

Vạn Sự Thông không để ý đến hần, lại hướng về phía Như Thương ôm quyền, trầm giọng nói:

“Tạ ơn cô nương cứu mạng, lần này là Thẩm Ngọc sơ xuất.”

Như Thương khoát tay áo, không nói thêm gì, chỉ bảo Mai Mai đi phân phó người chèo thuyền lái thuyền nhanh lên chút.

Thuyền vừa di chuyển, thì phát hiện thuyền của Tây Dạ quả nhiên đi theo phía sau mình.

Mai Mai không hiểu, hỏi Như Thương:

“Người cùng Tây Dạ hẳn là có thù oán! Thế nào chẳng những không có đánh nhau, chúng ta ngược lại trở thành dẫn đường rồi?”

Điểm này Vạn Sự Thông cũng muốn biết, nhưng hai người nhìn Như Thương, lại cảm thấy nàng cũng không có biện pháp đưa ra đáp án chuẩn xác.

Quả nhiên, trôi qua một hồi lâu, Như Thương gật đầu một cái, sau đó nói:

“Ta cũng không biết!” Rồi nhún nhún vai, tự mình suy nghĩ một phen, lại nói: “Có thể là bởi vì đối phương vốn cũng không muốn đánh, cho nên giải quyết hòa bình thôi! Các người nhìn xem ——”

Nàng vừa nói vừa chỉ hướng đường thủy phía trước:

“Chuyến đi này, mục đích chính là Tấn Dương. Chúng ta đi Tấn Dương dĩ nhiên là cùng cô độc. A, là cùng Thiên Minh hội hợp. Mà bọn họ, hoặc là muốn vào cung, hoặc là.” Nói đến đây, Như Thương đột nhiên nổi lên một tia cười. Rồi nói: “Hoặc là cũng giống như chúng ta, cũng là đi tìm Chữ Thiên Minh!”

“Dựa vào cái gì có thể khẳng định?” Mai Mai nghe nàng nói như thế, tò mò đặt câu hỏi.

Như Thương thả lỏng tay, rất là vô tội giải thích ——

“Ta đoán đấy!”

Vạn Sự Thông bật cười, Mai Mai thì lại bĩu bĩu môi, kéo kéo Như Thương nói:

“A Thương người không thành thật nha!” Rồi sau đó đứng lên, đi qua bên kia trông coi phụ thân của mình.

405. Chương 406: Cô Độc Chứng Mới Tới Trợ Thủ

Trong khoang thuyền chỉ còn lại hai người Vạn Sự Thông và Như Thương, nàng cũng không có việc gì, tự mình tìm chỗ ngồi xuống, sau đó vén rèm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Vạn Sự Thông đã có chút không mấy tự nhiên, ngồi cũng không được mà nằm cũng không xong.

Vẫn ở trên giường lăn qua lăn lại cả buổi, Như Thương rốt cuộc nhìn không nổi nữa, vì vậy quay đầu lại hướng hấn nói:

“Vạn Sự Thông người đang làm gì?”

Đối phương ho khan, không biết nên trả lời như thế nào.

Nàng than nhẹ, cảm giác đại nam nhân này không biết từ khi nào lại bắt đầu có chút ngại ngùng, nhưng mà làm sao cũng nghĩ không thông loại ngượng ngùng này từ đâu mà có.

Vạn Sự Thông cũng không muốn tiếp tục kéo dài cái loại không được tự nhiên này nữa, vì vậy dứt khoát liền lấy đại một đề tài đi hỏi Như Thương.

Hấn nói:

“Cô nương thật chỉ là đoán hay sao?”

Việc này đúng là hấn vẫn luôn muốn hỏi, chỉ là lúc này thấy Như Thương không có dự định giải thích, nên cũng không tiện hỏi nhiều.

Hiện tại không nói chuyện dư thừa, rất tự nhiên liền đem vấn đề này vứt ra ngoài.

Lần này, Như Thương thật đúng là không có lảng tránh, mà còn rất nghiêm túc suy nghĩ, rồi lắc đầu, nói:

“Dĩ nhiên không phải.”

Sau đó, liền đem chuyện trước kia mình đi Tây Dạ còn có chuyện trước đó rơi vào Xích Liệt Sơn đều nói lại một lần với Vạn Sự Thông.

Chờ một mạch khi đối phương nghe được cô độc chứng từng nói qua hấn tự có biện pháp, lúc này sáng lên mới ánh mắt, tùy tiện nói:

“Chẳng lẽ người áo đen kia là trợ thủ Chử Thiên Minh mời tới?”

Như Thương nói:

“Rất có khả năng này! Mặc dù ta cũng không biết Chử Thiên Minh rốt cuộc là tính thế nào, nhưng cảm giác được chuyến đi này của Đại Tể Ti kia mục đích hấn là đi gặp hấn.”

“Người nói Liên Nhi đó, nàng làm sao có thể sống sót?” Vạn Sự Thông vừa hỏi vừa tự mình lắc đầu: “Lẽ ra theo tình huống lúc đó, nàng nên cùng những người tham gia múa kia đều bị bổ sung vào dẫn thuốc mới đúng! Làm sao có thể còn sống, hơn nữa.”

“Hơn nữa thoát nhìn còn sống rất tốt!” Như Thương tiếp nhận lời nói, nhưng cũng chỉ có thể nhún nhún vai, lại là câu kia —“Không biết.”

Nàng thật sự không biết!

Theo ý nàng, Liên Nhi cũng sớm đã không có đường sống.

Nàng thậm chí còn vì vậy mà tự trách một phen.

406. Chương 407: Lên Bờ

Nhưng hôm nay xem ra, gặp lại Liên Nhi hình như là có khác.

Đại Tể Ti đó thoát nhìn đối với Liên Nhi rất tốt, nhưng cũng không giống thật sự rất tốt, hình như Liên Nhi có một chút gì đó hấn có thể lợi dụng được, khiến cho hấn hiện tại không thể không nuôi dưỡng nàng thật tốt.

“Đi một bước tính một bước đi!” Như Thương có chút mệt mỏi thân thể dựa vào hướng cửa sổ, “Bất kể như thế nào, cũng tới Tần Dương trước rồi nói! Chúng ta đi nhiều ngày như vậy, không biết bên kia thế nào!”

.

Thuyền đi mấy ngày, rốt cuộc thì đến được ranh giới Tần Dương.

Khi thuyền dừng lại mặc dù cách ngoài thành còn gần mười dặm, nhưng mọi người lại không thể không đổi qua đi đường bộ.

Bởi vì nước đến phần dưới cùng rồi!

Dọc theo đường đi này, đối với thuyền Tây Dạ ở phía sau, Như Thương càng ngày càng cảm giác bọn họ không giống là đến gây sự, ngược lại giống như là tới hợp tác.

Sở dĩ có suy nghĩ như vậy, nguyên nhân lớn nhất chính là ngày đó khi nàng lên thuyền của Tây Dạ cũng không có phát hiện trên thuyền có dấu vết mang theo răn.

Trong khoang thuyền cũng không có một chút động tĩnh, xem ra, trừ thuê người chèo thuyền, còn lại cũng chỉ có hai người Đại Tế Ti và Liên Nhi.

Hôm nay xuống thuyền, nàng cố ý nhìn về phía sau.

Chỉ thấy thuyền Tây Dạ vẫn đi theo ngay bên cạnh, sau đó hắc y tế ti tự tay dắt Liên Nhi vững vàng đi xuống.

Rồi đứng lại ở trước mặt bọn họ, hình như đang chờ bọn họ hướng dẫn đường đi kế tiếp.

Mai Mai có chút tức giận, rất không khách khí chỉ vào hắc liên nói:

“Ta nói người cái người này thật có ý tứ! Đường lớn bên ngoài rộng mở tự ai nấy đi, người cũng không thể bởi vì chúng ta không cẩn thận đụng vào thuyền của người mà đổ lỗi lên chúng ta chứ? Dọc đường đi theo còn chưa tính, thế nào, còn muốn đi theo chúng ta cùng nhau về nhà sao?”

Tính khí người đen tối này cũng không tệ, đối mặt chỉ trích của Mai Mai cư nhiên phản ứng gì cũng không có, chỉ đưa mắt thản nhiên nhìn về phía Như Thương, giống như đang chờ nàng chủ động nói cái gì đó.

Như Thương đang cùng với Vạn Sự Thông bận bịu đem một già một trẻ chuyển lên xe ngựa do người chèo thuyền giúp một tay tìm đến, cũng không quay đầu lại, nhưng hình như biết Đại Tế Ti đang nhìn về phía mình, không suy nghĩ gì liền ném ra một câu:

“Muốn đi theo thì cùng đi đi! Nhưng mà xe ngựa của chúng ta cũng không chờ người!”

407. Chương 408: Cửa Hắc Đàn Mộc

Nói dứt lời, gọi Mai Mai cùng đi lên xe, tiếp theo Vạn Sự Thông “Giá” một tiếng, xe ngựa liền bắt đầu xuất phát chạy như điên.

Ngồi trên xe Mai Mai rất buồn cười, lại còn đang đánh cuộc với Vạn Sự Thông nói người phía sau nhất định tức điên rồi.

Cũng vào lúc này nghe được Vạn Sự Thông đột nhiên lên tiếng khen ngợi ——

“Công phu tốt!”

Mọi người đồng loạt quay đầu, chỉ thấy hắc y tế ti kia đứng là vận dụng khinh công công Liên Nhi, một mạch liền bay tới đuổi theo xe ngựa của bọn họ.

Như Thương ở đáy lòng cũng nổi lên tiếng khen ngợi, thầm nói khinh công thân pháp này tốc độ có thể vượt qua Tiêu Phương rồi.

Ngay sau đó lại đánh ngựa, bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới đại trạch nơi cô độc chứng ở!

.

Hắc y tế ti khinh công khá hơn nữa, nhưng không ngủ không nghỉ dù sao cũng không bằng xe ngựa

Khi xe ngựa đám người Như Thương dừng ở cửa đại trạch, lúc quay đầu lại, người nọ đã rơi lại cách xa vài chục thước.

Mọi người vừa xuống xe, lập tức liền có hạ nhân canh giữ ở cửa đại trạch chạy tới giúp đỡ đem xe ngựa đi tháo dỡ xuống.

Mai Mai nhìn về phía cửa chính chép chép miệng, nói:

“A Thương, người ở chỗ này rất xa hoa nha! Người xem cửa này, chính là Hắc Đàn Mộc* đấy! Đó là vật liệu gỗ những người phú quý sử dụng làm đồ vật trong nhà, người lại lấy ra làm cửa! Chậc chậc! Thật là có tiền!” (*gỗ đàn hương màu đen)

Vạn Sự Thông liếc xéo hắc hắc một cái, cũng không có nói gì.

Được hắc lúc này nhắc nhở, Như Thương mới cẩn thận nhìn lại trên cửa viện.

Đúng vậy nha! Quả nhiên là vật liệu Hắc Đàn Mộc thượng đẳng.

Nói cho cùng vẫn là hoàng gia, một tòa nhà vút bỏ ở bên ngoài đã hoang phí như vậy!

Nàng nhún nhún vai thuận miệng liền nói:

“Cái gì Hắc hay không Hắc Đàn, người nếu không nói ta thật đúng là không phát hiện. Xem ra chủ nhân tòa nhà này đúng là có tiền không có chỗ cất rồi!”

Lời nói giống như lơ đãng, nhưng lập tức cũng đưa tới một câu trả lời lơ đãng ——

Đó là hạ nhân vừa đi tới đây giúp một tay, nghe thấy Như Thương nói vậy, thuận miệng liền trả lời:

“Tiểu thư người nói đùa rồi! Cửa này chính là năm trước người tự mình chọn vật liệu gỗ thay đấy! Vốn dĩ đó là một số Lê Hoa Mộc*, nhưng người nói Lê Hoa Mộc hương vị không tốt, khẳng khẳng bảo đổi lại Hắc Đàn này.” (*gỗ cây hoa lê)

408. Chương 409: Diễn Trò

Mai Mai liền cười “Hi hi” một tiếng, sau đó nhìn về phía Vạn Sự Thông, cuối cùng là cho hắc hắc một khuôn mặt tươi cười, nói:

“Người nói thật đúng không sai! Người ở đây tự động lựa chọn mắt trí nhớ! Không chỉ có mắt trí nhớ, còn tự bổ sung ỳnh một đoạn thời gian giống như khuôn mẫu!”

Vạn Sự Thông cười lạnh một tiếng, rồi đưa mắt nhìn về phía hạ nhân kia, rất không khách khí nói:

“Đôi khi nói láo quá nhiều, sẽ không nhớ nổi sự việc vốn là cái dạng gì! Người cũng không sợ luôn cả mình họ gì tên chi đều quên hết!”

Hạ nhân kia vội vàng cúi người, vẻ mặt cười nịnh tiếp theo lời nói ——

“Vị gia này, người nói lời đi đâu rồi! Tiểu nhân là quản gia trong phủ này, họ Lưu tên Thắng! Cái này làm sao có thể quên đây!”

Như Thương cười khỏ, đã sớm biết bản lãnh tự động biến sắc mặt biến thân phận của hạ nhân trong tòa nhà này, cũng không muốn so đo với bọn họ.

Lập tức đi đầu dẫn người đi vào trong viện!

Nhưng Mai Mai thì lại hứng thú, nắm giữ chặt quần gia Lưu Thắng hỏi hần:

“Vậy người hãy nói một chút, tiểu thư nhà các người là người ở nơi nào? Họ gì tên gì? Còn có những người khác ở chung chỗ này với nàng, đều gọi là gì?”

Lưu Thắng đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó lập tức liền tiếp lời nói:

“A, vị tiểu gia này, lời này cũng không phải để hạ nhân chúng ta nói! Tiểu thư là chủ tử, tặc danh chủ tử làm sao có thể gọi ra từ miệng nô tài! Những người khác ở đây? Nơi này không có những người khác a! À! Người sẽ không phải nói đại thiếu gia và tiểu thiếu gia chứ? Trong phủ chúng ta tổng cộng có ba vị chủ tử, cùng người ở một chỗ chính là tiểu thư, còn có một vị là đại ca tiểu thư, còn có đệ đệ!”

Đang đi ở phía trước một bước Vạn Sự Thông vừa nghe nói thế cười to ha ha, ngay cả Như Thương cũng không nhịn được cười theo.

“Mai Mai!” Vạn Sự Thông quay đầu lại, trực tiếp kéo người lên trước, rồi nói: “Người cùng bọn họ đúng là lẩn quẩn không hiểu! Người ta là loại người nào à! Là nghiêm chỉnh ở bên cạnh chủ tử lẫn lộn bao nhiêu năm! Rất vấy dầu nha!”

Nói xong, còn liếc xéo quần gia kia một cái, tiếp tục nói:

“Này, quần gia gì đó! Phải là gọi tổng quản cũng không sai! Ta ý muốn nói Mai Mai, lẽ ra người nên có thể nghe được à! Người để ý một chút động tĩnh khi hần nói chuyện, nhìn lại xem phía dưới mũi hần trơn bóng đấy! Vậy còn đoán không rõ là loại người nào sao!”

409. Chương 410: Chủ Nhân Nhớ Người Hơn

Mai Mai nghe lời này đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó phản ứng trở lại, ý tứ Vạn Sự Thông đây là nói quần gia Lưu Thắng này cùng bản thân chính là thái giám trong cung.

Nhưng mà ý thức được vừa xoay người, lại phát hiện người ta ngay cả chính mình cũng giống như một khối không tồn tại!

Không khỏi sinh khí, gơ tay liền hướng phía sau lưng Vạn Sự Thông nhéo một cái!

Như Thương cười trộm, thầm nói Mai Mai à Mai Mai, cho dù là muốn đánh người, người đại khái có thể lựa chọn quả đấm hay bàn tay, làm sao lại có thể giống như nữ nhân chỉ biết ngắt nhéo?

Bên ngoài lúc này vừa huyền não vừa âm ỉ, người trong phòng đương nhiên nghe được rất rõ ràng.

Thì thấy cửa phòng cô độc chứng vừa mở ra, đầu tiên là Quỷ Đồng chạy ra trước.

Vừa thấy Như Thương, hài tử cũng không chút nào che giấu sự hưng phấn của mình.

Nhưng hần cũng không dám giống như Mai Mai trực tiếp bỏ nhào tới, chỉ vội vã chạy đến trước mặt Như Thương, vừa gãi đầu vừa không ngừng nhếch môi cười, đồng thời còn kêu:

“Tỷ tỷ người có thể trở về rồi! Tỷ tỷ người có thể trở về rồi!”

Nói thật ra, Quỷ Đồng cười thật sự không dễ nhìn lắm, thậm chí rất vô cùng khó coi.

Nhưng Như Thương cũng không để ý, nàng còn vươn tay ra vỗ vỗ ở đỉnh đầu Quỷ Đồng, sau đó cười ha hả nói:

“Quỷ Đồng gần đây tốt không?”

Hài tử dùng sức gật đầu, còn không quên bổ thêm một câu:

“Chủ nhân cũng rất tốt! Quỷ Đồng nhớ người, chủ nhân càng nhớ người hơn!”

Lời này nghe vào trong tai Vạn Sự Thông, thật là có chút không thấy thoải mái.

Nhưng trên mặt cũng không có biểu hiện ra, hần hiểu được, mình không thể so sánh với người kia.

Thật ra thì như vậy cũng tốt, làm một người bạn đi theo ở bên cạnh nàng, vì nàng phân ưu giải nạn, đã là tốt nhất rồi.

Nhưng Như Thương nghe xong lời này cũng không cho là đúng, nàng chỉ bĩu môi, thuận miệng trả lời hần:

“Thôi đi! Chủ nhân nhà ngươi sẽ không nhớ tới ta! Hần nhớ nhất chính là trời! Một ngày không ngẩng đầu lên nhìn một chút sợ rằng bầu trời sẽ biến mất!”

Một câu nói, chọc cho Mai Mai cười ha ha.

Hần vừa cười, lúc này Quý Đồng mới phản ứng nhìn qua, cùng đi với Như Thương thì ra còn có nhiều người như vậy.

Hài tử có chút mất tự nhiên, lập tức giận tái mặt đến cúi thấp đầu xuống, không hề lên tiếng nữa.

410. Chương 411: Tại Sao Gây Thành Như Vậy

Như Thương nhìn vào trong mắt, thật sự là có chút không được cao hứng.

Vì vậy vội vàng lên tiếng nói:

“Quý Đồng! Ta nói cho ngươi biết! Không nên học theo chủ nhân nhà ngươi, động một chút là không để ý tới người! Có thể đi cùng với ta thì đều là người một nhà, về sau bọn họ cũng sẽ ở lại đây, ngươi không thể có cái bộ dáng này!”

Quý Đồng rất nghe lời Như Thương, vừa nghe nàng nói ra lời ấy, lập tức ngẩng đầu lên, sau đó nhìn về phía Mai Mai cùng Vạn Sự Thông hành lễ từng người.

Mặc dù vẫn không có nói gì, nhưng thái độ đã tốt hơn rất nhiều.

Thấy phía sau còn đi theo một già một trẻ, liền tự mình thu xếp hạ nhân đi chuẩn bị phòng ở cho bọn họ.

Như Thương đối với trạng thái Quý Đồng rất hài lòng, dù sao để một người trước đây không lâu vừa mới từ thế giới hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài nhanh như vậy đã thích ứng được xã hội thực tế, năng lực tiếp nhận của Quý Đồng đã là cực mạnh rồi.

Hài tử vừa đi, Mai Mai cùng Vạn Sự Thông đồng thời đưa mắt ném về phía nàng.

Như Thương chỉ nhẹ gật đầu, rồi nói cho bọn họ biết Quý Đồng chính là quý hài tử từ Tây Dạ dẫn ra ngoài.

Khi ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, thì thấy trong gian phòng Quý Đồng vừa đi ra đang có một người thông thả bước đến.

Nàng dừng lại bước chân, còn có mang theo chút chờ đợi nhìn lại hướng cửa phòng.

Như Thương biết bản thân đang mong đợi cái gì, nhưng mà lại không hiểu bản thân tại sao có thể đối với người kia sinh ra cảm xúc như vậy.

Từ lúc quen biết cô độc chứng đến nay, hai người cũng chưa từng tách ra, đây là sự thật không sai.

Nhưng dù sao cũng không đến mức mới rời đi mười mấy ngày lại có chút. Lại có chút cảm giác tưởng niệm.

Nàng lắc lắc đầu, đem một chút tạp niệm từ trong đầu loại bỏ.

Chỉ cho rằng tình nghĩa vào sinh ra tử có thể so với người khác thân thiết hơn một chút, chỉ vậy thôi.

Trong lúc suy tư, cô độc chứng đã đi ra khỏi cửa.

Vẫn là một bộ dáng khép hờ nửa mắt, đặc biệt là hợp với lúc này sau khi thay đổi một thân áo bào tro, càng lộ vẻ vài phần cả người lười biếng.

Vạn Sự Thông hướng hẳn gập đầu một cái, coi như là chào hỏi.

Mai Mai nhìn thẳng vào người nọ, cũng không có phản ứng gì, nhìn dáng dấp như đang đợi Như Thương lên tiếng giới thiệu.

Nàng cũng không chờ lâu, đi về phía trước hai bước tiện thể muốn giới thiệu Mai Mai với cô độc chứng.

Nhưng người vừa mới đến gần, miệng vẫn còn chưa kịp mở ra, chợt nghe được cô độc chứng dùng thanh âm rất nhỏ nói một câu:

“Tại sao lại gầy thành như vậy?”

411. Chương 412: Mai Mai Làm Cho Quỷ Đồng Phản Ứng

Một câu này vừa nói xong, trong lòng Như Thương có chút ê ẩm, đã bao lâu không có ai chú ý đến nàng mập ốm, đã bao lâu không có ai vừa gặp mặt đầu tiên không hỏi gì khác, chỉ quan tâm nàng như thế nào, nàng có tốt hay không!

Dĩ nhiên, trừ Tiêu Phương.

Trong lúc lơ đãng suy nghĩ bay đi, nhưng lập tức bị Như Thương thu trở về.

Nàng ngẩng nửa đầu lên cười nhạt, có chút bất đắc dĩ, cũng mang theo chút tang thương.

“Không gầy, người nhìn lầm rồi!”

“Đúng vậy! Người nhìn lầm rồi!” Có âm thanh ở phía sau truyền lên, lại là Mai Mai.

Hắn rất thính tai, mặc dù thanh âm cô độc chứng cực nhỏ, nhưng cũng không có cố tình tránh né người khác, vừa vặn bị Mai Mai nghe được ngay chốc à!

Cũng không biết hắn nghĩ như thế nào, rốt cuộc một bước xông lên trước, trực tiếp liền đứng ở giữa Như Thương và cô độc chứng, đành chặt đứt đối thoại hai người.

“A Thương ăn ngon ngủ ngon, mấy ngày trước còn gặp được Tiêu ca ca, làm sao có thể bị gầy! Vị đại ca này, người nhất định là nhìn lầm rồi!”

Cô độc chứng chỉ nhàn nhạt nhìn hắn một cái, cũng không có nói gì.

Như Thương có chút xấu hổ, vội vàng bước lên để giới thiệu cho hai người.

Mai Mai vẻ mặt cột nhả xoay quanh cô độc chứng, đồng một câu tây một câu mà nói không ngừng, Như Thương mặc dù không hiểu tại sao hắn lại biểu hiện nhiệt tình như vậy, nhưng cũng không có để ý gì nhiều.

Mai Mai tính tình vốn là như thế, nàng biết.

Chỉ là đối với trong nháy mắt vừa rồi bản thân xấu hổ có điểm không rõ chân tướng, dường như xấu hổ đó là vào lúc Mai Mai nhắc tới nàng đã gặp Tiêu Phương mới có, rất là kỳ quái.

Lúc này Quỷ Đồng an bài hạ nhân trở về, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Mai Mai theo sát rất gần cô độc chứng nói chuyện cười ha ha.

Mặc dù cô độc chứng đối với lời nói của hắn cũng không có bất kỳ đáp lại nào, nhưng hài tử vẫn bước nhanh xông lên phía trước, trực tiếp kéo lấy cánh tay của Mai Mai một phát liền lôi được người trở lại.

Hắn trời sinh sức lực mạnh mẽ, Mai Mai bị hắn kéo một cái há miệng nghiêng người.

Như Thương cau mày, quát nhẹ ——

“Quý Đồng không được vô lễ!”

Hài tử có chút uất ức, nhìn Như Thương nói:

“Là hần vô lễ trước! Hần quần lấy chủ nhân, chính là vô lễ!”

. Như Thương hết lời để nói!

412. Chương 413: Khách Quý Tới

Đứa nhỏ này đối với cô độc chứng có một loại gần như ở giữa sợ hãi cùng sùng bái kính nể, hành động thân cận vừa rồi của Mai Mai còn có bộ dáng phản ứng của cô độc chứng rõ ràng là không thích, hiển nhiên đã chạm đến kiêng kỵ của hần.

Mai Mai dậm chân, hướng về phía Quý Đồng làm mặt quỷ, nhưng cũng không còn quần lấy cô độc chứng nữa.

Lúc này, cái người Lưu Thắng tự xưng là quần gia vừa đi tới, nhìn mọi người bọn họ hành lễ xong, sau đó nói với cô độc chứng:

“Đại thiếu gia! Ngoài cửa có người muốn gặp ngài!”

Vừa nghe lời ấy, Mai Mai liền vui vẻ cười “Hi hi” một tiếng.

Ngay cả Vạn Sự Thông cũng cười lắc lắc đầu, sau đó nhìn về phía Như Thương giơ lên ngón tay cái, nhẹ nhàng nói:

“Cô nương quả nhiên phán đoán chính xác!”

Mai Mai nín lấy quần gia kia trực tiếp mở miệng hỏi hần ——

“Có phải có một quái nhân toàn thân trang phục áo đen, còn có một tiểu cô nương y phục quần trắng hay không?”

Quần gia cười theo, phụ họa nói:

“Xem ra vị tiểu gia này là tiên tri, nói rất đúng!”

Quần gia kia ăn nói đưa đẩy khiến cho người ta thật không nói nên lời, hai mắt Như Thương tròn trắng, chỉ nghe thanh âm cô độc chứng lười nhác nói:

“Khách quý đến rồi!”

Vạn Sự Thông liếc mắt nhìn Như Thương một cái, rồi sau đó hướng quần gia nọ nói:

“Đi mời khách quý vào đi! Sau đó chuẩn bị trà!”

Lưu Thắng xoay người lại đi ra ngoài mời người, cô độc chứng mời tất cả mọi người đi vào trong phòng, Như Thương lúc này mới có thời gian tách ra túm lấy Quý Đồng, sau đó nhỏ giọng nói với hần:

“Hai vị kia đều là bằng hữu của ta, sau này hai người bọn họ sẽ phải luôn theo chúng ta ở cùng một chỗ, người không nên đối với người ta vô lễ như vậy.”

Quý Đồng nháy mắt mấy cái, hỏi nàng:

“Tại sao? Chúng ta tại sao cần phải ở nhiều hơn hai người!”

“Bởi vì bọn họ cũng giống ngươi à!” Như Thương giải thích cho hần, “Người nhận thức cái người thích nhìn trời làm chủ nhân, cho nên mỗi ngày đi theo hần! Mà Vạn Sự Thông và Mai Mai nhận ta làm chủ nhân, đương nhiên cũng sẽ phải mỗi ngày đi theo ta!”

“Tỷ tỷ là chủ nhân bọn hần?” Quý Đồng mắt sáng lên, ngay sau đó lại ảm đạm xuống, rồi nói: “Nhưng mà cái tên gọi là Mai Mai, Quý Đồng không thích hần!”

“Tại sao?”

413. Chương 414: Người Được Mùi Vị Của Nữ Nhân

“Bởi vì hần quần lấy chủ nhân!” Hải tử cắn giận nói: “Người cùng chủ nhân đã lâu như vậy không gặp, nhưng mà hần lại vẫn cứ luôn quần quít chủ nhân làm cho các người đều không nói được lời nào. Quý Đồng thích người cùng chủ nhân ở chung một chỗ, không thích hần can thiệp vào!”

Hải tử ăn ngay nói thật, Như Thương lại có chút mơ hồ.

“Quý Đồng à!” Nàng dần lại tâm tình xuống, giải thích cho hần: “Tỷ tỷ hiểu được ý tứ của người! Không nói đến ta cùng chủ nhân nhà người có phải muốn ở chung một chỗ hay không, chỉ riêng là Mai Mai, người hoàn toàn không cần phải chán ghét hần nha! Hần cùng thích nhìn trời giống nhau, là một nam nhân! Đừng thấy bộ dạng hần xinh xắn, nhưng dù thế nào cũng vẫn là một nam nhân thôi!”

“Cái gì nam nhân nha!” Quý Đồng liền dậm chân một cái, đầu ngẩng lên thật cao, nhỏ giọng nói: “Cái gì nam nhân à! Ta nghĩ ra được mùi vị của nữ nhân ở trên người của Mai Mai!”

Lần này Như Thương hoàn toàn im lặng!

Ngửi ra được mùi vị của nữ nhân. Lời này nếu để cho Mai Mai nghe, có lẽ chắc là tức giận đến muốn giết người!

Nhưng nàng biết, mùi vị của nữ nhân theo như lời Quý Đồng, chính là cái loại mùi vị son phấn.

Trên người Mai Mai luôn có một dòng hương thơm nữ nhân mới có, nhưng nàng cho rằng đó là nguyên do bởi vì hần quanh năm ca diễn.

Khi hai người đang nói chuyện, khách đến bên ngoài cũng được Lưu Thắng đưa vào trong sân.

Bọn họ bước vào phòng, cũng chỉ còn lại có Như Thương cùng Quý Đồng.

Lưu Thắng hướng về phía bọn họ gật đầu một cái, sau đó nhìn thấy Như Thương vung tay lên biết điều mà lui xuống.

Tể ti Tây Dạ ngẩng đầu để lộ ánh mắt nhìn hướng Như Thương, nhưng chỉ liếc mắt một cái, rồi trái lại thả lỏng xuống.

Như Thương nhếch nhếch môi, rất trực tiếp nói với hần:

“Đừng vọng tưởng sử dụng Mị Thuật không gì hay ho của người để mê hoặc ta, nếu như ta trúng chiêu, thì cũng không phải là Tần Như Thương rồi!”

Lời nói này vừa cất lên, Liên Nhi đi theo bên cạnh tể ti lại có chút khẽ run.

Bất quá lần này nàng cũng không có mở miệng nói chuyện, chỉ nhủ nhẹ mi tâm, giống như đang suy tư về điều gì.

Như Thương có chú ý tới động tác nhỏ này của nàng, nhưng cũng không có dự định lập tức nhận nhau.

414. Chương 415: Liên Nhi Thay Đổi

Liên Nhi lúc này cùng với trước đây đã không còn giống nhau nữa rồi!

Mặc dù những chuyện này nàng đều còn nhớ rõ, nhưng mà trong thời gian đó nhất định đã xảy ra một số chuyện gì, làm cho nàng ngoại trừ thời điểm ở trên thuyền ngẫu nhiên bởi vì kinh hoàng mà phát tác ra ngoài một chút, lúc bình thường, vẫn là giống nhau với người bình thường.

Hoặc là nói. Nàng so với ngày trước càng trầm tĩnh cũng càng lạnh nhạt hơn chút!

“Tần Như Thương!” Tế ti Tây Dạ trầm giọng lặp lại một lần, sau một lúc lâu lại nói: “Thì ra người tên là Tần Như Thương!”

Chỉ một câu này, rồi không còn nói thêm gì nữa, đứng tại chỗ chờ Như Thương dẫn bọn họ vào phòng.

Lúc này Quỷ Đồng lại đột nhiên mở miệng, hài tử kéo kéo vạt áo Như Thương, rồi vươn ngón tay chỉ hướng Liên Nhi, nhỏ giọng nói:

“Tỷ tỷ, tiểu cô nương này tại sao vẫn nhắm mắt lại? Nàng thậm chí không sợ không nhìn thấy đường đi sao!”

Như Thương trong lòng căng thẳng, từ trong đầu chợt lóe lên hình ảnh khi đó lần đầu tiên nhìn thấy Liên Nhi trong Sa Mạc là lúc bộ mặt đầy máu.

Vẫn không đợi nàng trả lời, nhưng Liên Nhi đã chủ động lên tiếng, dùng thanh âm thật bình tĩnh cũng thật hòa nhã trả lời hắn:

“Mở ra cũng vô ích, bởi vì ta căn bản vốn không có con người. Đôi mắt của ta ở trong Sa Mạc bị người xấu khoét đi, trên mặt chỉ lưu lại hai cái lỗ máu trống rỗng.”

Nàng nói lời này rất tàn nhẫn lại máu tươi đầm đìa, Như Thương cũng có chút không đành lòng nghe tiếp nữa.

Nhưng mà Liên Nhi kể lại, thật giống như đang kể chính là một truyện cổ tích tốt đẹp, bình tĩnh như vậy, thậm chí còn mang theo ý cười.

Cứ như thế trong nháy mắt, Như Thương đột nhiên cảm thấy nữ hài này có phải điên rồi hay không?

Nàng biết có một loại người bị bệnh điên cũng không hẳn thật sự phát điên rối loạn gào khóc, mà là biểu hiện ra một loại cực kỳ bình tĩnh.

Quỷ Đồng cũng theo lời nàng nói sợ run cả người, nhìn vào trong ánh mắt của Liên Nhi, tự nhiên tràn đầy đồng tình cùng thương tiếc.

Như Thương than nhẹ vuốt ve đầu của hắn, thầm nói đứa nhỏ ngốc, người còn đi đồng tình người khác.

Liên Nhi khổ hơn nữa, cũng không khổ bằng người.

Nàng bước lên một bước, hướng về phía tế ti Tây Dạ nói:

“Đi theo ta!” Rồi sau đó vén rèm vào phòng, cô độc chứng đã ngồi nghiêm chỉnh ở chủ vị.

415. Chương 416: Đồ Lạ

Tế ti Tây Dạ đến đây cũng không có mang đến ngạc nhiên cho cô độc chứng nhiều lắm, nhưng mà Liên Nhi xuất hiện lại làm cho hắn có một chút giật mình nhỏ nhỏ.

Chỉ có điều loại hoảng sợ này rất mờ nhạt, Như Thương dám cam đoan, ngoài nàng ra, không ai có thể nhìn ra được trước đó một giây thần sắc cô độc chứng có hơi biến hóa.

Nàng biết là bởi vì hần cũng nhìn thấy Liên Nhi, lại càng biết Liên Nhi này, cô độc chúng đã nhận ra được!

Mai Mai nhìn thấy hai người này, rất khinh thường bĩu bĩu môi, sau đó mở miệng nói:

“Còn tưởng rằng khinh công của các người có bao nhiêu cao siêu, rốt cuộc vẫn là theo không kịp xe ngựa của chúng ta nha!”

Vạn Sự Thông trợn mắt nhìn hần, rất không khách khí mà trách mắng:

“Ở đây đang có cô nương cùng Chử tiên sinh, người huênh hoang khoe mẽ cái gì!”

Mai Mai tức giận quá mức, muốn cùng hần biện bạch vài câu, tuy nhiên lại cảm thấy hần nói rất có đạo lý.

Không còn cách nào, khẩu khí đành phải tạm thời nuốt xuống.

Tế ti dắt tay Liên Nhi đi vào trong phòng mấy bước, đứng lại ở đối diện cô độc chúng cách xa khoảng ba bước, sau đó khẽ gật đầu một cái, nói:

“Tiểu chủ ngàn dặm thư tín, hần là có chuyện quan trọng muốn thương nghị với Đồ Lạp?”

Lời này vừa nói ra, mọi người thế mới biết, tên của hần là Đồ Lạp.

Cô độc chúng cũng hơi khom người, nhưng cũng không khách khí, mà trực tiếp mở miệng nói:

“Ta muốn hồi triều, cần Tây Dạ giúp một tay!”

Đồ Lạp nghe lời ấy đột nhiên cười thật to, cái loại cười quỷ dị không hiểu, nghe vào trong tai người dẫn đến đại não đều theo đó bùng nổ đau nhức.

Vạn Sự Thông cùng Mai Mai ý thức được không tốt, lập tức vận công để chống đỡ, cuối cùng cũng không kịp bị thương.

Mà tiếng cười kia đối với cô độc chúng, Quỷ Đồng còn có Tần Như Thương mà nói, cũng chỉ là khó nghe một chút mà thôi, cũng không quá mức tạo thành lực sát thương.

Đồ Lạp ngừng cười sau đó khẽ gật đầu, giống như tán thưởng đối với hần ba người, cũng đồng thời nói:

“Không trách được có thể từ Tây Dạ lén trốn đi ra ngoài, quả nhiên là có chút bản lĩnh!”

Cô độc chúng lúc này lại chuyển đề tài, ánh mắt ném về hướng Liên Nhi, mở miệng nói:

“Chúc mừng Đại Tế Ti đã luyện thành ‘Thành Quỷ Hàng’!”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng đều sửng sốt.

416. Chương 417: Thành Quỷ Hàng

Mai Mai cùng Quỷ Đồng nghe không hiểu, vẻ mặt mờ mịt.

Vạn Sự Thông hình như có chút hiểu biết, khuôn mặt mang theo kinh ngạc.

Như Thương lại nhú chặt mi, hai mắt thẳng nhìn chòng chọc về phía Liên Nhi được hần dắt ở trong tay, trong lòng dâng lên kinh ngạc cực lớn, thật lâu không thể bình phục.

Cái gọi là “Thành Quỷ Hàng”, là một loại thuật trong Nam Dương Hàng Đầu.

Theo như truyền thuyết, Hàng Đầu Sư muốn luyện Hàng này, trước hết cần giết chết một đứa trẻ trong vòng mười ba tuổi.

Sau đó dùng thuật Hàng thi hành với đứa trẻ này, sử dụng hồn phách đứa trẻ này kể cả ruột dạ dày bắn ra khoang bụng, mà toàn bộ chỗ trống rỗng bị Hàng Đầu Sư dùng thuật Hàng bổ sung vào.

Lúc đối địch, động tác của đứa trẻ này nhanh như gió, mỗi một chỗ trong thân thể đều là vũ khí trí mạng.

Lợi hại hơn chính là, chỉ cần nó há miệng, sẽ có hơi thở tàn ác từ trong khoang bụng mà ra cắn người, truyền thuyết kể lại có thể ở trong nháy mắt đoạt hồn phách con người.

Nàng vẫn cảm thấy tế ti Tây Dạ đối với Liên Nhi có một loại kiêng kỵ cùng chăm sóc đặc biệt, đối với trường hợp này cũng không phải là chưa từng có suy đoán.

Nàng thậm chí đoán được có thể hay không chính là Liên Nhi ở Tây Dạ có một lần gặp gỡ thầy cúng tế, mà bởi vì vậy leo lên chiếm được địa vị.

Làm thế nào cũng không nghĩ tới, Liên Nhi đúng là kí gửi thể để huấn luyện tập Thành Quỷ Hàng.

Kí gửi thể cần phải che chở dưỡng thành, cũng phải luôn luôn duy trì thân thể kí gửi khỏe mạnh.

Dĩ nhiên, không phải là không thể được ngã bệnh, chỉ là mỗi một lần sinh bệnh chính là sẽ phân tán một bộ phận công lực, cần phải có thời gian bổ sung trở lại từ đầu.

Mà Thành Quỷ Hàng kí gửi thân thể cũng không thể lấy ra, cũng như nhau một khi bị người tinh thông thuật Hàng Đầu bắt giữ, kí gửi thể ngược lại sẽ tấn công chủ nó, công kích đầu tiên người sử dụng nó luyện Hàng.

Thành Quỷ Hàng lực công kích cực mạnh, Như Thương ở kiếp trước từng có may mắn nhìn thấy một lần Nam Dương Hàng Đầu Sư cùng Cổ Thuật Miêu Cương đấu pháp, đòn sát thủ cuối cùng của Hàng Đầu Sư chính là một Thành Quỷ Hàng chỉ mười hai tuổi.

Vốn là hoàn toàn chiếm thượng phong, vào lúc Cổ Thuật Miêu Tộc đang chống lại Thành Quỷ Hàng bay như nhanh tên bắn, thậm chí ngay cả một hiệp đối mặt cũng không đánh tới, đã bị Thành Quỷ Hàng cắn nuốt không còn một mảnh.

Tốc độ ấy nhanh gần giống như tia chớp, lúc đó nhìn thấy nàng thật kinh tâm động phách. (chấn động lòng người)

417. Chương 418: Ký Gửi Thể Không Tốt

Sau đó nàng nghĩ, cho dù lúc đó người bị dùng cổ đổi lại là nàng, cũng không có nắm chắc toàn thân mà lui.

Hôm nay, Đồ Lạp dùng Liên Nhi luyện thành Thành Quỷ Hàng, lại không biết huấn nuôi dưỡng con Quỷ này đến trình độ gì đây.

Nghĩ đến mà sợ, nếu như thuật Hàng của hắn đã hoàn thành tám mươi phần trăm, việc làm của bọn nàng ở trên sông chính là hết sức nguy hiểm.

“Vẫn chưa thành!” Đồ Lạp nghe xong lời cô độc chứng khê lắc đầu, cũng không giấu giếm, thẳng thắn mà nói: “Vừa qua khỏi một nửa, cách luyện thành, còn có chút thời gian.”

Cô độc chứng chỉ cười không nói, ánh mắt Đồ Lạp lại lướt qua trên người Quỷ Đồng, rồi sau đó hơi có chút tiếu nhạo nói:

“Kí gửi thể chỗ tốt nhất, chẳng những đã luyện thành Hàng, công lực cũng sẽ gia tăng gấp đôi!”

Như Thương biết lời của hắn là có ý gì, Đồ Lạp ý muốn nói là Quỷ Đồng, bằng không dùng Quỷ Đồng để luyện, có thể so với Liên Nhi lợi hại hơn nhiều!

Nàng tức điên, lạnh lùng hừ một tiếng cười, rồi nhìn hướng Đồ Lạp trong ánh mắt lại lạnh thấu xương hơn vài phần.

Vạn Sự Thông bên cạnh cũng hít một hơi thật sâu, đương nhiên hiểu rõ tình thế trước mắt.

Thành Quỷ Hàng hắn mặc dù chưa từng gặp qua, nhưng đã được người gọi là Vạn Sự Thông, vẫn là có nghe nói qua.

Lúc này nhìn thấy ánh mắt Như Thương lạnh hắt, hắt không chút nghĩ ngợi, trực tiếp liền đứng lên chắn trước mặt nàng.

Mai Mai hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, nhưng cũng không nói gì thêm nữa.

Không khí trong phòng nhất thời có chút căng thẳng, ngay cả Quý Đồng cũng cảm thấy Như Thương đối với hắc y nhân kia đột nhiên sinh ra tức giận.

Mặc dù hắt vẫn không rõ là vì sao, nhưng cũng lựa chọn giống như Vạn Sự Thông.

Chỉ là, hắt đi che chắn là cô độc chứng.

Hai người này vừa động, cô độc chứng cùng Như Thương lại đồng thời phát ra một tiếng cười khổ.

Rồi sau đó liền nghe hắt nói:

“Quý Đồng, không có việc gì.”

Như Thương cũng hướng về phía Vạn Sự Thông khẽ lắc đầu, ý bảo hắt trở về chỗ ngồi đi.

Hai người về vị trí, ánh mắt nàng lúc này mới chuyển hướng nhìn Liên Nhi, thầm nói một tiếng đáng thương.

Thì ra đứa nhỏ này cuối cùng vẫn không thể nào tránh được một kiếp, mặc dù không có bị nhốt vào bồn được, nhưng bị Đồ Lạp chọn để luyện Thành Quỷ Hàng.

418. Chương 419: Hợp Tác

Kết quả như vậy, người so với nhốt vào bồn được cũng không tốt hơn gì.

“Tiểu chủ không sợ ta dẫn theo quân binh Tây Dạ tới sao?” Đồ Lạp đối với hành động trong phòng làm như không thấy, vẫn nhìn về phía cô độc chứng nói chuyện.

Mà chuyện nói ra, xác thực cũng là điểm mà Như Thương quan tâm cùng nghi ngờ nhất.

Nàng cũng nhìn hướng cô độc chứng, chỉ thấy người ngồi ở chủ vị vẫn là một bộ dáng thường thấy nhất, khép hờ nửa mắt tựa lưng vào ghế ngồi, nếu không phải lúc này đang hơi hơi lắc đầu với Đồ Lạp, e rằng người không quen thuộc —— Chẳng hạn như Mai Mai, sẽ cho rằng hắt đang ngủ thật say.

“Tiểu chủ quả nhiên vẫn như cũ.” Đồ Lạp hạ thấp người, lại nói: “Vừa rồi nói muốn hồi triều cần Tây Dạ hỗ trợ, không biết nên giúp như thế nào đây?”

Lời nói này xong, ngay cả chính hắt cũng không khỏi cười khổ một tiếng, tiếp tục nói:

“Người vốn là con tin Tây Dạ, ban đầu Tây Dạ lưu người, mục đích chính là giam cầm cả đời, dùng việc này khống chế Đông Thục. Hôm nay người tự mình chạy ra, còn nói muốn Tây Dạ hỗ trợ giúp người trở lại triều đình Đông Thục, chuyện này thật sự mâu thuẫn.”

Cô độc chứng lúc này mới để mắt mở rộng hơn một chút, nhìn chằm chằm Đồ Lạp thật lâu, lúc nói tiếp nhưng không có trả lời vấn đề của hắt, mà chỉ nói:

“Đồ Lạp Đại Tể Ti! Năm đó là vì một câu nói của người mới bảo vệ cái mạng này của ta, đa tạ.”

Hắt đột nhiên nói cảm ơn, Đồ Lạp cũng không bắt ngờ, chỉ là hơi gạt đầu một cái, xem như tiếp nhận tiếng cảm ơn này.

Cô độc chứng lúc này mới nói ra mục đích thật sự gọi hắt đến đây, hắt nói ——

“Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu tất nhiên hận ta thấu xương, không muốn cùng ta hợp tác. Nhưng mà ta lại nghĩ. . . .” Hắt dừng một chút, thân mình hơi hướng lên phía trước, chậm rãi nói: “Nhưng mà ta lại nghĩ, người sẽ nguyện ý!”

Lời vừa nói ra, Đồ Lạp đột nhiên nhấc đầu lên, dường như có một tia ham muốn khác thường, nhưng cũng ngay lập tức lại thua trận ở trong ánh mắt thâm thúy của cô độc chứng.

Như Thương biết, có cô độc chứng và Quỷ Đồng ở đây, Đại Tế Ti này cho dù có chút hy vọng mưu đồ, cũng phải nhiều phần cổ kỵ.

419. Chương 420: Thành Giao

Huống chi còn có những người khác ở đây, cho dù hẳn có Thành Quỷ Hàng trong tay, muốn lỗ mãng, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Trong phòng hiện tại lại tĩnh lặng hiệp tiếp theo, giống như tất cả mọi người đang suy tư, đối với một phen đối thoại này, đối với lựa chọn cuối cùng, Đồ Lạp biết, chuyến đi lần này, là cần phải quyết định đối với cái vị trí bản thân đã mơ ước nhiều năm!

Một hồi lâu, thì thấy hắn trịnh trọng gật đầu, mở miệng nói:

“Được! Nói một chút điều kiện của ngươi và lợi ích của ta!”

Cô độc chứng lúc này trả lời ——

“Xúi giục Tây Dạ Vương xuất binh Đông Thục, dùng A Thần kiềm chế hoàng tộc Đông Thục. Thời điểm lâm nguy do ta ra mặt đánh lui địch, dùng việc này ép hoàng tộc họ Chử không thể không thừa nhận tồn tại của ta! Về phần ngươi —— Ta sẽ chọn thời cơ thích hợp bố trí mai phục đối phó Tây Dạ Vương, dồn hắn vào chỗ chết, đồng thời trợ giúp ngươi thượng vị, trở thành thế hệ mới đứng đầu Tây Dạ!”

“Thành giao!”

Đồ Lạp tiếp ứng rất sảng khoái, gần như vào lúc cô độc chứng vừa dứt lời, hắn liền lập tức ném ra hai chữ “Thành giao.”

Những người khác ở trong phòng nghe đến đây cũng hiểu rõ toàn bộ kế hoạch của cô độc chứng, đều không kiềm chế được mà miệng hít khí lạnh.

Mai Mai quay nhìn Như Thương, trong mắt tựa như mang theo dò hỏi.

Như Thương biết hắn muốn hỏi cái gì, không chỉ là Mai Mai, thật ra thì vào giờ phút này, ngay cả chính nàng ở trong lòng cũng đang không ngừng hỏi: Vì Thầm Châu, dẫn đến hai nước giao chiến, đáng giá sao?

Đột nhiên cũng có chút hối hận, nàng trước giờ không nghĩ làm cho sự việc khuếch trương như thế.

Đối với cái vật cần tìm kia, là điều tra công khai cũng được hay điều tra ngầm cũng vậy, là trộm lấy hay là cướp đoạt, nàng cũng đã chuẩn bị tâm lý để làm như vậy.

Nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến độc hại sinh linh, gây họa cho dân chúng.

Nhưng sự việc đến ngày hôm nay, rất nhiều chuyện hình như đã không còn chịu nàng khống chế.

Sự tình đang phát triển theo một phương hướng nàng không thể hoàn toàn nắm giữ.

Nàng muốn gọi ngừng, nhưng vào lúc này không có biện pháp mở miệng.

Mặc dù nàng đã bắt đầu chất vấn cô độc chứng phát sinh an bài này rốt cuộc là vì giúp nàng tìm Thầm Châu, hay thật sự là vì bản thân có điều kiện hồi triều?

420. Chương 421: Có Nên Khuyên Hắc Thu Tay Lại Hay Không

Nếu như tâm tính của hắc đã thay đổi, nếu như hắc không hài lòng với cách xưng hô “Tiền thái tử”, nếu như hắc đối với tất cả hạ nhân tòa đại trạch này đều lựa chọn có loại ký ức khác đã không thể nào nhận nại nữa.

Nàng có nên khuyên hắc đúng lúc thu tay lại hay không?

Nhưng mà khuyên, hắc có thể nghe sao?

“Đại Tể Ti sẵn khoái!” Cô độc chứng đối với đáp ứng của hắc rất hài lòng, vì vậy nói: “Ta bảo Quỷ Đồng an bài chỗ ở cho ngươi, nghỉ ngơi mấy ngày rồi trở về Tây Dạ an bài đi! Chúng ta mặc dù không vội, nhưng cũng không muốn đợi quá lâu, mong rằng thứ lỗi.”

Đồ Lạp gật đầu tỏ vẻ hiểu, nhưng đối với chuyện tiếp theo khoát tay cự tuyệt:

“Không ở lại được !” Hắc nói: “Ta bây giờ sẽ trở về Tây Dạ. Đại quân ít ngày nữa sẽ xâm phạm, khi đến dưới thành Tấn Dương ta liên lạc với tiểu chủ!”

“Đợi một chút...!” Tể ti đang muốn xoay người, lại chợt nghe có thanh âm Như Thương truyền đến, hỏi hắc: “Trong hoàng cung Đông Thục cũng có một người biết điều khiển rắn Tây Dạ ——” Nói xong, chỉ cô độc chứng một cái, rồi nói: “Hắc từng tận mắt nhìn thấy khổng chể, chính là cái loại A Thần đó.”

“A?” Đồ Lạp sưng sờ, ngay sau đó mở miệng hỏi: “Chính là người Tây Dạ chúng ta?”

Như Thương lắc đầu,

“Không phải! Đáng vẻ người Trung Nguyên!”

Đồ Lạp lại suy nghĩ một chút, liền bình tĩnh ——

“Đúng rồi! Rất nhiều năm trước đây có một hài tử Trung Nguyên đã từng đến Tây Dạ, rất được Vương Hậu yêu thích. Vương Hậu thu nhận hắc ở bên người, còn chỉ dạy bản lãnh điều khiển rắn. Sau lại vì Vương Hậu bị một trận bệnh nặng, hài tử kia thì vào lúc nàng bệnh nặng bị đuổi về Trung Nguyên, từ đó không chút tin tức.”

Giải thích này xem như hợp lý, Như Thương cũng không có gì muốn hỏi nữa.

Thật ra thì nàng rất muốn mở miệng nói với Đồ Lạp khi Tây Dạ xâm phạm, không nên làm tổn thương dân chúng dọc đường.

Nhưng lời đến khóe miệng, rồi lại cảm giác mình quá mức ngây thơ, cũng quá mức nhân từ.

Hai quân giao chiến, từ trước đến nay thiệt thòi đều là dân chúng, làm sao có khả năng bởi vì nàng nói không tổn thương thì có thể không tổn thương.

.

Đồ Lạp dẫn theo Liên Nhi rời đi, là Quỷ Đồng đi ra ngoài đưa tiễn.

421. Chương 422: Có Quyền Trách Cứ Sao

Lúc trở về lại nói cho bọn hắc biết ——

“Trên cơ thể nữ hài kia không có hơi thở người.”

Như Thương than nhẹ, tìm cái ghế ngồi xuống, hai đầu gối gập lại trên ghế dựa mặt vòng quanh hai cánh tay, không hề lên tiếng.

Vạn Sự Thông biết giữa nàng và cô độc chứng nhất định có lời muốn nói, vì thế xua đuổi Mai Mai cùng nhau đi ra ngoài.

Mai Mai có chút không vừa ý, vừa bị Vạn Sự Thông xô đẩy mặc kệ còn hướng về phía cô độc chứng hô:

“Này! Không thích nói chuyện! Buổi tối ta tới tìm người cùng ăn cơm!”

Quý Đồng cũng đi theo Vạn Sự Thông, bọn họ cùng nhau đi ra khỏi phòng, nán lại một chút trong không gian cuối cùng đều thanh tĩnh trở lại, cô độc chứng tự mình đứng lên đi đến bên cạnh Như Thương, cúi đầu nhìn xuống nàng, thấy nàng không nói, liền chủ động nói:

“Sao vậy?”

Nàng ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm về phía hắn, trong ánh mắt lại có chút phức tạp.

Như Thương cũng nói không được tâm tình mình lúc này đối với cô độc chứng mình là như thế nào, người này là chiến hữu sống vai tác chiến tốt nhất đắc lợi nhất, cũng là người khi nàng có nguy nan nhiều lần ra tay cứu giúp.

Nhưng chỉ mới vừa rồi lúc còn đang một phen đối thoại với Đồ Lạp, lại làm cho nàng đối với mối quan hệ này thật sự có chút hoài nghi.

Cảm thấy cô độc chứng đã có mục đích của mình, đã không còn là người từ Vương Thành Tây Dạ chạy trốn ra chỉ một lòng một dạ đi theo mình nữa.

Nhưng nàng có quyền trách cứ sao?

Đáp án dĩ nhiên là —— Không có!

Nếu trách cứ, nên trách những gì đây?

Trách hắn không nên có tư tưởng của mình, không nên có toan tính của mình, tất cả đều phải xoay chung quanh nàng, nàng muốn làm gì, hắn phải đi làm đó?

Như vậy quá ích kỷ!

Nàng làm không được!

Nhưng nếu không trách, chung quy lại cảm thấy trong lòng có nhiều điểm mâu chốt không qua được.

Giống như lúc mới từ Dược Vương Cốc đi ra biết được Tiêu Phương lừa gạt nàng, là đau như vậy.

“Đây chính là biện pháp người nói?” Rốt cuộc đã mở miệng, nhưng chỉ hỏi như vậy.

Cô độc chứng gật đầu, thẳng thắn ——

“Phải!”

“Chỉ vì vào cung, dẫn đến hai nước giao chiến?”

“Không sai!”

422. Chương 423: Chỉ Cần Người Nói, Ta Sẽ Giúp Người

“Tại sao?” Nàng đột nhiên đem thân thể vươn thẳng lên trước, nắm tay chống lên ghế dựa hướng về phía cô độc chứng đang khom người trước mặt mình —— “Người đừng nói vào cung chỉ là vì giúp ta đi tìm Thâm Châu! Ta không tin!”

Cô độc chứng hơi nhíu mi nhìn nàng, thật lâu không lên tiếng.

Như Thương nhìn thấy được ở trong ánh mắt hắn tựa như có một tia ưu thương, giống như bởi vì câu không tin này của nàng mà có, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

“Tại sao không tin đây?” Cô độc chứng khoát tay, câu hỏi nhẹ nhàng như mây gió, vừa là hỏi, vừa là tự mình nói.

Như Thương đem một tia dao động hơi trào dâng ở đáy lòng áp chế đi xuống, sau đó tiếp tục mở miệng, nói:

“Tìm Thầm Châu vốn chính là chuyện riêng của ta, ta thừa nhận kéo theo người vào là ta không đúng. Nhưng nếu người không muốn, đại khái có thể rời đi, ta dù sao cũng không có đến mức cầm đao để lên cổ bắt người đi theo ta làm một trận rắc rối này. Nhưng mà người có tự hỏi lòng mình, chuyện cho tới ngày hôm nay, người thật chỉ vì giúp ta tìm Thầm Châu sao?”

Nàng càng nói càng kích động, thậm chí tay giơ lên chỉ đến phương hướng hoàng cung Tần Dương ——

“Là người muốn đi vào trong đó! Là người muốn cái vị trí kia! Là người muốn tìm về mọi thứ người đã mất đi! Nhưng mà, Chữ Thiên Minh! Nếu như người nói ra, ta đương nhiên giúp người! Tại sao rõ ràng trong lòng có suy nghĩ, nhưng lại phải nghĩ ra chiêu bài giúp ta tìm kiếm Thầm Châu chứ?”

Nàng kích động làm cô độc chứng có chút hơi ngẩn người, vốn không phải là người hoạt bát hình như lại càng thêm mờ mịt hơn.

Hắn cứ như vậy nhìn chằm chằm Như Thương, đối mặt với chỉ trích của nàng vẫn không nhúc nhích, nhưng ở trên mặt hiện lên một tia nghi ngờ cùng không hiểu.

Cái loại không hiểu đó cũng không kéo dài bao lâu, thay vào đó, chính là ngưng tụ phần hận.

Như Thương cũng không thể nào nói ra lời tiếp theo, thậm chí lời nói đã lao ra cửa miệng nửa chừng lại “ưng ực” một tiếng nuốt trở vào.

Là nàng nói sai rồi sao?

Tại sao ở trong biểu tình của cô độc chứng nàng lại nhìn thấy thất vọng cùng đau khổ?

Tại sao ở trong ánh mắt của cô độc chứng nàng lại nhìn thấy chua xót cùng đau thương?

Trong lúc nhất thời, nàng cũng giật mình.

423. Chương 424: Hối Hận Sao

Hai người cứ đối diện như vậy mà nhìn nhau, thời gian chừng một nén hương, ai cũng không lên tiếng.

Rốt cuộc vẫn là cô độc chứng mở miệng trước tiên, nhưng lại nói:

“Người cứ như vậy nhìn ta?” Giống như là hỏi, cũng tựa như là rõ ràng tự thuật.

Như Thương nói xong căng thẳng trong lòng, nhưng lại bắt đầu hối hận một phen chỉ trích đó của mình.

Nhưng lời đã ra miệng, không có đạo lý thu hồi.

Nàng đành phải mạnh mẽ cắn răng nghênh đón hướng ánh mắt của đối phương, cho dù bên trong đó có một tia mập mờ không dễ suy xét.

“Người nói không sai, ta đúng là muốn trở về nơi đó! Nhưng không phải bởi vì chức vị hay ngôi vị hoàng đế, mà là vì là mẫu thân của ta!”

Hắn đứng lên, tận lực đem thanh âm hạ xuống thấp, cũng để bình tĩnh lại.

Như Thương nhìn hắn tự mình bước đi thông thả đến bên cửa sổ, cũng không có đẩy cửa sổ ra, chỉ là cách cửa sổ giấy mà ngẩng nửa đầu nhìn ra bên ngoài.

Một hồi lâu, thanh âm lại chậm rãi mà đến, nói:

“Rất nhiều chuyện không biết thì tốt, nhưng một khi biết rồi, thì không có cách nào để mặc cho nó tiếp tục phát triển theo phương hướng không tốt. Bên trong tòa hoàng cung này có mẫu thân của ta, còn có thái tử vẫn luôn muốn sát hại nàng. Ta thật sự không có cách nào ngồi yên không để ý đến! A Thương người không biết, những ngày người không có ở đây, vào mỗi buổi tối ta đều đi đến canh giữ bên ngoài viện Liên nhi trong hoàng cung, chính là sợ người biết điều khiển rắn lại đến hành hung.”

Trong giọng nói của hắn, nét mặt xen lẫn đau khổ cùng bất đắc dĩ, trong lúc nhất thời, nói ra làm cho Như Thương không phản bác được.

“Thật ra có đôi khi cũng hận người!” Cô độc chứng tiếp tục nói, nhưng rất không được tự nhiên nổi lên một nụ cười khổ. “Hận người tại sao phải đến Tây Dạ! Cũng tự hận bản thân tại sao lại không thể bỏ mặc người không cần để ý đến. Nếu như ta không năm lần bảy lượt ra tay cứu người, e rằng hiện tại sẽ là một cảnh tượng khác.”

“Hỏi hận sao?” Nàng rút cuộc chen vào nói, cũng không nóng không lạnh ném ra một câu như vậy.

Thật ra thì ba chữ kia vừa ra khỏi miệng, bản thân nàng đã hối hận trước rồi!

Kiếp trước vẻ mặt lạnh nhạt hai mươi mấy năm, mặc dù ở chung với Tiêu Phương bốn năm đã thay đổi rất nhiều, nhưng đôi lúc những lời nói lạnh lùng có lẽ không nghe theo mà cứ tự do từ trong miệng lao ra.

Thí dụ như lời nói lúc này!

424. Chương 425: Không Hối Hận

Bất quá cô độc chứng cũng không thêm để ý, hắn thề nhưng rất trịnh trọng lắc lắc đầu, trả lời nàng:

“Không hối hận!”

Một tiếng “Không hối hận”, thân hình cũng chậm rãi quay lại.

Thấy Tần Như Thương nhíu mày nhìn về phía hắn, cô độc chứng cũng chỉ nhún vai một cái, bất đắc dĩ thở ra nụ cười khổ.

Hắn rất ít dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện, hoặc là nói, ngày trước hắn thật sự rất ít nói chuyện.

Nhưng Tần Như Thương cuối cùng lại ép hắn từng câu từng câu mở rộng lời nói trong lòng.

“Đều là tự mình lựa chọn, sau này cũng không hối hận!”

Hắn thả lỏng tay, lại nói:

“Như Thương, mặc kệ người tin hoặc không tin, muốn đi vào hoàng cung trong thành Tấn Dương, tuy rằng ở bên trong có mục đích cá nhân ta, nhưng nói đến cùng vẫn là vì người. Nếu như không có người, ta đại khái có thể tính toán mang được người từ bên trong đi ra, từ đó phụng dưỡng cả đời. Không cần phải để mình cuốn vào đi vào, tranh giành những thứ hư vinh không ra gì này.”

Tâm Như Thương có phần lay động, không thể không thừa nhận lời nói sau này của cô độc chứng, nàng vẫn muốn lựa chọn tin tưởng hắn.

Nhưng khi dùng hành động gạt đầu để biểu hiện ham muốn ra ngoài thì lại biến thành lắc đầu.

Nàng nói:

“Dù vậy, dẫn đến hai nước giao chiến cũng đi ngược lại dự tính ban đầu của ta. Ta muốn có Thầm Châu, nhưng từ đầu đến cuối không muốn nhắm vào sinh mệnh dân chúng vô tội để trả giá. Dân chúng tay không tất sát không giống như tướng sĩ thân mặc khôi giáp! Ta mặc dù không phải người lương thiện, nhưng cũng không có tàn ác đến mức độ như thế.”

Nói đến đây, nàng nghĩ rằng sẽ nhìn thấy vô số loại biểu cảm đến từ trên mặt cô độc chúng, cũng tưởng tượng đến vô số loại phản ứng của đối phương.

Nhưng nàng vô luận như thế nào cũng không ngờ tới, sau khi hần nghe xong lời này về mặt lại vô cùng kinh ngạc.

Rồi sau đó giật mình mở miệng, chỉ hỏi nàng:

“Cái gì dân chúng? Tại sao phải chết giết dân chúng?”

Như Thương dùng sức gõ gõ đầu, nàng cảm thấy, hiện tại không phải đầu óc của nàng có vấn đề, mà là trạng thái của cô độc chúng không bình thường.

Hai nước giao chiến dân chúng thương vong, cái này còn cần phải hỏi sao?

Lập tức đem suy nghĩ của mình nói ra, cô độc chúng lại đột nhiên cười ha hả.

425. Chương 426: Hiểu Lầm

Loại này cười làm cho Như Thương sợ hết hồn, cảm xúc cô độc chúng cho tới nay đều rất kín kẽ, nàng chưa bao giờ nhìn thấy hần cười thành như vậy.

Vì vậy ngẩng đầu lên, trong ánh mắt còn có chút bất mãn.

“Người cười cái gì!”

Hần chỉ thẳng vào nàng, thật vất vả mới ngưng lại tiếng cười, sau đó mới nói:

“Ta cười người vòng vo nói nửa ngày, hóa ra là bởi vì sợ khi Tây Dạ đến xâm phạm giết hại dân chúng dọc đường! Nhưng mà Như Thương, người không có tàn ác tới mức như thế, chẳng lẽ ta chính là đồ xem mạng người như cỏ rác sao?”

Trong ánh mắt Như Thương mang theo dấu hỏi cùng nghi ngờ, lại nghe được hần tiếp tục nói:

“Người hiểu lầm!”

Cô độc chúng đến gần vài bước, rồi cúi người xuống ở trước mặt Như Thương, dùng bàn tay chống lên ghế dựa, nhìn dáng vẻ rất giống hạ xuống trên cánh tay nàng, nhưng cuối cùng vẫn là thay đổi lựa chọn.

“Người vẫn chưa hiểu được Tây Dạ! Nơi đó mặc dù cũng có quân trấn quốc, nhưng mà về phần binh lực so với Đông Thục thật sự khác rất xa. Coi như bọn họ dẫn theo toàn thể quân trấn quốc ra ngoài, sợ là ngay cả Hách quốc cũng không ra được, đã bị tướng sĩ biên quan giết cho không lưu lại một mảnh giáp!”

“Như Thương, người Tây Dạ dựa vào chính là xà cẩu, chứ không phải đại quân. Mà ta, cũng bởi vì biết bọn họ sẽ không mang theo đại quân xâm phạm, cho nên mới phải đề nghị với Đồ Lạp về khoản giao dịch này.”

Lời này khiến Như Thương rất bất ngờ, vừa nghe vừa ở trong lòng không ngừng tiêu hóa ý tứ lời nói của hần, cuối cùng đã hiểu rõ, hiện tại không xác định hỏi ——

“Người ý muốn nói là, cho dù Tây Dạ đến cũng chỉ lạng lẽ, chứ không phải giống ta suy nghĩ chỉ huy đại quân một đường xung phong liều chết?”

Cô độc chúng gật đầu ——

“Đương nhiên! Tây Dạ cũng không có bản lĩnh đó! Bọn họ nhiều nhất cũng chỉ là được Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu cho lạng lẽ mang theo một nhóm đệ tử âm thầm đến Tấn Dương, sau đó ở chỗ này đơn độc cùng người hoàng tộc triển khai đồ sát! Nói ra, đây cũng là phương pháp đơn giản nhất hữu hiệu nhất! Sống chết của dân chúng uy hiếp không được hoàng gia, bọn họ chân chính để ý chính là tính mạng của mình!”

Lời nói cô độc chúng đến đây chấm dứt, Như Thương lại đột nhiên thoáng cái mặt liền đỏ.

Những lời nói lúc này thật giống như một màn chuyện cười!

426. Chương 427: Giang Sơn Hay Không Ta Muốn Nó Để Làm Gì

Bản thân còn nói nhiều lời chỉ trích người ta như vậy, còn không chỉ hoài nghi cô độc chứng là trong lòng muốn tách ra khẳng khái tự mình ngồi lên ngôi vị thái tử.

Nàng thậm chí còn vụng trộm nghĩ đến có nên dứt khoát phát tay rời đi hay không!

Nhưng mà.

“Không để ý tới người!” Nàng không ngồi thêm được nữa, bật nhảy thật cao từ trên ghế xuống, sau đó liền chạy như bay ra khỏi cửa phòng.

Trong phòng chỉ còn lại cô độc chứng một mình tự cười khổ, cười khổ là vì trong chớp mắt vừa rồi nhìn thấy được vẻ thẹn thùng của Như Thương, cũng là vì ở một góc độ nào đó nàng đã không tin tưởng cùng hoài nghi.

“Có giang sơn hay không, ta muốn nó để làm gì?” Hắc nữ non tự nói, trong lòng dâng lên chua xót, rất lâu không gạt bỏ được.

.

Nói đến Tần Như Thương đi ra khỏi cửa, vừa mới quẹo khúc quanh muốn trở về phòng của mình, lại không để ý, “Phanh” một cái đụng ngay mặt với một người đang đi phương hướng ngược lại.

Nàng tâm tư hỗn loạn, há miệng liền ném ra một câu ——

“Người nào đó!”

Đang vươn tay ra đỡ lấy nàng Vạn Sự Thông lúng túng dừng một chút, rồi sau đó nhỏ giọng nói:

“Cô nương, thật xin lỗi.”

Lửa giận của Như Thương cũng vào lúc này dịu lại một chút, gặp phải là Vạn Sự Thông, bất đắc dĩ khoát khoát tay, ý bảo không có sao.

Nhưng khi nhắc chân muốn tiếp tục đi về phía trước, lại nghe Vạn Sự Thông đột nhiên hỏi:

“Cô nương người làm sao vậy?”

Nàng “Hả” một tiếng quay đầu, hỏi ngược lại hắc:

“Ta thế nào?”

Vạn Sự Thông nhìn nhìn ở trên mặt nàng, há hốc mồm muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không có nói ra.

“Không có việc gì, cô nương đi nghỉ ngơi đi!”

Hắc nói chuyện không đầu không đuôi, không có trình tự, Như Thương cũng không có lòng dạ nào để ý, tự mình xoay người trở về phòng.

Nhưng sau khi nàng đã đi xa Vạn Sự Thông thở dài ra một hơi, thầm nói: Đúng là không có việc gì! Chỉ là mặt của người đỏ hồng khác thường.

Đang bước đi thong thả đến chính viện, lại gặp phải Mai Mai đang đi về hướng phòng của cô độc chứng, lăm la lăm lét muốn thò người ra bước vào, nhưng tay còn chưa có chạm đến khung cửa đã bị Quý Đồng đột nhiên chạy tới một phát lôi kéo người trở về!

Hắn không muốn cùng người này cãi nhau, tự chọn một chỗ thanh tĩnh mà ngồi xếp bằng, điều chỉnh hơi lâu, cuối cùng làm cho tâm trạng mình đã nhiều ngày nay đều không thể nhẹ nhàng về lại vị trí ban đầu.

427. Chương 428: Quân Địch Tây Dạ Đến

Đại trạch ngoài thành Tấn Dương, mọi người vậy mà đã ở lại đúng 40 ngày.

Vào lúc Mai Mai đã sắp bị sự kiên nhẫn giày vò, thì một con Hải Đông Thanh* im hơi lặng tiếng bay vào trong viện, rơi thẳng tới phía trước cửa sổ cô độc chứng. (loài chim đưa thư)

Người ở bên trong đẩy nhẹ cửa sổ ra, lấy tờ giấy từ dưới chân phi cầm, chỉ liếc mắt một cái liền ngẩng đầu lên nhìn về phía mọi người trong viện nói:

“Quân địch Tây Dạ —— đến!”

Lời vừa nói ra, trong viện mọi người hoan hô nổi lên bốn phía.

Cảm giác đó căn bản không giống như đang có địch đột kích đến, mà giống như là thời điểm lâm nguy đợi được cứu binh đến.

Như Thương nhìn Mai Mai đứng đầu vui vẻ reo hò, không khỏi vuốt vuốt trán, thầm nghĩ mình thu nhận cái tiểu đệ này thật sự là có chút âm ỉ.

Lúc này quản gia Lưu Thắng vừa đúng lúc từ trong viện đi qua, Như Thương đột nhiên rung mình, tựa như nghĩ tới điều gì.

Cùng lúc đó, Vạn Sự Thông cũng nhìn qua nàng.

Hai người thần sắc vừa biến, cùng nhau gật đầu.

Sau đó chỉ thấy được hai bóng người rất nhanh thoáng qua ở trước mặt người khác, quản gia kia đang cất bước bỗng chốc liền ngừng lại.

Người như là bị đóng băng, cũng không nhúc nhích, thậm chí ngay cả miệng cũng là há nửa chừng.

Mai Mai sững sờ, ngay sau đó phản ánh lại, Như Thương cùng Vạn Sự Thông đây là đang ra tay đi không chế hạ nhân trong viện.

Vì vậy thân hình thoát một cái, cũng gia nhập chiến đoàn!

Nói đến, quản gia Lưu Thắng đúng là có chút công phu.

Chẳng qua hắn không nghĩ tới, những người này có thể hoàn toàn không báo trước đột nhiên làm khó dễ, lúc này mới hiểu được thủ đoạn của Như Thương.

Mà những người khác, mặc dù cũng có chút quyền cước, nhưng so với ba người Như Thương vậy thì cùng bọn họ không có giống nhau rồi.

Trong lúc nhất thời, từ trên xuống dưới toàn bộ hạ nhân tòa đại trạch này đều bị bọn họ dùng thủ pháp nhanh gọn phong bế huyết đạo, tất cả ổn định bất động đứng nguyên tại chỗ.

Làm xong những thứ này, Như Thương lại bước đi thông thả trở về trong viện, hướng về phía Quỳ Đồng nháy mắt ra hiệu, hài tử lập tức hiểu ý, rồi sau đó bắt đầu hành động.

Chỉ thấy hắn kéo tất cả mọi người đến phòng chứa củi, bất kể nam nam nữ nữ cũng đẩy hết vào trong khu vực quản lý, sau đó hướng về phía trong phòng chứa củi nói ——

428. Chương 429: Quả Thúc Hạ Nhân

“Sẽ có người đứng giờ đưa cơm ăn cho các người, có thể chạy trốn, nhưng có thể chạy được ra ngoài hay không, các người tự mình xem xét!”

Hắn thốt ra lời này xong, trước khi rời khỏi viện Mai Mai đột nhiên phát ra một trận gào thét kỳ quái.

Mọi người nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy hắn đang khép lại hai tay đặt ở khoeo miệng, lớn tiếng hướng về phía trong rừng điên cuồng kêu lên.

Không lâu lắm, đúng là có một lão hổ kèm theo hai con gấu đen đồng loạt chạy ra.

Quý Đồng vừa thấy liền vui cười, hoan hô mừng rỡ chạy đi xem.

Vạn Sự Thông thoáng nhìn Như Thương một cái, hơi có chút bất đắc dĩ nói:

“Muốn chạy trốn, thật đúng là tự mình xem xét!”

Không sai! Mai Mai gọi đến ba trợ thủ này là dùng để trông giữ người!

Khi một lão hổ cùng hai con gấu đen to lớn đứng ở cửa phòng chứa củi, những người bên trong đó tất cả đều đang bị dọa cho sắc mặt trắng bệch.

Nếu không phải bởi vì bị phong bế huyết đạo, e rằng cũng sớm đã phát ra gào thét rung trời rồi.

Cô độc chứng lúc này cũng từ trong nhà đi ra, nhìn thoáng qua nơi đó, rồi hướng về phía Mai Mai giơ lên ngón tay cái.

Đối phương đắc ý cười cười với hắn, rồi sau đó chen lách xô đẩy lại đến bên cạnh quán lấy cô độc chứng.

Quý Đồng rất thích ba vị bằng hữu mới kia, mặc dù chúng nó biểu hiện vẫn chưa phải đặc biệt thân thiện, ngoại trừ sẽ cùng Mai Mai trao đổi ra, đối với những người khác hầu như là cũng không thèm để ý.

Nhưng thứ này cũng không ảnh hưởng Quý Đồng đến thích bọn chúng, dù sao có lời nói Mai Mai, bọn chúng cũng không cần người, Quý Đồng hết sức vui vẻ đùa nghịch.

Lúc này có chuồn chuồn bay qua, Mai Mai đưa tay đón lấy, rồi để vật nhỏ kia sát vào bên tai.

Tự nghe một lát rồi thả chuồn chuồn bay đi, sau đó nhìn về phía cô độc chứng, nghiêm mặt nói:

“Hạo Vương trúng độc! Không thể giải, đã bị mất mạng!”

Mọi người đều hít một hơi khí lạnh, Như Thương thầm nói, động tác của Tây Dạ quả thực rất nhanh.

Nhưng, hiện tại cũng không phải là thời điểm bọn họ động thủ.

Theo lời cô độc chứng mà nói, mọi người còn phải đợi một thời cơ.

Đợi đến hoàng tộc Đông Thục chủ động đến mời, tới lúc đó, mới có tư cách để nói điều kiện với đối phương.

Vì vậy, mấy ngày kế tiếp, Vạn Sự Thông cùng Mai Mai từng người bận rộn phát động.

429. Chương 430: Tin Tức

Dựa theo bản lãnh của mỗi người bọn họ đối với Tây Dạ hay Đông Thục trong trận ám đấu này phải triển khai điều tra cận kề.

Bỗng nhiên liền có tin tức truyền tới đại trạch ——

Nói là: Tây Dạ lần này tổng cộng đến 20 người, bao gồm Tây Dạ Vương và Vương Hậu, còn có Đại Tế Ti Đồ Lạp.

Lại nói: Tây Dạ chọn nơi dừng chân ở ngoài thành Tấn Dương ba dặm, phương hướng lại vừa khéo ngược lại với tòa đại trạch này.

Lại nói: Chung quanh chỗ người Tây Dạ chọn dừng chân bày xà trận, người Đông Thục nhiều lần đi vào đều bị tóm lấy, chẳng những không có thu hoạch, ngược lại thương vong vô cùng nghiêm trọng

Lại nói: Hoàng cung Đông Thục đã chết Nhị hoàng tử, Ngũ hoàng tử, Thập Nhất hoàng tử. Quý Phi, toàn bộ phi tần, mỹ tần đều đã chết, ngoài ra vô số cung nữ thái giám bị mất mạng.

Mấy người đối với tin tức như thế cũng không kinh ngạc, rắn Tây Dạ bọn họ đều hiểu rõ, đánh lén tuyệt đối là phương tiện tốt nhất.

Nhưng vào lúc này, cũng truyền đến trong cung có lực lượng giúp đỡ phản kháng.

Chính là người biết điều khiến rắn trong cung thái tử!

Nhưng Vạn Sự Thông mang tới tin tức còn nói, người nọ mới bắt đầu lâm trận cũng sai khiến rắn đấu với Tây Dạ, nhưng khi người gặp phải Vương Hậu Tây Dạ lập tức phản chiến, ngược lại giúp đỡ Tây Dạ bắt giữ thái tử Đông Thục hiện tại!

Lời vừa nói ra, thần sắc cô độc chứng lập tức nghiêm túc.

Như Thương cũng biết, thời gian đã đến lúc rồi!

Lại bắt giữ một thái tử, dùng quan điểm Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu để nghĩ, hiện tại hẳn là nên lên đường trở về phủ, từ đó hai nước sẽ tiếp tục được bình an vô sự hai mươi năm.

Nhưng bọn họ lại không thể để Tây Dạ cứ như vậy mà đi!

Không riêng bọn họ, Đại Tế Ti Đồ Lạp cũng sẽ không cho Tây Dạ Vương trở về dễ dàng như vậy !

Lần này gây ra tranh chấp hai nước, hẳn xuất ra lực lượng lớn, nếu không phải sau khi hắn trở về dùng lời nói cùng địa vị tế ti một phen cổ động với Vương giả, sợ là chuyện Tây Dạ đến xâm phạm Đông Thục, bọn họ còn phải lo lắng nhiều hơn.

Dù sao muốn sát thương sinh mạng trong phạm vi nhỏ thì có thể, nhưng ngộ nhỡ hoàng tộc Đông Thục có chuẩn bị chu đáo vẹn toàn, hoặc là dứt khoát cắn răng liều mạng cùng một mất một còn.

Tây Dạ kia muốn toàn thân mà lui, cũng thật sự là vọng tưởng.

430. Chương 431: Liên Nhi Đến

Bọn họ không có biện pháp dẫn đến quá nhiều rắn, hơn nữa coi như dẫn theo nhiều rắn nhưng năng lực có thể được bao nhiêu?

So với mấy chục vạn đại quân Đông Thục, đúng là khác rất xa.

Sở dĩ đối với chuyện cô độc chứng bỏ trốn, đầu tiên bọn họ lựa chọn ngồi bàng quang là vì muốn nhìn xem bên phía Đông Thục phản ứng như thế nào.

Hôm nay cuối cùng đã xâm phạm, có lẽ bắt được thái tử hiện tại đã là mục tiêu thứ nhất của bọn họ.

Về phần cô độc chứng, coi như đã bỏ qua rồi.

“Chủ nhân!” Chợt có thanh âm của Quý Đồng từ ngoài viện cất lên, mọi người trong viện nghe nhìn lại, nhận thấy thanh âm hài tử mặc dù gấp, nhưng tốc độ đi bộ lại có phần chậm chạp.

Nhìn đến phía sau hắn, mọi người bấy giờ mới hiểu được lý do hắn không đi nhanh.

Là Liên Nhi!

Liên Nhi đi theo phía sau hần, di chuyển rất chậm, cho nên mới làm bước chân của Quỷ Đồng cũng không thể không chậm lại theo.

Mặc dù hần đã sớm nói ở trên người Liên Nhi không nghĩ thấy hơi người, nhưng dù sao cũng là tiểu cô nương có mặt mũi nhu mì xinh đẹp, Quỷ Đồng thế nào cũng không có biện pháp đối đãi với nàng như ngoại tộc.

Liên Nhi đến vào lúc này, mọi người cũng không ngạc nhiên.

Bởi vì cô độc chứng có nói qua, đã đến lúc Đồ Lạp tới để thương nghị tiếp theo với bọn họ.

Nhưng kỳ quái chính là, mọi người chỉ thấy Liên Nhi chứ không thấy Đồ Lạp vẫn luôn một tác cũng không rời nàng.

Hai đường mi thanh tú của Như Thương gắt gao nhú chặt lại, rồi nhìn đến hướng Liên Nhi trong ánh mắt tựa như còn mang theo chút cảnh giác.

Vạn Sự Thông chú ý đến ánh mắt biến hóa của nàng, theo bản năng đứng lên, đem Như Thương che chắn ở bên cạnh.

Động tác này của hần khiến cho cô độc chứng nhìn lướt qua như có như không, dường như có chút giật mình, hàm xúc ý tứ của hần nổi lên trên mặt.

Nhưng cũng chỉ là giật mình, đối với việc này vẫn chưa có dư thừa nửa câu.

Như Thương kéo vạt áo cô độc chứng, khẽ sát đầu lại gần, nhỏ giọng nói:

“Thành Quỷ Hàng kí gửi vào thể đã tách ra chủ thể, chỉ có hai loại khả năng. Một là Hàng Đầu chưa luyện thành đã bị người thâm tóm, hai là Hàng Đầu đã luyện xong nên bắt đầu hành động!”

Cô độc chứng gật đầu một cái, trả lời nàng:

“Hiện tại, hần là loại thứ hai.”

“Cẩn thận!”

“Cẩn thận!”

Hai người một câu “Cẩn thận” đồng thời ra khỏi miệng, ở trong lòng ngầm hiểu rồi sau đó nhìn nhau cười một tiếng.

431. Chương 432: Đồ Lạp Chuyển Lối

Vạn Sự Thông đứng gần phía trước cúi đầu thở dài rất nhẹ.

Như Thương chưa từng phát giác, nhưng cô độc chứng lại nhìn thấy được.

Lúc này Quỷ Đồng đã dẫn theo Liên Nhi đi tới trước mặt mọi người, trong viện ngoại trừ Mai Mai không có ở đây, những người khác đều có mặt đầy đủ.

“Đại Tề Ti bảo ta tới tìm một vị tiểu chủ, xin hỏi là vị nào?” Liên Nhi mở miệng nói chuyện trước.

Như Thương không thể không khen ngợi thuật Hàng Đầu của tề ti Đồ Lạp luyện tập vô cùng cao siêu, Liên Nhi này nếu không phải bị cô độc chứng nhận ra rồi nói rõ chân tướng sự thật, sợ là không người nào có thể phát hiện sự khác thường của nàng.

Nhưng khi biết rõ tình huống thì bọn nàng cũng hiểu được, Thành Quỷ Hàng này đã luyện đến bậc cao thâm rồi, là Lô Hỏa Thuần Thanh.

Cô độc chứng ngồi dựa ở trên ghế mây vẫn chưa nhúc nhích, chỉ khép mở đôi môi đáp một tiếng:

“Là ta!”

Trên mặt Liên Nhi nổi lên nụ cười nhạt, loại tươi cười này nếu đặt ở nữ hài tử nhà bình thường thì hết sức điềm tĩnh.

Nhưng mà lúc này lại biểu hiện ở trên mặt Liên Nhi, thật đúng là có hơi quỷ dị.

Ở viện bên kia, vài con mãnh thú trông giữ hạ nhân của trạch viện vừa phát ra tiếng gầm nhẹ.

Nhưng cũng không dám tiến lên, thậm chí nhìn về phía Liên Nhi lại từng bước lui về phía sau.

Mắt Liên Nhi không thể thấy, nhưng tai vẫn còn sử dụng rất tốt.

Chỉ thấy nữ hài hơi nhíu mi, nhẹ giọng nói:

“Trong viện sao lại có dã thú? Nghe qua hình như là lão hổ.”

“Đồ Lạp bảo người đến nhần lời gì, nói đi!” Không để ý nghi vấn của nàng, cô độc chứng nói thẳng ra mục đích.

Liên Nhi nghe xong, đầu tiên là gạt đầu một cái, sau đó lại hơi lắc đầu, trả lời hần:

“Là tiện thể nhần, cũng không phải là nhần lời gì, đó là muốn ta ở lại! Đại Tể Ti có nói, hành động của Tây Dạ đã gần kết thúc, khuya hôm nay có lẽ bắt đầu suốt đêm rút khỏi phạm vi Tấn Dương. Hiện tại có thái tử Đông Thục trong tay, cũng không có làm khó quá mức phía Đông Thục. Chỉ thảo luận xong điều kiện ý muốn nói hai bên từ nay về sau sẽ không xâm phạm lẫn nhau!”

Cô độc chứng gạt đầu.

“Sau đó thì sao?”

Liên Nhi tiếp tục nói ——

432. Chương 433: Về Chỗ Bị Thương

“Sau đó, Đại Tể Ti còn nói! Các người có thể triển khai hành động vào tối nay, xin tiểu chủ thông báo hoàng tộc Đông Thục cùng đi cứu người, hần sẽ hiệp trợ người cứu thái tử ra. Nhưng mà người phải dẫn theo ta, bây giờ ta là tùy tùng của người, đến lúc đó sẽ giúp người giết chết Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu! Chỉ là người phải thả những người Tây Dạ khác rời đi, bởi vì những người đó phải trở về Tây Dạ để làm chứng!”

Một màn âm mưu cứ như vậy được nói đến rất êm tai, giọng điệu Liên Nhi nói chuyện rất nhẹ nhàng từ tốn, từ đầu tới cuối cũng không có một chút phập phồng.

Không thể không thừa nhận, nghe nàng nói chuyện thật là hưởng thụ, cái loại ngữ điệu nhẹ nhàng ôn nhu có thể khiến cho người ta cảm thấy thật thoải mái.

Nhưng mọi người trong viện đều không có thời gian để thưởng thức, ai cũng biết nữ hài này đại biểu cho cái gì, cũng biết nàng nói những lời này là có hàm ý gì.

Nhưng cô độc chứng cũng chưa có tỏ ngay thái độ, bản thân hần lại rơi vào trầm tư, thời gian đã qua nửa nén hương, lúc này mới mở miệng nói chuyện.

Nhưng là nói với Quý Đồng:

“Dẫn tiểu cô nương này đi nghỉ ngơi, những lời nàng nói ta đều nhớ rõ, đêm nay sẽ theo an bài này làm việc!”

Quý Đồng đáp lại, kéo kéo Liên Nhi dẫn nàng đi.

Đợi đến khi hai người vòng qua chính viện, cô độc chứng mới nói với Vạn Sự Thông:

“Đi tìm Mai Mai trở về, không cần phải thám thính gì nữa!”

Vạn Sự Thông linh mệnh rời đi, vào lúc này, trong sân chỉ còn lại hai người cô độc chứng và Tần Như Thương.

Hai chân Như Thương vẫn cuộn tròn trên ghế dựa, dùng tay ôm hai đầu gối làm cho ghế xích đu thêm lắc lư lên xuống.

Cô độc chứng mặc cho nàng tự mình đóng cửa một lát, sau đó vươn tay ra giữ ghế dựa dừng lại cố định.

Như Thương cũng không có hỏi hấn muốn làm gì? Nhưng vào lúc hấn đưa tay qua nàng thoáng nhìn lòng bàn tay của hấn.

Trên đó có một đường vết sẹo rất rõ ràng nổi bật, có nhiều chỗ đã kết vảy bong tróc, để lộ ra vết trắng lờ mờ.

“Cũng lành rất nhanh!” Nàng nhếch nhếch miệng, ném ra một câu như vậy.

Cô độc chứng cong lên khoe môi, không cần hỏi cũng biết nàng nói lời này là có ý tứ gì, vì vậy nhẹ nhàng trả lời:

“Vậy phải cảm tạ vì người không gặp nguy hiểm nữa!”

433. Chương 434: Có Thể Có Biện Pháp Phá Thành Quỷ Hàng

Ngụ ý là, nếu Như Thương cứ tiếp tục cần máu hấn để cứu, e rằng vết sẹo này của hấn đến bây giờ cũng không kết vảy nổi.

Nàng lại nhếch môi, liếc hấn một cái nói:

“Cũng không phải chỉ một mình ta, lần trước người vào cung, không phải cũng cứu người khác sao!”

Hấn cũng đành chịu, không muốn tiếp tục kéo dài đề tài này nữa.

Nhưng tay nắm giữ ghế dựa vẫn không để xuống, tự trầm tư suy nghĩ một lát, rồi mới nói:

“Có thể có cách phá Thành Quỷ Hàng không?”

Như Thương sưng sờ, hỏi ngược lại:

“Tại sao muốn phá?”

“Bởi vì không phá nó, chúng ta không đối phó được Đồ Lạp.”

Nàng nháy mắt, hình như có chút không rõ ý tứ trong lời nói của cô độc chứng.

Đồ Lạp với bọn họ mà nói nên là đồng bạn hợp tác mới đúng, tại sao lại nói tới đối phó?

Nhưng nàng không có hỏi!

Đây là một phần ăn ý mà Như Thương và cô độc chứng đã hình thành từ khi quen biết đến nay!

Hai người bọn họ đối với một sự việc nào đó, cũng đều tự có phán đoán chính xác và thành thực.

Hơn nữa khi kẻ vai chiến đấu hoàn toàn tin tưởng, làm cho nàng cảm thấy rất nhiều sự tình có hỏi hay không thật ra cũng không quan trọng.

Cô độc chứng nói, nàng nghe theo là được rồi.

Ngược lại, nếu nàng có ý tưởng gì, tất nhiên đối phương cũng toàn lực phối hợp.

Bây giờ nghe cô độc chứng hỏi phương pháp phá giải Thành Quỷ Hàng, mặc dù trong lòng đang có nghi ngờ, nhưng vẫn rất nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nói:

“Có, đúng là có một cách!”

“Nói nghe thử xem!”

Như Thương thả lỏng tay ——

“Chính là vào lúc này!”

Thấy cô độc chứng không lên tiếng, liền tiếp tục nói:

“Lần trước khi Đồ Lạp đến, Thành Quỷ Hàng vẫn chưa luyện thành. Lúc ta gặp hắn ở trên sông, cảm thấy Liên Nhi khi đó cũng không có thoải mái, đối với chuyện tình ngày trước vẫn còn nhớ rất rõ ràng. Bây giờ trải qua chưa đến hai ngày, lẽ ra không có thể nhanh như vậy đã hoàn toàn luyện xong Thành Quỷ Hàng! Khả năng duy nhất chính là Đồ Lạp đã dùng khí huyết của mình chuyển đến trên người Liên Nhi!”

“Nói chính xác là hiện tại Đồ Lạp đang suy yếu?”

“Suy yếu chỉ là một phần!” Như Thương nhìn về phía hắn, nói tiếp: “Quan trọng nhất chính là kí gửi thể cùng chủ thể tách rời ra, chủ thể sẽ mất đi năng lực bảo vệ mạnh nhất. Bản lãnh Đồ Lạp có lợi hại hơn nữa, nhưng nếu như ở dưới tình huống không có Thành Quỷ Hàng trong tay còn đồng thời chống lại hai người ta và ngươi, thì sợ là cũng không có dễ dàng thoát thân như vậy!”

434. Chương 435: Có Rất Nhiều Người Tới

Lúc này Quỷ Đồng đang từ sau viện đi vòng ra, Như Thương thuận miệng hỏi:

“Dàn xếp nữ hài đó xong rồi?”

Quỷ Đồng gật đầu một cái:

“Nàng nói rất mệt, muốn đi ngủ trước!”

Xoay đầu trở lại, Như Thương lúc này mới nói:

“Phương pháp phá Thành Quỷ Hàng thật ra thì rất đơn giản, chính là giết chết chủ thể! Chủ thể vừa chết, kí gửi thể đương nhiên cũng chết theo!”

Lời vừa nói ra, cô độc chứng cuối cùng hiểu rõ.

Thì ra nhược điểm của Thành Quỷ Hàng không phải ở trên người tiểu quỷ kia, mà nhược điểm của nó chính là người tạo ra nó!

“Tuy rằng ta không biết vì sao ngươi lâm trận rồi phản chiến, nhưng ngươi làm việc luôn có lý do của mình, cho nên ta nhất định sẽ giúp ngươi.” Nàng thoải mái nói ra miệng, những lời này cô độc chứng nghe vào trong tai hết sức hưởng thụ.

“Sự việc thành công, tự ta sẽ nói rõ lý do cho ngươi biết, yên tâm, chắc chắn sẽ không có lừa gạt ngươi đâu.”

Trong lòng Như Thương nhói lên, không biết do nàng quá nhạy cảm hay là cô độc chứng nói lời này vốn là có hai phần ý tứ.

“Lừa gạt” cái chữ này đối với nàng hiện tại mà nói, thật sự là có điểm phạm vào điều kiêng kỵ.

Tất cả chỉ vì Tiêu Phương.

Nàng lắc lắc đầu, đem hết thấy những chuyện không nên nghĩ quẩn ở sau đầu, rồi liếc nhìn Quỷ Đồng, lại thấy hài tử bỗng chốc nằm sấp xuống đất, để tai dán sát trên mặt đất nghe một hồi, sau đó nói:

“Có rất nhiều người đi về phía bên này, rất nhiều rất nhiều, số lượng không nhỏ.”

Như Thương nhìn về phía cô độc chứng, chỉ thấy trên mặt hấn hiện lên tia cười lạnh, nàng thuận miệng liền hỏi:

“Người biết là ai tới?”

Hấn gật đầu:

“Dĩ nhiên!”

Lúc này nàng dường như cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng hấn, vì vậy cười khẽ một tiếng, nói:

“Sẽ không phải chính là hoàng đế Đông Thục chứ?”

Cô độc chứng nhìn nàng nhú mi:

“Sao lại không có thể đây! Mất con trai bảo bối, so với chúng ta hấn đương nhiên là phải sốt ruột hơn rồi.”

Quý Đồng nghe qua cũng hiểu được một chút, vì vậy tiếp lời nói ——

“Chủ nhân ý muốn nói là, hoàng đế Đông Thục đến đây để viện binh, chủ động mời chúng ta giúp đỡ đi cứu người ở chỗ Tây Dạ Vương?”

Như Thương hướng về phía hấn ném qua ánh mắt tán dương!

435. Chương 436: Là Tới Đổi Người

Suy luận này đối với người bình thường mà nói thì hết sức đơn giản, nhưng Quý Đồng không giống vậy, vừa trải qua cuộc sống ở ngoài đời không lâu, hấn đã có thể suy nghĩ được như thế, đúng là không dễ.

Nhưng nhìn lại cô độc chứng, thì thấy hấn tự mình chậm rãi lắc đầu, nụ cười trên khóe miệng lại lạnh hơn vài phần.

Trong lòng Như Thương đột nhiên chuyển động, lập tức liền mở miệng ——

“Chẳng lẽ không phải tới xin chúng ta cứu người hay sao?”

“Ừ.” Cô độc chứng không hề quay lại, lượng người bên ngoài đã tới gần, bọn họ không cần kề sát mặt đất cũng nghe được rõ ràng. “Không phải xin chúng ta đi cứu người, mà. Để cho ta đi đổi người!”

“Mẹ nó!” Nàng theo bản năng liền ném ra một câu chửi tục như vậy, hai người kia nghe không hiểu gì, cùng nhau nhìn nàng.

Như Thương có chút ngượng ngùng, lời mắng chửi người này nàng cũng không có thường xuyên nói, mà người cổ đại nghe cũng không hiểu được.

Thật sự là vì chuyện này có phần quá mức phi lý, bởi vì không kiếm được nên dùng chữ “Mẹ nó” để biểu đạt mà thôi.

“Người ý muốn nói là hoàng đế Đông Thục đến bảo người quay về Tây Dạ, đổi lại thái tử hiện tại?” Khi Như Thương nói lời này biểu cảm thật có chút bất đắc dĩ. (nếu quả thật vậy mình cũng muốn chửi ‘Mẹ Nó’)

Đạo lý của Như Thương không sai, ngay cả Quý Đồng cũng gật đầu tán thành.

Nhưng chỉ thấy cô độc chứng vẫn là một bộ dạng suy tư, đợi đến khi mắt nhìn thấy lượng người bên ngoài sắp đến trước cửa, mới nghe được hấn lên tiếng.

Tốc độ nói chuyện lần này có chút gấp gáp, rất rõ ràng là không muốn cho người tới bên ngoài nghe được.

Hấn nói:

“Người còn nhớ ta có kể cho người ở trong cung nhìn thấy một người đáng ghét giống nhau như đúc với hoàng đế Đông Thục? Cánh tay trái người đó bị rắn cắn bị thương, một lát nhìn xem một chút!”

436. Chương 437: Hoàng Thượng Giá Lâm

Vừa mới dứt lời, đã nghe được ngoài viện một thanh âm chói tai cao giọng hô to ——

“Hoàng thượng giá lâm!” Bốn chữ giống như đang xướng lên ở nơi gấp khúc cách bên trong phòng năm ba bước, Như Thương nghe xong đứng im bần rần cả người.

Nhưng, ngoại trừ Quỷ Đồng vẫn luôn đứng ở ngoài, nàng và cô độc chứng cũng đều không nhúc nhích.

Người người đều biết thấy hoàng đế cần phải chu toàn cấp bậc lễ nghi, dù dân chúng không hiểu được lễ nghi ít nhất cũng biết nên quỳ xuống.

Nhưng bọn họ thì một chút dự định quỳ cũng không có!

Bên ngoài thật sự rất nhiều người đến đây, trừ đi cung nữ thái giám, hơn nữa còn lại là Ngự Lâm Quân hộ giá.

Bọn họ đầu tiên vọt vào cửa viện, hai đội hàng ngũ đứng ngay ngắn ở hai bên trái phải.

Mắt không nhìn nơi khác, hơi thở điều độ không gấp, từng người một mà đứng rất thẳng tắp.

Ngay sau đó, chính là một lão giả khoác hoàng bào đang được thái giám cung nữ nâng đỡ thông thả bước đi vào.

Nhưng lại không phải mặc long bào, mặc dù cũng là màu vàng sáng rực, nhưng mà ở vạt áo trước không thấy vật vinh quang lừng lẫy.

Người nọ đi đến chỗ cách xa trước mặt bọn họ năm bước thì dừng lại, một Đại Thái Giám ở phía trước thấy ba người không quỳ không lạy không lên tiếng, bộ dáng tức giận đến mắt trợn trắng.

Đi thẳng lên trước, kêu “Oa” lên một tiếng ——

“Lớn mật!”

Như Thương bị kích động muốn bịt kín lỗ tai, nhưng như thế thì quá khó coi nên chỉ đành phải ngưng lại.

“Hoàng thượng đến thăm hỏi, bọn người còn không mau mau tiếp giá!”

Ba người vẫn không lên tiếng.

Thái giám kia lại muốn mở miệng khiển trách, nhưng nghe được hoàng đế ở phía sau quát một tiếng:

“Lui ra!”

Lời nói đã ra cửa miệng thái giám đột nhiên thu lại tiếng nói, tự mình kìm nén bức trở xuống, sau đó về mặt tức giận khom người lui về.

Hoàng đế Đông Thực Quốc bước lên trước hai bước, khoát tay cho thái giám đi ở bên cạnh đều lui ra.

Cô độc chứng thuận mắt nhìn lại, cảm thấy người này so với lúc trước mình gặp hắn ở trong hoàng cung thành Tấn Dương thì có lẽ già đi rất nhiều.

Mặc dù khi đó hắn đứng ở cửa viện Liên nhi cũng là một thân tang thương, nhưng uy nghi vẫn còn, khí phách vẫn có.

Nhưng, lúc này bọn họ nhìn thấy, cũng chỉ là một lão già bình thường, phụ thân vì nhi tử của mình bị bắt đi mà không thể không cúi đầu cầu xin người khác giúp đỡ.

437. Chương 438: Thiên Minh Hãy Cứu Đệ Đệ Người

Cô độc chứng đột nhiên lại nổi lên một tia suy nghĩ, vì vậy mở miệng hỏi hần ——

“Xưa kia khi đưa ta đi Tây Dạ làm con tin, người cũng là bộ dáng này?”

Lão hoàng đế không nghĩ tới hần lại đột nhiên dùng câu đó để mở lời, trong lúc nhất thời không có cách nào đáp lại.

Suy nghĩ một phen, muốn gật đầu, rồi lại cảm thấy lúc này gật đầu lại kết hợp với lời mình sắp muốn nói, thật sự là quá giả dối.

Nhưng cũng không thể lắc đầu, nên buộc lòng phải ngậm miệng không lên tiếng, bỏ qua câu trả lời.

Như Thương cười lạnh một cái, bây giờ nàng có điểm hiểu tại sao cô độc chứng khẳng định như thế, hoàng đế này là tới yêu cầu đổi người.

Quả nhiên không phải là một biểu hiện của người phụ thân nên có à!

Rốt cuộc, người ở đối diện đã có phản ứng, nhưng lại dùng thân phận của Vua một nước hướng về phía cô độc chứng khom người cúi đầu thật sâu.

Hành động này làm cho cô độc chứng nhíu nhíu đầu lông mày, nhưng cũng chỉ đành tiếp nhận.

Đến khi đối phương đứng thẳng người, tiếng nói cũng đồng thời truyền đến, nói ——

“Thiên Minh, hãy cứu đệ đệ người!”

Cô độc chứng giương đầu nhìn hần nhưng không trả lời.

Hần đang tự nghĩ một tiếng đệ đệ này thân thiết đến nhường nào, cũng đang tự nghĩ bản thân hiện tại đối mặt với cái người gọi là phụ hoàng này, thế nhưng tại sao không nảy sinh được nửa điểm cảm giác gần gũi.

“Cứu như thế nào?” Hần hỏi, “Làm sao để cứu đây?”

Lời nói nhạt nhẽo lại thêm lạnh nhạt.

Đến nỗi hoàng đế Đông Thục Quốc khi vừa bước vào cửa viện, liền cảm thấy chuyển đi này của mình đã thua một nửa.

“Thiên Minh. . . .” Hần tiếp tục mở lời, giọng nói có chút khàn khàn. “Xưa kia đưa người đi Tây Dạ, là vì không thể không làm như vậy. Trẫm là hoàng đế, không thể nhìn quốc gia dân chúng bị ngoại tộc khác gieo họa. Khi đó, vốn cũng là rất lo lắng cho người! Sau đó đã từng nhiều lần phái người đi hỏi thăm, biết người sống ở Tây Dạ cũng không tệ, bọn họ đều gọi người là tiểu chủ, cho nên mới. . . cho nên mới yên tâm để người ở lại!”

Một phen nói xong, xem ra đúng là đào tim móc phổi.

Vì dân chúng bỏ con mình, cũng coi như là khí phách của một thế hệ đế vương nên có.

Nhưng đã nảy sinh hiềm khích, lời này nghe vào trong tai cô độc chứng và Tần Như Thương, ít nhiều gì cũng có một chút thành phần giả tạo.

438. Chương 439: Như Thương Trách Mắng

Mà đối với chuyện năm đó, thật ra cô độc chứng biết rất ít, thậm chí còn không nhiều bằng Như Thương nghe được.

Hần chỉ nhớ khi mình tỉnh lại là được người vừa mới vớt từ trong bồn dục ra ngoài, những gì trước đó, đến nay cũng chưa từng nghe thấy điều gì.

Như Thương đúng là có nói sơ qua một chút, nhưng cũng không nhiều lắm.

Lão hoàng đế ném ra những lời này, khiến cho lông mày của Tần Như Thương dựng đứng trước tiên.

Nàng liền xách lên một bàn tay của cô độc chứng, duỗi thẳng ra để mu bàn tay đối diện với hướng trước mặt, đưa móng tay đen như mực cho hoàng đế rõ ràng rãnh mạch mà nhìn vào trong mắt.

Sau đó nói:

“Cái này gọi là ở Tây Dạ sống không tệ? Người có biết một tiếng tiểu chủ là hấn dùng tính mạng của mình để đổi lấy?”

Nhắc tới chuyện này, Như Thương hung hãn nghiêng rằng.

Dù sao chung đụng đã lâu, lại cùng nhau trải qua sống chết, khi đó nếu như không phải nghe Tiêu Phương kể lại những gì cô độc chứng đã từng trải qua thì nàng cũng không có biện pháp bình tĩnh được như vậy.

“Các người chỉ nghĩ là đưa con tin đi qua, nhưng lại không nghĩ đến Tây Dạ căn bản không muốn để cho thái tử sống! Hấn vừa đến Vương Cung Tây Dạ liền bị ném vào bồn dục, liên tục ngâm trong thuốc bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể từ bồn dục ra ngoài! Coi như hấn mạng lớn, ở trong nước thuốc đó huyết nhục không bị biến hóa mục nát, nhưng cũng làm ười đầu móng tay ngâm đến toàn bộ đều trở thành màu đen, cả đời cũng không tẩy được! Đây chính là cuộc sống tốt mà người nói?”

Lời nói Như Thương hùng hổ dọa người, hoàn toàn không đếm xỉa đến mặt mũi hoàng gia, làm cho lão hoàng đế nghe xong gương mặt hết trắng rồi đỏ, đỏ rồi lại trắng, thật sự là muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Đại thái giám bên cạnh đã nghe không nổi nữa, tiến lên một bước mở miệng định trả lời trách mắng!

Nhưng bị hoàng đế gơ tay lên ngăn cản, lời mắng chửi người ghen lại ở trong cổ họng, liền hóa thành một tiếng thổ mạnh!

“Thiên Minh.” Hoàng đế lại mở miệng nói, lần này chính là thêm vài phần thành khẩn. “Là phụ thân có lỗi với người, trẫm. . . . Trẫm đã điều tra vẫn chưa có rõ ràng! Rắn của Tây Dạ. . . Rắn của Tây Dạ thật sự quá mức dọa người, chúng ta. . . .”

Hấn bên này vừa lên tiếng, Như Thương lại đột nhiên đứng thẳng lên đi về phía trước.

Trong Ngự Lâm Quân có người phản ứng kịp, một bước liền chạy đuổi theo.

439. Chương 440: Mở Ra Ống Tay Áo

Nàng trợn mắt lên, mở miệng nói:

“Thế nào? Còn muốn động thủ với ta?”

Hoàng đế khoát tay chặn lại, ra lệnh cường chế hộ vệ lui ra, Như Thương lại bước lên phía trước, đứng ngay ngắn bên cạnh hấn, lúc này mới chuyển hướng ánh mắt nhìn đến xiêm y hấn mặc trên người.

Thật sự mà nói, đúng là việc này hoàn toàn không dính dáng gì đến với trọng tâm câu chuyện đang tiến hành!

Nàng nói:

“Vị hoàng đế này, chất liệu xiêm y người mặc đúng là không tệ, không hổ danh là đại Boss trong cung nha, bên ngoài sợ là mua cũng không được!”

Không ai nghe hiểu được nàng nói vật “Boss” đó là trò chơi gì, làm cho tất cả mọi người không hiểu ra sao.

Chẳng qua lời nói kế tiếp thì có lẽ đã hiểu ——

“Cũng không biết kết có bền chắc hay không!”

Tiếng nói vừa dứt, cũng không thấy Như Thương có động tác gì đặc biệt, nàng chỉ nâng tay để vén lên tóc rũ trước trán của mình một chút, mà khi cánh tay đó vừa nhấc lên, đúng lúc lại xẹt qua ống tay áo của hoàng đế.

Chỉ thoáng cái như thế, đã thấy vật liệu tinh xảo trên tay áo Hoàng Bào thể nhưng không dấu vết bị tách ra một đường dài và nhỏ.

Lúc này đã vào cuối mùa hè, gió thu lành lạnh đang đột kích, dội thẳng vào bên trong đường rách thổi lên da thịt, làm cho hoàng đế nổi lên từng chập rùng mình.

Lập tức dùng tay phải bảo vệ ống tay áo, rồi nhìn về phía Như Thương nói:

“Người làm gì đấy?”

Vừa thấy hoàng đế nổi giận, không cần nói quả là cung nữ thái giám còn có Ngự Lâm Quân đều hô to kéo nhau xông tới.

Như Thương chỉ nhướng nhướng mày hướng về phía những người liên can, điềm nhiên như không có việc gì nói:

“Làm gì? Các người là đến cầu người, hay là tới đánh nhau đây? Ta chẳng qua chỉ là vén tóc mình một chút, do chất liệu vải trong cung của các người không đủ bền chắc, bị móng tay ta đây chỉ không cẩn thận xứt lên thôi, thế nhưng lại liền rách ra! Sao đây? Tức giận à?”

Hoàng đế không nói, người khác cũng không dám mở miệng.

Như Thương lần này gây chuyện tuy rằng đúng là đại nghịch bất đạo, nhưng có một câu nói rất là đúng: Bọn họ thật sự là đến cầu người!

Đã là đến cầu người, thì cơn tức giận này không thể không nuốt xuống.

Cứ nghĩ rằng cầm điếu ăn hoàng liên (tim sen), có đắng hay không, trong lòng mình tự hiểu lấy.

Không hơi đâu để ý đến những người này, Như Thương xoay người lại đi trở về bên cạnh cô độc chứng.

440. Chương 441: Trên Cánh Tay Không Có Thương Tích

Khoảng cách chỉ còn mấy bước, liền dùng lấy ánh mắt hướng về phía hần chuyển giao một tin tức ——

Trên cánh tay hoàng đế không có vết thương!

Nàng ngồi trở lại ghế mây, những người vây quanh ở bên cạnh hoàng đế cũng đều lui về vị trí cũ.

Có lẽ, không ai muốn tiếp tục dây dưa đề tài vô vị này nữa, hoàng đế lại trực tiếp mở miệng, nói:

“Thiên Minh, trăm đã suy nghĩ mấy hôm nay, cho rằng vẫn là người trở về tốt hơn ở lại Đông Thục! Đổi đệ đệ ngươi về, nói cho cùng hần đã làm thái tử nhiều năm như vậy nhất định đã có nền móng vững chắc. Quốc gia căn bản không thay đổi được à!”

“Người nghĩ điều này có thể sao?” Cô độc chứng tuyên bố, “Người cho rằng Tây Dạ là kẻ ngu hay người dẫn động? Ta trở về Trung Nguyên lâu như vậy, các người ngay cả thành Tấn Dương cũng không cho ta vào! Người Tây Dạ lẽ nào không biết? Nếu như ta đối với người mà nói đã không còn là thái tử, thậm chí cũng không phải là nhi tử, thế bọn họ muốn con tin như ta đây có ích lợi gì?”

Lời này đạo lý rõ ràng chính xác, nói xong hoàng đế Đông Thục lại cười khanh khách một trận.

Thầm nghĩ lại, đúng là có chuyện như vậy!

Nhưng mà.

Nếu như không đổi, chẳng lẽ thật sự phải trở mắt nhìn thái tử con mình bị người Tây Dạ bắt đi?

“Ai!” Lão hoàng đế nặng nề thở dài, “Vậy nên làm thế nào cho phải!”

“Ta và người thương lượng khoản giao dịch đi!” Cô độc chứng lên tiếng, vẻ lười nhác trên mặt đã giảm đi rất nhiều.

Như Thương biết, nên đi vào vấn đề chính rồi.

“Ta có thể dẫn theo người của ta giúp người cứu về nhi tử, cũng có biện pháp dồn ép Tây Dạ đáp ứng từ đây hai nước chung sống hòa bình.”

Lời vừa ra khỏi miệng, lão hoàng đế vốn đã lâm vào tuyệt vọng đột nhiên liền ngược mắt lên nhìn.

Cái loại biểu cảm rơi vào đường cùng đột nhiên được hồi sinh hiện rõ trên mặt, Như Thương nhìn thấy hừ nhẹ một tiếng hết sức xem thường.

“Người ý muốn nói?” Giọng lão hoàng đế run run nói: “Bất kể người muốn cái gì, chỉ cần trăm có, trăm đều đáp ứng!”

Cô độc chứng gật đầu,

“Tốt!” Ngay sau đó liền nói: “Có hai điều kiện! Thứ nhất, ta muốn hồi triều, khôi phục lại vị trí thái tử cho ta. Thứ hai, tòa thành Thục Đô bị phế vứt bỏ kia, lập tức xóa tên trong điển sách* quốc gia của Đông Thục, toàn bộ thuộc về cá nhân ta!” (*sách ghi chép mọi thứ trong cung)

441. Chương 442: Không Cần Thái Tử, Có Thể Dùng Thầm Châu Trao Đổi

“Việc này. . . .” Vạn lần không nghĩ tới hắn lại đưa ra hai cái điều kiện khủng khiếp như thế, hoàng đế Đông Thục sau khi nghe xong trợn tròn hai mắt.

Đúng vậy, đây là đại điều kiện!

Cô độc chứng muốn chính là một tòa thành, còn có cả một quốc gia!

Ngôi vị Thái tử!

Cái gọi là ngôi vị thái tử, vậy thì có nghĩa là hoàng đế Đông Thục tương lai cũng chính là hắn.

Mà cái người thái tử được cứu về, cũng chỉ có thể làm nhi tử bình thường của hắn.

“Có thể. . . . Có thể không làm thái tử hay không?” Hoàng đế thử bàn điều kiện với hắn.

Vốn không nghĩ cô độc chứng sẽ đáp ứng, hắn nói ra bất quá chỉ thử tìm vận may mà thôi.

Cũng không ngờ, cô độc chứng sau khi nghe xong liền lập tức gật đầu một cái, sau đó nói:

“Có thể! Điều kiện này có thể đổi một thứ!”

“Đổi thành thứ gì?”

“Ta muốn Thầm Châu, bảo vật trấn quốc trong truyền thuyết của Đông Thục người!”

“Cái này. . . .” Hoàng đế há miệng chao đảo một cái, nếu không phải thái giám bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, sợ là đã cắn đầu ngã xuống đất.

Lòng Như Thương cũng theo đó lập tức nhói lên, vạn lần không nghĩ tới cô độc chứng vậy mà lại trực tiếp đưa ra yêu cầu này.

Ánh mắt nàng tập trung vào hoàng đế, hết sức mong đợi câu trả lời của hắn.

Nếu như lần này có được Thầm Châu, vậy cũng thật là bất ngờ ngoài ý muốn.

Nhưng hoàng đế lại tức giận không ngừng giậm chân, cắn phẫn mà nói:

“Đến cả người cũng nói vật đó là trong truyền thuyết, trăm làm sao có thể có được!”

Như Thương nhún mày —

“Không phải là bảo vật trấn quốc của Đông Thục người sao? Người là hoàng đế, sao lại có thể không có!”

Lão hoàng đế nặng nề than, buông lỏng tay, nói:

“Chuyện đến nước này, trăm đã tự mình đến cầu người, làm sao có thể có gì giấu giếm. Nếu như một cái quốc bảo có thể đổi về mạng Ly nhi. Trăm nhất định ngay tức khắc sẽ sai người ra roi thúc ngựa đi lấy hạt châu kia mang đến! Thật sự là.”

“Quả thực là trăm thật sự không biết vật kia ở đâu! Vật đó căn bản cũng không phải một người là có thể bảo quản được! Chỗ Thầm châu ở hiện tại là vẽ trong một quyển sách, cuốn sách đó cho tới bây giờ vẫn luôn để ở tàng kinh các* trong cung, nhưng cũng không ai biết quyển sách kia! Kinh các nhiều năm nay vẫn luôn nguyên dạng bất động, trăm cũng đã kiểm tra qua tất cả hết sách ở bên trong một lần, nhưng từ đầu đến cuối không tìm ra được Huyền Cơ à!” (*là nơi phụ trách cất giữ đồ vật quan trọng trong cung)

442. Chương 443: Cô Độc Chứng Tản Tĩnh Như Thương

Như Thương trong lòng khẽ động, thầm nói, đúng rồi!

Lời này đúng là sự thật!

Ban đầu Tiêu Phương sở dĩ bảo nàng lẫn vào bên trong hoàng cung, mục đích chính là dự định để nàng giả dạng ẩn núp dài hạn.

Bởi vì Thầm Châu rốt cuộc ở đâu, hoàng đế cũng không rõ ràng.

Nàng nghĩ rằng, phải có kiên nhẫn đi tìm.

Chuyển giao cho cô độc chứng một cái ánh mắt, ý bảo lời nói của hần là sự thật.

Cô độc chứng tiếp nhận ẩn ý của nàng, liền nói:

“Vậy thì không có gì đáng nói, giao cho ta vị trí thái tử đi!”

“Người.” Lão hoàng đế lập tức thay đổi biện pháp khẩn cầu, “Người có thể suy nghĩ lại một chút không? Hoặc là, hoặc là trăm cho phép các người vào ở trong cung! Không phải là muốn Thầm Châu sao! Toàn bộ Tàng Kinh các tùy người, mỗi ngày có thể đi vào tìm kiếm, chỉ cần người có thể tìm được, bất cứ lúc nào người cũng có thể lấy đi. Được. Được không?”

Cô độc chứng lắc đầu,

“Không được! Thầm Châu bắt quá chỉ là nhu cầu thứ yếu mà thôi, người còn nghĩ ta thật muốn nó? Vật kia đối với một cái quốc gia mà nói đúng là quý giá. Nhưng mà đối với một người, đặc biệt là một người bình thường, thì thứ đó cũng chẳng phải là gì! Vừa rồi nói muốn nó, chỉ là tò mò mà thôi. Người đã không có, ta đương nhiên vẫn là muốn làm thái tử. Huống chi, làm thái tử rồi, mọi thứ trong cung còn không phải đều là của ta sao!”

“Ngoại trừ những phi tử của hần!” Như Thương thuận miệng liền bổ sung thêm một câu, vừa ra khỏi miệng tự mình đã bắt đầu hối hận, ngoài ý muốn à ngoài ý muốn!

Càng ngoài ý muốn hơn chính là, cô độc chứng thế nhưng vào lúc này giơ tay lên, dịu dàng ôn nhu xoa nhẹ mấy cái lên mái tóc nàng, sau đó lại dùng lời nói nhẹ nhàng ôn nhu hơn nói với nàng:

“Yên tâm! Ta nhớ rồi!”

May mà nàng không để cho tình cảnh hủ lậu này đồn ngã nha, muốn phát tiết một chút, nhưng lại ngại vì có người ngoài ở đây, tốt xấu gì cũng phải giữ chút thể diện cho người ta.

Chẳng qua tâm tư hoàng đế căn bản không quan tâm đến động tác này của bọn họ, theo ý hần, Như Thương vẫn luôn đi theo cô độc chứng, đã nói rõ quan hệ hai người đúng là rất tốt.

Giọng nói không phải tán tỉnh, chỉ thuộc loại bình thường.

Hần chỉ nói thêm một câu khác, lời nói ra giống như là vấn đề mà lại như là điều kiện ——

“Tại sao người không yêu cầu ấu thân người một chút gì!”

443. Chương 444: Nói Miệng Không Bằng Chứng

Ý tứ trong lời nói là, điều kiện thứ nhất hoàn toàn có thể lấy một đổi một, ngoại trừ Thẩm Châu, vẫn có thể yêu cầu Liên phi cả đời bình an.

Như Thương biết cô độc chứng rất quan tâm người mẫu thân này, mặc dù cũng không có quá nhiều tình cảm, nhưng vẫn khắc ghi ở trong lòng, cũng tưởng niệm ở trong lòng.

Nàng cho rằng hần sẽ gật đầu, hoặc là trở mặt.

Nhưng biểu cảm trên mặt cô độc chứng lại không có bất kỳ biến hóa gì!

Hần chỉ chằm chằm nhìn hoàng đế Đông Thục, dùng lời nói rất khó hiểu hỏi đối phương ——

“Người sẽ làm ra chuyện tổn thương đến mẫu thân ta?” Trong lời nói mang đầy chất vấn.

“Phụ thân không nói ra miệng được, ta vẫn nên gọi người là hoàng thượng sẽ tốt hơn! Hoàng thượng! Chúng ta xem như người ngay không nói chuyện mờ ám, mẫu thân của ta bình an hay không, sợ là người còn để ý hơn cả ta đó. Trí nhớ trước năm tuổi ta đã quên hết không sót gì, tuổi còn nhỏ như vậy thật sự tồn đọng cũng chẳng được nhiều lắm. Cho nên với ta mà nói, tầm quan trọng của mẫu thân tuy rằng cũng lớn, nhưng cũng không thể lớn hơn trời đất! Thế nhưng đối với người. E rằng sẽ có khác biệt nha!”

Hoàng đế vượt xuống mồ hôi, cảm thấy Chữ Thiên Minh trước mặt này quả nhiên là đao thương bất nhập (nghĩa bóng là lì lợm cứng đầu), giống như không có một thứ gì có thể đột phá để cho hần buông tha ngôi vị thái tử.

Thời điểm nghĩ như vậy, lão nhân đưa mắt vụng trộm chuyển đến trên người Như Thương.

Nhưng không ngờ mắt đối phương còn nhanh hơn, thoáng cái liền bị bắt quả tang!

Như Thương cảm thấy thật rất buồn cười, mở lời nói:

“Ngài đừng có chú ý với ta! Người nào ngồi yên, người nào không ngồi yên, suy nghĩ một chút thì sẽ rõ ràng.”

Lời này không giả, hoàng đế cũng hiểu nữ tử này so với liệt hỏa* sợ còn muốn phỏng tay hơn. (*lửa cháy bùng bùng)

Vì vậy không thể không chờ dài một tiếng, sau đó gật gật đầu buộc lòng đều phải đáp ứng cả hai cái điều kiện kia.

Thấy hần đáp ứng, Như Thương lập tức mở miệng, nhưng lại nói với Quỷ Đồng:

“Vào thư phòng lấy giấy bút đến đây!”

Sau đó lại nhìn về phía hoàng đế Đông Thục ——

“Nói miệng không bằng chứng! Kim ấn ngài nhất định cũng có mang theo bên người, vậy ký kết một cái thủ dụ (chỉ thị tự tay viết) đi! Như thế, chúng ta cũng không sợ ngài trở mặt! Dù sao đi nữa, làm thế nào để cứu ra nhi tử của ngài từ trong tay người Tây Dạ, chúng ta vẫn có thể cũng làm như thế bắt hần đưa trở về! Thậm chí nếu như ngài thực sự trở mặt không nhận, dứt khoát sẽ đem răn Tây Dạ đều vứt vào hoàng cung Đông Thục các người! Đến lúc đó người đã chết hết, họ Chữ trên đời này có lẽ chỉ còn lại một

mình Chữ Thiên Minh!”

444. Chương 445: Mập Mờ

Lời nàng nói không lưu lại ột con đường sống, hoàng đế Đông Thục rơi vào đường cùng, chỉ đành phải quyết định dùng giấy bút Quỷ Đồng chuẩn bị sẵn phía trước vội vàng cầm lên viết một đạo thủ dụ, cũng đóng dấu kim ấn.

Cô độc chứng mở lời yêu cầu 5000 hộ quốc quân (quân lính bảo hộ đất nước), ra lệnh bọn họ đợi ở ngoài thành Tấn Dương nghe theo hắc điều phái. Tối nay vào đêm, lập tức do hắc dẫn quân chặn đường Tây Dạ!

Bàn xong điều kiện, hoàng đế cũng không ở lâu thêm nữa, lập tức dẫn dắt trận chiến đi trở về cung.

Cô độc chứng lúc này mới nói với Quỷ Đồng:

“Lập tức đi một chuyến, đến gặp Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu! Hành động phải bí mật, nhất thiết không thể để Đại Tế Ti Đồ Lạp nhìn thấy! Sau khi người đến liền đem giao dịch giữa chúng ta cùng Đại Tế Ti tất cả đều nói cho Tây Dạ Vương biết. Sau đó nói thêm với hắc, ta hiện tại muốn cùng bọn họ hợp tác! Điều kiện là bọn họ giúp ta hồi triều đoạt lại vị trí thái tử, hơn nữa Tây Dạ tiếp tục giả dạng nhắm vào uy hiếp Đông Thục. Đối ngược lại, ta sẽ thả cho bọn họ một con đường sống, có thể để cho bọn họ thành công chạy trở về Tây Dạ!”

Quỷ Đồng gật đầu, lĩnh mệnh đi.

Như Thương liếc mắt nhìn hắc, nhưng vẫn không nói gì cũng không hỏi gì.

Cô độc chứng tự mình đứng lên, bước đi thong thả tới bên cạnh nàng, hai tay đặt nhẹ lên bờ vai Như Thương, sau đó thân người hơi khom xuống.

Bốn mắt nhìn nhau thì khoảng cách hai người đã quá gần.

Như Thương có phần suy nghĩ không được tốt, muốn lui về phía sau, nhưng phía sau đã là thành ghề dựa.

“Tránh né ta làm gì.” Hắc nhẹ giọng nói, “Như Thương, người có thể đã nghe được, Thầm Châu cũng không phải dễ tìm!”

Nàng gật đầu, không có lên tiếng.

Hắc lại nói:

“Nhưng ta vẫn nói câu đó, chỉ cần người muốn, ta sẽ giúp người. Tìm một ngày không thấy chúng ta tìm hai ngày, hai ngày không tìm thấy thì ba ngày, ba ngày tìm không được thì một năm, một năm cũng không tìm được. Thì tìm cả đời! Tóm lại, ta sẽ giúp người.”

Như Thương sững sờ, đột nhiên có phần không biết nên như thế nào tiếp thu lời nói này của hắc.

Trong lời nói tựa như đang tiết lộ cho nàng một tin tức mập mờ, làm nàng không kịp xoay sở, cũng tránh không được, trốn không thoát.

Lúc há miệng, lại nói ra một câu, lời nói thu lại cực nhỏ ——

“Trừ bỏ Thầm Châu, ta còn muốn tìm Tiêu Phương!”

Vừa nói xong lời này Như Thương liền hỏi hắc!

Thầm nói mình ở phương diện này thật sự là thiếu hiểu biết, làm sao có thể vào lúc này lại nhắc đến Tiêu Phương với hắc!

Theo bản năng khép chặt mắt, chờ cô độc chứng tức giận hoặc là phát hỏa.

Nhưng giọng nói của hắc truyền, thế nhưng vẫn là cái vẻ cực kỳ kiên nhẫn cũng cực kỳ chiều theo lời nói của nàng ——

“Được! Vừa tìm Thầm Châu cũng đồng thời tìm Tiêu Phương! Chỉ cần là Như Thương muốn, ta đều giúp người tìm về!”

445. Chương 446: Đại Quân Chuẩn Bị Chiến Tranh

Đêm nay, bầu trời ngoài thành Tấn Dương đỏ rực như lửa.

Rõ ràng phải là đêm tối không thấy năm ngón tay, lại bị nhiễm lên một mảnh đỏ sậm gần như muốn vụn ra máu.

Có người nói, việc này là do người Tây Dạ sử dụng dị số, cũng có người lén lút nói, đây là bởi vì thái tử chân chính muốn dẫn binh đánh giặc, cho nên ông trời cũng phải theo trải thảm đỏ.

Mọi người đều biết một câu “Thái tử chân chính” đó là chỉ cái gì, mà ngay cả một tướng sĩ trẻ tuổi nhỏ nhoi đối với chuyện lớn như hai mươi năm trước, nhiều hay ít cũng đều có phần nghe nói.

Tiền đưa thái tử đi Tây Dạ, nghe nói Liên phi nương nương khóc suốt mười tám ngày, cuối cùng khóc mù cả đôi mắt, chính là hoàng đế tự mình đi Dược Vương Cốc quỳ ba ngày, mới có một nữ tử xinh đẹp chịu xuống núi chữa trị cho.

5000 hộ quốc quân ở ngoài thành Tấn Dương cùng nhau đứng thẳng chờ lệnh xuất phát.

Có rất nhiều hiếu kỳ đối với vị tiền thái tử sắp đến tiếp nhận bọn họ cùng đi Tây Dạ phát động chiến tranh.

Nói thật ra, nếu không phải bị lòng hiếu kỳ thúc đẩy, e rằng không ai có can đảm cam tâm tình nguyện mà xuất chiến.

Mặc dù là vậy, thời điểm cô độc chứng vẫn còn chưa đến, đã có tướng sĩ có chút lo lắng không yên, nhỏ giọng hỏi phó thống lĩnh:

“Thủ lĩnh, chúng ta thật sự chỉ cần tạo ra bộ dáng thế này là được rồi sao?”

Đây là lời nói lúc gần chinh đồn quân đội phó thống lĩnh dùng để an ủi lòng người.

Nhưng mà quả thật hắc cũng nghĩ đúng như vậy!

Theo hắc thấy, nếu như thật sự muốn dùng người làm mồi nhử đi đến Tây Dạ đối chọi với rắn, vậy thì không nên chỉ có vốn vụn năm ngàn người.

Huống chi nếu là tiền thái tử nói muốn dẫn quân, như vậy dĩ nhiên là có phương pháp đối phó đặc biệt của hắc.

Nghe nói là hoàng thượng đích thân đi mời hắc đến, còn nghe nói hắc mạnh miệng phát ra, chẳng những có thể cứu ra được thái tử hiện tại, còn có thể làm cho Tây Dạ và Đông Thục giữa hai nước tiếp tục duy trì hòa bình trong hai mươi năm tới.

Có phải thật vậy hay không hắc không biết, tóm lại hắc làm vậy tất nhiên là có chủ ý, tự mình đưa đi năm ngàn người như thế nào thì phải như thế đó mà dẫn trở về!

Đến lúc đó cứ đứng xa xa nhìn xem náo nhiệt, nói mình bị tiền thái tử gây sức ép đi thôi!

446. Chương 447: Chủ Soái

Câu hỏi của tướng sĩ hần vẫn chưa kịp trả lời, thì nghe được phía sau lưng có người nhìn về một phương hướng khác kêu một tiếng:

“Bọn họ đến rồi!”

Nghe thế mọi người rít quay đầu nhìn sang, chỉ thấy từ trên con đường nhỏ phía Đông thành Tấn Dương đang có một đoàn người không nhiều giục ngựa mà đến.

Vó ngựa san bằng giẫm đạp vùng đất dưới chân, mặc dù không đến nỗi chấn động cả vùng đất phát ra theo âm thanh run rẩy, nhưng bụi bay vẫn nổi lên bốn phía hết sức hùng vĩ.

Phó thống lĩnh hộ quốc quân của Đông Thục tên là Hoán Đề Chân, vừa nhìn thấy khí thế này, lập tức liên ý thức được người mình đang chờ đợi đã xuất hiện rồi!

Tuy rằng vẫn chưa nhìn thấy rõ ràng chính xác khuôn mặt, thế nhưng từ phương hướng đó hần đã hiểu được, chính là nơi ở hiện nay của đoàn người tiên thái tử.

Mặc kệ chủ ý tạo ra cảnh tượng náo nhiệt kia có bao nhiêu đi nữa, nhưng công phu thể hiện ra vẫn là rất tuyệt!

Nhìn thấy người nọ sắp đến gần trước mặt, hần vội vàng nhảy xuống ngựa một mạch chạy đến nghênh đón.

Thấy Đề Chân xuống ngựa, những tướng sĩ ngồi trên ngựa ở phía sau cũng liền đi theo nhảy xuống, tất cả cùng hần đồng loạt mặt ngó về phía cô độc chứng, sau đó quỳ một gối cúi đầu xuống.

Chỉ nghe được Đề Chân nói:

“Phó tướng Đề Chân hộ quốc quân Đông Thục, khấu kiến. khấu kiến.” Một âm thanh cúi mặt nói to đến một nửa đột nhiên ngừng lại.

Hần không biết kế tiếp nên phải xưng hô như thế nào, đây cũng là một điểm quan trọng mà trước đó hần đã không để ý.

Bọn họ thầm kín đều gọi hần là tiên thái tử, nhưng khi ở trước mặt người ta thì không thể nào gọi như vậy được.

Nhưng ngoài gọi tiên thái tử ra, thật sự là không biết dùng cái gì để định nghĩa cô độc chứng tương đối tốt hơn.

Trong nhất thời, câu nói bị bế tắc ngay lúc này thật hết sức xấu hổ.

Tần Như Thương nhìn thấy tức cười, ngay lập tức điều điều thân hình, bày ra tư thế như đang xem kịch hay.

Lúc này, một người quỳ ở phía sau Đề Chân đột nhiên tiếp lời lên tiếng, cấp cho cô độc chứng một cái danh hiệu rất thích hợp.

Hần hô to ——

“Khấu kiến chủ soái!”

Như Thương thầm khen một tiếng thông minh, Đề Chân đang ở đó nghe thấy liền phục hồi tinh thần trở lại, ngay lập tức chỉ huy xuống cả đám tướng sĩ đều cùng cao giọng hô to ——

“Khấu kiến chủ soái!”

Nàng đến gần cô độc chứng một chút, nhỏ giọng nói:

“Chủ soái, người cũng rất uy phong!”

447. Chương 448: Y Phục Đỏ

Cô độc chứng liếc nàng một cái, lão luyện nhìn khắp nơi rồi nói:

“Nếu không đổi lại cho người đảm đương?”

Nàng im lặng, không hề lên tiếng nữa.

Chỉ nghe được cô độc chứng hô to một tiếng “Đứng lên”, Đề Chân liền cùng 5000 tướng sĩ từ trên mặt đất đứng lên!

Cho đến lúc này, những nhóm người hộ quốc quân mới có cơ hội quan sát tỉ mỉ nhân vật trước mặt lâu nay chỉ luôn tồn tại trong truyền thuyết!

Bọn họ đều biết tiền thái tử tên là Chử Thiên Minh, dĩ nhiên tên này không ai dám gọi.

Hai chữ chủ soái thay thế tiền thái tử, làm tôn lên hình tượng của cô độc chứng càng thêm long trọng.

Thế nhưng khi mọi người nhìn thấy rõ ràng cách ăn mặc của những người này, thì ngay lập tức nghĩ ngoài cái vẻ hình tượng tướng lãnh cao lớn chói lọi ra, còn có thêm một loại sắc thái quỷ dị!

Một hàng sáu người bao gồm cô độc chứng, Như Thương, Quỷ Đồng, Vạn Sự Thông, Mai Mai, còn có Liên Nhi.

Ngoại trừ Liên Nhi đều là một thân áo trắng, năm người còn lại chính là thống nhất chung một thân đồ thắm!

Loại màu đỏ này rất chói mắt, là cực kỳ đỏ chói!

Hơn nữa trên bầu trời lúc này đã ứng đỏ đến cơ hồ có thể vịn ra máu, trên trời dưới đất gặp nhau phối hợp chặt chẽ, làm cho những người này nổi bật lên như một La Sát!

Cô độc chứng lúc này đang vòng hai cánh tay ở trước ngực, có vài đầu ngón tay trên áo bào đỏ thắm để lộ ra ngoài, người tinh mắt từ đặc điểm đặc biệt này có thể xác định thân phận của cô độc chứng.

Đề Chân thầm thở ra một hơi, suy nghĩ nói mình không có nhận lầm người.

Sau lưng có tướng sĩ dùng sức khịt khịt mũi, một tiếng khịt mũi đó truyền ra, lập tức dẫn tới cùng lúc rất nhiều người làm theo, ngay cả Đề Chân cũng không ngoại lệ.

Bởi vì từ khi chủ soái bọn họ đến, trừ bỏ một thân y phục màu đỏ lay động, còn giống như mơ hồ có mùi máu tanh được đưa đến gần.

Mùi không nồng đậm, nhưng cũng không phải ẩn rất sâu.

Đúng lúc hướng gió đến là từ chỗ bọn họ thổi qua, thì càng khiến cho không ít người hoài nghi.

Như Thương nhíu mày, đối mặt với hoài nghi của nhiều người trong quân đội cũng không hề có giải thích gì, nàng chỉ đưa đầu nghiêng qua che lại lòng bàn tay trên cánh tay của cô độc chứng.

Một vài chỗ, còn có chút ít vết máu đang chảy ra ngoài, nhuộm cả nửa ống tay áo bào.

448. Chương 449: Như Thương Mặc Váy Xinh Đẹp

“Người ổn chứ?” Tuy biết tổ chất thân thể của hắn từ trước tới nay rất tốt, nhưng nàng vẫn muốn hỏi một chút, cho đến khi cô độc chứng gật đầu mới có thể cảm thấy yên tâm.

Nhóm người bọn họ tổ chức tấn công, đương nhiên là không thể để rắn làm bị thương.

Cô độc chứng làm theo giống như trước kia, lần nữa cắt ra miệng vết thương nơi lòng bàn tay thật vất vả lắm mới lành lại, máu lênh láng lan tỏa, cẩn thận đều thấm một chút lên trên mình từng người.

Nghe nàng hỏi, cô độc chứng đưa mắt nhìn đến, cũng không có nói gì, chỉ vươn tay xoa nhẹ ở trên mái tóc nàng một cái ý bảo nàng an tâm.

Như Thương đối với việc hắt gần đây thích làm cái loại cử chỉ rất mập mờ thật là có chút không quen, vì vậy liền vội vàng tránh qua, rồi nhỏ giọng nói:

“Đừng làm đầu ta toàn đầy máu!”

Nói xong không hề để ý đến hắt, nhìn thấy Đề Chân vẫn còn đứng nguyên tại chỗ ngầy ngốc nhìn bọn họ, liền mở miệng nói ——

“Đừng nhìn nữa! Chúng ta ăn mặc thành thế này còn không phải đều là vì bảo vệ các người!”

Nàng này vừa mở miệng nói chuyện, mọi người cuối cùng đem lực chú ý từ trên người cô độc chứng dời đi.

Nhưng khi dừng lại trên người Như Thương thì không hẹn mà cùng thắm hít một hơi khí lạnh!

Hiện tại Như Thương mặc một bộ váy ống tay áo dài rất đẹp mắt tuy là phải ra trận giết địch, lúc lựa chọn nhìn thấy có một bộ váy có phần hơi cầu kỳ một chút nhưng vẫn quyết định chọn bộ y phục này.

Nàng rất ít khi chủ động trong cách ăn mặc của mình, mặc dù cô độc chứng cho rằng mặc như vậy ra đánh trận sẽ có chút phiền phức, nhưng vẫn để tùy nàng.

Dù là Như Thương tùy hứng không chịu buộc tóc, cứ để tóc dài ở sau ót tự do tung bay tán lạn hắt cũng không có nhiều lời nữa câu.

Chỉ nghĩ rằng, cùng lắm thì hắt để ý trong coi nàng nhiều hơn chút thì cũng không có vấn đề gì!

Nói ra, cách ăn mặc lần này của Như Thương cũng không có nguyên do.

Nàng chỉ nghe theo lòng mình một lần, chỉ mặc cho tính cách một lần.

Trong lòng mỗi người phụ nữ đều vẫn có một chút mơ mộng, mặc dù là nàng sinh tồn và lớn lên trong hoàn cảnh đặc biệt, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có thẹn thùng cùng ước mơ.

Nhóm tướng sĩ này hít một hơi khí lạnh lý do hết sức đầy đủ, đó chính là —— Nữ tử này thật sự nhìn rất là đẹp mắt!

449. Chương 450: Liên Nhi Ở Lại Trong Quân

Bọn họ đều là người thô kệch ra trận giết địch, không biết dùng nhiều từ ngữ hoa mỹ để hình dung vẻ đẹp của Như Thương.

“Đẹp mắt”, là hai chữ thật nhất mà hiện tại bọn họ có thể nghĩ tới!

Lấy tư cách đứng đầu tất cả tướng sĩ hộ quốc quân Đề Chân dám chỉ trời thề rằng, mái tóc xỏa ra của nữ nhân trước mặt này đúng thật là đẹp nhất mà cả đời bọn họ chứng kiến!

Ngay cả những người nương nương hay công chúa ở trong cung, nhìn thấy nàng cũng không thể không cam bại hạ phong!

Đề Chân theo bản năng nuốt nuốt nước miếng, tự lực lợi lại trí nhớ trong đầu một lát, nàng tên là gì ấy nhỉ?

À đúng rồi, A Thương!

Trong cung tương truyền ra, người nữ tử này từ mấy tháng trước đã luôn theo ở phía bên cạnh tiền thái tử.

Giải thích không được rõ ràng mối quan hệ của hai người là như thế nào, nói thân mật thì không thấy thân mật, nói không thân mật nhưng lại thường xuyên ở bên cạnh nhau.

Hắn cũng là người có công phu trong người, chỉ liếc mắt qua một cái, đã nhìn ra một thân bản lãnh của Như Thương tuyệt đối không hề thấp hơn chủ soái mình.

Trong lúc này, trừ bỏ đi kinh ngạc vì phát hiện dung mạo của nàng ra còn mang theo một phần cung kính.

Nhưng mà vừa rồi nàng nói toạc ra một thân y phục màu đỏ này tất cả đều là vì bảo vệ cho bản thân những người ở đây, đây là có ý gì?

Như Thương lúc này lại bắt đầu tiếp tục lên tiếng, chỉ nghe được nàng nói ——

“Rắn ở Tây Dạ được chủ nhân huấn luyện gặp người thì cẩn, nhưng cũng có tính công kích khác. Nói thí dụ như chúng nó rất ưa thích màu đỏ, có thứ gì màu đỏ ở phía trước, thì nhất định chọn màu đỏ cắn trước tiên!”

“Hả?” Đây là nghi vấn nhóm tướng sĩ phát ra theo bản năng.

Đề Chân cũng tròn tròn hai mắt, không nghĩ tới Như Thương sẽ nói ra lời này.

Đang chờ nàng giải thích tiếp theo, nhưng Như Thương cũng không nói thêm gì nữa.

Đến lúc này thì cô độc chứng tiếp lời, mở miệng nói:

“Đề Chân!”

“Có thuộc hạ!” Hắn vội vàng gật đầu một cái, cung kính trả lời.

“Ừ.” Cô độc chứng hài lòng khẽ ừ một tiếng, rồi vươn tay chỉ về phía sau lưng, nói: “Thấy tiểu cô nương kia không?”

Đề Chân theo hướng chỉ nhìn đến, ý hắn muốn nói nhìn đến chính là một cô gái trẻ tuổi duy nhất trong sáu người không có mặc y phục màu đỏ.

Vì vậy gật đầu, đáp:

“Thuộc hạ nhìn thấy!”

450. Chương 451: Các Người Phải Đi Theo Làm Như Vậy Là Để Chứng Kiến

“Lát nữa nàng sẽ ở lại trong quân doanh cùng các người, trông coi nàng cẩn thận!”

Bọn họ nói chuyện ở bên này, Như Thương cũng kéo Liên Nhi lại, gọi nàng bằng cái tên đại tể ti Tây Dạ cho nàng, nhỏ giọng nói:

“Thanh Liên, lát nữa người ở lại trong quân doanh, chúng ta đi thử dò xét tình hình quân địch trước. Đại tể ti rất nhanh sẽ tới đón người, hắn sẽ chỉ huy hành động của người.”

Liên Nhi gật đầu, nhàn nhạt nói:

“Ta biết rồi.”

Như Thương vẫn không yên lòng, nháy mắt với Vạn Sự Thông, hắn khẽ gật đầu.

Trong mắt những người biết chuyện, Liên Nhi này giống như quả bom hẹn giờ.

Lưu nàng ở bên người đặc biệt nguy hiểm, không biết lúc nào thì sẽ phát nổ.

Mà nàng và cô độc chứng phải diệt trừ đại tể ti Tây Dạ trước khi Liên Nhi phát tác.

Dĩ nhiên, động tác nhất định phải nhanh, không thể để cho hắn có cơ hội triệu hồi Thành Quỷ Hàng.

Nếu để kí thể Thành Quỷ Hàng ra tay, sợ là nàng có liên thủ cùng cô độc chúng cũng không chiếm được thượng phong.

Lúc này, giọng nói của cô độc chúng vẫn còn tiếp tục, hần nói:

“Lúc hành quân, ta cùng A Thương cô nương đi phía trước, các người theo sau. Đại quân nghe hai người bọn họ chỉ huy ——”

Lúc nói chuyện, chỉ vào Vạn Sự Thông cùng Mai Mai. Hai người tiến lên một bước, cô độc chúng lại nói:

“Nghe đây! Sở dĩ ta cùng hoàng đế Đông Thục quốc muốn các người đi theo, cũng chỉ muốn các người chứng kiến hành động tối nay của ta! Các người có thể tự bảo vệ tính mạng, dĩ nhiên, không muốn sống cũng có thể đi về phía trước! Nhưng phải nhớ, tối nay các người nghe được gì nhìn thấy gì, trở về phải nói rõ mười mươi cho hoàng đế Đông Thục quốc nghe! Nếu như có nửa điều khác biệt, cũng đừng trách ta đem tất cả các người ném cho rắn Tây Dạ quốc ăn!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Nghe được rõ ràng, lớn tiếng hô ứng, rồi sau đó lại quỳ gối trên mặt đất.

Lời của cô độc chúng phần lớn là dọa nạt, nhưng rất kỳ quái, trong bầu không khí này lại không ai hoài nghi chút nào.

Bọn họ thật sự tin rằng nếu lúc trở về mà nói sai sự thật, thái tử tiền nhiệm này sẽ ném 5000 người bọn họ cho rắn Tây Dạ!

451. Chương 452: Vạn Sự Thông Nổi Giận

Rắn Tây Dạ, rốt cuộc vẫn để lại cho người Đông Thục ấn tượng quá kinh khủng.

An bài xong mọi việc, cô độc chúng và Như Thương đi trước, Vạn Sự Thông cùng Mai Mai mang theo đại quân chờ bọn họ đi được nửa dặm mới khởi hành, để đại quân chậm rãi đi theo sau.

Nhưng đội ngũ đi rất chậm, mãi vẫn không đuổi kịp hai người.

Khoảng cách luôn duy trì nửa dặm, điều này làm cho 5000 tướng sĩ cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Không người nào nguyện ý đến gần, tuy nói nếu như cô độc chúng thật sự hạ lệnh để cho bọn họ lên trước, bọn họ cũng chỉ có thể nhắm mắt xông về phía trước.

Mặc dù biết rõ là đường chết, nhưng quân lệnh không thể trái, đây cũng là chức trách của bọn họ.

Hôm nay, chủ soái ôm tất cả trách nhiệm, làm cho tướng sĩ như bọn họ thật cao hứng!

Mặc dù không biểu hiện ra mặt, nhưng đều quyết định trong lòng —— Nếu quả thật thành công đánh lui quân địch cứu thái tử, khi trở về, nhất định phải thổi công lớn của chủ soái lên tận trời trước mặt Hoàng Thượng!

Ôm tâm tư như thế, tâm tình của mọi người cũng nhẹ nhõm đi không ít.

Đề Chân thậm chí còn tiến tới chỗ Vạn Sự Thông cùng Mai Mai, nịnh bợ tán gẫu lên tận trời——

“Hai vị nếu mệt mỗi khát nước, phía sau chúng ta còn có một chiếc chiến xa, có thể lên chiến xa nghỉ ngơi! Dù sao chúng ta cũng chỉ là người đứng xem, chủ soái cùng A Thương cô nương mạnh mẽ vô địch, đến lúc đó chúng ta cố gắng lên trợ uy là được!”

Theo ý hần, so sánh Vạn Sự Thông cùng cô độc chúng, nhìn diện mạo thì Vạn Sự Thông có vẻ dễ thân cận hơn một chút.

Mai Mai cũng chỉ là một “tiểu bạch kiểm”, cũng vô hại.

Giữ hai người trong quân đội, nói vậy hai người này cũng không có bản lĩnh gì lớn, chắc cũng giống bọn họ, chỉ là người quan sát.

Những lời này vốn chỉ muốn gợi chuyện kết giao bằng hữu, nhưng không nghĩ tới lời vừa ra khỏi miệng, Vạn Sự Thông thành linh đưa tay ra, giữ chặt cổ họng của hắn!

Sau đó hắn bị kéo từ trên ngựa xuống, cứ như vậy cổ mắc kẹt treo ngược ở trước ngựa người ta!

452. Chương 453: Liên Nhi Lên Trước

“Người. Người.” Người cả buổi lâu, đoạn sau cũng không cách nào nói ra được!

Các tướng sĩ cũng luống cuống, không biết phía trước xảy ra chuyện gì, vì sao người mình lại ra tay với người mình!

Ngay cả Mai Mai ở bên cạnh cũng nhếch miệng, không đợi Vạn Sự Thông mở miệng nói chuyện, hắn cũng đưa tay bóp cổ Đề Chân đang treo giữa không trung:

“Ta thấy phó thống lĩnh người đứng là không biết cách nói chuyện! Người hãy nhìn cho kĩ! Hai người kia cùng bọn ta là một nhóm đấy! Người nói như vậy, chọc tức Vạn Sự Thông của chúng ta, đến lúc đó sợ hối cũng không kịp!”

Vừa nói, hắn còn không biết rút một cái chiết phiến từ chỗ nào, như có như không phe phẩy một cái.

Vạn Sự Thông liếc nhìn hắn không lên tiếng, chỉ hất tay một cái, ném Đề Chân ra chỗ khác!

“Đừng vui mừng quá sớm!” Hắn nói, “Nếu hai người kia xảy ra chuyện, các người ai cũng không chạy được! Nếu bởi vì cứu cái mạng rách nát của thái tử nhà các người mà khiến Như Thương cô nương. Cùng chủ tử gặp nguy hiểm, ta san bằng hoàng cung Đông Thục của các người!”

Nghe lời của hai người, không ai dám nói thêm một câu.

Trong đại quân khó có được một hồi yên tĩnh, cho đến khi Liên Nhi đi lên phía trước, lúc này mới phá vỡ sự yên tĩnh.

Nhìn cô gái càng lúc càng gần, Mai Mai chỉ cảm thấy sau lưng “xèo xèo” bốc lên khí lạnh.

Hắn đương nhiên nghe Như Thương nói qua về Thành Quỷ Hàng, hôm nay lại có một con “Quỷ” đi phía sau mình, người có tài cao đến đâu chẳng nữa, lúc này cũng không dám to gan nói bậy.

Vạn Sự Thông cũng hơi quay đầu, liếc nhìn Liên Nhi một cái, lập tức liền quay đi.

Trong mắt những người khác, không hiểu nổi tại sao hai cao nhân lại kiêng kỵ một tiểu cô nương mười mấy tuổi đầu như vậy

Có tướng sĩ chủ động nói chuyện cùng Liên Nhi, tiểu cô nương đáp câu có câu không, người không biết cũng không cảm thấy có gì lạ.

Vạn Sự Thông cười khỏ, nếu những người này biết được mình đang nói chuyện với cái gì, không biết chừng sẽ sợ tới mức trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

453. Chương 454: Bắt Tay

Nói đến, hắn và Mai Mai cũng sợ!

Nhưng mặc dù sợ, bọn họ cũng lựa chọn tin tưởng tuyệt đối vào Tần Như Thương cùng Cô Độc Chứng.

Mạng của bọn hắc có thể nói là nằm trong tay hai người kia, Liên Nhi phát tác hay không hoàn toàn phụ thuộc vào việc bọn họ có thể giết chết đại tể ti trong thời gian ngắn nhất hay không.

Dĩ nhiên, vì để phòng ngừa, đã giữ lại Quỷ Đồng trong đại quân theo dõi Liên Nhi.

Một khi tình huống phía trước không ổn, Quỷ Đồng còn có thể cùng con quỷ này giăng co một lúc.

.

Hai người hành quân phía trước rất cẩn thận chú ý động tĩnh sau lưng, chờ đến khi chắc chắn đã cách đại quân một khoảng đủ an toàn thì mới nhìn nhau, nhẹ giọng nói chuyện.

Nói là vì an toàn của đại quân, thật ra thì đây chẳng qua chỉ là một phần nguyên nhân rất nhỏ.

Bọn họ cũng không phải người có thiện tâm như vậy, tình nguyện tự đi chọc tổ ong vò vẽ còn phải bảo vệ người không liên quan.

Cho nên không để cho đại quân đi theo, chủ yếu là vì không muốn hỗn loạn.

Nếu như quá nhiều người, muốn giết Đồ Lạp sẽ sinh ra rất nhiều phiền toái.

Mà hắc là nhân vật mấu chốt cơ hồ quyết định sống chết của tất cả mọi người, cho nên không được qua loa nửa phần.

Như Thương nín lấy dây cương tay nắm thật chặt, khớp xương có chút trắng bệch.

Cô độc chứng suy nghĩ một chút, cầm lấy một tay của nàng, sau đó áp tay tạo thành chữ thập, đặt tay nàng vào trong lòng bàn tay của mình.

Như Thương sững sờ, mặc dù chỉ là nắm tay, lúc trước từng có hành động còn thân mật hơn thế này với cô độc chứng, nói ví dụ như ở Dược Vương Cốc hắc đưa tay vào lưng nàng.

Nhưng chưa lần nào khiến cho nàng giống như bây giờ, hắc là. Hắc là hơi có chút đỏ mặt.

Nàng cảm thấy cái này cũng không hoàn toàn trách nàng được, muốn trách chỉ có thể trách cô độc chứng gần đây luôn nói một vài câu khó giải thích được.

Bên trong lời nói mập mờ, nàng không muốn nghe, nhưng tránh cũng không được.

Lời của hắc cũng giống như con người hắc, có một loại cường thế không thể coi thường.

Bộ dáng lúc này của nàng, tất cả đều bị cô độc chứng thu vào trong mắt.

454. Chương 455: Bị Trêu Ghẹo

Mới bắt đầu, chỉ cảm thấy bộ y phục đỏ chiếu lên gương mặt của nàng, làm gương mặt nàng cũng có chút ửng hồng.

Nhưng rất nhanh liền phát hiện, ửng hồng trên mặt này không phải do phản chiếu, mà là thật sự đỏ mặt từ bên trong.

Hắc chợt thấy thú vị, cầm tay nàng thật chặt, vẫn còn rất hợp với tình hình xoa nhẹ hai cái.

Cho đến Như Thương khẽ rút tay về, trước khi nàng mở miệng mắng, hắc đã chủ động nói:

“Người có thói quen dùng móng tay tấn công, nhưng móng tay vì thành Thực Đô mà mất một nửa. Sợ lúc người giết rắn sẽ bị dính quá nhiều máu độc, ta muốn lấy máu của mình bôi lên đầu ngón tay người nhiều một chút.”

Như Thương giận đến cắn răng, đột nhiên có một từ xa lạ từ trong đầu nhảy ra —— “đùa giỡn”!

A, ối trời, nàng bị cô độc chứng đùa giỡn!

Vừa nghĩ tới điều này, mặt lại càng đỏ, mắt tự nhiên lau vết máu trên đầu ngón tay.

Nhưng bàn tay tới gần y phục, lại bắt động.

“Thấy người có ý tốt, lần này cũng không so đo với người!”

Hắn rất nghiêm túc gặt đầu một cái, lại nói:

“Được! Lần sau so đo cũng không muộn!”

Như Thương trợn mắt, cảm thấy cô độc chứng gần đây thật kỳ quái, không muốn so đo tiếp.

Hai người vừa ngẩng đầu, thì thấy phía trước cách đó không xa thỉnh thoảng hiện lên chút ánh sáng vàng, trong lòng khẽ động, đồng thời nói:

“Đại doanh Tây Dạ!”

Như Thương nhận ra ánh sáng vàng kia, là rắn vàng lớn muốn ăn nàng trong thọ yến của Vương Hậu Tây Dạ.

Khi đó ống tay áo của nàng nhuộm máu cô độc chứng, khiến rắn vàng biết sợ mà đi tìm thứ khác, ăn sạch một tỳ nữ.

Chỉ chớp mắt, chuyện cũ như hôm qua, nàng cùng cô độc chứng đã từ người lạ trở nên quen thuộc như vậy, khiến người thờ dài thốn thức.

Cô độc chứng giống như cũng nghĩ đến điều này, nhẹ mở miệng, nói:

“Khi đó cũng không biết sao lại cứu người, lúc trong sa mạc cũng vậy.”

Như Thương không nói gì, tự giác quay đầu đi.

Trong lòng hắn luôn là cho vậy, có lời có thể nhận, mà có lời không thể nhận.

455. Chương 456: Để Ta Được An Tâm

Đặc biệt là khi mình không có cách nào đảm bảo, thì càng không thể dễ dàng mở miệng chấp nhận bất cứ điều gì.

Hai người xuống ngựa, rồi sau đó xoay người buộc ngựa ở gốc cây, đoạn đường phía trước phải tự đi, không thể cưỡi ngựa!

Đại doanh Tây Dạ đóng trong rừng, nói là đại doanh, thật ra thì cũng chỉ có bốn cái trướng mà thôi.

Nghĩ đến, Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu ở một cái, Đại Tể Ti Đồ Lạp ở một cái, hai cái còn lại, là nơi ở của tùy tùng.

Xem ra, người trong doanh cũng không ngủ.

Đồ Lạp nói bọn họ lựa chọn tối nay rút lui, xem ra là thật!

Những người này đều là đệ tử biết điều khiến rắn, mặc trang phục truyền thống của Tây Dạ, ai cũng che kín mặt, chỉ lộ ra hai con mắt.

Như Thương cùng cô độc chứng từng bước tới gần, lúc thấy sắp đến phạm vi của những kẻ sai khiến rắn đang thủ hộ bên ngoài doanh trướng thì cô độc chứng lặng lẽ giơ tay lên, nắm chặt cổ tay Như Thương.

“Hử?” Nàng nhẹ hừ một tiếng nghi ngờ.

Lại nghe được cô độc chứng nói:

“Đi phía sau ta! Vậy ta cũng sẽ yên tâm hơn một chút!”

Nàng nhú mày chất vấn ——

“Đến mức đó sao? Người sợ ta trở thành gánh nặng của người?”

Cô độc chứng lắc đầu:

“Không phải sợ gánh nặng, chỉ là để cho ta an tâm.”

Nàng không tiếp tục tranh cãi nữa, ngoan ngoãn lui nửa bước, đi theo sau lưng cô độc chứng.

Lời đó của hấn Như Thương rất quen thuộc, trong vòng bốn năm, Tiêu Phương không biết đã bao nhiêu lần nói như vậy.

Mỗi lần nàng đến Ấn Nguyệt các nhận nhiệm vụ, hấn cũng sẽ tận lực lải nhải bên người nàng hơn nửa ngày.

Mỗi lần Như Thương nghe vậy thật sự không nhịn được, sẽ hỏi ngược lại hấn:

“Sao người nói như thế ta làm gì cũng sai vậy?”

Còn Tiêu Phương sẽ đáp:

“Không phải cái gì người cũng sai, nhiều lời đôi câu, chỉ là để cho ta an tâm mà thôi.”

Trong lúc nhất thời, tâm tư có chút hỗn loạn.

Như Thương lập tức lấy lại bình tĩnh, để ình nhanh chóng khôi phục lại trạng thái nên có!

Vừa nhìn lên, đại doanh Tây Dạ đang ở trước mắt rồi.

456. Chương 457: Vương Hậu To Gan

Con rắn lớn phía ngoài cùng hiển nhiên đã phát hiện động tĩnh chung quanh, đang bò trên mặt đất xem xét khắp nơi.

Rắn là loài rất nhạy cảm, cô độc chứng cùng Như Thương cũng không còn hi vọng hành động của mình không thể bị phát hiện.

Hơn nữa hai người đều không lo rắn sẽ đến cắn, vì vậy đối với dị động của rắn lớn kia cũng không quá để ý.

Con rắn vừa động, làm kinh ngạc hai người trong doanh trường.

Một là chủ nhân con rắn lớn này —— Vương Hậu Tây Dạ!

Một ngoài mặt là đồng bạn trên thực tế là kẻ địch —— Đại tể ti Đồ Lạp!

Như Thương nghe thấy trong trường có một thanh âm rất quen thuộc ——

“Vương, thần đi ra xem một chút!”

Là Đồ Lạp!

Ngay sau đó, liền thấy một người mặc quần áo đen vén màn trường đi ra ngoài, ánh mắt nhìn thẳng về phía bọn họ đang ẩn núp.

Cô độc chứng giơ tay làm dấu, chỉ thấy đối phương khẽ gật đầu một cái, quay người lại, trở về trong trường.

Không lâu lắm, lại có thanh âm của hấn âm truyền đến, nói:

“Vương Hậu! A Thần có dị động, người có muốn đi ra ngoài xem một chút không?”

Một hồi lâu, lại nghe được giọng một người con gái “Ừ” một tiếng, rồi sau đó là lời của Hoàng đế Tây Dạ

“Ái Hậu hà tất việc gì cũng tự mình đi làm, chuyện nhỏ này để người khác đi làm đi!”

Lời nói lười biếng, trong nháy mắt trong đầu Như Thương liền xuất hiện một hình ảnh xuân sắc vô hạn.

Nhưng nghĩ lại, sợ cũng không phải!

Dù sao Đồ Lạp còn có thể tự do ra vào trước kia, Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu dù thế nào cũng không thể làm vậy trước mặt Đại tể ti.

Thế nhưng ý nghĩ lập tức lại bị một thanh âm huyền ảo hủy bỏ, bởi vì thanh âm kia nàng nghe rõ mười phần chính là tiếng mặc quần áo.

Lại nhìn cô độc chứng, chỉ thấy hắt ra vẻ đành chịu.

Như Thương chọc chọc phía sau hắt, nhỏ giọng nói:

“Chẳng lẽ Vương Hậu Tây Dạ có tật xấu? Những việc ở thọ yến kia quả thật cũng rất lớn mật!”

457. Chương 458: Khai Chiến

“Ừ!” Cô độc chứng gật đầu, “Nàng thân mật cùng Vương Thượng chưa bao giờ để ý đến người khác, đặc biệt là người làm trong tầm cung bọn họ, đều đã sớm nhìn quen! Ta ở Tây Dạ cũng bắt gặp mấy lần, thấy nhưng không thể trách!”

“Ách. . . .” Nàng không nói được gì, chỉ trách lời nói của cô độc chứng rất tà ác, tốt nhất không nên tiếp tục thảo luận vấn đề này.

Nhưng mà nàng rất tán thưởng Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu, thấy đại sự trước mắt mà không loạn, nếu người bình thường, biết rất rõ tối nay có đại sự xảy ra, sớm đã an bài canh phòng nghiêm ngặt rồi.

Nhưng nghĩ lại cũng tốt, ít nhất chuyện bọn họ tới người, xem ra Vương Thượng cùng Vương Hậu không biết.

Dù cô độc chứng lâm trận phản bội hay thay đổi người hợp tác, ở ngoài mặt vẫn phải diễn một tuồng kịch cho Đại tể ti kia xem.

Một hồi lâu, người trong trường đi ra, không chỉ là Đồ Lạp, còn có Vương Hậu Tây Dạ tóc xỏa dài ra.

Người bên ngoài đang bận việc, vừa thấy Vương Hậu đi ra ngoài, cũng vội vàng nghênh lạy.

Ngay lúc đó, cô độc chứng cùng Như Thương bước cũng tới gần đại doanh.

Vì vậy, động tĩnh của A Thần đang bảo hộ doanh trường khiến người Tây Dạ chú ý.

Chỉ thấy những con rắn kia rồi rít chạy trốn vào trong trường, giống như trốn thiên địch, không chịu ở ngoài trường dù chỉ một lát.

Mà bóng dáng Tần Như Thương cùng cô độc chứng cũng xuất hiện trước mặt mọi người, cho tới khi người Tây Dạ ý thức được hô lên:

“Tiểu chủ?”

Wang Hậu Tây Dạ như thét lên ——

“Sao người lại ở đây?”

Đồ Lạp bước ra đầu tiên, lập tức hô lên ——

“Bảo vệ Vương Hậu!”

Theo một tiếng ra lệnh của hắt, người Tây Dạ rồi rít lấy binh khí, lao tới cô độc chứng cùng Như Thương!

Dĩ nhiên, đây chỉ là sách lược ngoài mặt của Đồ Lạp, hẳn biết những người này dù có rấn ở đây cũng sẽ không dả thương được cô độc chứng cùng Như Thương, huống chi hiện tại độc xà đã không dùng được nữa rồi!

Cái hẳn muốn chính là cái này, muốn bọn cô độc chứng thắng, tốt nhất có thể giết bảy phần những người Tây Dạ ở đây, lưu lại ba phần làm chứng ình là được!

458. Chương 459: Chủ Ý Của Đồ Lạp

Sau khi Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu chết dưới tay bọn họ, mình có thể mang theo những người còn lại về, sau đó tự xưng Vương.

Dĩ nhiên, công phu của Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu cũng không phải hạng xoàng.

Nếu như Như Thương cùng cô độc chứng có gì sơ xuất, hẳn cũng có thể lập tức hạ lệnh cho Thanh Liên, trong nháy mắt có thể trừ khử một Vương một Hậu.

Hắn luyện Thanh Liên vốn là bí mật, chưa ai gặp qua Thanh Liên ở bên cạnh hắn.

Huống chi hắn đã đưa Thanh Liên đến bên cô độc chứng từ trước, đến lúc đó Thanh Liên đào tẩu từ phương hướng đại quân Đông Thục, người Tây Dạ tuyệt đối cũng sẽ không hoài nghi đến hắn!

Chủ ý này thật hoàn mỹ, ngay cả Đồ Lạp cũng không nhận được hơi hơi nở nụ cười khó nhận ra.

Hắn cười, Như Thương cũng cười theo, thậm chí ngay cả cô độc chứng cũng nhếch khóe miệng.

Bọn họ đang toàn lực đối phó những dị sĩ Tây Dạ cầm trường kiếm, trong đó có một số người không cam lòng lui về phía sau, cố gắng sai khiến A Thần.

Vậy mà, tất cả rấn ở đây đều đánh hơi được một loại máu tanh trong không khí.

Cái cảm giác đó làm chúng nó sợ hãi không dám tiến lên một bước, mặc cho chủ nhân sai khiến mấy lần, cũng co rúc không tiến.

Động tĩnh bên ngoài kinh động đến Tây Dạ Vương trong doanh trướng, lập tức lao ra đứng bên cạnh Vương Hậu Tây Dạ.

Đồ Lạp cũng theo sát, dùng thân thể của mình ngăn trước mặt hai người, ý là bảo vệ.

Cô độc chứng cùng Như Thương nhìn nhau, đồng thời phát ra một tiếng cười lạnh.

Cái âm thanh này lọt vào trong lỗ tai Đồ Lạp, đó là hết sức thoải mái.

Hắn cho rằng đối phương đang cười Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu sắp tuyệt mệnh, lại không biết, cùng lúc đó, hai người sau lưng cũng đồng thời nhếch khóe môi, cười so với hắn còn tươi hơn!

Thật đúng là: Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau!

(Câu gốc: Đường lang bỏ thiên, hoàng tước tại hậu: Thấy cái lợi trước mắt mà quên mất nguy hiểm phía sau)

Đồ Lạp nằm mơ cũng không nghĩ ra cô độc chứng đã bí mật thỏa thuận cùng Tây Dạ Vương và Vương Hậu, Quỷ Đồng lấy thi khí khắp người thành công lừa gạt được đàn rấn cũng như người Tây Dạ, cũng đem ý đồ của cô độc chứng truyền đạt cho vương giả Tây Dạ!

459. Chương 460: Lương Tâm Để Cho Chó Ăn Hết

Lúc này hai người đột kích, Đồ Lạp làm bộ đưa tay che chắn.

Một chương này không hề dùng sức, bởi vì trong lòng nghĩ là người mình, ra tay với mình sẽ không quá nặng.

Động tác của cô độc chứng cùng Như Thương cũng theo đó mà làm, lần này ra tay quả thật cũng giữ lại hơn phân nửa thực lực.

Tuy nhiên không nghĩ tới, một chương lúc đánh gần về phía Đồ Lạp trong nháy mắt cuối cùng đột nhiên dùng toàn lực, mạnh mẽ đánh về phía Đồ Lạp!

Hắn không hổ là Đại Tế Ti Tây Dạ, nhanh như điện quang hỏa thạch*, hắn xoay người tránh thoát.

*“Điện quang hỏa thạch” [] : Là chỉ, ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp cùng lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định.

Cơ thể đột nhiên co rút lại, hắn là vận dụng ‘Sức Cốt thuật’ tránh thoát một kiếp này.

Cô độc chứng cùng Như Thương bởi vì quán tính nên đã đánh úp về phía Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu phía sau Đồ Lạp, nhưng hai người cũng không kém, cho dù là dưới tình huống như thế, vẫn thuận lợi thu thế, cũng không vì gấp mà nội lực công tâm.

Đồ Lạp không ngốc, hành động này của hai người khiến hắn lập tức hiểu rõ đang có chuyện gì xảy ra.

Nhưng hiểu cũng đã muộn, tế ti mạnh về ‘Hàng đầu thuật’, nếu bàn về võ công sao có thể là đối thủ của cô độc chứng cùng Tần Như Thương.

Sau mấy hiệp vật áo trước cùng khuỷu tay đã lộ ra, thậm chí một ít quần áo màu đen cũng đã bị móng tay của Như Thương cắt tan tác, đâu còn nửa phần phong phạm tế ti.

Sau đó áo choàng, ngay cả mũ dài cũng tuột xuống, khuôn mặt của Đồ Lạp hoàn toàn bại lộ ra ngoài!

Như Thương ngoài ý muốn phát hiện, người này nhìn cũng không tệ lắm!

Cô độc chứng tựa như nhìn ra suy nghĩ nhỏ nhỏ này trong đầu nàng, trong một thời khắc nguy cấp lại còn có tâm tình gõ đầu nàng một cái, nhắc nhở không nên suy nghĩ bậy bạ!

Như Thương bĩu môi, lộ ra nụ cười đắc ý.

Nhưng nụ cười này trong mắt Đồ Lạp chính là thêm dầu vào lửa, chỉ thấy hắn mở miệng nói cái gì đó, tuy hai người không hiểu nhưng có lẽ là đang mắng bọn họ.

Hơn phân nửa là mắng bọn họ vong ân phụ nghĩa, mắng bọn họ lương tâm để cho chó ăn!

Nhưng hai quân giao chiến, ai còn trông mong vào cái gì lương tâm hay không lương tâm!

Bây giờ suy nghĩ duy nhất trong đầu hai người chính là giết hắn trước khi hắn triệu hồi Thành Quỷ Hàng!

460. Chương 461: Đồ Lạp Vùng Vẫy Giã Chết

Bên này đánh thật náo nhiệt, đại quân phía sau dường như cũng càng nhích tới gần một chút.

Cô độc chứng hiểu đó là Vạn Sự Thông cùng Mai Mai cố ý!

Quá xa không được, phải để ọi người tận mắt nhìn thấy!

Đội ngũ vừa tiến lại gần, những con rắn vốn đang núp ở phía xa lập tức lại tràn lên sức sống, tất cả đều bò về phía đại quân.

Như Thương mắt tinh, một cái liền nhìn ra dị động.

Vội vàng khẽ quát một tiếng:

“Người đi xem những con rắn kia!”

Cô độc chứng toàn tâm hướng về phía Đồ Lạp, căn bản không có ý rút lui, chỉ nhìn nàng ——

“Người đi!”

Như Thương không tốn thời gian nữa, nàng biết cô độc chứng nói nàng.

Dù sao, dọn dẹp những thứ kia cũng không quá nguy hiểm, so với việc một mình đối phó tể ti Tây Dạ quả thật đơn giản hơn rất nhiều.

Trong lúc nhất thời trái tim chợt âm, trước khi rút lui nói nhỏ một tiếng:

“Vậy người phải tự bảo trọng!”

Rồi sau đó lập tức rút tay, xoay chân, chuẩn bị sẽ chạy về bên kia.

Đồ Lạp nghe thấy hai người nói chuyện, cũng hiểu ý đồ của bọn họ.

Lúc này thấy Như Thương chuẩn bị đi, sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy.

Mắt thấy cô gái quay người đi, hấn quên an nguy của mình, biến đổi thể công, lộ nhược điểm ở ngực tiếp một chưởng của cô độc chứng!

Cùng lúc đó, tay cũng chuẩn xác kéo lấy vai phải Như Thương!

Cô độc chứng kinh hãi, không nghĩ tới hấn lại lấy mạng đổi mạng! Chịu một chưởng của hấn, đồng thời cũng muốn giết Tần Như Thương.

Hấn giận dữ, cũng lập tức chụp về phía bả vai Như Thương bị Đồ Lạp bắt được.

Lúc này, Như Thương chỉ cảm thấy đầu vai giống như bị một con mãnh hổ cắn vô cùng đau đớn.

Nhưng lại không dám có hành động mạnh, biết mình nếu như cứng rắn chống đỡ, cánh tay này rất có thể bị phế!

Trong miệng Đồ Lạp phun ra máu tươi, một chưởng cô kia của cô độc chứng quả nhiên đã đánh nát ngũ tạng của hấn.

Nhưng cho dù là như vậy, hấn cũng ôm ý định kéo nàng chôn theo cùng.

Cho nên, tay đang nắm bả vai Tần Như Thương càng thêm dùng sức!

Khi hấn nghĩ đến, đã chắc chắn lấy được mạng cô gái này, dù gì không có cánh tay thì nửa đời sau cũng coi như khó sống.

461. Chương 462: Đại Sư Đã Thành

Nhưng, kế hoạch dù hoàn mỹ thế nào, cũng không nghĩ đến đột biến trong nháy mắt.

Đồ Lạp vạn lần không nghĩ tới, ngay lúc cô độc chứng còn chưa tới thì đột nhiên một luồng ánh sáng vàng thoáng qua, ngay sau đó cánh tay mềm nhũn, bàn tay vốn đang nắm chặt tay Tần Như Thương lại không còn nửa phần khí lực.

Cả người theo tia sáng vàng đó bỗng ngã xuống trên mặt đất, rất nhiều máu từ tay phun ra, hơn nữa ngũ tạng khô héo, một đời tể ti Tây Dạ trong cuộc chiến ở nơi này mất đi tánh mạng.

Thân thể Như Thương cũng ngã xuống, cô độc chứng đỡ được nàng, ngay sau đó hỏi:

“Người có sao không?”

Nàng lắc đầu:

“Không có sao, chính là cánh tay không nhấc lên được!”

Vừa nói vừa nhìn đầu vai, lúc này cô độc chứng đưa tay sờ đến, lấy ra được một vật từ đầu vai của nàng.

Đây hẳn là một đoạn cánh tay của Đồ Lạp!

Lại nhìn về phía ánh sáng vàng đánh ra, cũng là chỗ của Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu!

Tia sáng vàng đó là ám khí của Tây Dạ Vương, đúng lúc cứu một cái cánh tay Như Thương!

Nàng nhìn họ gật đầu, tuy nói không ra lời cảm tạ, cũng mang theo thành ý.

Tây Dạ Vương không nói gì, nhưng ánh mắt Vương Hậu mang theo một tia ác độc quay đầu sang, bên trong có ghen tức nồng đậm.

“Đi mau!” Cô độc chứng thấy Như Thương có thể đứng vững liền buông nàng ra, đến bên thi thể Đồ Lạp.
“Theo giao ước lúc trước của chúng ta, giao ra thái tử, sau đó rời khỏi nơi này!”

Vương Hậu Tây Dạ hừ một tiếng, sau đó xoay người vào trường, không lâu sau kéo thái tử hôn mê bất tỉnh từ bên trong đem ra ngoài!

Như Thương tiến lên xem xét, thấy không có gì đáng ngại, lúc này mới gật đầu về phía cô độc chứng.

Lúc này, lại nghe thấy đại quân phía xa đột nhiên náo loạn.

Tây Dạ Vương sợ hết hồn, liền mở miệng nói ——

“Sẽ không phải là các người đổi chủ ý, muốn đem chúng ta.”

462. Chương 463: Hợp Tác Khoái Trá

Náo loạn lúc này nhất định có liên quan đến Liên Nhi, mặc dù Đồ Lạp đã chết, nhưng chung quy vẫn làm cho người ta có chút không yên lòng!

Không lâu lắm, trong quân đột nhiên truyền đến thanh âm Vạn Sự Thông, cũng là đang kêu ——

“Thanh Liên đã chết! Cô nương yên tâm!”

Hai người khê thở ra một hơi, Như Thương nhìn về phía Tây Dạ Vương nói:

“Là quý Đồ Lạp luyện thành đã chết! Các người quả thật là nhặt lại được một cái mạng!”

Vương hậu Tây Dạ chấn động, thuận miệng liền nói:

“Hắn luyện được Thành Quỷ Hàng sao?” Khi nói ánh mắt nhìn về phía thi thể Đồ Lạp.

Cô độc chứng cũng xúc thi thể Đồ Lạp lên, dùng sức ném trở về trong đại quân, đồng thời hô to ——

” Đại Tể Tì Tây Dạ đã chết!” Sau đó quay đầu lại, nhắc nhở Tây Dạ Vương lần nữa —— “Đi mau!”

Hai vị Vương giả lúc này mới phản ứng lại, ngay sau đó, Vương Hậu nhìn về phía cô độc chứng cùng Như Thương gật đầu một cái, nói nhỏ:

“Nếu có chuyện, có thể trực tiếp dùng Chim Ưng đưa thư liên lạc với ta!”

Tây Dạ Vương có thâm ý khác nhìn Như Thương một cái, nói:

“Hợp tác khoái trá!”

Như Thương không lên tiếng, bình tĩnh nhìn đám người Tây Dạ giả vờ thối lui. Cô độc chứng lại dẫn nàng đuổi theo một đoạn, lúc này mới dừng chân lại.

Lúc này, đại quân phía sau cũng đuổi đến nơi, đám người Tây Dạ kia dần dần ẩn vào bóng đêm, đang lúc hoàn toàn sắp không nhìn thấy bóng dáng, thì có thanh âm Tây Dạ Vương truyền đến. Là thông báo ——

“Người Đông Thục nghe đây! Hôm nay Cô Vương thua dưới tay Thiên Minh, nhục này ngày khác tất báo! Cô Vương không sợ quân đội Đông Thục các ngươi, cho dù đến thêm mười vạn, Cô Vương cũng có thể trong loạn quân lấy đi mạng chó của chủ tướng các ngươi!”

Tiếng hô dần dần tan biến, Như Thương được cô độc chứng đỡ, liếc mắt nhìn phó thống lĩnh một cái, lạnh lùng nói:

“Vị tướng quân này, lời của Tây Dạ Vương vừa rồi ngươi có nghe rõ không?”

Đề Chân vội vàng tung người xuống ngựa, “bộp” một tiếng quỳ gối trước mặt hai người, nói ——

“Thuộc hạ đã nghe! Lần này đánh bại Tây Dạ, thật sự là nhờ chủ soái thần dũng, A Thương cô nương anh minh! Bọn thuộc hạ không cần dùng một người nào, là nhờ chủ soái cùng A Thương cô nương bảo vệ tính mạng đám người thuộc hạ! Thuộc hạ sẽ nhất nhất nghe theo!”

463. Chương 464: Ôm Nàng Lên Ngựa

Cô độc chứng không để ý đến hân, chỉ ôm ngang Tần Như Thương lên, sau đó đi tới trước chỗ ngồi bay lên lưng ngựa.

“Dem những lời vừa rồi của Tây Dạ Vương truyền đạt không thiếu một chữ cho hoàng đế các ngươi là được!” Chỉ ném một câu như vậy, rồi sau đó giục ngựa, xoay người mà đi.

Đề Chân chiêu hô tướng sĩ tiến lên đỡ thái tử dậy, rồi đưa đến chiến xa, lúc này mới chỉnh quân đi theo cô độc chứng trở về!

Lúc này Như Thương lại sững sờ một chỗ, bị cô độc đặt phía trước, trong lúc nhất thời có chút. . . .

“Ngươi, ngươi làm gì đấy?”

Nàng không suy yếu đến độ không cười được ngựa, vết thương Đồ Lạp gây ra trên vai nàng tuy rất nặng, nhưng cũng chỉ là ngoại thương. Không có độc, không có nguy hiểm, đau thì đau một chút thôi, nàng cũng không yếu đuối như vậy.

Ai ngờ, chuyển động vài cái, ngược lại hai tay cô độc chứng đang dắt dây cương cũng nắm chặt hơn chút nữa.

Còn ở bên tai nàng nói một câu:

“Dừng động!”

Như Thương chỉ cảm thấy có hơi nóng thổi tới từ phía sau tai càng thêm bối rối.

Thật ra thì loại chuyện như vậy nếu như đổi lại là Tiêu Phương, nàng cảm thấy mình vẫn có thể tiếp nhận, hoặc cũng không đến nỗi quá lúng túng, quá mất tự nhiên.

Nhưng hiện tại người mập mờ như vậy lại là cô độc chứng, mà nàng chỉ cần nghĩ tới gương mặt không biểu tình của hân cùng bộ dáng ngẩn người nhìn trời, thì không có cách nào gộp con người như hân với mấy chuyện phong nguyệt lại một chỗ.

Khụ.

Dĩ nhiên, ý của nàng cũng không phải là nói như bây giờ thì có phong nguyệt.

Chỉ là, dù sao nàng cũng là nữ tử.

Dù có cường hân đến đâu đi chăng nữa, cũng vẫn là con gái, hơn nữa Như Thương cũng tự nhận là nàng cũng không tệ.

Cho nên bị hấn ôm lên như vậy, thật sự là có chút. Có chút.

Như Thương bí từ, từ trước đến giờ đối với phương diện này cũng có vẻ hơi trì độn một chút vì vậy nàng lựa chọn trầm mặc.

Chỉ là biểu hiện trầm mặc của nàng ở trong mắt cô độc chứng chính là ngằm cho phép, vì vậy ôm nàng càng chặt, cho đến khi bên cạnh có một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến ——

464. Chương 465: Nên Cảm Ơn Người

“Trên vai cô nương còn có thương tích!”

Hai người đồng thời nghiêng đầu, nói chuyện là Vạn Sự Thông.

Mặt Như Thương lại đỏ hồng, cô độc chứng thì không có bất kì biến hóa nào.

Nhưng cánh tay đang ôm chặt đã buông lỏng ra một chút, cẩn thận không đụng vào vết thương của nàng.

Rồi sau đó giục ngựa đi nhanh, cố ý kéo dài khoảng cách với đại quân.

Như Thương cảm giác gần đây biểu hiện của cô độc chứng có chút kỳ quái, tuy nói trước đây hấn vẫn luôn quan tâm nàng, nhưng từ lúc nàng từ Xích Liệt Sơn trở về, giống như lại càng thêm một chút.

Nàng luôn muốn tìm một cơ hội nói chuyện với hấn, nhưng giữa hai người lúc nào cũng có nhiều chuyện lữ lượt kéo đến.

Từ sau khi nàng ra khỏi Tần Linh, từ lúc nàng gặp được cô độc chứng, chưa từng được rảnh rỗi.

Thân thể mệt mỏi không nói, nhưng về mặt tinh thần, thì vô cùng đau khổ.

Viên Thâm Châu kia cho đến giờ còn chưa có tung tích, có lúc Như Thương nghĩ, có nên từ bỏ hay không?

Dù tìm được, thì phải làm thế nào đây?

Trở về kiếp trước nhận thấy đã quên mất tất cả những chuyện đã qua, vậy đối với nàng mà nói vẫn còn rất quan trọng sao?

“Đang suy nghĩ gì?” Đỉnh đầu có thanh âm truyền đến, không lớn, nhưng rất rõ ràng.

Lời này giống như tính cách trước nay của cô độc chứng, lười biếng, không quan tâm đến bất cứ việc gì.

Nhưng trong lúc này, lại giống như có thêm một cảm giác chút tìm tòi nghiên cứu.

Hấn đang dò hỏi nàng, mang theo một chút tiếp cận.

“Ta đang suy nghĩ, thật ra thì nên tạ ơn người!” Như Thương đáp, cũng để ỉnh cố gắng thanh tỉnh lại, sau đó hơi dựa gần về phía sau lưng.

Sau lưng là lồng ngực cô độc chứng, có chút gầy, nhưng rất rắn chắc, thực khiến người ta an tâm.

Nàng tự nói với mình, chỉ là mệt mỏi, bởi vì trên người có thương tích.

Chỉ dựa vào một lần, một lần là tốt rồi.

“Cám ơn ta vì cái gì? Cứu người là Tây Dạ Vương!”

465. Chương 466: Ta Chỉ Muốn, Chỉ Muốn Nắm Taysánh Vai Mà Thôi

“Người biết ta muốn nói không phải cái này!” Nàng than nhẹ, nói tiếp: “Ta cảm ơn người luôn ở bên ta! Từ Sa Mạc đến Được Vương Cốc, rồi đến Thục Đô, rồi đến Tấn Dương. Mãi cho đến tối nay, có người ở bên cạnh, sẽ làm ta cảm thấy rất an toàn.”

Thanh âm của nàng nhẹ nhàng mềm mại, làm cho người nghe rất thoải mái.

Cô độc chứng giơ tay lên vuốt về mái tóc của nàng, vuốt ve mấy lọn bị loạn.

Sau đó đưa tay lên đỉnh đầu nàng, khẽ dùng lực, mang theo một loạt khí chất bá đạo.

“25 năm cuộc đời ta không cầu gì cả!” Hồi lâu, đỉnh đầu rốt cuộc có tiếng nói truyền đến, trầm trầm, trịnh trọng: “Gặp người, là ngoài ý muốn.”

Lòng Như Thương như bị xoắn lại, treo giữa không trung, không cách nào bình tĩnh được.

Loại cảm giác này không tốt, để cho nàng mất tỉnh táo, tâm tư cũng rối loạn.

Muốn trốn, nhưng thanh âm của cô độc chứng vẫn tiếp tục, không cho phép nàng không nghe.

“Ta là người ít nói, nhiều khi ta cảm thấy không nói cũng chẳng sao. Giúp người thêm một chút, bảo vệ người thêm một chút, cũng không tệ. Nhưng lòng tham của con người không dễ dàng thỏa mãn, giống như ta sau khi làm những chuyện này, thoải mái rồi thì lại muốn tiến thêm một bước. Muốn biết người tính toán gì cho sau này, muốn biết trong tính toán của người có còn cần đến ta làm. Chiến hữu của người nữa hay không.”

“Như Thương. Hoàng cung, thiên hạ này, với ta mà nói không có bất kỳ ý nghĩa gì. Ta chỉ muốn, chỉ muốn nắm tay sánh vai đi qua mưa gió, nếu như thấy được cầu vồng, đó chính là hạnh phúc!”

Có chất lỏng lạnh lạnh lướt qua gương mặt, Như Thương biết, đó là nước mắt của mình.

Nước mắt đối với nàng bây giờ mà nói đã không còn xa lạ, cái thế giới này cho nàng quá nhiều cơ hội rơi lệ.

Dần dần, cũng không còn bài xích.

Nàng thừa nhận, lời nói của cô độc chứng đã khiến nàng cảm động.

Nàng thừa nhận, “Nắm tay sánh vai qua mưa gió” hấp dẫn nàng.

Cũng thừa nhận, trong nháy mắt, cô độc chứng đã tiến vào trái tim của nàng.

466. Chương 467: Quỷ Đồng Và Mai Mai Xích Mịch

Muốn mở miệng giải thích, lại cảm thấy đau nhức nghẹn ở trong cổ, mắc có chút đau.

Rốt cuộc cũng không nói gì, chỉ nghe cô độc chứng thở dài một tiếng, rồi sau đó dậm dùi khôi phục lại về an tĩnh.

Một đường quay về Tấn Dương, lúc này trên bầu trời đã tản ra cái loại màu đỏ sậm quỷ dị.

Tướng sĩ trong quân thật cao hứng, nói đây là dấu hiệu người Tây Dạ rút lui, là hy vọng mới chủ soái mang đến cho Đông Thục!

Mai Mai bị vút lại phía sau cùng đại quân, nhìn hai người phía trước có chút bất mãn, vì vậy thúc ngựa muốn đuổi theo.

Nhưng ngựa mới chạy được hai bước, lại đột nhiên bị một cánh tay từ bên cạnh kéo lại.

Hắn sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại, là người xưa nay vẫn luôn hục hặc với hắn - Quỷ Đồng.

“Người định làm gì?” Quỷ Đồng nhìn Mai Mai chăm chăm, rất không khách khí hỏi.

Mai Mai cũng trợn mắt, không để cho hắn chạm vào ——

“Người quản ta!”

“Nếu như người muốn đuổi theo chủ tử cùng Như Thương tỷ tỷ, ta thật đúng là muốn xen vào!”

“Người dựa vào đâu?”

“Cũng chẳng dựa vào đâu cả!”

“Thẩm Ngọc người xem hắn!” Mai Mai giận đến suýt oa oa kêu to, một tay dùng sức kéo Thẩm Ngọc, bắt hắn nói: “Người nhìn Như Thương cùng thái tử kia đang làm gì! Hai người chúng ta cũng tới đó xem đi! Người mau khuyên nhủ đứa nhỏ hư hỏng này, bảo hắn đừng có kéo ta!”

Mấy người bọn họ náo loạn ở phía trước, Đề Chân đi theo phía sau bảo vệ thái tử trong chiến xa nghe thấy rành mạch, thỉnh thoảng lại lau mồ hôi trên đầu.

Hắn tuy là người mang binh đánh giặc, nhưng tin đồn trên giang hồ hắn cũng có nghe nói.

Đặc biệt là Vạn Sự Thông cùng Mai Mai tiếng tăm lừng lẫy, không nói là như sấm bên tai nhưng cũng vang dội chấn động bốn phương!

Hôm nay, tất cả nhân vật trong truyền thuyết tề tụ ở đây, còn mới vừa tiêu diệt quân địch Tây Dạ cứu về thái tử.

Nghĩ tới nghĩ lui, cảm giác như đang nằm mơ.

Lúc này, hai người đi ở phía trước nghe được náo động đằng sau, Như Thương “Xì” một tiếng cười vui vẻ.

467. Chương 468: Chẳng Lẽ Người Đang Ghen Sao

“Quay về xem một chút! Chỉ sợ là Mai Mai lại làm loạn! Ai, sao ta cảm thấy hắn rất có hảo cảm với người vậy?”

Cô độc chứng chợt nhú mào, dừng ngựa, suy nghĩ một chút, sau đó nói:

“Chẳng lẽ người đang ghen sao?”

Như Thương im lặng!

Thấy bọn họ dừng lại, Mai Mai khó hiểu, vội vàng kéo tay Quỷ Đồng, chỉ vào trước mặt nói:

“Chủ nhân nhà người đang đợi chúng ta đấy.”

Quỷ Đồng nhìn sang, thấy cô độc chứng đang vẫy hắn, vì vậy không ngăn cản Mai Mai nữa, hắn cũng vội chạy đến.

Mấy người tụ lại một chỗ, Mai Mai rất không khách khí vỗ cô độc chứng một cái, nói:

“Này! Người cầm binh khí rất đẹp trai nha!”

Nói thế không ngoài dự đoán đã nhận được một cái trừng mắt của Quỷ Đồng, sau đó lại nghe thấy Vạn Sự Thông nói:

“Sao chủ tử lại đổi ý, không giúp Đại Tế Tì Đồ Lạp?”

Cô độc chứng nhìn mọi người, thấy ngoài Như Thương ra, ánh mắt tất cả mọi người đều rất tò mò, vì vậy nhẹ giọng nói:

“Muốn trở lại hoàng cung, cần phải để Tây Dạ e sợ Đông Thục. Tây Dạ nhỏ không có binh lực gì đáng nói, duy nhất có thể dựa vào chính là rắn độc. Mà người điều khiển rắn là Vương Hậu Tây Dạ, người nói nếu như ta giúp Đại Tế Tì giết chết Vương cùng Vương Hậu, vậy Tây Dạ lấy cái gì uy hiếp Đông Thục đây? Không có uy hiếp, bọn họ sẽ thực hiện hai điều kiện kia của ta sao!”

Lời này rất hợp tình hợp lí, ban đầu Đại Tế Ti còn có chỗ hữu dụng, bởi vì hắn liên lạc cùng Tây Dạ cũng chỉ có thể thông qua Đồ Lạp.

Phải dựa vào hắn dẫn đến Trung thổ, mới có thể thiết kế để Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu tới cho hoàng tộc Đông Thục một bài học.

Rồi sau đó Đồ Lạp không còn hữu dụng, cũng chỉ có thể làm vật hi sinh, bị tước đoạt quyền lợi sống sót.

Không ai nói gì nữa, đạo lý này ai cũng hiểu, tuy làm vậy, nhưng lại có chút cảm thấy không thoải mái.

Như Thương ngồi trên lưng ngựa phía trước đột nhiên mở miệng, nói:

“Đồ Lạp chết thật đúng là oan uổng.”

Cô độc chứng cúi thấp đầu, bổ sung——

“Nói như thế, những người hoàng tộc bị rắn nuốt vào bụng, chẳng phải càng oan uổng hơn sao?”

Nàng gật đầu:

“Không sai!”

468. Chương 469: Hai Người Hiểu Nàng Nhất

“Như Thương!” Cô độc chứng nhẹ giọng, “Ta người đều hiểu, rất nhiều chuyện một khi quyết định thu lưới, sẽ phải trả giá đắt! Sẽ phải chuẩn bị tâm tư đối mặt với tử vong. Bất kể chuyện đó xảy ra với chúng ta hay với kẻ thù, đều không có cách nào tránh khỏi!”

Nàng lặng lẽ nghe, mấy người bên cạnh cũng trầm mặc không nói.

Cho đến khi cô độc chứng tiếp tục nói:

“Thật ra thì, nếu như đổi lại là người, ta bảo đảm người cũng sẽ lựa chọn giống ta.”

Lời nói, là nói cho Như Thương, nhưng đồn thời cũng nói ọi người nghe.

Mấy người theo bản năng gật đầu, không thể không thừa nhận, tất cả những gì cô độc chứng nói, đều đúng.

Như Thương cảm khái, cả đời này, có hai người hiểu nàng rõ nhất.

Một là Tiêu Phương, một người khác chính là cô độc chứng —— Chữ Thiên Minh!

.

Trận chiến này, đại quân Đông Thục không động một phân nào.

Chỉ dựa vào hai người cô độc chứng và Tần Như Thương xông vào trại địch, quấy rối náo loạn.

Chẳng những thành công cứu thái tử ra, còn giết chết Đại Tế Ti Tây Dạ - Đồ Lạp.

Sự thật này được Đề Chân sai 5000 Ngự Lâm quân truyền đi, vô cùng thần kì.

Mọi người chẳng những nói lại chi tiết mọi việc theo lời cô độc chứng cùng Tần Như Thương, hơn nữa còn thêm dầu thêm mỡ về bản lãnh của cô độc chứng.

Còn nói ra khoa trương hơn lời uy hiếp cuối cùng Tây Dạ lưu lại, như thể nếu không có cô độc chứng, Đông Thục rất nhanh sẽ tiếp tục gặp nguy hiểm.

Triều đình và dân chúng Đông Thục đều biết sự lợi hại của Tây Dạ, đã cảm nhận qua cảm giác sợ hãi đó.

Dĩ nhiên, những năm qua bọn họ cũng đã điều tra, biết được địa vị của Đại Tế Ti Đồ Lạp ở Tây Dạ, cũng biết bản lãnh của hắn.

Mặc dù tiếc nuối vì để Tây Dạ Vương cùng Vương Hậu bỏ trốn, nhưng Đồ Lạp chết đi, khiến Đông Thục vô cùng hưng phấn, trong buổi lâm triều hôm sau khiến tất cả mọi người hô to hoàng thượng vạn tuế!

469. Chương 470: Rốt Cuộc Vào Cung

Còn có tam triều nguyên lão thỉnh bệ hạ đồng ý để thái tử tiền nhiệm hồi cung, trở về chính vị, nói là thiên triều Đông Thục cần thái tử như vậy để bảo vệ!

Hoàng đế Đông Thục bất đắc dĩ, chỉ đành phải thực hiện lời hứa lúc ban đầu với cô độc chứng.

Lúc này, cô độc chứng thuận lợi hồi triều!

Tần Như Thương, Quỷ Đồng, Vạn Sự Thông, Mai Mai, cùng với muội muội của Vạn Sự Thông - Linh Nhi, còn có phụ thân của Mai Mai đều cùng tiến cung.

Tuy nói nam tử không thuộc hoàng gia hoặc là tướng sĩ Ngự Lâm quân không thể ở tại trong cung, nhưng bọn họ có thân phận đặc biệt, lại có cô độc chứng bảo vệ, hoàng đế Đông Thục cũng chỉ có thể nhắm mắt mở một mắt, để cho phi tử chấp chương hậu cung sắp xếp một tòa cung điện rất lớn cho bọn họ.

Lúc được quang minh chính đại bước vào cửa cung, Như Thương rất muốn cất tiếng cười to.

Nhưng là khoe miệng nhếch lên, lại hiện lên khổ sở.

Vì vào hoàng cung này, bọn họ bỏ ra bao nhiêu công sức? Lại hy sinh bao nhiêu?

Nếu như không phải nàng cố ý muốn tìm Thẩm Châu, sợ là bây giờ đang còn cùng Tiêu Phương nhàn nhã tự tại sống trong Sơn Trang ở Tần Lĩnh.

Nhưng sự đời luôn đổi thay, số mệnh luôn ở lúc người không để ý xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

.

Hoàng đế Đông Thục cho phép cô độc chứng trở về ngôi vị thái tử, khi hần rút đi một thân trường sam màu đen, thay hương bào màu vàng nhạt thêu tám con trăn. Còn dùng kim quan buộc tóc gọn lại ở phía sau đầu, mọi người lúc này mới phát hiện ra, đây mới là dáng vẻ của một thái tử thực sự.

Nói thái tử trước so với hần cũng chỉ là một kẻ vô dụng, cũng không quá mức.

Như Thương kinh ngạc nhìn kẻ luôn luôn bị nàng coi là đệ nhất thiên hạ lười - cô độc chứng, rốt cuộc trang phục đó đánh tan ấn tượng về một kẻ luôn lười biếng như hần.

Khi hần xoay người nhìn nàng, mơ hồ có nét tương tự với hoàng đế Đông Thục, khiến Như Thương cảm thấy không thoải mái.

Nàng quay đầu đi không muốn nhìn, thế nhưng hần lại đi theo, như có lời muốn nói, cuối cùng lại không thể nói thành lời.

Kết thúc nghi thức lên ngôi, cô độc chứng dẫn đầu phía trước, tự mình dẫn cả đám người vào tòa cung viện đã được phân chia.

470. Chương 471: Rất Nhớ Rừng Trúc Ở Tần Lĩnh

Như Thương nhàn nhạt nhìn bóng lưng ở trước mình vài bước, đột nhiên lại sinh ra một cảm giác vội vàng!

Cho dù muốn tìm Thầm Châu, từ trước tới nay lòng của nàng cũng chưa bao giờ vội vàng như vậy, nàng thậm chí hận không thể lập tức phóng tới Tầng Kinh các, lật tung toàn bộ kinh thư trong đó để tìm đầu mối.

Hoàng cung không phải nơi nàng yêu thích cùng quen thuộc, trước đây cũng không cảm thấy có gì, nhưng khi tự mình tiến vào, cái cảm giác đè nén đó giống như ào ào tuôn ra, làm nàng không thở nổi.

Thấy nàng đi lại khó khăn, Vạn Sự Thông tiến lên đỡ lấy tay nàng.

Như Thương không cự tuyệt, chỉ dừng trước cửa cung điện một chút, hít sâu một hơi, rồi sau đó thở dài nói:

“Thật nhớ khu rừng trúc ở Tàn Lĩnh”

.

Tòa cung điện còn không có tên, tấm bảng trên cửa trống trơn.

Hoàng đế nói, bởi vì rời đi đã quá lâu, Thiên Minh thích gì trăm cũng không rõ lắm. Tên cung điện người hãy tự mình nghĩ đi! Nghĩ xong thì sai người đi làm!

Trong lòng bọn họ biết rõ, hoàng thượng bất mãn đối với việc phải nhường ngôi vị Thái tử cho cô độc chứng, nhưng lại cần cô độc chứng nên không còn cách nào.

Lần này, hắn đã mất đi mấy vị hoàng tử, hậu phi, thật sự là đã thương nguyên khí.

Hơn nữa thái tử suýt chút nữa bị bắt đi, cho nên hắn không thể không thực hiện lời hứa này, nếu không Tây Dạ trở lại xâm lược, sợ là toàn bộ Chữ gia cũng không còn đường sống.

Về phần tên cho cung điện này, cô độc chứng căn bản không có để tâm nghĩ đến.

Hắn không nghĩ, thì Như Thương cũng sẽ không nghĩ.

Vì vậy liên tiếp mấy ngày, tấm bảng kia cũng vẫn trống không.

Mấy ngày nay cô độc chứng tựa hồ rất bận, hơn nữa tâm tình Như Thương không được tốt nên rất ít gặp hắn.

Cả ngày ở trong điện, chơi cùng muội muội Linh Nhi của Vạn Sự Thông cũng rất tốt.

Tiểu nha đầu vô cùng thông minh, biết nên nói thì nói, không nên nói thì hoàn toàn không đề cập đến.

Điều này làm cho Như Thương giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Chỉ là trong lúc hai người nói chuyện nàng ấy lại vô tình hay cố ý nhắc tới ca ca của nàng tốt thế nào, có rất nhiều chuyện không liên quan cũng có thể bị nàng chuyển sang tán dương Vạn Sự Thông.

471. Chương 472: Tình Trạng Gần Đây

Như Thương lúc đầu chỉ cảm thấy đây là một cô gái nhỏ sùng bái ca ca, hơn nữa Vạn Sự Thông đáng vẻ đường đường, là người mang tuyệt kỹ, quả thật coi như là tấm gương tiêu biểu.

Nhưng sau nhiều lần trò chuyện, lại cảm thấy nha đầu này tựa như đang tiết lộ tin tức với mình.

Nàng thử hỏi thăm, tiểu cô nương chỉ trả lời qua loa, không nói nhiều thêm một câu.

Sách trong Kinh Các được Mai Mai cùng Vạn Sự Thông vận chuyển đến phòng Như Thương, cùng nàng tìm kiếm một ngày một đêm, nhưng vẫn không tìm được chút tin tức nào của Thầm Châu.

Vạn Sự Thông cảm thấy tinh thần của nàng không tốt lắm, cả ngày ở trong phòng không ra ngoài nửa bước.

Như Thương cảm thấy chỉ cần nàng ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách, thứ đầu tiên nhìn thấy khẳng định chính là khuôn mặt của Vạn Sự Thông.

Thấy nhiều, không thể không hỏi ——

“Người đang làm gì vậy?”

Vạn Sự Thông cũng ngồi ở trong đồng sách, nghe nàng hỏi, liền đáp:

“Giúp người tìm!”

Như Thương cảm thấy có chỗ không thích hợp, nhưng lại rất mơ hồ, sợ là tự mình nghĩ quá nhiều cũng không hỏi đến cùng.

Vốn định khuyên hẳn không cần theo nàng làm mấy chuyện khô khan này, nhưng chỉ là một cái ý niệm mơ hồ, khiến nàng không muốn tiếp tục đề tài này nữa ngược lại hỏi:

“Mấy ngày nay Chữ Thiên Minh đang làm gì? Dường như mấy ngày rồi cũng không gặp người khác.”

Nàng nói mấy ngày không thấy, là trên phương diện mặt đối mặt mà thôi.

Trên thực tế, Như Thương luôn cảm thấy mỗi lần nàng sắp ngủ, sẽ có một người bước đi thông thả tới bên cửa sổ, đứng đến tận nửa đêm.

Nàng biết là ai, nhưng chưa bao giờ đẩy cửa sổ ra xem.

Thân thể giật giật, liền có vài cuốn sách tuột xuống.

Như Thương lúc này đang ngồi trên tấm đệm bệt dưới đất, mấy quyển kinh thư đặt lên váy nàng, Vạn Sự Thông vội vàng nhặt lên. Đồng thời cũng mở miệng nói:

“Thái tử điện hạ bắt những người biết khiến răn trong cung lại, nhốt vào địa lao.”

472. Chương 473: Đại Lao

“Địa lao à!” Cái từ này khiến Như Thương nghĩ tới mấy căn phòng ngăm đen tư hình trong Bộ Quốc Phòng ở kiếp trước. “Là nơi thẩm tra đúng không! Trực tiếp giết chết không phải xong chuyện sao, tội gì phí hơi sức đi tra hỏi!”

Vạn Sự Thông lắc lắc đầu, nói tiếp:

“Người của thái tử trước, nói giết là có thể nói giết sao. Điện hạ muốn giết, có người lại muốn bảo vệ, cứ như vậy đã bế tắc mấy ngày. Buổi sáng hôm nay điện hạ giận dữ, trực tiếp đến Du Hiền cung bắt người, sau đó nhốt vào địa lao.”

“Cùng ta đi xem đi!” Như Thương đột nhiên đứng lên, kéo Vạn Sự Thông, hỏi hẳn: “Người có biết đường đến địa lao không?”

Thấy hẳn gật đầu, nói tiếp:

“Vậy dẫn ta đi, chúng ta đi xem Chữ Thiên Minh làm cách nào thẩm tra người!”

Vạn Sự Thông trầm tư một hồi lâu, cũng không nói thêm gì, chỉ gật đầu một cái, sau đó dẫn đầu đi trước.

Địa lao ở phía Bắc hoàng cung, thông ra ngọn núi nổi thẳng xuống đất.

Khi bọn họ đến gần, binh sĩ canh gác dùng hai cây trường thương chặn lại, lập tức quân ngục tiến lên quát chói tai:

“Phòng giam trọng địa, những người không có nhiệm vụ không thể vào!”

Vạn Sự Thông nhíu mày, chỉ vào Như Thương nói:

“Người có biết nàng là ai không?”

Người nọ lắc đầu:

“Không biết!” Lời nói mặc dù đơn giản, nhưng vẫn không khỏi trộm liếc về phía Như Thương mấy lần.

Như Thương ngăn Vạn Sự Thông, trực tiếp nói với người kia:

“Đi thông báo với thái tử điện hạ, nói Tần Như Thương ở bên ngoài, bảo hắn đến gặp ta!”

Người nọ nghe xong lời này đầu tiên hơi sững sờ, sau đó đột nhiên nhảy dựng lên cao ba thước, rồi chỉ vào Như Thương lắp bắp nói:

“Người, người chính là Tần Như Thương?”

Hắn không ngờ mình lại may mắn được gặp Tần Như Thương, ba chữ này cũng giống như thái tử Chủ Thiên Minh, trở thành đề tài rất nhiều người ngẫm bàn tán sau lưng.

Hắn không ngờ lại gặp được Tần Như Thương trong tình huống này, trong khoảng thời gian ngắn có chút không biết làm sao.

Vạn Sự Thông hơi lắc đầu, nói:

“Người còn chờ cái gì? Không đi thông báo?”

473. Chương 474: Hai Vị Thái Tử Đều Ở Đây

Người nọ được nhắc nhở, nhanh chóng trở về địa lao như một lần khói, lúc trở ra thì cung kính mời hai người đi vào.

Như Thương đối với loại phòng giam này vô cùng quen thuộc, đồng thời cũng vô cùng chán ghét.

Tuy nói tay đầy máu tanh, nhưng nàng nguyện ý giết người mà không nguyện ý tra hỏi người.

Đối mặt những loại hình tàn khốc đó, nhìn thôi đã cảm thấy ghê tởm.

Trước lúc đến đây, nàng cũng từng thấy cô độc chứng treo người nọ trên xích sắt, quát từng roi lên người hắn.

Cũng có lúc là nung đỏ sắt in dấu, ấn lên người phát ra tiếng xèo xèo.

Nhưng khi hai người tới trước cửa phòng giam, thì thấy một thi thể nằm thẳng dưới đất, còn có thái tử tiền nhiệm cắn răng về mặt thịnh nộ đứng ở bên cạnh.

Thấy bọn họ, cô độc chứng quay đầu nói với Như Thương:

“Tới đây.”

Nàng đi tới, thái tử tiền nhiệm lại bất thành linh xông lên, túm cánh tay Tần Như Thương, liều mạng lôi kéo.

Nhưng Thương không cử động, chỉ trừ lúc bắt đầu thân hình lung lay hai cái, dưới lòng bàn chân cũng không di dịch nửa điểm.

Công phu thái tử này nếu muốn kéo nàng, quả thật còn lâu mới được.

Thấy hắn túm mãi không thả, Như Thương hơi nhú mày, nâng tay quẹt một cái trên cánh tay hắn, lập tức hiện ra một vết máu, trong nháy mắt liền nhuộm hơn phân nửa ống tay áo.

Thái tử kêu to, nhưng không thấy có bất kỳ ai tới giúp đỡ.

Cô độc chứng vỗ vỗ cái ghế bên cạnh, ý bảo Như Thương ngồi xuống.

Đợi nàng ngồi xong, lúc này mới nói:

“Trong Du Hiền cũng không thích hợp để giết người, ta chỉ đành dẫn người đến nơi này xử lý. Như Thương chạy tới, chẳng lẽ muốn kiểm tra xem ta có dùng tư hình hay không sao?”

Mặt Như Thương đầy hắc tuyến, cảm thấy cô độc chứng này giống như biết thuật đọc tâm, nhìn thấu toàn bộ tâm tư của nàng.

Thấy hai người nhẹ nhàng nói chuyện với nhau, thái tử tiền nhiệm tức giận tới mức run rẩy.

474. Chương 475: Như Vậ Có Quá Nóng Vội Không

Muốn chỉ vào bọn họ mở miệng mắng to, lại nhìn thấy ánh mắt sắc bén của cô độc chứng cùng Tần như Thương, lời không thốt ra khỏi miệng được.

Cuối cùng, nhưng vẫn còn vung tay áo cảm giận bỏ đi.

Cổ thi thể kia lại bị cô độc chứng giữ lại, không ang đi.

“Ta vốn nghĩ đến thăm người, mấy ngày không gặp, không biết người đang bận rộn những việc gì!”

Hai người nói chuyện, Vạn Sự Thông lặng lẽ rời đi.

Tuy hấn ngàn lần không muốn, bước chân vẫn theo lý trí đi ra ngoài.

Mà lúc đó Tần Như Thương cũng đứng dậy rời đi, nàng kéo cô độc chứng từ phòng giam đi ra, cho đến khi nhìn thấy ánh mặt trời, lúc này mới thở dài một hơi, sau đó nói:

“Trước kia xem quá nhiều tù hình, hiện tại nhìn lại có chút ghê tởm.”

Cô độc chứng nhíu mày nhìn nàng, tựa như đang hỏi nàng trước kia là bao lâu, thấy ở chỗ nào.

Như Thương lại không để ý, vừa đi, vừa nói:

“Người dùng thủ đoạn ác liệt như vậy trừ khử người của thái tử trước, có sợ là quá nóng vội hay không? Người ngoài sẽ nghĩ như thế nào?”

Cô độc chứng im lặng đi theo sau lưng nàng, tự suy nghĩ vấn đề nàng đưa ra.

Như Thương đợi lâu cũng không thấy hấn đáp, liền thả chậm tốc độ sóng vai cùng hấn.

Lần này gặp lại cô độc chứng, tựa hồ không thấy được phần nhuệ khí giống như trong buổi lễ sắc phong ngày ấy nữa.

Cả người khôi phục lại vẻ thờ ơ đạm bạc nàng quen thuộc trước kia.

Trong khoảng thời gian ngắn, giống như tất cả những chuyện đang xảy ra đều không liên quan đến hấn.

Nếu không phải bọn họ mới vừa cùng nhau đi từ trong địa lao kia ra, nàng gần như muốn hoài nghi những chuyện kia rốt cuộc có phải do cô độc chứng làm hay không

“Nghĩ gì thế?” Hấn vốn trầm mặc lại đột nhiên nghiêng đầu, vừa vịn chạm đến ánh mắt Như Thương.

Nàng có chút ngượng ngùng, quay đầu đi, suy nghĩ một chút, nói:

“Đang suy nghĩ vấn đề vừa rồi, cũng nghĩ tại sao người không trả lời ta.”

“Vậy người nghĩ ra chưa? Ý ta là vì sao ta không trả lời người, vấn đề này người nghĩ ra chưa?”

475. Chương 476: Như Thương, Người Không Công Bằng

Như Thương đang hoàng lắc đầu:

“Không có! Thiên Minh, tâm tư của người, ta không hiểu được.”

Hắn cười khê, mở miệng nói:

“Thật ra thì có một cái tên cũng rất tốt, ít nhất người cũng có thể gọi ta một tiếng Thiên Minh. So với “họ Chữ” thì lọt tai hơn nhiều! Như Thương, vì sao người lại cố tình nói mình đoán không ra?” Trong lời nói của hắn lộ ra nồng đậm khổ sở. “Thật ra thì không phải không đoán được, chỉ là người không muốn đoán mà thôi! Hoặc nói, luôn đoán theo phương diện tiêu cực!”

Nàng không nói, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ.

Cô độc chứng lại đưa tay vuốt ve mái tóc nàng, khi nàng còn đang cảm thấy không được tự nhiên, hắn đã mạnh mẽ kiên định kéo nàng lại gần hắn.

Cho đến lúc Như Thương trợn mắt nhìn, lúc này mới tiếp tục mở miệng, nói với nàng:

“Như Thương người không công bằng! Người nghĩ về Tiêu Phương tốt như thế nào! Dù cho hắn từng lừa người, người cũng không ngừng tìm lí do biện hộ cho hắn, luôn luôn tha thứ. Nhưng đối với ta thì sao? Dù ta không làm gì, người cũng theo thói quen nhận định ta không tốt. Giống như lúc ở đại trạch ngoài thành, khi ta nói để cho Tây Dạ xâm nhập Đông Thục, người đã cho rằng lần này ta chắc chắn sẽ giết hại dân chúng.”

Trong lời nói của hắn hàm chứa uất ức, cũng mơ hồ mang theo chút oán giận.

Như Thương không thể phản bác, bởi vì những gì hắn nói hoàn toàn đúng.

Trên phương diện này, nàng đối với cô độc chứng cùng Tiêu Phương, quả thật đối xử rất không công bằng.

Nhưng chính nàng cũng không hiểu vì sao lại như vậy, nàng luôn lo lắng cô độc chứng có thể vì không thoát khỏi thân phận mà thay đổi hay không, càng lo lắng khi hắn thay đổi sẽ khiến mình mất đi thứ gì đó.

Cái mất đi không phải là vật chất, nghĩ đến, có lẽ nên coi như tình thần.

“Có thể là do ta không thích hoàng cung!” Nàng rút cuộc vẫn phải nghĩ ra một lý do, “Từ nhỏ ta không thích nơi quyền thế, bởi vì những thứ đó mà ta đã từng dùng cả đời cũng không thể thoát khỏi. Bây giờ mặc dù phải vào cung, nhưng ta đối với người, đối với Quý Đồng còn có Vạn Sự Thông cùng Mai Mai, chung quy vẫn luôn hi vọng mọi người không bao giờ thay đổi vẫn có thể nắm tay sóng vai làm đồng bạn, chứ không phải có một ngày ai gặp ai, lại phải quỳ gối nói một tiếng vạn tuế gì gì đó.”

476. Chương 477: Nói Cho Ta Biết Một Lần Để Cho Ta An Lòng

“Người xem!” Giọng nói cô độc chứng lập tức truyền đến, “Người xem, người chỉ luôn nghĩ đến phương diện ta sẽ thay đổi, còn muốn gán ép không tin tưởng ta! Hôm sắc phong, ta đã nhìn ra người không ổn. Nhưng trong hoàn cảnh đó, ta phải làm ra vẻ bộ dáng một thái tử hoặc là một người thừa kế ngôi vị hoàng đế nên có. Nhưng mà, Như Thương người có biết, chúng ta vẫn còn phải ở tiếp tục ở nơi này, người vẫn phải đi tìm được viên Thâm Châu kia!”

“Thực tế thì sao?” Như Thương ngẩng đầu nhìn hắn, “Người phải nói cho ta biết ý nghĩ của người, giống như lúc ở đại trạch, nói cho ta biết một lần, để cho ta an lòng!”

Lúc nói chuyện, nàng với lên nắm cổ tay hắn. Có chút dùng sức, lộ ra sự nôn nóng.

Cô độc chứng cảm ngược lại tay nàng, không để ý nàng hơi giãy giụa, trầm giọng mở miệng, nói:

“Ta nói rồi, đối với thiên hạ hay giang sơn này, trừ bỏ chuyện có thể giúp người tìm viên Thâm Châu ra, ta không có hứng thú với bất kì thứ gì. Mà đối với kẻ chết ở trong địa lao kia, ta không thể không giết! Bởi vì người đó đã từng muốn giết mẫu thân của ta! Đó là người ta quan tâm, chỉ cần ta quan tâm, ta sẽ không từ tất cả thủ đoạn để bảo vệ.”

Hắn hít sâu một hơi, nói tiếp:

“Cho nên Như Thương! Người tốt nhất sống bình an cho ta! Nếu không —— Chớ trách ta dùng tất cả người trong thiên hạ chôn theo người!”

.

Sáng sớm hôm sau, Như Thương ít khi muốn ngủ một giấc ngủ nướng.

Lời nói hôm qua của cô độc chứng khiến nàng an tâm, cảm thấy có điểm tựa.

Ma chướng trong lòng mấy ngày qua được giải trừ, vì vậy cả người trở nên lười biếng.

Lười biếng thì muốn ngủ nhiều, nhưng tâm nguyện lại không thành, chỉ mơ ước có thể ngủ nướng một giấc, nhưng khi tiếng kêu sợ hãi của cung nữ truyền đến thì tâm nguyện đó cũng tan thành mây khói ——

“Cứu mạng !”

“Có ai không!”

“A ——”

Nàng dụi mắt, không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Chẳng phải hạ nhân trong lúc hầu hạ không được lớn tiếng ồn ào sao?

477. Chương 478: Omg! Mai Mai

Huống chi tiếng ồn ào này còn quấy rầy giấc ngủ của chủ tử, loại tình huống này nàng có nên giết sạch nô tài trong điện, giống như đối với hậu cung mà nói cũng không phải chuyện không thể xảy ra.

Nhưng, mới vừa đứng dậy, rốt cuộc lại truyền đến một tiếng kêu sợ hãi—— Chân thật ——

“Hồ! Tại sao lại có hồ ở đây! Cứu mạng à!”

Lúc này Như Thương đang chuẩn bị xoay người xuống giường, vừa nghe động tĩnh này, suýt nữa lăn từ trên giường xuống!

“OMG!” Theo bản năng nói ra một từ Tiếng Anh, vội vàng ổn định thân hình của mình.

Hồ? ?

Đáng chết, Mai Mai muốn làm gì?

NGAO...Ồ ——

Một tiếng hồ gầm cách cửa sổ truyền đến. Hả, hình như là đến cửa phòng nàng.

Nàng bắt đầu dĩ, chỉ đành phải nhanh chóng mặc áo ngoài, sau đó chủ động đi mở cửa phòng.

Như Thương bảo đảm, cung điện này bình thường tuy không nhiều người, nhưng bây giờ tuyệt đối là lúc nàng thấy ít người nhất.

Quanh sân không một bóng người, giống như trong nháy mắt tất cả mọi người đều biến mất, chỉ để lại Mai Mai với khuôn mặt tươi cười vô hại đứng trước mặt nàng.

Cúi đầu, thì thấy hai con hổ lớn lúc ở đại trạch ngoài thành được đưa tới trông giữ hạ nhân đang nằm dưới chân, có một con còn trợn trắng mắt nhìn nàng.

Như Thương nuốt nước miếng, mặc dù nàng từng leo qua núi vượt qua rừng, cũng từng giết người cướp ngục.

Nhưng chưa từng trải qua những ngày làm bạn với hổ.

Đương nhiên không đến nỗi sợ, chỉ có điều cảm thấy. . . . Có chút luống cuống.

“A Thương!” Thấy nàng sững sờ, Mai Mai dứt khoát vươn tay vẫy vẫy trước mắt nàng, sau đó ngồi xổm người xuống gõ gõ đầu suy nghĩ, sau đó ngược đầu nói: “Người xem hai Tiểu Lão Hổ này có được không? A Thương, ta đặc biệt dắt bọn chúng tới làm bạn với ngươi đấy!”

Như Thương đau đầu nhức óc, chỉ cảm thấy hết cách với Mai Mai.

Nhưng trước mắt không thể nói, vì vậy uyển chuyển nói với hắn:

“Thứ nhất, bộ dạng hai con hổ này đúng thật nhìn cũng không tệ, nhưng tuyệt đối cũng không thể nói là đẹp mắt. Thứ hai, bọn chúng nhỏ chỗ nào? Con mắt nào của ngươi thấy chúng nó nhỏ? Chúng nó mà đứng lên, cũng có thể cao bằng ta rồi! Còn có thứ ba, ta xin ngươi dắt Mai Mai, ta chưa nghe ai nói con người mà đi làm bạn với hổ cả!”

478. Chương 479: Mai Mai, Người Quả Nhiên Là Nhân Tài

Nói rõ ba điều đấy, dùng tay kéo hắn đứng lên, rồi nói:

“Còn có một điểm quan trọng nhất!” Như Thương khoa trương hít sâu một hơi: “Ngươi nói cho ta nghe, hai cái thứ này ngươi dẫn vào hoàng cung bằng cách nào?”

Mai Mai nháy mắt mấy cái, chỉ về một hướng, sau đó đáp lại:

“Từ cửa chính hoàng cung, quang minh chính đại mà dẫn vào!”

“Giữ cửa chính là mấy kẻ ngu ngốc sao?”

“Bởi vì ta nói cho bọn họ hai con hổ này là thái tử điện hạ dẫn vào ngựa rấn!”

Như Thương im lặng.

Hoàn toàn im lặng.

Nàng muốn quay người đóng cửa lại không thềm để ý đến Mai Mai càn quấy nữa, nhưng cửa đã bị hai con ‘mèo lớn’ đồng loạt ngăn lại, đóng cũng không đóng được.

Vừa nghiêng đầu, thấy một góc nhỏ trong viện, có một thân thể nhỏ bé co rúc đang run lẩy bẩy, nghĩ có lẽ là hạ nhân đang trốn.

Như Thương đi tới nhìn, lại thấy đó là Linh Nhi.

Thở dài kéo tiểu cô nương ra, Linh Nhi bị hai con hổ kia dọa đến toàn thân run rẩy, nhìn đáng đáng thương.

Như Thương nhìn Mai Mai tỏ vẻ trách cứ, hắn cũng biết mình hình như có chút lộ liễu, vì vậy đi đến bên cạnh Linh Nhi, chủ động nhận sai.

Mai Mai nói:

“Linh Nhi ngươi đừng sợ, hai đứa chúng nó rất nghe lời, ta bảo nó cắn người nào thì nó sẽ cắn người đó, ta không bảo bọn chúng cắn thì chúng nó cũng sẽ không cắn người!”

Lời này rất khó làm cho người ta tin tưởng, Linh Nhi mở to mắt trừng Mai mai, trừng đến lòng hấn hốt hoảng.

Nhưng hổ cũng đã dắt vào, lại đưa ra ngoài sợ cũng không tốt.

Như Thương bắt đắc dĩ, cũng chỉ có thể giúp đỡ Mai Mai an ủi Linh Nhi.

Cũng may Linh Nhi nghe nài..., khi Như Thương chủ động dẫn hai con hổ kia biểu hiện sự thân thiết, Linh Nhi dần dần cũng không sợ nữa.

Từ đó, trong cung điện không tên, lại có thêm hai người mới —— Con Hổ!

Như Thương không thể không cảm thán: Mai Mai, người thật đúng là một nhân tài!

Liên tiếp ở hơn hai tháng, mắt thấy mùa thu Đông Thục sắp trôi qua.

Khí trời dần dần chuyển lạnh, theo quy định trong cung đưa tới cung viện bên này rất nhiều quần áo cùng với đồ dùng ủa mới sắp đến.

479. Chương 480: Hoàn Toàn Bị Mất Quyền Lực

Trừ bỏ Chủ Thiên Minh, những người khác cũng không được phong thưởng gì.

Nhưng không có người nào dám can khinh thường sự có mặt của bọn họ, đặc biệt là Như Thương, nghiêm nhiên trở thành nửa chủ tử.

Nhưng mà những ngày sau đó vô cùng nhàm chán, không có bất kỳ tư vị gì.

Cô độc chứng bận bịu vô cùng, Như Thương thì bận tìm kiếm kinh thư, Vạn Sự Thông bận giúp Như Thương, Mai Mai cũng dẫn theo Linh Nhi cùng Quý Đồng còn có hai con hổ kia chơi với nhau.

Lâu dần, người làm trong viện cũng nhận ra hai con hổ kia cũng không đả thương người, chẳng những không làm người bị thương, thậm chí buổi tối còn có thể giữ cửa ọi người.

Vì vậy mọi người cũng không còn sợ nữa, có tiểu nha hoàn to gan thỉnh thoảng còn có thể sờ sờ lông hổ một lúc!

Như Thương thấy một lần, chỉ cảm thấy cảm giác này giống như thiên hạ đại loạn, giống như bắt đầu thời kì hỗn loạn, giống như Bàn Cổ khai thiên lập địa*. Tóm lại, chính là cái vẻ không bình thường.

(*Bàn Cổ là nhân vật khai thiên lập địa trong truyền thần thoại Trung Quốc. Khai thiên lập địa: Từ xưa đến nay; từ lúc khai thiên lập địa, thần thoại cổ kể lại rằng, sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa thì mới có thế giới)

Có điều là dần dà, lại sinh ra sự hài hòa.

Giống như thái độ của bọn hạ nhân đối với bọn họ cũng có thay đổi, không đề phòng bài xích giống như lúc ban đầu.

Hiện tại, ít nhiều gì cũng có chút hòa hợp.

Thế cho nên Mai Mai cứ mãi đến tranh công, nói là do mình đem ọi người luồng không khí mới.

Như Thương rất hoài nghi câu “luồng không khí mới” này của hấn là học theo mình, không ngờ nàng nói một câu mà hấn lại nhớ được.

Gần đây Cô độc chứng thích tìm Như Thương để cùng ăn cơm, cùng nhau uống trà, cùng nhau đánh cờ, rồi cùng nhau tản bộ.

Nàng cũng không từ chối, mặc dù có chút mất thời gian, nhưng chỉ cần hấn tới, nàng luôn bỏ dậy từ trong đồng kinh thư, cùng hấn đi ra ngoài.

Ngày Lập đông, Như Thương không để cho người khác mang sách từ Kinh Các vào phòng, mà trực tiếp ôm lò sưởi tay chạy vào Tàng Kinh Các.

Vào một lần cũng hết một ngày, sau đó, cô độc chứng cũng liền đi theo.

Hắn ở đây lâu, khiến nàng có chút nghi hoặc ——

“Người không có chuyện khác để làm sao?”

Hắn nghe vậy thì lắc đầu:

“Ta thật sự không có!”

Được rồi! Nàng thừa nhận thái tử như hắn quả thực hoàn toàn bị mất hết quyền lực.

480. Chương 481: Hoàng Thượng Tuyển Phi Cho Thái Tử

Không cần tham gia chính vụ, không cần xử lý quân vụ, càng không cần qua lại với Hoàng đế, trọng thần hoặc là phi tần trong hậu cung.

Thậm chí ngay cả hoàng cung, nếu không phải là Mai Mai muốn đi dạo mấy lần, sợ là cũng không có ai chủ động tới dẫn bọn họ đi.

Vào cung hơn tháng mấy, mục đích bọn họ hầu như là đều dồn vào việc chính là tìm kiếm Thầm Châu.

Như Thương không tin vị hoàng đế kia không biết gì, càng không tin trong cung viện này không có người nằm vùng của hắn.

Ngược lại, rất có thể tất cả các nô tài ở đây đều là để giám thị bọn họ.

Không thể trách nàng nghĩ tất cả mọi việc mờ ám như thế, Tần Như Thương nàng vốn là một người luận về âm mưu.

Nếu như tất cả mọi việc xung quanh đều là âm mưu thì chẳng sao, nhưng nếu quả thật là mưa thuận gió hòa, chỉ sợ đó mới là việc khiến nàng bất an nhất.

“Ta sai người tới rót trà được không?” Lời nói là cô độc chứng nói, lúc này Như Thương đang đứng trên một cái thang ngồi ở giữa hai hàng giá sách.

Nghe hắn nói như vậy, thì nhìn xuống.

Nhưng thấy tay cô độc chứng cũng cầm một quyển sách, nàng liền lắc đầu, nói:

“Không cần! Dù gì đây cũng là Kinh Các, cũng nên kiêng kỵ một chút.”

“Còn cần người dạy sao” Cô độc chứng cười khê, rồi sau đó dừng một chút, nói tiếp: “Sáng nay hoàng thượng sai người tới tìm ta.”

Giống như thuận miệng một câu, Như Thương lại cảm thấy trong lòng “Lộp bộp” một tiếng, có một loại cảm giác kì lạ lặng lẽ trào lên.

Cô độc chứng giống như thấy được sự khác thường lòng nàng, dù trên mặt cũng không biểu lộ nửa điểm, nhưng từ đôi mắt lười biếng nhưng thỉnh thoảng lại sâu thẳm thâm thúy của hắn, Như Thương biết, rất nhiều chuyện căn bản không lừa được hắn.

“Tìm người có chuyện gì?” Đã bị nhìn ra trạng thái quẩn bách, nàng dứt khoát hào phóng mở miệng hỏi, cuối cùng là hòa nhau một ván, cũng coi như không quá mất mặt.

Sắc mặt cô độc chứng như thường, trần thuật ——

“Hoàng thượng nói nếu ta đã trở về vị trí thái tử, có rất nhiều chuyện sẽ phải quan tâm. Nói ví dụ như. . .
. . . lập Thái Tử Phi!”

481. Chương 482: Bản Cô Nương Không Có Cái Nhã Hứng Đó

Quả nhiên!

Như Thương trầm nghĩ, quả nhiên không phải chuyện tốt lành gì.

“Hắn nói đã sai họa sĩ vẽ những cô gái đến tuổi thành hôn trong kinh, ít ngày nữa sẽ đem vào trong cung, ta có thể tự mình chọn lựa.”

Bộp!

Quyển sách Như Thương đang xem bị nàng đồng lại, nàng ngồi trên thang bắt chéo chân nhìn phía dưới, nói:

“Vậy người chọn đi! Trên đời này nhiều con gái như thế, vì sao họ muốn gả cho thái tử chắc trong lòng người cũng hiểu. Cho nên, nếu cũng không phải là tình yêu, vậy thì chọn một người xinh đẹp nhất, cũng coi như không bạc đãi chính mình!”

Cô độc chứng nhúu mày ——

“Người giúp ta chọn?”

“Bản cô nương không có cái nhã hứng đó!”

Dứt lời, từ trên thang nhảy xuống.

Có lẽ trong lòng mang theo chút tức giận, lần này cánh tay sượt qua khiến một chồng sách bên cạnh cũng đổ xuống.

Giá sách nặng nề đập vào lưng của nàng, cô độc chứng vội vàng xông lên trước, cũng thay nàng đỡ mấy quyển.

“Sao không cẩn thận một chút!” Trong giọng nói mang theo chút giận dữ, “Sách rơi cũng không biết tránh, vật này không gây thương tổn được cho người, nhưng đập xuống cũng sẽ đau!”

Như Thương lại lắc đầu:

“Không đau!”

Hắn ngừng lại, tựa như đang xem xét xem lời của nàng có thật hay không.

Như Thương cũng không lừa hắn, lại dựa vào cái thang, lúc này mới nói:

“Năm ta mười hai tuổi bị người chôn sống, thật vất vả mới trốn thoát, rồi lại bị lâm vào hỗn chiến. Khi đó còn quá nhỏ, đối phương lại đông, đánh tới đánh lui cũng không đánh lại người ta. Sau lại bị chúng buộc cổ kéo lê trên đất, kéo đến nát vụn cả sau lưng.”

Nàng đang nói những chuyện khi mới xuyên qua, những chuyện này với cô độc chứng mà nói hết sức xa lạ, nhưng đã qua vài năm như vậy, Như Thương lại nhớ tới, vẫn rõ mồn một trước mắt.

“Sau đó Tiêu Phương đã cứu ta, hắn dẫn ta trở về khe suối Tần Lĩnh, chữa cho ta bốn năm, cuối cùng chữa trị cho lưng ta trở lại như lúc ban đầu. Tuy bên ngoài nhìn như không sao, nhưng thần kinh vẫn bị ảnh hưởng đôi chút, cho nên lúc ở Dục Vương Cốc, có nhện bò lên lưng ta cũng không phát hiện, cho nên. . .
. . . Cho nên những cuốn sách này có đập vào lưng, ta cũng sẽ không cảm thấy đau.”

482. Chương 483: Dời Ẩn Nguyệt Các Đến Thục Đô

Từng lời nàng nói, giống như đang nói chuyện của người khác.

Thậm chí còn cười lúc tả lại lưng mình đã từng nát rữa đến tận đầu khớp xương, chỉ là lúc nói đến Tiêu Phương luôn lộ ra nụ cười.

Cô độc chứng nghe, từ lúc nàng chui ra khỏi bùn đất, đến khi vào khe Tần Lĩnh, lại được một tay Tiêu Phương chăm sóc nàng bảy ngày bảy đêm không chớp mắt, rồi nhờ bàn tay thần diệu của Tiêu Phương được cải tử hồi sinh, còn có thân thể nàng lại mượt mà như lúc ban đầu.

Thì ra là bốn năm họ đã trải qua như thế

Cho đến lúc này hẳn mới xem như thật sự hiểu được tình nghĩa giữa hai người này.

Nhưng hiểu, thì sao?

.

Chuyện Hoàng đế cho tuyển phi cô độc chứng cũng không vội vàng tiến hành, ít nhất còn chưa truyền khắp toàn bộ hoàng cung.

Nhưng có một việc, với Tần Như Thương mà nói lại không thể đợi thêm, ban đầu nàng liều mạng đoạt ra Sát Thủ Lệnh từ trong núi lửa Xích Liệt phun trào, xem ra hôm nay phải dùng vật đó để làm một ít chuyện rồi.

Dĩ nhiên, chuyện này không thể làm ở trong cung, có làm cũng không phải nàng tự mình ra tay.

Có một người thích hợp hơn cả nàng, đó chính là Vạn Sự Thông.

Vạn Sự Thông tai mắt của người này trong giang hồ rất nhiều, hẳn có thể dựa vào khứu giác đặc biệt của mình phân biệt giá trị của tin tức.

Mà chuyện nàng cần làm, nằm ngoài phạm vi khống chế của Đông Thục , thành lập một thế lực đặc biệt.

Địa điểm có sẵn, chính là thành Thục Đô.

Chuyện như vậy trước kia nàng đã nói qua với cô độc chứng, bất kể kết quả như thế nào, phải lưu ỳnh một đường lui.

Cũng bởi vì thế, ban đầu lúc nói điều kiện với hoàng đế Đông Thục, hẳn mới chọn thành Thục Đô.

Kế hoạch này thảo luận cùng Vạn Sự Thông, thông minh như hắn, đương nhiên hiểu Tần Như Thương có ý gì.

Nàng muốn xây dựng lại thành Thục Đô, chẳng những muốn dân chúng đông đúc, còn phải khiến cho buôn bán hưng thịnh, khôi phục tin tức liên lạc, khôi phục lưu thông tất cả mọi mặt.

Nhưng, Như Thương còn nói một vấn đề quan trọng nhất——

“Dời Ẩn Nguyệt các đến Thục Đô!”

483. Chương 484: Để Vạn Sự Thông Đi Thục Đô

Lúc nói lời này, Sát Thủ Lệnh luôn vẫn giữ bên người cũng cùng lúc đưa tới.

Vạn Sự Thông ngẩn ra, gương mặt liền nói:

“Ý cô nương là muốn để cho ta rời đi?”

Như Thương đương nhiên gật đầu:

“Tất nhiên. Không đi thì sao có thể làm việc? Chúng ta cũng không thể cứ ở trong hoàng cung thế này.”

“Nhưng. . . . Nhưng không phải nói muốn tìm tung tích của Thầm Châu sao!” Vạn Sự Thông cũng tự thấy lời này thật vô ích.

Hắn biết, mình cũng chỉ đang cố gắng tìm lý do, cũng chỉ muốn tiếp tục ở lại, ở lại bên cạnh nàng.

“Thầm Châu đương nhiên vẫn phải tìm.” Như Thương khoát khoát tay, nói tiếp: “Nhưng không thể để tất cả mọi người cùng tìm một lúc. Mấy ngày gần đây trong lòng ta luôn bất an, cảm thấy hoàng cung này sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện không may. Giữ được một Thục Đô, coi như cho chúng ta ngày sau có nơi đặt chân.”

Nàng nói có lý, Vạn Sự Thông cũng hiểu đây là việc cấp bách.

Vì vậy gật đầu, tuy không muốn, nhưng vẫn phải buông tay.

“Cô nương vậy. . . . tất cả xin hãy cẩn trọng.” Lấy câu này coi như lời từ biệt vậy.

Như Thương phát phát tay, chỉ nói:

“Đi đi!”

Thanh âm thanh thanh đậm đậm, không có tinh thần lắm.

Nhưng hình ảnh Vạn Sự Thông xoay người đi, có lẽ đã để cho nàng nhìn ra một tia manh mối.

Đặc biệt là gặp lại hắn vào mấy chục năm sau, càng làm cho Như Thương bỗng chốc tỉnh ngộ.

Nhưng dù tỉnh ngộ, thì có thể làm được gì.

Nàng giống như đã khiến cái gọi là tình cảm rối loạn, giống như lại trở về những ngày tháng chỉ có nhiệm vụ liên tiếp, những năm tháng chinh chiến.

Ở bên cạnh nàng chỉ có âm mưu liên tiếp cùng chết chóc, chỉ có không ngừng đi về phía trước, cùng hai tay nhuộm đầy máu tươi.

Có biết bao nhiêu lần nàng muốn dừng lại, bất kể là dừng lại bên cạnh cô độc chứng hay là Tiêu Phương. . . . Con người luôn có lúc mệt mỏi, hướng chi, Tần Như Thương nàng cũng chỉ là một người con gái. . . .

484. Chương 485: Con Hồ Mang Linh Nhi Đi Tản Bộ Trong Cung

Tiểu nha đầu hầu hạ trong phòng Như Thương tên là Khai Tâm, là một cái tên may mắn, làm cho người ta rất là hài lòng.

Như Thương có thói quen ngủ trễ, thức dậy cũng không sớm.

Nàng ngủ thêm một lát, nha đầu kia cũng theo đó mà không dậy quá sớm, đây đối với một hạ nhân mà nói là chuyện cực tốt.

Khai Tâm chăm sóc Như Thương cũng nhiều hơn chút, hầu hạ cũng tỉ mỉ hơn.

Dần dần, Khai Tâm lại cảm thấy thật ra thì Như Thương cũng không dọa người như người ta nói.

Người chủ tử này chẳng những xinh đẹp, nếu người thật tâm đối xử với nàng, nàng cũng sẽ rất hòa nhã.

Ít nhất sẽ không làm bộ, cũng sẽ không sai bảo người giống như sai bảo con chó.

Có lúc nàng bưng một bát cháo tối, người ta thậm chí còn nói cảm ơn, điều này làm cho nàng cảm thấy rất ngại ngùng.

Ở chung đã lâu, cũng quen thuộc, sau khi quen thuộc, tiểu nha đầu cũng sẽ thử trao đổi cùng Như Thương một chút.

Ví dụ như lúc này, Khai Tâm đang chải đầu cho Như Thương.

Mặc dù Như Thương chỉ thích để tóc xõa tùy ý ở sau đầu, nhưng dù gì nơi này cũng là hoàng cung, cũng không thể quá mức tùy ý.

Cho nên Khai Tâm sẽ chọn một số kiểu đơn giản búi tóc cho nàng.

Lúc chải đầu liền bắt đầu tán gẫu.

Tiểu nha đầu nói:

“Chủ tử, ngày hôm qua con hổ đưa Linh Nhi cô nương đi tản bộ trong cung.”

Lúc đó, Như Thương đang uống một ngụm trà.

Khai Tâm nói một câu, suýt chút nữa khiến nàng sắc chết!

“Chủ tử người không sao chứ?” Tiểu nha đầu vội vàng cầm lấy ly trà, lại đưa khăn cho nàng lau.

Như Thương vội vàng hỏi lại nàng:

“Người nói cái gì?”

Khai Tâm nhắc lại ——

“Ngày hôm Linh Nhi cô nương qua cười hổ đi khắp hoàng cung, làm rất nhiều người hoảng sợ. Sau nghe nói có người bẩm báo cho hoàng thượng, nhưng hoàng thượng giống như không quan tâm.”

Tự mình hít sâu hai cái, Như Thương chỉ cảm thấy Mai Mai giống như đang tạo phản.

Chưa từng nghe nói có người rảnh rỗi nên cười hổ đi chơi cả!

“Chuyện như vậy phải quan tâm, nếu không ngày nào đó, bọn họ sẽ đem một cây đuốc thiêu trụi cả hoàng cung này!”

485. Chương 486

Thiếu, sẽ thêm vào sau

486. Chương 487: Linh Nhi Coi Trọng Mai Mai

“Chủ tử!” Khai Tâm nhìn về phía Như Thương nháy mắt mấy cái, “Hình như Linh Nhi cô nương thích Mai Mai!”

“Hả?” Như Thương sửng sốt, ngay sau đó liền nói: “Nàng ấy bây giờ được bao nhiêu tuổi?”

Khai Tâm xem thường:

“Thích một người còn phân biệt tuổi tác sao? Linh Nhi cô nương xem ra cũng đã mười mấy tuổi rồi? Chắc khoảng mười hai. Có thể thích một người!”

Như Thương vỗ trán.

Linh Nhi thích Mai Mai, nghĩ đến cũng không tồi!

Vui mừng chuẩn bị khi nào rảnh thì nói chuyện với Mai Mai một chút, cũng tiết lộ mấy câu với phụ thân của Mai Mai.

Cũng không biết vì sao, cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Loại cảm giác này rất quái dị, nàng cũng không nghĩ ra, tóm lại là vừa nghĩ tới Linh Nhi cùng Mai Mai, liền cảm thấy không có cách nào đặt quan hệ yêu đương lên hai người bọn họ cả.

.

Đêm nay, Như Thương mất ngủ.

Thật ra thì cũng không chỉ có hôm nay, tình huống này đã kéo dài hơn nửa tháng.

Gần nửa tháng nay, nàng luôn là cảm thấy bên cạnh tồn tại một người tàng hình.

Người kia xuất hiện ở tất cả những nơi nàng đi qua, hoặc nói một cách khác, người kia xuất hiện ở tất cả những nơi có thể tìm ra tin tức của Thẩm Châu.

Trừ Tàng Kinh các, nàng đã từng vào tẩm cung của hoàng đế, thậm chí là Du Hiền cung của thái tử tiền nhiệm cũng đã vào.

Thẩm Châu không tìm được, nhưng lại cảm thấy có người đang đi theo nàng.

Đẩy nhẹ cửa phòng, trong đêm khuya lại đến Tàng Kinh các một lần nữa.

Tối nay cũng không phải muốn xem sách, nàng chỉ muốn xác nhận loại cảm giác kỳ quái đó một lần nữa.

Lẽ ra nếu quả như có người, nàng phải phát hiện mới đúng.

Không thể nào có chuyện đối phương đi theo lâu như vậy, nhưng ngay cả bóng người nàng cũng không thấy.

Dĩ nhiên, cũng có thể là người có thân pháp khinh công cực cao, cao đến xuất thần nhập hóa, nhanh giống như gió.

Người có bản lĩnh này. Chỉ có Tiêu Phương.

Tiêu Phương.

Nàng sớm nên đoán ra, không phải sao?

Trong lòng nghĩ vậy, bước chân cũng càng nhanh hơn.

Sự chờ đợi tưởng như vô vọng nay lại bày ra trước mắt, vội vàng, chính là tâm tình duy nhất người bình thường có thể có.

Như Thương cũng vậy.

487. Chương 488: Tiêu Phương Người Đang Ở Đâu

Gần như là lão đạo ngã vào Tàng Kinh các, tướng sĩ giữ cửa đã sớm không để ý tới nàng nữa, bất kể là ban ngày hay là ban đêm, đối với Như Thương hoặc là tất cả những người trong cung viện của nàng, toàn bộ trên dưới hoàng cung cũng không ai dám ngăn trở.

Dĩ nhiên, chỉ trừ một chỗ, chính là Liên viện.

Cô độc chứng đã từng không chỉ một lần muốn đi thăm mẫu thân của mình, vậy mà, cửa chính Liên viện chưa bao giờ mở, ngay cả nha đầu kia cũng chưa từng đi ra ngoài.

Hắn leo tường đi vào, chỉ thấy hai người vẫn mạnh khỏe, nhưng không chịu gặp bất kì ai.

Cô độc chứng không chọn cách gặp mặt thông thường, hắn lựa chọn chờ đợi, cũng lựa chọn yên lặng theo dõi sự thay đổi.

Nhưng Tần Như Thương không thể đợi, vừa vào Tàng Kinh các, trong nháy mắt cảm giác đó lại xuất hiện bên cạnh mình.

Giống như có người ở bên, nhưng không cách nào tìm được bóng dáng.

Người kia giống như cũng đang tìm manh mối về Thầm Châu, nhưng nàng có thể cảm nhận được đối phương không có địch ý, thậm chí là đang giúp mình.

Nàng đi qua đi lại trong Tàng Kinh các, thậm chí đứng bất động tại chỗ, che toàn bộ hơi thở để nghe động tĩnh chung quanh.

Nhưng, nàng động, hắn cũng động.

Nàng ngừng, hắn cũng ngừng.

Nàng muốn tìm hắn, hắn muốn trốn nàng.

Hai người giống như đang chơi trốn tìm, lần đuổi bắt này, đã gần hai canh giờ.

Rốt cuộc, nàng mệt mỏi.

Rốt cuộc, nàng ngừng.

Nhưng nàng vốn luôn yên lặng từ nãy đến giờ lúc này đột nhiên nhìn vào khoảng không bắt đầu lên tiếng hô to!

Nàng gọi ——

“Tiêu Phương! Tiêu Phương —— Tiêu Phương người ra đây! Ta biết là người! Tiêu Phương tại sao người muốn trốn ta! Người đi ra cho ta!”

Đáng tiếc, trong không khí không có ai đáp lại.

Mặc cho nàng khàn giọng gọi!

Dần dần, nàng cũng không còn hơi sức.

Dần dần, nàng muốn buông tay.

Cảm giác có người đi theo bắt đầu tan biến, nàng biết, hắn đi rồi.

Như Thương cảm thấy cho tới bây giờ chưa bao giờ nàng lại thất bại như vậy!

Cảm giác thất bại này khiến nàng vô cùng mệt mỏi, thậm chí bắt đầu hoài nghi giá trị giác quan của mình.

488. Chương 489: Không Bằng Để Cho Nàng Đi Theo Tiêu Phương

“Đứng lên!” Một đôi tay mạnh mẽ bắt lấy cánh tay nàng, chỉ hơi dùng sức đã kéo nàng từ trên mặt đất đứng lên.

Nàng nhìn lên, trong mắt có một tia mong đợi, nhưng lúc nhìn thấy đôi mắt kia lập tức lại ảm đạm.

“Là người à!” Nàng nhẹ than, trong lời nói lộ ra tiếc nuối.

Muốn rút cánh tay về, lại bị đối phương nắm thật chặt.

“Người muốn giày vò tới khi nào?” Hắn mở miệng, khó nén bi thương.

Như Thương lại bắt lấy vạt áo trước của cô độc chứng, vội vàng nói:

“Lúc người tới có thấy Tiêu Phương không? Vừa rồi Tiêu Phương ở đây, nhưng ta làm sao cũng không thấy được hắn!”

Một câu nói, thật giống như đem một người đẩy vào hầm băng giá rét.

Cô độc chứng gần như đã hiểu, về Tần Như Thương, về Tiêu Phương, giữa hai người này luôn có một sợi dây vô hình kết nối.

Dù là ở xa đi chăng nữa, chỉ cần một người có động, bên kia sẽ nhận ra.

Hắn muốn cắt đứt sợi dây đó, nhưng vẫn không xuống tay được.

Nói cho cùng, hắn chỉ hy vọng Như Thương hạnh phúc.

Nếu như đi theo hắn chính là vạn kiếp bất phục, vậy không bằng để cho nàng đi theo Tiêu Phương, làm một đôi Thần Tiên Quyển Lữ.

“Trở về cùng ta.” Hắn không nói thêm gì nữa, quay người kéo Như Thương ra khỏi Tàng Kinh các.

Như Thương còn lưu luyến, lúc có lúc không quay đầu nhìn xung quanh.

Chỉ tiếc trong đêm tối không có ánh sáng, trừ bóng cây loang lổ, chính là mái ngói Lưu Ly.

Đâu thể tìm ra bóng dáng người đó.

.....

Từ khi cô độc chứng hồi triều, thái tử trước liền bị phế vị.

Hoàng đế không có cách nào, đành phải phong vương cho hắn, nhưng vẫn không nhẫn tâm đuổi hắn ra khỏi cung để ở phủ khác bên ngoài.

Ngày hôm đó, trên triều đình có tin tức truyền đến, nói thái tử tiền nhiệm tự xin đi Tế Châu làm Phiên Vương, cả đời này sẽ không đặt chân vào kinh thành một bước.

Ban đầu Hoàng đế không muốn đáp ứng, nhưng thái độ của thái tử rất kiên quyết, còn nói hắn đã không có lý do thích hợp ở lại kinh thành nữa rồi.

Hơn nữa có đại thần khuyên nhủ, cuối cùng hoàng đế không thể không đồng ý với thỉnh cầu của hắn.

489. Chương 490: Thái Tử Tiền Nhiệm Đi Tế Châu

Lúc Như Thương nghe được tin tức đó có hơi xúc động, nhưng không phải vì thái tử, mà bởi vì Tế Châu.

Nhiều năm về trước, nơi đó gặp đại hạn hắn.

Thái Thú Tế Châu chôn sống người tế trời, cầu mưa xuống cho Tế Châu tươi tốt phồn thịnh.

Nàng xuyên qua đúng lúc nơi đó đang hành lễ cầu mưa, cũng chính nàng chó ngáp phải ruồi, khiến cho bầu trời Tế Châu nứt ra, làm cho nơi đó mưa thuận gió hòa.

Lúc nghe được tin tức đã là chạng vạng, trời chiều nghiêng bóng trải dài, mắt thấy ánh sáng cuối ngày sắp tắt.

Như Thương hỏi Khai Tâm:

“Thái tử điện hạ đâu?”

Tiểu nha đầu than nhẹ:

“Đến ngoài viện của Liên phi nương nương.” Vừa nói xong đưa một chén canh tới trước mặt Như Thương, “Nô tỳ mới vừa nấu xong, chủ tử uống một chút đi! Cơm tối người ăn rất ít.”

Thấy Như Thương nhận lấy chén canh, lúc này Khai Tâm mới nói:

“Chủ tử, người đừng trách nô tỳ lẩm mồm. Chỉ là người nên khuyên nhủ thái tử điện hạ, ngài ấy đứng trông cả đêm như vậy, vẫn trông chừng đến tận lúc trời sáng cũng không được vào Liên viện, tội gì phải khổ như thế chứ!”

Như Thương khẽ lắc đầu, đặt chén canh đã uống vài ngụm xuống, sau đó nói:

“Khuyên như thế nào đây? Đó là mẫu thân của hần, hần muốn đến thăm mẫu thân của mình, ta có thể khuyên như thế nào?”

“Nhưng Liên viện trừ Mạc Diên cô cô, vài năm nay căn bản không có ai ra vào!” Tiểu nha đầu gấp đến độ dậm chân, không đợi Như Thương hỏi nữa liền tự giải thích: “Mạc Diên cô cô là thiếp thân tỳ nữ bên cạnh Liên phi nương nương, nhiều năm rồi, vẫn đi theo nương nương.”

Như Thương đề huyệt Thái Dương, nói với nàng:

“Thật ra thì cũng không phải là không có ai ra vào, nói chính xác phải là không có ai từ cửa chính quang minh chính đại đi vào!”

Lời này không giả, ít nhất nàng biết vẫn có rất nhiều người có thể leo tường đi vào.

Nói ví dụ như cô độc chứng, ví dụ như kẻ điều khiển rắn của thái tử trước, ví dụ như. Người rất giống hoàng đế Đông Thục được cô độc chứng cứu.

490. Chương 491: Quỷ Đồng Đã Xảy Ra Chuyện Gì

“Nói cho ta nghe một chút về Liên phi đi!” Như Thương đột nhiên nói một câu như vậy, sau đó nhìn về phía Khai Tâm —— “Nói về chuyện trước kia của Liên phi.”

Khai Tâm rất nghiêm túc nghĩ một lát, sau vẫn lắc đầu một cái:

“Không phải nô tỳ không muốn nói, cũng không phải không dám nói, chỉ là chuyện nô tỳ biết về Liên phi thật sự rất ít. Nghe nói nàng là phi tử hoàng thượng đã lập lúc mới vừa lên ngôi không lâu, khi đó nô tỳ còn chưa ra đời! Ba năm trước nô tỳ mới tiến cung, vẫn còn ở thành Thục Đô. Về Liên phi, chỉ biết nàng có một nhi tử bị đưa đến Tây Dạ để làm con tin, những cái khác thì không biết. Nghe nói hoàng thượng đặc biệt rất thích nàng, nhưng hai mươi năm rồi, nàng vẫn trốn tránh không gặp.”

Như Thương bắt đắc dĩ, những lời này nói cũng như không.

Bây giờ nghĩ lại, chuyện về vị Liên phi đó, bọn hạ nhân thật sự biết rất ít.

Ít nhất những lời Khai Tâm vừa rồi nàng cũng biết, mà nàng không biết, Khai Tâm cũng không biết.

Hai người đang thuận miệng trò chuyện, Như Thương thính tai, chỉ nghe thấy bên ngoài đang có tiếng bước chân vội vã chạy tới phòng mình.

Nàng vội vàng đứng lên, tiện tay kéo áo choàng khoác lên sau lưng, Khai Tâm ngẩn ra, vội hỏi nàng:

“Chủ tử muốn đi đâu?”

“Đi mở cửa!”

Vừa mới dứt lời, đã nghe cửa bị “rầm rầm” gõ hai cái, sau đó cửa phòng bị người ta không khách khí từ bên ngoài đẩy ra.

Như Thương hơi nhíu lông mày, thuận mắt nhìn, là Mai Mai.

Trong lòng nàng khẽ dao động, trong nháy mắt có dự cảm xấu.

Nhưng thấy Mai Mai tiến lên mấy bước, liền kéo nàng ra bên ngoài.

Như Thương cùng hần chạy ra ngoài, đồng thời gấp giọng hỏi:

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Mai Mai lại liều mạng lắc đầu, sau đó còn khóc nức nở nói:

“Là Quỷ Đồng! Quỷ Đồng đã xảy ra chuyện!”

Trong lòng Như Thương “Lộp bộp” một tiếng, một câu Quỷ Đồng đã xảy ra chuyện của Mai Mai, lập tức khiến cho nàng nghĩ tới lời của Tiêu phương lúc ở Hách thành.

491. Chương 492: Toàn Bộ Thân Thể Quỷ Đồng Hóa Đá

Khi đó hần nói thân thể Quỷ Đồng có triệu chứng hóa đá, nếu như không sớm chữa trị, không bao lâu sẽ chết.

Hai người nhanh chóng vọt vào gian phòng của Quỷ Đồng, bên trong có hai hạ nhân trông chừng, Quỷ Đồng nằm ở trên giường không nhúc nhích.

Như Thương tiến lên mấy bước, chỉ thấy tư thế Quỷ Đồng nằm hết sức quái dị.

Cảm giác giống như một người lính đứng thẳng làm quân lễ với đội trưởng, chẳng những hai chân chụm lại, ngay cả hai tay cũng thẳng khép sát thân người.

Hai nha đầu canh giữ một bên bị dọa sợ, chẳng những lùi ra xa, thậm chí còn có một người sợ tới mức khóc nức nở.

Như Thương bị tiếng nức nở kia quần nhiễu đến phiền lòng, chợt quay đầu lại, hung hăng nói:

“Người còn chưa chết ! Các người khóc cái gì!”

Tiểu nha đầu bị nàng dọa sợ tới mức “bộp” một tiếng quỳ xuống đất, có một người lá gan lớn hơn một chút nơm nớp lo sợ mà nói:

“Cô, cô nương. Người thật sự còn sống sao? Nhưng thân thể hần đã cứng lại rồi!”

Như Thương nhíu chặt mày, duỗi tay sờ lên thân thể Quỷ Đồng.

Vừa sờ vào liền giật mình.

Đứa nhỏ này giống như một tảng đá!

Nhưng rất kỳ quái, tình huống này trước kia chỉ xảy ra lúc hần vận công mà thôi.

Hiện tại rõ ràng còn chưa làm gì, tại sao lại hóa đá nghiêm trọng như vậy.

“A Thương, tiểu tử này. Không sao chứ?” Mai Mai chưa từng thấy bộ dạng thân thể Quỷ Đồng sau khi thay đổi, lúc trước nghe người làm báo lại, chạy tới đây xem thì suýt chút nữa ngất xỉu.

Như Thương lắc đầu một cái, chuyện đến nước này, nàng cũng không nói trước được gì.

“Các người mau đến chỗ Liên phi mời thái tử về! Nhanh lên!” Nàng vừa phân phó người làm đi tìm cô độc chứng, vừa đưa tay sờ lên bắp chân Quỷ Đồng.

Nàng nhớ chỗ này là nơi duy nhất trên người đứa bé này không bị hóa đá, trước kia bị hần coi là điểm yếu, nhưng trên thực tế, đó mới là nơi khỏe mạnh nhất.

Vậy mà, khi như tay Như Thương chạm được đến lòng bàn chân hần thì trong nháy mắt lòng nàng cũng lạnh một nửa.

492. Chương 493: Không Lạc Quan

Trên đời cũng hóa đá!

“Lúc nào thì phát hiện hấn bị như thế này?” Như Thương vừa hỏi Mai Mai, vừa dò hơi thở cùng mạch tượng của Quỷ Đồng.

Cũng may, khí mạch mặc dù yếu, nhưng vẫn có.

“Mới gần đây thôi!” Mai Mai cũng đi lên sờ soạng trên người Quỷ Đồng, đồng thời nói: “Ta ở trong sân cho hổ ăn, thấy nha đầu này khóc chạy ra gọi ta, nói là Quỷ Đồng té xỉu, còn đập vỡ mặt đất.”

Vừa nói vừa chỉ chỉ một chỗ sau lưng ——

“Người xem nơi đó!”

Như Thương nhìn sang, thấy mặt đất đúng là có một cái hố nhỏ.

“Khi ta chạy vào thì Quỷ Đồng đã ngã xuống đất, là ta đưa hấn lên trên giường.” Mai Mai nói tiếp: “Chỗ kia chính là do hấn mà ra. Lúc ấy ta không tài nào hiểu được một người dù té xỉu, nhưng sao có thể đập vỡ mặt đất bằng đá. Nhưng tiến lên đỡ thì mới phát hiện đứa nhỏ này còn cứng hơn so với mặt đất.”

Lúc này tay Như Thương đã dò tới cổ họng Quỷ Đồng, mềm hơn những nơi khác một chút, điều này làm cho nàng khẽ thở phào.

Nếu như hóa đá bao trùm cổ họng, sợ là thần tiên cũng khó cứu.

“Có thể cứu được không?” Mai Mai cẩn thận hỏi.

Tuy nói ngày thường hấn luôn gây gỗ cãi nhau với Quỷ Đồng, đứa nhỏ này thậm chí còn đuổi hấn từ trong thư phòng cô độc chứng ra ngoài.

Nhưng cũng không có vì vậy mà kết thù!

Đặc biệt là từ lúc hai con hổ được đưa vào vào cung, quan hệ của Quỷ Đồng cùng Mai Mai cũng ít nhiều được cải thiện.

Mai Mai thỉnh thoảng còn đưa hai con hổ đi khắp nơi, điều này làm cho người có tâm địa đơn thuần như Quỷ Đồng cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng đối với chuyện có cứu được hay không, Như Thương thật sự không biết trả lời như thế nào.

Nàng đứng dậy, nhìn Mai Mai một chút, rồi nhìn chỗ mặt đất bị đập hỏng, rốt cuộc vẫn phải nói:

“Không lạc quan lắm!”

“Có cần đi mời thái y hay không?” Mai Mai nhắc nhở nàng, “Nơi này là hoàng cung, chắc là phải có được liệu cùng đại phu tốt nhất thiên hạ chứ?”

493. Chương 494: Nhiều Nhất Chỉ Có Thể Chống Đỡ Ba Ngày

Như Thương khoát tay áo, đối với những lời này nàng cũng không bày tỏ đồng ý.

Dược liệu cùng đại phu tốt nhất Thiên hạ làm sao có thể ở trong hoàng cung!

Dược liệu tốt nhất đang ở khe Tần Lĩnh, mà đại phu tốt nhất chính là Tiêu Phương.

“Đừng gọi thái y, nếu để cho thái y nhìn thấy nơi này của chúng ta có một người như vậy, không chừng sẽ coi nơi này trở thành động yêu quái. Hiện tại không phải có người nói người là cạp tinh sao!”

Mai Mai bất đắc dĩ trợn mắt một cái, vụ tai tiếng này hẳn cũng nghe qua, cũng chỉ im lặng, không thể nào phản bác.

Lúc hai người đang nói chuyện, cô độc chứng vội vã quay về.

Vừa vào phòng nhìn thấy Như Thương, vội vã hỏi:

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Vừa hỏi vừa đi đến gần Quỷ Đồng.

Như Thương không giải thích gì, nàng biết, chỉ cần cô độc chứng xem xét tình huống của thượng Quỷ Đồng, sẽ tự hiểu.

Quả nhiên, khi hẳn cũng dựa theo cách làm của Như Thương trước đó kiểm tra Quỷ Đồng từ trên xuống dưới một lần, rồi lập tức liền mở miệng nói:

“Bị Tiêu tiên sinh nói trúng!”

Như Thương than nhẹ, nói trúng thì sao, trước mắt Tiêu Phương không có ở đây, bọn họ còn có thể có cách nào khác?

“Nhiều nhất cũng chỉ có thể chống đỡ ba ngày!” Đây là kết luận cô độc chứng đưa ra lúc sờ cổ họng Quỷ Đồng.

Như Thương không phản bác, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hóa đá đã bắt đầu lan về phía cổ họng, nhiều nhất ba ngày sẽ hoàn toàn bao trùm.

Đến lúc đó, Quỷ Đồng sẽ hoàn toàn biến thành một người đá, cũng chỉ có thể nói tạm biệt với thế giới này.

Mai Mai giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội túm lấy Như Thương, gấp giọng nói:

“Tiêu ca ca! Tiêu ca ca có thể cứu hẳn!”

Lời này nói cũng như không, trong phòng ai cũng biết Tiêu Phương có thể cứu, nhưng Tiêu Phương ở đâu? Ai có thể tìm được hẳn?

“Nếu không.” Nàng nhẹ nhàng nói, “Nếu không ta mang Quỷ Đồng về lại Tần Lĩnh? Nơi đó nhiều được liệu, có lẽ có thể tìm được.”

Nói còn chưa dứt lời liền ngừng lại, trở về Tần Lĩnh? Còn nói gì trở về Tần Lĩnh!

Dù động tác của nàng có nhanh đến mức nào đi chăng nữa cũng không có biện pháp trong vòng ba ngày chạy về Tần Lĩnh!

Điều này thật sự là một bi ai.

494. Chương 495: Thị Nữ Của Liên Phi Cầu Kiến

Trong lúc nhất thời, ngay cả cô độc chứng cũng không có ý kiến.

Mấy người đuổi nha hoàn đi ra ngoài, lại liên tục dặn dò tuyệt đối không được lan truyền chuyện này đi ra ngoài, Mai Mai không yên tâm sai hai con hổ bảo vệ cửa viện, lúc này mới quay người trở lại.

Ba người nhú mày nhìn về phía Quỷ Đồng hôn mê bất tỉnh cũng đã sắp trở thành một pho tượng, cho đến đêm khuya, đến lúc ngoài cửa sổ không còn bất kì một tiếng động nào, lúc này Như Thương mới chủ động đi thấp một cây nến, sau đó suy nghĩ một chút, mở miệng nói:

“Những ngày gần đây, ta luôn cảm thấy Tiêu Phương đang ở bên cạnh ta. Ta đi nơi nào tìm đầu mối về Thâm Châu, hẳn cũng đi theo. Hoặc là có lúc không phải hẳn đi theo ta, mà là ta đến chỗ nào, là có thể cảm thấy hẳn cũng vừa ở đó!”

Mai Mai nghe nàng nói nói, trừng mắt nhìn, hỏi:

“Vậy sao người không giữ Tiêu ca ca lại?”

Như Thương than khổ:

“Ta nói chỉ là cảm giác, chưa từng tận mắt thấy qua. Hơn nữa loại cảm giác này chính xác hay không chính xác, cũng chưa xác định!”

Nói xong, lại nhìn cô độc chứng, nói:

“Hay là. . . . Ta tiếp tục thử đi tìm hân?”

Cô độc chứng lại khoát tay ngăn lại ——

“Không cần! Nếu hân thật sự ở đây, nơi này xảy ra chuyện hân nhất định đã sớm biết. Nếu như có thể cứu, tự nhiên sẽ ra tay giúp đỡ. Nếu hân không ở đây, người tìm cũng không tìm được.”

“Nhưng mà ——”

Ầm ầm ầm!

Cửa phòng vang lên ba tiếng, có thanh âm hạ nhân truyền đến ——

“Thái tử điện hạ, thị nữ của Liên phi nương nương - Mạc Diên cô cô cầu kiến!”

Một câu nói, khiến những người trong phòng ngẩn ra.

Liên phi vẫn trốn tránh không gặp cô độc chứng, cái này ai cũng biết.

Nhưng Mạc Diên thể nhưng lại tự mình tìm tới cửa, thật sự là khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

“Mau mời!” Như Thương phục hồi tinh thần, phân phó một tiếng, sau đó liền bước nhanh về phía trước chủ động mở cửa phòng.

Cung nữ tên Mạc Diên mặc áo xanh đứng ở ngoài cửa, dáng vẻ ngoài ba mươi tuổi, cả người thanh thanh đạm đạm, có chút nghiêm túc.

495. Chương 496: Mạc Diên Tới Đưa Thuốc

Thấy Như Thương, chỉ khẽ gật đầu, cũng không quanh co, mở miệng liền trực tiếp nói:

“Nô tỳ là tới gặp thái tử điện hạ!”

“À.” Như Thương cũng không nói gì, lui sang bên cạnh một bước, nhường đường cho nàng.

Cô độc chứng vẫn không nhúc nhích, còn đứng tại chỗ, chỉ đưa mắt nhìn Mạc Diên đang đi tới.

Cung nữ kia tới trước mặt hân thì dừng lại, rồi sau đó vội vàng thấp đầu, hành đại lễ với cô độc chứng, nói:

“Thái tử điện hạ!”

Nhìn cô độc chứng có vẻ rất muốn tiến lên đỡ nàng, nhưng cuối cùng cũng chỉ hơi tiến lên phía trước, động tác đưa tay đỡ vẫn không làm được.

Mạc Diên hành lễ xong, ngẩng đầu nhìn cô độc chứng từ trên xuống dưới một lần, giống như muốn nói vài lời cảm khái.

Đáng tiếc, lời đến khóe miệng, vẫn chỉ là một tiếng than nhẹ.

Mở miệng cũng làm động tác vươn tay về phía trước, đưa một vật tới trước mặt hân ——

“Đây là nương nương sai nô tỳ đưa tới, nói là dùng để cứu người.”

Mấy người kinh hãi, vạn lần không nghĩ tới vị Mạc Diên cô cô này lại nói như vậy

Như Thương vốn nghĩ tới nàng ta là do Liên phi phái tới thăm cô độc chúng, hoặc là chuyển lời, hoặc là khuyên hẩn không cần hàng đêm chờ ở ngoài Liên viện.

Thế nhưng rõ ràng Mạc Diên tới là để cứu Quỷ Đồng, việc này làm cho ọi người vô cùng khó hiểu hiểu.

Lúc này cô độc chúng cũng mở miệng, rất trực tiếp hỏi:

“Liên phi nương nương sao lại biết được chỗ ta có người bị bệnh?” Rồi chỉ cái bình nhỏ Mạc Diên cầm trong tay—— “Thuốc này từ đâu mà có? Sao có thể khẳng định vật này có thể cứu người của ta? Các người cũng biết hẩn bị bệnh gì sao?”

Lời này Như Thương cùng Mai Mai cũng muốn hỏi!

Nhưng nghe được Mạc Diên kia đáp:

“Điện hạ, những chuyện này nô tỳ không biết. Nô tỳ chỉ tới chuyển đồ mà thôi, không dám tự mình đoán bừa ý đồ của chủ tử. Về phần vật này từ đâu mà có, có thể trị bệnh cứu người hay không, nô tỳ lại càng không biết!”

496. Chương 497: Đi Tìm Liên Phi

Như Thương tiến lên một bước, đưa tay cầm lấy cái bình trong tay Mạc Diên.

Mai Mai để ý thấy tay nàng khi cầm cái bình kia hơi run rẩy.

“A Thương, làm sao vậy?” Hẩn nhỏ giọng hỏi nàng, lại chỉ thấy Như Thương liếc mắt lác đầu.

Vội vã mở nắp bình, đưa miệng bình lại gần dưới mũi người, lập tức toàn thân chấn động, chợt quay đầu nhìn về phía Mạc Diên, nói:

“Vật này từ đâu tới?”

Mạc Diên tựa hồ không ngờ đến nàng sẽ có phản ứng lớn như vậy, sững sốt một chút, rồi sau đó liền nói:

“Nô tỳ không biết, nương nương cho!”

Như Thương cũng không hỏi thêm cái gì, cầm bình kia liền đi tới bên cạnh Quỷ Đồng, đồng thời nói với Mai Mai:

“Lấy chén nước!”

Mai Mai đi lấy nước thì nàng cũng cạy miệng Quỷ Đồng ra.

Nhét viên thuốc duy nhất trong bình vào miệng hẩn, dùng ngón tay xuôi theo cổ họng, xác định viên thuốc kia đã trượt vào trong dạ dày, lúc này mới khẽ thở phào.

Khi đứng dậy cũng không nói câu nào, trực tiếp đi ra ngoài cửa.

Cô độc chúng không chút suy nghĩ cũng đi theo, chỉ để lại Mai Mai cùng Mạc Diên có chút sững sờ.

Mai Mai phản ứng nhanh, liền đuổi theo phía sau.

Nhưng vẫn không nhanh bằng hai người phía trước, chỉ đành phải xé cổ họng gào lên ——

“Các người muốn đi đâu?”

Nhưng chỉ nghe được Như Thương đáp:

“Đi tìm Liên phi!”

Câu này Mạc Diên cũng nghe được, cô gái từ trước đến giờ vẫn luôn chừng chặc đột nhiên “Ồ” một tiếng, rồi sau đó vội vã chạy về phía Liên viện!

Mai Mai không hiểu đang xảy ra chuyện gì, muốn cùng đi xem một chút, nhưng Quý Đồng vừa mới uống thuốc, trước mắt chỉ còn lại mình hắc, muốn đi cũng không đi được.

Chỉ đành phải trở lại trong phòng ngồi xuống bên giường Quý Đồng, vừa suy đoán tình huống bên kia của Như Thương, vừa quan sát tình trạng của Quý Đồng.

Nói đến Như Thương, nàng đi trước cô độc chứng một bước, trên đường vận khinh công chạy về phía Liên viện, cho tới khi đến cửa viện cô độc chứng mới bắt được nàng.

497. Chương 498: Tìm Người

Ở đó có rất nhiều Ngự Lâm quân canh gác, mặc dù là đêm khuya nhưng số người trực đêm còn nhiều hơn so với ban ngày.

Họ chưa thấy ai trong hoàng cung có thể đường hoàng dùng khinh công mà đi, hai người bọn họ thật sự là tuyệt thế.

Nhưng không ai dám nói, bởi vì mấy người này ở trong hoàng cung có thân phận đặc thù.

Trừ vị thái tử làm cho người ta kinh sợ, còn có những hành động quái dị của bọn họ nữa, nói thí dụ như. nuôi hổ.

Hạ nhân gần Liên viện thấy hai người bọn họ cùng nhau đi về hướng bên này, nhất thời không nhin được muốn tới xem một chút.

Nhưng vừa bước một bước, nhìn thấy ánh mắt bén nhọn của cô độc chứng lại ngừng lại.

“Muốn sống! Tốt nhất lập tức biến mất!” Hắc trực tiếp ném ra một câu như vậy, trong lời nói chứa đầy tàn khốc, những tướng sĩ kia liên tiếp lui về phía sau, không dám ở lại thêm một khắc.

Quay đầu lại nhìn Như Thương, hắc hỏi:

“Người muốn làm gì?”

Như Thương đành hoàng đáp ——

“Tìm người!”

“Tìm ai?”

“Tiêu Phương!” Nàng hít sâu một hơi, cầm bình sứ đưa tới trước mặt hai người, nói: “Đây là thuốc Tiêu Phương chế, ta gửi ra được! Trên thế giới này cũng chỉ có Tiêu Phương có thể chế ra loại này thuốc, Liên phi có, khẳng định Tiêu Phương đang ở chỗ này, hoặc là nói hắc đã từng tới!”

Dường như đã hiểu, tại sao nàng tìm tới tìm lui tìm khắp cũng không thấy Tiêu Phương, nhưng đồng thời lại cảm thấy người kia thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ở bên mình.

Nghĩ lại, hắc vẫn luôn ở trong cung.

Khắp hoàng cung có nơi nào nàng chưa từng qua, có nơi nào chưa từng tìm, nhưng chỉ riêng duy nhất một chỗ chưa từng đặt chân đến, đó chính là Liên viện.

Không phải chưa từng nghĩ đến việc len lén âm thầm vào xem, nói ra, nàng luôn rất hiếu kỳ với vị Liên phi này.

Nhưng vì ngại đối phương là mẫu thân của cô độc chứng, nàng luôn ôm sự tôn trọng với cô độc chứng, nên nửa đêm canh ba mới không len lén âm thầm đi vào.

Không nghĩ tới lại bị thừa cơ hội Tiêu Phương như vậy, tìm được chỗ trốn không ai vào được.

498. Chương 499: Chữ Thiên Minh Ngươi Hèn Hạ

Nàng dùng sức vùng ra khỏi cánh tay cô độc chứng, tiến lên mấy bước, đang muốn giơ tay lên gõ cửa, nhưng bỗng nghĩ lại, lui về sau một bước, không nói hai lời phi thân phóng qua tường viện.

Cô độc chứng dậm chân một cái, sau đó cũng đi vào theo.

Hắn vừa vào viện, lập tức liền cao giọng nói:

“Nương nương có ở bên trong không? Thiên Minh cùng Như Thương cầu kiến!”

Hắn vừa dứt lời, trong nháy mắt liền khiến cho Như Thương nổi giận!

Chỉ thấy tốc độ chợt tăng, trực tiếp xông vào nội viện.

Đồng thời tiếng quát chói tai cũng truyền, nói ——

“Người đây là cố ý mật báo sao? Ta không tìm ra Tiêu Phương có lợi gì với ngươi!”

Lời này hoàn toàn không đi qua đại não, nhưng sau khi nói ra lập tức ý thức được —— Đối với hắn tựa hồ thật sự rất có lợi!

Vì vậy tiếp tục nói ——

“Chữ Thiên Minh ngươi hèn hạ!”

Cô độc chứng cố nén lửa giận trong lòng, cố gắng khống chế mình không phát tác.

Nhưng——

“Đáng chết! Ta nói bao nhiêu lần rồi! Tại sao không bao giờ nghĩ về ta theo chiều hướng tốt!”

“Bởi vì ngươi luôn không làm theo phương diện tốt!”

Hai người người một câu ta một câu, cũng không có vì vậy mà dừng bước.

Trong phòng Liên phi nghe được động tĩnh chạy tới trong viện, thấy hai người đang lao đến, bóng người chợt cao chợt thấp.

Cứ như vậy kéo dài gần một nén hương thời gian, rốt cuộc Tần Như Thương chủ động ngừng lại.

Vừa dừng đã ở trước mặt Liên phi.

“Chữ Thiên Minh ngươi cố ý báo tin! Làm cho người ta trốn thoát rồi!” Nàng cố chấp, giận đến phì phò thở gấp.

Cô độc chứng cũng đã không phải là lần đầu tiên bị nàng nghi oan, lúc đầu khi nghe lời này còn giận dữ, nhưng giận xong liền bình tĩnh lại.

Hắn khẽ lắc lắc đầu, đầu tiên chào Liên phi một cái, rồi sau đó mới quay sang nói với Như Thương:

“Ta nói rồi, đừng luôn nghĩ xấu về ta như vậy! Ta thông báo, là để không dọa đến ta. . . . Không dọa đến Liên phi nương nương!”

499. Chương 500: Gặp Được Liên Phi

“Như Thương ngươi suy nghĩ một chút, nếu như thuốc kia thật là do Tiêu Phương cho, hắn còn có thể ở lại chỗ này chờ ngươi đến tìm sao? Hắn chắc chắn đoán được ngươi sẽ nhận ra nguồn gốc của thuốc? Cho nên

ta có thông báo hay không, thì kết quả cũng giống nhau mà thôi! Hắn đã cố tình trốn người, người đương nhiên sẽ không tìm được!”

Như Thương giận đến cắn răng, ép buộc mình hít sâu ba lượt, lúc này mới coi như ổn định tâm trạng.

Nàng biết bộ dáng như vậy hết sức không tốt, mỗi lần vừa gặp chuyện có liên quan đến Tiêu Phương, nàng đều sẽ mất tỉnh táo.

Mặc dù trước sau nàng cũng sẽ vẫn hành động như vậy, nhưng vọng động lớn hơn lý trí quá nhiều.

“Thật xin lỗi.” Nàng nhận sai trước, cũng không biết là nói với cô độc chứng, hay Liên phi.

Có một thanh âm mang theo nhân nhạ ưu sầu truyền tới ——

“Đang tìm cái gì?” Là Liên phi.

Lúc này cô độc chứng mới chuyển sự chú ý sang phụ nhân trước mặt, nghênh đón ánh mắt đó, cũng phải liều mạng khống chế mới có thể nhịn được xung động âm thầm dâng lên trong lòng.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Liên phi sau khi hồi cung, trong trí nhớ cũng là lần đầu tiên mặt đối mặt với mẫu thân ruột của mình.

Hắn không biết xung động vừa rồi có ý nghĩa gì, có phải muốn bỏ nhào lên phía trước gọi to một tiếng “Mẫu thân”, hay là muốn hỏi nàng một câu tại sao khi hắn trở về cung nàng lại không chịu gặp hắn.

Nhưng cuối cùng cũng không nói gì, không làm gì.

Hắn chỉ khẽ gật đầu một cái với Liên phi, coi như là hành lễ, sau đó trên mặt lại hiện lên vẻ đăm đăm dừng dừng.

Trong lòng Liên phi lúc đó có chút đau đớn, đau đớn này thông qua mi tâm hơi nhúu lại của nàng truyền vào trong mắt của cô độc chứng, coi như cho hắn một chút an ủi nho nhỏ

“Tìm Tiêu Phương!” Lúc này giọng của Như Thương truyền đến, sau đó hỏi lại Liên phi: “Hoặc là nói.
. Tìm chủ nhân chai thuốc này!”

Lấy bình sứ trong tay đưa đến trước mắt Liên phi, nhưng không cho đối phương cầm, chỉ tự mình cầm lên cho nàng nhìn một cái.

500. Chương 501: Phu Quân

Rồi sau đó nói tiếp:

“Hắn có thể có một trăm diện mạo khác nhau, cũng có thể có một trăm tên, nhưng ta chỉ muốn biết, người cho ngài chai thuốc này bây giờ đang ở đâu?”

Gió đêm mát mẻ, huống chi lúc này đã bắt đầu vào mùa đông.

Thân thể gầy yếu của Liên phi giống như phát run, cô độc chứng muốn tiến lên đỡ nàng, lại nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân vội vã.

Quay đầu, là Mạc Diên.

Nha đầu sau khi trở về thì chạy thẳng vào trong phòng, trở ra thì trong tay có thêm một chiếc áo choàng.

“Nương nương, mau mặc vào! Có gì đi vào trong phòng rồi nói!”

Liên phi khoát khoát tay, mặc dù không kháng cự Mạc Diên khoác áo choàng lên vai mình, nhưng cũng không nghe lời Mạc Diên mà vào phòng.

Nàng giống như đắm chìm vào lời nói của Như Thương!

Một hồi lâu, cuối cùng nỉ non mở miệng, nói ——

“Hắn. Sẽ không! Hắn đổi thành diện mạo gì ta đều có thể nhận ra hắn. Hắn là phu quân của ta, làm sao có thể nhận lầm!”

Lời này làm cho Như Thương cùng cô độc chứng ngẩn ngơ!

Phu quân?

Đây là chuyện gì?

Rốt cuộc vẫn là cô độc chứng phản ứng trước, vì vậy nói:

“Không phải người kia!” Vỗ nhẹ vai Như Thương, sau đó lại nói với Liên phi: “Các người nói không phải cùng một người!”

Liên phi không hiểu lắm, lại hỏi:

“Không phải hỏi người cho ta thuốc sao?”

Cô độc chứng gật đầu, nói tiếp:

“Có thể người đó chỉ có nhiệm vụ tới đưa thuốc mà thôi, chủ nhân thực sự của thuốc này cũng không phải hắn.”

Rất nhanh Như Thương liền hiểu ra, nghĩ đến, có lẽ là Tiêu Phương đưa thuốc cho người khác, để người kia đưa đến cho Liên phi.

Nhưng Liên phi vừa nói cái gì?

Phu quân?

Phu quân của nàng không phải Đường Kim Thánh Thượng sao?

Lời này rất khó hiểu, nhưng cô độc chứng nghe qua đã hiểu rõ.

Tình cảnh lúc đột nhập vào hoàng cung mấy tháng trước lại hiện ra trong đầu, khiến nàng chợt hiểu.

“Đi vào phòng được không?” Lời này là Như Thương nói.

Biết trong lúc nhất thời không thể biết được tin tức của Tiêu Phương, nàng dứt khoát cũng không sốt ruột.

501. Chương 502: Bí Mật Của Đông Thực 1

Dù sao nàng có thúc giục, Liên phi kia cũng không giống người sẽ nói thẳng, đợi nàng ta nói xong toàn bộ, thế nào cũng phải nói đến trời sáng.

Nàng lời này khiến Mạc Diên vui vẻ, cũng rất thuận lòng cô độc chứng.

Liên phi cũng không cố chấp nữa, để Mạc Diên đỡ nàng vào phòng.

Mạc Diên tìm cái ghế cho bọn họ ngồi, Liên phi nhìn lên, nói:

“Mạc diên đi nghỉ ngơi trước đi!”

“Vậy.” Mạc Diên có chút do dự, dù sao trong phòng còn có người ngoài ở đây, tóm lại rất không tiện.

“Không sao.” Liên phi nói tiếp, “Con trai ta ở đây, nếu ta có cần cái gì, hắn vẫn có thể chăm sóc không phải sao!”

Cô độc chứng vội vàng đứng dậy, hơi thi lễ với Liên phi, có chút kích động, thanh âm lại vẫn như thường

“Nường nường nói đúng.”

Mạc Diên bắt đắc dĩ, chỉ đành phải hơi cúi người, rồi sau đó rời đi.

Như Thương cảm giác được, e rằng chuyện Liên phi sắp nói ra Mạc Diên không thể nghe.

Đều nói trong thâm cung nơi nơi đều là bí mật, xem ra lời này không phải giả.

“Mạc Diên từ nhỏ đã theo ta.” Liên phi tự nói, “Rất nhiều chỗ chúng ta cũng rất giống, thậm chí. Bao gồm cả người trong lòng.”

Nàng nói đến đây, nhưng lại không nói tiếp nữa.

Tiếp theo lời nói xoay chuyển, nói ra một câu ——

“Đưa ta lọ thuốc kia, mới là hoàng đế Đông Thục thực sự.”

Trước đây Như Thương không thể ngờ rằng, hôm nay lại ngoài ý muốn nghe được một bí mật kinh khủng về đông Thục!

Liên phi nói, hoàng đế bây giờ căn bản là giả!

Hắn cùng với hoàng đế Đông Thục thực sự là sinh đôi, Hoàng là huynh, Vương là đệ.

Lại nói, Liên phi cùng nhị hoàng tử, cũng chính là hoàng đế giả bây giờ năm đó thật là một đôi trời sinh.

Hai người quen nhau từ thuở nhỏ, hắn tuấn, nàng mỹ, là một đôi làm người ta vô cùng hâm mộ.

Lúc đó thái thượng hoàng vốn tính gả, nhưng khi đó bọn họ còn nhỏ, đợi đến tuổi thành hôn thì thái thượng hoàng lại băng hà.

Sau đó con lớn bổ nhiệm lên ngôi, lại ép nàng tiến cung, phong làm hoàng phi, ban ột chữ ‘Liên’!

502. Chương 503: Bí Mật Của Đông Thục 2

Khi đó Liên phi ngàn lần không muốn, một lòng muốn chết.

Nhưng sau đó nàng mang thai, đã biết đây là sự thật không cách nào thay đổi.

Nữ nhân, hơn phân nửa rất dễ dàng chấp nhận.

Đặc biệt là nữ nhân cổ đại, chuyện cưới gả vốn theo lệnh của cha mẹ lời của mối mai, hưởng chi đối phương còn là hoàng đế.

Vả lại còn có hài tử, những chuyện trước kia có thể quên, nên đã khuyên mình tận lực quên đi.

Cùng hoàng đế mặc dù không có gì tình yêu, nhưng cũng có tình cảm quen biết từ nhỏ, còn có đứa con trong bụng, dầu gì bọn họ cũng là cha mẹ.

Vướng mắc trong lòng Liên phi được cởi bỏ, cũng tính toán về sau chăm sóc cho hài tử thật tốt.

Nhưng đệ đệ của hoàng thượng lại không nghĩ như vậy, hắn đối với chuyện nữ nhân mình yêu mến bị ca ca cướp đi vẫn luôn ghi hận trong lòng.

Vì vậy ngầm mưu tính tìm cách trả thù mối hận đoạt ái, rốt cuộc sau năm năm nắm được cơ hội cướp lấy ngôi vị hoàng đế.

Chỉ tiếc lần soạn vị này làm cũng không quang minh chính đại, hắn cấy vào mình có khuôn mặt giống ca ca y đúc, man thiên quá hải* lừa mọi người. (* man thiên quá hải ý chỉ sự lừa dối, giấu diếm người khác)

Tiền hoàng lúc ấy chỉ sủng ái một mình Liên phi, thậm chí không lập hậu.

Những phi tần khác ở trong hậu cung cũng chỉ để làm cảnh, cho nên chuyện tráo hoàng đế, thật sự lừa được mọi người.

Mới bắt đầu, hoàng đế giả cũng không chiêu phi thị tẩm, vì vậy ngay cả Liên phi cũng bị lừa.

Nhưng khi hấn đáp ứng Tây Dạ đưa thái tử Chử Thiên Minh sang làm con tin, bị Liên phi nhìn ra manh mối.

Theo lời Liên phi, Thiên Minh là con trai duy nhất của hoàng đế lúc ấy, hấn yêu đến tận xương tủy, chắc chắn sẽ không đáp ứng đưa con trai mình đi làm con tin.

Nhưng hoàng đế giả kia sau khi dàn xếp xong chuyện về Tây Dạ lại cưới thêm một số phi tần, cũng có con của mình.

Sau khi Thiên Minh bị đưa đến Tây Dạ, Liên phi lại cảm thấy có cái gì không đúng, chủ động đi tìm hấn mấy lần, lúc này mới phát hiện ra bí mật trong đó.

Nhưng việc đã đến nước này, nàng cũng không có cách nào tố giác.

Đứng theo phương diện quân chủ đất nước, hoàng đế giả làm không tệ.

503. Chương 504: Thù Giết Cha, Ai Có Thể Không Báo

Thái thượng hoàng chỉ có hai người con trai, con lớn đã chết, nếu như con thứ hai lại bị tố giác, giang sơn này sẽ rối loạn.

Cho nên, từ đó về sau nàng liền tự nhốt mình ở Liên viện, cũng không ra ngoài.

Hoàng cung Tấn Dương cùng thành Thục Đô giống nhau như đúc, nhưng kỳ thật căn bản không phải là hoàng cung!

Đây chẳng qua là do hoàng đế hiện tại sợ quả báo, vẫn luôn kiêng kỵ với hoàng cung Thục Đô, vì vậy mới cho xây một hoàng cung giống y như đúc ở Tấn Dương.

.

Liên phi nói chuyện xưa khiến cho cô độc chứng rung động rất lớn, hấn vẫn cảm thấy hoàng đế hiện tại tuy danh nghĩa là cha hấn, nhưng luôn mang đến cho hấn cảm giác xa cách.

Cho dù hấn lạnh lùng, tình cảm lạnh nhạt đến mức nào đi chăng nữa, sao có thể không có chút tình cảm nào với người có quan hệ huyết thống với mình.

Nghĩ đến, kẻ kia chẳng những không phải cha ruột của hấn, ngược lại còn là kẻ thù giết cha mình!

Vừa nghĩ tới điều này, vốn đang ngồi trên ghế dựa cô độc chứng đột nhiên liền xông ra ngoài.

Cũng không để ý đến tiếng kêu sợ hãi của Liên phi, sải bước đi lên trước, kéo cửa phòng phóng ra bên ngoài!

Như Thương ở phía sau hô một tiếng ——

“Người làm gì đấy?”

Nhưng nghe được thanh âm từ xa vọng lại ——

“Đi đòi nợ máu!”

Nàng hơi kinh hãi, chuyện có thể khiến cho cô độc chứng vọng động như vậy nàng chưa từng thấy qua.

Cho tới nay, bọn họ ở chung người dễ vọng động trước nay đều là nàng.

Như Thương vẫn luôn cảm thấy cô độc chứng cũng không phải thực sự trầm tĩnh, hấn chỉ đang chờ một thời cơ thích hợp, đang đợi một chuyện khiến hấn vọng động mà thôi.

Nói ví dụ như hiện tại!

Nói ví dụ như chuyện hung thủ giết cha ruột đang ở trước mắt!

Tần Như Thương đột nhiên lạnh lùng cười một tiếng, nhìn Liên phi đang lao đảo chạy tới, nhẹ mở miệng, nói:

“Thì ra âm mưu chỗ nào cũng có!”

Liên phi liền giật mình, rồi sau đó run rẩy mà nói:

“Hắn. Mau ngăn hắn lại! Không thể để cho hắn sinh sự!”

Nàng hỏi ngược lại:

“Thù giết cha, ai có thể không báo?”

504. Chương 505: Nương Nương, Vị Thị Nữ Kia Đâu

Cả người Liên phi run rẩy, hai tay nắm chặt khung cửa mới có thể đứng thẳng được.

Như Thương đột nhiên nhận ra một chuyện, vì vậy nhìn khắp nơi, nói tiếp:

“Nương nương, vị thị nữ kia đâu?”

Nghe nàng hỏi vậy, Liên phi cũng hơi kinh ngạc một hồi lâu.

Mạc Diên không có ở đây. Nàng sớm nên nhận ra, Mạc Diên quả thật không ở đây!

“Nương nương bảo trọng!” Như Thương hơi thi lễ, sau đó không nán lại nữa, đuổi theo cô độc chứng.

Lúc này phía chân trời đã là một mảng trắng, hoàng đế có lẽ đã dậy rồi.

Tầm cung hoa lệ nhất hoàng cung rất dễ tìm, khi nàng vọt vào thì đã có đại đội Ngự Lâm quân vây quanh đại điện.

Nhưng không ai cản được nàng, càng không ai cản được Chử Thiên Minh đã lao vào bên trong.

Lúc này hoàng đế mới vừa khoác áo, một cung nữ đứng bên cạnh đang than thở khóc lóc nói cái gì.

Cô độc chứng bước vào điện vung lên một chưởng, không chút nghĩ ngợi liền đánh về phía hoàng đế.

Ngự Lâm quân sau lưng cũng không yếu thế, dù trong lòng vẫn luôn vô cùng sợ hãi vị thái tử này, nhưng lúc này vẫn phải ra sức bảo vệ tính mạng của Hoàng đế!

505. Chương 506: Thái Tử Giết Cha

Ai cũng không ngờ vị thái tử thật vất vả mới có thể hồi triều lại sẽ làm ra chuyện như thế!

Có tướng sĩ vung đao bổ tới, có người đứng ở xa xa kéo cung, mũi tên nhắm thẳng về phía Chử Thiên Minh.

Như Thương cười lạnh, gần như là ra tay cùng lúc với cô độc chứng ——

Hắn hướng về hoàng đế, mà nàng thì đối phó với Ngự Lâm quân bên ngoài!

Những tướng sĩ vốn phải bảo vệ hoàng đế nhưng bây giờ không thể tiến lên được một bước, Như Thương lấy một địch mười, chẳng những bảo vệ cô độc chứng an toàn, còn có thể khiến bên Ngự lâm quân rối loạn, khiến những tiến thủ ở xa không thể bắn tên.

Nhưng, một chưởng này của cô độc chứng cũng không đánh trúng ngực của hoàng đế Đông Thục.

Trong giây phút như chỉ mảnh treo chuông, đột nhiên một cô gái nhào tới trước người hoàng đế, đánh thay hẳn tiếp một chưởng của cô độc chứng.

Như Thương giải quyết quân tướng sau lưng xong quay đầu lại, chỉ thấy Mạc Diên ở Liên viện đang dựa vào hoàng đế Đông Thục dần dần trượt xuống.

506. Chương 507: Ý Trời, Đây Đều Là Ý Trời

Bởi vì ngũ tạng đều dập nát, nàng phun ra rất nhiều máu, máu rất nhanh lan ra đầy đất nhìn thấy mà ghê người.

“Mạc Diên! Mạc Diên!” Hoàng đế Đông Thục gào to, tiêu điều lạnh lẽo bi thương, khiến cho lòng người đau buồn.

Khi ngẩng đầu lên, chỉ thấy Chữ Thiên Minh đang đứng sừng vai cùng Tần Như Thương.

Một người tỏa ra khí phách, một người xinh đẹp nhưng lạnh lẽo kinh người.

Hắn nói:

“Tại sao lại làm như vậy? Hai mươi năm rồi, tại sao kết quả vẫn là như vậy?”

Cô độc chứng nhân nhật nhìn Mạc Diên được hắn ôm vào trong ngực, mấy tháng trước lần đầu tiên bước vào hoàng cung thành Tấn Dương, hai người đứng ở cửa Liên viện nói chuyện với nhau một lần, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Mạc Diên thích người đàn ông này, hắn sớm nên đoán được!

“Nếu như ngươi nhận một chương này, nhiều nhất năm mươi ngày sẽ không mất mạng!”

Đúng vậy, hắn cũng không sử dụng toàn lực.

Mặc dù trong lòng phần hận, nhưng vẫn tồn tại lý trí.

Đông Thục không thể loạn, vị hoàng đế này cũng không thể chết!

Nhưng Mạc Diên tới nhận thay một chương này, nữ tử yếu đuối sao có thể chịu được.

“Ý trời! Đây đều là ý trời!” Hoàng đế Đông Thục rống một tiếng dữ dội, rồi nhìn cô độc chứng nói: “Là mẫu thân ngươi nói cho ngươi phải không? Nàng hận ta hai mươi năm, nhưng không chịu nghe ta giải thích. Nếu như trăm nói cho ngươi, chuyện vốn không phải như vậy! Ngươi sẽ tin sao?”

Cô độc chứng không đáp.

Một hồi lâu, hoàng đế bất đắc dĩ cười khổ:

“Thôi! Ta đáp ứng hắn không nói! Đáp ứng hắn có chết cũng không nói! Điều bí mật này cứ để ta mang theo cho đến chết! Ai bảo chúng ta là huyết nhục chí thân!”

Dứt lời, phất tay, lệnh những Ngự Lâm quân còn lại rút lui.

Có tướng lãnh không yên lòng, nói:

“Thuộc hạ ở lại bảo vệ hoàng thượng!”

Quốc quân giận dữ ——

“Cút! Bảo vệ! Bảo vệ! Ngươi xem ngươi đánh thắng được họ sao? Tất cả đều lui ra cho trăm! Tất cả cút hết!”

.

Như Thương không biết hoàng đế xử lý thì thế Mạc Diên thế nào, nàng đang nhìn hắn ôm thi thể kia không ngừng khóc thút thít thì bị cô độc chứng kéo ra ngoài.

507. Chương 508: Người Không Có Điểm Dừng

Lúc này mặt trời đã hoàn toàn lặn từ phía Đông, vụ náo loạn vừa rồi khiến nhiều người coi bọn họ như sài lang hổ báo, nhìn thấy bọn họ, hoặc là căm tức, hoặc là sợ hãi.

Nàng hỏi hắn:

“Chúng ta bây giờ đi đâu?”

Cô độc chứng đáp:

“Trở về chỗ Liên phi nương nương!”

“Người phải gọi nàng là mẫu phi đấy!” Như Thương nhỏ giọng lầm bầm một câu, nói tiếp: “Có phải muốn hỏi chuyện gì đó không?”

Đối phương gật đầu:

“Sở dĩ đánh ra một chưởng kia, là thay mẫu thân ta giải tỏa uất ức ở trong lòng hơn hai mươi năm qua. Nhưng ta biết, chuyện cũng không đơn giản như bà ấy nói. Tựa như lời vừa rồi của hoàng thượng, chuyện thật ra thì không phải như vậy! Mà phụ thân của ta, . . . Ông ấy cũng chưa chết! Ta đã cứu ông ấy một lần, mà không lâu trước ông ấy cũng tự mình đưa thuốc tới cứu Quý Đồng.”

Hắn nói vậy Như Thương mới nhớ, đúng vậy! Lúc ban đầu nàng cho rằng thuốc kia là Tiêu Phương cho, nhưng mà Liên phi nói là phu quân nàng cho, rồi sau đó kể lại chuyện trước kia.

Hôm nay xem ra, hoàng đế thực sự còn sống, hơn nữa. Nàng cảm giác, tìm được người kia, cũng có thể tìm được Tiêu Phương.

“Vậy đi nhanh đi!” Nàng thúc giục một tiếng, sau đó tăng tốc độ.

Cô độc chứng than nhẹ trong lòng, hẳn biết ý định của Như Thương, cũng biết Như Thương muốn tìm Tiêu Phương so với việc tìm kiếm Thâm Châu còn gấp hơn nhiều.

Hắn tự mình trải qua đoạn mở đầu, nhưng không cách nào biết được kết thúc của những chuyện này.

Khi tìm được Thâm Châu cùng Tiêu Phương, nữ tử này sẽ đi đâu đây?

Hắn vốn cho rằng mình là kẻ không có nơi dừng chân, từng bước từng bước đi đến đâu thì tính đến đó.

Nhưng hôm nay xem ra, người thực sự không có nơi dừng chân, là Tần Như Thương!

.

Trở lại Liên viện lần nữa, Liên phi quỳ trước tượng Phật cầu khẩn.

Dường như không phát hiện có người đẩy cửa vào, không thêm quan tâm, tự mình ngồi niệm kinh văn.

Rốt cuộc là Như Thương mở miệng trước, nàng nói:

“Liên phi nương nương, Mạc Diên đã chết!”

508. Chương 509: Người Ở Cổ Mộ Đông Thục

Dù sao cũng là thị nữ đi theo nàng nhiều năm, nàng cảm thấy cần thông báo một tiếng.

Mà cô độc chứng cũng đồng thời mở miệng, tiếp tục lời nói của Như Thương——

“Nàng vì hoàng đế đỡ một chưởng của ta, xem như xem như là ngoài ý muốn.”

Tiếng gõ mõ dừng lại, người quỳ trước tượng Phật cuối cùng cũng có phản ứng.

Nhưng lại nghe thấy Liên phi nói:

“A di đà Phật! Chuyện thế gian có nhân tất có quả, ý định của Mạc Diên bốn cung sớm đã biết được, nàng cùng với bốn cung đóng cửa tự bế nhiều năm như vậy, cũng đã làm khó cho nàng.”

Cô độc chứng há miệng, giống như muốn khuyên cái gì, nhưng lời đến khóe miệng lại chỉ là một câu:

“Nương nương nén bi thương.”

Như Thương liếc hắt một cái, biết một tiếng mẩu phi hoặc là mẩu thân hắt khó mà gọi ra miệng được, thậm chí nói đúng là một người kỳ quặc.

“Nương nương, chúng ta tới hỏi người một chuyện!” Nàng chủ động mở miệng hỏi, cũng miễn cho cô độc chứng cùng Liên phi lúng túng.

“Bọn họ ở cổ mộ Đông Thục, các người đi đi!”

Trong lòng nàng rung động, vội vã hỏi ——

“Người nói là Tiêu Phương cũng ở đó?”

Liên phi hơi lắc đầu, nói:

“Bốn cung không biết Tiêu Phương là ai, nhưng ta thấy còn có một người đi cùng hắc, chắc đó là người người đang tìm.”

“Cám ơn mẩu phi!” Rất đột nhiên, cô độc chứng ném một câu như vậy.

Như Thương nhìn về phía hắc, nhưng thấy ánh mắt hắc vẫn nhìn chăm chăm vào lưng Liên phi, bà ấy chỉ khẽ run một chút cũng không quay đầu lại, từ trong hốc mắt của hắc, mơ hồ hơi ươn ướt.

“Đi đi!” Liên phi nói nhỏ, “Thuận tiện nói cho phụ thân người biết, Bốn cung biết hắc trở lại trong cung đã nửa năm, cũng không phải là vì muốn gặp ta hoặc là bảo vệ ta. Hắc chỉ vì muốn tìm cái gì đó! Bốn cung không trách hắc! Nhưng chỉ muốn hỏi, nếu còn sống, tại sao không trở lại? Coi như không trở lại, cũng nên dẫn ta đi mới phải! Nếu như trong lòng không có ta, tại sao ban đầu còn cướp đoạt ta tới tay!”

Nàng nói xong, sau liền khoát tay áo, có chút mệt mỏi nói:

“Ta mệt rồi, các người đi đi!”

509. Chương 510: Ta Nhận Ân Tình Của Tiêu Phương Không Thể Không Báo

Bọn họ ra khỏi Liên viện, không hẹn mà cùng đi về một phía —— Cửa cung!

Nhưng đi được mấy bước cả hai dừng lại, sau đó cô độc chứng nói:

“Phải chuẩn bị ngựa!”

Như Thương cũng nói tiếp ——

“Cổ mộ Đông Thục cách nơi này gần ba trăm dặm, phải là ngựa nhanh!”

.

Hai người đang ở hoàng cung, muốn hai con khoái mã không khó, cửa cung căn bản cũng không có người dám ngăn cản.

Cổ mộ Đông Thục không phải nơi bí mật, Hoàng Lăng ở đâu mọi người đều biết.

Chữ Thiên Minh, Tần Như Thương, hai người hai ngựa chạy như điên. Nhưng, mục tiêu khác nhau.

“Người đi tìm Tiêu Phương!” Ra khỏi thành Tần Dương, thanh âm cô độc chứng nâng cao, không phải hỏi mà là trần thuật khẳng định.

Như Thương cũng không dỗi gặt, dứt khoát nói:

“Không sai! Là tìm Tiêu Phương! Người thì sao? Đi tìm phụ thân?”

“Đúng!” Cô độc chứng cũng gặt đầu, “Ta muốn hỏi ông ấy, rốt cuộc hai mươi năm trước đã xảy ra chuyện gì!”

“Như vậy thì tốt!” Nàng lớn tiếng mở miệng, “Chữ Thiên Minh, như vậy rất tốt! Cho tới nay cũng chỉ có ta có mục tiêu, hiện tại người rốt cuộc cũng có mục tiêu của mình, như vậy rất tốt!”

“Không biết chuyện xưa kết cục là buồn hay vui, có cái gì tốt!” Hần trầm giọng, “Như Thương, ta hỏi người! Tìm được Tiêu Phương thì sao? Tìm được Thầm Châu rồi người sẽ làm gì?”

Câu hỏi này, cũng là điều Như Thương tự hỏi.

Đúng vậy, tìm được Tiêu Phương cùng Thầm Châu, sau đó thì sao?

“Không biết.” Trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc từ từ mở miệng, “Ta thật sự không biết. Nhưng mà ta đã nhận ân tình của Tiêu Phương, không thể không báo đáp.”

“Báo đáp?” Vừa giục ngựa, Chữ Thiên Minh vừa quay đầu nhìn nàng, “Làm cách nào để báo đáp? Lấy tình yêu đi báo ân tình? Đây là lí lẽ gì chứ?”

“Ta.” Như Thương đột nhiên có chút cứng họng, nhưng lời nói của cô độc chứng lại khiến nàng suy tư.

Suy tư về lời nói của hần — Tình yêu.

Tình yêu, là một từ cho tới nay đều hết sức xa vời cách cuộc sống của Tần Như Thương.

Không dám yêu, không thể yêu, dần dần, cũng sẽ không. . .

Kiếp trước nàng không có quyền đề cập đến, kiếp này nàng nhát gan không dám đề cập đến.

Nhát gan, là bởi vì kiếp trước vô duyên đã tạo thành bóng ma quá mức mãnh liệt trong lòng.

Một đời kia, thân phận đặc thù khiến cho nàng hoàn toàn không có chút tự do, trong cuộc đời tất cả đều là vì tổ chức, cũng là vì quốc gia.

Thậm chí ngay cả cái mạng này, lúc nào cũng phải chuẩn bị dâng hiến cho tổ quốc.

Nàng không dám yêu, không thể yêu, dần dần, cũng sẽ không yêu.

“Thật ra thì người nói cũng không hoàn toàn đúng!” Như Thương rốt cuộc cao giọng, đáp lại câu hỏi của cô độc chứng: “Không phải dùng tình yêu đi báo ân tình, ta cùng với Tiêu Phương, đâu chỉ có phần đại ân kia. Chúng ta ở chung bốn năm, rất nhiều chuyện cũng không đơn giản như người tưởng.”

Tiếp tục giục ngựa, nói:

“Chúng ta đã tạo thành thói quen có người kia trong cuộc đời, ta đã quen mở mắt ra là có thể nghe được tiếng tiêu hần thổi bên đình, hần cũng đã quen mỗi ngày đều ăn thức ăn ta làm. Ta nghĩ. Đây giống như tương cứu trong lúc hoạn nạn thôi!”

“Tương cứu trong lúc hoạn nạn là yêu sao?” Cô độc chứng nhíu chặt lông mày, trên mặt tàn khóc — “Tần Như Thương các người tự hỏi lòng, cần thận suy nghĩ lại rốt cuộc mình muốn cái gì!”

Nói xong lời này, thì không nghe thấy cô độc chứng nói thêm nữa chữ.

Hần chỉ vội vàng giục ngựa, buồn bực lao về phía cổ mộ Đông Thục.

Tâm tư Như Thương rất loạn, ngựa đi bao lâu, thì lòng của nàng rối loạn bấy lâu.

Nhưng dù nghĩ đến mức nào, cũng không nghĩ ra được quan hệ giữa nàng cùng Tiêu Phương, rốt cuộc là loại quan hệ gì.

Cho đến khi cô độc chứng nhắc lại một câu ——

“Nếu như đổi lại là ta biến mất khỏi cuộc sống của người, người sẽ làm thế nào?”

Một câu này tựa như cho nàng một kích!

Đúng vậy! Nếu như người vẫn bị nàng gọi thầm trong lòng là cô độc chứng này, nếu như hắn biến mất, thì mình sẽ như thế nào?

Như Thương cảm thấy dường như vừa bắt được một ý nghĩ, nàng muốn theo ý tưởng chợt lóe này nghĩ sâu hơn, có lẽ có thể nghĩ ra một số chuyện.

510. Chương 511: Mây Động Đất

Nhưng mà, ông trời cũng không cho nàng quá nhiều thời gian suy nghĩ.

Khi ngựa của bọn họ tiến vào phạm vi cổ mộ Đông Thục, Như Thương vừa ngẩng đầu, lại thấy vùng trời trên đỉnh đầu bắt đầu có biến hóa khác thường.

Bọn họ chạy vội suốt cả một ngày một đêm, lúc này vốn nên là đêm khuya yên tĩnh, nhưng lại chẳng biết vì sao bầu trời trước đó vốn đen như mực không có cả một ánh sao nay lại bắt đầu từng mảng trắng bệch.

Trắng đó không phải biểu hiện trời sáng, Như Thương quan sát một chút, liền nhận ra đó là tầng mây dày cộm nặng nề đang đè ép xuống.

Những đám mây đó kéo thành một đường thật dài, phần đầu là màu trắng, càng kéo về sau từ từ chuyển dần sang màu đỏ.

Theo hiện tượng thiên văn quỷ dị, cuồng phong xung quanh cũng bắt đầu tàn phá.

Nhưng kỳ quái là, gió to lớn như thế, lại không có ảnh hưởng một chút nào đến những đám mây trên bầu trời.

Đều nói mây theo gió, dù đi không nhanh, nhưng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Vậy mà lúc này mây cùng gió lại hoàn toàn không liên quan, dù là cuồng phong, cũng vẫn đứng yên ở đó không nhúc nhích.

Đương nhiên, dù không đi theo gió, nó vẫn tự dịch chuyển.

Rất nhiều đám mây hình dạng đường thẳng dần dần nổi lên gợn sóng, giống như một chiếc quạt xòe ra trên trời!

Những đám mây đó đều hướng về cùng một chỗ, nếu như nàng đoán không lầm, nơi đó chính là cổ mộ Đông Thục!

Như Thương thầm nói không tốt!

Đây rõ ràng là biểu hiện của mây động đất, hiện tượng thiên văn quái dị này giống như điềm báo trước của động đất.

Mà ở cổ mộ Đông Thục, chính là trung tâm động đất.

Nàng lập tức dừng ngựa, giơ tay lau giọt mồ hôi trên trán.

Chỉ trách mình sơ sót, ngay từ mấy tháng trước lúc đẩy lui Tây Dạ, trên trời cũng đã có biểu hiện quái dị.

Bầu trời bình thường sẽ không đỡ như vậy, lúc ấy nàng cảm thấy có chút kỳ quái.

Chỉ là sau đó cũng không có chuyện gì lớn xảy ra, từ từ đã quên.

Lẽ ra khi đó nên cảnh giác, hiện tượng kỳ quái không phải sẽ biểu hiện ra ngay lúc đó, có thể kéo dài mấy ngày, có khi kéo dài mấy tháng!

511. Chương 512: Sắp Động Đất

Nhìn ra được sự khác thường của Như Thương, cô độc chứng cũng cho ngựa đi chậm lại!

Hiện tượng trên bầu trời hẳn cũng nhìn thấy, nhưng hiện tượng khoa học như mây động đất thì cô độc chứng cũng không hiểu.

Chẳng qua cảm thấy nhất định là có chuyện lớn xảy ra, tầng mây vừa dày vừa thấp tiếp tục theo không khí bốn phía dần dần đè nén lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hắc hỉ, đưa tay ghìm ngựa của Như Thương và của hắn lại. “Đừng đi nữa, nói rõ ràng rồi hãy đi!”

Như Thương ngừng lại, định thần một lát, sau đó chỉ vào dải mây trước mặt, nói:

“Người nhìn bên kia, có phải là cổ mộ Đông Thục không?”

Cô độc chứng nhìn một lát, lắc đầu nói:

“Ta không rõ lắm! Cổ mộ Đông Thục ở đâu, ta sau khi vào cung mới xem được tư liệu! Biết đại khái phương hướng, nhưng chưa đến đó bao giờ.”

“Ta cảm thấy là đúng!” Như Thương hít một hơi thật sâu, thúc giục: “Chúng ta không thể tiếp tục trì hoãn, phải nhanh lên! Chỗ đó sợ là sắp có động đất, hơn nữa cấp độ động đất rất lớn! Nếu như phụ thân của người cùng Tiêu Phương đều còn ở trong cổ mộ, chúng ta nhanh chóng đưa họ ra! Nếu không động đất xảy ra, chúng ta ở trên mặt đất cũng rất khó tránh, chứ đừng nói đến người ở trong cổ mộ.”

“Động đất?” Cô độc chứng sửng sốt, ngay sau đó phản ứng lại: “Thật?”

Nàng gật đầu:

“Thật! Đi nhanh đi! Giá. . . ——”

Như Thương giục ngựa chạy trước, cô độc chứng theo ngay sau.

Bấy lâu nay, Chử Thiên Minh đối với phán đoán của Tần Như Thương đều tin tưởng không dứt.

Tuy nói Như Thương mạnh mẽ nhưng dù sao cũng là nữ nhân không thể tránh có chút mảnh mai cùng xung động, nhưng hắn biết, trong đầu Tần như Thương có rất nhiều kiến thức mà bản thân hắn cũng không biết.

Có rất nhiều chuyện, nàng luôn đưa ra những phán đoán không giống hắn, những phán đoán này lại thường ở thời khắc mấu chốt đưa đến tác dụng không ngờ.

Lần này xong về cổ mộ, hai người cầm một mũi tên ở đuôi ngựa, để ngựa này có thể chạy nhanh hơn một chút!

512. Chương 513: Nếu Như Có Chuyện Mỗi Người Tự Chạy

Nhưng mà rất dễ nhận thấy, bọn họ có nhanh hơn nữa, cũng không bằng biến hóa đang xảy ra trên bầu trời.

Như Thương mắt thấy tầng mây trên bầu trời lại động mấy cái, những dải mây hình quạt lại càng tụ lại gần nhau, trong lòng thầm nghĩ không tốt!

Lúc này hai người đã chạy tới cửa lớn trước Hoàng Lăng, cổng vòm bằng đá cao lớn lúc này đang tập trung rất nhiều tướng sĩ.

Vừa thấy có người, các tướng sĩ rôi rít tiến lên cản đường.

Nếu như là lúc bình thường, bọn họ nhất định sẽ quát chói tai ‘người tới mau mau rời đi’, hoặc dứt khoát bắt lại tra hỏi.

Nơi này là Lăng mộ hoàng gia, có mấy ai dám to gan đến nơi này làm loạn.

Thế nhưng lúc này, các tướng sĩ rõ ràng đã không còn tâm tư kia.

Vừa thấy có người, chẳng những không quát mắng, ngược lại còn chủ động đi lên trước theo chân bọn họ hỏi:

“Hai vị từ đâu mà đến? Xin hỏi bầu trời chỗ các người có dị động không?”

Như Thương biết những người này là bị dị động trên bầu trời lần này làm cho sợ hãi, cho nên đã quên mất chức trách của mình, vội vàng muốn biết tình huống bên ngoài.

Nàng cũng không muốn tốn nhiều lời, trực tiếp hỏi cô độc chứng ——

“Người có mang theo lệnh bài không?”

Cô độc chứng gật đầu, từ bên hông rút ra một tấm kim bài!

Bài này làm từ vàng ròng, phía trên có khắc một chữ ‘Minh’ rất lớn!

Ngụ ý cho thân phận thái tử Chữ Thiên Minh.

Dĩ nhiên, chữ khắc trên kim bài không giống như kim bài của Hạo Vương trước kia, phía trên tấm kim bài trong tay cô độc chứng còn khảm một viên Phỉ Thúy ngàn năm.

Những tướng sĩ kia đương nhiên nhận ra đây là vật hoàng gia, rôi rít quỳ xuống đất.

Độc Cô chứng mở miệng nói:

“Dị động lần này thật sự không tầm thường, ta vào xem một chút, các người không cần đi theo! Nếu như lát nữa có động đất, các người mỗi người tự chạy đi!”

Rất được lòng người, chủ tử có thể để cho hạ nhân chạy cũng ít thấy, cho nên các tướng sĩ càng không ngừng dập đầu không đứng dậy!

Như Thương giục ngựa xông qua đám người chạy thẳng tới cổ mộ, cô độc chứng đuổi theo ngay phía sau, trong lòng hai người lúc này đều vội vàng tới cực điểm.

513. Chương 514: Xảy Ra Động Đất Cực Lớn

Rốt cuộc, Lăng chính của Hoàng Lăng hiện ra trước mắt.

Đây là Lăng mộ hoàng đế đời trước, khí thế hào hùng.

Nếu như bình thường, Tần Như Thương nhất định sẽ rất thích thú đi thăm quan một vòng.

Nhưng hiện tại không được, tất cả tinh lực của nàng đang tập trung ở cửa Lăng mộ.

Nàng xuống ngựa chạy như điên về phía đó, cô độc chứng cũng đi theo.

Hai người dừng lại trước lối vào, sau đó đồng thời mở miệng lớn tiếng gọi ——

“Tiêu Phương!”

“Phụ thân!”

Lời vừa ra khỏi miệng, theo bản năng nhìn nhau.

Cô độc chứng khoát tay áo với nàng, chuyện cho tới nước này, hẳn đã không còn tâm tư đi để ý Như Thương không muốn xa rời với Tiêu Phương nữa.

Đã nói hết lời, nếu nàng có chút tâm, tự nhiên nghĩ rồi sẽ hiểu.

Hai người hướng về phía trong Lăng mộ gọi một lát, nhưng mà không nghe được chút hồi âm nào.

Như Thương chỉ vào trong Lăng mộ nói:

“Xem ra chúng ta phải đi vào! Chỗ này rõ ràng cho thấy đã có người mở ra, xem ra không phải dùng sức mạnh cưỡng chế, chắc hẳn là người quen thuộc với cơ quan nơi này!”

“Nhất định là ông ấy!” Lần này, là cô độc chứng đi trước một bước, đi qua trước mặt Như Thương. Đồng thời còn nói: “Chỉ có hoàng đế Đông Thục thực sự mới có thể biết cơ quan của Hoàng Lăng, bọn họ nhất định ở bên trong, ta ——”

“Chử Thiên Minh!” Hắn chưa nói xong, chỉ nghe thấy Như Thương sau lưng đột nhiên kêu to một tiếng, sau đó cổ áo của hắn liền bị lực mạnh kéo trở lại!

Hắn biết là Như Thương kéo hắn, nên không phản kháng, chỉ là không hiểu Như Thương vẫn luôn vội vàng tại sao lúc này lại ngăn cản hắn.

Đang chuẩn hỏi, chợt cảm thấy dưới chân rung chuyển, từ yếu ớt đến mãnh liệt, rồi từ mãnh liệt đến gần như gầm thét ——

Cuối cùng, mặt đất lại giống như biển cả sóng lớn cuộn trào ngất trời!

Hai người từng bước lui về phía sau, lôi kéo lẫn nhau, thỉnh thoảng bị lật tung trên mặt đất, thỉnh thoảng còn bị đụng vào cột đá đổ nát hoặc cây tùng xung quanh.

514. Chương 515: Đệm Thịt

Như Thương chỉ cảm giác mình bị trận động đất mãnh liệt này làm cho tám rơi bảy lật, bị va đập nhiều như vậy thiếu chút nữa lực phủ ngũ tạng cũng phun ra ngoài.

Nàng muốn gắng sức ổn định thân thể, thậm chí thử dùng khinh công để cho hai chân mình rời khỏi mặt đất.

Nhưng thử mấy lần, cũng không thành công.

Động đất tới quá nhanh cũng quá mãnh liệt, đừng nói vận khinh công, nàng thậm chí ngay cả thời gian thở một hơi cũng không có.

Thường là vừa mới vận khí tới một nửa, còn chưa tới một phần năm giây, người ngay lập tức đã bị hất tung.

Cũng không biết bị đập bao nhiêu lần, khoe miệng của nàng bắt đầu có vết máu chảy ra.

Bản thân Như Thương không cảm giác được, nhưng không thoát khỏi con mắt của Chử Thiên Minh cũng đang không thể khống chế được thân hình của mình.

Trong lòng hắn đau xót, liều mạng dùng toàn lực ôm chặt Như Thương vào trong ngực.

Có bị va đập tiếp thì Chử Thiên Minh cũng trở thành đệm thịt cho Như Thương.

Hòa lẫn cùng máu tươi bên khoe miệng, còn có chuỗi nước mắt từ trong mắt Như Thương chảy ra.

Nàng hét to:

“Chữ Thiên Minh ngươi buông ta ra! Chịu đựng sức nặng của hai người ngươi sẽ bị đâm đến chết đấy!”

Nhưng, lúc này Chữ Thiên Minh căn bản không có cách nào nói chuyện với nàng.

Hắn ôm Như Thương càng chặt thêm chút nữa, từng phát từng phát thay nàng chịu đựng tai họa động đất mang đến.

Trận động đất lớn này y như Như Thương phán đoán, tuyệt đối vượt qua cấp mười.

Nàng cố gắng nhìn về phía cổ mộ, chỉ thấy Hoàng Lăng vốn rộng lớn từ lúc xảy ra động đất đến giờ, thời gian chỉ một khắc đã bị hủy diệt hết trong trận động đất này.

Từng tượng đá Kim Điêu khắc ngọc đã sớm vỡ vụn không biết trôi dạt phương nào, cửa Lăng mộ vốn được mở ra đã bị tảng đá to sụp đổ xuống hoàn toàn bao phủ.

Trong khi họ đang giãy dụa, mặt đất nứt ra!

Cả vùng đất đang kịch liệt chấn động bỗng mở ra một khe hở cực lớn, khe hở kia giống như mãnh thú đang há to cái miệng như chậu máu, cắn nuốt Hoàng Lăng khổng lồ vào trong nó.

Mắt nhìn thấy tòa Lăng mộ khổng lồ sắp biến mất không còn tung tích, Tần Như Thương không để ý đến đôi mắt bị nước làm mờ, cũng không để ý mình đang được cô độc chứng ôm thật chặt.

515. Chương 516: Từ Lúc Bắt Đầu Đã Vậy

Nàng giống như phát điên dùng sức vươn cánh tay về phía bên kia, có cây tùng xanh biếc đổ xuống thẳng trên cánh tay của nàng— Cô độc chứng không chút suy nghĩ, trực tiếp đưa cánh tay của mình qua thay nàng ngăn lại một kiếp!

Trong tiếng nổ lớn, Như Thương tựa hồ nghe được tiếng xương cốt cô độc chứng vỡ nát.

Thanh âm kia giống như một đoạn xương gãy cắm vào trái tim của nàng, vô cùng vô cùng đau đớn.

Động đất dần dần yếu đi, Như Thương ôm cánh tay cô độc chứng, trong lúc đó nước mắt rơi như mưa.

Nàng nói:

“Thiên Minh, ta cho là ta rất ngu ngốc, nhưng ngươi so với ta còn ngu ngốc hơn!”

Lúc này cô độc chứng chỉ có thể dùng một cánh tay ôm bả vai nàng, sức lực cũng không giảm, thậm chí so với dùng hai cánh tay còn chặt hơn.

Hắn nói:

“Ta không thể nhìn ngươi bị thương ở trước mắt ta, từ lúc bắt đầu đã vậy, từ lúc bắt đầu đã vậy!”

Cánh tay bị cây tùng đập vào truyền đến đau đớn thấu xương, lại bị hắn cố nén vào, trên mặt không thấy nửa điểm khác lạ.

Rốt cuộc, động đất cũng đã ngừng.

Bốn phía không thấy sắc trời, bụi đất cuồn cuộn quét đến, thổi đến khiến hai người không mở mắt ra nổi.

Thật vất vả chờ đợt gió này đi qua, Chữ Thiên Minh vội vàng cắn răng đứng dậy.

Trải qua sự giằng vò lần này, trên người hắn đầy vết thương, tuy không đến nỗi bỏ mạng nhưng thật sự cũng không nhẹ chút nào.

Như Thương muốn xoay người đến đỡ hắn, nhưng thấy hắn lắc đầu một cái, nói:

“Nhanh lên vào Hoàng Lăng xem một chút!”

Hai người loạng choạng vội chạy tới chỗ vốn là Hoàng Lăng, chỗ này vốn có vòm đá nhô ra, vậy mà trước mắt nay cũng đã có hơn nửa chìm vào dưới đất.

Luôn luôn bình tĩnh như Chữ Thiên Minh, lúc này cũng hít vào một ngụm khí lạnh, bàn tay đang nắm tay Như Thương cũng bắt đầu hơi run rẩy.

Động đất đi qua, dư âm cũng không ngừng, hai người nhìn kĩ nơi này trong chốc lát, cả vùng liên tục đảo lộn lại rừng lên mấy lần rung động.

Như Thương nắm chặt tay Chữ Thiên Minh, nhìn phé tích mờ mịt trước mặt, trong mắt là tuyệt vọng, nhưng vẫn chống đỡ tin tưởng vào bản thân “Tiêu Phương sẽ không chết”.

516. Chương 517: Cứu Người

Vì vậy nàng bắt đầu điên cuồng hét to ——

“Tiêu Phương! Tiêu Phương! Tiêu Phương người ra đây cho ta! Ta biết người sẽ không chết! Tiêu Phương người đi ra cho ta!”

Lần này, Chữ Thiên Minh không cản nàng.

Chẳng những không có cản, ngược lại còn cùng nàng hô lên.

Nhưng mà hấn kêu chính là ——

“Phụ thân! Phụ thân!”

Hai người tự mình gọi người mình muốn tìm kiếm, Như Thương tránh khỏi vòng tay của Chữ Thiên Minh, bất chấp xông vào đồng đồ nát kia.

Người chẳng những đứng trên đồng phé tích liều mạng kêu, động tác cũng không ngừng, nhưng lại bắt đầu dùng tay không nhấc lên từng khối từng khối những phiến đá vỡ vụn kia!

Cứ như vậy một hồi lâu, mười ngón tay đều dính đầy vết máu.

Nhưng nàng không chịu ngừng, không muốn ngừng, lại càng không dám ngừng!

Như Thương sợ, nàng sợ một khi mình ngừng lại nhất định phải đối diện với sự thực Tiêu Phương có thể đã gặp nạn.

Đây là chuyện nàng không có cách nào tiếp nhận.

Cho tới nay sự tồn tại của Tiêu Phương với nàng mà nói giống như một vị thần, dù là hấn không ở bên nàng, dù hai người xa nhau chân trời góc biển, thần thoại Tiêu Phương đều không thể đánh bại.

Nàng không thể tưởng tượng nếu trên thế giới này không có Tiêu Phương thì sẽ như thế nào, nàng có thể chịu được chia lìa, lừa gạt thậm chí oán hận lẫn nhau, nhưng tuyệt đối không chịu được việc hấn đã chết!

“Như Thương!” Chữ Thiên Minh chẳng biết đã tới bên cạnh nàng từ lúc nào, chỉ có một cánh tay có thể động, bắt lấy hai tay đang vung loạn của nàng, sau đó quát: “Người làm gì đấy?”

“Cứu người!” Nàng đáp hợp tình hợp lý!

“Cứu bằng cách nào? Dựa vào hai tay này?” Chữ Thiên Minh chịu đựng đau đớn khắp người liều mạng ngăn Như Thương lại —— “Như Thương người nghe đây! Ta biết bây giờ người đang rất đau khổ! Nơi này chẳng những chôn người trong lòng người là Tiêu Phương, cũng chôn luôn cả phụ thân của ta! Thế nhưng chỉ dựa vào tay không, không cách nào cứu được!”

517. Chương 518: Cây Quạt

“Vậy làm sao bây giờ?” Như Thương nước mắt ràn rụa, hòa với bụi đất rửa trôi một hàng vết bẩn trên mặt. Nơi này không có cần cẩu, không có máy xúc, ta không dùng tay thì có thể sử dụng cái gì!”

Tiếng nói thê lương, lúc nói xong, mới chợt nhận ra vừa nãy Chữ Thiên Minh nói một câu!

“Người trong lòng của người - Tiêu Phương”!

“Người ——” Nàng chỉ chỉ hắn, muốn giải thích, nhưng chung quy nơi này cũng không thích hợp để nói chuyện.

Đành phải dùng lực mà lắc đầu ——

“Tiêu Phương có đại ân với ta!” Chỉ một câu này, rồi không nói thêm gì.

Cô độc chứng tựa như hiểu nàng đang muốn giải thích cái gì, mặc dù chỉ nói một nửa, nhưng cũng khiến khóe miệng của hắn hơi nhếch lên.

Vết thương trên cánh tay, trong chớp mắt cũng không còn đau nữa!

Trước mắt cát bụi đầy trời, tình huống này giống như lúc ở trong đại Sa Mạc Tháp Đạt Lý, làm cho người ta không mở mắt ra được, thậm chí không dám mở miệng nói quá nhiều.

Như Thương thật tức giận, thấy cứ tiếp tục thế này cũng không ổn, liền một tay tìm kiếm độc cô chứng để ổn định chính mình, bởi vì liên tiếp nhưng trận động đất mà thân thể đứng không vững.

Vừa duỗi tay ra, trực tiếp duỗi thẳng về phía trước ý định dẫn một lượng mưa nhỏ để áp chế lại bụi đất.

Nhưng còn chưa kịp làm, đã nghe được cô độc chứng nhỏ giọng nói ở bên tai:

“Hình như phía dưới có động tĩnh!”

Những lời này đúng lúc cắt ngang ý nghĩ muốn dẫn mưa của Như Thương, bởi vì cả vùng đất vẫn luôn rung động nhẹ nhẹ, cho nên rất khó phát hiện có động tĩnh khác dưới đồng phế tích này.

Nhưng Chữ Thiên Minh, cho dù là trong điều kiện tồi tệ như vậy, vẫn nhận thấy được khác thường trong đó.

Lòng Như Thương trầm xuống, nhìn theo ngón tay hắn chỉ.

Mặc dù cát vàng đầy trời che hơn phân nửa tầm mắt, nhưng theo hắn chỉ, vẫn có thể nhìn thấy, trong đồng gạch đá có một khe hở, giống như đang có thứ gì không ngừng bò ra bên ngoài.

Trong lòng Như Thương khẽ động, khe đá nhỏ kia như đang lay động chỗ thần kinh mẫn cảm nhất của nàng!

Phòng ốc!

Cái đó hình như là một chiếc quạt!

518. Chương 519: Cứu Được Tiêu Phương

“Tiêu Phương!” Đột nhiên thét một tiếng kinh hãi, tiếp theo trong cái chớp mắt, cả người như một con báo khom lưng bò đến chỗ đó.

Cô độc chứng cũng theo sát phía sau, đến được chỗ đó thì cũng không để ý đến cánh tay mình đã bị thương đến xương cốt, cắn răng cố nén đau đớn cùng Như Thương liều mạng đào bới những hòn đá kia ra.

Người phía dưới hiển nhiên đã rất cố gắng, chẳng những từng chút từng chút theo đồng đồ nát lách ra ngoài, còn nỗ lực kéo một người khác.

Hai người phía trên rất nhanh liền phát hiện tình huống này, không khỏi vui mừng trong lòng.

Cùng Tiêu Phương ở nơi này, còn được hấn liều mạng kéo lên, tám chín phần mười chính là phụ thân của Chữ Thiên Minh—— Hoàng đế thực sự của Đông Thục quốc!

Tâm tình vốn đã chìm xuống lại một lần nữa hồi phục, bất kể là Tần Như Thương hay là Chữ Thiên Minh, cũng từ trong bi quan lần nữa tỉnh lại, tay cũng tăng thêm lực cố gắng cứu người.

Chỉ trong chớp mắt, tay Tiêu Phương vươn lên phía trên đã lộ ra.

Như Thương cầm lấy cái quạt, sau đó một tay cầm, lớn tiếng hướng về phía dưới kêu ——

“Tiên sinh người chờ một chút! A Thương lập tức cứu người ra ngoài!”

Cánh tay bị cầm khế nhúc nhích ngón tay, chỉ một chút như vậy, đã cho Như Thương an ủi rất lớn.

Nàng gần như khóc không thành tiếng, nàng rất muốn cảm tạ ông trời, cảm tạ hấn để Tiêu Phương còn sống.

Nhưng lời ra đến khóe miệng cũng chỉ có thể chuyển thành nức nở nghẹn ngào, lời nói lẩn lộn, trộn vào nước mắt bao phủ trong cát bụi.

Đây cũng là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay Như Thương khóc thoải mái đến vậy, dù năm đó gia tộc đột nhiên gặp họa, nàng cũng không có rơi nhiều nước mắt như lúc này.

Chữ Thiên Minh không khuyên nàng, chuyện đến đây, ngay cả chính hấn cũng có chút không khống chế được tâm tình.

Phụ thân!

Một chữ thân thiết như vậy, sẽ lập tức xuất hiện trước mặt hấn ——

Có một loại kích động không lời nào có thể diễn tả được, hấn cảm thấy chính là cảm thụ của mình bây giờ.

519. Chương 520: A Thương Đùng Khóc

Rốt cuộc, hơn một nửa người Tiêu Phương đã được kéo ra ngoài.

Tai ương động đất mang đến đã khiến công tử văn nhã như hấn hoàn toàn mất hết bộ dạng như tiên, thậm chí trên mặt của hấn còn có vết thương do bị đá vụn quệt qua, chảy ra từng vệt máu.

Như Thương nhìn trong mắt, lòng như muốn vỡ nát.

Nàng bắt buộc mình không được khóc nữa, càng không ngừng dùng hai tay đã sớm nhuộm đầy máu tươi tiếp tục đào bới trong đất, càng không ngừng lớn tiếng kêu về phía Tiêu Phương——

“Tiên sinh! Tiên sinh! Người mở mắt ra nhìn A Thương đi! Tiêu Phương —— Người mở mắt ra nhìn ta đi!”

Vừa nhìn người bị chôn đã kiệt quệ hơn phân nửa thể lực, ngay cả động tác mở mắt nho nhỏ cũng phải cố hết sức.

Như Thương không dám nghĩ lúc bọn hấn ở phía dưới cổ mộ trải qua động đất, tình cảnh vậy sẽ như thế nào nàng căn bản không dám tưởng.

Có thể khiến Tiêu Phương bị thương thành như vậy, có thể thấy được tình huống lúc đó tuyệt vọng đến mức nào.

Nàng la lên khiến Tiêu Phương chậm rãi mở mắt ra, trong giây phút bốn mắt nhìn nhau, vốn đã suy yếu tới cực điểm, Tiêu Phương lại liều mạng dùng sức mở miệng, nói ra một câu:

“A Thương, đừng khóc!”

Hắn nói chưa dứt lời, Như Thương càng khóc to hơn!

Tiêu Phương than nhẹ, quay sang Chữ Thiên Minh, nói:

“Nhanh lên một chút, tay kia ta đang nắm hoàng thượng! Không đào lên được ta cũng không trụ nổi!”

Cho dù là trong thời khắc nguy cấp này, giọng nói của Tiêu Phương vẫn vẫn đậm phong khinh như vậy.

Mũi Chữ Thiên Minh đau xót, trịnh trọng cúi đầu, nói:

“Tiêu tiên sinh, cảm ơn người!”

Hai người lại bắt đầu tiếp tục đào bới, khi sắp đưa được hai người bị chôn sâu ra ngoài thì Như Thương lại có xung động muốn quỳ xuống đất cảm tạ ông trời!

Cảm tạ trong lúc đó không xảy ra động đất quá lớn, bằng không, rất có thể tất cả đều trở thành kiếm củi ba năm thiêu rụi một giờ.

Người đang được Tiêu Phương cố gắng kéo lên, Chữ Thiên Minh nhận ra.

520. Chương 521: Phụ Thân

Đúng là người hắn nhìn thấy ở trong Liên viện khi lần đầu tiên đột nhập hoàng cung thành Tấn Dương, cứu Liên phi chính là người kia.

Trên cánh tay lộ ra vẫn còn một vết thương rõ ràng, chính là dấu vết bị A Thần cắn.

Người nọ lúc này đang lâm vào hôn mê sâu, một cánh tay Tiêu Phương vòng qua dưới nách hắn, lúc này mới cố chấp chống đỡ cứu người kia lên.

Chữ Thiên Minh há miệng, nhìn có vẻ rất muốn giống lúc Như Thương gọi Tiêu Phương.

Nhưng mở miệng, không biết nên gọi thế nào.

Hoàng thượng? —— Quá xa lạ.

Phụ thân? —— Hắn không gọi ra miệng được.

Trí nhớ của hắn cùng cái từ “Phụ thân” này không có nửa điểm quan hệ, hoàn cảnh sinh tồn đặc thù cùng bối cảnh thân thế, khiến hai chữ “Phụ thân” này với hắn mà nói, không chỉ xa lạ mà thôi.

Hắn không gọi ra được, càng không tìm ra từ nào có thể thay thế.

Như Thương nhìn hắn một cái, không nói gì, chỉ lớn tiếng gọi người vừa được Tiêu Phương mang ra ngoài:

“Bá bá tỉnh chưa, người mở mắt nhìn con trai của người! Chữ Thiên Minh! Hắn không phải con của người sao? Là hắn cứu người ra ngoài! Người nhanh mở mắt ra nhìn một chút!”

Một hơi nói ra, cảm động lấp đầy trái tim Chữ Thiên Minh.

Theo lời nàng, hắn cũng có thể mở miệng, hướng về phía người nọ nhẹ nhàng kêu một tiếng ——

“Phụ thân!”

Rốt cuộc là cốt nhục tình thân, một tiếng phụ thân này đưa người nọ từ trong mê man tỉnh lại.

Hai mắt suy yếu khẽ mở ra, còn chính xác tìm được vị trí của Chữ Thiên Minh.

Phụ tử hai người đồng thời đưa tay ra, tiếp theo nắm thật chặt.

Chỉ Thiên Minh có thể cảm thấy phụ thân liều mạng muốn nắm chặt tay mình, nhưng mà sức lực cũng chỉ bạo phát trong một cái chớp mắt sau đó rõ ràng yếu dần.

Rốt cuộc chỉ còn lại một mình hần dùng sức, lại thấy người nọ đang hấp hối liều mạng chút hơi tàn yếu ớt nói ra một câu.

521. Chương 522: Thâm Châu, Thâm Châu

Như Thương theo tình tiết bình thường suy nghĩ, lẽ ra ông ấy nên nói “Con trai, con trai của ta.”

Vậy mà, lời vừa ra, lại làm hai người bọn họ vô cùng ngạc nhiên.

Ông ấy nói là ——

“Thâm Châu! Thâm Châu!”

Vén vén hai tiếng, làm Như Thương cùng Chỉ Thiên Minh kinh ngạc hít vào một hơi, người trọng thương dùng một hơi cuối cùng, nhắm mắt, ngừng thở.

“Phụ thân ——”

Chỉ Thiên Minh kinh hãi, vội vàng đưa tay đặt dưới mũi ông ấy, lại phát hiện đã không còn hô hấp.

Làm động tác tương tự còn có Tần Như Thương, nhưng Chỉ Thiên Minh vươn tay thăm dò hơi thở, mà Như Thương là đưa tay về phía động mạch trên cổ!

“Còn sống!”

Lời của nàng khiến Chỉ Thiên Minh giật mình, nhưng nhìn vẻ mặt trịnh trọng của Như Thương lại cảm thấy nàng sẽ không nói đùa trong trường hợp này.

Vì vậy không nói thêm lời nào, lập tức đỡ người nọ dậy, dùng tay không bị thương trực tiếp áp về phía đỉnh đầu người kia, mạnh mẽ vận lên một luồng chân khí truyền cho người nọ!

Như Thương sợ hết hồn, Tiêu Phương cũng bị hành động này của hần làm cho kinh sợ không nhẹ.

Muốn ra tay ngăn cản, nhưng không ngờ hần đã có hành động trước.

.

Đây là biện pháp một mạng đổi một mạng, Chỉ Thiên Minh đang lấy chân khí của mình truyền vào thân thể đối phương, người sắp chết sẽ mượn phần chân khí này trở lại bình thường một lúc, nhưng cũng không sống được bao lâu.

Mà người bỏ ra chân khí của mình, sẽ vì vậy mà hao tổn không ít nội lực.

Loại truyền nội lực này rất hại cho thân thể, nội công không cao, căn bản không làm được.

Nội công truyền đi, truyền nhiều chân khí sẽ trực tiếp bỏ mạng, nếu ít, cũng sẽ nội thương.

Như Thương vừa ôm Tiêu Phương, vừa tập trung tinh lực để quan sát tình huống của Chỉ Thiên Minh.

Trong lòng thầm đếm đến năm, sau đó không do dự, vùng mạnh tay lên, trực tiếp đánh lệch tay hần trên đỉnh đầu người kia.

Chỉ Thiên Minh bị nàng đánh như vậy, lập tức bị hất ra xa vài mét xa, nặng nề va đập vào một đồng đá.

522. Chương 523: Đã Hiểu Cũng Sợ Rồi

Như Thương cũng vì nội lực phản lại mà bị bắn ra ngoài, phần lưng đụng vào một pho tượng khắc ngọc đỏ nát, lúc đập vào nàng liền phun một ngụm máu.

Một ngụm máu này thiếu chút nữa nôn đến nàng ngất xỉu, vốn trong lúc động đất mãnh liệt nhất bị văng quật thất điên bát đảo, bây giờ lại bị đập vào, Như Thương chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực cũng suýt nữa bay ra ngoài!

Nhưng nàng không thể không ra tay, đếm tới năm giây, đã là cực hạn để bảo vệ tính mạng Chữ Thiên Minh!

Nếu để cho hắn tiếp tục liên tục truyền chân khí, đến lúc đó coi như có thể để cho vị hoàng đế này sống thêm mười ngày nửa tháng, nhưng chính hắn lập tức trở thành đèn cầy dầu.

Chữ Thiên Minh đương nhiên hiểu Như Thương là vì hắn, sau khi thân mình ổn định lập tức quay sang nhìn cha mình, thấy đã có hơi thở, lúc này mới vội vàng đi xem Như Thương.

Đợi đến lúc nhìn qua, lại phát hiện người vốn vừa được cứu ra yếu đuối không thể cử động - Tiêu Phương đang cố gắng từng chút từng chút bò về phía Như Thương ngã xuống.

Vốn là một thân áo trắng đã sớm không còn màu sắc vốn có, rất nhiều chỗ đã rách lộ cả da thịt.

Hắn đã gặp qua dáng vẻ thường ngày của Tiêu Phương, dường như là nam tử hoàn mỹ nhất thế gian.

Nhưng lúc này, ở trên người Tiêu Phương hoàn toàn không nhìn ra chút đẹp đẽ nào.

Hắn bò rất khó khăn, cũng rất cố chấp.

Giống như là đang dùng toàn bộ sinh mệnh cố gắng đi về phía mục tiêu mình mong ngóng, dù da bị đá vụn cào xước thành từng vết máu cũng hoàn toàn không để ý.

Chữ Thiên Minh lập tức đã hiểu, hắn đã hiểu tại sao Tần Như Thương lại lệ thuộc vào Tiêu Phương như thế, cũng đã hiểu cái gì gọi là sống nương tựa lẫn nhau.

Đã hiểu, nên cũng sợ.

Nếu như có một ngày, vốn là sống nương tựa lẫn nhau biến thành tương cứu trong lúc hoạn nạn.
Vậy hắn thì sao? Hắn nên làm cái gì?

Giống như đột nhiên có một bức tranh hiện ra trước mắt, ở tại lúc đó, hắn mặc Long bào đầu đội kim quan.

Đằng sau là Cửu Ngũ bao quát thiên hạ, phía trước là văn võ bá quan quỳ lạy đầy đất.

523. Chương 524: Chợt Một Giác Chiêm Bao

Một bức tranh khác trong đầu, là một vị công tử áo trắng dắt một cô gái mặc áo đỏ hơi gầy yếu.

Tuy chỉ thấy sau lưng, lại có thể nghe thấy những tiếng cười vui vẻ.

Hai phương hướng hoàn toàn đối lập, chia đôi thế giới của hắn và Tần Như Thương.

Hắn muốn xông lên kéo Như Thương lại, nhưng Long bào tơ vàng trên người lại nặng vô cùng, ép hắn không bước lên nổi một bước.

Chợt tỉnh mộng, thị giác lại khôi phục cảnh vật trước mắt, lại thấy Tiêu Phương đã bò đến bên Như Thương.

Nàng không ngừng ho khan ôm nam tử vết thương đầy người, trong nháy mắt khóc lớn, tiếng khóc kia dội thẳng vào trong tai Chữ Thiên Minh, mang theo vô tận uất ức.

Mũi hần chua chua, không muốn nhìn tiếp, cố nén thân thể suy yếu đứng dậy, lão đảo trở về bên cạnh phụ thân.

Người nọ đã mở mắt, mê mang nhìn chữ Thiên Minh, dần dần đã có chút thanh tỉnh.

Hần nói:

“Ta đã thấy ngươi, ngươi từng cứu mạng ta!”

Chữ Thiên Minh dùng sức gạt đầu, nhưng nghe được người nọ nói tiếp:

“Con chính là con trai của ta? Con đã trở lại từ Tây Dạ?” Vừa nói xong cố gắng nâng tay lên cố gắng cầm lấy tay Chữ Thiên Minh!

Hần nhận ra, vì vậy nâng tay lên, lấy mu bàn tay đưa đến trước mắt phụ thân.

Móng tay đen như mực hiện ra trước mắt, thành dấu hiệu tốt nhất chứng minh thân phận của hắn.

Cách đó không xa, tiếng khóc dần dần ngừng hẳn, Chữ Thiên Minh nghe ra, là Như Thương đang đỡ Tiêu Phương đến bên cạnh mình.

Rất nhanh mấy người tụ lại cùng một chỗ, thương thế hoàng đế rất nặng, mặc dù đã được chữ Thiên Minh truyền cho gần một nửa chân khí, nhưng hơi thở vẫn rất mong manh.

Như Thương cùng chữ Thiên Minh muốn đỡ ông ấy đứng dậy đưa đến chỗ an toàn, nhưng lại phát hiện căn bản không thể.

Nếu như hiện tại di chuyển ông ấy, sợ là không tìm thấy lối ra khỏi phế tích này, còn người thì đã mất mạng.

Mà người nọ dường như cũng không có ý định đi ra ngoài chữa trị, chỉ nắm chặt ống tay áo Chữ Thiên Minh, ánh mắt nhìn chăm chăm hắn.

Trong ánh mắt kia tràn ngập hối hận cùng đau lòng, bọn họ đều hiểu, Chữ Thiên Minh cũng hiểu.

524. Chương 525: Không Có Thầm Châu

“Con trai, thật xin lỗi!” Rốt cuộc ông ấy từ từ mở miệng, vốn là người nên đứng hàng cửu ngũ, vào giờ phút này lại già nua sắp thành tro.

Nói là huynh đệ song sinh, nhưng người trước mắt so với hoàng đế đang ở trong hoàng cung Tấn Dương nhìn già hơn cả chục tuổi.

Chữ Thiên Minh không biết nên nói gì, vốn là người không giỏi biểu đạt lúc này chỉ phải tiếp tục lắc đầu.

Như Thương không nhìn nổi, liền thay hắn mở miệng, nói:

“Bá bá, Thiên Minh nói, hắn không trách người!”

Một câu nói, lại khiến cho nước mắt trong mắt đối phương càng tuôn ra mãnh liệt.

Nước mắt không ngừng rơi, người đó lại quay ra nhìn Tần Như Thương.

Chẳng những nhìn về phía nàng, còn tay kia ra, giống như muốn kéo ống tay áo của nàng.

Như Thương đưa cánh tay qua, lại thấy ông ấy run rẩy bắt được, sau đó mở miệng nói:

“Ngươi muốn tìm Thầm Châu? Người cũng muốn tìm Thầm Châu đúng không? Thật xin lỗi! Vốn đã đáp ứng Tiêu tiên sinh hắn giúp ta, ta sẽ đem Thầm Châu cho người mượn dùng, nhưng bây giờ, bây giờ ——”

Như Thương chợt giật mình một cái, theo bản năng lại hỏi:

“Bây giờ thế nào? Người từng thấy Thầm Châu rồi sao?”

Người nọ bị nàng hỏi vậy liên tiếp than nhẹ, thở dốc, thở mấy hơi thở mới có thể dịu lại.

“Không có Thầm Châu! Đáng tiếc không có Thầm Châu!” Khi ông ấy mở miệng lần nữa, không ngờ lại là một câu này.

Trong lòng Như Thương “Lộp bộp” rơi xuống, cảm giác như đã có chuyện không tốt xảy ra, không nghĩ tới vật mình coi như tính mạng dốc sức tìm kiếm lại. Không có, không có?

“Không có là có ý gì?” Nàng không hiểu.

Đối phương đáp:

“Không có chính là không có! Trên đời này không còn Thầm Châu nữa! Vật đó vốn không nên phải vật trên trần gian, ta động, cho nên bị ông trời trừng phạt!”

Lời của ông ấy có chút khó hiểu, Như Thương không hiểu rõ, Chữ Thiên Minh lại càng không hiểu.

Đến lúc đó Tiêu Phương chủ động nói, lúc này mới gỡ bỏ được nghi ngờ trong lòng hai người ——

525. Chương 526: Thì Tất Cả Là Như Vậy 1

Thì ra, hoàng đế Đông Thục này cho tới nay cũng giống Như Thương, cũng tìm vị trí của Thầm Châu.

Ông ấy muốn tìm Thầm Châu, là vì trong lòng có đạo.

Người này một lòng hướng đạo, cho nên không lo việc nước, cũng không muốn thống nhất thiên hạ.

Theo lời của đời trước truyền lại, Thầm Châu kia vừa có thể thông hiểu cổ kim vừa có thể xem trước tương lai.

Hắn đã cho rằng đó là thánh vật tu đạo, cuối cùng dùng cả đời để tìm kiếm.

Tìm mười lăm năm, rốt cuộc phát hiện Thầm Châu kia thật ra đang ở tầng cuối cổ mộ hoàng Lăng Đông Thục.

Tầng dưới cùng Hoàng Lăng chôn chính là hoàng đế khai quốc của Đông Thục, là nền móng của Đông Thục.

Hắn đã làm hoàng đế, biết mở cửa Hoàng Lăng, nhưng cũng chỉ giới hạn ở tầng trên cùng, dùng để đi vào tế bái phụ hoàng của mình.

Bí mật dưới cùng, sợ thế gian này đã không có người có thể biết.

Vì không muốn quấy nhiễu giấc ngủ của cổ tiên, thậm chí ở trên tư liệu lịch sử của Đông Thục quốc cũng không có lưu lại bất kỳ một câu có liên quan đến miêu thuật của Hoàng Lăng.

Hắn không vào được, cũng chỉ phải nhờ dị sĩ trong thiên hạ giúp một tay.

Mà Tiêu Phương bởi vì quan hệ với Tần Như Thương, mấy tháng qua một mực giúp đỡ nàng tìm kiếm vị trí của Thầm Châu ở trên giang hồ.

Bởi vì Tiêu Phương từng lừa gạt Như Thương, cố gắng muốn dùng cái này để đền bù. Tuy rằng vẫn mắc nợ nàng, cũng vẫn tốt hơn không làm cái gì, ngồi không chờ lương tâm phán xét.

Hai người bởi vì cùng chí hướng mà gặp mặt, lão hoàng đế xin Tiêu Phương giúp đỡ mở cổ mộ, Tiêu Phương yêu cầu cho Như Thương mượn Thầm Châu kia dùng trước một chút.

Hai người ăn nhip với nhau, thích thú bắt tay vào bắt đầu nghiên cứu mở cổ mộ Đông Thục.

Để lấy được nhiều tin tức hơn về Thầm Châu, Tiêu Phương thường phải ra vào hoàng cung, hoặc là đi Tàng Kinh các, hoặc là đi mấy chỗ quan trọng lão hoàng đế chỉ điểm.

Trong lúc đó, hắn đã từng không chỉ lần một lần cùng Như Thương không hẹn mà gặp, thế nhưng hắn giống như chui vào ngõ cụt luôn nghĩ nhất định phải được Thầm Châu sau đó đến trước mặt Như Thương tạ tội. Mà lão hoàng đế, bởi vì không yên lòng Liên phi, cũng thường trở về Liên viện thăm nàng.

526. Chương 527: Thì Tất Cả Là Như Vậy 2

Dưới sự nỗ lực của Tiêu Phương, hai người rốt cuộc phá được cơ quan tiến vào tầng dưới cùng của cổ mộ.

Lão hoàng đế trịnh trọng dập đầu ba cái trước hương án quan tài tổ tiên, đọc lại tổ huấn một lần, không gì khác chính là thật xin lỗi liệt tổ liệt tông các loại, sau đó hai người mới động thủ mở ngọc quan ra.

Cho đến lúc mở quan tài ra mới phát hiện, nếu kia là viên Thầm Châu, thì cũng chỉ giống như một viên ngọc trai đen.

Vật kia ở trong miệng thi thể tổ tiên Đông Thực, cũng không biết là tác dụng của hạt Châu kia hay là tổ tiên dùng biện pháp gì, đã mấy trăm năm, thi thể hoàng đế khai quốc Đông Thực giống như đang ngủ, trông rất sống động.

Vốn dĩ tất cả đều tốt, nhưng khi vừa động vào hạt Châu, tòa cổ mộ liền đột nhiên xuất hiện lay động dữ dội.

Tiêu Phương lúc ấy liền quát chói tai bảo hắn đưa lại hạt châu trở về, thế nhưng lão hoàng đế mộ đạo, có chết cũng không chịu.

Tiêu Phương muốn đoạt hạt Châu kia, thế nhưng lúc này động đất lại mãnh liệt hơn nữa, hắn chưa kịp đến gần, đã thấy lão hoàng đế bị trận động đất hất tung lên, hạt Châu kia cũng rơi trên mặt đất.

Lúc này vừa vặn có cột đá to lớn cũng đổ xuống, trùng khớp đè lên hạt châu kia.

Chẳng ai nghĩ tới Thầm Châu sẽ dễ vỡ như vậy, bị cột đá kia đập một cái, lại hoàn toàn vỡ vụn.

Tiêu Phương thấy Thầm Châu cũng không thể cứu, liền dứt khoát buông tay, ngược lại đem hết toàn lực cứu lão hoàng đế lên.

Đáng tiếc trận động đất này quá lớn, đừng nói là lão hoàng đế, ngay cả chính hắn cũng bị trọng thương.

.

Nói xong, Như Thương mất một lúc cũng không có phản ứng.

Cho tới bây giờ nàng mới hiểu được mới vừa rồi lão hoàng đế nói một câu “Không có Thầm Châu ” là có ý gì!

Đó là thực sự không có, vỡ một viên Châu, cũng vỡ toàn bộ hi vọng của nàng.

Nàng khổ cực những năm này, là vì cái gì?

Cho tới nay muốn biết nhất, chính là kiếp trước trước khi linh hồn rời thân thể rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

527. Chương 528: Thì Tất Cả Là Như Vậy 3

Càng muốn biết ban đầu để cho nàng đi trộm hạt Châu kia, có phải là một âm mưu hay không.

Là tổ chức hoặc một ai đó trong tổ chức muốn mượn cách này diệt trừ nàng.

Bắt đầu lo lắng cho ba người chị em của mình, vận mạng của nàng như thế, vậy những người khác thì sao?

Có thể cũng như nàng hay không, bị người ta dùng mọi cách diệt trừ?

“Con trai, ta thực xin lỗi ngươi!” Suy nghĩ của nàng bị lời của lão hoàng đế cắt đứt.

Người nọ được cô độc chứng truyền một nửa chân khí, nhưng bởi vì nội thương quá nặng, ngũ tạng đều tổn hại, nhiều chân khí hơn nữa cũng không cứu được tính mạng của ông ấy.

Như Thương nhìn khuôn mặt đã bắt đầu hiện lên xanh đen, không khỏi thầm than một tiếng.

Một viên Thâm Châu, rốt cuộc còn phải hi sinh tính mạng bao nhiêu người đây?

“Thiên Minh !” Lão hoàng đế yếu ớt gọi Chữ Thiên Minh.

Chữ Thiên Minh nhoài người lên, cầm chặt tay phụ thân, nhỏ giọng nói:

“Người nói.”

“Đừng trách nhị hoàng thúc con, lại càng không nên vì ta báo thù! Ta biết rõ mẫu thân của con mấy năm nay vẫn luôn hiểu lầm, ta muốn giải thích với nàng, nhưng đứng trước mặt nàng lại không có dũng khí. Đây tất cả đều do ta tự tìm, căn bản không phải giống như mẫu thân con nghĩ là Nhị thúc con bức vua thoái vị! Trên thực tế, hành động bức vua thoái vị cũng không tồn tại, tất cả đều là giả! Đều là giả!”

Lão hoàng đế càng nói càng kích động, cho tới khi Như Thương không ngừng vuốt ngực giúp ông ấy thuận khí, mới có thể khiến ông ấy nói tiếp.

“Ban đầu không phải Nhị thúc con ép ta thoái vị, mà là ta ép buộc hấn làm hoàng đế, đó là chuyện hấn vốn không nguyện ý làm! Chỉ vì lúc ấy ta một lòng hướng đạo, không muốn để thế tục phạm trần ràng buộc, lúc ấy mới nghĩ ra biện pháp như vậy. Đáng thương đệ đệ ta luôn muốn tiêu điều tự tại, lại bị buộc giả trang ta ngồi trên ngôi vị hoàng đế nhiều như vậy năm, còn bị người hấn yêu nhất hiểu lầm. Là ta sai lầm rồi! Rốt cuộc là ta sai lầm rồi ——”

Chữ Thiên Minh vạn lần không nghĩ tới ở nơi này nghe được giải thích của phụ thân hoàn toàn bất đồng với mẫu thân, về ngôi vị hoàng đế, về người đang ngồi trên ngôi vị hoàng đế kia, hấn từng có oán hận rất sâu đậm, nhưng oán hận đó theo lời phụ thân vừa nói ra hoàn toàn bị đảo lộn.

528. Chương 529: Muốn Dẫn Tiêu Phương Trở Về Tàn Lĩnh

Hấn vốn không biết đến tột cùng nên tin người nào, nhưng cũng biết người sắp mất kia nói có đạo lý.

So với lời Liên phi, vẫn đáng tin hơn.

Mấy người đang thổn thức, lão hoàng đế thở ra một hơi, cuối cùng đi đến tây thiên.

Chữ Thiên Minh cũng không quá khổ sở, nói là phụ thân, nhưng trên thực tế lại không khác người xa lạ là bao.

Nhưng vẫn có một loại buồn rầu dâng lên lồng ngực, không thoát ra được cũng không ép xuống được.

Hấn hao hết tâm lực tìm về phụ thân, sau khi nói cho hấn một sự thực không dễ chấp nhận liền buông tay nhân gian.

Hấn thậm chí cũng không gọi ông ấy một tiếng phụ thân, hoặc là phụ hoàng.

Thân tình bất chợt ứa về, lại đột nhiên biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của hấn.

Điều này làm cho Chữ Thiên Minh có chút không biết làm sao.

Theo bản năng nhìn về phía Như Thương, giống như muốn tìm được một chút an ủi từ nàng, cũng muốn để cho nàng đưa ra chủ ý.

Như Thương biết tâm ý của hấn, nhưng trước mắt cũng không có cách xử lý thích hợp.

Một tay nàng ôm chặt người đã lâm vào hôn mê nhẹ - Tiêu Phương, một tay lại nắm lấy cổ tay Chữ Thiên Minh, sau đó nói:

“Ta phải đưa hấn về, trở về Tần Lĩnh. Ta không thể để cho Tiêu Phương chết!”

Hấn than nhẹ, nhưng cũng không thể phản bác.

“Đi đi!” Chữ Thiên Minh mệt mỏi mở miệng, xoay người, hấn nâng thi thể của phụ thân lên trên lưng. “Ta cũng muốn đưa phụ thân hồi cung, dù sao cũng phải hậu táng.”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Như Thương chỉ nhìn theo bóng lưng dần dần đi xa, đột nhiên mở miệng, lớn tiếng nói:

“Chữ Thiên Minh ngươi phải chờ ta! Trị khỏi cho Tiêu Phương ta sẽ quay trở về! Ngươi nhất định phải chờ ta!”

Nơi đó không có chút hồi âm, chỉ có hai bóng lưng trùng điệp càng lúc càng xa.

Mà Tiêu Phương đang bị nàng ôm thật chặt lại có động, một tay chặt chẽ bắt được vạt áo của nàng.

Bách biến công tử lần đầu tiên đối với người khác sinh ra sự nương tựa như vậy, nhưng lại cũng hiểu được, phần nương tựa này sợ là sẽ không lâu dài

529. Chương 530: Dẫn Người Đi Xem Tranh

Tần Lĩnh, Nhân Nhã Sơn Trang

Vẫn còn đó gian phòng thanh nhã, vẫn còn đó từng khu rừng trúc, vẫn là sáu gian phòng kia cùng hai mái đình, còn cả hương thơm của vườn nhãn quen thuộc.

Vào mùa đông, hoa đào trong núi cũng đã héo thành cành khô, không nhìn được cảnh mưa hoa bay xuống.

Chỉ có rừng trúc bốn mùa xanh đều được che chắn bởi khói độc bao bọc lấy Sơn Trang, khiến cho người ta sinh ra mấy phần cảm giác an toàn.

.

Sau khi Tiêu Phương trở lại Tần Lĩnh được năm tháng, thân thể cũng đã hồi phục tám phần, lúc hấn có thể đứng trong viện tự nhiên phe phẩy một cây quạt mới tinh, có thể phi qua hồ nhỏ bay tới trong đình thì Như Thương cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm .

Nàng, Tần Như Thương chưa bao giờ sợ cái gì, dù cho nguy hiểm cận kề, hai chữ ‘sợ hãi’ này cũng chưa bao giờ xuất hiện trong lòng.

Nhưng khi Tiêu Phương gặp chuyện nàng lại sợ, cũng từng sợ sẽ không tìm được hấn nữa, sau lại sợ hấn không khỏe lại được như xưa.

Thậm chí lúc nàng dẫn hấn trở về Sơn Trang, tự tay lau đi vết máu trên mặt hấn, nàng đã nghĩ nếu như vết sẹo trên mặt Tiêu Phương không thể chữa hết, nàng có thể áy náy cả đời này cũng không cười nổi nữa hay không?

Nhưng mà ý nghĩ này rất nhanh liền biến mất, bởi vì Như Thương biết, lúc đầu trên lưng mình bị thương nặng như vậy, nhưng cũng không để lại nửa điểm vết sẹo.

Tuy nói nàng không có bàn tay kì diệu Như Tiêu Phương, thế nhưng vài năm mưa dầm thấm đất, cũng học được chút da lông.

Hơn nữa nàng biết “Hồi nhan lộ” Tiêu Phương để ở đâu! Thuốc ban đầu là để chữa vết thương trên lưng nàng mới làm, sau còn thừa lại, được để cùng một số vật quý trong sơn trang này.

“A Thương!” Lúc nàng ngẩng người, Tiêu Phương đã tới trước mặt.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, tay đã bị người kéo, sau đó kéo nhẹ đến một gian phòng.

Nàng nhìn chăm chú, thấy là hướng thư phòng, không khỏi thốt lên nói:

“Đi đâu vậy?”

“Xem tranh!” Tiêu Phương cũng không vòng vo, dứt khoát trả lời.

530. Chương 531: Khó Được Hồ Đồ

Lời này lại làm cho lòng Như Thương như bị bóp chặt lại.

Xem tranh!

Đương nhiên là nhìn tranh sư muội La Sính của hắn vẽ.

Đây là một đoạn ký ức Như Thương không muốn nhớ lại, về quỷ mị Dược Vương Cốc, có quá nhiều chuyện không nói được, cũng nói không rõ.

Từ từ, cũng bắt đầu cố ý kiêng dè.

Dĩ nhiên, chủ yếu nhất, là bởi vì lần đến Dược Vương Cốc trên thực tế là bị Tiêu Phương lừa.

Hắn có lòng giải cứu muôn dân bá tánh, rồi lại không đành lòng đối mặt với hải cốt của sư muội, thế nên mới lừa nàng nói mình gặp hiểm cảnh, ép Như Thương không đi sẽ không qua được một kiếp kia.

Trước mắt, Tiêu Phương lại chủ động nói tới bức họa của La Sính, Như Thương lại có chút không biết nên đối mặt như thế nào.

“Người buông ra!” Nàng dùng sức giãy khỏi tay hắn, cũng không chịu đi về phía thư phòng kia một bước.

Tiêu Phương quay đầu nhìn, trên mặt là đau khổ vô tận.

“Còn không chịu tha thứ sao?” Hắn gọi nàng: “A Thương, người vẫn không chịu tha thứ cho ta lần đó sao.”

“Không phải!” Nàng vội vàng nói, “Không phải, không phải! A Thương sao có thể oán giận tiên sinh, ta chỉ là Chỉ là không muốn nhớ chuyện từng trải qua trước kia.”

“Nhưng chuyện đã rồi, trong lòng người chắc chắn sẽ có khúc mắc. Dù cẩn thận đến mức nào, cũng sẽ có lúc vô ý chạm phải. Như vậy người sẽ không vui, mà người không vui, ta cũng. Ta cũng sẽ không vui.”

Lời như vậy Tiêu Phương rất ít nói, hơn bốn năm, hắn vẫn luôn rất cẩn thận duy trì trạng thái cân bằng với Như Thương.

Hắn cảm thấy sự cân bằng này có thể làm cho bọn họ tiếp tục bình thản chung sống, không gặp phải chuyện không vui, thậm chí đường ai nấy đi. (*câu gốc: nhất phách lưỡng tán)

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, sự thăng bằng này đã bắt đầu dần dần mất đi, bất luận là hắn hay nàng, không ai muốn tiếp tục giả bộ như hồ đồ.

Dù sao, hồ đồ cả đời chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chân chính có thể làm, sẽ có mấy người đây?

“Sao lại không rõ ràng!” Như Thương nhìn thẳng hắn, “Những chuyện cần biết ta đều biết rõ! Phương pháp giải trừ ôn dịch chính là thiêu hủy một thi thể nữ tử trong Dược Vương Cốc! Còn nữ thi kia. Chính là người trong bức họa trong thư phòng người. Nàng họ La tên Sính, là sư muội của người.”

531. Chương 532: Không Muốn Nhắc Lại

Nàng cười khổ, có chút suy sụp.

Nói tiếp:

“Ta cũng có thể nghĩ ra tại sao ngươi muốn lừa ta đi Dược Vương Cốc! Chỗ kia huyền diệu như vậy, nếu không phải là ta cùng Chữ Thiên Minh còn có Quỷ Đồng ba người liên thủ, sao có thể đi vào được? Ngươi không đành lòng đối mặt với sự muội đã chết, nên để cho ta đi. Hơn nữa, Tiêu Phương, Dược Vương đã sớm không còn ở trên đời! La Sính cũng đã chết nhiều năm! Mà ngươi. Hẳn là đệ tử Dược Vương, mới có thể học được công phu hồi xuân kì ảo như vậy!”

Lời của nàng không thể chối cãi, hai người liền bế tắc đứng ở cửa phòng, tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

Vẫn là Như Thương khoát tay áo, trước hết phá vỡ không khí lúng túng này.

Nàng nói:

“Thôi, đã qua lâu như vậy, còn nói lại làm cái gì. Nghĩ đến, thi thể ở Dược Vương Cốc sẽ dĩ phát sinh biến cố, chắc là có liên quan đến vị trí địa lý đặc biệt ở đó. Dưới đáy cốc đông hạ song song, chỗ như thế không sinh ra dị biến mới là chuyện lạ. Tiên sinh dưỡng thương cho tốt, đừng nghĩ chuyện này nữa, ta. Ta trở về phòng nghỉ một chút.”

Đây là lần đầu tiên Như Thương chạy trốn chết như vậy, thậm chí lúc trở về phòng của mình còn nhanh chóng đóng chặt cửa như có người đuổi đằng sau, sau đó tựa vào bên trong cửa mở miệng thở hổn hển.

Mặc dù nàng không mệt, nhưng lại có cảm giác khó thở.

Rất nhiều chuyện không muốn đối mặt, ví dụ như nàng cùng Tiêu Phương sóng vai đứng trước bức họa của La Sính, Như Thương cảm thấy, nàng không có dũng khí đó.

Trong Nhân Nhã Sơn Trang, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng cảm thấy chờ đợi lại khó chịu như vậy.

Điềm tĩnh lúc đầu đã biến thành lo lắng, ngay cả gian phòng thanh nhã nàng thích nhất bây giờ cũng không còn có tâm tư đến ngồi một chút.

Tiêu Phương thỉnh thoảng sẽ mang chút trà tới cùng nàng đối ẩm, nàng lại uống chén trà như nước trắng kia vào trong miệng, hoàn toàn không phẩm ra nửa điểm mùi vị.

Tử sa* kia được Tiêu Phương bảo dưỡng mấy chục năm, nay để ở trước mặt Như Thương cũng không khơi dậy nổi nửa phần hứng thú.

Nàng vốn vô cùng yêu cái bình kia, trước kia luôn quần Tiêu Phương cho nàng cái bình đó.

*Tử sa là một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà.

532. Chương 533: Mai Mai Thật Ra Là Con Gái

Tiêu Phương thường nói: Trên dưới tất cả ở trong Sơn Trang, của ngươi hay của ta, còn không phải đều là của chúng ta.

Hiện tại Tiêu Phương đưa bình kia đẩy tới trước mặt nàng, nói:

“A Thương, bình này cho ngươi.”

Nàng lại nói:

“Để đấy đi! Trên dưới tất cả ở trong Sơn Trang, của ngươi hay của ta, còn không phải đều là của chúng ta!”

Rõ ràng là lời nói giống nhau, bây giờ Như Thương nói lại, lại rõ ràng mất mùi vị.

Tiêu Phương không phản bác được, rất nhiều thứ giữa lúc bất tri bất giác đã xảy ra biến hóa.

Thật ra thì hẳn rất muốn hỏi: Chúng ta cũng không trở về như trước kia, có đúng không?

Nhưng vẫn không có dũng khí, chỉ sợ nàng gật đầu, chỉ sợ nàng thừa nhận.

Vì vậy hẳn học cách né tránh, tiếp tục trầm mặc duy trì tình trạng như lúc này.

Nhưng, cái gì phải đến cũng đến.

Khi một con điều hâu thoi thóp xuyên qua lá chắn sương độc bay đến trước mặt Như Thương thì Tiêu Phương biết, mấy tháng yên bình khó có, sợ cũng sắp chấm dứt.

Điều hâu kia không chịu được độc chương tự nhiên của Tần Linh, bay đến trước mặt Như Thương thì cũng trút một hơi cuối cùng.

Như Thương đưa cánh tay muốn cho nó rơi lên, cuối cùng vẫn để tiểu sinh mệnh kia rơi trên mặt đất.

Trong lòng nàng chua xót, ánh mắt rơi vào một cuộn giấy cột trên móng điều hâu.

Trên đó in một đóa hoa mai nho nhỏ, là dấu hiệu của Mai Mai.

Nàng không kiêng dè Tiêu Phương, đóa hoa mai kia đương nhiên cũng rơi vào trong mắt của Tiêu Phương.

Hắn cũng không phát biểu cách nhìn với tờ giấy kia, mà là đột nhiên mở miệng, nói với Như Thương:

“Mai Mai thật ra vốn là nữ tử, ngươi biết không?”

Như Thương sửng sốt, ngay sau đó lắc đầu quây quây một hồi ——

“Không biết!”

Tiêu Phương cười khổ:

“Từ nhỏ bị nuôi như bé trai, dần dần nàng cũng quen. Sau lại gia nhập giang hồ, lại càng không muốn đổi về nữ trang. Cho nên ca diễn, chính là một vết sẹo trong lòng luôn luôn nhắc nhở sự thực nàng là một nữ tử. Trong cuộc sống đời thường Mai Mai hóa thân thành nữ tử trên sân khấu, sau đó lại trang bị một thân giang hồ hiệp sĩ.”

533. Chương 534: Tiền Thái Tử Làm Loạn

Lời của Tiêu Phương khiến Như Thương thật bất ngờ, vô cùng ngoài ý muốn!

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, quả thật điều này cũng không phải quá khó đoán.

Chỉ là nàng luôn vẫn không để ý vấn đề Mai Mai là nam hay nữ, mới bắt đầu quen biết thì cho rằng đó là nam tử, vì vậy vẫn luôn cho nàng là nam tử.

Bây giờ nghĩ lại, giọng nam nhân sao có thể tinh tế như vậy.

Mặc dù coi như là tin tức không nhỏ, nhưng đối với Như Thương mà nói, chuyện này không đủ động được thần kinh của nàng chút nào.

Cuộn giấy trong tay rất dày, giống như một tờ giấy rất to cuộn thành.

Nàng run rẩy mở cuộn giấy ra mặt giấy dày đặc chữ viết đen như mực, khiến nàng hoa mắt một lúc.

Nhưng, mắt hoa nữa, vẫn có thể học hiểu chữ trên đó.

Mắt hoa nữa, vẫn có thể hiểu ý tứ trên đó.

.

Tin là Mai Mai viết, giống như văn tường thuật, ngôn ngữ thật thà, nhưng cũng nói rõ những chuyện đã phát sinh mấy tháng qua.

Trong đó nói vào một ngày hơn năm tháng trước, Chữ Thiên Minh công một cỗ thi thể trở về hoàng cung Tấn Dương, chạy thẳng tới chỗ hoàng đế — Nam thư phòng.

Mai Mai cùng Quý Đồng đã khỏi bệnh, nghe được tin tức này không an tâm, liền đuổi theo.

Lúc ấy Chữ Thiên Minh để thi thể kia xuống, rất là trình trọng dập đầu ba cái với hoàng đế, trước gọi Nhị thúc, sau gọi phụ hoàng.

Bí mật năm đó của Đông Thục quốc bị vạch trần, Liên phi tại Liên viện tự sát. Chữ Thiên Minh giữ linh cữu Liên phi bảy ngày bảy đêm, cuối cùng té xỉu trước ngọc quan Liên phi.

Văn võ cả triều lúc bắt đầu không chấp nhận nổi, có một bộ phận khơi mào náo loạn, muốn phế hoàng đế.

Nhưng cuối cùng có Chữ Thiên Minh bệnh nặng mới khỏi trần thủ, sau đó hoàng đế chính miệng đáp ứng sẽ truyền ngôi cho hắn, lúc này mới có thể đè ép biến cố này xuống.

Nhưng biến cố này vừa lắng, lại có một đội quân kì lạ đột nhiên đột kích.

Đó là kẻ tự xin đi Tế Châu – Tiền thái tử!

534. Chương 535: Vứt Cung Mà Chạy

Thái tử tiền nhiệm ở Tế Châu tập kết được thế lực rất lớn, đều là những kẻ âm thầm bồi dưỡng ra trong mấy năm qua, ý đồ bức vua thoái vị.

Cũng không biết dùng biện pháp gì, gần như tất cả mọi người trong cung phản bội chạy theo thái tử, cũng chỉ có Ngũ hoàng tử Chữ Thiên Bình đứng về phía cô độc chứng cùng người bên cạnh hoàng đế, mang theo thuộc hạ của mình độ sức liều chết, một số bị thương nặng!

Mai Mai dẫn theo hai con hổ liều chết hộ giá, cô độc chứng cùng Quý Đồng lấy một giết ngàn, nhưng song quyền vẫn nan địch tứ thủ*. (ít không chống lại nhiều)

Đánh đến cuối cùng, hoàng thượng chỉ cho Chữ Thiên Minh đến một con đường bí mật, ý bảo vứt cung mà chạy.

Lúc gần đi Chữ Thiên Minh cầm theo ngọc tỷ, dùng một cây đuốc thiêu sạch điện nghị chính.

Lúc Thái tử tiền nhiệm tiến vào, chỉ còn lại một hoàng cung trống trơn như nơi hoang dã, còn bởi vì không có ngọc tỷ mà không thể lên ngôi hoàng đế.

Hôm nay những người liên can tề tụ ở thành Thục Đô, nhờ có Như Thương ban đầu giữ lại nơi này làm đường lui ọi người, lúc này mới coi như có chỗ tạm trú.

Hơn nữa Vạn Sự Thông còn dời Ân Nguyệt các đến Thục Đô đang bắt đầu phát triển, nơi này tề tụ rất nhiều cao thủ võ lâm, khiến thái tử tiền nhiệm cũng không dám công thành trên phạm vi lớn.

Những nhân sĩ đó đại diện cho Ân Nguyệt các, coi như làm thuê.

Tiền thuê chính là số bảo bối còn dư lại của lão hoàng đế trong hoàng cung Thục Đô!

.

Thư đến đây coi như đã nói rõ sự việc, Như Thương cầm lá thư trong tay, trong lòng thầm căn nhắc nghiền lợi.

Nàng trở về Tần Lĩnh mấy tháng, luôn lo sợ nhất chính là việc này.

Mặc dù nàng từng nghĩ, Thẩm Châu đã không còn, nàng có thể giống như trước kia tiếp tục ở lại trong núi, không còn liên quan gì đến thế giới bên ngoài.

Nhưng rất nhiều chuyện, đã trải qua, sẽ thấy khó bỏ qua.

Mai Mai, Vạn Sự Thông, Quỷ Đồng, còn có Chữ Thiên Minh, dù là người nào, nàng cũng không bỏ được.

“Đi xem một chút đi!” Rốt cuộc vẫn là Tiêu Phương mở miệng trước, “Không nhìn thấy, vĩnh viễn cũng không thể yên lòng.”

Lời Tiêu Phương giống như một viên Định Tâm Hoàn, Như Thương có cảm giác mình thật ra vẫn luôn chờ những lời này của Tiêu Phương.

Hắn bảo nàng đi, nàng sẽ đi.

Nếu như hắn không đề cập đến, nàng.

535. Chương 536: Lên Vào Thục Đô

“Vậy ta đi xem một chút!” Nàng khẽ nâng đầu, trong giọng nói mang theo thương lượng, “Ta chỉ xem một chút, xem một chút rồi về!”

“Ừ.” Tiêu Phương cười nhạt, “Đi đi! Ta chờ người!”

.

Nửa canh giờ sau Như Thương xuống núi, mà cái người nói chờ nàng cũng sau nửa canh giờ lặng lẽ đuổi theo.

Hắn rốt cuộc vẫn không yên lòng nàng, ngày trước cũng thế, hiện tại cũng vậy, sợ rằng tương lai cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi.

.

Như Thương một đường hỏi thăm tình huống của Đông Thục, náo loạn lớn như thế, dân chúng ngoài trăm dặm đều có thể nghe thấy.

Rốt cuộc lúc chạng vạng cũng đến được cửa thành Thục Đô, thấy đại quân của thái tử tiền nhiệm đã tập trung ngoài thành, xem chừng, tối hôm nay muốn công thành rồi.

Nàng tìm góc khuất xâm nhập vào thành, mới từ trên đầu tường nhảy xuống đất, lập tức bị hai hắc y nhân lấy kiếm kề lên cổ, đồng thời trong bóng đêm truyền đến tiếng quát chói tai ——

“Không được động đây! Người là ai?”

“Tần Như Thương!” Nàng không muốn nói nhiều, nghĩ cũng biết những người này đều là người giang hồ làm thuê cho Ân Nguyệt các, nàng chỉ cần nói ba chữ Tần Như Thương, lập tức sẽ giúp nàng nhanh chóng gặp được Chữ Thiên Minh.

Quả nhiên, vừa nghe thấy cô gái nói mình là Tần Như Thương, hai hắc y nhân kia ngay lập tức tiến lên một bước, kéo khăn che mặt xuống.

Bọn họ cũng chưa gặp qua Như Thương, nhưng rất dễ nhận thấy, Chữ Thiên Minh xác định đã có chuẩn bị. Hoặc là miêu tả đáng vẻ nàng, hoặc là dứt khoát truyền bức họa nàng ra ngoài.

Hai người kia vừa nhìn thấy khuôn mặt Như Thương lập tức vui vẻ, sau đó cung kính mà dẫn nàng đến hoàng cung.

Thục Đô cái gì cũng có sẵn, mặc dù bị vứt bỏ, nhưng dầu gì cũng là quốc đô gần mấy trăm năm, đường phố cùng cửa hàng cũng được sửa sang rất tốt.

Chủ yếu nhất là có một tòa cung điện ở đó, đồ đạc bên trong cũng hết sức đầy đủ hết, thậm chí ngay cả long y cũng không mang đi.

536. Chương 537: Năm Trăm Cao Thủ Đối Chọi Với Chín Vạn Đại Quân

Đoàn người Chữ Thiên Minh chọn hoàng cung trong thành Thục Đô đặt chân, khi hai hắc y nhân đưa Như Thương đi thì nàng lại đột nhiên nói:

“VẬY ẮN NGUYỆT CÁC ĐÂU?”

Hai người kia vui vẻ đáp:

“Cũng ở trong hoàng cung!” Lời nói này rất kiêu ngạo, “Thật không nghĩ tới có một ngày chúng ta cũng có thể lấy hoàng cung làm nhà!”

Như Thương thầm nói Vạn Sự Thông quả nhiên có đầu óc làm ăn!

Thục Đô thành này nếu thuộc về một mình Chữ Thiên Minh, thì hoàng cung này đương nhiên không còn là của hoàng gia nữa.

Hoàng cung quá lớn, nhìn đâu cũng thấy lãng phí, lấy ra một góc cho Ắn Nguyệt các xây tổng bộ, thật đúng là món hời.

Nàng được hai người kia đưa vào hoàng cung, mãi cho đến chỗ người mình ở, gặp Quỷ Đồng nhìn nàng cao hứng hô “Như Thương tỷ tỷ”, hai hắc y nhân lúc này mới yên lòng rời đi.

Lúc này trời đã tối hẳn, cả tòa thành Thục Đô cũng tiến vào trạng thái đề phòng nghiêm ngặt.

Trong hoàng cung này khắp nơi bày ra ám tuyến, bảo đảm an toàn của chủ nhân.

Nàng nhìn thấy Quỷ Đồng đang triệu tập người xách thứ gì, một rương lại một rương, là từ trong một căn phòng trong hầm mang ra.

Thấy nàng nghi ngờ, Quỷ Đồng chủ động giải thích:

“Những thứ này đều là hoàng thượng năm đó giấu trong cung, bây giờ bảo chúng ta chuyển ra, có thể muốn thêm nhiều người tài ba!”

Như Thương rên lên một tiếng, không nói gì.

Vừa quay đầu, lại thấy Vạn Sự Thông vội vã xông về phía nàng.

Hai người không vội ôn chuyện, Thẩm Ngọc đến trước mặt chỉ hơi gật đầu, sau đó liền vội nói:

“Cô nương cuối cùng đã đến rồi! Có mật thám báo lại, tối nay giờ Tý thái tử muốn công thành. Trừ đại quân, bọn họ vẫn còn đồ kín dấu bên ngoài thành Thục Đô, xem ra là muốn hỏa công!”

“Đại quân có bao nhiêu người?”

“Chín vạn!”

Sau khi nghe xong, Như Thương lắc đầu than khổ.

Hỏa công hay không hỏa công, đối với Như Thương mà nói không là cái gì, nàng lo lắng là đại quân kia.

Giang hồ nhân sĩ Ắn Nguyệt các tập kết tất nhiên là không ít, theo lời hai hắc y nhân dẫn đường, ít nhất cũng có năm trăm người.

537. Chương 538: Trước Đốt Thành Sau Thành Công

Năm trăm người nghe rất nhiều, nhưng so sánh với 9 vạn người, quả thật ít đến đáng thương.

Coi như tất cả đều là cao thủ, cũng không tránh được vài kẻ thừa nước đục thả câu.

Chỉ sợ đến lúc đó thật cùng đối đầu cùng 9 vạn đại quân, có thể sống sót một nửa cũng đã không tệ rồi.

Lại ngẩng đầu lên, nhưng thấy có người từ trong chính điện đi ra. Mi tâm Như Thương khẽ động, muốn nghênh đón, dưới chân lại cứ như mọc rễ.

Đến khi người nọ chủ động đi lên trước, nhìn nàng một hồi lâu, thì cười yên tâm ——

“Đã trở lại?” Là Chữ Thiên Minh.

Nàng gật đầu:

“Trở lại!”

“Trở lại thì tốt rồi!” Cũng không hỏi người có thể đi nữa hay không, hắn chỉ nói là “Trở lại là tốt rồi”!

Vạn Sự Thông cúi đầu, hắn đã sớm học được cách sống yên phận trong thế giới của hai người đó, không nghe không thấy.

Số mạng cũng đã an bài sẵn, hắn tới chậm.

Như vậy, chậm chính là đã muộn!

.

Ban đêm rất nhanh đã đến, cửa chủ thành Thục Đô buổi tối hôm nay trở thành nơi tử thủ của tất cả mọi người.

Tần Như Thương lợi dụng mấy canh giờ tắm rửa sạch sẽ, ăn một chút đồ, lại nhìn về phía vẻ mặt lo lắng của hoàng đế, rất khinh bỉ ném một câu ——

“Đây chính là con trai lúc đầu người cầu xin chúng ta đi cứu về? Sớm biết có ngày hôm nay, không bằng để cho hắn bị rắn cắn chết!”

Hoàng đế Đông Thục biết nàng đang giận tới cực điểm, mà đó cũng là sự thật, nên cũng không nói gì.

Đoàn người Chữ Thiên Minh, Tần Như Thương vội vã chạy tới cửa thành, leo lên tầng cao nhất của thành lầu mới phát hiện, 9 vạn đại quân phía dưới kia ở trong bóng đêm người người giơ cao cây đuốc, thật sự là hùng vĩ khó có.

Vạn Sự Thông chọn mấy cao thủ giang hồ bảo hộ bọn họ, sau đó chỉ điểm mấy chỗ trên mặt đất ngoài thành, nói:

“Phía dưới cũng đã bị đổ dầu, lát nữa sợ là đốt thành trước, chờ cháy sạch, người mới lên!”

Chữ Thiên Minh cùng Như Thương đồng thời liếc mắt nhìn nhau, nàng mở miệng trước nói:

“Thân thể của người không sao chứ?”

538. Chương 539: Mỗi Người Thủ Một Bên

Hắn gật đầu:

“Hơn mấy tháng rồi, làm sao có thể chưa khỏi.” Sau đó nói tiếp: “Lúc dập tắt lửa ta ở bên cạnh che chở người.”

Nàng biết ý hắn nói là muốn hộ pháp cho nàng, cũng không dùn đẩy, trực tiếp gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Loại hỏa công quy mô lớn này cũng không dễ diệt, huống chi còn có dầu.

Nếu châm lửa, tảng dầu lớn sẽ lập tức bắt lửa nổi thành một chuỗi.

Việc này yêu cầu hành động của nàng chẳng những phải nhanh, còn muốn ư rơi lớn đủ tách những tảng dầu kia ra, khiến cho chúng không cách nào nối với nhau thành mảng lớn.

Lúc dẫn mưa như vậy phải có người ở bên hộ pháp, dưới thành tất cả đều là kẻ địch, nếu lúc này có người ngấm ra tay, tính mạng nàng cũng khó giữ.

Vậy mà, mới vừa đáp ứng lời nói của Chử Thiên Minh, lại thấy Mai Mai từ bên kia vội vã chạy tới, đến bên hai người nhỏ giọng nói:

“Không tốt! Đại quân chẳng những tập hợp ở nơi này, ba cửa thành khác cũng đều bị dội dầu lên, mỗi cửa có ít nhất một vạn người đang bên ngoài coi chừng. Sợ là bọn họ chuẩn bị hợp công bốn cửa!”

Chử Thiên Minh nóng lòng nhíu mi, hai tay nắm thành quả đấm kêu khanh khách.

Hợp công bốn cửa không phải phương pháp tốt, nói trên phương diện chiến thuật có rất ít người có thể làm như vậy.

Bởi vì binh mã sẽ bị phân tán, dù sao cũng không lớn mạnh bằng tập trung lại, như vậy rất dễ dàng xuất hiện tình huống có nơi nào đó không công phá nổi.

Nhưng đó là đối với tình huống hai bên ngang nhau, trước mắt người trong thành đối với 9 vạn đại quân ngoài kia mà nói ít đến nỗi ngay cả con kiến cũng không bằng.

Coi như có chút dân chúng tráng niên nguyện ý tạo thành tự nguyện xung quân tham chiến, dù là trang bị hay sức chiến đấu cũng kém quá nhiều.

Cho nên giáp công bốn phía, đối với người bên ngoài mà nói, là biện pháp nhanh nhất.

“Các người đi đi!” Như Thương than nhẹ, nói với Chử Thiên Minh còn có Vạn Sự Thông và Mai Mai: “Mỗi người thủ một nơi, vừa đủ.”

“Vậy còn người?” Ba người đồng thanh, đều hiện lên lo lắng.

Chử Thiên Minh vẫy vẫy tay gọi Quý Đồng, nói với hắn:

“Người canh giữ ở bên cạnh Như Thương tỷ tỷ, nhất định phải bảo vệ nàng cho tốt!”

539. Chương 540: Phải Cẩn Thận

Còn không đợi hài tử gạt đầu, Như Thương lại lập tức xua tay, nói:

“Quý Đồng đi theo Thẩm Ngọc! Mai Mai dẫn theo hai con hổ!” Lại nhìn Chử Thiên Minh —— “Ta yên tâm người, nhưng không yên lòng bọn họ!”

Ý của nàng rất rõ ràng, công phu của Thẩm Ngọc cùng Mai Mai so với Chử Thiên Minh mà nói kém quá nhiều, Mai Mai dầu gì mang theo hai con hổ, nhưng Vạn Sự Thông lại chỉ có một mình, khiến nàng không an tâm.

Chử Thiên Minh dĩ nhiên là hiểu ý của nàng, bây giờ không phải lúc mềm lòng, người đẩy ta nhường không giải quyết được vấn đề.

Hắn trực tiếp chỉ mấy tên giang hồ cao thủ bên cạnh, bảo họ bảo hộ bên cạnh Như Thương, cũng dặn dò bọn họ bất kể lát nữa thấy cái gì, nhiệm vụ của các người cũng là bảo vệ A Thương cô nương, nhớ lấy không được kinh hoảng, càng không được sợ.

Nói xong lời này, trước mặt mọi người hắn mạnh mẽ ôm Như Thương vào lòng, sau đó nhẹ giọng nói bên tai nàng:

“Phải cẩn thận!”

Như Thương cảm động không nói nên lời.

Mấy người chia nhau mà đi, trong nháy mắt liền biến mất trên tường thành.

Lưu lại sáu người che chở Như Thương, những người khác phân tán ở các nơi quan sát động tĩnh quân địch.

Sáu người này hết sức không hiểu những lời của Chữ Thiên Minh trước khi đi có ý gì, hoặc là nói, bọn họ không hiểu có thể có chuyện gì không thể tưởng tượng nổi khiến cho bọn họ sợ hãi.

Lúc này gần nửa đêm, phía dưới đã có người kêu gọi bức thành giống như hát diễn văn cùng nhau kêu quy hàng.

Lời nói không khác gì ngoài mấy câu như là, “Các người đại nạn đã gần đến, mau mau bỏ thành đầu hàng” ... Chuyện hoang đường.

Ai cũng biết đây chỉ là hình thức, trong thành này đều là người lưu vong, ai có thể thật sự nghe hấn mà bỏ thành đầu hàng.

Như Thương lăm liếc nhìn chăm chú vào đại quân phía dưới, ánh mắt nhanh chóng quét qua đám người một vòng, rốt cuộc phát hiện một chiếc chiến xa ở tuốt một cái góc nhỏ phía sau.

Đứng rất xa, nếu như không phải năng lực mắt nàng nhìn trong tối rất tốt, sợ là căn bản cũng không nhìn thấy chiến xa đó.

Nàng khê hừ một tiếng, nàng biết, thái tử tiền nhiệm của Đông Thục nhất định đang núp ở trong chiến xa.

540. Chương 541: Sắp Bắt Đầu

Đứng cách khá xa, chắc là sợ trong lúc hỗn chiến bị thương, càng sợ thành oan hồn dưới mũi tên lạnh lẽo của người phía trên.

Có chủ tướng kiểu này, thật sự bị ai cho 9 vạn tướng sĩ này.

.

“Cô nương người xem!” Có người chỉ xuống, “Bọn họ sắp bắt đầu!”

Như Thương gạt đầu, động tĩnh phía dưới một tia cũng không có thoát khỏi ánh mắt của nàng.

Nàng nhìn thấy rõ ràng, đúng là có một đám người xông lên, từng hàng từng hàng, trước dựng lá chắn, sau dựng cung!

Những mũi tên kia như cây đuốc, cũng không bắn lên thành, ào ào mà tập trung bắn vào những nơi đã đổ dầu.

Trên thành có mấy xạ thủ bắn cung, là những người giang hồ lấy kỹ năng sẵn bắn làm chủ.

Nhưng Như Thương cũng không hạ lệnh để cho bọn họ lấy tên đổi tên, tuy nói mũi tên của những người này so với tướng sĩ kia hoàn mỹ hơn nhiều, hơn nữa còn có nội lực trong người, xạ trình cũng sẽ xa hơn không chỉ một chút.

Nhưng tiếc là số lượng quá ít!

Lấy mấy người đối chọi với mấy vạn người, coi như bắn chết vài kẻ, thậm chí mấy chục mấy trăm, thì sao?

Đại quân phía sau lập tức sẽ tiến lên bổ sung, điểm tổn thất này với địch quân mà nói, căn bản đáng là gì.

“Các người lui về phía sau một bước, chú ý động tĩnh phía dưới, nếu có người lấy tên bắn ta, nhất định phải ngăn lại!” Như Thương rốt cuộc mở miệng hạ lệnh, “Còn nữa..., nhớ lời thái tử điện hạ đã nói! Lát nữa bắt kẻ các người nhìn thấy gì, cũng không được sợ! Nhớ chúc trách cùng sứ mạng của mình! Làm tốt, bảo bối trong hoàng cung không thiếu phần các người!”

Lần này nói xong, không chần chờ, hít sâu một hơi, đồng thời đưa hai tay lên thật cao, vượt qua đỉnh đầu! Những người kia lui về phía sau, cao nhân không hèn mà nhìn theo tay của nàng, nhưng lại thấy bầu trời ban đêm vốn đầy sao đột nhiên một tia chớp rạch trời đánh xuống!

Tia chớp này tới quá mức đột nhiên, lập tức chiếu rọi cả vùng đất, khiến mọi người toàn thân run rẩy.

541. Chương 542: Mưa Công Kịch

“Bảo các người quan sát động tĩnh phía dưới! Nhìn ta làm cái gì!” Tần Như Thương cau kinh, cũng không quay đầu lại, dĩ nhiên đã biết phản ứng lúc này của sáu người họ.

Bị nàng quát như vậy, mọi người lập tức ý thức được mình thất trách, từng người vội vàng thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn xuống chân thành.

Những người bắn tên kia đã kéo căng dây cung, thậm chí đã có mũi tên được bắn ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, dưới thành giác đại hỏa bùng lên.

Người đứng bên tường theo bản năng lui về sau một bước, để tránh sức nóng của lửa đột nhiên bùng lên.

Lúc này cánh tay Như Thương lại dùng sức chấn động, đột nhiên ánh sáng màu đỏ trong mắt bắn tán loạn, màu đỏ xinh đẹp u tối, hiện lên trong mắt người, giống như yêu nghiệt phá đá mà ra.

Sau tia chớp, chính là Kinh Lôi.

Sau một tiếng âm vang, giữa màn đêm liền rạch ra một vết nứt.

Mưa tầm tã không ngừng, dập tắt những đám lửa mới dấy lên.

Sáu người giang hồ đến lúc này mới hiểu được lời cảnh cáo lúc trước là có ý gì!

Nhưng bọn họ cũng không có tâm trạng đi xem bầu trời mưa, cũng không rảnh đi nhìn Tần Như Thương, quân địch phía dưới vừa thấy bầu trời đêm đột nhiên mưa xối xả, đã bắt đầu xôn xao.

Thỉnh thoảng lại có tên bắn lên, vì bảo vệ Như Thương, mọi người rối rít chắn trước người nàng, cố gắng ngăn cản những mũi tên bắn lên.

Mưa to thành công cản trở thể lửa, nhưng người phía dưới quá nhiều, vừa thấy hỏa công không được liền lập tức sửa lại sách lược, bắt đầu trực tiếp công thành.

Đại đại cộc gỗ thật từng phát từng phát đánh tới cửa thành, Như Thương thậm chí có thể cảm thấy dưới chân rung động.

Đem di chuyển mưa đang dập tắt lửa chuyển sang tấn công người, từng mảng mưa trong nháy mắt biến thành cột mưa, từng phát từng phá đập lên người những tướng sĩ kia.

Trong lúc nhất thời, mưa to quật ngã một đám người, cũng thành công ngăn trở cộc gỗ phá cửa thành.

Lấy mưa đối kháng 9 vạn người, chuyện như vậy vẫn là lần đầu tiên Như Thương làm.

Nàng gần như liều mạng tập trung toàn bộ tinh lực của mình để triệu tập mưa to, nâng cao hai cánh tay thỉnh thoảng khẽ động, hai cái tay úp ngửa, mỗi một lần động đều có một cây cột nước đánh úp về phía quân địch.

542. Chương 543: Bên Cạnh Xuất Hiện Gian Tế

Dần dần phía dưới có người nhận ra được là cô gái này đang tác quái, càng nhiều mũi tên bắn tới nơi này, nhưng đều bị người chặn lại.

Sự dừng mãi của những người giang hồ này lọt vào mắt Như Thương, khiến nàng dần dần yên lòng.

Không lo bảo vệ an toàn ình chỉ tập trung toàn bộ tinh lực, trong lúc nhất thời, mưa to càng thêm dữ dội!

Vậy mà, hạnh phúc thế nào đi chăng nữa thì thực tế cũng sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Tần Như Thương vạn lần không nghĩ tới, trong số sáu người cao thủ toàn tâm che chở, lại có một kẻ là tai mắt tiến vào nằm vùng của thái tử tiền nhiệm!

Người này cho tới nay biểu hiện thiên y vô phùng*, Như Thương lại tới muộn, căn bản không kịp xem kỹ người hợp tác trung hay bất trung.

* Nguyên ý là chỉ quần áo do tiên trên trời khâu không có vết kim chỉ. Nay thường dùng để ví về sự vật vô cùng chu đáo, không có chút sơ hở nào.

Lúc dẫn mưa cần có hộ pháp, cũng là bởi vì khi làm phép phải tập trung toàn bộ tinh lực vào một chỗ, căn bản không thể chú ý thay đổi quanh thân.

Mà lúc này, chính là lúc Tần Như Thương suy yếu nhất.

Nếu có người chọn chính xác lúc này ra tay hãm hại, tuyệt đối sẽ nắm chắc.

Cho nên, khi tên gian tế rút ra một thanh đoản đao trong tay xoay người cầm thẳng ngược Tần Như Thương thì cho dù nàng có một phân cảnh giác, nhưng căn bản cũng không kịp ra tay đánh trả!

Nhưng vẫn theo bản năng tránh né, rồi lại bởi vì tinh lực xoay chuyển quá nhanh, mà lập tức tâm ma rối loạn!

Tâm ma vừa loạn, chẳng những mưa trên bầu trời không cách nào khống chế, nàng cũng không đứng thẳng nổi nữa, lão đạo chuẩn bị ngã xuống dưới thành!

Mưa vì nàng rối loạn mà tấn công lung tung khắp nơi, có rất nhiều còn hướng vào trong thành Thục đô, chuyển sang tấn công người mình.

Kể ra tay hại Như Thương thấy nàng tránh thoát một kiếp, không ngừng nghiêng rằng, đột nhiên một tay túm chặt lấy cánh tay của nàng vung lên, lập tức đẩy nàng từ trên cổng thành văng ra ngoài!

Trong lúc nhất thời, trên cổng thành một trận xôn xao!

Chẳng ai nghĩ tới sẽ có chuyện như vậy xảy ra, càng không có nghĩ tới vốn đang có lợi thế lập tức liền biến chuyển.

Mưa to khống chế không được, từng phát từng phát đánh lên mọi người.

543. Chương 544: Áo Trắng Hương Trúc, chỉ Có Tiêu Phương

Mọi người không thấy rõ Như Thương bị vứt đi ra ngoài thế nào, tường thành cao như vậy, nếu nàng té thẳng xuống, không có gì giữ lại sẽ trực tiếp ngã chết.

Đừng nói chi phía dưới còn có mấy vạn quân địch, không tốt người sẽ bị ngũ mã phanh thây, hoặc là bị chà đạp đến nỗi ngay cả xương cũng không còn.

Có người rất kích động, liều mạng muốn tìm được người ám hại Tần Như Thương chặt hắc làm trăm mảnh.

Mọi người tuy tiếp xúc với Như Thương không nhiều lắm, nhưng bản lĩnh của Như Thương đủ làm cho người ta coi nàng như thần tiên mà cung phụng, huống chi nàng còn xinh đẹp đến mức nhật nguyệt đổi mặt cũng thấy xấu hổ.

Người nọ cũng không hàm hồ, đoản đao vung mạnh mấy cái, cũng liền xông về phía trước hỗn chiến với đám người kia.

Tình cảnh lúc này rõ ràng là Đông Thục nội chiến, mọi người đã không để ý phía dưới còn có mấy vạn đại quân, người mình đánh người mình, náo nhiệt rối tinh rối mù.

Lại nói Tần Như Thương ngã xuống, nàng cố gắng vận khí mạch phi thân lên.

Nhưng dùng sức đề khí, nhưng lại vị tanh ngọt trào lên.

Người tâm ma rối loạn rốt cuộc vẫn không có biện pháp chuyển tinh lực, Tần Như Thương lúc này trừ bỏ nhìn mặt đất cách mình càng ngày càng gần ra, thì không làm được gì.

Một khắc lúc sắp rơi xuống đất, nàng thậm chí nhắm hai mắt lại.

“Chờ chết” - Hai chữ này lần thứ hai xuất hiện trong sinh mệnh của nàng, lần đầu tiên, chính là lúc đối mặt với nham thạch nóng chảy ở Xích Liệt Sơn.

Nhưng, số mạng ở lúc người không phòng bị xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng sẽ có ngoài ý muốn vui mừng.

Giữa lúc chỉ mình treo chuông, chợt có một bóng trắng lao tới, chính xác nâng thân hình Như Thương.

Sau một khắc, cũng không thấy người nọ đề khí, giống như người hoàn toàn tự nhiên bay lên, sau hạ xuống đất đưa người trở về!

Như Thương không mở mắt nhìn, đối với người này, không cần dùng mắt, nàng chỉ cần ngửi hương trúc nhẹ tự nhiên phát ra trên người hẳn là có thể nhận ra.

Áo trắng hương trúc, nhẹ như nước. Tiêu Phương, trên đời này chỉ có Tiêu Phương!

544. Chương 545: Mũi Tên Nhọn Xuyên Tim

“Kiên nhẫn một chút!” Biết nàng tâm ma rối loạn, Tiêu Phương cũng không nói nhiều, chỉ một câu này, liền ôm nàng trong ngực vững vàng hạ xuống đất.

Lúc hạ xuống đất, ánh mắt quét qua kẻ gian tể cầm đoản đao đang hỗn chiến một với mấy người nữa.

Từ trước đến giờ luôn hòa nhã Tiêu Đại Thiện Nhân đột nhiên vung tay lên, chỉ cây quạt hắc thường dùng từ trong tay bắn ra, ngay sau đó mấy đạo ánh sáng lạnh từ trong mặt quạt bắn ra, cắm thẳng vào cổ họng người nọ.

Lợi khí Phong Hầu, lập tức đã đoạt đi một sinh mạng.

Có quân địch phía dưới thành kê thang bò lên, rất nhanh hỗn chiến cùng những người trên tường thành.

Những người xông lên đều là người trong giang hồ, cận chiến so với tướng sĩ bình thường mạnh hơn rất nhiều.

Tiêu Phương thấy tạm thời không có nguy hiểm, cũng không kịp tham chiến, ôm lấy Như Thương tìm một góc an tĩnh, rồi sau đó vận nội lực, mạnh mẽ áp chế tâm ma rối loạn trong lòng Như Thương lại!

Như Thương một lần nữa mở mắt, chỉ cảm thấy kinh mạch lúc trước đã gần như nghịch chuyển giờ lập tức lại trở về vị trí, bắt đầu tuần hoàn chảy bình thường tiếp tục giữ tính mạng của nàng.

Không khỏi thở phào một cái, rồi nhìn Tiêu Phương, chủ động nói:

“Ta biết rõ, người nhất định sẽ không bỏ rơi ta!”

Vừa mới dứt lời, cặp mắt nàng đột nhiên tròng lớn!

Chỉ thấy từ sau lưng Tiêu Phương đột nhiên có một mũi tên bắn lên tới! Thế nhưng hấn lại bởi vì vừa mới tốn chút nội lực, đang thở nhẹ, trong lúc nhất thời không chú ý động tĩnh sau lưng.

Mũi tên kia bay tới vừa mạnh vừa nhanh, Như Thương không kịp suy nghĩ nhiều, cơ hồ là lập tức nhào về phía Tiêu Phương!

Nàng lao về phía trước, chính là cứu tính mạng Tiêu Phương. Thế nhưng đồng thời, cũng khiến trái tim mình rơi vào tầm của mũi tên đó.

Nàng chỉ cảm thấy hôm nay mọi chuyện đều không thuận, thật vất vả qua cửa ải tâm ma, nhưng ngàn lần không nghĩ tới tránh tới tránh lui, rốt cuộc vẫn không tránh khỏi một mũi tên bắn lên.

Điều này thật sự là vô cùng châm chọc.

Mũi tên nhọn cắm vào ngực nàng, cho dù là Như Thương đã theo bản năng giơ tay lên ngăn cản, cũng chỉ chặn lại được một chút xíu lực, nhưng vẫn không ảnh hưởng được đường đi của mũi tên.

545. Chương 546: Trong Mộng 1

Trong nháy mắt, trước mắt bị bao trùm bởi bóng tối, tâm ma vừa mới bình phục hình như lại rối loạn!

Hai tay của nàng khua khoảng trên không trung, muốn bắt được cái gì, lại phát hiện ngay cả hơi sức mở nắm ngón tay lúc này cũng không còn.

Ý thức dần dần lâm vào trầm mê, một khắc cuối cùng, nàng giống như nghe được có người nói một câu ở bên tai: ‘A Thương, người chờ, ta nhất định báo thù cho người.’

Trong lúc nhất thời, nàng không phân biệt được lời này là Tiêu Phương hay cô độc chứng nói.

Thế giới của nàng hoàn toàn rối loạn, không phân rõ quy tắc, nhìn không được thị phi.

Rốt cuộc trong nháy mắt lâm vào ngủ say, Như Thương đột nhiên nghĩ, mình có thể lại trở về như trước hay không?

Có thể một lần nữa mở mắt, sẽ là thế kỷ hai mươi mốt văn minh tiên tiến hay không?

Có thể chợt hiểu, tất cả những chuyện phát sinh ở nơi cổ đại này cũng chỉ là hoàng lương nhất mộng (1), nàng vẫn là một phần của Bộ Quốc Phòng, là lính dệ năng đặc biệt hay không?

.

Trong cơn ngủ mê, giống như thấy được một vật, đó là một hạt Châu màu đen nhánh, đường kính chừng cm.

Nàng nhận ra, đó chính là thứ mang nàng tới thế giới này, bọn họ gọi nó: Thầm Châu!

Vật này nàng tìm mấy năm, cũng chỉ muốn biết đến tột cùng là lực lượng nào đưa nàng đến thế giới này.

Tần Như Thương là một người luận mưu, muốn nàng thật sự tin tưởng là do cơ duyên xảo hợp nên mới xuyên qua, việc này thật sự rất khó.

Coi như thật sự là viên Thầm Châu có năng lực này, nàng cũng cảm thấy nhất định là có người phát hiện ra bí mật này trước, sau đó cố ý dẫn nàng đến gần.

Như Thương không biết bây giờ mình chết hay sống, chỉ là khi nhìn thấy viên Thầm Châu kia xuất hiện, không tự chủ mà đi tới.

Thầm Châu rõ ràng ngay trước mắt, nhưng nàng đi, nó cũng đi.

Vẫn luôn xa thật là xa, rốt cuộc trước mắt lóe lên ánh sáng trắng, giống như mình lại đi hoàn cảnh của một người khác.

Không bị một lớp sương mù dày đặc bao bọc nữa, nàng nghe được tiếng sóng biển, cũng nghe được tiếng người nói.

Trước mặt là một tòa biệt thự phong cách Châu Âu đã bị phong ấn trong trí nhớ mấy năm qua giờ lại được mở ra!

(1) Câu chuyện “Hoàng lương nhất mộng” (giấc mộng kê vàng) bắt nguồn từ truyện “Chẩm trung ký” của Trầm Ký Tế đời Đường. Chuyện kể rằng, có một chàng thư sinh nghèo họ Lư. Một hôm, nhân chuyến đi chơi, anh vào nghỉ trong một quán trọ. Lúc chủ quán trọ bắc nấu một nồi kê vàng, thì chàng trai lên giường đi ngủ. Trong giấc ngủ, chàng trai mộng thấy mình lấy vợ và sinh con, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, tận hưởng vinh hoa phú quý, và cuộc sống sung sướng, thoải mái ấy kéo dài cho đến lúc già chết. Nhưng khi tỉnh dậy, kê vàng vẫn còn chưa chín. Sự gợi ý của câu chuyện này là: Đời người như giấc mộng, tất cả sang hèn, giàu nghèo, đều như mộng, như huyễn.

546. Chương 547: Trong Mộng 2

Đây là một hải đảo, là nàng cùng ba người chị em cũng có dị năng trong nhiều năm trước lúc thi hành nhiệm vụ tình cờ phát hiện.

Đây vốn là đảo hoang, nằm ở vùng biển quốc tế, lại bởi vì hàng năm bị sương mù dày đặc bao bọc, cho nên cực kỳ khó phát hiện.

Như Thương vội vàng đi về biệt thự trước mắt, rất nhanh liền thấy được ba bóng dáng quen thuộc.

Nàng muốn tiến lên, lại phát hiện không thể tiếp tục bước đi được nữa.

Nàng lớn tiếng kêu, thì phát hiện không người nào có thể nghe thấy thanh âm của mình.

Lúc này hình như trời đã tối, trong biệt thự sáng đèn, viên Thầm Châu dẫn đường nàng giờ lại bay tới trước mặt ba người kia, ngừng lại trên một cái bàn.

Cũng không biết mấy người kia nói thầm cái gì, chỉ thấy một người trong đó trịnh trọng đưa bàn tay về phía hạt châu kia muốn chạm vào.

Như Thương sợ hãi, nàng muốn hô to “Đừng”, nhưng mắc kẹt ở cổ họng, cố gắng thế nào cũng không phát ra được.

Đỉnh Biệt thự là kiểu nóc pha lê tròn, ngửa đầu là có thể nhìn thấy bầu trời, đây là thiết kế bà chị em các nàng đặc ý nhất.

Nhưng Như Thương phát hiện, khi đồng bạn đưa tay chạm vào Thầm Châu thì giống như có ánh sáng từ nóc pha lê xuyên vào, chiếu lên trên hạt châu.

Lúc này có người kêu lên ——

“Quả nhiên là đêm trăng tròn hạt châu này sẽ có dị tượng!”

Lời kia vừa thốt ra, đồng bạn chạm tay vào hạt Châu đột nhiên biến mất!

Tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy sợ hết hồn, bao gồm cả Tàn Như Thương, mọi người gần như đồng thanh kêu tên người vừa biến mất——

“Lạc Kỳ!”

.

“Lạc Kỳ! Lạc Kỳ!” Có tiếng vang không ngừng từ trên giường truyền ra.

Trong phòng, có một người xinh đẹp như nữ tử, ánh mắt đột nhiên sáng lên, “Vào” một cái liền lướt tới bên giường hẹp, rồi sau đó lấy tay khẽ đẩy người đã nằm trên giường gần ba tháng, gọi từng tiếng ——

“A Thương! A Thương! A Thương người tỉnh chưa?”

Tần Như Thương rốt cuộc mở mắt, cảm giác giống như vừa mới tỉnh lại, tầm mắt có chút mờ mịt, ý thức cũng có chút mơ hồ.

*Nhân vật Lạc Kỳ được nói ở trên cũng có 1 bộ cùng tác giả, đọc sơ sơ thấy cũng hay, đang suy nghĩ coi có nên búp luôn kg đây ha ha...Có ai ủng hộ ta kg hử?

547. Chương 548: Ba Tháng

Khi tất cả khôi phục như thường, lúc này nàng mới phát hiện ra nữ tử đang gọi tên mình có giọng nói rất quen thuộc, tướng mạo cũng quen thuộc.

Nhưng quen thuộc lại có chút kỳ quái, bởi vì nàng tin chắc mình không hề quen nữ nhân nào như vậy.

Có điều đầu óc rất thanh tỉnh lại, vừa nghĩ nàng liền hiểu được, vì vậy mở miệng, nhẹ giọng nói:

“Mai Mai?”

Cô gái cười kiều mỹ ——

“Tạm được! Ngủ ba tháng cũng không bị ngốc!”

Lời vừa nói ra, Như Thương hoàn toàn ngưng ngẩn, động tác ngồi dậy vốn làm được một nửa, lại cứng đờ.

Mai Mai than nhẹ, chủ động tiến lên đỡ nàng dậy, sau đó lẩm bẩm:

“Vốn không muốn lăm mồm, người đã tỉnh thì tốt rồi. Nhưng ba tháng chính là ba tháng, thời gian rõ ràng ra đó, dù ta có lòng gặt người, sợ cũng không lừa được người quá lâu.”

Vừa nói vừa nhìn về phía Như Thương, thấy nàng nhú mày tựa như đang suy nghĩ điều gì, nên cũng không vội vã nói tiếp.

Nàng vừa mới tỉnh, rất nhiều chuyện hãy để cho chính nàng tự sắp xếp thì hơn.

.

Tỉnh lại một ngày, Như Thương rất bận, vội vàng tắm rửa, vội vàng thay y phục, vội vàng ăn cơm, cũng bận rộn tiếp đãi rất nhiều người chạy đến thăm nàng.

Quý Đồng, Vạn Sự Thông, Linh Nhi, phụ thân của Mai Mai. Thậm chí còn có hoàng đế Đông Thục, cùng người vẫn ủng hộ bọn họ - Ngũ hoàng tử.

Dĩ nhiên, bận nhất, là đi tiêu hóa những tin tức Mai Mai tiết lộ cho nàng về ba tháng qua.

Lúc đó Như Thương mới biết, hóa ra một trận đại chiến kia, cuối cùng đúng là bên mình lấy mấy trăm người đại thắng 9 vạn đại quân của thái tử tiền nhiệm.

Lại nói, là hai người Tiêu Phương cùng Chủ Thiên Minh nổi điên lên đảo loạn lòng quân đối phương.

Lúc ấy nàng đã hôn mê, không may mắn nhìn thấy.

Nhưng theo Mai Mai nói, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Tiêu Phương có bộ dáng như thế.

Một khắc kia, hẳn là một Chiến thần, không còn là người ngày thường nhẹ nhàng nho nhã.

Người chết trong tay hắn vô số, cách giết vô cùng tàn nhẫn.

548. Chương 549: Lấy Máu Từ Tim

Lúc nàng nói lời này, Như Thương đột nhiên nghĩ tới câu nói mình nghe được lúc sắp ngất. Khi đó có người nói với nàng: A Thương, ta nhất định báo thù cho ngươi.

Bây giờ nghĩ lại, lời kia nhất định là Tiêu Phương nói.

Bởi vì Chữ Thiên Minh chỉ gọi nàng là Như Thương, chưa bao giờ gọi A Thương.

Đúng, còn có Chữ Thiên Minh.

Mai Mai nói, lúc ấy nàng trúng tên vào tim, đã thoi thóp chỉ còn một hơi.

Chữ Thiên Minh cùng Tiêu Phương xông vào trong quân địch, mục tiêu thẳng hướng chủ soái, lấy đầu thái tử tiên nhiệm.

Sau khi trở về, Tiêu Phương ôm nàng vào trong ngực, không tiếng động rơi lệ.

Chữ Thiên Minh lại một thanh chủy thủ cắm thẳng vào ngực mình, sau đó rút ra, lấy một chén máu lấy từ tim cho nàng uống.

Một mạng đổi một mạng, bảo vệ Như Thương, mình thì lập tức ngã xuống đất bỏ mạng.

Lúc ấy tất cả mọi người bị chấn động, chẳng ai nghĩ tới, một thái tử, một người sắp sửa đi lên ngôi vị hoàng đế, lại có thể cứ như vậy dùng dao găm đâm vào trái tim mình, chỉ vì cứu một nữ nhân.

Tiêu Phương cũng không ngờ đến Chữ Thiên Minh làm vậy nhưng hành động lần này quả thật đã cứu nàng một mạng.

Mọi người đưa Như Thương trở về hoàng cung, mà Tiêu Phương chủ động mang thi thể Chữ Thiên Minh đi, hẳn nói mang về Tần Linh xem một chút, xem có còn hi vọng hay không.

Trước khi đi, Tiêu Phương nói mình rất cuộc còn thiếu một phần sức quyến rũ. Nếu quả thật trong sinh mạng có thứ gì đó quan trọng bị Chữ Thiên Minh đoạt đi, vậy thì hẳn thua tâm phục khẩu phục.

.....

Lời của Mai Mai khiến cho Như Thương trầm mặc thật lâu, nàng cũng không biết vì sao, sau khi nghe lời này, cũng không khóc, cũng không giận, chỉ là không bao giờ muốn nói chuyện nữa, giống như nói thêm một chữ cũng sẽ khiến sinh mạng lập tức kết thúc.

Loại cảm giác này Như Thương cũng không nói rõ ràng được, chỉ cảm thấy sinh mạng nguyên thần nghẹn ở trong cổ, nàng chỉ có thể ngậm chặt miệng, mới có thể giữ được mệnh.

Trong lòng có một loại đau đớn đánh úp toàn thân, xâm nhập vào từng tác cốt tủy.

Cái tên được gọi là Chữ Thiên Minh kia, trở thành chỗ dựa tinh thần duy nhất cho nàng.

549. Chương 550: Thẩm Ngọc Và Mai Mai

Nàng còn sống, dường như là vì chờ có một ngày hẳn có thể từ Tần Linh trở lại Tần Dương.

Nhưng nàng không có dũng khí tự mình đến Tần Linh nhìn, bởi vì sợ thất vọng, càng sợ tuyệt vọng.

Giữa tuyệt vọng cùng chờ đợi, nàng quật cường lựa chọn cách sau.

Vạn Sự Thông từng lên tham thảo qua Mai Mai, hẳn hỏi nàng Như Thương rốt cuộc thích ai?

Mai Mai đáp rất hiển nhiên, nàng nói:

“Dĩ nhiên là Chữ Thiên Minh.”

Vạn Sự Thông hỏi nàng nguyên nhân, nàng nói tiếp:

“Đó là tình nghĩa cùng chung hoạn nạn, mà Tiêu Phương, chung quy là quá mờ ảo lúc có lúc không. Ta rất mong muốn nhìn thấy A Thương cùng Tiêu Phương đứng chung một chỗ, nhưng đến cuối cùng mới hiểu được, bọn họ ở chung một chỗ, đó không phải là cuộc sống, chẳng qua chỉ là truyền thuyết mầu mị ọi người ca tụng mà thôi. Tiêu Phương đã là một truyền kỳ, cái A Thương cần chính là hạnh phúc, chứ không phải trở thành một truyền kỳ khác giống Tiêu Phương.”

Lời nói của Mai Mai có chút thương cảm, nhưng lại rất rõ ràng.

Đạo lý này nếu thật sự nghĩ thông suốt, thì có thể hiểu rõ lựa chọn của Tần Như Thương.

“Thẩm Ngọc, người còn thích A Thương hay không?” Nàng đột nhiên chuyển sang chuyện khác, nói ra một câu như vậy.

Vạn Sự Thông sững sờ, nhưng cũng lập tức nghĩ ra, nói:

“Vậy người có còn thích Tiêu Phương hay không?”

Mặt Mai Mai có chút bối rối, có một chút nhần nhí nói:

“Người vì cái gì nói ta thích Tiêu ca ca!”

“Không thích Tiêu Phương vì cái gì muốn đi quyến rũ Chữ Thiên Minh? Còn không phải vì muốn đoạt lại A Thương cô nương cho Tiêu Phương! Mai Mai, người có thể yêu như thế, Thẩm Ngọc lại tự thẹn không bằng!”

Lời của hấn nghe vào trong lòng Mai Mai, nàng không có cách nào tiếp tục giả vờ mạnh mẽ, chỉ đành phải thở dài một tiếng, coi như thừa nhận.

“Cũng là chuyện ngày trước rồi!” Điều chỉnh lại tâm tình, trong nháy mắt hiện rõ ra tia rộng mở. “Thẩm Ngọc, chuyện cũng đã qua! Ta đã đem tình yêu với Tiêu Phương ký thác vào hạnh phúc của hấn, cho nên liều mạng muốn để A Thương ở bên hấn. Hiện tại ta đã hiểu thật ra thì bọn họ cũng không thích hợp, cho nên.”

Nàng cười thầm.

“Cho nên không chắc ta không còn chút hi vọng nào! Ta tính lại, sáng mai ta sẽ đến Tần Lĩnh! Tiêu ca ca chắc không đến nỗi đuổi ta ra ngoài!”

550. Chương 551: Như Thương, Sao Không Cười Một Cái

Thẩm Ngọc vỗ trán, mặt đầy hắc tuyến!

Chỉ là vấn đề Mai Mai hỏi một mực khúc mắc trong lòng hấn, còn thích A Thương sao? Còn thích không?

Muốn hấn nói thế nào đây?

Chuyện cho tới bây giờ, có thích hay không, có gì khác nhau?

.

Một năm sau

Đông Thực trải qua một cuộc cung biến, nguyên khí mất một năm mới hoàn toàn khôi phục.

Hoàng đế lần nữa trở về hoàng cung Tấn Dương, khôi phục triều chính tất cả trở lại như thường.

Nhưng Tần Như Thương vẫn ở lại Thục Đô, không trở về thành Tấn Dương.

Mấy ngày gần đây nàng luôn có một loại cảm giác, giống như kết quả mà mình chờ hơn một năm sắp được công bố.

Có bằng hữu phương xa sắp tới, không biết là vui, hay là lo.

.

Hôm đó trời trong, giữa bầu trời xanh xuất hiện một đóa tâm vân*, cho dù có gió cũng không cách nào thổi tan. (mây tụ 1 chỗ)

Hai chữ ‘Lãng mạn’ hiện lên trong đầu Như Thương, nàng muốn cười ra tiếng, nhưng lại bởi vì quá lâu không mở miệng nói chuyện mà quên mất nên biểu đạt như thế nào.

Có thị nữ thiếp thân vội vã đi vào, nàng làm ra biểu tình kinh ngạc, thị nữ kia rất thông minh, lập tức đáp lời——

“Thẩm công tử sai người báo lại, nói có khách quý tới, sai bọn nô tỳ đi nghênh đón.”

Lời của cô gái làm trái tim Như Thương trong lúc bất chợt bắt đầu đập thành thịch, nàng lấy tay che ngực, nhưng không cách nào làm nó hoãn xuống được.

Chợt như nghe được có người đang nhẹ nhàng gọi tên nàng, Như Thương, Như Thương! Một tiếng một tiếng, thẳng vào trong tai.

Nàng nhẹ xoay người, thân thể xoay về hướng đó, nhưng lại thấy được một người mặc trường bào màu đen đứng dưới tán cây hòe nở hoa.

Tóc dài chỉ dùng một sợi dây cùng màu buộc lại buông sau gáy, có gió thổi tới thì còn có thể nhẹ nhàng tung bay.

Hai cánh tay người nọ vòng trước ngực, một đôi mắt tựa như mở vừa tựa như đóng, bộ dáng lười biếng như chưa tỉnh ngủ.

Có nước mắt mãnh liệt trào ra, mơ hồ, sau lưng hằn hình như còn một vị công tử mặc áo trắng.

Bên cạnh công tử kia có một cô gái xinh đẹp làm bạn, nàng kia ngồi trên lưng một con Bạch Hổ, đang nhìn nàng cười dí dỏm.

Thấy nàng nhìn lại, người mặc trường bào màu đen nâng một cánh tay, nhẹ vẫy vẫy tay, gọi nàng ——

“Như Thương, sao lại không cười một cái?”

551. Chương 552: Đại Kết Cục

Thái tử Đông Thục - Chủ Thiên Minh đại nạn không chết, ba tháng sau hoàng đế thoái vị, làm Thái Thượng Hoàng nhân nhĩ.

Chủ Thiên Minh xưng đế, phong Tần Như Thương làm hậu, đại xá thiên hạ, miễn thuế ba năm cho dân chúng thiên hạ.

Nửa năm sau, Đế Hậu cùng nhau đi đông tuần (tuần tra ở phía đông), lại bị một trận lật chuyển Long giá ở trên sông.

Ngũ vương Chủ Thiên Bình mang theo cả đám tướng sĩ cứu người, nhưng từ đầu chí cuối tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng của hoàng đế và hoàng hậu.

Lần tìm kiếm này kéo dài hơn nửa năm, rốt cuộc vớt được hai thi thể ở dưới sông.

Hai thi thể kia một nam một nữ, long phượng song bào, nhưng khuôn mặt bởi vì ngâm trong nước quá lâu lại bị đập vào đá ngầm trong nước, không thể nhận ra được.

Đông Thục đại tang Đế Hậu, sau lễ đại tang Ngũ vương Chữ Thiên Bình liền kế vị.

Tiên đế Chữ Thiên Minh tuy chỉ ngồi trên ngôi Cửu Ngũ nữa năm, nhưng trong và ngoài cung vẫn luôn xôn xao truyền thuyết về hắn, truyền đi hết sức náo nhiệt.

Thậm chí có người nói hắn và Tần Như Thương đều là thần linh trời cao phái xuống, sau khi dẹp loạn Đông Thục liền trở về Thiên Đình khôi phục tiên thân.

Hoàng đế Chữ Thiên Bình đối mặt với những ngôn luận này vẫn cười mà không nói, cũng không ngăn lại, cũng không giải thích.

Đối với hắn mà nói, hắn tình nguyện tin tưởng đại ca và đại tẩu mình thật sự là trở về Thiên Đình làm thần tiên.

Thần tiên, so với chết đuối bỏ mạng tốt hơn nhiều.

.....

Năm sau, có một hiệp sĩ lạnh lùng kiên quyết mang theo một nữ tử tuyệt sắc lên vào trong đại mạc Thập Đạt Lý của Vương quốc Tây Dạ, trong một đêm phá hủy tất cả răn độc nơi đó, cũng lấy kỳ được chặt đứt bản lãnh điều khiển răn của Vương Hậu.

Bên trong thành Thục Đô, Vạn Sự Thông Thảm Ngọc là người dẫn đầu Ân Nguyệt các, lấy được sự giúp đỡ của hoàng tộc Đông Thục. Trong thời gian ngắn, thế lực Ân Nguyệt các mở gấp mười lần.

Vạn Sự Thông được thụ phong thành chủ Thục Đô, không chịu sự quản chế của Đông Thục, không cần tuế cống.

.....

Sau đó, mọi người truyền nhau, ở giữa biển có một hòn đảo nhỏ. Trên đảo có một đôi thần tiên, còn mang theo một thiếu niên xấu xí nhưng thiện tâm.

Được thần tiên che chở như vậy, nước Đông Thục quốc thái dân an, ngay cả Tế Châu luôn động đất hạn hán mấy năm nay cũng mưa thuận gió hòa.

Ngày lập thu hàng năm hoàng đế Đông Thục sẽ dẫn theo Thái Thú các châu tề tụ bên bãi biển, lập đàn, cúng bái thần linh.

Nhưng mà không ai biết, hắn lạy đây, thật ra là lạy đại ca và đại tẩu của hắn.

Chết đuối?

Còn lâu hắn mới tin!

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-phi-linh-dac-cong-phuong-muu-thien-ha>